

Trà Trộn Phòng Con Gái

Contents

Trà Trộn Phòng Con Gái	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	16
3. Chương 3	20
4. Chương 4	23
5. Chương 5	26
6. Chương 6	35
7. Chương 7	44
8. Chương 8	53
9. Chương 9	58
10. Chương 10	64
11. Chương 11	75
12. Chương 12	88
13. Chương 13	98
14. Chương 14	102
15. Chương 15	105
16. Chương 16	114
17. Chương 17	123
18. Chương 18	133
19. Chương 19	142
20. Chương 20	149
21. Chương 21	157
22. Chương 22	165
23. Chương 23	171
24. Chương 24	174
25. Chương 25	186
26. Chương 26	192
27. Chương 27	201
28. Chương 28	210
29. Chương 29	221
30. Chương 30	231
31. Chương 31	241
32. Chương 32	249
33. Chương 33: End	256

Trà Trộn Phòng Con Gái

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Trà trộn phòng con gái của tác giả Thương Hải Nhất Mộng trên website đọc truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-tron-phong-con-gai>

1. Chương 1

Ngày tám tháng ba, ánh nắng mùa xuân rạng rỡ, những đám mây trắng lơ lửng trôi trên bầu trời.

Tôi đóng cửa sổ bên cạnh, đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ, cầm chùm chìa khóa lên, đi vào thang máy.

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị đóng cửa thang máy, đột nhiên một chiếc xe đẩy hàng chen vào. Trên xe chất đầy những cuốn sách mới xuất bản gần đây, đồng sách cao đúng bằng chiều cao của một người, tôi phải đứng nép vào góc thang máy. Vừa rồi tôi còn tấm nắng bên cửa sổ phòng làm việc, chớp mắt đã bị vùi vào góc nhỏ tối tăm.

Hớ, không biết ai không biết phép tắc là gì thế này, đến thang máy vận chuyển hàng cũng không biết dùng nữa!

Tôi đang định nổi trận lôi đình thì bỗng nhiên phía trước chồng sách cao nửa mét, giọng nói ngọt ngào của một cô gái vang lên “Chị Trình, hết giờ làm rồi đấy ạ?”.

Tôi nhận ra giọng nói này, đây là Tạ Tiểu Phàm, nhân viên mới của phòng phát hành, tốt nghiệp trường Phúc Đán, tôi cũng đã gặp cô bé vài lần, trông cũng xinh xắn, chỉ có điều cảm giác cô bé làm việc không được nhanh nhẹn cho lắm.

“Tiểu Phàm, sao em vẫn chưa về?”. Tiếp đó là câu trả lời của Trình Lộ.

Người phụ nữ này... Tại tôi phút chốc đã dựng đứng lên.

“Em cũng sắp về rồi đấy ạ, chuyển chỗ sách này xuống tầng hai là ok thôi ạ”, vẫn là giọng nói ngọt ngào của Tạ Tiểu Phàm.

“Tiểu Phàm này, sau này khi nào phải vận chuyển nhiều đồ như vậy thì dùng thang máy vận chuyển hàng nhé. Cho dù chỉ có hai ba tầng thì cũng không được nhân tiện, không được sử dụng thang máy thông thường, đây là quy định của công ty, biết chưa?”. Trình Lộ nói tiếp.

“Sau này em sẽ chú ý, chị Trình. Em thấy thang máy vận chuyển hàng đang lắp đặt, thầy Thắm dưới tầng hai thì lại yêu cầu em phải chuyển số sách này xuống trước khi hết giờ, nên em mới dùng thang máy này.” Tạ Tiểu Phàm giải thích.

“Ừm, chị cũng chỉ nhắc nhở em thôi. Hôm nay được nghỉ sớm, em có dự định gì không?”. Trình Lộ hỏi cô bé.

Tuy nấp trong góc thang máy nghe trộm phụ nữ nói chuyện là không có “đạo đức” cho lắm, nhưng tôi bị ép đứng vào góc, sau chồng sách cao chót vót, bọn họ cũng không hề phát hiện ra, lúc này nếu tôi lên tiếng thì sẽ càng lúng túng hơn.

Cầu cho cái thang máy này không gặp sự cố giữa chừng vì đồng sách nặng nề này, nếu không, ba người trong một cái thang máy, sớm muộn gì cũng bị phát hiện. Tôi thầm nghĩ. “Cũng không có gì đặc biệt ạ. Em định đến cửa hàng Triumph, hôm nay có giảm giá đấy chị”. Tạ Tiểu Phàm nói.

“Ồ, có giảm giá sao?”

Nghe giọng nói của Trình Lộ, có vẻ như rất có hứng thu.

“Tiểu Phàm, chị thấy dáng em rất đẹp, chắc là quả áo cỡ c nhỉ”. Trình Lộ nói.

“Đâu có, chỉ B+ thôi ạ. Dáng chị Trình Lộ mới đẹp, eo thon nhỏ, chân lại dài, bọn em đều vô cùng hâm mộ chị”.

Thang máy vẫn di chuyển chậm rề rề, tôi đứng trong xó mà không ai để ý, nghe hai người phụ nữ khen ngợi lẫn nhau mà mồ hôi lạnh toát ra từng giọt từng giọt trong lòng.

“Chị Trình, chị xinh đẹp như vậy, chắc bạn trai chị đẹp trai lắm nhỉ?”. Đột nhiên Tạ Tiểu Phàm hỏi.

“Công việc bận vậy, làm gì có thời gian tìm bạn trai. Hơn nữa, đàn ông cũng chẳng được mấy người ra hồn”. Nhắc đến đàn ông, giọng nói của Trình Lộ càng lúc càng lạnh lùng.

“Chị Trình, không phải em lảm chuyện đâu, nhưng bọn em đều thấy chị và cái anh Lương Mân phòng Thị trường rất hợp nhau, chị đã từng cân nhắc chưa? Bọn em cảm thấy anh ấy có vẻ thích chị, hơn thế anh ấy cũng rất đẹp trai nữa”.

Tôi đứng nấp đằng sau, lòng bỗng thấy hồi hộp.

“Hứ, loại đàn ông đó, có cho chị cũng không thèm. Còn Lương Mân nữa chứ, có mà Điều Dân thì có! Tiểu Phàm, chị cảnh báo em, đừng để bị hắn ta dụ dỗ. Một số loại đàn ông, bề ngoài thì đường đường chính chính, nhưng trong lòng thì không biết đen tối đến mức nào”.

Chính mình đen tối còn nói người khác đen tối, loại phụ nữ xấu tính điển hình do thiếu sự quan tâm của đàn ông... Tôi đứng sau thầm nghĩ trong bụng.

“Đúng rồi, em định đi xem loại áo ngực gì thế?”. Có lẽ cảm thấy bản thân nói xấu đồng nghiệp trước mặt người mới vào làm việc trong công ty khá mất hình tượng, Trình Lộ liền đổi chủ đề, hỏi.

“Tháng này Triumph mới ra một loại áo ngực mới, đặc biệt nâng ngực. Không để lại vết hằn, lại có đệm lót mềm mại. Hôm nay em định đi xem, hơi đắt một chút, hơn sáu trăm tệ, không biết giảm giá rồi có đỡ hơn không nữa”.

“Rất nâng ngực sao?”. Trình Lộ hỏi giọng rất nhẹ, như đang nói thầm với chính mình.

“Vâng, có thể nâng đến đây cơ!”. Phía trước chồng sách, câu trả lời của Tạ Tiểu Phàm vọng lại.

Tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Tạ Tiểu Phàm lấy hai tay vẽ trên ngực Trình Lộ, suýt nữa thì phì ra. Trước đây tôi không hề tin vận mệnh của người phụ nữ nằm ở ngực, nhưng bây giờ thì hoàn toàn tin rồi.

Ding, thang máy đột ngột dừng lại. Tôi đang nghi ngờ liệu có phải thang máy gặp sự cố hay không, thì tầm nhìn trước mắt đột nhiên thoáng đãng, chiếc xe kéo đã bị lôi ra khỏi thang máy. Hóa ra đã đến tầng hai.

“Chị Trình, tạm biệt chị”. Tạ Tiểu Phàm đứng bên ngoài thang máy nói. Vì chồng sách cao chót vót đã che mất tầm nhìn nên cô bé vẫn không phát hiện ra tôi đứng trong góc.

“Tạm biệt”. Trình Lộ vẫy tay với Tiểu Phàm, cổ tay cô ta rất trắng, hai chiếc vòng ngọc phát ra tiếng leng keng, cũng gọi là có chút khí chất.

Cửa thang máy tự động đóng lại, từ từ di chuyển xuống tầng dưới. Đường như Trình Lộ không nhìn thấy tôi, cô ta thở dài, nghĩ mình lại xót cho thân, tiếp đó đặt hai tay trước ngực, làm bộ nâng lên phía trên. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn cô ta đang nghĩ đến kiểu áo ngực đó của Triumph.

Lần này tôi không nhin nổi nữa, cuối cùng cười phì một tiếng.

Cô ta quay đầu lại, nhìn thấy tôi, vẻ mặt lúng túng. Rồi đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, lườm tôi, “Anh vào đây từ lúc nào!”.

“Ai đó cứ nhất định phải đeo ngực giả mới dám đi làm, quả là đáng thương”. Tôi cười nói.

“Đồ chết giẫm!”. Đôi mắt Trình Lộ trừng lên càng to hơn, nhất thời không nghĩ ra được lời nào đá lại. Cô ta không nhất thiết phải chứng minh cho tôi thấy ngực của cô ta không phải hàng giả ngay tại chỗ. Thực ra, dáng người cô ta cũng rất chuẩn, chỉ có điều phụ nữ vĩnh viễn không bao giờ thỏa mãn với dáng người của họ.

Tôi ở phòng Thị trường, cô ta ở phòng Bản quyền, cùng trên tầng sáu, vốn dĩ nước sông không phạm nước giếng. Nếu tính đến thời gian làm việc tại công ty, tôi một năm, cô ta hai năm, cũng gần ngang bằng nhau. Chỉ có điều cô ta khá may mắn, năm ngoái giám đốc phòng Bản quyền nhảy việc đến công ty khác, nên cô ta được thăng cấp lên vị trí giám đốc. Nhưng tôi cũng không hề kém cỏi, mới làm việc một năm đã trở thành một nhân vật không thể thiếu trong công ty, mỗi quyển sách bán chạy của công ty đều có công lao to lớn của tôi.

Tôi cũng quên mất là đã kết oán với cô ta ở đâu, lúc nào và vì lý do ra sao, tóm lại, mỗi lần gặp nhau, đầu khẩu đã trở thành chuyện cơm bữa.

“Chính anh là người về sớm nhất, hôm nay là ngày quốc tế phụ nữ mừng tám tháng ba, sao không nghĩ xem tại làm sao anh lại xin nghỉ”. Ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng Trình Lộ cũng nói ra được một câu nhạo báng.

“Xí, cái đó thì có ăn nhằm gì. Bây giờ đàn ông còn có “nghỉ đẻ” cơ mà”. Tôi lườm cô ta một cái, “Tôi đi hẹn hò, không giống ai đó, vội vàng vàng tan làm, chỉ để về nhà ngủ. Đàn bà ngực lép, quả nhiên phải bổ sung thêm bằng cách ngủ bù”.

“Hừ! Miệng chó không thể khạc ra ngà voi! Anh mà hẹn hò á? Ai thèm tin!”.

Trình Lộ còn chưa nói xong, không ngờ thang máy đã xuống đến tầng một, tôi không thèm nhìn cô ta, đi thẳng ra ngoài.

Tít tít. Bãi đỗ xe tràn ngập ánh nắng, một chiếc BMW 320i màu trắng chột sáng đèn.

Trên thực tế, đúng là tôi có một cuộc hẹn hò.

Nhưng, chiếc xe này không phải tôi đi mượn. “Cô nàng” là do tôi nhân dịp thị trường cổ phiếu đang vô cùng hot năm 2007, vừa viết luận văn tốt nghiệp, vừa đi tìm việc, vừa chơi cổ phiếu, cuối cùng thắng được. Tốt nghiệp suôn sẻ, công việc suôn sẻ, kiếm tiền suôn sẻ, lại kịp thời rút lui khỏi thị trường cổ phiếu trước khi thị trường xuống dốc vào năm 2008, gộp lại đủ tiền mua một chiếc xe xịn, ngoài ra còn phí bảo dưỡng xe trong năm năm, cũng gọi là một chút thành công nho nhỏ trong cuộc đời. Có lẽ, điều này chứng minh tôi có khả năng nhạy cảm trời phú về thị trường, nếu không, những cuốn sách mới toé qua tay tôi cũng không bán chạy như vậy, do đó nhận được sự coi trọng của tổng giám đốc công ty.

Xin tự giới thiệu một chút, tôi là Lương Mân, bề ngoài thì thời thượng, bên trong thì bảo thủ, cơ thể khỏe mạnh, thích những người phụ nữ biết gấp quần áo. Tuổi không lớn cũng không nhỏ, chỉ yêu không cưới. Không có công ty, không có cổ phiếu, chỉ có học vị. Hiện tại đang làm việc tại một công ty xuất bản bình thường, tính cách tạm ổn, không tốt cũng không xấu, không thật thà tuyệt đối, nhưng cũng chưa bao giờ đem mấy cây kẹo đi dụ dỗ các bé bên đường.

Nơi phải đi hôm nay là vịnh Thanh Thủy, người sẽ gặp là một cô bạn do bạn của bạn của bạn giới thiệu, nói tóm lại là một cô gái xinh đẹp.

Cô nàng BMW chạy êm như ru, rất thoải mái, tôi nhìn gương chiếu hậu, thấy Trình Lộ đang vẫy tay gọi taxi. Trong công ty không thiếu gì các cô thanh tao, nhưng người bình thường đoan trang xinh đẹp lại luôn bị tôi chọn cho đến mức nhe răng nghiêng lợi thì chỉ có mình cô ta.

Không phải tôi thích chọn cô ta, chỉ có điều tính cách không hợp nhau. Chiếc BMW tăng tốc lên tám mươi kilomet một giờ, khiến cho bóng hình cô ta chỉ còn là một chấm đen nhỏ xíu.

Thời gian hẹn là một giờ, địa điểm là tầng một của khu chung cư nơi cô gái ở. Tôi đến đúng giờ, sau đó bắt đầu chờ đợi. Không nhớ rõ lần yêu đương trước là khi nào, hình như ba bốn tháng trước.

Cứ tính theo tần suất này, tôi vẫn chưa thuộc loại đào hoa.

Sau nửa tiếng, người vẫn chưa thấy xuống. Tôi bắt đầu lau xe. Lau hết trong lại đến ngoài.

Nửa tiếng nữa lại trôi qua, chiếc xe đã được lau sạch bóng như lúc mới mua.

Cuối cùng cô gái trang điểm vô cùng xinh đẹp cũng xuất hiện. Cô ta mặc chiếc áo len dệt kim, phối thêm chiếc vòng cổ dài, dáng dấp và khuôn mặt đều đáng được điểm cao.

“Woa, chiếc xe đẹp quá, chúng ta đi đâu ăn nhỉ?”. Cô ta nở nụ cười ngọt ngào.

“Anh nghĩ anh không đi ăn đâu”. Tôi cũng cười.

“Anh nói vậy là ý gì?”. Cô ta ngược đôi mắt to vô tội lên, hàng lông mi đã được tô điểm, khẽ rung động.

Tôi lại cười, “Anh đợi em xuống để từ biệt”.

Cô ta đứng chờ tại chỗ, còn chưa kịp phản ứng lại thì tôi đã lên xe đi mất.

Tôi không thích chờ đợi người khác, đúng giờ là nguyên tắc cơ bản, xinh đẹp không phải là lý do bắt người khác phải chờ đợi. Chỉ có một người từng khiến tôi nhẫn nại chờ quá một tiếng, đó cũng là lần duy nhất.

Chiếc BMW nhanh chóng rời khỏi khu chung cư chạy về một hướng khác của thành phố.

Không biết tại sao, hủy bỏ buổi hẹn, nhưng trong lòng tôi lại khoan khoái hơn rất nhiều.

“Hoa Gian Thường” nghe như tên của một cửa hàng hoa, thực ra là một phòng khám tâm lý. Tôi luôn cảm thấy ở Trung Quốc mở một cửa hàng hoa còn có tiền đồ hơn mở phòng khám tâm lý.

Trước đây tôi không hiểu trong xã hội Trung Quốc phòng khám tâm lý làm sao mà có thể tồn tại được. Nhưng sau này khi biết, tài sản của ông bố Đại Bính vượt quá năm triệu thì đã thông suốt điều này.

Người ta nói những kẻ theo chủ nghĩa lý tưởng đều rất ngây thơ chất phác, câu này nếu ứng dụng vào Đại Bính thì lại ngược lại. Đại Bính là một trong những tên vô liêm sỉ nhất mà tôi từng gặp.

Cậu ta không muốn lãng phí bốn năm học chuyên ngành tâm lý, vì thế, sự khác biệt cuối cùng là, tôi kiếm được tiền, còn cậu ta thì lỗ vốn.

Khi tôi bước vào “Hoa Gian Thường”, cậu ta đang ngáy khò khò. Thật khó tưởng tượng, cậu ta chính là bác sĩ tâm lý duy nhất được cấp giấy chứng nhận trong cả cái thành phố Bình Hải hơn năm triệu dân này - tôi nghĩ, không có người nào khác lại ngu ngốc đến mức mở một phòng khám tâm lý mà biết chắc chỉ có lỗ vốn chứ không kiếm được đồng nào, lại còn tự xưng là “kiên trì lý tưởng”, “người sáng lập của ngành tâm lý Trung Quốc”...

Ding ding... cửa ra vào treo một cái chuông, tôi vừa mở cửa thì cậu ta tỉnh giấc.

Cậu ta vội vàng lau nước dãi, nước mũi, nước mắt, ngồi thẳng lên, nhìn thấy tôi, lại uể oải, “ôi dào, hóa ra là cậu”.

Bổ sung thêm một câu, cậu ta cũng là một trong những tên thô lỗ nhất mà tôi từng gặp, có lẽ cũng là bác sĩ tâm lý thô lỗ nhất Trung Quốc.

“Đợi đã! Để tớ đoán xem lý do cậu đến đây là gì nhé!”. Không đợi tôi mở lời, đột nhiên cậu ta giơ tay lên.

“Được, cậu thử đoán xem”. Tôi mỉm cười, ngồi xuống, nghịch ngợm những thứ treo xung quanh.

“Chắc chắn là lại chia tay với người yêu rồi!”. Đại Bính nói.

“Sao lại nói là ‘lại’?”. Tôi hỏi cậu ta.

“Ôi dào, từ ngày tớ quen biết cậu thời đại học đến bây giờ, cậu có cô bạn gái nào vượt quá một tuần”. Đại Bính cười về đặc ý, mặt lộ rõ sự sung sướng trước đau khổ của người khác.

Tôi cũng không thêm giải thích, chỉ cười. Đã quen với cuộc sống độc thân, dường như bên cạnh sẽ chẳng bao giờ có được người con gái dịu dàng nào nữa.

“Này, không phải cậu là loại người không thích đàn bà đấy chứ?”. Đột nhiên Đại Bính hỏi tôi.

“Không thích đàn bà, lẽ nào tớ thích đàn ông?”. Tôi nhặt một tờ bệnh án bên cạnh lên, ném về phía cậu ta.

“Sao cậu biết là cậu không phải như thế? Rất nhiều người ban đầu cho rằng họ không phải, sau đó mới biết thì ra là không dám đối diện. Gần đây tớ đang đọc một quyển sách, liên quan đến đồng tính ẩn...”.

Mười mấy tờ bệnh án cuộn lại đã được nhét vào mồm cậu ta. Tôi một tay nắm lấy bệnh án, tay còn lại đã nắm thành quả đấm, giơ ra trước trán cậu ta.

“Hừ hừ hừ,” Đại Bính đẩy cuộn bệnh án ra, vẫn không cam tâm, nói “Giờ thì tớ đã hiểu, tại sao mỗi cô bạn gái của cậu đều không được mấy hơi, hóa ra ngay từ đầu cậu đã chỉ thích đàn ông. Thảo nào sau khi tốt nghiệp vẫn muốn ở cùng nhà với tớ, hóa ra là có ý đồ với ‘sắc đẹp’ của tớ...”.

“Có ý đồ với ai chứ không bao giờ có ý đồ với cậu!”. Tôi thui cho Đại Bính một cái. Có lẽ đây gọi là vỗ quết dầy có móng tay nhọn, ở công ty tôi có thể chọc cho Trình Lộ tức giận thì ra ngoài tôi lại rất dễ bị tên khốn Đại Bính này chọc cho tức điên lên.

Thân hình Đại Bính to béo, nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn, tránh được cú đấm của tôi rồi thở dài: “Haizz, nói thật, hôm nay cậu chuyển ra ngoài đi”.

“Đi á, tiền nhà tháng này chẳng phải tớ đã đưa cho cậu rồi sao?”.

“Tiền nhà tớ sẽ trả lại cho cậu, cậu tìm chỗ nào khác mà ở đi”. Đại Bính lắc lắc cái đầu béo ú, ngượng ngùng nói.

“Cậu nói thật đấy hả?”.

“Ờ, dạo này kiếm được một mỹ nữ, thân hình rất bốc lửa, muốn tiến xa hơn với cô ấy, nếu không sống một mình, e không tiện cho lắm. Cậu cứ coi như tớ trọng sắc khinh bạn đi, tớ trả thêm cho cậu một tháng tiền nhà nữa, cậu ra ngoài thuê nhà đi”. Đại Bính vừa nói, vừa lúi vúi ra, xem vẻ không phải trêu đùa.

“Sao không nói sớm! Bây giờ bảo tớ ra ngoài tìm nhà thì biết tìm ở đâu chứ!”.

“Tớ định chờ tìm cơ hội nói với cậu, nhưng ai ngờ hôm nay cô ấy lại muốn đến nhà mình chơi. Người anh em tốt, người anh em tốt, hay là hôm nay cậu ngủ ở ngoài, mai hãy về...”.

Tôi đã “sống chung” với Đại Bính hơn một năm, chưa bao giờ bị cậu ta đuổi ra ngoài, nhưng nghĩ đến chuyện Đại Bính có thể gặp được người phụ nữ có ý với cậu ta cũng không dễ dàng gì, cũng hơi mềm lòng.

Đại Bính tướng mạo bình thường, nhưng lại rất trọng nghĩa, không bao giờ để bụng. Càng đáng quý hơn là cậu ta chưa bao giờ để lộ gia thế, nếu không phải đã quen cậu ta hơn ba năm, tôi cũng không biết nhà cậu ta rất giàu có, vì thế nếu có cô gái nào để ý đến cậu ta, tuyệt đối không phải nhắm vào tiền của cậu ta.

“Được rồi, rời xa tớ, cậu hãy mau đi tìm lấy người đàn ông của cậu đi!”. Đại Bính vỗ mạnh vào vai tôi, nói to.

“Còn nói tớ đồng tính là tớ giận đấy!”. Tôi hét về phía cậu ta. Trong lòng nghĩ đến chuyện phải tìm một căn phòng khác, cảm thấy hơi bức mình, lại thêm việc Đại Bính trêu đùa kiểu đó, càng khiến tôi không vui.

“Ai đồng tính cơ?”.

Đột nhiên, từ cửa vọng lại giọng nói êm dịu của một cô gái.

Tôi và Đại Bính đồng thời nhìn ra cửa.

“Ô Tô, sao hôm nay em lại đến đây?”. Đại Bính lập tức đổi thành bộ mặt cười thân thiện, quay về phía cô bé hỏi.

Tôi nhân cơ hội sẫm soi cô bé tên Tô Tô đó.

Cô bé mặc một chiếc váy liền thân màu xanh da trời cổ rộng làm nổi bật những đường cong xinh đẹp mềm mại ở thân trên, còn thân dưới bó sát hông trông vô cùng nhỏ nhắn, đáng yêu. Chiếc áo hai dây màu xám và quần tất màu đen khiến cho cô bé đây vẻ hoạt bát, trẻ trung hấp dẫn. Đôi bốt bẻ cổ màu vàng nâu kết hợp với đồng dây chuyển động xu nhiều lớp trông sống động vô cùng.

Mục tiêu của Đại Bính chắc không phải là cô bé này chứ. Tuy cậu ta cứ một điều mỹ nữ, hai điều mỹ nữ, nhưng người xinh đẹp cỡ cô bé này mà thích Đại Bính thì chắc trời sắp sụp quá.

Trong lòng tôi rất kinh ngạc.

“Hôm nay được nghỉ học, nên em đến đây thăm anh. Em mang cho anh bánh trứng đây, em mua trên đường đến đây vẫn còn nóng”. Tô Tô tiến lại, mở hộp ra, để lộ chiếc bánh thơm phưng phức vẫn còn nóng hôi hổi.

Thảo nào trông cô bé nhí nhảnh đáng yêu thế, thì ra vẫn đang là sinh viên... Không đúng! Có thể có một cô sinh viên thích cái tên Đại Bính này sao?

Tôi càng nghĩ càng thấy kinh ngạc.

“Anh ấy là ai thế ạ?”. Tô Tô hỏi Đại Bính.

“À, một người bạn của anh, là gay, đến đây để giải quyết vấn đề tâm lý ấy mà. Lương Mân, nói ra thì Tô Tô là bạn học cùng trường với cậu đấy, cô bé cũng là sinh viên Học viện Thương mại Hoa Đông”. Đại Bính nói.

“Gay á?”. Tô Tô chớp chớp đôi mắt long lanh, hiếu kỳ nhìn tôi.

“Tổng Đại Bính, cậu đừng có quá đáng!”. Lúc đầu tôi không hiểu được gay là cái gì, đợi đến khi hiểu ra tôi lập tức đập bàn thật mạnh, chiếc bánh trong hộp cũng nhảy lên nửa mét.

Tô Tô vẫn tò mò nhìn tôi, hỏi tiếp Đại Bính, “Anh ấy thực sự là gay?”.

“Thật mà, thật mà. Anh nói phải là phải”. Đại Bính vừa nói vừa lùi ra sau, sợ tôi đánh cậu ta.

Tôi đang định cầm chiếc bánh trứng còn nóng hổi lên ném vào mặt Đại Bính, đột nhiên bị một bàn tay mềm mại giữ lại.

“Anh thật sự là gay? Tốt quá rồi!”. Cũng không biết đầu óc cô bé Tô Tô này có vấn đề gì, tự nhiên lại vui sướng, kéo tôi chạy ra khỏi phòng khám.

“Bác sĩ Tổng, lần sau em lại đến thăm anh nhé!”. Tô Tô vừa lôi tôi chạy ra ngoài vừa ngoảnh đầu lại hét to.

Lúc này tôi mới biết Tô Tô chỉ là một người bạn bình thường của Đại Bính chứ không phải bạn gái cậu ta. Tôi thở phào vì nếu không, thế giới này quá không công bằng. Tôi nhìn thấy Đại Bính đứng trong phòng khám vừa cười vừa lắc lắc đầu, chỉ vào tim, ý bảo tôi phải nắm bắt lấy cơ hội, quên biết cô bé Tô Tô này.

“Này, em lôi anh đi đâu thế?”. Đi ra ngoài được mấy bước, tôi hỏi.

Tô Tô ôm chặt lấy khuỷu tay tôi, cứ như sợ tôi bay mất không bằng. Tuy bị cô tiểu mỹ nữ này quyến rũ cũng không phải chuyện gì xấu, nhưng lý do mơ hồ cũng khiến người ta lo lắng bất an.

“Đi coi mặt!”. Tô Tô tươi cười, rạng rỡ như ánh mặt trời lúc mười giờ sáng.

“Coi mặt gì chứ?”. Tôi lại hỏi cô bé.

“Đi cùng em là biết ngay thôi mà! Ở cách đây không xa đâu ạ!”. Tô Tô kéo tôi chạy thật nhanh. Thật không hiểu nổi, cô bé chỉ cao khoảng hơn một mét sáu lại có sức lực mạnh mẽ đến thế.

Cô bé kéo tôi chạy mấy trăm mét rồi ép tôi bước vào một quán café và cùng tiến lại một bàn bên cạnh cửa sổ, “Chị Linh Huyền! Chị Hiểu Ngưng! Em tìm thấy một người rồi! Các chị xem có phù hợp không?”.

Cô bé thở hổn hển, đẩy tôi đến cạnh bàn.

Chỉ thấy ngồi bên bàn là hai cô gái vô cùng xinh đẹp: một cô mặc bộ đồ màu đỏ cổ điển, ruy băng trước ngực gợi cảm, làn da thoát ẩn thoát hiện, đầy cảm giác ngọt ngào dịu dàng; một cô mặc bộ đồ màu trắng, bộ đồ được thiết kế đơn giản, nhưng có lẽ không rẻ chút nào, lộ rõ vẻ sang trọng, thân váy trơn, không hoa văn ẩn chứa một cá tính nhẹ nhàng, phần vai phủ ren lụa, lại mang chút yêu kiều của công chúa, cho người ta cảm giác mát mẻ thoải mái.

Lại thêm cô bé Tô Tô mặc bộ đồ màu xanh da trời như thiên thần này, đột nhiên tôi bị ba mỹ nữ “tuyệt thế giai nhân” này bao quanh.

Xem nào! Coi mặt! Ba cô gái này, tôi coi mặt với cô nào cũng không bị thiệt! Khi tôi đang ngẩn

nghĩa ba cô gái thì họ cũng đang ngắm nghĩa tôi. Tô Tô cư xử với tôi như với một người đã thân quen từ lâu, vui vẻ kéo tôi đến trước mặt họ, “Chị Linh Huyền, chị Hiểu Ngưng, các chị thấy anh ấy thế nào?”.

Cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu đỏ kéo Tô Tô về phía mình, hỏi nhỏ: “Tô Tô, chị hỏi em. Bác sĩ Tổng này đã có bạn gái chưa?”.

“Chị Linh Huyền, anh ấy không phải là bác sĩ Tổng! Anh ấy là... Ày da, em cũng không biết tên anh ấy là gì. Nói chung, chị đừng có để ý đến anh ấy, anh ấy không phải dành cho chị đâu”. Tô Tô liền ghé lại gần tai cô gái, cố nén nhỏ giọng nói, sau đó, ánh mắt linh hoạt nhìn bốn phía, lại hỏi tiếp: “Chị Lộ Lộ đâu ạ?”.

“Chị ý ở nhà, không đến đây”. Linh Huyền vừa trả lời Tô Tô, vừa quay về phía tôi, lộ rõ vẻ tiếc nuối. Trên sống mũi cô Linh Huyền này có một cặp kính cận gọng nhỏ, trong dáng vẻ điềm đạm ẩn chứa nét xinh đẹp nhẹ nhàng, bất luận là dung mạo hay phong cách, đều thuộc hàng mỹ nữ.

Trong lúc họ nói chuyện, cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu trắng chỉ lặng lẽ nhìn tôi, cứ như đang thẩm tra tôi vậy, nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân. Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy ánh nhìn của cô gái này như chiếc dao phẫu thuật, lạnh lùng, sắc nhọn.

“Tôi hỏi... rốt cuộc các cô muốn làm gì?”. Sau khi sẫm soi lẫn nhau được một lúc, cuối cùng tôi cất tiếng hỏi bọn họ.

“Em hỏi anh nhé, anh có phải đang độc thân không?”. Nghe thấy tôi nói, bỗng nhiên Tô Tô sát lại gần tôi, nhìn tôi với ánh mắt mong đợi.

“Đúng vậy, anh độc thân”. Nhìn thấy sáu ánh mắt xinh đẹp hợp hồn đồng loạt nhìn mình, cho dù đã có bạn gái rồi thì cũng nói dối là “độc thân”.

“Vậy thì quá tốt rồi!”. Tô Tô phấn khích ôm lấy tôi, hoàn toàn không để tâm đến chuyện “nam nữ thụ thụ bất thân”.

Hành động của cô bé làm tôi giật mình. Tôi đã từng gặp không ít cô gái nhiệt tình chủ động, nhưng vừa xinh đẹp lại vừa chủ động như cô bé thì quả thực là rất hiếm gặp.

“Nào nào nào, ngồi xuống đi ngồi xuống đi”. Cô gái tên Linh Huyền cũng đứng lên, giơ đôi tay nhỏ nhắn ra, kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô ta.

Không phải chứ, tuy tôi cũng bình dị dễ gần, nhưng không đến nỗi để cả ba cô gái cảm thấy thân quen ngay từ lần gặp mặt đầu tiên. Lẽ nào ba cô này vừa nhìn đã thấy được khí chất chính nhân quân tử của tôi?

“Em giới thiệu cho anh một cô bạn gái, được không?”. Linh Huyền tròng mắt nhìn tôi, hỏi. “Ặc...”. Tôi lưỡng lự. Họ thẳng thắn như vậy khiến tôi không dễ gì đưa ra câu trả lời.

Tôi nhìn Linh Huyền, rồi lại nhìn sang Tô Tô, cuối cùng nhìn Hiểu Ngưng. Tô Tô mở to đôi mắt vô tư, ánh mắt đầy mong đợi. Linh Huyền dịu dàng, giọng nói cũng êm ái dễ nghe.

Chỉ có Hiểu Ngưng lạnh băng vẻ như không đồng ý lắm. Nhưng ánh mắt cô ấy cũng không né tránh tôi, mà vẫn chăm chú sẫm soi tôi.

Tôi nghĩ chắc chắn tính cách Hiểu Ngưng rất lạnh lùng, cho nên chị em tốt của cô, Linh Huyền và Tô Tô muốn tìm cho cô một người bạn trai. Nhưng... tùy tiện kéo một người đàn ông nào đó đến xem mặt thì cũng vô trách nhiệm quá đi...

Ngắm kĩ Hiểu Ngưng thì thấy tuy cô ấy không trang điểm nhưng làn da hoàn toàn không thua kém bất kì một minh tinh nào trong ảnh, nếu không phải là người biết cách chăm sóc da, thì đúng là vẻ đẹp trời phú. Cô ấy cũng rất thanh tú, mắt đen, mũi nhỏ xinh, mái tóc dài, là một mỹ nữ phương Đông điển hình.

“Chị Linh Huyền, chị thấy thế nào?”. Tô Tô như một chú chim nhỏ linh hoạt, thoát cái đã bay từ chỗ tôi qua chỗ Linh Huyền, hỏi nhỏ.

“Rất tốt, Tô Tô con mắt nhìn người của em khá lắm”. Linh Huyền lập tức đưa ra ý kiến. Tô Tô thấy tôi chỉ chăm chú nhìn Hiểu Ngưng không nói lời nào, hỏi tôi, “Anh thấy thế nào?”.

“Ồ, rất tốt”. Tôi mơ màng trả lời. Thực tế, Hiểu Ngưng thực sự khiến tôi có cảm giác yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cảm giác như có ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, rất giống ai đó trước đây.

“Anh ấy đồng ý rồi, tốt quá, chị em mình mau về đi”. Tô Tô nóng lòng kéo Linh Huyền đứng lên.

Hiểu Ngưng ngồi tựa vào cửa sổ đầy ánh nắng, cho người ta cảm giác vừa lạnh lẽo vừa ấm áp, cô ấy nhìn tôi, cuối cùng cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

À? Không phải chứ, đây chính là khởi đầu của một mối tình mới, chính là thời gian tôi nói chuyện riêng với Hiểu Ngưng để hiểu nhau hơn.

Sự việc xảy ra trong có mười mấy phút này, dường như chỉ xảy ra trong tích tắc, tôi không kịp phản ứng lại.

Nào ngờ, Hiểu Ngưng cũng đứng lên theo bọn họ.

“À, em vẫn chưa hỏi tên anh là gì vậy?”. Tô Tô trong chiếc váy liền thân màu xanh da trời bay về phía tôi như chú chim chiến Chiện, mở to mắt, hỏi.

“Lương Mân. Lương trong Lương Mân, Mân trong Lương Mân”. Tôi trả lời.

“Cái tên rất hay”. Không biết cô bé có thực sự hiểu sự hài hước của tôi không, chỉ cười, bàn tay mềm mại lập tức nắm lấy tay tôi, kéo về phía cửa quán cà phê, “Anh yên tâm đi, chị ấy rất xinh đẹp, chắc chắn không làm anh thất vọng”.

“Hả? Không phải cô ấy sao?”. Tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn Hiểu Ngưng, không kịp được hỏi.

“Cái gì?”. Hiểu Ngưng cuối cùng cũng khẽ khàng thốt ra hai tiếng, hai mắt hơi nhúu lại, nhìn tôi.

“Anh Lương, anh cũng thích đùa thật đấy, sao anh có thể thích chị ấy được”. Tô Tô vẫy vẫy cánh tay như chú bướm, gọi một chiếc taxi, gần như là đẩy tôi vào trong xe.

Lạ thật, sao tôi không thể thích cô ấy? Chẳng lẽ cô em Hiểu Ngưng lạnh lùng băng đá này không thích đàn ông? Tôi thầm hỏi trong lòng.

“Bác tài, cho bọn cháu đến Lam Kiều Hoa Uyển ạ!”. Tô Tô nói.

Hình như trong tiềm thức, tôi thấy cái tên Lam Kiều Hoa Uyển này nghe rất quen.

Lúc này, Hiểu Ngưng và Linh Huyền cũng ngồi lên xe, Hiểu Ngưng ngồi một mình trên ghế trước, còn Tô Tô và Linh Huyền một người ngồi bên trái tôi, một người ngồi bên phải tôi, kìm chặt như sợ tôi chạy mất.

Nhưng, nếu bọn họ là những kẻ bắt cóc thật thì cũng là nhóm bắt cóc xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp.

Khi taxi chạy qua Hoa Gian Phường tôi nhìn thấy chiếc BMW đáng thương của tôi vẫn còn đậu trước cửa phòng khám của Đại Bính. Tôi cứ như vậy bị người ta bắt cóc, bắt cóc đi xem mặt, nhìn dáng vẻ nhiệt tình của cô bé Tô Tô ngây thơ trong sáng trước mặt cứ một điều “anh Lương”, hai điều “anh Lương” tôi không nỡ lòng từ chối.

Cứ coi như là chơi đùa cùng cô bạn nhỏ này của Đại Bính một lúc đi. Tôi không kịp được cúi đầu cười.

Đến Lam Kiều Hoa Uyển, Tô Tô và Linh Huyền, hai người giữ hai bên tay tôi như đang áp giải tội phạm, tiến vào khu chung cư trước mặt.

Tay Tô Tô nhỏ nhắn mềm mại, còn ngón tay Linh Huyền thon dài. Tô Tô là cô nhóc không phân biệt nặng nhẹ, kéo tay tôi đến phát đau, còn Linh Huyền chỉ cầm tay tôi, thì thoảng còn cố ý nắm bàn tay tôi.

Còn Hiểu Ngưng từ đầu đến cuối vẫn đi một mình phía trước, lấy chìa khóa ra một cách thuần thục, mở cửa, hoàn toàn không để mắt đến ba người đang đi phía sau.

Căn hộ là loại chung cư nhỏ khép kín, vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, còn thoang thoảng mùi hương con gái.

“Chị Lộ Lộ! Chị Lộ Lộ!”. Vừa về đến nhà, Tô Tô đã cất tiếng gọi to.

Hóa ra bốn cô gái sống chung trong căn chung cư này, nếu không phải là xem mặt Hiểu Ngưng, vậy đối tượng của tôi chắc chắn là “chị Lộ Lộ” mà Tô Tô gọi rồi. Ba người bọn họ đều xinh đẹp như vậy, cô Lộ Lộ này ít nhất sẽ không thua kém về dung mạo, nếu không sao có thể sống ở nơi đây áp lực này chứ?

Tô Tô gọi mấy tiếng đều không có ai trả lời.

“Lạ thật, lẽ nào chị ấy ra ngoài rồi. Đới Duy cũng không có ở nhà”. Linh Huyền nhỏ giọng hỏi. Ngay cả Hiểu Ngưng lạnh lùng cũng nhìn ngó khắp nhà.

“Để tớ gọi cho cậu ấy”. Hiểu Ngưng rút chiếc điện thoại màu trắng trong túi ra, nói. Đây là câu thứ hai tôi nghe thấy cô ấy nói, xem ra, cô ấy thích màu trắng đồng thời cũng không thích nói nhiều.

Trong lòng tôi nghĩ thầm không biết Đới Duy là ai, chắc là con chó yêu của Lộ Lộ? Không khí bỗng trở nên yên tĩnh, Linh Huyền và Tô Tô căng thẳng, lo lắng nhìn Hiểu Ngưng. Mỹ nhân lạnh lùng Hiểu Ngưng cầm điện thoại bằng những ngón tay thon dài, chăm chú lắng nghe tiếng tút tút, đôi mày khẽ chau lại.

Cạch!

Tiếng chìa khóa chuyển động vọng lại từ phía cửa.

Ba cô gái cùng nhào ra phía cửa ra vào.

Kẹt, cửa mở. Một cô gái mặc áo khoác màu xám xuất hiện.

Cô ta chau mày, thở dài, nhìn ba người chị em đang đứng trong phòng, rồi đột nhiên cảm thấy trong phòng còn có ai khác, ngược mắt lên, nhìn thấy tôi đang đứng sau bọn họ.

“Sao lại là anh?”.

“Sao lại là cô?”.

Tôi và cô ta đồng thanh hét lên.

Chị Lộ Lộ mà Tô Tô gọi hóa ra không phải ai khác mà chính là Trình Lộ oan gia ngõ hẹp của tôi trong công ty!

Chiếc áo khoác màu xám trên người Trình Lộ có thể che hết những điểm không hoàn hảo trên cơ thể, màu xám cho cảm giác hài hòa, trông không những cá tính mà còn rất có sức lôi cuốn. Thiết kế eo cao khiến cô ta trông nhỏ nhắn hơn. Kết hợp với chiếc váy công sở, trông rất thời thượng, suýt nữa thì tôi cũng không nhận ra cô ta.

“Sao anh ta lại ở đây?”. Trình Lộ chỉ vào tôi, gần như muốn hét toáng lên.

Tô Tô, Linh Huyền, và cả Hiểu Ngưng đều không trả lời cô ta, mà đồng thanh truy hỏi: “Đới Duy đâu?”.

“Haizz”. Trình Lộ cúi đầu nhìn sàn nhà, “Cậu ấy đi rồi”.

Haizz... Tô Tô, Linh Huyền, Hiểu Ngưng cùng lúc thở dài. Giây phút này bọn họ dường như đã lãng quên tôi.

“Xin lỗi, tôi có thể chen ngang không, Đới Duy là ai?”. Không có ai để ý đến nên tôi cất tiếng hỏi.

“Đó là một người sống cùng với chúng em, mấy ngày trước mới thất tình”, về mặt Tô Tô không còn hoạt bát đáng yêu như lúc trước, trả lời tôi với giọng buồn bã.

“Con gái hả?”. Tôi thăm dò. Thất tình và xem mặt, tôi khó tránh khỏi quy chúng về một mối.

“Con trai”. Tô Tô trả lời.

“Gì cơ?”. Tôi hơi kinh ngạc, bốn cô gái lại sống chung với một tên con trai, sự kết hợp này quả là quái lạ.

“Nhưng anh ấy không phải đàn ông bình thường, anh ấy là loại đàn ông không thích phụ nữ, anh ấy cũng giống anh vậy”. Tô Tô bổ sung thêm.

“Giống anh?”. Tôi ngỡ người ra một lúc, suýt nữa thì hét toáng lên như Trình Lộ lúc nãy. “Anh...”. Trình Lộ cũng ngạc nhiên không kém, cô ta trừng mắt nhìn tôi.

“Được lắm, hóa ra anh đồng tính, thảo nào mãi vẫn không có bạn gái, còn dám nói tôi biến thái”. Trình Lộ như tỉnh ngộ gật gật đầu, nhìn tôi chăm chăm.

“Chị Lộ Lộ, chị đừng nói như vậy mà, chẳng phải anh Đới Duy rất tốt sao. Chị nói vậy là không tôn trọng người khác”. Tô Tô kéo tay Trình Lộ lại, chỉ về phía tôi, khuyên.

Trình Lộ được thể lẩn tới, nói: “Đương nhiên rồi, đồng tính cũng có người tốt kẻ xấu chứ! Đới Duy đối xử với chúng ta rất tốt, chị đương nhiên tôn trọng anh ấy, nhưng tên này...”.

“Lộ Lộ, tớ thấy anh ấy rất tốt”. Linh Huyền đột ngột nói.

“Các cậu mới biết hắn được mấy ngày! Đừng để bị lừa bởi vẻ bề ngoài của hắn!”. Trình Lộ tức giận chỉ tôi như chỉ vào kẻ thù giết cha.

“Được, tôi đi là xong chuyện”. Không ngờ oan gia ngõ hẹp, đụng đầu nhau ở đây, thảo nào vừa rồi tôi thấy cái tên Lam Kiều Hoa Uyển nghe rất quen, hóa ra là nơi Trình Lộ ở.

“Anh đừng đi mà!”. Bỗng nhiên Tô Tô kéo tay tôi lại.

“Em đừng ồn ào nữa, anh chơi đùa với em như thế là đủ rồi!”. Nghĩ đến cô bé Tô Tô trông bề ngoài thì ngoan ngoãn mà lại dám kéo tôi đi xem mặt một tên đồng tính, tôi nổi giận. Tôi đường đường là một nam nhi đại trượng phu, đâu có giống đồng tính!

“Trình Lộ, tôi cảnh cáo cô, chớ có đến công ty nói nhăng nói cuội, tôi sẽ không để yên cho cô đâu”. Tôi quay đầu lại, trừng mắt nhìn Trình Lộ, nói.

“Hừ, sự thực như vậy, còn sự người khác nói ra nói vào sao?”. Trình Lộ dướn mày, đáng vẻ khiêu khích, thách thức.

“Anh Lương, anh đừng đi vội, em có một ý kiến”. Động tác của Tô Tô hết sức lạnh lẽ, đột ngột vòng ra phía trước, dang hai tay ra cản đường tôi.

“Em còn muốn đùa sao? Em hại anh còn chưa đủ thâm u?”. Nhìn đáng vẻ đáng yêu của cô bé, tôi có muốn nổi giận cũng không được.

“Anh Đới Duy đi rồi, bốn chị em gái bọn em sống cũng không tiện lắm, hay là anh ở lại đây sống cùng bọn em luôn đi! Em cảm thấy con người anh rất tốt!”. Tô Tô bọc bạch, nhìn tôi bằng ánh mắt tội nghiệp, khẩn cầu.

“Anh ở lại thì bọn em tiện hơn cái gì chứ?”. Tôi thực hết cách với cô bé Tô Tô này, đánh cũng không được mà mắng chửi thì cũng không nỡ.

“Tuy anh Đới Duy không thích phụ nữ, nhưng anh ấy rất ga lăng. Rất nhiều việc trong nhà như thay bóng đèn, mua gạo anh ấy đều làm cho bọn em. Hơn nữa có anh ấy trong nhà, bọn em cũng thấy an toàn hơn”. Tô Tô nháy nháy đôi mắt to tròn ngây thơ trong sáng như chú nai tơ nhìn tôi, ý muốn làm tôi động lòng.

“Tô Tô, em nói nhăng nói cuội cái gì thế! Chị kiên quyết không đồng ý đâu!”. Trình Lộ gần như nhảy dựng lên.

“Chị Linh Huyền, chị Hiểu Ngưng, các chị thấy sao?”. Tô Tô không thềm để tâm đến ý kiến của Trình Lộ, quay đầu nhìn Linh Huyền và Hiểu Ngưng.

“Ừ, chị nghĩ được”. Linh Huyền nhìn tôi, nói.

“Chị cũng không có ý kiến gì”. Hiểu Ngưng hờ hững nói.

“Xong rồi! Ba chọi một! Thông qua!”. Tô Tô vui sướng nhảy cẫng lên.

“Anh ta đến đây ở thì chị sẽ chuyển ra ngoài!”. Trình Lộ gần như tức điên lên, nói.

“Chị Lộ Lộ, chị cho anh ấy một cơ hội đi. Chị yên tâm, anh ấy cũng như anh Đới Duy, anh ấy sẽ không làm tổn thương chị đâu. Hi hi, em biết vì sao chị lại tức giận, thực ra là chị rất thất vọng”. Tô Tô bước đến bên Trình Lộ, lúc lắc cánh tay cô ta, nũng nịu nói.

“Tô Tô, em đừng có nói bậy!”. Trình Lộ lườm Tô Tô rồi lại lườm tôi, tỏ rõ lập trường, “Tóm lại, chị nhất quyết không cho anh ta sống ở đây!”.

“Không có tác dụng nữa rồi chị ạ, phiếu phản đối vô hiệu lực”. Tô Tô tràn trề sức sống đi về phía tôi, “Anh Lương, anh ở lại đây đi, bọn em đều rất cần anh. Anh Đới Duy đi rồi, bọn em đều không biết phải làm thế nào. Sau này cần sửa bóng đèn, sửa ống nước, không biết tìm ai, nhờ người ngoài giúp lại không an toàn. Ban ngày bọn em đều không có nhà, buổi tối cho người lạ vào nhà, bọn em rất sợ”.

Tôi nhìn về mặt Trình Lộ đã bớt tức giận, nghĩ ngợi một lúc, “Được, vậy hôm nay anh sẽ chuyển đến đây ở”.

“Lương Mân! Anh!”. Ngay tắp lự, Trình Lộ chỉ tay vào tôi, thở hổn hển, nhưng lại không biết phải mắng chửi thế nào.

“Đáng tiếc, anh Đới Duy vì đau lòng quá mà bỏ sang Mỹ, ít nhất hai năm mới quay về, nếu không biết đâu anh ấy lại thích anh”. Tô Tô vừa hải lòng khoác tay tôi vừa nuối tiếc vô hạn.

“Anh Lương, anh có đồ đặc gì cần chuyển thì chuyển đến luôn hôm nay đi”. Tô Tô dường như không hề coi tôi là người ngoài, “Chị Linh Huyền nấu ăn rất ngon, nếu kịp anh còn có thể được ăn món do chị ý nấu tối nay nữa đấy”.

Linh Huyền cười cười, gạt đầu, đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, rất có phong cách. Hiểu Ngưng thì không nói câu nào, lặng lẽ đi về phòng mình. Cô ấy luôn luôn yên lặng, như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Còn Trình Lộ, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi, cử như nhìn kẻ thù không đội trời chung.

Tô Tô nhiệt tình tiễn tôi ra tận cửa như một người bạn đã quen biết nhiều năm.

“Tô Tô, em không sợ anh là người xấu sao?”. Đi ra ngoài cửa, tôi hỏi Tô Tô.

“Không sợ ạ, bởi vì anh là bạn của bác sĩ Tống”. Tô Tô thẳng thắn trả lời.

Thực sự tôi không thể ngờ được Tô Tô lại tin tưởng tên xấu xa Tống Đại Bính như vậy. Nhưng cô bé Tô Tô này, đầu óc cũng thật là đơn giản. Nếu không có người bảo vệ thì không biết sẽ bị bao nhiêu tên xấu xa bên ngoài lừa gạt đấy.

“Hơn nữa, hóa ra anh và chị Trình Lộ cũng quen nhau”. Tô Tô lại tiếp tục nói thêm một câu.

“Ồ, cô ấy đã từng nhắc đến anh sao?”. Bất chợt tôi thấy rất có hứng thú.

“Chị ấy không trực tiếp nói đến anh, chỉ là thỉnh thoảng nhắc đến một tên khốn nào đó trong công ty. Xem ra, anh chính là “tên khốn” mà chị ấy thường nhắc đến rồi, ha ha”. Tô Tô ngẩng đầu nhìn tôi, ngây thơ trả lời.

Tôi tức xì khói, nhất thời không biết tiếp lời thế nào.

“Nhưng thực ra ấn tượng của chị ấy về anh rất tốt, thế nên anh cứ yên tâm mà sống ở đây đi”. Tô Tô lại cười rạng rỡ.

“Nếu không phải là Trình Lộ, chắc em cũng không tùy tiện mà cho anh ở đây đâu nhỉ?”. Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô bé, tôi bất giác mỉm cười hỏi. Đồng thời, trong lòng tôi cũng tự hỏi, lẽ nào cô Trình Lộ suốt ngày đầu khẩu với tôi lại có lúc khen ngợi tôi?

“Con người anh không xấu, em cảm nhận được điều đó. Nếu đã làm cùng một công ty với chị Trình Lộ, thì cũng không còn là người lạ nữa rồi”. Tô Tô giơ tay lên, gọi cho tôi một chiếc taxi.

“Em không để tâm đến thân phận của anh sao?”. Lúc bước vào taxi, tôi hỏi Tô Tô.

“Cái này thì có gì chứ. Bọn em đã sống với anh Đới Duy hai năm, vẫn bình an vô sự, hơn nữa mọi người còn rất vui vẻ. Em sẽ không vì chuyện này mà coi thường anh đâu, thích loại người nào, đó là tự do riêng của mỗi người mà”.

Không chờ tôi giải thích, Tô Tô đã nhiệt tình đóng cửa xe lại cho tôi.

“Hoa Gian Phường ở đường Nam Kinh”. Tôi nhìn cô bé Tô Tô xinh xắn đáng yêu qua cửa kính xe, nói với người lái xe.

Trước khi tôi chưa tìm được nhà, sống ở chỗ họ cũng là một lựa chọn không tồi.

Tài xế lái xe đến đường Nam Kinh, tôi nhìn những người đi bộ bên đường, than thầm ngày hôm nay sao hoang đường đến vậy.

Gần đây những người đến thành phố Bình Hải làm ăn càng ngày càng đông, việc thuê mướn nhà ở Bình Hải cũng ngày càng khó khăn hơn, không biết lúc nào mới tìm được căn phòng phù hợp. Cái tên Tống Đại Bính này, không còn tình người nữa, không chỉ thế, suýt chút nữa còn làm cho tôi không còn là đàn ông nữa.

Có điều, với tính cách của Đại Bính, gặp được một người phụ nữ tốt cũng không dễ dàng gì. Xem ra tôi chỉ còn cách sống trong căn hộ của Trình Lộ, đợi đến khi tìm được chỗ ở mới, rồi nghĩ cách thanh minh vậy.

Khi tôi đến Hoa Gian Phường, Đại Bính đã đóng cửa phòng khám từ lâu. Trên kính chắn gió chiếc BMW của tôi, có dán một mẫu giấy: Đã chuyển năm trăm vào tài khoản của cậu, trong hai hôm tới cậu hãy đến khách sạn ở tạm đi, cảm ơn nhiều, người anh em.

Tên tiểu tử này, cũng coi như còn chút nhân tính. Tôi khởi động BMW, phóng thật nhanh về phía nhà Đại Bính ở. Từ dạo sắp tốt nghiệp hồi năm bốn, tôi đã cùng cậu ta thuê nhà ở ngoài trường, cùng nhau viết luận văn tốt nghiệp, cùng nhau tìm việc làm, cùng nhau ăn cơm uống rượu, tình cảm luôn rất tốt. Lúc này chia tay nhau, trong lòng lại có chút không nỡ.

Hừ hừ hừ, cứ làm như tôi thích Đại Bính không bằng. Cho dù tôi có không thích phụ nữ đi nữa thì cũng không đến nỗi thích loại người như cậu ta. Không được, khi nào về phải ký hợp đồng với mấy cô gái, sống ở chỗ họ cũng được, nhưng không thể suốt ngày dầy vò tôi với cái chức danh “bạn gái” của “đàn ông”.

Nơi Đại Bính ở tôi đã quá quen thuộc đường xá, tìm chỗ đỗ xe xong, tôi bám vào thành cầu thang, chạy lên.

Tôi gõ cửa, đang chuẩn bị hung dữ chửi cho Đại Bính một trận ra trò thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho “hãi hùng”.

Đại Bính đang mặc một bộ vest chỉnh tề, trang điểm đầu ra đấy, đến cả mái tóc cũng rẽ ngôi ba bẫy không lệch một lọn nào, rất ra dáng người thành đạt, trong tay còn cầm một chai rượu, suýt nữa thì làm tôi tưởng mình gõ nhầm phòng.

“Em yêu...”. Mồm Đại Bính vừa thốt ra hai chữ, nhìn thấy tôi liền ngắt ngay cái câu rợn người ấy.

“Sao lại là cậu!”. Giọng nói của Đại Bính thay đổi cũng thần tốc.

“Tớ đến chuyển đồ!”. Tôi cũng không vui vẻ gì, luồn vào phòng, lấy một cái túi to ra, nhét đồ vào đó. Thực ra đồ của tôi cũng không nhiều, ngoài một ít quần áo đơn giản, một chiếc máy tính xách tay, còn lại tất cả đều là sách.

Đại Bính thấy tôi đã xông vào, không còn cách nào khác, giục giã: “Cậu, mau lên cái! Cô ấy sắp đến rồi!”.

“Yên tâm đi! Thông thường phụ nữ đều đến muộn nửa tiếng!”. Tôi nhét đồ vào túi soạn soạn cứ như quỳ vào lòng, lại quay sang nhìn phòng khách đã được Đại Bính thu dọn ngăn nắp sạch sẽ, bốn phía đều bày nên rất lãng mạn, thâm nghĩ, tôi và Đại Bính đã ở với nhau hơn hai năm rồi, chưa bao giờ có được phòng khách sạch sẽ như thế, đàn ông quả thật là phải cần có phụ nữ đến “áp bức”.

“Được rồi! Được rồi! Mau lên! Mau lên! Không dọn hết để đây hôm khác tớ gửi qua cho cậu! Cậu ở khách sạn nào?”. Đại Bính cứ như một con trâu đực đang động tình, gấp gáp lo lắng.

“Tớ không ở khách sạn, tớ ở chỗ Tô Tô”. Tôi trả lời cậu ta.

“Cái gì?!”.

Hai con ngươi của Đại Bính đã sắp nhảy ra ngoài.

“Quên không nói với cậu, tớ ở cùng với cô bé, ngoài ra còn ba mỹ nữ tuyệt sắc khác nữa”. Tôi vừa xách túi đồ đi ra ngoài vừa nói.

“Này, đợi đã, cậu nói rõ ràng đi!”. Lần này, Đại Bính kéo tôi lại, không cho tôi đi.

“Ngưỡng mộ không? Tớ đi hưởng phúc đây, cậu cứ một mình ở lại đây mà phục tùng đàn bà đi!”. Tôi khệ nệ xách cái túi nặng nề đi xuống lầu, khởi động cô nàng BMW của tôi.

Cũng đúng lúc này, một chiếc Beetle màu đen đang chạy lại. Người lái xe là một cô gái đeo kính râm, gầy gầy cao cao, bàn tay trên bánh lái đeo một chiếc nhẫn kim cương xinh xinh, chói mắt dưới ánh chiều tà.

“Trời ơi mẹ ơi!”. Đại Bính đứng ở ban công, hét to lên rồi mau chóng chuồn về phòng.

Xem ra người mà Đại Bính tìm là một cô gái thuộc đẳng cấp nữ hoàng, lần này thì cậu ta tha hồ chịu đủ rồi. Tôi cười thầm trong lòng, cũng không có hứng thú khám phá khuôn mặt thần bí của bạn gái Đại Bính, lái nàng BMW rời khỏi “hiện trường”.

Nơi ở của Đại Bính nằm ở phía đông thành phố, phòng khám của cậu ta ở trung tâm, còn Lam Kiều Hoa Uyển lại nằm ở phía tây. Nàng BMW trắng của tôi chạy xuyên qua thành phố, trở về Lam Kiều Hoa Uyển.

Đúng như lời Tô Tô nói, những món ăn thơm nức do Linh Huyền nấu đang được bày lên bàn cho bữa tối. Đối mặt với bốn cô gái, tôi vẫn coi mình là người ngoài cuộc, nhanh chóng ăn xong, nhanh chóng trở về phòng.

Tôi nghĩ, duyên phận giữa tôi và họ, nhiều nhất cũng chỉ vài ngày. Đợi tôi tìm được căn phòng nào thích hợp, sẽ không cần phải lưu lại cái nơi nồng nặc mùi son phấn này. Phòng tôi ở là phòng trước đây Đới Duy ở, là phòng rộng rãi nhất trong căn hộ chung cư nhỏ độc lập này, cũng coi như họ không đối xử bạc bẽo với tôi.

Đồ đạc của Đới Duy sớm đã chuyển đi hết, đồ gia dụng trong phòng rất đầy đủ, cũng không có gì khác thường cả. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn cảm thấy có chút không yên tâm, kiểm tra kỹ càng lại một lần nữa, cuối cùng thay chiếc ga trải giường của mình mang từ chỗ Đại Bính đến.

Cộc cộc. Liền sau hai tiếng gõ cửa, Tô Tô mặc bộ đồ ngủ cotton màu hồng đẩy cửa bước vào.

“Trước kia đây là phòng của anh Đới Duy, có được không anh?”. Tô Tô bước vào, mỉm cười nói. Trong tay cô bé cầm vật gì đó rất dày, hình như là một cuốn album ảnh.

“Ừ, được lắm. Bên ngoài là vườn hoa, không khí cũng rất trong lành”. Tôi khách khí nói. Tô Tô vui vẻ mỉm cười, ngồi lên giường, rồi ôm lấy cánh tay tôi, kéo tôi ngồi xuống sát lại cô bé. Cơ thể cô bé mềm mại tỏa mùi hương dịu nhẹ, quả đúng là thiếu nữ mười tám. “Anh Đới Duy là người rất tốt”. Đột nhiên Tô Tô cảm khái nói.

Tôi cười, không biết nên nói gì. Tôi chưa gặp Đới Duy, nhưng trực giác mách bảo tôi rằng Tô Tô là cô gái rất tốt.

“Em cho anh xem mặt anh Đới Duy nhé. Không chừng anh lại thích anh ấy đấy”. Cô bé vừa nói vừa mở vật cầm trong tay ra, quả nhiên là một cuốn album ảnh.

Nói thật lòng, sự nhiệt tình của cô bé khiến tôi có chút không thích lắm. Nhưng cũng không nỡ từ chối lòng chân thành của cô bé.

“Đây chính là anh Đới Duy”. Tô Tô chỉ vào một chàng trai tuấn tú trong album, cười híp mắt nói với tôi.

Tôi cúi đầu, nhìn thật kỹ, phát hiện tên gay này không phải loại liễu yếu đào tơ như tưởng tượng của tôi, ngược lại, là một người đàn ông có vẻ bề ngoài rất nam tính, đôi mắt sâu, sống mũi cao, cơ thể săn chắc, nói một cách không khoa trương, là một mỹ nam mà rất nhiều phụ nữ sẽ phải nghiêng ngả.

“Em đã nói anh ấy rất xinh đẹp mà”. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của tôi, Tô Tô đắc ý nói.

“Mọi người sống với nhau bao lâu rồi?”. Tôi hỏi cô bé.

“Hai năm ạ, chị Lộ Lộ là người chuyển đến cuối cùng, chị Hiểu Ngưng đến trước chị ấy một thời gian, chị Linh Huyền thì sớm hơn. Anh Đới Duy là bạn của chị gái em, khi các chị ấy chưa đến, đều là anh ấy chăm sóc cho em”. Tô Tô cầm cuốn album, nói.

Tôi thấy đằng sau còn rất nhiều ảnh, cầm lấy giở lung tung xem, phát hiện còn rất nhiều ảnh chụp riêng của từng người và một số bức ảnh chụp chung.

Trình Lộ trong ảnh rất tươi tắn, rất xinh đẹp, không hề giống dáng vẻ đứng đắn như ở công ty chút nào.

“Đây là ảnh năm ngoái bọn em chụp ở đảo Hải Nam... Đây là ảnh năm ngoái chụp ở khu nghỉ mát hồ Thiên Đảo...”. Tô Tô nhún nạy giải thích cho tôi.

Tôi thấy có rất nhiều ảnh chụp chung của Đới Duy và bốn người họ, trong ảnh cô nào cô nấy đều cười tươi như ánh mặt trời, đặc biệt là Trình Lộ, ảnh ở đảo Hải Nam còn mặc bikini, dáng người rất đẹp, vượt xa so với tưởng tượng của tôi.

Nếu như Trình Lộ biết Tô Tô đem ảnh cô ta mặc bikini cho tôi xem, chắc chắn sẽ “giết chết” Tô Tô. Tôi nghĩ thầm.

“Những ngày tháng này thực sự rất vui, đáng tiếc, anh Đới Duy đi rồi, mấy năm nữa cũng không về”. Xem hết một lượt các bức ảnh trong album, về mặt Tô Tô thì uể oải, thở dài, gấp cuốn album dày cộp lại.

“Thôi mà, anh nghĩ cậu ấy ở Mỹ chắc chắn sẽ trấn tĩnh lại thôi”. Tôi an ủi cô bé, nói. Tuy chưa bao giờ gặp Đới Duy, và tuy tôi vẫn thích phụ nữ, nhưng tự nhiên tôi hy vọng Đới Duy sẽ sống những ngày thật tốt bên Mỹ.

“Trước đây thực sự rất vui, như một đại gia đình vậy”. Tô Tô ngả vào lòng tôi, buồn bã. “Phải rồi, em học ở Học viện Thương mại Hoa Đông à?”. Đột nhiên tôi hỏi cô bé. Cơ thể mềm mại, cứ như không có xương vậy, lại không hề có ý đề phòng tôi, tự nhiên làm tôi lỏng nga lỏng ngóng.

“Vâng, anh Lương, anh tốt nghiệp Học viện Thương mại Hoa Đông ạ?”.

“Ừ. Hôm nay Tổng Đại Bính nói em học cùng trường anh, à, chính là bác sĩ Tống đó”.

“Thảo nào em thấy mặt anh rất quen, hình như gặp ở đâu rồi”.

“Gặp ở đâu? Lúc anh tốt nghiệp, em còn chưa vào trường mà?”.

“Không phải, đúng là đã gặp ở đâu rồi, nhìn thấy trên ảnh...”. Tô Tô chau mày lại, trầm ngâm suy nghĩ, trông vô cùng đáng yêu.

“A! Em nhớ ra rồi! ở bảng thông báo của học viện!”. Tô Tô đột ngột vỗ tay, quay đầu lại nhìn tôi, miệng gần như sắp chạm vào miệng tôi.

Ánh mắt thuần khiết của cô bé chăm chú nhìn tôi, trên thực tế là đang kiểm tra lại những đặc điểm trên khuôn mặt tôi, tôi không dám mất đối mắt lâu với cô bé.

“Anh là chủ tịch hội sinh viên từ mấy khóa trước, đúng không?”. Tô Tô như tỉnh ngộ ngồi dậy duy trì khoảng cách mười mấy centimet, nhìn tôi.

“Bức ảnh đó đã lâu lắm rồi, vậy mà vẫn chưa bị gỡ xuống”. Tôi mỉm cười, cảm thấy hơi ngại ngùng. Đã lâu lắm rồi không về lại trường, không ngờ những bức ảnh đó vẫn còn trên bảng thông báo bên ngoài văn phòng học viện.

“Anh giỏi thật đấy, mọi người nói hồi đó có rất nhiều sinh viên nữ theo đuổi anh”. Tô Tô nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái như nhìn một minh tinh, giọng điệu cũng thế.

Tôi cười, có chút đắc ý.

“Nhưng bây giờ em đã hiểu vì sao anh không để mắt đến bọn họ rồi, hóa ra anh thích con trai”.

Câu sau của Tô Tô làm tôi suýt chút nữa thì thổ huyết mà chết.

Nhưng, cuối cùng tôi cũng giữ vững được cơ thể, không bị ngã ra khỏi thành giường, vội vàng chuyển chủ đề: “Này, anh hỏi em, Linh Huyền và Hiểu Ngưng làm công việc gì vậy?”.

“Chị Linh Huyền là giáo viên trung học, chị Hiểu Ngưng là nghiên cứu sinh của viện nghiên cứu sinh vật học”.

“Nghiên cứu sinh của viện nghiên cứu sinh vật học? Giỏi vậy sao?”. Tôi bắt đầu cảm thấy hứng thú, không hiểu tại sao, ở bên cạnh Tô Tô, giọng điệu nói năng của tôi trở nên rất mềm mỏng.

“Dạ, nhưng cụ thể là làm gì thì em cũng không rõ”. Tô Tô gật đầu, “Tóm lại là cả ngày đều mặc áo choàng trắng”.

Chắc không phải cô ấy vì thích mặc đồ trắng mà chọn ngành này chứ, tôi nghĩ thầm. Nhìn qua cách biểu hiện hôm nay thì thấy Hiểu Ngưng khá lạnh lùng, lại đặc biệt thích màu trắng.

“Em nói nhỏ cho anh biết nhé”. Đột nhiên Tô Tô ghé sát tai tôi, “Hôm nay suýt nữa thì chị Linh Huyền yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi. Tiếc là anh không thích phụ nữ, chị ý thất vọng lắm!”.

Nói xong, cô bé cười ha ha, trông rất ngây thơ, hồn nhiên.

Linh Huyền... Chính là mỹ nữ vừa dịu dàng vừa giỏi nấu ăn mặc bộ đồ màu đỏ hả? Bất chợt tôi cảm thấy trái tim rung động.

Nhưng, tôi lại để ý đến người đẹp bằng tuyết Hiểu Ngưng hơn. Nếu Linh Huyền yêu tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên, vậy tôi cũng có đôi chút cảm giác tương tự như vậy với Hiểu Ngưng.

“Thôi, anh đi ngủ đi! Hôm nay nói chuyện với anh vui quá!”. Tô Tô gấp cuốn album lại, rồi nhảy xuống giường như một chú mèo con, rồi lại quay về phía tôi lè lưỡi ra, rồi khỏi phòng, “Chúc anh ngủ ngon nhé!”.

Tôi mỉm cười. Không hiểu sao, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Đúng là một Tô Tô đáng yêu, tôi cũng chẳng nói chuyện với cô bé mấy, rõ ràng phần lớn thời gian là cô bé nói.

Linh Huyền, Hiểu Ngưng, lại thêm một Trình Lộ nữa... Tôi nhìn trần nhà, thở một hơi dài, trong lúc mơ màng, trong lòng lại thoáng chút gì đó thích thú.

Sau khi Tô Tô rời khỏi phòng tôi không lâu, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Tôi lặng lẽ nhìn lên trần nhà, nhắm mắt lại, hình ảnh bộ đồ màu trắng của Hiểu Ngưng hiện lên trong đầu tôi. Không phải Trình Lộ, không phải Tô Tô, không phải Linh Huyền. Tôi không biết điều này có nghĩa là gì, nhưng nghĩ đến ngày mai còn phải đi làm, tôi thở dài, lấy đồng sách trong túi ra đặt lên giá sách.

Cuối cùng, tôi cầm một cuốn có tên Bước vào đông y lên, nằm lên giường, đọc ngẫu nhiên.

Cho dù ở đâu, thị trường cũng là sinh mệnh của một công ty. Công ty xuất bản cũng vậy, là “nhân vật quan trọng” của phòng thị trường, trong vòng một năm tôi đã liên tục lên kế hoạch xuất bản được ba, bốn cuốn sách bán chạy, kết quả trực tiếp nhất là làm cho tiền thưởng cuối năm ngoài của tất cả nhân viên trong công ty tăng gấp đôi. Đây không chỉ là may mắn, tất nhiên đó là thực lực của tôi.

Chính vì vậy, vị thế của tôi trong công ty cũng rất cao, được thưởng do việc tiêu thụ tăng cao, thậm chí lương của tôi còn cao hơn một số giám đốc của rất nhiều bộ phận khác trong công ty. Cho dù là một số quyển sách bán chậm, tôi cũng có thể tạo ra kỳ tích, đạt được mức tiêu thụ đáng kể. Thực tế, ngoài việc không biết thẩm định bản thảo, khả năng phán đoán đối với sách của tôi còn chuyên nghiệp hơn mấy “lão pháp sư” ở phòng biên tập.

Không khí ở Lam Kiều Hoa Uyển rất yên tĩnh, đối với tôi mà nói, là nơi đọc sách khá lý tưởng. Tôi cầm cuốn sách trên tay, không biết từ lúc nào đã đọc đến nửa đêm.

2. Chương 2

Hôm sau, khi tôi mơ mơ màng màng mở mắt tỉnh dậy, thấy một suất ăn sáng đơn giản đã được đặt trên chiếc tủ đầu giường.

Cúi đầu nhìn bên cạnh giường, cuốn Bước vào đông y đáng nhẽ rơi xuống đất thì đã nằm ngay ngắn trên giá sách. Không chỉ vậy, những cuốn sách đặt tạm trên giá hôm qua, hôm nay đã tự động sắp xếp thành từng chủng loại, nằm ngay ngắn trên giá.

Tuyệt đối không phải Trình Lộ làm, có lẽ cũng không phải Tô Tô, cũng không thể là Hiểu Ngưng, thế thì nhất định là Linh Huyền sắp xếp giúp tôi rồi.

Nghĩ vậy, tôi lập tức bật dậy, ra khỏi giường, mở cửa phòng, quả nhiên thấy Linh Huyền đang bận rộn một mình ở phòng khách.

“Anh tỉnh dậy rồi?”. Linh Huyền nở nụ cười nhẹ nhàng với tôi.

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo len đơn giản với chiếc váy chấm bi, trông rất dịu dàng kiểu thực nữ. Những nếp gấp và hình trái tim đáng yêu trước ngực lại làm lộ ra vẻ trang nhã của cô ấy.

Đôi giày cao gót kiểu cổ còng làm nổi bật đường cong trên đôi chân, ngọt ngào không giả tạo.

Có thể tưởng tượng một cô gái xinh đẹp như vậy sẽ được yêu thích như thế nào ở trường. Mới sáng sớm đã nhìn thấy cô gái đẹp như thế, tôi đúng là có phúc hưởng thụ.

“Họ vẫn chưa dậy sao?”. Tôi không nhịn được hắt hơi một cái, đi đến phòng khách, khách sáo chào hỏi một câu.

“Chưa, hôm nay đến lượt em làm việc nhà, nhưng tối nay em phải dạy thêm cho học sinh, nên dậy sớm một chút, dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa”. Linh Huyền trả lời.

“Còn làm cả bữa sáng cho anh sao?”. Tôi mỉm cười, hỏi.

“Vâng, hôm nay là buổi sáng đầu tiên anh ở đây mà, chuẩn bị cho anh một bữa sáng, coi như chào đón anh thôi”. Linh Huyền cười tươi như hoa, nói.

Tôi tự nhiên thấy cảm kích trước sự quan tâm và dịu dàng của cô gái, liền mỉm cười.

“À, em thấy đồng sách của anh khá lộn xộn nên giúp anh sắp xếp, anh không khó chịu chứ? Con người em thích sạch sẽ, nhìn thấy chỗ nào không ngăn nắp là không chịu được phải dọn dẹp ngay”. Đột nhiên Linh Huyền hỏi tôi.

“Cám ơn em, lần sau cứ để anh dọn dẹp”. Thấy Linh Huyền dịu dàng như vậy, bất chợt tôi nghĩ cô ấy là một người mẹ hiền vợ đảm hiếm có.

“Đúng rồi, hôm qua em quên không nói với anh, ở đây chúng ta thực hiện chế độ luân phiên, bất kể là dọn dẹp phòng khách hay nấu ăn, đều luân phiên nhau làm. Trước đây anh Đới Duy nấu ăn vào tối thứ sáu, bây giờ mỗi thứ sáu sẽ đổi cho anh, có được không?”. Linh Huyền hỏi tôi. Điều này đúng là làm khó tôi, tôi và Đại Bính sống bên ngoài hơn một năm, gần như chưa bao giờ vào bếp. Có một cơ hội nấu ăn duy nhất, cũng chỉ là luộc trứng để cho thêm vào mì tôm.

“Thế này đi, mỗi tối thứ sáu anh mời mọi người ra ngoài ăn nhé”. Tôi ngẫm nghĩ một lúc, nói.

“Cái này thì không được, cảm giác ăn ở ngoài và ăn ở nhà hoàn toàn khác nhau”. Linh Huyền trông có vẻ dịu dàng, nhưng về phương diện này lại rất cứng rắn.

“Nhưng mà anh... thực sự không giỏi nấu nướng lắm”. Tôi nói. Tôi vốn dĩ đã không biết nấu ăn, hơn nữa bình thường cũng quá bận rộn, lấy đâu ra thời gian nấu cho họ ăn.

“Em dạy anh, được không?”. Linh Huyền nhìn tôi, nói.

Tôi đường đường là một đấng nam nhi, học nấu ăn gì chứ. Hơn nữa, tôi cũng không định sống ở đây lâu. Tôi nghĩ thầm trong lòng.

“Ừ, vậy thì thế này, sau này mỗi tối thứ sáu sẽ là thời gian riêng của anh và em trong bếp, dù sao thì hôm sau cũng không phải đi làm, chúng ta có thể từ từ học”. Linh Huyền không cho tôi từ chối, lấy giọng điệu giáo viên, nói.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Ở trong bếp với một cô gái xinh đẹp như Linh Huyền, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy ấm áp rồi.

Dù sao thì tôi cũng không ở lại đây lâu, hà cớ gì lại không thể nghiệm sự dịu dàng này? Tôi tự khuyên bản thân trong bụng.

Sống ở đây, có nghĩa là phải chấp nhận thân phận gay của mình. Sự hiểu lầm này, tôi nhất định sẽ nhanh chóng thanh minh. Đương nhiên, phải chờ tôi tìm được nhà trước đã.

“Được rồi, mai là thứ sáu, chúng ta sẽ bắt đầu nhé”. Tôi trả lời.

Linh Huyền vui vẻ tươi cười, cứ như học sinh nộp cho cô một bài kiểm tra chính xác trăm phần trăm không bằng.

“Tiện đây anh muốn hỏi một câu, tối nay ai nấu cơm?”. Tôi hỏi Linh Huyền.

“Là Lộ Lộ”. Linh Huyền trả lời.

Hứ... Hóa ra là cô ta nấu cơm. Thật không nhìn ra cô nàng biến thái đó còn biết nấu ăn, tôi nghĩ.

Bất chợt tôi nhớ ra câu hỏi tối qua vừa nghĩ đến, hỏi Linh Huyền: “Sao Tô Tô không ở trong trường? Anh nhớ Học viện Thương mại Hoa Đông quy định tất cả sinh viên phải ở ký túc xá mà”.

“Con bé không thể ở ký túc, có một số nguyên nhân đặc biệt”. Linh Huyền nói.

Tôi cố hỏi thêm: “Nguyên nhân đặc biệt gì? Lẽ nào sức khỏe cô bé không tốt?”.

“Sau này anh sẽ biết thôi. Yên tâm, Tô Tô hoạt bát như vậy, cơ thể rất khỏe mạnh”. Linh Huyền muốn làm cho tôi yên tâm, cười nói.

Cô ấy thần thần bí bí, không nói cho tôi nguyên nhân Tô Tô không sống trong trường, tôi cũng ngại không muốn hỏi thêm nữa, thấy sắp đến giờ đi làm liền chuẩn bị về phòng sắp xếp đồ.

Đúng lúc này, cửa ba căn phòng còn lại gần như mở cùng lúc.

Trình Lộ, Hiểu Ngưng và Tô Tô, ba cô gái uể oải bước ra. Xem ra, họ đặt chuông báo thức cùng một giờ.

Trình Lộ nhìn thấy tôi, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó khác lạ, vội vàng quay về phòng. Có lẽ qua một đêm, cô ta đã gần như quên mất sự thật tôi sống ở đây, suýt nữa thì để tôi nhìn thấy cái dáng vẻ lười biếng xấu xí của cô ta trong bộ đồ ngủ.

Tô Tô hoàn toàn không để ý, nhảy chân sáo đến: “Anh Lương, chào buổi sáng!”.

Đôi mắt vừa tỉnh ngủ còn đang mơ màng, đầu tóc rối tung như tổ chim, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Chị Linh Huyền, hôm nay có cung cấp bữa sáng không vậy?”. Cô bé chào hỏi tôi xong liền chạy đến trước mặt Linh Huyền.

“Hôm nay không kịp làm bữa sáng cho tất cả mọi người, chị sắp phải đến trường rồi. Hôm nay em có tiết lúc mấy giờ?”. Linh Huyền quan tâm nhìn Tô Tô, hỏi.

“Lúc mười giờ, cũng không vội lắm”. Tô Tô ngẩng ngó Linh Huyền, “Chị Linh Huyền hôm nay mặc đẹp quá”.

“Cái miệng em lúc nào cũng ngọt nhất”. Linh Huyền không nhịn được, bật cười.

Đúng lúc họ đang nói chuyện, Hiểu Ngưng lặng lẽ đi về phía tôi, quay lưng lại.

“Sao thế?”. Tôi hỏi.

“Giúp tôi kéo khóa lên”. Hiểu Ngưng chỉ vào cái khóa sau lưng, nói giọng bình tĩnh.

Qua chiếc khóa vẫn còn đang mở, tôi nhìn thấy làn da mịn màng, nõn nà phía sau lưng Hiểu Ngưng. Bộ đồ màu trắng càng tôn thêm làn da trắng nõn nà của cô, phần eo thon nhỏ, không thể không khiến người ta bay bổng liên tưởng.

Hóa ra cô ấy thực sự không coi tôi là đàn ông. Tôi cười đau đớn trong lòng, một tay giữ lấy bờ eo thon nhỏ của cô, một tay cầm chiếc khóa sau lưng, kéo khóa thẳng lên sau gáy, còn cẩn thận không để cho khóa mắc vào tóc cô ấy.

Bộ đồ vừa vặn ôm lấy người, càng làm tôn lên đường cong trên cơ thể Hiểu Ngưng, đặc biệt là lúc cô ấy quay người lại, nhìn chính diện những đường cong đẹp đẽ cuốn hút ấy, suýt nữa thì tôi chảy máu mũi.

“Cám ơn”. Hiểu Ngưng ngừng đầu lên nhìn tôi, rồi đi vào bếp như không có chuyện gì xảy ra, lấy một hộp sữa lạnh, mở ra uống.

Hiếu Ngưng không hề giống một người con gái bình thường chút nào, không giả bộ kiêu sa, không tỏ ra yếu ớt, nhẹ nhàng như nước, lại đẹp đẽ như sương.

“Anh Lương, anh làm gì cứ nhìn chị Hiếu Ngưng mãi vậy?”. Đột nhiên Tô Tô quay đầu lại, hỏi tôi.

“À...”. Lúc này tôi mới ý thức lại được vẻ thất thần của mình, mặt bỗng nhiên đỏ bừng.

“A, em biết rồi, anh nhất định rất hâm mộ dáng người chị Hiếu Ngưng đúng không. Chị ý ột mét sáu mươi lăm, số đo ba vòng là 88, 62, 90, rất chuẩn đúng không?”. Tô Tô hồn nhiên nói.

Tôi không ngờ Tô Tô lại tiết lộ cho tôi bí mật lớn nhất của phụ nữ nên đơ ra nửa giây.

“Số đo ba vòng của Trình Lộ là bao nhiêu?”. Tôi nghĩ ngợi một lúc, thừa cơ hỏi luôn.

“Em không nhớ rõ lắm”. Tô Tô lắc lắc đầu, “Chỉ nhớ hình như vòng một của chị ý là 92 thì phải”.

Tô Tô quay đầu hỏi Linh Huyền: “Chị Linh Huyền, lần trước chị em mình đi mua áo ngực với chị Lộ Lộ, chị có nhớ số đo vòng một của chị ý là bao nhiêu không?”.

“À, chị cũng không rõ lắm. Hình như là 90 thì phải”. Linh Huyền đáp.

Đột nhiên Tô Tô phấn khích hét lên, cứ như vừa phát hiện ra một bí mật mới mẻ: “Ha! Thế là bằng số đo vòng một của chị Linh Huyền à!”.

Thấy Tô Tô ngây ngô nói ra số đo vòng ngực, suýt nữa thì tôi chết sặc. Tôi chỉ đùa với cô bé, không ngờ cô bé lại thực sự coi tôi là “chị em”, không ngại ngần, cái gì cũng nói hết ra.

“Tô Tô, phần ăn sáng của anh nhường cho em đó. Anh không có thói quen ăn sáng”.

Trông dáng vẻ trong sáng của Tô Tô, tôi lắc đầu cười, nói.

“Tốt quá, chị Linh Huyền thiên vị, chỉ làm đồ ăn sáng cho anh ấy mà không làm cho em”.

Trong chốc lát, Tô Tô nhảy cẫng lên, quay về phía Linh Huyền nói.

Linh Huyền cười, ánh mắt dịu dàng nhìn tôi, dường như cũng bó tay với Tô Tô giống như tôi.

Lúc này, Trình Lộ đã thay quần áo đi làm, từ trong phòng bước ra. Dường như cô ta không biết vừa rồi trong phòng khách chúng tôi đã bàn luận về vòng một của mình, lạnh lùng liếc tôi một cái, rồi quay sang nói với Linh Huyền: “Tớ đi làm đây”.

Tô Tô tinh quái nháy mắt ý bảo tôi đi cùng với Trình Lộ.

Tôi đi cùng Trình Lộ ra cửa, nói nhỏ: “Có muốn ngồi xe tôi đến công ty không?”.

“Không cần!”. Trình Lộ quay lại trừng mắt nhìn tôi rồi khom người xuống đi giày cao gót.

Lần đầu tiên tôi để ý, thấy chân cô ta cũng khá nhỏ nhắn, tuy đang tức giận, nhưng khuôn mặt vẫn rất xinh đẹp.

Cô ta đứng thẳng lên, cầm túi xách, đi ra ngoài.

Tôi xỏ đôi giày da vào, bước theo cô ta: “Này, ở công ty không được ăn nói linh tinh đấy, biết chưa?”.

“Tôi thích nói gì thì nói, anh quản được chắc?”. Đôi mắt hạnh đào của Trình Lộ trợn lên, nói.

“Cô nên biết, đưa tin đồn nhảm về đồng nghiệp là một hành vi vi phạm kỷ luật rất nghiêm trọng”. Tôi nói tiếp.

“Đây đâu có phải là tin đồn nhảm, rõ ràng là sự thật mà!”. Trình Lộ rõ ràng là muốn chống đối với tôi, lập tức bật lại.

“Vậy được, tôi sẽ nói với mọi người tôi sống cùng nhà với cô. Dù sao cũng là sự thật”. Tôi nói.

“Anh...”. Tư duy của Trình Lộ rốt cuộc cũng không nhanh nhạy bằng tôi, bị tôi “cướp” mất một quân cờ.

“Cô ở phòng bản quyền, tôi ở phòng thị trường, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nói thực, cô cũng không quản nổi tôi, làm người không nên quá đáng quá”. Tôi vẫn sự cô ta đi đâu cũng tuyên truyền tôi là gay, không yên tâm, cảnh cáo trước mặt cô.

“Biết tôi là giám đốc, sao lúc thường không tôn trọng tôi chút đi!”. Trình Lộ kiêu ngạo ngẩng đầu lên, giáo huấn tôi.

“Chức vụ của cô cao hơn tôi, nhưng dù sao cũng không phải ở phòng tôi. Nói thật, về chức danh tôi còn là nhân viên xuất bản cao cấp, còn cao hơn cô chút xíu đó”. Tôi nói.

Câu này đã động đến đúng nỗi đau của Trình Lộ. Tuy cô ta được thăng chức lên làm giám đốc phòng bản quyền, nhưng năm ngoái không thông qua cuộc sát hạch nhân viên xuất bản cao cấp, danh hiệu đó bị tôi cướp mất, trong lòng vẫn luôn hậm hực.

“Cứ chờ xem!”. Trình Lộ nói không lại tôi, tức giận ném lại ba tiếng đó, xách túi, giậm giày lộp cộp, ra bến xe bus đợi xe.

3. Chương 3

Tôi nhìn theo cái bóng ngoan cố đang đi xa dần của Trình Lộ, có chút bất lực, lắc đầu.

Nhưng mà... hóa ra là 90... ha ha, cuối cùng tôi cũng biết rồi.

Tôi không nhịn được cười, ngồi vào chiếc BMW thân yêu của mình.

Cùng với sự chuyển động của chìa khóa, máy xe khởi động phát ra tiếng nổ giòn tan, Trình Lộ cách đây mười mấy bước quay đầu lại nhìn tôi khởi động chiếc BMW, lại giậm dừ lờm một cái nữa.

Đôi lúc cô ta cũng rất đáng yêu. Tôi lái xe đến bên cạnh cô ta, kéo cửa kính xe xuống, hét to: “Này, lên xe đi”.

“Ai thèm ngồi cái xe ghê của anh!”. Trình Lộ cắn chặt môi, hai con mắt hạnh đào trũng lên như mắt trâu, lông mi cô ta dài, khi trũng mắt lên cũng không xấu xí mấy.

Nhưng, cô ta dám gọi cái xe yêu quý của tôi là “xe ghê”.

“Hôm nay cô ngủ dậy muộn, còn không mau lên xe là muộn làm đấy”. Tôi nói với cô ta. Tôi hy vọng cô ta sẽ lên xe, để cô ta phải nợ tôi một ân tình.

“Hứ!”. Cô ta hứ một tiếng, càn bước nhanh hơn về phía bến xe bus trước mặt.

Đã vậy, tôi cũng không gượng ép nữa, tăng ga, chiếc xe nhanh chóng vượt qua cô ta, chạy về phía công ty.

Đúng là lòng tốt lại bị coi là gan lừa, cứ làm như tôi phải nịnh nọt cô ta không bằng. Hứ.

Chiếc BMW trắng chen chúc vào dòng xe trên đường, hòa nhập với sự huyên náo của thành phố. Căn cứ vào kinh nghiệm lái xe nhiều năm của tôi, Trình Lộ đi xe bus chắc chắn sẽ đến làm muộn, cho dù là ngồi taxi đi nữa, muộn năm phút, tình trạng tắc đường sẽ càng nghiêm trọng. Nói một cách đơn giản, tôi cảm chắc hôm nay cô ta sẽ đi làm muộn, nửa ngày lương hôm nay của cô ta bị trừ là cái chắc.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi không tránh khỏi thấy vui sướng trên nỗi đau khổ của cô ta.

Tôi đến công ty đúng giờ, quẹt thẻ đúng giờ, đi đến bàn làm việc của mình, cầm cuốn Bước vào đông y vừa đọc hết một nửa tối qua lên, viết kế hoạch theo những chỗ đã đánh dấu bằng bút chì trong sách. Muốn biến một cuốn sách khó bán thành bán chạy, đối với tôi mà nói, là thách thức, cũng là trò chơi trí tuệ.

Cũng không biết làm sao, bình thường tôi bước vào trạng thái làm việc rất nhanh, nhưng sáng nay lại không thể làm cho các tế bào não đi vào trạng thái tích cực được.

File trên máy tính đã mở rất lâu rồi mà vẫn trống trơn. Ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường trong phòng, đã chín giờ ba mươi.

Cuối cùng, tôi nhìn thấy một cái bóng xuất hiện ở cổng lớn phía dưới. Cái bóng này vội vàng vàng chạy về phía tòa nhà xuất bản Hoa Văn nơi tôi làm việc, dáng vẻ rất nhếch nhác.

Tôi đã bảo là sẽ đi làm muộn còn không tin. Tôi hứ một tiếng lạnh lùng trong lòng, rồi ánh mắt từ cửa sổ đến cửa phòng làm việc, chuẩn bị mục kích cô ta đi qua.

Vài phút trôi qua, quả nhiên Trình Lộ đang thở hổn hển đi ngang qua hành lang bên ngoài phòng làm việc của tôi.

Tôi bất giác cười, định vui đầu vào tiếp tục làm nốt công việc của mình.

Đột nhiên, Trình Lộ vốn đã đi qua rồi lại quay lại trước cửa phòng làm việc của bộ phận chúng tôi, quay về phía tôi trừng mắt lên lườm, sau đó mới quay về phòng làm việc của cô ta.

Quái lạ, có phải tôi làm cho cô đi muộn đâu. Tôi nghĩ thầm.

Các đồng nghiệp trong phòng đều nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc, suy đoán xem giữa tôi và Trình Lộ bên phòng bản quyền rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều, họ biết tính khí của Trình Lộ nên cũng không dám hỏi nhiều.

Tôi thu lại ánh mắt về màn hình vi tính, nhìn bản kế hoạch trống trơn, bắt đầu cảm thấy lo lắng: Vị Bạch lãnh cốt cán tinh anh gọi tắt là “bạch cốt tinh” này, chắc không vì tức giận tôi mà đi làm chuyện gì đó báo thù đấy chứ? [Bạch lãnh cốt cán tinh anh : Chỉ nhân viên văn phòng giỏi giang, là người chủ chốt trong đơn vị (ND)]

Nhiều chuyện càng nghĩ càng thấy lo. Nhất là lúc này cô ta nắm được thóp tôi, cho dù là tin giả, nếu cô ta đem đi kể lể, thì tôi tha hồ ăn đủ.

Nhìn thời gian trên chiếc đồng hồ treo trên tường rì rì trôi qua, tôi thấy vẫn cần phải đi tìm cô ta nói chuyện.

Đúng lúc tôi đang định đứng dậy, đột nhiên chú Vương bên phòng nhân sự đi vào phòng tôi.

Thông thường, nhân viên phòng nhân sự đến tìm không phải chuyện tốt lành gì. Nếu không phải tính nhầm lương thì là tín hiệu giảm lương hoặc đuổi việc. Không chỉ tôi nghĩ vậy, tất cả mọi người trong phòng đều nghĩ vậy. Mọi người đều ngừng làm việc, nhìn vị khách quý phòng nhân sự như nhìn người ngoài hành tinh.

Chú Vương thì lại đi thẳng đến chỗ tôi ngồi.

“Tiểu Lương à, bây giờ cậu có rảnh không?”. Chú hỏi tôi.

“Cũng bình thường, cháu đang làm kế hoạch cho cuốn sách đông y”. Tôi trả lời.

“Đừng làm việc đó nữa, tổng giám đốc Ngô cho gọi cậu lên phòng ông ấy một chút”. Chú Vương nói.

Xong rồi, nhất định là Trình Lộ đã nói gì đó. Người đàn bà này, không biết chừng biết mục gì cả.

Trong lòng tôi kêu to rồi, bề ngoài thì cố tỏ ra trấn tĩnh đứng lên: “Được, chú Vương, cháu lên ngay đây. Cháu hỏi trước chút, là chuyện tốt hay chuyện xấu thế hả chú?”.

“Không phải việc tốt cũng không phải việc xấu. Cậu cứ lên đây nói chuyện là biết ngay thôi”. Chú Vương trả lời tôi.

Trong ngực tôi như có bảy tám cái trống đang đánh thùng thùng, lo lắng bất an, đi hết dãy hành lang, cuối cùng đến phòng tổng giám đốc.

Đến công ty một năm nay, tôi luôn rất thuận buồm xuôi gió, không chỉ được các đồng nghiệp nể phục mà còn được sếp khen ngợi. Nhưng con người luôn là vậy, khi ai đó làm việc quá hoàn hảo, những người khác đều sẽ nghĩ anh ta có khuyết điểm nào đó.

Cho nên, nếu Trình Lộ nói với người khác tôi là gay, cũng có khả năng rất cao là mọi người sẽ hoàn toàn tin vào điều đó. Chuyện này đến tai sếp là điều không hay chút nào.

Tôi gõ cửa bước vào, ho nhẹ hai tiếng, cố gắng hỏi bằng giọng điệu kính trọng nhất: “Tổng giám đốc Ngô, sếp tìm em ạ?”.

“Tiểu Lương, ngồi đi”, sếp Ngô chỉ vào chiếc ghế trước bàn làm việc.

Tôi ngồi xuống, tiếp đó sếp lại nói: “Cuốn Bước vào đông y cậu làm đến đâu rồi?”.

“Em vẫn chưa bắt đầu, em định tìm một cách thâm nhập hay hơn rồi mới làm”. Tôi trả lời.

“Cậu không cần làm nữa, chuyển cho người khác đi. Chuyện Trình Lộ bên phòng bản quyền nói chắc cậu biết rồi”, sếp Ngô nhìn tôi, nói.

“Á?”. Miệng tôi biến thành hình chữ OO, thật sự không thể ngờ rằng vấn đề cá nhân bé tí tẹo lại cướp đi bát cơm của tôi. Phải biết, bây giờ là thời kỳ khủng hoảng kinh tế, sếp chắc không lấy cớ này đuổi việc tôi chứ.

“Tiểu Lương, sao cậu lại lắp ba lắp bắp thế, phong độ ngày thường của cậu đi đâu mất rồi?”, sếp Ngô hỏi.

“Em... cái này... em biết rồi, em biết rồi, nhưng sự thực không phải như vậy...”. Tôi vẫn không biết phải giải thích thế nào.

“Được rồi, tôi biết cậu sẽ phục tùng theo sự sắp xếp của công ty. Đi thu dọn đồ đi”, sếp Ngô nhìn tôi, nói.

Khi không lại bảo tôi thu dọn đồ? Tôi thực sự bị ép bức quá, hỏi: “Sếp Ngô, rốt cuộc là có chuyện gì ạ?”.

Tôi muốn biết, rốt cuộc cô ả xấu xa Trình Lộ kia đã đưa tin đồn nhảm gì về tôi!

“Cái gì, Trình Lộ vẫn chưa nói với cậu sao?”, sếp Ngô ngạc nhiên nhìn tôi.

“Nói cái gì ạ? Em với cô ta không nói chuyện được với nhau! sếp Ngô, anh không thể tin cô ta hoàn toàn!”. Tôi tức chết đi được, âm lượng cũng không biết đã tăng cao từ lúc nào, còn nhảy dựng lên từ chiếc ghế đang ngồi.

“Tiểu Lương, thái độ như vậy không tốt đâu. Tôi biết cậu có năng lực, nhưng công ty sắp xếp cho cậu sang bên đó, chắc chắn công ty đã suy xét thấu đáo”, sếp Ngô đứng lên, vỗ vỗ vào vai tôi, nói.

“Sắp xếp đến đâu ạ?”. Trong chốc lát, đầu tôi đầy sương mù.

“Sắp xếp đến bộ phận của Trình Lộ”, sếp Ngô cười khà khà, “Có phải bận nhiều việc quá đâm ra hồ đồ rồi không?”.

“Á?” Miệng tôi lại biến thành hình chữ O một lần nữa.

“Chắc là Trình Lộ chưa nói rõ với cậu”, sếp Ngô vỗ nhẹ lên vai bảo tôi ngồi xuống ghế, “Chuyện là thế này, tháng sau tập đoàn xuất bản lớn nhất châu Âu Wolters Kluwer chuẩn bị đến Trung Quốc tìm bạn hợp tác lâu dài để xuất bản sách bản quyền tiếng Trung của họ”. [Wolters Kluwer : Là công ty hàng đầu, hoạt động chuyên nghiệp trong lĩnh vực xuất bản và cung ứng thông tin toàn cầu, trụ sở chính của tập đoàn đặt ở Hà Lan (BTV)]

“Ồ...”. Tôi khẽ đáp lời. Lăn lộn trong ngành xuất bản hơn một năm, tôi biết trong ngành xuất bản trên thế giới, cái tên Wolters Kluwer đồng nghĩa với cái gì.

“Hai năm trở lại đây công ty ta phát triển rất tốt, đặc biệt là mảng văn học nước ngoài, có khá nhiều kinh nghiệm, cho nên cũng là trường hợp nằm trong sự suy xét của họ. Vì vậy, việc này sẽ là việc trọng yếu nhất của công ty trong năm nay”, sếp Ngô tiếp tục nói.

“Sếp muốn em qua giúp Trình Lộ một tay?”. Tôi hỏi sếp.

“Không phải tôi muốn bảo cậu giúp cô ấy mà chính cô ấy yêu cầu đích danh cậu”, sếp Ngô cười, “Thực ra mấy hôm trước, tôi đã nói với Trình Lộ, lần này công ty ta sẽ dốc hết sức làm, về mặt nhân viên thì sẽ để tùy cô ấy chọn. Vừa rồi cô ấy đến nói với tôi, những người ở bộ phận khác trong công ty cô ấy không cần bất cứ ai, chỉ cần một mình cậu”.

“Cái gì?!” Tôi kinh ngạc suýt nữa hét to lên.

“Tôi nghĩ kỹ thì thấy cô ấy chọn cậu cũng rất có lý. Cậu rất nhạy cảm trong vấn đề thị trường, cũng có những kế hoạch rất linh hoạt, để cậu giúp đỡ cô ấy, quả thực không còn gì tốt hơn. Con mắt nhìn người của Trình Lộ đúng là tốt thật, chớp mắt đã bê được bảo bối trong công ty vào bộ phận của cô ấy”.

“Sếp Ngô, anh quá khen rồi ạ. Nhưng mà... em làm rất tốt ở phòng thị trường, em không quen với việc làm bản quyền, chỉ sợ làm không nổi...”. Tôi vội vàng nói.

“Tiểu Lương! Tôi tin vào năng lực của cậu! Ngày trước cậu cũng chuyển từ phòng biên tập sang phòng thị trường mà! Bây giờ chẳng phải là làm rất tốt sao! Việc của WWolters Kluwer rất quan trọng đối với tiền đồ của công ty. Cậu yên tâm đi, cậu đến phòng bản quyền, tôi sẽ không cắt giảm lương của cậu, nếu làm xong việc, tôi còn thưởng cậu một trăm nghìn nữa!”.

“Nhưng mà... em và cái cô Trình Lộ đó không hợp nhau...”. Không thể từ chối, không còn cách nào khác tôi chỉ có thể lấy vũ khí này ra.

“Tính cách Trình Lộ có hơi thẳng thắn, nhưng năng lực tuyệt đối có thể tin tưởng, tôi biết năng lực của cậu không thua kém gì cô ấy, nhưng tạm thời chuyển sang phòng bản quyền thì cứ làm cấp dưới của cô ấy đi. Về tiền lương, tôi sẽ không bạc đãi cậu, có thể còn cao hơn cô ấy nữa”.

“Tiền không phải là vấn đề... mấu chốt là...”.

Tôi vẫn muốn thoái thác, sếp Ngô dần lộ rõ sắc mặt không vui, “Tiểu Lương, trước đây cậu làm việc rất dứt khoát, sao bây giờ lại dây dưa lằng nhằng thế? Có phải có gì không bằng lòng với Trình Lộ? Hay là để tôi gọi cô ấy qua đây, ba người chúng ta làm rõ chuyện”.

Trong lòng tôi nghĩ cái này thì không cần thiết, Trình Lộ dám đến đây yêu cầu tôi chuyển vào phòng cô ta là biết chắc tôi không dám bức bách cô ta. Mâu thuẫn nho nhỏ giữa cá nhân, đến tai sếp là lựa chọn hoàn toàn không thông minh chút nào.

“Quan hệ giữa em và cô ấy cũng tạm tạm, chỉ có điều em cảm thấy phong cách làm việc của em và cô ấy không giống nhau, sự rằng sẽ có tranh chấp. Nhưng nếu sếp đã bảo em giúp thì em sẽ cố hết sức xem sao”. Không còn cách nào khác, đến phút chốt, tôi chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

Trình Lộ dám giở trò sau lưng tôi, quả là khiến tôi không kịp phòng tránh.

“Vậy thì tốt, tôi tin hai cô cậu sẽ hợp tác vui vẻ thôi. Cả hai đều là hạt giống mà tôi gieo trồng, tôi không muốn hai người đấu nhau”, sếp vui vẻ vỗ vai tôi, “Được rồi, chuyển đồ đến bộ phận của Trình Lộ đi, tôi chúc hai người mã đáo thành công!”

“Dạ”. Bề ngoài tôi xã giao cười vui vẻ, nhưng bên trong lại tức giận nghiền răng ken két.

4. Chương 4

Khi tôi quay về phòng thị trường, các đồng nghiệp thì nhau hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì.

Những người làm ở phòng thị trường đều rất nhạy cảm. Ngay từ sáng sớm nay khi Trình Lộ đứng ở cửa phòng trừng trừng nhìn tôi, họ đều cảm thấy có gì đó khác thường. Vừa rồi sếp lại gọi tôi lên nói chuyện gần nửa tiếng đồng hồ, điều này càng khiến bọn họ thấy kỳ quặc.

“Các bạn! Tôi phải chuyển đến phòng của Trình Lộ rồi!”. Tôi xem cái chết như không, tuyên bố.

“Sao lại thế được?!”. Mười mấy vị nam thanh nữ tú cùng trợn tròn mắt. Họ đều không tin tôi lại từ bỏ phòng thị trường nơi tiền đồ rộng mở để chuyển phòng bản quyền nơi vừa khô khan vừa tiền đồ xám xịt. Họ càng không tin một người có sách lược dùng người giống Gia Cát Lượng như sếp lại vứt tôi - “cây hái ra tiền” của phòng thị trường sang “nha môn thanh đạm” thiếu dầu thiếu mỡ.

“Đây là sự sắp xếp của công ty, tôi cũng không còn cách nào khác”. Tôi vừa thu dọn đồ đạc, vừa lắc đầu.

Thực ra tôi không ghét việc phải chuyển sang phòng khác, mà ngược lại còn có chút hiếu kỳ nữa. Chỉ có điều cứ nghĩ đến việc phải làm cấp dưới của Trình Lộ lại có cảm giác sắp bị người khác sai bảo.

“Giám đốc Trình của phòng bản quyền tuổi không cao, nhưng làm việc gì cũng cứng nhắc, cậu phải cẩn thận đấy”. Một đồng nghiệp nhắc nhở tôi.

Tôi cười, không nói gì. Cũng không hiểu sao, tôi nghĩ đến chuyện bây giờ tôi đã sống cùng một nhà với Trình Lộ, trong lòng lại có chút thích thú. Cô nàng Trình Lộ ở công ty thì cứ ra về đứng đắn, tôi muốn xem dáng vẻ của cô ta ở nhà ra làm sao.

Tôi chồng tất cả đồ đạc vào rồi ôm cả đồng đi về phía phòng bản quyền cách đó mười bước chân dưới con mắt thương hại của các đồng nghiệp phòng thị trường.

Thực ra, phòng bản quyền không có nhiều nhân viên, tính cả Trình Lộ vào cũng chỉ có năm người. Chức danh “Giám đốc” của Trình Lộ nhìn bề ngoài thì có vẻ to lớn, nhưng thực chất chỉ quản có bốn người.

Bản quyền là một trong những phòng luôn được công ty coi trọng, vì thế Trình Lộ không phải là nhân vật mà mọi người có thể coi thường. Nhất là ngoại ngữ của cô ta, tuyệt đối thuộc trình độ hàng đầu, trước đây tuy tôi không làm ở phòng cô ta, nhưng cũng từng tận tai nghe thấy cô ta là thủ khoa trường Đại học Ngoại ngữ khóa 2007.

Thấy tôi bê một đồng đi vào phòng làm việc, Trình Lộ ngồi tít trong cùng nhìn tôi, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Giám đốc Trình, sau này xin chị chỉ giáo nhiều”. Tôi cố tình đi đến trước mặt cô ta, chào hỏi với cung cách là người mới đến.

“Đã sắp xếp bàn cho anh rồi đấy”. Trình Lộ lườm tôi một cái, vẻ mặt đanh thép.

“Trời ơi, hôm nay giám đốc Trình bị trừ nửa ngày lương nhỉ”. Đột nhiên tôi nói.

Cạch.

Suýt nữa Trình Lộ bẻ gãy chiếc bút bi trong tay. Cô ta trừng mắt nhìn tôi, cố gắng giữ vẻ lạnh lùng, hàm răng đều tăm tắp nghiến chặt lại, không nói lời nào.

“Giám đốc Trình, hôm nay tôi phải làm gì đây?”. Tôi đặt những thứ trong lòng xuống bàn làm việc mới của mình, hỏi Trình Lộ.

“Phân cho anh hai cuốn sách, anh cứ đọc hết đi rồi nói tiếp. Là file điện tử, tôi đã gửi vào máy tính anh rồi đấy”. Trình Lộ lạnh lùng nói.

Trong phòng còn có các đồng nghiệp khác đang làm việc, tôi cũng không nhiều lời với cô ta nữa, mở máy tính ra.

“Để chứng minh anh rất chuyên tâm đọc sách, trước khi tan làm, anh hãy giao cho tôi hai bài cảm nghĩ. Tất cả là hai bài, mỗi bài trên mười nghìn chữ”. Trình Lộ đột ngột bổ sung thêm một câu.

“Cô...”. Tôi lập tức nhìn về phía cô ta.

Cô ta cũng không hề sợ hãi nhìn lại tôi, mắt còn trợn to hơn tôi.

Thôi bỏ đi, chẳng qua cũng chỉ là bình luận sách thôi mà, khi còn ở phòng thị trường tôi đã PR cho rất nhiều cuốn sách bán chạy, có bắt viết bình sách dài hơn nữa thì tôi cũng viết được năm, mười bài trong một ngày.

Tôi nuốt nổi tức giận vào lòng, ngồi xuống bàn, quan sát cách bài trí văn phòng của phòng bản quyền.

Chỗ ngồi của tôi ngay gần Trình Lộ, sát bên cửa sổ. Vị trí của bốn nhân viên khác trong phòng đều ở phía cửa ra vào, ở giữa là một dãy bàn dài, trên đó đặt các loại sách gốc của nước ngoài, vừa đứng ngăn cách tôi và Trình Lộ với bốn nhân viên còn lại.

Tôi không biết đây là do cố ý sắp đặt hay là vốn dĩ đã như thế, nhưng bố cục này khiến vị trí của tôi và Trình Lộ tạo thành một vùng trời riêng. Nếu bốn nhân viên kia không dướn cổ nhìn qua bên này, chắc chắn không thể nhìn thấy tôi và Trình Lộ đang nói gì, làm gì.

“Ngày, hôm nay có cần tôi tiện đường cho quá giang về không?”. Tôi hỏi.

Hôm này cô ta mặc áo khoác kẻ sọc có hai hàng khuy, áo sơ mi lông cừu màu xanh đậm, đeo chiếc vòng cổ màu bạc, nói thật là rất xinh. Nhất là trong ánh nắng chan hòa, vẻ mặt tập trung vào công việc của cô ta trông như một bức tranh.

Cô ta không thèm để ý đến tôi, những ngón tay thon dài lật tiếp một trang sách tiếng Anh, rồi lại ghi ghi chép chép cái gì đó vào cuốn sổ tay.

Tôi không có hứng, cũng không định hỏi cô ta, xoay người quay mặt vào máy tính của mình.

Trên desktop máy tính của tôi đã có sẵn hai file với tựa đề: Văn học sử châu Âu và Tuyển tập Tolstoy.

Cả hai cuốn sách điện tử này đều để dạng file PDF, tôi mở ra xem, mỗi cuốn phải đến hơn một nghìn trang!

“Cứ từ từ đọc, từ từ viết, không được phép lười biếng”. Đột nhiên Trình Lộ nói.

Gương mặt xinh đẹp của cô ta, vào giây phút này, cuối cùng cũng để lộ nụ cười đắc ý.

Tôi cố gắng trấn tĩnh, ngồi ngay ngắn lại, vừa vặn phía sau màn hình vi tính, tránh xa ánh mắt của cô ta.

“À, cái máy tính của anh hôm nay vẫn chưa được nối mạng”. Trình Lộ đột ngột nói. Tôi không nhìn thấy mặt cô ta, nhưng giọng nói của cô ta thì có thể vòng qua màn hình máy tính lọt vào tai tôi.

“Yên tâm đi, chỉ là hai bài bình luận sách dài mười nghìn chữ thôi chứ có gì đâu, tôi cũng chẳng cần lên mạng để tìm tài liệu đâu”. Tôi trả lời.

Trình Lộ không nói thêm gì nữa, ở góc này của phòng, chỉ còn tiếng lật sách sột soạt của cô ta. Tôi cũng im lặng “nhần” hai cuốn sách này, chìm đắm trong suy tư của riêng mình. Rất lâu sau, Trình Lộ bất ngờ hỏi: “Anh có thật là gay không?”.

Lúc này, đến lượt tôi phớt lờ cô ta.

“Anh giúp tôi một việc được không?”. Thấy tôi không nói gì, Trình Lộ nói tiếp.

Tôi vẫn phớt lờ cô ta.

Cộc, cộc, cô ta gõ gõ bàn.

Lúc này tôi mới xoay người, lộ mặt sau màn hình vi tính, nhìn cô ta, “Cái gì?”.

“Tuần sau, bố mẹ tôi đến đây”. Trình Lộ nhìn tôi bằng ánh mắt phòng bị không yên tâm, nói.

“Bố mẹ cô đến đây thì có liên quan gì đến tôi?”. Tôi lăm lăm nói.

“Lần trước tôi nói với họ tôi đã có bạn trai”. Trình Lộ nói.

“Muốn nhờ tôi đóng giả làm bạn trai cô hả?”. Tôi giả vờ không quan tâm nói.

“Anh là gay, tôi cũng yên tâm hơn”. Cô ta nói.

“Tại sao?”. Tôi hỏi cô ta. Trong lòng tôi hơi tức giận, cô ta cứ mở miệng ra là “gay”, xem ra cô ta đã thực sự coi tôi là kẻ đồng tính rồi.

“Sẽ không có hậu quả gì đâu, cùng lắm thì giả bộ ôm ấp, hôn hít nhau, tôi cũng có thể chịu đựng được, dù sao tôi cũng coi anh là phụ nữ mà”. Trình Lộ chần chừ một lúc, nói.

“Thật ngại quá, tôi lại không cung cấp loại hình dịch vụ này”. Tôi trả lời.

“Anh...”. Cô ta không ngờ tôi lại từ chối thẳng thừng như vậy, bất giác cảm thấy mất mặt.

“Xem ra anh đúng là gay thật, tôi cố ý thử anh thôi”. Ngập ngừng vài giây, cô ta nói.

Tôi cười lạnh lùng trong bụng, trông bộ mặt lúc đỏ lúc trắng của cô ta, tôi biết ngay câu nói này của cô ta chỉ là cái cớ để cô ta đỡ mắt mặt mà thôi.

Lập tức, tôi cảm thấy hơi hối hận. Nếu như đồng ý đóng giả làm bạn trai cô ta, còn có thể bốn cọt Trình Lộ trước mặt bố mẹ cô ta, không chừng cũng vui ra trò.

“Đọc nốt đồng sách của anh đi!”. Thấy tôi nhìn cô ta như muốn xuyên thấu bí mật trong lòng cô ta, Trình Lộ ngại quá đâm phát cáu, lạnh lùng ra lệnh cho tôi.

Trình Lộ chết tiệt, cô cứ hung hăng ở công ty đi, để về nhà tôi cho cô biết tay. Tôi lườm cô ta rồi tiếp tục giấu mặt sau màn hình máy tính, tránh xa bộ mặt thối tha đang cau có của cô ta.

Hai cuốn sách điện tử dài hơn nghìn trang này khiến tôi hoa mắt chóng mặt. Chẳng mấy chốc đã gần đến giờ tan sở, Trình Lộ thấy tôi chỉ ngồi đọc, cả ngày trời rồi mà vẫn không viết lách gì, cuối cùng không chịu được, thúc giục: “Lương Mân, anh định dậm dờ đến mấy giờ hả?”.

5. Chương 5

Tôi ngẩng đôi mắt đỡ đỡ lên, lườm cô ta một cái, rồi lại tiếp tục nhìn màn hình dày đặc chữ.

“Còn một tiếng nữa, để tôi xem anh viết kiểu gì”. Thấy tôi không trả lời, cô ta cũng mất hứng, lạnh lùng buông một câu, bắt màn bĩu môi.

Tôi đứng lên, thông thả đi tới chỗ đặt bình nước, pha một tách cà phê, rồi lại đứng đĩnh bệ tách cà phê về chỗ ngồi.

Thấy tôi thông dong như vậy, Trình Lộ chau mày, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Hôm nay không xong hai bài bình luận sách thì ngày mai sẽ còn giao cho anh nhiều việc hơn. Giao việc cho anh anh không thềm làm, anh cho rằng tôi đang bốn cọt với anh à!”.

Cô ta càng tức giận tôi càng đứng đĩnh.

“Vội cái gì, vẫn chưa hết giờ làm mà”. Tôi thông thả nhấp một ngụm cà phê.

“Hứ!”. Trình Lộ vứt bỏ công việc đang làm dở, ngã người vào thành ghế, nhìn tôi trân trân, xem tôi giở được trò gì.

Trước đây chỉ là vô tình gặp cô ta trong công ty thì đấu khẩu mấy câu, bây giờ mới phát hiện hóa ra cô ta cũng rất thú vị. Tôi cầm tách cà phê, nhấp hai ngụm nữa, rồi ngửa cổ lên uống một hơi hết sạch. Bụp bụp.

Tôi tắt cửa sổ hai cuốn sách điện tử, mở hai file word.

Trình Lộ dịch chuyển ghế đến ngồi cạnh tôi, dằn mạnh ghế xuống, rồi ngồi xuống ngay sau tôi, ra vẻ giám sát.

Khi viết lách gì đó, cái mà tôi không quen nhất chính là có người ngồi sau nhìn. Tôi ngoái đầu nhìn cô ta, cô ta hoàn toàn không có ý định rời đi.

“Giám đốc... Trình cô lại định làm gì vậy?”. Tôi cố ý kéo dài chức danh của cô ta, nói.

“Tôi chỉ muốn xem anh viết được bao nhiêu thôi!”. Cô ta khoanh tay lại, dáng vẻ hoàn toàn giống Bao Công.

Nhìn cô ta trong khoảng cách gần, tôi phát hiện cô ta mắt phượng mày lá liễu, răng trắng môi hồng, quả thật không xấu chút nào.

“Nhìn gì mà nhìn!”. Cô ta nhìn tôi, chau mày lại, càng mở mắt to hơn.

“Ha ha”. Tôi cười lạnh nhạt, quay đầu lại, chỉnh lại bộ gõ.

Tạch tạch tạch tạch!

Tiêu đề: “Cái nhìn về tôn giáo châu Âu thông qua văn học sử châu Âu”.

Lúc Trình Lộ còn chưa kịp phản ứng gì thì tôi bắt đầu lách tách gõ bàn phím với tốc độ thần sầu! Những dòng chữ chạy như bay trên màn hình, các trang tăng liên tục.

Văn phòng vốn dĩ yên tĩnh bỗng chốc vang lên tiếng gõ bàn phím mạnh mẽ của tôi!

Bốn nhân viên phòng bản quyền đáng lẽ ngồi chờ hết giờ làm, nghe thấy tiếng gõ phím liên tục của tôi đều hiểu kỳ chạy lại xem.

Một tiếng! Mười lăm trang! Tôi đóng cửa sổ file này với tốc độ hoa mắt chóng mặt, không hề nghỉ ngơi, lại tiếp tục mở một file khác!

“Mười hai nhược điểm của tác gia văn học Tolstoy”.

Loáng cái tôi đã đánh xong tiêu đề, tiếp đó hoàn toàn không cần suy nghĩ, những ngón tay như bay lượn, lách cách đánh những điều đang nghĩ trong đầu!

Cạch...

Tôi đánh dấu chấm câu cuối cùng một cách mạnh mẽ, ngoái đầu nhìn chiếc đồng hồ trong văn phòng, năm giờ năm mươi phút, còn cách giờ tan sở mười phút.

Tất cả bốn đồng nghiệp trong phòng bản quyền đều há hốc miệng mắt dờ dẩn, hóa đá như tượng đá khổng lồ trên đảo Phục Sinh. [Đảo Phục Sinh: là một hòn đảo ở phía nam Thái Bình Dương thuộc Chile. Đảo nổi tiếng với gần một nghìn bức tượng đá khổng lồ nằm rải rác quanh bờ biển (BTV)]

Như đang thưởng thức một cuộc thi sôi động lòng người, lại như thưởng thức một buổi diễn tấu phong ba bão táp, bọn họ đều nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, như nhìn người ngoài hành tinh.

Máy in nổi lên với máy tính, tự động in ra.

Tôi hít một hơi thật sâu, cầm ba mươi trang bản thảo còn nóng hôi hổi lên, đưa cho Trình Lộ.

Trình Lộ cũng kinh ngạc nhìn tôi, đôi mắt dờ dẩn chuyển động, giật lấy ba mươi trang bản thảo trong tay tôi, đọc lướt qua một lượt.

Lúc này ánh nắng đã chuyển thành ánh chiều tà, phòng làm việc cũng bắt đầu lạnh lẽo. Bốn nhân viên kia đang thì thầm to nhỏ với nhau, rồi quay về chỗ của mình, thu xếp đồ đạc, chuẩn bị tan sở về nhà.

Tôi vừa nhẹ nhàng xoa bóp đôi tay đang tê mỏi, vừa nhìn về mặt Trình Lộ đang ngồi bên cửa sổ.

Về mặt cô ta từ lạnh lùng dần chuyển thành ngạc nhiên, cuối cùng thành chấn động. Những điều này có thể phán đoán qua đôi đồng tử đang mở to của cô ta.

“Giám đốc Trình, không biết chị có hài lòng về hai bài bình luận sách này không?”. Tôi hỏi cô ta bằng giọng kính trọng chưa từng có. Lương Mân tôi được mệnh danh là “tay đánh máy điều luyện cho ra những cuốn sách best-seller”, không phải là hữu danh vô thực.

“Tạm tạm”. Trình Lộ đọc xong ba mươi trang bình luận, đặt xuống bàn, đứng dậy.

Lúc này đã quá sáu giờ, bốn nhân viên kia đã về từ lâu rồi, cả căn phòng rộng lớn, chỉ còn lại hai người là tôi và Trình Lộ.

“Về cùng nhau hay gì?”. Tôi hỏi cô ta.

“Ai thèm về cùng anh”. Trình Lộ cầm túi xách lên, trừng mắt nhìn tôi một cái, đi ra cửa.

“Cô tưởng tôi muốn đi về cùng cô lắm hả?”. Tôi nhanh chóng lách đến trước mặt cô ta, “Tôi không có chìa khóa”.

“Chìa khóa nào?”. Cô ta tức giận hỏi tôi, rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì, “Anh không có chìa khóa thì liên quan gì đến tôi, cũng không phải tôi bảo anh đến ở! Tránh ra!”.

“Đã vậy ngày mai tôi viết đơn xin về phòng thị trường”. Tôi né sang một bên, chậm rãi nói.

“Anh muốn gì?”. Câu nói vừa rồi quả nhiên có thể làm cô ta dừng bước, bắt cô ta phải quay đầu nhìn tôi.

“Cô chọn tôi về phòng bản quyền, chẳng phải là để ức hiếp tôi hả? Ngày mai tôi đi nói rõ mọi chuyện với sếp Ngô xin chuyển về phòng thị trường”.

“Anh nghĩ tôi cũng vô vị như anh sao?”. Trình Lộ nhìn tôi chăm chăm, nói.

“Ít ra thì cũng có một chút”. Tôi đáp.

Trình Lộ nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng cũng thừa nhận, “Phải đấy, sao nào, hứ”.

“Tôi cũng nói thật nhé, nếu không phải vì khoản tiền thưởng một trăm nghìn tệ, không đời nào tôi chịu chấp nhận chuyển đến phòng cô. Tôi sẽ giữ lại quyền chuyển về phòng thị trường bất cứ lúc nào, nhưng cô phải đưa chìa khóa cho tôi”.

Trình Lộ đứng ở cửa phòng, trầm ngâm vài giây, đột nhiên lấy chìa khóa trong túi ra, vút mạnh vào ngực tôi.

Đồ đàn bà chết tiệt, tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì à? Muốn lợi dụng năng lực của tôi nhưng lại không muốn bỏ ra cái gì, dưới gầm trời này đâu có chuyện dễ dàng thế?

Tôi đắc ý lắc lắc chùm chìa khóa, huyết sáo, mặc kệ cho Trình Lộ vừa lăm bầm chửi rửa vừa ngoan ngoãn bắm gót tôi đi về phía thang máy. Chiếc BMW màu trắng nằm an lành giữa bãi đỗ xe, sau hai tiếng tút tút, khóa xe tự động mở.

Trình Lộ đứng bên cửa xe, không lên ngay, dường như vẫn không muốn ngồi xe của tôi lắm.

“Đứng đó làm gì, còn không mau lên đi”. Tôi nói với cô ta.

Cô ta nghiêng rằng, cuối cùng cũng mở cửa ngồi vào trong.

“Xe cũng sạch sẽ phết đấy chứ”. Cô ta đột ngột nói.

“Cũng không phải xe gì xịn, chỉ e không vừa mắt xanh của giám đốc Trình. Tầm nhìn của giám đốc Trình cao như vậy, chắc chắn phải tìm một người đàn ông lái Mercedes chứ”. Tôi cố tình nói.

“Đại thiên tài Lương quá khiêm tốn rồi, tôi nghe nói chiếc xe này anh mua được do chơi cổ phiếu từ thời còn học đại học. Đáng tiếc, công tử Lương không thích phụ nữ, quả là lãng phí mất công cụ tán gái hữu ích này”. Trình Lộ nói giọng mỉa mai.

“Chẳng phải giám đốc Trình cũng không thích đàn ông sao, nếu không, sao đến giờ vẫn còn độc thân chứ. Đàn ông đều không ra thể thống gì cả”. Tôi trả lời, từ đầu đến cuối mô phỏng lại đúng ngữ điệu của cô ta lần trước trong thang máy, đặc biệt còn tăng thêm vẻ ai oán.

“Anh...”. Cô ta lườm tôi, định nói gì rồi lại thôi, kết thúc cuộc đấu khẩu vô vị, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe.

Thực ra đôi lúc tôi cũng không hiểu sao một cô gái cả dung mạo lẫn dáng dấp đều xinh đẹp như cô ta mà mãi vẫn chưa có người yêu. Có lẽ vì tính cách cô ta quá mạnh mẽ, không người đàn ông nào có thể tiếp cận cô ta. Nếu không phải vì thân phận “gay”, có lẽ tôi cũng không thể tiếp xúc với cô ta gần gũi thế.

Tôi cũng không muốn đấu khẩu với cô ta nữa nên bật đài lên nghe.

Chiếc xe kín mít, có hiệu quả cộng hưởng vô cùng tốt, tiếng hát của Darren Hayes, trong thoáng chốc đã lan tỏa trong bầu không khí lạnh lẽo giữa tôi và Trình Lộ. [Darren Hayes: Ca sĩ, nhạc sĩ người Úc gốc Anh.]

“Thật không nhìn ra, anh cũng biết thưởng thức đấy chứ”. Nghe xong bài I miss you, Trình Lộ nói.

“Biết thưởng thức hơn cô”. Tôi trả lời.

“Hứ”. Cô ta hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tôi lái xe, xuyên qua thành phố thân quen này, thoáng cái đã đến Lam Kiều Hoa Uyển.

“Mai tôi sẽ đánh cho anh một chùm chìa khóa, sau này không cần phải về cùng với tôi nữa”. Lúc xuống xe, Trình Lộ quay đầu lườm tôi một cái, nói.

Cô nàng này đúng là khác với những cô gái bình thường. Trên thế giới này không biết có bao nhiêu cô gái mong có người lái xe đưa mình đi làm. Không những thế xe của tôi còn là xe BMW thoải mái dễ chịu.

Tôi lắc đầu, đi vào nhà cùng cô ta.

Phòng khách đã được dọn dẹp ngăn nắp đầu vào đây, còn sạch sẽ hơn lúc tôi chuyển đến đây hôm qua. Tôi biết đây đều là công của Linh Huyền, nghĩ đến chuyện mình có thể rời xa cái “ổ chó” bẩn thỉu bờ bãi của Đại Bính mà chuyển đến nơi sạch sẽ thoải mái thế này, tôi thầm chúc mừng mình gặp phúc trong họa.

“Họ vẫn chưa về, tôi đi nấu cơm”. Trình Lộ cởi áo khoác, lạnh lùng buông một câu, rồi đi vào bếp.

Bên trong chiếc áo khoác cô ta vốn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, eo thon vai tròn, cả dáng người lộ rõ. Cô ta sở hữu chiều ột mét sáu mươi tám của một người mẫu, cho dù ở đâu cũng thu hút ánh mắt của đám đàn ông. Nhưng mặc một chiếc áo sơ mi mỏng như vậy, để lộ thân hình cao ráo, thanh nhã thì là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Trước đây cứ nghĩ dáng cô ta không đẹp, bây giờ nhìn lại mới biết trước đây cô ta hay mặc những bộ đồ theo phong cách bảo thủ, che lấp những đường cong trên cơ thể. Tôi nhìn cô ta từ phía sau, thất thần sững người.

Trình Lộ bước vào bếp, vừa đeo tạp dề vừa lấy dây chun buộc mái tóc dài lên, dường như hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của người đàn ông là tôi.

Buộc tóc đuôi ngựa khiến cô ta trông trẻ trung hơn, làm tôi choáng ngợp, ở công ty thì tôi mãi mãi không thể nhìn thấy cảnh này.

Cô ta xắn tay áo lên, cầm một quả ớt, thái lạch cạch. Nhìn cách đeo tạp dề và tốc độ thái rau của cô ta, tôi đoán khả năng nấu ăn của cô ta chắc cũng không tồi.

Thật là không ngờ một vị giám đốc lạnh lùng mạnh mẽ ở công ty lại biết vào bếp nấu ăn... Tôi đứng ngoài phòng khách ngắm nhìn Trình Lộ trong bếp, có chút thích thú.

Trình Lộ hình như biết tôi đứng ở phòng khách nhìn cô ta nên quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi vội vàng chuyển ánh nhìn theo bản năng tránh để cô ta phát giác tôi đang nhìn cô ta.

Cho dù thế, ánh mắt của tôi vẫn va phải ánh mắt cô ta, tôi đành hắng mấy tiếng, mở chiếc tivi trong phòng khách.

Cô ta lại hì hục thái, đột ngột dừng lại, cầm dao thái rau đi ra.

Tôi nhìn mặt cô ta, rồi lại nhìn chiếc dao trong tay cô ta, “Cô muốn làm gì?”.

“Anh biết không? Lần đầu tiên tôi phát hiện, hóa ra gay cũng làm người ta ghét cay ghét đắng”. Cô ta nói.

Tôi nhìn cô ta, không còn gì để nói.

Cô ta cũng không nói thêm gì, cầm dao quay lại nhà bếp.

Tôi chỉ muốn xông lên đánh cho cô ta một trận, nhưng cuối cùng cũng trấn tĩnh lại được. Tắt tivi đi, đang định quay về phòng mình đọc sách thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Trình Lộ vẫn đang tất bật trong bếp, tôi lưỡng lự vài giây, sau đó nhấc điện thoại lên, “A lô”.

Cho dù là bạn của cô nào trong bốn cô gái tôi đều có thể giải thích là bạn trai của một trong ba cô còn lại.

“Anh Lương, mọi người đều về nhà hết rồi ạ?”. Sự việc không phức tạp như tôi tưởng tượng, đầu dây bên kia là Tô Tô.

“Ừ, bao giờ em về?”. Nghe thấy giọng nói của cô bé, tâm trạng tôi cũng vui lên nhiều.

“À, không có gì, em gọi điện về báo một tiếng. Hôm nay bọn em họp lớp, em không thể về nhà ăn cơm tối, mọi người cứ ăn trước đi, không cần đợi em đâu”. Tô Tô nói với giọng ngọt ngào từ đầu dây bên kia.

“Được, anh biết rồi, anh sẽ chuyển lời ọi người”.

“Cảm ơn anh Lương, lúc nào về em sẽ mua gì đó cho anh ăn!”. Tô Tô vui vẻ ngắt điện thoại.

Cô bé này đúng là trẻ con, coi tôi là chó con hay mèo con sao, lại còn mua đồ ăn cho tôi nữa. Tôi cười, đặt điện thoại xuống.

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại đột ngột vang lên.

Tôi vội vàng nhấc ống nghe lên, “A lô”.

Đầu dây bên kia, ngập ngừng một lát, rồi một giọng nói rõ ràng vang lên: “À, Lương Mân”.

“Hiểu Ngưng hả?”. Tôi hỏi.

“Là em. Hôm nay viện em có cuộc họp, tối nay không thể về nhà ăn tối được, anh nói với Trình Lộ một tiếng nhé”. Hiểu Ngưng nói trong điện thoại. Giọng nói của cô ấy không hề vòng vo.

“Anh biết rồi”. Tôi trả lời, nghĩ thầm không biết hôm nay là ngày gì mà tất cả đều hợp hành.

Cạch.

Hiểu Ngưng đã ngắt điện thoại.

Hiểu Ngưng đúng là lạnh lùng đến mức quá đáng, đến một câu khách sáo cũng không có. Bốn cô gái bọn họ, người lạnh lùng thì rất lạnh lùng, người nhiệt tình thì rất nhiệt tình, thật không hiểu sao họ lại có thể sống chung được với nhau.

Tôi đặt điện thoại xuống, ngoái đầu nhìn Trình Lộ trong bếp, cô ta vẫn đang tất bật nấu cơm.

Hôm nay Linh Huyền phải phụ đạo thêm cho học sinh, chắc cũng không về nhà ăn cơm, tối nay chỉ có tôi và Trình Lộ ăn cơm với nhau, mặt đối mặt.

Đột nhiên tôi ý thức ra một vấn đề.

“Điện thoại của ai thế?”. Trình Lộ bưng hai đĩa thức ăn, đi ra, hỏi.

“Hôm nay cả Hiểu Ngưng và Tô Tô đều bận việc, không về nhà ăn cơm”. Tôi nói.

“Thế còn Linh Huyền thì sao?”. Cô ta lại hỏi.

“Linh Huyền phải phụ đạo cho học sinh, có lẽ cũng không về”. Tôi nhìn cô ta, nói.

Về mặt Trình Lộ bỗng tối sầm lại.

“Sao thế? Họ có việc không về được, cũng là bất đắc dĩ thôi”. Tôi nói.

“Được rồi, ăn cơm thôi”. Cô ta cởi tạp dề ra, không nói gì, mở nắp nồi cơm điện.

Mùi cơm thơm nức lan tỏa khắp phòng khách, làm dạ dày tôi sôi réo.

Tôi xới một bát cơm đầy, quay về bàn. Trình Lộ cũng ngồi xuống, cô ta chọn chỗ ngồi cách xa tầm mắt của tôi nhất.

Trên bàn có bốn món một canh, đều là những món ăn thông thường, nhưng mùi vị thì có vẻ rất ngon. Thật không ngờ, về mặt này Trình Lộ cũng là một cao thủ.

Tôi ăn một miếng cơm, lại không ngần ngại gấp một miếng nấm hương xào bắp cải cho vào mồm.

Bỗng nhiên thấy vị có gì đó khác thường. Cơm rất ngon, nhưng bắp cải, nấm hương... Suýt nữa thì tôi nhổ miếng bắp cải, nấm hương đang nhai dở trong mồm ra bàn. Trình Lộ nhìn tôi từ phía bàn bên kia, về mặt đờ đẫn, hình như thấy mất mặt.

“Mùi vị cũng được”. Tôi cố gắng nuốt miếng nấm hương bắp cải, rồi lại gấp một miếng thịt bò xào lên ăn thử.

Tôi nhanh chóng phát hiện thịt bò xào vẫn còn sống, một nửa màu đỏ, một nửa màu trắng.

“Không ngon thì có thể không ăn”. Trình Lộ nhìn tôi ánh mắt oán hận, nói.

Tôi biết tính cách cô ta mạnh mẽ, không muốn để người khác nhìn thấy mặt yếu của mình. Cho dù thế nào, tôi không muốn làm mất niềm tin về nấu nướng của một người phụ nữ, đành cố gắng nói một câu, “Cũng được, cũng được...”.

Tôi đã từng ăn những món ăn còn khủng khiếp hơn do Đại Bính nấu, tin chắc món ăn của Trình Lộ không làm tôi chết vì ngộ độc.

Nghĩ đến vừa rồi cô ta hì hục nấu ăn cho ba người Tô Tô, Hiểu Ngưng, Linh Huyền, lòng tốt của tôi nổi lên, tự an ủi bản thân đây là do đôi khi tay nghề của cô ta xuống cấp, nhẹ răng cười, vừa gấp thức ăn vừa và cơm, ăn như hổ đói.

Trình Lộ nhìn tôi như nhìn một người ngoài hành tinh, vẻ mặt rất phức tạp.

“Ngon lắm! Ngon lắm!”. Tôi ăn hết một bát cơm, vỗ vỗ bụng, đứng lên quay về phòng mình.

Trình Lộ ơi Trình Lộ, cô phải cảm ơn tôi đi, vì bảo vệ chút lòng tự tôn cuối cùng của người phụ nữ cho cô, tôi đã phải ăn hết nửa bát thuốc độc. Nghĩ đến đây, tôi thấy khâm phục bản thân mình vô cùng, thỉnh thoảng, mình cũng lương thiện đến mức đáng sợ.

Nhưng, sự khâm phục này đã tiêu tan một cách nhanh chóng. Công lực của Trình Lộ vượt xa so với phạm vi dự toán của tôi.

Tôi nằm trên giường nghỉ ngơi, không lâu sau đã cảm thấy bụng mình như bị thủng một lỗ, càng lúc càng đau, đi ra phòng khách, đang định hỏi cô ta về “liều thuốc thần tiên thiết yếu khi đi du lịch” thì thấy cô ta đang lặng lẽ thu dọn đồng bát đĩa, bát cơm của cô ta, hình như chưa được động đến chút nào.

“Này, cô không ăn hả?”. Tôi hỏi cô ta.

Cô ta lườm tôi một cái, không nói gì.

“Thực ra nấu cũng tạm được mà”. Tôi nói.

“Anh mĩa mai tôi, đúng không?”. Cô ta nhìn tôi cứ như chính tôi là người nấu những món ăn khó nuốt đó.

Đúng là có lòng tốt không được báo đáp, suýt nữa tôi đã đổi cả tính mạng của mình... “Không ngon thì cứ nói thẳng ra, không cần phải giả bộ ăn hết một nửa”. Trình Lộ nói tiếp.

“Tôi...”. Tôi tức đến mức không nói được lời nào.

Coi như hôm nay đầu óc tôi có vấn đề, đối tốt với cô ta một lần! Sau này tôi sẽ không bao giờ làm việc tốt này nữa.

Tôi quay người đi về phòng, đóng cửa lại, lục khắp tủ tìm thuốc đau bụng. Nào ngờ lần này những thứ tôi chuyển đến ngoài sách ra là quần áo, hoàn toàn không có những dược phẩm thiết yếu.

Tôi lại không muốn bảo Trình Lộ lấy thuốc cho, chỉ hận bản thân vừa rồi tự gây ác nghiệt, đành nằm trên giường xoa bụng liên tục.

Không biết bao lâu đã trôi qua, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Vào đi”. Tôi cứ nghĩ là Trình Lộ phát hiện ra, đến để xin lỗi, lạnh lùng hét lên.

Cửa mở, không phải Trình Lộ mà là Linh Huyền.

“Anh không sao chứ?”. Linh Huyền đi thẳng đến bên giường tôi, dịu dàng hỏi.

“Vẫn ổn, chỉ đau bụng chút thôi. Em về lúc nào vậy?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Em vừa về”.

“Phụ đạo cho học sinh hả?”.

“Suyt”. Linh Huyền lấy tay bịt miệng tôi lại, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt đầy vẻ hối lỗi, “Xin lỗi, không phải em đi phụ đạo cho học sinh đâu”.

“Vậy em làm gì thế?”. Tôi ngạc nhiên hỏi cô ấy.

“Chỉ đi dạo loanh quanh thôi, không dám về nhà ngay”. Linh Huyền nói nhỏ.

“Là vì...”. Đường như tôi đã hiểu ra, “Món ăn của Trình Lộ?”.

Linh Huyền ngượng ngùng gật đầu, rồi quay lại nhìn cửa phòng như sợ bị Trình Lộ nghe thấy.

“Sao em không nói trước với anh?”. Tôi nói giọng trách móc.

“Em đâu biết anh lại ăn nhiều như vậy”. Linh Huyền chìa tay ra, nhẹ nhàng xoa lên bụng tôi mấy cái, hỏi đầy quan tâm, “Bây giờ đã đỡ hơn chưa?”.

Bàn tay cô ấy rất mềm mại, động tác lại dịu dàng, không những không làm tôi bớt đau mà còn làm tôi sờn da gà. Tôi vội nắm lấy cổ tay cô ấy, “Không sao nữa rồi”.

“Đúng rồi, sao em biết anh ăn hết một nửa?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Lộ Lộ nói cho em biết”. Cô ấy cười, khẽ lắc đầu, sự dịu dàng chí mạng trong ánh mắt như khiến người khác hiểu lầm.

“Cô ta nấu ăn dở như vậy, sao em không dạy?”. Tôi nói.

“Haizz, có lẽ em không nên miễn cưỡng dạy cậu ấy. về khoản này đúng là cậu ấy không có năng khiếu, em đã dạy suốt hai năm rồi đấy chứ”. Linh Huyền nói.

“Hai năm!”. Suýt nữa thì tôi nhảy từ trên giường xuống.

“Đúng vậy, em dạy cậu ấy hai năm rồi. Trước đây làm phụ bếp cho em, đứng xem em nấu. Bắt đầu từ tuần trước, em mới để cho cậu ấy tự nấu một mình”. Linh Huyền gật gật đầu, nói.

“Sau đó nhờ kinh nghiệm tuần trước, mọi người mới không dám ăn thức ăn do cô ta nấu nữa, đúng không?”. Tôi hỏi.

Nghe tôi nói vậy, Linh Huyền đỏ bừng mặt, gương mặt có một vẻ quyến rũ nhẹ nhàng. Có lẽ cô ấy thấy ngại vì đồ đệ ngốc nghếch của mình.

“Rất xin lỗi anh, nếu biết trước thì em đã nói chân tướng cho anh rồi. Em chỉ không ngờ anh lại ăn nhiều thế”. Linh Huyền nắm tay tôi, vuốt ve, vô cùng ngượng ngập.

“Thôi bỏ đi. Em cũng không muốn cô ta khó xử nên mới nói dối là phụ đạo cho học sinh”. Thấy cô ấy dịu dàng như vậy tôi cũng không nỡ trách móc.

“Anh nghỉ ngơi đi, uống nhiều nước ấm vào”. Linh Huyền sờ trán tôi, rồi đột nhiên cúi người xuống ôm lấy tôi, tỏ ý an ủi.

Cơ thể mềm mại của cô ấy đầy dịu dàng, mùi hương thanh nhã của mái tóc phả vào mặt tôi, hai mắt nhắm lại, như truyền tình thương cho tôi.

Cái ôm kéo dài ba giây, rồi cô ấy đứng lên, cười với tôi, từ từ rời khỏi phòng.

Tôi ngây ngất nhìn cô ấy, không biết phải phản ứng thế nào. Tôi là một người đàn ông thực sự, nhưng lúc này lại bị coi là “chị em tốt” của cô ấy...

“Lương Mân, anh rất có trách nhiệm đàn ông”. Khi đi ra cửa, đột nhiên cô ấy quay đầu nói một câu.

Tôi biết cô ấy đang nói đến chuyện tôi cố gắng chịu đựng ăn chỗ đồ ăn dở tệ của Trình Lộ, nhưng nghĩ một lúc lại thấy câu nói này hơi khó hiểu.

Có trách nhiệm đàn ông... Tôi thường thức năm tiếng này, phát hiện hóa ra trong mắt của bọn Linh Huyền, gay không đồng nghĩa với cái mác phụ nữ.

Cộc cộc. Bên ngoài phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào”. Tôi nói.

Hiếu Ngưng trong bộ đồ ngủ màu xanh đứng trước cửa, nhìn tôi bằng đôi mắt xinh đẹp. Sở hữu thân hình với số đo ba vòng 88, 62, 90 quả nhiên vô cùng cuốn hút. Mái tóc đen bóng, mượt mà, da mặt trắng ngần

như trứng gà bóc, chắc chắn cô ấy vừa mới tắm xong. Cô ấy đi dép lê và mặc quần ngủ đến đầu gối, những phần lộ ra, từ mắt cá chân đến cẳng chân đều rất đẹp, nhìn đáng vẻ lúc này của cô ấy chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật.

“Sao vậy?”. Tôi nhìn cô ấy, kìm nén những tà niệm trong đầu, hít một hơi thật sâu, hỏi. Cô ấy tiến đến gần, chìa ra một lọ thuốc từ sau lưng, để trên mặt tủ đầu giường tôi. Sau đó lại lặng lẽ đi về phía cửa.

“Hiểu Ngưng!”. Tôi gọi cô ấy lại.

Cô ấy quay nửa người lại, nhìn tôi.

Chính vì cô ấy chỉ quay nửa người, tôi nhìn thấy những đường cong nghiêng của cô ấy, vội vàng hít sâu.

Cô ấy chớp mắt, tiếp tục nhìn tôi, đợi câu tiếp theo của tôi.

“Cảm ơn em”. Tôi khẽ nói.

“Hôm nay anh làm rất tốt”. Cô ấy quý chữ như vàng, nói ra sáu tiếng rồi đi ra.

Tôi quay đầu nhìn lọ thuốc trên tủ, bất giác mỉm cười. Trên lọ có dán một miếng giấy nhỏ với nét chữ rất đẹp: uống vào buổi tối, mỗi lần uống ba viên.

Trực giác cho tôi biết, Hiểu Ngưng chỉ có vẻ ngoài lạnh lùng.

Rốt cuộc là tôi đang đau đớn hay đang hạnh phúc đây... Tôi xoa bóp cái bụng vẫn đang đau âm ỉ, tự hỏi bản thân.

“Tèn tèn ten!”. Đúng lúc tôi đang mê man, Tô Tô tay cầm một túi đồ to mở cửa nhảy vào phòng tôi mà không báo trước.

Cô bé “bước ra sân khấu”, ôm một đồng đồ ăn mua từ siêu thị về, vui vẻ nhảy lên giường tôi.

Giường tôi rung lên, đồng đồ trong tay Tô Tô rơi xuống giường, cô bé cười ha ha, tiến sát mặt tôi, “Anh Lương, anh đói rồi chứ?”.

“Không đói, chỉ hơi đau bụng thôi”. Tôi nhìn cô bé, hoàn toàn bất lực.

“Anh...”. Tô Tô kinh ngạc há hốc miệng, “Ăn hết chỗ đồ ăn chị Lộ Lộ nấu rồi ư?”.

“Cũng chưa ăn hết sạch, chỉ ăn gần nửa”. Tôi ngồi dậy, nhìn cô bé Tô Tô hoạt bát như chú thỏ con, cười. Bụng vẫn còn đau, nhưng trông thấy Tô Tô, cơ thể tôi như được đưa ra ánh sáng, tinh thần đã phấn chấn hơn.

“Em cứ nghĩ anh sẽ không ăn thức ăn do chị Lộ Lộ nấu cơ!”. Tô Tô nhìn tôi vẻ trách móc, “Anh ngốc quá, nếu đã không ngon, ăn khách sáo vài miếng thôi là được rồi. À, chắc anh sợ chị Lộ Lộ bị tổn thương”.

Tôi lắc đầu cười, “Không phải. Con người anh, không làm không nói”.

“Thế nào là không làm không nói?”. Tô Tô mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn tôi. Khuôn mặt cô bé xinh xắn, đáng người nhanh nhẹn, đáng quý hơn tất cả là sự thuần khiết, không giả tạo, cho dù đứng giữa một biển mỹ nữ của Hoa Thương thì cũng thuộc hàng hoa khôi của học viện.

Nhìn ánh mắt sáng long lanh của cô bé, tôi giải thích: “Có nghĩa là, nếu anh không động tay làm thì sẽ không bình luận xem người đó làm thế nào. Bản thân không tự làm còn đi nói người ta chỗ này không tốt chỗ kia không hay, chẳng có chút phong độ nào cả”.

“Vì thế tuy đồ ăn chị Lộ Lộ nấu không ngon nhưng anh vẫn có thể ăn hết một nửa ư?”. Tô Tô tròn mắt, nhìn tôi với vẻ mặt không hiểu gì.

“Ừ”. Tôi gật gật đầu.

Tô Tô nhìn tôi bằng ánh mắt thán phục.

“Anh Lương, nếu không phải anh không thích phụ nữ, nhất định sẽ là một người đàn ông tuyệt vời”. Tiếp đó, Tô Tô nói.

Tuy đây là một câu khen ngợi, nhưng không hiểu sao nghe xong tôi cảm thấy hơi khó chịu.

“Còn em thì sao? Hôm nay họp lớp thật hay là không dám về nhà ăn cơm Trình Lộ nấu?”. Tôi nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tô Tô, hỏi.

Tô Tô cười hì hì, xê dịch về phía tôi, “Tuần trước đã bị hành rồi, tuần này em không dám thử nữa. Hôm nay chắc chị Linh Huyền và chị Hiểu Ngưng cũng không dám về nhà đúng không?”.

“Ừ, ba người bọn em là xấu tính nhất, để một mình anh ăn đồ cô ta nấu”. Tôi giơ tay ra dí dí vào chiếc mũi nhỏ của Tô Tô, mỉm cười, nói.

“Được rồi, anh đừng tức giận nữa”. Cô bé nhặt một gói khoai tây trên giường lên, bóc ra, rồi cạo sát vào người tôi như một chú mèo con, từ từ sà vào lòng tôi, dựa vào một cách thoải mái, móc một miếng khoai tây nhét vào miệng tôi.

“Tô Tô, em đừng lên người anh rồi”. Tôi nhắc nhở cô bé.

“Thì cứ để em dựa vào anh”. Cô bé nũng nịu nói một câu, rồi đột nhiên xoay đầu nhìn tôi, “Anh Lương, em có thể hỏi anh một câu được không?”.

“Câu gì?”. Tôi vừa dùng hai tay đỡ lưng cô bé, vừa ngửi mùi thơm trên mái tóc, vừa nhìn đôi mắt long lanh của cô bé, nói.

Cô bé xinh đẹp như vậy, tuy nhỏ hơn tôi mấy tuổi, nhưng cũng đủ để hấp hồn người khác.

“Giả dụ anh thích phụ nữ, anh có thích chị Lộ Lộ không?”. Cô bé nhìn tôi chằm chằm, miệng khẽ mỉm cười, có chút tinh ranh.

“Tại sao em lại hỏi anh câu này?”. Tôi hỏi cô bé.

“Hi hi”. Tô Tô cười tinh nghịch, “Trước đây em cứ có cảm giác chị Lộ Lộ hơi thích anh đấy”.

“Em còn chưa gặp anh thì làm sao mà biết được”. Tôi nói.

Bị cơ thể mềm mại yếu ớt của cô bé dựa vào, không hiểu sao, tôi lại có chút lưu luyến không nỡ rời, nên không đẩy cô bé ra. Tương lai nếu công khai chuyện tôi không phải là gay, không biết họ sẽ nghĩ thế nào, nhất là Tô Tô, chắc chắn sẽ nghĩ là tôi lừa cô bé.

Những thứ mềm mại là những thứ dễ mắc nghiện, bây giờ tôi không cách nào nói rõ tất cả với Tô Tô. Mà cho dù tôi có nói ra, cô bé cũng sẽ không tin.

“Trước đây đúng là em chưa từng gặp anh thật, nhưng chị Lộ Lộ rất hay nhắc đến anh”. Tô Tô nói, sau đó thoải mái nuốt một miếng khoai tây, rồi lại nhét một miếng khoai tây vào mồm tôi.

“Cô ta nói thế nào?”. Tôi hỏi Tô Tô.

“Chị ấy nói ở công ty có một tên khốn suốt ngày gây sự với chị ấy, lần nào cũng chỉ muốn ném hấn ta từ tầng sáu xuống tầng một”. Tô Tô vừa nói, vừa bóc một túi thức ăn khác, nhét một miếng Sa Kỳ Mã vào tay tôi.

Tô Tô tựa lên ngực tôi, không hề cảnh giác đề phòng, hoàn toàn coi tôi là một tấm tựa lưng bằng người.

“Như thế cũng gọi là thích anh hả?”. Tôi kinh ngạc hỏi cô bé.

“Em còn chưa nói hết mà”. Tô Tô há miệng, ột chiếc bánh trứng vào, rồi tiếp tục nói: “Nhưng mỗi lần chị Lộ Lộ đều nói, tên khốn này rất có năng lực, có muốn cũng không làm gì được hấn ta”.

Hả? Không ngờ hóa ra Trình Lộ cũng thừa nhận thực lực của tôi.

Trong lòng tôi không kìm nén được sự đắc ý.

“Chị Lộ Lộ là người rất khó tính, đặc biệt là đối với đàn ông. Vì thế chị ấy có thể khen anh là không dễ dàng đâu”. Tô Tô xoay đầu nhìn tôi, nói. Miệng cô bé tỏa ra mùi thơm của bánh trứng, làm người ta chỉ muốn lại gần mút một miếng.

“Anh Lương, anh cũng ăn một cái nhé”. Tô Tô cầm một cái bánh trứng khác, tự tay nhét vào miệng tôi.

“Em ấy hả, bữa tối thì không chịu ăn lại chui vào phòng anh ăn mấy thứ đồ ăn vặt này hả?”. Tôi vỗ nhẹ lên đầu cô bé, nói.

“Cái gì, là em nhớ anh chứ bộ. Em cứ nghĩ tối nay nhất định anh ăn rất ít nên mới mua riêng cho anh rất nhiều đồ ăn”. Tô Tô giả bộ tức giận, bĩu môi, trông vô cùng đáng yêu.

“Ăn vặt thế này, em không sợ béo hả?”. Tôi nhìn cô công chúa bé nhỏ với cơ thể xinh đẹp trong lòng, trêu đùa. Nếu không vì tôi lớn hơn cô bé mấy tuổi, ôm một người đẹp trong lòng như vậy, chắc chắn tôi sẽ nghĩ bậy nghĩ bạ.

“Em rất thích ăn mấy thứ này, nhưng mãi mà không béo lên được”. Tô Tô đắc ý cười, dường như đang khoe khoang đáng người mình.

“Đúng rồi, anh thấy trong mấy người bọn em, đáng người của ai chuẩn nhất?”. Đột nhiên Tô Tô hỏi tôi, một cô nữ sinh lăm chuyen điển hình.

“Tất cả đều rất chuẩn”. Tôi giả bộ ngớ ngẩn, nói.

“Nhất định phải chọn ra một người!”. Tô Tô ngắc đầu nhìn tôi, lấy tay捏o cằm tôi một cái.

Chắc là vì không phòng bị nên cô bé rất thân mật với tôi. Nhưng, với tính cách của Tô Tô, tôi có thể tưởng tượng, cô bé rất dễ sống chung với các chị em. Đổi lại, có ai mà không thích sống với một cô bé nhí nhảnh thế này chứ.

Cô bé sống cùng với một tên đồng tính suốt hai năm, nên không hề sợ những người đàn ông đồng tính, chỉ cần hợp tính nhau thì có thể hòa hợp rất nhanh. Quan trọng nhất là, chính vì cô bé tin chắc tôi là một tên đồng tính không hơn không kém, cho dù lần trước tôi đã giải thích rồi mà cô bé vẫn không chịu tin.

“Tô Tô, còn chưa về phòng ngủ đi hả? Ngày mai em còn phải đi học đấy”. Bên ngoài vang lên giọng nói của Linh Huyền.

Tô Tô lè lưỡi về phía tôi, lêu lêu mấy cái, rồi luồn ra khỏi ngực tôi, nhảy xuống giường.

“Anh Lương, em về phòng đây, hôm nay còn có mấy bài tập phải làm nữa”. Nói đến đây, cô bé chỉ về phía cửa, nói đùa: “Cứ ngồi mãi trong này, chị Linh Huyền ghen thì chết”.

“Được rồi, về đi”. Tôi nhìn cô bé, mỉm cười, nói.

“Em để lại tất cả cho anh ăn, đừng để bị đói đấy”. Tô Tô cầm lấy mấy ngón tay tôi, rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Linh Huyền bước vào, nói: “Anh cũng mau đi ngủ sớm đi”.

Cô ấy đã thay sang bộ đồ ngủ màu trắng, chắc là vừa từ nhà tắm ra. Làn da thoát ần thoát hiện, khiến người ta trào dâng sóng lòng.

Tôi cười, gật đầu với cô ấy.

Linh Huyền quay người, còn tiện tay đóng luôn cửa cho tôi. Tôi nhìn giường đầy thức ăn, sờ lên ngực vẫn còn vương lại chút hơi ấm, cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng, tôi lắc đầu cười.

6. Chương 6

Mỗi buổi sáng, có thể nhìn thấy bốn mỹ nữ lượn đi lượn lại trước mặt chắc chắn là điều mơ ước của tất cả những người đàn ông. Cảnh tượng mãi mãi chỉ có thể xuất hiện trong giấc mơ giờ đây đã trở thành hiện thực sờ sờ trong cuộc sống của tôi.

“Anh Lương, anh dậy rồi hả?”. Cùng lúc tôi mắt nhắm mắt mở từ phòng mình đi ra thì Tô Tô với gương mặt luôn rạng rỡ ánh hào quang đã đứng trong phòng khách chào hỏi tôi với vẻ mặt thích thú.

Hôm nay cô bé mặc áo len có thêu hoa màu nâu, phối hợp với kiểu áo sơ mi kẻ ca rô đang rất thịnh hành năm nay, trông rất ưa nhìn, đồng thời cũng thể hiện khí chất của một bông hoa trong học viện. Áo sơ mi dài dài càng làm tôn lên thân hình cao ráo, đáng yêu của cô bé, hơn nữa, vạt áo dài trông khá giống một chiếc váy ngắn. Chiếc quần bò và đôi bốt khiến cô bé trông vô cùng ngọt ngào, xinh xắn.

Trong học viện chắc chắn có không ít nam sinh yêu thầm hoặc theo đuổi Tô Tô.

“Tô Tô, hôm nay em cũng dậy sớm nhỉ”. Tôi ngáp một cái, hỏi. Bụng vẫn râm râm đau, nhưng tối qua đã uống thuốc Hiểu Ngưng đưa nên cũng đỡ hơn nhiều rồi.

“Dạ, sáng nay em có tiết mà. Tiết học lúc tám giờ”. Tô Tô vừa trả lời vừa uống sữa nóng, khoe miệng vẫn còn đầy sữa trắng, trông giống như một con vật bé nhỏ, ngộ nghĩnh, vô cùng đáng yêu.

Còn ba người khác cũng đang tự chuẩn bị đồ ăn sáng ình. Linh Huyền tự làm hamburger, Hiểu Ngưng luộc trứng gà, lặng lẽ nhìn ngọn lửa. Trình Lộ thì đứng sau Linh Huyền, khẩn cầu Linh Huyền làm cho cô ta một cái.

“Anh Lương, bữa sáng bọn em đều tự giải quyết”. Thấy tôi đứng bất động, Tô Tô nói với tôi.

“Anh đến chỗ công ty mua cái gì đó ăn cũng được”. Tôi gật đầu, nói.

“Anh ăn phần của em đi!”. Tô Tô kéo tôi ngồi xuống bên cạnh, bẻ chiếc bánh mì làm đôi chia cho tôi một nửa, rồi đổ một nửa sữa ra, đẩy qua trước mặt tôi.

Tôi nhìn cô bé, “Tô Tô, thế thì em sẽ đói đấy”.

“Không vấn đề gì, em đến trường lại mua đồ ăn tiếp, nhà ăn trường em có rất nhiều đồ ăn ngon. À, trước đây anh Lương cũng là sinh viên trường Hoa Thương (tên gọi tắt của Học viện Thương mại Hoa Đông), chắc anh cũng biết điều này chứ”.

“Hà hà, không biết bây giờ trình độ nhà ăn của Hoa Thương có giảm sút không. Ngày trước quả thực là vừa ngon vừa rẻ, sinh viên các trường xung quanh đều đến trường ta ăn”. Tôi nói, cảm giác hơi nhớ nhung cuộc sống sinh viên đã lùi xa một năm. Tôi nhớ hồi đó, Đại Bính học trường Đại học Bình Hải cách đó một con đường ngày nào cũng chạy sang trường tôi ăn, một mặt là để ngắm gái đẹp, mặt khác là để tôi mời cậu ta ra nhà ăn.

“Anh Lương, anh có nghĩ đến việc về thăm trường không?”. Đột nhiên Tô Tô hỏi tôi.

“Đã tốt nghiệp rồi, còn quay về làm gì nữa”. Tôi cười lắc đầu.

“Dạ...”. Tô Tô kéo dài giọng, hơi cúi đầu, không biết đang toan tính điều gì.

Lúc này, Hiểu Ngưng, Linh Huyền và Trình Lộ đều đã làm xong đồ ăn sáng, lần lượt kéo đến quây xung quanh bàn ăn.

Linh Huyền cười với tôi, coi như là chào hỏi. Hiểu Ngưng cũng nhìn tôi, tuy không nói gì, nhưng ánh mắt như đang thăm hỏi tôi xem tối qua tôi đã uống thuốc chưa. Thế nên tôi cũng dùng ánh mắt giao lưu với cô ấy, khẽ gật đầu, biểu thị bụng tôi đã đỡ hơn nhiều rồi. Cái cách dùng ánh mắt mà có thể giao lưu một cách thuận lợi, người ngoài khó có thể tưởng tượng nổi. Nụ cười của Hiểu Ngưng thoáng qua trên khóe môi, chỉ trong chốc lát, không biết cô ấy vui vì tôi có thể tương thông về tâm hồn với cô ấy, hay là yên tâm vì tôi đã ngoan ngoãn uống thuốc theo sự chỉ dẫn.

Trong bọn họ, chỉ có sắc mặt của Trình Lộ là không được tươi tắn lắm. Nhưng, không ai nhắc đến chuyện tối qua.

“À, anh Lương, tối qua anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em đâu nhé!”. Tô Tô đang nói chuyện vui vẻ với Linh Huyền, bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi, nói.

“Câu hỏi gì?”. Tôi hỏi Tô Tô.

Tô Tô cười gian xảo, “Anh thấy trong chị Linh Huyền, chị Trình Lộ và chị Hiểu Ngưng, dáng người của ai chuẩn nhất?”.

Nghe Tô Tô hỏi như vậy, Linh Huyền, Trình Lộ và Hiểu Ngưng đều cùng lúc ngừng các chủ đề đang nói lại, nhìn tôi.

“Tô Tô, tối qua em hỏi anh là trong cả bốn người cơ mà”. Tôi nói.

“Ôi dào, đáng người em thì không bằng các chị ấy đâu, anh cứ loại trừ em đi”. Tô Tô nhìn tôi ánh mắt đầy hy vọng, “Anh mau nói đi, anh thấy đáng người của chị nào chuẩn nhất”.

Linh Huyền, Hiểu Ngưng và Trình Lộ đều nhìn tôi, có vẻ như rất quan tâm đến câu trả lời của tôi. Rõ ràng Tô Tô không coi tôi là đàn ông nên mới hỏi tôi về chuyện đáng người của ba cô gái ngay trước mặt họ. Có lẽ cô bé nghĩ rằng, đây chỉ là một câu bình luận giữa “chị em” với nhau, chứ không phải là của một người đàn ông về phụ nữ.

“Đáng người cái gì chứ, cứ căn cứ vào chiều cao, rất khó phán đoán”. Tôi cứng đầu, nói.

“Thế anh thấy chị nào xinh nhất”. Tô Tô không chịu bỏ qua, lại truy hỏi thêm một câu.

Tôi khê hít một hơi, thật sự không biết trả lời ra làm sao. về Trình Lộ thì không vấn đề gì, nhưng còn Hiểu Ngưng và Linh Huyền đều đối xử rất tốt với tôi, tôi bảo ai xinh đều có thể khiến cho người kia cảm thấy không vui.

“Anh Lương, chán anh quá”. Tô Tô bắt măn bữu môi, sau đó nhìn Trình Lộ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, “Em luôn thấy chị Lộ Lộ xinh nhất, người vừa cao, đáng lại chuẩn, em mà cao bằng chị ý thì tốt biết mấy”.

Nghe cô bé nói vậy, tôi lập tức quan sát nét mặt của Linh Huyền và Hiểu Ngưng, thấy họ không hề có vẻ gì là không vui, chỉ dụi dằm nhìn Tô Tô, cười.

“Nếu cho chị chọn thì Linh Huyền là xinh nhất, vừa dịu dàng lại vừa biết chăm sóc người khác, đàn ông đều thích kiểu phụ nữ như vậy”. Trình Lộ nói.

“Hiểu Ngưng mới hay, đàn ông đều thích những cô gái yên lặng một chút. Người như tớ, làm bạn gái rồi họ lại bảo tớ lắm điều”. Linh Huyền nói.

Hiểu Ngưng lắc lắc đầu, “Tô Tô là xinh nhất. Vừa trẻ trung, vừa đáng yêu...”.

“Nói cứ như mình không còn trẻ nữa ý”. Hiểu Ngưng chưa nói hết câu, ba người còn lại đã lập tức ngắt lời cô ấy.

Trên thực tế, chỉ có Linh Huyền và Trình Lộ là trông có vẻ đã đi làm rồi. Còn Hiểu Ngưng, cho dù là cách ăn mặc hay dáng vẻ đều giống sinh viên còn đang đi học. Chắc tại cô ấy làm việc trong viện nghiên cứu, ít phải tiếp xúc với xã hội nên mới thế.

“Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát thôi”. Tô Tô nuốt miếng bánh cuối cùng, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói.

Bọn họ đều tỏ vẻ đồng ý, lũ lượt đứng dậy mặc quần áo.

Ding. Trình Lộ ném một chiếc chìa khóa xuống bàn trước mặt tôi.

“Đây là cái gì vậy?”. Tôi hỏi cô ta.

“Thừa lời, đương nhiên là chìa khóa nhà. Tôi không muốn ngày nào cũng đi làm rồi lại về nhà cùng với anh”. Trình Lộ liếc xéo tôi một cái, nói.

“Thế còn chìa khóa phòng tôi đâu?”. Tôi lườm trả cô ta, nhặt chiếc chìa khóa lên hỏi cô ta.

“Còn đòi chìa khóa phòng cái gì nữa, đều là con gái với nhau cả, cũng quen nhau cả rồi, còn phải khóa cửa nữa sao?”. Trình Lộ kéo dài câu sau, đặc biệt nhấn mạnh vào hai tiếng “con gái”.

“Tôi là đàn ông”. Tôi nhấn mạnh.

“Không có gì khác con gái cả”. Trình Lộ cầm túi xách của cô ta lên, đi ra cửa.

Đồ đàn bà thối tha. Tôi thầm chửi rửa trong lòng, móc chìa khóa nhà vào cùng với chìa khóa xe, cũng đi ra cửa đi giày.

“Anh Lương Mân, nhớ tối về nhà nấu cơm”. Linh Huyền đang đứng trong phòng khách nhắc nhở tôi.

“Ha, anh Lương nấu cơm, mong đợi quá”. Tô Tô đứng bên cạnh Linh Huyền, mắt sáng long lanh.

“Ừ... anh sẽ tranh thủ về nhà sớm”. Tôi vỗ vỗ trán, đi giày vào, ra trước.

Tôi ra khỏi nhà, thấy Trình Lộ đã đi rất xa, hơn thế trạm dừng xe bus ở cổng phía nam khu nhà.

“Này, cô không ngồi xe cùng đi à?”. Tôi gọi với theo cô ta.

“Chìa khóa đã đưa cho anh rồi, chúng ta không ai nợ ai!”. Trình Lộ quay đầu nói một câu, rồi tiếp tục đi về phía trạm xe bus.

Tôi nghĩ như thế cũng tốt, tránh để người khác nhìn thấy tôi và cô ta đi làm cùng nhau. Trình Lộ chết tiệt, BMW êm ái thì không ngồi, cứ nằng nặc chen chúc trong xe bus, trong lúc tôi đang thắm rửa cô ta ngu ngốc thì cũng không thể không khâm phục cô ta không tham lam những cái lợi nhỏ nhặt.

“Anh Lương, hóa ra anh còn có BMW nữa cơ à! Hay là anh chở bọn em đi một đoạn đi!”.

Đúng lúc này, Tô Tô từ trong nhà đuổi theo ra, chốc lát đã ôm lấy khuỷu tay tôi một cách thân mật, nở nụ cười ngọt ngào, nói.

“Tô Tô, anh Lương Mân còn phải đi làm nữa”. Linh Huyền đi ra cùng Tô Tô, khuyên nhủ.

“Haizz, được rồi”. Tô Tô tỏ vẻ tiếc nuối. Khác với Trình Lộ, Tô Tô lại có cách nghĩ “tham cái lợi nhỏ”.

“Để một người con trai lái BMW chở em đi học, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào đây?”. Linh Huyền lại tiếp tục giáo huấn Tô Tô.

“Nhưng mà... em lại không coi anh Lương là con trai...”. Tô Tô dẩu môi, tỏ vẻ oan ức. Lời này của cô bé làm tôi khóc không nổi, cười không xong.

“Nhưng người khác không biết”. Linh Huyền lườm Tô Tô, nói.

Tô Tô hơi bất mãn, “Chị Linh Huyền cũng thật là, từ lúc anh Lương chuyển đến đây, lúc nào chị cũng bảo vệ anh ấy”.

“Chị đâu có...”. Mặt Linh Huyền thoáng ửng hồng, giả bộ giơ tay nhéo tai Tô Tô, Tô Tô lập tức cười hì hì tránh né.

Lúc này, một chiếc váy liền thân có hình hoa văn trang nhã lướt đến trước mặt tôi. Là Hiểu Ngưng.

“Đưa em đến viện nghiên cứu với, cùng đường mà”. Cô ấy nhẹ nhàng nói.

Khi cô ấy mặc chiếc váy màu lạnh có vạt viền ren này, trông rất ra dáng phụ nữ. Thiết kế eo cao, càng làm lộ rõ những đường cong trên cơ thể cô ấy, bên trong lại mặc chiếc áo ba lỗ cao cổ, không chỉ có cảm giác đang là mùa xuân, mà nhìn cũng rất đáng yêu.

Hiểu Ngưng có gương mặt rất học sinh, giây phút này, một chiếc váy liền đơn giản đã làm tôn lên cả vẻ đẹp phụ nữ và vẻ đẹp con gái của cô ấy một cách hoàn mỹ.

“Oa! Hôm nay chị Hiểu Ngưng mặc đẹp quá!”. Tô Tô không ồn ào với Linh Huyền nữa, nhìn Hiểu Ngưng, ngạc nhiên, thích thú nói.

“Hiểu Ngưng từ trước đến nay vẫn xinh đẹp mà”. Linh Huyền đính chính lại câu nói của Tô Tô, sau đó cũng ngẩng nhìn Hiểu Ngưng, “Đây chính là chiếc váy tớ chọn cho cậu tháng trước, tớ đã nói là rất đẹp mà, cậu còn ngại không dám mặc. Nói thật đi, hôm nay mặc cho ai ngắm hả?”.

Đôi mắt sáng long lanh của Hiểu Ngưng nhảy nhót một chút, mấp máy miệng, “Dạo này thời tiết cũng ấm dần lên rồi, đương nhiên có thể lấy ra mặc mà”.

“A! Chị Hiểu Ngưng nhất định là đã yêu ai đó rồi!”. Tô Tô hét toáng lên.

“Đừng có nói bậy”. Hiểu Ngưng dịu dàng lườm Tô Tô một cái, rồi quay người nhìn tôi, “Đưa em đến viện nghiên cứu nhé, tiện đường mà”.

“Ừ”. Tôi nhìn Hiểu Ngưng thanh tú, gật gật đầu.

Hiểu Ngưng khẽ mỉm cười với tôi rồi ngồi lên xe.

“Em cũng muốn ngồi!”. Tô Tô bĩu môi, đáng yêu biết bao.

“Được rồi, dù sao thì hôm nay cũng vẫn sớm, anh chở các em đi”. Tôi nhìn cô ấy cười.

Tô Tô cười sung sướng như đạt được mục đích, ngồi vào xe một cách tự nhiên, mông đã đặt trên ghế da rồi còn nẩy tưng tưng.

“Chị Linh Huyền, còn làm bộ làm tịch gì nữa, mau lên xe đi!”. Cô bé không chỉ ngồi lên xe mà còn gọi Linh Huyền đang đứng bên ngoài cùng ngồi vào xe.

“Linh Huyền, lên xe đi, anh đưa em đến trường”. Tôi mở cửa xe, nói với cô ấy.

Linh Huyền đắn đo một lát, cuối cùng cũng lên xe, “Ồ đường Dân Sinh, nếu anh thấy xa quá thì không cần đưa cũng được”.

“Cùng một hướng mà, không xa đâu”. Tôi trả lời.

“Cảm ơn anh, Lương Mân. Chỉ lần này thôi, lần sau không phiền anh nữa”. Linh Huyền nói.

Tôi mỉm cười với cô ấy. Tuy tôi và Linh Huyền mới chỉ sống với nhau hai ngày, nhưng cứ như bạn đã thân thiết nhiều năm, có lẽ đây chính là cái gọi là duyên phận.

“Em thì không cần nói nữa, đúng không anh Lương?”. Tô Tô ngồi bên cạnh Linh Huyền, tinh nghịch xen ngang.

Tôi cười, khởi động xe.

“Em ở số 365 đường Đông Phương”. Hiểu Ngưng ngồi cạnh ghế lái, nhẹ nhàng nói.

“Ừ, vậy em là người cuối cùng xuống xe rồi”. BMW chạy đi êm như ru, tôi nói.

Ở phía nam của Lam Kiều Hoa Uyển, Trình Lộ vừa mới lên xe bus.

Hứ, cô không ngồi thì có người khác ngồi. Tôi nhìn bóng cô ta, trong lòng không vui, khẽ hứ một tiếng lạnh lùng. Đã mấy lần lòng tốt của tôi đều bị cô ta coi như gan lừa.

Cơ quan của Linh Huyền cách Lam Kiều Hoa Uyển gần nhất. Tôi thả cô ấy xuống cổng trường, đồng thời nhìn tên trường: Trung học cơ sở An Thụy.

“Đi đường cẩn thận nhé”. Linh Huyền nói với tôi, rồi đi về phía cổng chính của trường. Từ xa, đã có mấy em học sinh chào hỏi Linh Huyền.

Xem ra mối quan hệ của cô ấy với mọi người trong trường không tồi, tôi nghĩ thầm.

“Trường của Linh Huyền là trung học cơ sở hả? Tôi vừa khởi động xe vừa hỏi Hiểu Ngưng và Tô Tô.

“Đúng đấy ạ. Là trường trung học cơ sở xếp thứ năm của thành phố Bình Hải!”. Tô Tô nhanh mồm nhanh miệng tranh nói trước. “Vốn dĩ Linh Huyền có thể đến dạy ở trường tốt hơn, nhưng chỉ vì trường này gần nơi cậu ấy sống nhất thôi”. Hiểu Ngưng tiếp lời.

Hóa ra Linh Huyền không chỉ nấu ăn ngon mà dạy cũng rất giỏi. Tôi thầm nghĩ trong lòng.

Tôi không muốn dò hỏi quá nhiều về chuyện của Linh Huyền, nên yên lặng lái xe đến trường cũ, Học viện Thương mại Hoa Đông.

Chẳng mấy chốc, cánh cổng lớn quen thuộc của học viện đã xuất hiện trong tầm mắt của tôi. Từng nhóm từng tốp những em gái xinh tươi đang đi từ khu ký túc bên ngoài trường sang khu giảng đường trong trường, thật là đã mắt. Cho dù tôi đã tốt nghiệp một năm, những mỹ nữ trước đây đều đã tốt nghiệp, nhưng Hoa Thương vẫn đúng là trường có nhiều mỹ nữ nhất như thiên hạ đồn đại.

Đương nhiên, so với hai mỹ nữ đang ngồi trong xe, những cô đi bên ngoài kia đều phai nhạt hết.

“Anh Lương, em lên lớp đây! Chị Hiểu Ngưng, tạm biệt!”. Tô Tô xách chiếc túi màu hồng của mình lên, vừa chào tôi và Hiểu Ngưng vừa nhanh nhẹn nhảy ra khỏi xe.

Tôi cười với cô bé, nhìn cô bé vui vẻ chạy về ngôi trường đã từng rất thân thuộc với tôi, sau đó cô bé gặp vài người bạn cùng lớp, rồi cùng họ đi vào trong trường.

“Anh không bị đi làm muộn chứ?”. Bỗng nhiên Hiểu Ngưng hỏi tôi.

“Không muộn đâu”. Tôi lại khởi động xe, tăng tốc độ chạy về phía đường Dân Sinh.

“À... Em ngồi xe anh, thực ra là muốn nói với anh một số chuyện”. Hiểu Ngưng lại đột ngột nói.

“Chuyện gì vậy?”. Tôi nhìn cô ấy, có chút ngạc nhiên.

“Ở công ty anh đối xử tốt với Trình Lộ một chút”. Cô ấy nói.

“Sao em lại nói vậy?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Không có gì, chỉ là hy vọng anh chăm sóc cho Trình Lộ nhiều hơn thôi”. Ánh mắt Hiểu Ngưng dính chặt vào con đường trước mặt, vẫn nói với giọng bình tĩnh.

Tôi cười bất đắc dĩ, không biết nên trả lời cô ấy thế nào. ở công ty tôi và Trình Lộ là kinh địch oan gia ngõ hẹp, Hiểu Ngưng cũng không phải không biết mối quan hệ của tôi và Trình Lộ, vậy mà lại đưa ra yêu cầu này với tôi.

Hiểu Ngưng nói tiếp: “Cậu ấy luôn tỏ ra mạnh mẽ, không để lộ một chút gì cả”.

“Ồ”. Tôi trả lời một cách hàm hồ, đột nhiên phát hiện hôm nay Hiểu Ngưng lại chủ động nói chuyện với tôi.

“ở phía trước kia”. Cô ấy đột ngột giơ ngón tay lên, chỉ về phía viện nghiên cứu trước mặt. Tôi lập tức giảm tốc độ, chuẩn bị tìm chỗ thích hợp trước cửa viện nghiên cứu để dừng xe. Trong vòng một tiếng sáng nay, tôi có lòng tốt đưa họ đi học và đi làm, tiện đường, cũng coi như biết rõ về địa chỉ nơi làm việc của họ.

Viện nghiên cứu y học sinh vật Hoa Đông, cơ quan nghiên cứu khoa học cấp quốc gia. Tôi nhìn tên đơn vị trên tấm biển ở cổng.

“Hiểu Ngưng, chắc em rất ít khi mặc váy hả?”. Khi cô ấy vội vàng xuống xe, tôi hỏi.

“Từ ngày em đi làm, đây là lần đầu tiên em mặc váy”. Cô ấy nói.

“Vì ai thế?”. Tôi hỏi.

“Không vì ai đặc biệt cả. Nếu nhất định phải nói ra là vì ai, vậy là vì anh đi”. Hiểu Ngưng hờ hững buông ra một câu, mở cửa xe, bước vào viện nghiên cứu nơi phòng bị nghiêm ngặt có cả cảnh vệ đứng ở cửa. Vì đưa ba người bọn họ mà tôi tốn mất một ít thời gian, khi tôi đến công ty, thì cũng bắt gặp Trình Lộ bước đến cửa.

“Người lái xe BMW cũng chẳng nhanh hơn tôi là mấy”. Trình Lộ lạnh lùng nhìn tôi một cái, mở miệng triển khai cuộc đấu khẩu.

Tôi không thêm đấu khẩu với cô ta, bước vào thang máy trước. Trình Lộ cứ như sợ tôi không cho cô ta vào thang máy không bằng mà cũng lập tức chen vào.

Cửa thang máy đóng lại, chậm chạp chạy lên tầng sáu.

Hai người bọn tôi không ai nói với ai câu nào, ánh mắt lúc lạnh lúc nóng, nhưng lại giao nhau đến mấy lần.

Tôi bước ra khỏi thang máy, suýt nữa thì đi về phía phòng thị trường theo quán tính.

Nhưng cũng may mà phản ứng kịp, quay lại đi song song với Trình Lộ.

Trình Lộ dáng cao, đi bên cạnh tôi không hề thấy thấp bé. Cũng không biết từ lúc nào, trong công ty lại đồn đại tôi với Trình Lộ là “trai tài gái sắc”, nhưng cũng chỉ là mấy đồng nghiệp trong công ty nói chuyện phiếm với nhau mà thôi, tôi không coi đó là thật.

Trước đây, tôi và cô ta chỉ đi lướt qua nhau, ánh mắt đầy vẻ đối địch. Nhưng hôm nay, khi tôi và cô ta đi qua tấm kính ở chỗ ngoặt, tôi nhìn thấy chúng tôi trong gương, phát hiện hình như tôi và cô ta cũng khá đẹp đôi đấy chứ.

Hôm nay Trình Lộ mặc một bộ vest trông rất ra dáng công sở, thiết kế với những chiếc khuy nhỏ nhìn rất trang nhã, chiếc áo màu sáng bên trong càng làm tôn lên làn da trắng ngần. So với trước đây, cách trang điểm của cô ấy vẫn rất thời thượng, nhưng chín chắn hơn một chút.

Không thể không thừa nhận, cả dung mạo lẫn khí chất của cô ta đều không tồi.

Khi tôi và cô ta bước vào phòng, sếp Ngô đã đứng bên bàn làm việc của Trình Lộ. Tôi biết sếp Ngô rất hiếm khi xuất hiện tại phòng làm việc của các bộ phận, vì thế sự xuất hiện của sếp cũng khiến tôi kinh ngạc.

“Hai người đến cùng nhau à?”, sếp Ngô thấy hai bọn tôi cùng bước vào phòng, hỏi. Lẽ nào sếp đã biết chuyện gì rồi?

Có tật giật mình, nghe sếp hỏi vậy, tôi thấy hoảng hốt trong lòng. Gương mặt Trình Lộ cũng hơi biến sắc.

“À, ý tôi là trùng hợp thế, cả hai người đều suýt đến muộn”, sếp Ngô nói. Tôi và Trình Lộ cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Sếp Ngô, sao anh lại đến đây?”. Trình Lộ hỏi.

“À, cũng không có chuyện gì. Chỉ là đến hỏi xem em có quên cái hẹn hôm nay với cô Tư Vy không thôi?”, sếp Ngô nói.

“Chuyện quan trọng như vậy, sao em có thể quên được chứ. Em xử lý nốt một số việc của công ty, chắc khoảng mười giờ là có thể đi gặp cô ấy”. Trình Lộ thân là “Bạch cốt Tinh”, lập tức trả lời một cách lão luyện.

“Ừ, vậy thì tốt”, sếp Ngô gật gù đầu.

Sau đó sếp nhìn tôi, “Tiểu Mân, làm việc ở phòng bản quyền thuận lợi cả chứ?”.

“Rất tốt, rất tốt ạ”. Tôi không muốn Trình Lộ mất mặt, chỉ có thể trả lời một cách mơ hồ.

“Ở những bộ phận khác nhau thì nên chịu khó học hỏi, điều đó rất tốt cho tương lai của cậu. Cho dù trước đây thành tích của cậu tốt đến mức nào, nhưng ở đây, cậu phải nghe theo sự chỉ bảo của giám đốc Trình”, sếp Ngô sợ tôi không phục, đem giọng lãnh đạo ra giúp Trình Lộ áp chế tôi.

Trình Lộ thấy tôi bị mắng, cố nhịn cười, nhưng vẻ mặt sung sướng trước tai họa của người khác vẫn hiện rõ mồn một.

Sếp Ngô bỗng nhớ ra chuyện gì đó, lập tức nói: “À, Trình Lộ này, hai bài bình luận sách trên bàn em anh đã đọc rồi, viết hay lắm! “Cái nhìn về tôn giáo châu Âu thông qua văn học sử châu Âu” và “Mười hai nhược điểm của tác gia văn học Tolstoy”, ngay cả tiêu đề cũng không cần sửa chữa, trực tiếp mang đến phòng thẩm định đối chiếu một chút, rồi chuyển cho phòng in, lấy hai bài này làm lời tựa bản tiếng Trung của hai cuốn sách đó đi!”.

Trình Lộ đứng ngây ra nhìn sếp Ngô, không biết trả lời thế nào.

“Ừ, Trình Lộ làm việc lúc nào cũng khiến tôi yên tâm. Cho em thời gian hai tuần, không ngờ mới có năm ngày, em đã cho anh hai bài viết rất hài lòng. Sáu, bảy bài mấy hôm trước đều chẳng ra làm sao cả, chỉ có hai bài trên bàn em hôm nay là xuất sắc nhất! Khả năng cảm thụ văn học nước ngoài của em quả nhiên rất lợi hại!”.

Sếp Ngô cảm thấy lời khen của mình còn chưa đủ độ, lại nói thêm mấy câu nữa với giọng ca ngợi vô cùng.

Còn sắc mặt của Trình Lộ vô cùng lúng túng, sếp Ngô càng biểu dương lại càng như những cái bạt tai giáng vào cô ta. Lần này, đến lượt tôi đứng bên cạnh sung sướng trước tai họa của cô ta.

“Được rồi, không còn chuyện gì nữa. Hai người cùng nỗ lực nhé. Tiểu Lương, cậu nên học hỏi giám đốc Trình thêm về mảng văn học nước ngoài, cậu xem hai bài bình luận sách này viết hay biết mấy”, sếp Ngô vỗ vai tôi, vui vẻ gật đầu, cầm hai bài bình tôi viết hôm qua lên, đi khỏi phòng bản quyền.

“Tạm tạm, ha ha ha?”. Thấy sếp Ngô đã đi ra khỏi phòng, tôi nháy mắt với Trình Lộ, nhắc lại những lời bình phẩm không thật lòng mà cô ta nói về hai bài bình luận sách của tôi.

“Cút!”. Trình Lộ giận dữ nhìn tôi, lườm tôi một cái suýt cháy cả áo.

Tôi cười hi hi đi đến bàn làm việc của mình, mở máy tính, rồi nhìn Trình Lộ đang ngồi xuống phía đối diện.

“Hừ”. Trình Lộ đặt túi xách của cô ta xuống bàn, quay đầu ra, giấu mặt sau màn hình vi tính.

Vì vậy tôi ngồi nghiêng nửa người, xoay qua bên kia của chiếc máy tính, tiếp tục nhìn cô ta.

“Anh không thấy vô vị à!”. Cô ta gườm gườm nhìn tôi, nói.

“Haizz, nghe nói vòng ngực của cô 90, sao tôi thấy không giống lắm nhỉ”. Tôi nói, vừa nói còn vừa cố tình nhìn chăm chăm vào ngực cô ta.

“Anh!”. Trình Lộ mím chặt môi, đập bàn một cái thật mạnh.

“Nổi giận cái gì, trong lúc chờ máy tính mở thì buồn vài câu thôi mà. Đúng là, không có thì bảo không có, đâu cần phải tức giận thế”. Tôi lẩm bẩm, giả bộ như vô tội nói.

“Khốn nạn!”. Cô ta nghiêng răng chửi đồng một câu, mặt hầm hầm lấy mấy thứ tài liệu trong túi ra.

Ai bảo cô chủ động điều tôi sang phòng này, vốn dĩ tôi cũng không có cơ hội gây sự với cô. Tôi cười thầm trong lòng.

Trình Lộ dường như nhìn thấy nụ cười trên khóe môi tôi, lại lườm tôi mấy cái. Trong công ty, chỉ ít cô ta cũng là giám đốc, không thể không chú ý đến hình tượng của mình, nếu không chỉ e cô ta sớm đã to tiếng chửi rửa tôi rồi.

Nhưng mà, lúc cô ta lôi mấy bản vẽ trong túi ra, tôi đã ngay lập tức bị chúng thu hút. Đó là ba bốn mẫu bìa sách được thiết kế rất đẹp, vẽ tay, vừa có phong cách thần bí, lại có cả phong cách ước lệ. Mỗi bản đều được vẽ rất tinh xảo, dưới con mắt của một “tay xuất bản sách bán chạy, gõ phím thần tốc” như tôi, đây đều là những bìa sách đạt chất lượng cho những cuốn sách best-seller.

“Trình Lộ, có một điểm tôi vẫn luôn rất khâm phục cô”. Tôi nói.

Trình Lộ dường như đoán tôi sắp nói lời trù ẻo, nên không thèm trả lời.

“Mấy cái bìa sách mà cô tìm đó, lần nào cũng rất đẹp. Chắc không phải cô tự thiết kế đấy chứ?”. Tôi tiếp tục nói.

Lúc này Trình Lộ mới ngẩng mặt lên nhìn tôi, “Mấy cái này đều do Tô Tô thiết kế”.

“Tô Tô thiết kế?”. Tôi kinh ngạc hỏi lại cô ta.

“Nếu không anh nghĩ là ai thiết kế”. Trình Lộ trả lời giọng điệu không mấy hòa hảo.

Tôi chìa tay về phía đối phương, “Trình Lộ, đưa mấy tấm hình đó cho tôi xem với”.

“Phiền quá đi mất, cẩn thận đừng có làm nhăn đấy, lát nữa tôi còn phải giao cho phòng thiết kế”. Trình Lộ vừa phàn nàn, vừa đưa mấy tấm hình cho tôi.

Tôi cầm lấy, đặt trên bàn làm việc của mình, từ từ thưởng thức. Bố cục của từng tấm hình đều rất hoàn mỹ, càng đáng quý hơn là, mỗi tấm hình đều có phần để trống để điền thông tin về tên sách, tên tác giả thậm chí tên nhà xuất bản..., khi xuất bản, hình vẽ và nội dung bên trong cuốn sách hòa hợp với nhau thành một thể, tạo nên một trang bìa hoàn chỉnh. Nếu Trình Lộ không phải giao mấy tấm hình này cho phòng thiết kế ngay thì tôi đã tiếp tục ngồi ngắm chúng, lưu luyến không rời.

Tôi cẩn thận trả mấy tấm hình cho Trình Lộ, rồi hỏi: “Mấy trang bìa trước đây cô mang đến cũng đều do Tô Tô thiết kế cả?”.

“Đương nhiên. Tô Tô là nhà thiết kế trang bìa riêng của tôi. Thực ra cũng là cho con bé thêm thu nhập, mỗi trang bìa được sử dụng đều có thù lao bốn năm trăm tệ. Bìa sách bên phòng biên tập đều không thuộc quyền quản lý của tôi, nhưng sách ngoại văn phòng bản quyền nhập về, phần lớn tôi đều giao cho Tô Tô thiết kế bìa”. Trình Lộ nói.

Hóa ra là vậy. Tôi tự lẩm bầm.

Là “vua quảng cáo sách mới”, tôi thừa hiểu tầm quan trọng của một cuốn sách bán chạy.

Thực ra ngay từ trước tôi đã thấy bìa của những cuốn sách do phòng bản quyền làm ra đều rất kinh điển. Còn mấy trang bìa của phòng biên tập chẳng ra làm sao cả, chỉ thỉnh thoảng mới có một hai tấm mới mẻ, nghe nói cũng là dùng bìa bên ngoài thiết kế.

Bây giờ thì tôi đã biết, hóa ra cái gọi là bìa bên ngoài đều có nguồn từ Tô Tô. Chắc chắn là phòng biên tập cũng không hài lòng với thiết kế bìa do phòng mỹ thuật cung cấp, nên mới tìm Trình Lộ nhờ thiết kế, Trình Lộ lại bảo Tô Tô làm.

Nhớ lại năm đó, tôi cũng tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế của học viện Hoa Thương, vào công ty này cũng là qua phòng thiết kế, rồi vì văn vẻ tốt mà chuyển sang phòng biên tập, cuối cùng nhờ con mắt độc đáo mà được điều sang phòng thị trường. Một năm đã qua, tôi sớm đã quên sạch công việc thiết kế rồi, chỉ còn lại khả năng giám định và thưởng thức mà thôi.

“Phòng mỹ thuật của công ty cũng không bằng Tô Tô”. Tôi nói.

“Chính xác, thực ra không phải người của phòng mỹ thuật không giỏi, mà là Tô Tô thiết kế quá đẹp”. Nhắc đến Tô Tô, Trình Lộ không tiếc lời tán tụng.

Cô ta cho những tấm hình vào túi nilon chuyên dụng, đem qua cho người bên phòng thiết kế xem. Còn tôi mở máy vi tính, đọc lại hai bài bình sách viết hôm qua, ngay bản thân tôi cũng không thể không khen ngợi nét đặc sắc của hai bài bình viết trong thời gian ngắn ngủi này.

Có thể, hôm qua vì muốn thể hiện trước mặt Trình Lộ, nên tài năng văn chương mới trào dâng, viết ra hai bài hay như vậy. Hôm nay nếu bảo tôi viết lại, sợ rằng viết không nổi nữa. Lan Đình Tự là bức thư pháp viết khi say của Vương Hy Chi, khi tỉnh dậy ông cũng không thể tìm lại tâm trạng lúc đó, có lẽ trường hợp của tôi cũng tương tự. Tôi thầm nghĩ. [Lan Đình Tự: là bức thư pháp nổi tiếng của nhà thư pháp lỗi lạc thời Đông Tấn, Vương Hy Chi (303-361). Lan Đình Tự có giá trị nghệ thuật cao, là một trong ba bức thư pháp thể hành thư nổi tiếng nhất Trung Quốc, Vương Hy Chi viết Lan Đình Tự khi đang uống rượu (BTV)]

Trình Lộ đi thoáng cái đã quay về phòng bản quyền, thấy tôi đọc lại hai bài bình sách hôm qua, cô ta khẽ “hứ” một tiếng, “Tự sướng!”.

“Tự sướng cũng còn hơn một số người tự sướng không nổi”. Tôi lập tức phản kích lại.

“Thu xếp đồ đạc đi, chúng ta chuẩn bị ra ngoài”. Cô ta nói.

“Ra ngoài, đi đâu?”. Tôi nhìn cô ta đầy ngờ vực.

“Đương nhiên là đi gặp khách hàng. Anh cho rằng chuyển anh đến phòng bản quyền là cho anh đi nghỉ mát hả?”. Trình Lộ lườm tôi một cái, nói.

“Khách hàng chính là cô Tư Vỹ mà cô và sếp Ngô vừa nhắc đến đấy hả? Quan trọng tới mức nào mà phải hai người đi gặp”. Tôi hỏi.

“Wolters Kluwer”. Trình Lộ nói rành rọt từng tiếng.

“Chẳng phải tháng sau mới bắt đầu sao?”. Tôi hỏi.

“Tháng sau là bắt đầu bỏ phiếu rồi, nhưng muốn có được hợp đồng lớn vậy, đương nhiên chúng ta phải ra tay trước”. Trình Lộ ngẩng đôi mắt phượng của cô ta lên, “Rốt cuộc anh bắt tôi phải đứng đến khi nào, còn không nhanh lên!”.

“Đợi chút, tôi gửi hai bài bình sách đặc sắc mà giám đốc Trình chị viết cho phòng thẩm định đã”. Tôi vừa thao tác trên máy, vừa nói.

“Hừ”. Trình Lộ không thèm đứng bên cạnh tôi đợi nữa, đi ra khỏi phòng làm việc với dáng vẻ giám đốc chính hiệu.

7. Chương 7

Nơi Trình Lộ hẹn cô Tư Vy là khách sạn năm sao Hilton, một trong những khách sạn đẳng cấp nhất Bình Hải, tọa lạc ngay trung tâm thành phố.

Để không dính dáng đến mấy khoản phiền phức như gửi xe vân vân, tôi và Trình Lộ bắt taxi. Thực tế, khách sạn Hilton cách công ty không xa, nhưng Trình Lộ vẫn đi sớm một tiếng, đủ thấy cô ta coi trọng buổi hẹn này như thế nào.

“Tư Vy là đại diện của tập đoàn WWolters tại khu vực châu Á Thái Bình Dương, ấn tượng của cô ấy có ảnh hưởng rất lớn đối với sự lựa chọn của tập đoàn WWolters trong tháng tới”. Trong xe, Trình Lộ nói.

Trình Lộ ngồi cùng băng ghế sau với tôi, đôi chân dài, trắng bóc lộ ra dưới chiếc váy ngắn. Gương mặt trang điểm nhẹ, trông càng xinh hơn lúc thường, đến cả đôi khuyên tai cũng thể hiện vẻ vừa đoan trang, vừa quyến rũ.

“Yên tâm, tôi sẽ không nói năng bừa bãi đâu”. Tôi nói.

Trình Lộ gật gù đầu, “Thế là tốt, anh là trợ lý của tôi, không cần nói nhiều, nhưng phải nhớ để lại ấn tượng tốt cho cô ấy”.

Tôi là trợ lý của cô, sao không phải cô là trợ lý của tôi... Trong lòng tôi có chút không phục. Nhưng, vì sự phát triển của công ty, vì khoản tiền thưởng một trăm nghìn, tôi đành cố nhịn. Hơn nữa, tôi cũng tin, khả năng tổng hợp của Trình Lộ hoàn toàn không kém cạnh so với tôi.

Rất nhanh, taxi đã đến cửa khách sạn Hilton tráng lệ.

Trình Lộ thanh toán tiền taxi, đứng ở cửa khách sạn chỉnh lại quần áo, đầu tóc, hít một hơi sâu rồi mới chậm chậm bước vào trong.

Tôi kéo tay, xoay người cô ta lại.

Cô ta nhìn tôi ánh mắt ngạc nhiên, vẻ mặt cau có.

“Dây chuyền bị lệch rồi”. Tôi nói rồi đưa tay lên cổ, chỉnh lại dây chuyền cho cô ta.

Trình Lộ có làn da trắng ngần, mềm mại như da em bé, nước hoa mùi hoa cúc thanh cao, trang nhã, khiến người ta có cảm giác cao quý.

Trình Lộ rướn thẳng cổ, mặc cho tôi chỉnh dây chuyền, mắt nhìn thẳng vào tôi, dần bình tĩnh trở lại. Trong lòng tôi có cảm xúc rất phức tạp, như hai loài động vật vốn trời sinh đã không thể dung hòa, nhưng lại phối hợp rất ăn khớp với nhau.

“Được rồi, đẹp rồi”. Tôi thu tay về, nhìn người phụ nữ tạm thời trông rất xinh đẹp hoàn mỹ này, nói.

“Đợi đã!”. Bất thành lời, cô ta nín tay tôi lại.

“Chả ra cái thể thống gì cả, ống tay áo để rộng hoác ra thế kia!”. Vừa nói, cô ta vừa nắm lấy cổ tay phải của tôi, đóng khuy tay áo lại, “Ồ công ty anh có thể cà lơ phất phơ, nhưng trước mặt cô Tư Vy, nhất định phải tỏ ra lịch sự một chút, biết chưa!”.

Tuy đóng khuy áo cho tôi, nhưng giọng điệu của cô ta rõ ràng là giọng bề trên đang giáo huấn.

Tôi không trả lời, mà không khách sáo chìa tay trái ra trước mặt cô ta, “Tôi không đóng được khuy bằng một tay, cô đóng nốt cho tôi đi”.

Cô ta lườm tôi cháy mặt, nhưng không còn cách nào khác, lại giúp tôi đóng nốt khuy tay áo bên trái. Cảnh tượng này đâu có giống giám đốc của tôi, rõ ràng là nô tỳ mà.

Đóng khuy xong, cô ta vút mạnh tay tôi xuống, “Được rồi! Xong rồi! Đi vào thôi!”.

Tôi khẽ cười, đứng thẳng người, bước vào khách sạn. Trình Lộ cũng đi theo, cô ta xách một chiếc túi nhỏ màu bạc, trông rất điệu đà, ra dáng đi đàm phán công việc.

Một phần đại sảnh khách sạn là khu vực của Starbucks, Trình Lộ đi vào, tìm một chỗ ngồi xuống, gọi hai tách cà phê.

“Thời gian hẹn là mấy giờ?”. Tôi hỏi cô ta.

“Mười một giờ”. Cô ta lấy cuốn sổ ghi chép trong túi, lật ra xem.

“Đã chuẩn bị kỹ càng cho buổi hẹn này chứ?”. Tôi thông thả uống cà phê, nhìn cô ta, hỏi. Trình Lộ lườm tôi một cái, “Lát nữa anh ít nói đi giùm tôi, chẳng may lại nói sai cái gì. Đợi khi nào tôi bảo anh giới thiệu qua với cô ấy về công ty thì anh mới được mở mồm”.

“Khà khà”. Tôi cười lắc đầu, tiện tay cầm cuốn tạp chí ở giá bên cạnh lên đọc.

“Cô chắc là giám đốc Trình”. Thành linh, một giọng phụ nữ vang lên bên cạnh tôi.

Trình Lộ ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, nhét cuốn sổ vào túi, đứng dậy, “Cô Tư Vy, xin chào”.

“Xin chào”. Người phụ nữ tên Tư Vy, khẽ gật đầu, chìa bàn tay nhỏ nhắn ra, chủ động bắt tay với Trình Lộ.

“Đây là trợ lý của tôi, Lương Mân”. Tiện thể, Trình Lộ giới thiệu tôi.

Cô ấy cười, “Một cái tên rất dễ nhớ”. Tiếp đó, chìa tay cho tôi, “Tôi là Trình Tư Vy, chào anh”.

Tôi khẽ cười, nắm tay cô ấy, bắt tay, nhân tiện cũng quan sát cô ấy một lượt.

“Cô Tư Vy” này có mái tóc vàng, mặc áo trắng và quần bò, trang điểm rất bình thường, khoác một chiếc áo ngắn màu đen có gắn khuy nổi bằng kim loại lại hài hòa với sự chín chắn và thư thái của cô ấy.

Cho dù thời học đại học tôi đã gặp vô số mỹ nữ, nhưng giây phút này, tôi không thể đoán được tuổi tác thực sự của Trình Tư Vy.

“Giám đốc Trình trẻ trung xinh đẹp, trợ lý Lương tuần tú phong độ, đúng là sự kết hợp tuyệt vời”. Trình Tư Vy điệu đà ngồi xuống, nói giọng đùa vui.

“Đâu có đâu có, chị Tư Vy mới gọi là xinh đẹp. Mà tiếng Trung của chị Tư Vy cũng lưu loát hơn tôi tưởng tượng nhiều, tôi còn định nói chuyện với chị bằng tiếng Pháp nữa”. Trình Lộ nói giọng xu nịnh.

“Bố tôi là người Trung Quốc, nên từ bé tôi đã học tiếng Trung”. Trình Tư Vy đáp lại.

Trình Lộ khẽ cười, nói, “Theo tục ngữ Trung Quốc, chị và tôi đều họ Trình, năm trăm năm trước chúng ta còn là người một nhà cũng nên”.

“À không, họ “Trình” là phiên âm tên tiếng Pháp của tôi, tên Trung Quốc của tôi không phải họ Trình”. Trình Tư Vy lập tức chỉnh lại.

“Hóa ra là vậy, hi hi”. Trình Lộ cười ngượng ngập, thấy tôi ngồi bên cạnh xem kịch hay, đá tôi một cái dưới gầm bàn.

“Nói như vậy, tên tiếng Pháp của chị Trình chắc là Chiswill hả?”. Tôi hỏi, giải tỏa không khí giúp Trình Lộ.

“Tên tiếng Pháp của tôi đúng là Chiswill”. Trình Tư Vy nhìn tôi mấy giây, cười, “Không ngờ anh Lương còn biết cả tiếng Pháp”.

“Chỉ chút xíu thôi”. Tôi cười nói. Cùng lúc, đá cho Trình Lộ một cái dưới gầm bàn.

“Thời gian chúng ta hẹn là mười một giờ, sao cô Tư Vy lại xuống sớm vậy?”. Trình Lộ chuyển chủ đề, hỏi.

“À, tôi nghĩ chắc các vị sẽ đến sớm, nên mới xuống xem sao, quả nhiên thấy hai người đã ngồi đây rồi”.

“Sao cô Tư Vy lại biết chúng tôi đến hai người?”. Trình Lộ lại hỏi.

“À, tôi sớm đã nghe nói giám đốc bản quyền của Nhà xuất bản An Mặc là một đại mỹ nữ, hôm nay lại đang là ngày làm việc, khách trong Starbucks cũng không đông, nên thấy cô ngồi ở đây, tôi đoán có lẽ là cô”. Trình Tư Vy quay đầu nhìn tôi, “Không ngờ, còn mang theo một anh chàng đẹp trai”.

“Cô Tư Vy quả biết nói đùa”. Trình Lộ cười đáp lễ, lưỡng lự không biết vào chủ đề chính thế nào.

Không đợi Trình Lộ mở miệng, Trình Tư Vy đã chủ động nói vào chuyện chính, “Được rồi, chúng ta nói chuyện công việc đi, tôi không nên làm mất thời gian của hai người nữa”.

“Được”. Trình Lộ lấy từ trong túi ra một kẹp tài liệu mini, “Tôi giới thiệu một chút về những thành tựu mà công ty chúng tôi đã đạt được trong lĩnh vực mua bản quyền, nhanh thôi, sẽ không làm mất thời gian của chị”.

Trình Tư Vy gật đầu, ngồi tựa vào thành ghế, cầm tách cà phê, lặng lẽ ngồi nghe.

“Công ty chúng tôi thành lập năm 1998, khởi đầu từ công việc mua bản quyền, và kéo dài cho đến nay, đã có lịch sử mười năm, vì thế trên lĩnh vực mua và bán bản quyền đều chuyên nghiệp hơn bất cứ công ty hay nhà xuất bản nào khác trong nước. Từ năm 2002, công ty bắt đầu chuyển sang xuất bản sách nguyên tác, đến nay đã xuất bản được hơn ba mươi cuốn sách bán chạy, có kinh nghiệm quảng cáo sách rất phong phú, phần này sẽ do anh Lương Mân trụ lý của tôi giới thiệu với chị sau. Điều tôi muốn nói tiếp theo, chủ yếu là sự hợp tác của công ty chúng tôi với các nhà xuất bản lớn nước ngoài, và tình hình tiêu thụ sách nước ngoài ở Trung Quốc mà công ty chúng tôi đã nhập trong mấy năm gần đây...”.

Trình Lộ mở kẹp tài liệu, giải thích một cách rõ ràng, tường tận. Việc tiếp đối tác nước ngoài hoàn toàn không giống đối tác trong nước, chỉ cần ăn cơm uống rượu là xong, vì thế Trình Lộ không dám có một chút sơ sẩy nào, giải thích từng câu từng chữ một cách rõ ràng.

Tôi nghe lời giới thiệu của Trình Lộ, cuối cùng cũng biết cô ta ngồi được lên ghế giám đốc phòng bản quyền hoàn toàn không phải do may mắn. Sự phân tích của cô ta về sự khác nhau giữa thị trường xuất bản nước ngoài và trong nước, kết cấu xuất bản quốc tế, quy định luật pháp các nước đều đều rõ như lòng bàn tay.

Đúng lúc tôi đang nghe Trình Lộ giới thiệu, đột nhiên, tôi cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình. Tôi hơi nghiêng đầu, thấy Trình Tư Vy vừa nghe Trình Lộ giới thiệu vừa nhìn tôi đắm đuối.

Tôi cười với cô ấy, cô ấy cũng cười đáp lại. Tôi quay lại nhìn Trình Lộ, cô ấy vẫn chăm chú nhìn tôi.

“Về cơ bản tình hình của công ty chúng tôi là như vậy”. Nói xong một tràng dài, cuối cùng Trình Lộ gấp kẹp tài liệu lại, “Chị có điều gì muốn hỏi không ạ?”.

“Tôi không còn gì thắc mắc cả, chỉ muốn biết chị giới thiệu về công ty chị nhiều như vậy, liệu có phải chị cũng hiểu rõ về công ty chúng tôi không? Hợp tác là xuất phát từ hai phía, có thể chúng tôi không hợp với các chị thì sao? Chị nói cho tôi biết Wolters Kluwer có thể được lợi gì từ công ty chị, mà không cho tôi biết các chị sẽ được hưởng lợi gì từ chúng tôi”. Trình Tư Vy nhìn Trình Lộ, hờ hững nói.

Câu hỏi này khiến Trình Lộ ngắc ngứ. Chắc chắn cô ta chưa có sự chuẩn bị cho câu hỏi này, trong tất cả các nhà xuất bản của Trung Quốc, có ai mà không muốn hợp tác với WWolters Kluwer? Cái này còn phải có lý do sao?

Trình Lộ ngẫm nghĩ một lúc, “Wolters Kluwer là tập đoàn xuất bản có quy mô lớn, sản phẩm chủ yếu là sách giấy, ngoài ra còn có sách điện tử, sách CD, sách online, phần mềm, sách giáo dục và đào tạo...”.

Trình Tư Vy ngắt lời cô ta: “Thông tin này tôi chắc chắn người trong giới xuất bản các chị ai cũng rõ. Ý tôi là, quý công ty muốn đạt được sự phát triển như thế nào từ phía công ty chúng tôi, tại sao lại cấp bách muốn hợp tác với chúng tôi, chị cũng biết, chuyện kinh doanh mà không phải cả hai bên cùng có lợi thì rất khó bền vững. Xin lỗi, chắc chị không trách tôi ép người quá đáng chứ”.

“Cái này...”. Bất chợt Trình Lộ không nói được gì. Cô ta đã nghĩ ra, nhưng trong phút chốc không thể sắp xếp tư duy một cách rành mạch.

“À, là thế này”. Tôi xen vào, “Bởi vì chúng tôi muốn kiếm tiền”.

Dưới gầm bàn, Trình Lộ giẫm mạnh vào chân tôi một cái.

Trình Tư Vy nhìn tôi, hơi sững lại một chút, rồi nở nụ cười.

“Nói hay lắm!”. Cô ấy nhìn tôi ánh mắt ngưỡng mộ, “Rất thẳng thắn, tôi thích câu trả lời này. Xuất bản là văn hóa, cũng là kinh doanh”.

Về mặt Trình Lộ cuối cùng cũng giãn ra.

“Lương Mân, giới thiệu cho chị Tư Vy những kinh nghiệm của công ty chúng ta về lĩnh vực quảng cáo sách đi”. Cô ta nói.

“À, không cần”. Trình Tư Vy khoát khoát tay, “Chúng ta nói đến đây là đủ rồi”.

“VẬY... có cần chuyển đến chỗ khác bàn tiếp không? Nếu chị không khách sáo, chúng tôi có thể có vinh dự mời chị dùng bữa không?”. Trình Lộ hỏi thăm dò.

“Không cần đâu. Hôm kia tôi mới đến thành phố Bình Hải, hôm qua đã nghỉ cả ngày rồi, còn chưa đi dạo phố. Hôm nay tạm đến đây thôi”. Trình Tư Vy nói.

Vị khách quý Trình Tư Vy đã nói vậy rồi, Trình Lộ cũng không còn cách nào khác, “VẬY chúc chị vui vẻ, có cơ hội chúng ta sẽ gặp nhau bàn về những nội dung khác”.

“Mỗi đại diện của các công ty xuất bản tôi chỉ tiếp một lần, lần trước tôi đã nói rồi. Việc còn lại, chúng tôi sẽ tiến hành thông qua khảo sát. Thế này đi, nếu chị không phiền, tôi muốn nhờ anh Lương đưa tôi đi dạo quanh Bình Hải, nhân tiện giới thiệu cho tôi những kinh nghiệm của công ty về lĩnh vực xuất bản”. Trình Tư Vy từ từ đứng lên, nói.

Á? Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi nhìn Trình Tư Vy, không thấy ánh mắt cô ấy để lộ điều gì cả.

Tôi lại nhìn Trình Lộ.

Trình Lộ giẫm mạnh vào chân tôi một cái, kéo tôi đứng lên, lườm tôi một cái.

“Được. Nếu chị Tư Vy không thấy phiền, tôi đưa chị đi quanh Bình Hải”. Mu bàn chân tôi bị gót giày cao gót của Trình Lộ giẫm lên đau điếng, nhưng vẫn phải giữ vẻ mặt bình thản, nói với Trình Tư Vy.

“VẬY tôi xin cáo từ, ở công ty còn rất nhiều việc cần giải quyết”. Trình Lộ xách túi lên, bắt tay với Trình Tư Vy.

Trình Tư Vy mỉm cười gật đầu, rất có phong độ.

“Giao cho anh đây, một trăm nghìn tiền thưởng”. Lúc đi ngang qua trước mặt tôi, Trình Lộ thấp giọng nói.

Tôi lấy tay búng vào người cô ta một cái, nghĩ bụng cô lấy tôi làm vật hy sinh, tối nay về sẽ tính sổ với cô sau. “Định đưa tôi đi đâu vậy?”. Sau khi Trình Lộ đi, Trình Tư Vy hỏi tôi.

“Đi loanh quanh đâu đây thôi, chị muốn đi mua quần áo hay đi ăn?”. Tôi nói. Tuy đối mặt với một Trình Tư Vy bí hiểm khó đoán lại xinh đẹp không thể nói là “dê vào miệng cọp”, nhưng Trình Lộ bỏ tôi lại một mình thế này, tôi khó tránh khỏi có cảm giác bị bán đứng.

“Đi ăn nhé, tôi mời anh, hay là anh mời tôi?”. Cô ấy nhìn tôi, nhẹ nhàng nói.

“Để tôi mời nhé”. Tôi hào phóng nói.

“Ok”. Cô ấy cũng hào phóng trả lời.

VẬY là tôi đưa cô ấy rời khỏi khách sạn năm sao hào hoa tráng lệ này, đến con phố sầm uất bên ngoài. Trình Tư Vy dường như thực sự rất lạ lẫm với thành phố này, theo sát tôi như một cục nam châm, tôi đi đến đâu, cô ấy liền đi theo tôi đến đó, duy trì khoảng cách rất ngắn, nhưng không dính sát vào nhau.

Đây là trung tâm thành phố Bình Hải, tôi đưa cô ấy đi, qua rất nhiều nhà hàng, khách sạn lớn, rẽ hết ngõ này qua ngõ khác, đi vào một con hẻm nhỏ hẹp, bẩn bẩn.

Cô ấy cũng không nói gì, vẫn đi theo tôi.

Cuối cùng, tôi dừng lại trước một quán vằn thắn tối tăm, đầy mùi dầu mỡ.

“Anh mời tôi ăn cái này sao?”. Cô ấy nhìn tôi, hỏi.

Tôi gật gật đầu, kéo cô ấy vào, “Quán này rất đông khách, có khi còn phải xếp hàng nữa”.

Đúng như tôi dự đoán, đang là buổi trưa, trong quán tấp nập, bàn nào cũng có người ngồi rồi. Một hàng dài đang xếp hàng chờ cửa sổ mua vé, chậm chậm chuyển động về phía trước. Trong khung cảnh náo nhiệt mà tối tăm, mười mấy nhân viên phục vụ bê vằn thắn trên cao, vừa luôn miệng nói: “Nhường đường, nhường đường”, vừa luồn lách giữa đám đông.

Trên người Trình Tư Vy mặc toàn hàng hiệu tiền triệu, cô ấy ôm lấy tôi, tránh những người đang chen chúc luồn lách qua.

“Bên kia có hai người chuẩn bị đứng lên, chị qua bên đó ngồi giữ chỗ đi, tôi xếp hàng”. Tôi nhìn một lượt khắp quán, nói với Trình Tư Vy.

Trình Tư Vy nhìn tôi, nghĩ ngợi một lát, cuối cùng vẫn đi qua sà nhà trơn tuột, cẩn thận bước qua bên đó, rồi lấy giấy, lau bàn ghế, sau đó mới ngồi xuống.

Tôi đứng tận cuối cùng hàng người chờ mua vé, chậm chậm chuyển động theo dòng người.

Điện thoại của tôi rung lên.

Tôi móc điện thoại ra, thấy có một tin nhắn của Trình Lộ.

“Tiến triển thế nào?”. Tôi mở tin nhắn ra, thấy chỉ có bốn chữ.

Chẳng buồn để tâm đến cô ta, tôi nhét điện thoại vào túi. Rồi ngoái đầu nhìn Trình Tư Vy, thấy cô ấy đang ngồi trên ghế, ánh mắt xuyên qua lớp lớp người, đang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cười với cô ấy, ý bảo cô ấy hãy kiên nhẫn ngồi đợi, rồi lại tiến lên mấy bước theo chuyển động của dòng người. Hôm nay tôi ra ngoài gặp khách hàng với Trình Lộ, hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ phải ở lại tiếp khách một mình, gần như không mang theo tiền. Thẻ tín dụng thì để trong xe, hôm nay đi gặp khách hàng lại không lái xe đi. Nếu Trình Lộ mà biết tôi đưa Trình Tư Vy đến đây ăn, không biết cô ta sẽ mắng chửi tôi tới mức nào.

Cuối cùng tôi cũng mua được hai bát vằn thắn, sau đó quay vào trong khu ngồi ăn, ngồi đối diện với Trình Tư Vy.

“Đợi lâu quá phải không?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Bình thường”. Cô ấy cười, có chút ngượng nghịu.

“Nói thật, hôm nay tôi không mang theo tiền. Ví lại để quên trong túi áo thay ra hôm qua, thẻ tín dụng cũng không mang theo người”. Tôi nói.

“Thế mà lúc nãy còn nói là mời tôi”. Trình Tư Vy nhìn tôi, nói.

“Đúng mà, mời chị ăn một bát vằn thắn thì vẫn đủ mà”. Tôi nói.

Trình Tư Vy mỉm cười, nhìn tôi, khẽ lắc đầu, dường như cũng bó tay với tôi.

“Anh không sợ tôi vì chuyện này mà không hợp tác với các anh nữa hả?”. Cô ấy tiếp tục hỏi tôi.

“Kinh doanh là kinh doanh, tôi nghĩ chị Tư Vy sẽ không vì bát vằn thắn này mà từ bỏ một công ty tốt như công ty chúng tôi”. Tôi nói.

“Anh rất tự tin, đối thủ cạnh tranh của các anh có rất nhiều tập đoàn xuất bản lớn, chúng tôi chưa chắc đã chọn các anh. So với những tập đoàn đó, công ty các anh có ưu thế gì hơn?”. Trình Tư Vy nói.

“Công ty chúng tôi có tôi, họ không có”. Tôi trả lời.

Trình Tư Vy nhìn chăm chăm tôi mấy giây, cuối cùng nhướn miệng cười.

Lúc này, hai bát vằn thắn nóng hổi đã được bê đến.

“Được rồi, ăn vằn thắn thôi. Tôi nghĩ, hôm nay chị Tư Vy không muốn bàn chuyện công nữa”.

Trình Tư Vy mỉm cười gật đầu, “Chính xác là như thế”.

Hai bát vằn thắn này vừa mới múc khỏi nồi còn rất nóng, Trình Tư Vy cắn một miếng, liền vội vàng nhè ra một nửa, rồi quay về phía cửa sổ, há to miệng.

Trông dáng vẻ khổ sở của cô ấy, tôi không nhịn được phá lên cười.

Cô ấy quay đầu nhìn tôi, tôi vội nín cười.

“Đây là lần đầu tiên tôi ăn một bát vằn thắn Trung Quốc chính cống”. Cô ấy nói, rồi cười, “Rất ngon”.

“Đương nhiên, đây là nơi làm vằn thắn ngon nhất vùng này, quán này có lịch sử trăm năm rồi”. Tôi trả lời.

“Anh Lương, anh bao nhiêu tuổi rồi?”. Cô ấy nhìn bát vằn thắn nóng hôi hổi, nhưng không dám ăn ngay, chờ cho vằn thắn nguội bớt, đột nhiên cô ấy hỏi.

“Tôi tốt nghiệp hơn một năm rồi, sao, trông tôi rất già hả?”. Tôi đảo vằn thắn trong bát, hỏi.

“Không, nhìn anh vẫn còn rất trẻ. Anh thử đoán xem tôi bao nhiêu tuổi?”. Cô ấy hỏi.

“Tuổi tác của phụ nữ là bí mật, tôi không dám đoán”.

“Anh cứ thử đoán xem, tôi không quan trọng đâu”.

“Cảm giác như hai mươi tư tuổi, nhưng ở tuổi này chắc cũng khó mà ngồi lên vị trí cao như thế?”. Tôi nói.

Cô ấy cười, nói, “Tôi đã hai mươi lăm, chuẩn bị sang hai mươi sáu rồi”.

“Quả thật nhìn không ra đấy, nhìn chị có cảm giác còn nhỏ hơn tôi”. Tôi nói. Câu này tuyệt đối không phải nịnh hót.

“Ở tuổi của chị mà có thể làm tổng đại diện của Wolters Kluwer tại khu vực châu Á Thái Bình Dương, quả không dễ dàng gì”. Tôi nói. Câu này thì có chút nịnh hót.

“Cái này không khó”. Cô ấy nói.

“Tại sao?”. Tôi lập tức hỏi cô ấy.

“Bởi vì mẹ tôi là chủ của Wolters Kluwer”. Cô ấy mỉm cười, nói.

Cái này, thực sự nằm ngoài dự tính của tôi, tôi ngồi ngơ ra nhìn cô ấy, rất lâu sau mới khẽ “à” lên một tiếng.

“Bây giờ có thể ăn vằn thắn rồi chứ?”. Cô ấy hỏi tôi.

“Chắc là được rồi, không còn quá nóng nữa đâu”. Tôi trả lời. Thực sự không thể ngờ Tư Vy lại có thân phận đặc biệt như vậy. Trên đường đi không thấy Trình Lộ nhắc đến chuyện này, chắc cô ta cũng không biết.

“Có bao nhiêu người biết thân phận của chị?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Không có, anh là người đầu tiên”. Cô ấy cúi đầu, khẽ cắn một miếng vằn thắn, trả lời. Tôi nuốt mấy miếng vằn thắn, bất chợt thấy hôm nay đưa cô ấy đến đây ăn có chút lỗ măng.

“Cho tôi nói thật, tôi thấy năng lực của giám đốc Trình của các anh không quá xuất sắc. Ngược lại, anh còn linh hoạt hơn cô ấy, tại sao cô ấy là giám đốc, anh là trợ lý?”. Trình Tư Vy bắt ngờ hỏi tôi.

“Trình Lộ rất có năng lực, chỉ có điều cô ấy hơi căng thẳng”. Không hiểu sao, tôi chưa nghĩ gì đã biện minh thay cho Trình Lộ.

Khi Trình Tư Vy nói Trình Lộ năng lực kém, trong lòng tôi có chút không thoải mái. Có thể, vì tôi luôn cho rằng năng lực của tôi và Trình Lộ tương đương nhau, nên khi người khác nói cô ấy kém cũng có nghĩa là gián tiếp nói tôi kém.

“Thế nào cũng được”. Trình Tư Vy ngẩng đầu nhìn tôi, “Tôi hỏi anh, anh có hứng thú đến Wolters Kluwer làm việc không?”.

“Hả?”. Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Mấy năm gần đây Wolters Kluwer vẫn luôn mở rộng kinh doanh, tiến quân vào thị trường Trung Quốc là một ví dụ. Anh cũng biết, hiện nay Wolters Kluwer đã có công ty con ở Bỉ, Tây Ban Nha, Pháp, Italia, Mỹ, Đức, Australia, Hà Lan, Scandinavia, Trung-Đông Âu, nhưng thị trường Trung Quốc là nơi chúng tôi chưa đặt chân lên nhiều”. Trình Tư Vy nói.

“Chị muốn tôi gia nhập vào chi nhánh của Wolters Kluwer tại Trung Quốc ư?”. Tôi hỏi.

“Không, nếu anh gia nhập Wolters Kluwer thì anh sẽ không ở lại Trung Quốc lâu. Tôi là người phụ trách liên doanh xuất bản văn hóa giữa chi nhánh của công ty tại châu Âu, Mỹ và khu vực châu Á Thái Bình Dương, đây là thị trường rất rộng lớn, tôi cần một người thông minh trợ giúp mình”.

“Chúng ta chỉ mới gặp nhau lần đầu, chị đã tin tôi chính là người chị cần tìm sao?”. Tôi nhún nhún vai, hỏi.

“Ánh mắt không biết nói dối, người thông minh thì ở đâu trí tuệ cũng tỏa sáng. Tiếng Anh của anh chắc cũng không tệ chứ”.

“Tạm tạm thôi”.

“Thế nào, có hứng thú không?”.

“Hóa ra chị giữ tôi lại một mình, chính là muốn nói với tôi chuyện này?”.

Trình Tư Vy nhìn thẳng tôi, “Tôi sẽ ở đây một tháng, tôi cho anh một tháng suy nghĩ”.

Tôi im lặng, suy xét được và mất của chuyện này. Có thể đối với bất kỳ người nào trong ngành xuất bản, có thể vào một tập đoàn xuất bản lớn hàng đầu trên thế giới như Wolters Kluwer là chuyện hằng mơ ước.

Nhưng, tôi còn có những điều khác phải cân nhắc. Tôi đi rồi, phòng thị trường của công ty sẽ làm thế nào, bây giờ đang là thời kỳ phát triển mạnh mẽ của công ty, sắp lại rất xem trọng tôi.

Con người sống trên đời này, không chỉ vì tiền bạc, tiền đồ mà còn vì tình nghĩa.

Huống hồ, tôi đi rồi, hàng ngày ai sẽ đầu khẩu với tôi. Trong lòng tôi bất thành linh thoáng qua một suy nghĩ.

“Chị Tư Vy, chẳng phải chúng ta đã nói không bàn chuyện công nữa sao?”. Nghĩ đến đây, tôi nhìn Trình Tư Vy, nói.

“Được thôi, chúng ta không bàn chuyện công nữa. Nhưng tôi có một kiến nghị nho nhỏ, sau này anh đừng gọi tôi là chị Tư Vy nữa, gọi tên tiếng Anh của tôi, Will đi”.

“Will? Cái tên này cũng rất hay”. Tôi mỉm cười, nói.

“Ừm, như vậy nghe sẽ thân thiết hơn. Nếu hôm nay anh không ngại chuyện trốn làm, có thể đi dạo phố với tôi không?”.

“Tôi đâu có trốn làm, tôi đang đi cùng khách hàng mà”. Tôi lập tức trả lời.

Trình Tư Vy lại cười, “Đúng là một nhân viên láu cá. Đi cùng tôi dạo loanh quanh là được rồi, xong tôi sẽ lái xe đưa anh về công ty. Tôi không quen thuộc thành phố Bình Hải, cần người dẫn đường”.

“Được”. Tôi cười gật đầu, cảm thấy việc kinh doanh đã thành công được một nửa. Cái mà Trình Tư Vy gọi là dạo phố, cũng chỉ là đi xem quần áo, mỹ phẩm. Tôi có thể nhìn ra, thực tế cô ấy không hề có ý định mua sắm gì cả, mà chỉ là đi giết thời gian mà thôi.

Cô ấy xem quần áo qua loa, thi thoảng lại thử dài, dường như không tìm thấy cái gì khiến cô ấy hài lòng.

“Xung quanh thành phố Bình Hải có thị trấn cổ nào không?”. Đột nhiên cô ấy quay người lại hỏi tôi.

“Thị trấn cổ ư? Gần đây có thị trấn cổ Bình Tây, không gian cũng tuyệt lắm. Tuy nhiên tôi cũng chỉ mới đến đó một lần hồi học đại học, bây giờ không biết thế nào rồi”. Tôi nghĩ ngợi một lúc, nói.

Cô ấy “ừ” một tiếng, tiếp tục ngắm quần áo.

Một lát sau, cô ấy lại hỏi: “Ngoài Wolters Kluwer, anh còn biết tập đoàn xuất bản nào khác trên thế giới?”.

“Còn có tập đoàn Bertelsmann, tập đoàn báo chí Murdoch, tập đoàn Pearson, tập đoàn Reed Elsevier, tập đoàn Thomson, tập đoàn Tosda, tạp chí thì có tập đoàn xuất bản Reader’s Digest, truyện tranh thì có Kodansha của Nhật Bản, sách học thuật thì có nhà xuất bản Đại học Oxford”. Tôi lập tức trả lời như đếm vật báu trong nhà.

Cô ấy truy hỏi: “Vậy anh thấy tập đoàn nào cạnh tranh trực tiếp nhất với Wolters Kluwer? Đây không coi là chuyện công, chỉ là nói chuyện phiếm thôi”.

“Đương nhiên là tập đoàn Bertelsmann, trụ sở chính của họ ở châu Âu, phương châm chủ yếu giống của các chị, ổn định thị trường châu Âu, mở rộng thị trường quốc tế, sự va chạm về mặt thể lực, đương nhiên là trực tiếp nhất”. Tôi buột miệng nói.

Trình Tư Vy nhìn tôi bằng ánh mắt tán thưởng, “Anh biết rất nhiều, những điều anh suy xét còn nhiều hơn”.

Cô ấy lại tiếp tục hỏi: “Bertelsmann bị thất bại thảm hại ở Trung Quốc phải rút lui, anh thấy Wolters Kluwer chọn thời điểm này thâm nhập vào Trung Quốc, có phải là lựa chọn sáng suốt không?”.

“Bertelsmann không thích ứng được với thị trường Trung Quốc, mười năm trở lại đây luôn đòi hỏi người tiêu dùng Trung Quốc phải thích ứng với nó, mà lại không chịu thích ứng với người tiêu dùng Trung Quốc, thái độ như vậy, đương nhiên là thất bại”.

“Vậy anh nói xem phải làm thế nào?”.

“Hạ thấp mình, thay đổi cách thức. Những phần còn lại, tôi không thể nói nhiều”.

“Hả? Tại sao?”. Trình Tư Vy tò mò hỏi tôi.

“Phần còn lại, đương nhiên phải đợi sau khi chúng ta hợp tác mới có thể nói ra được”.

Tôi nhìn cô ấy, cười nói.

“Ha ha, còn dám chơi trò ú tim với tôi. Ai biết trong bụng anh có hàng thật không”. Trình Tư Vy lấy tay chỉ vào bụng tôi, khẽ mỉm cười.

“Người ta nói mới có thai nhìn như chưa có, chờ thời gian lâu rồi mới có thể nhìn ra”. Tôi ôm bụng, nói.

“Ha ha! Thú vị lắm!”. Trình Tư Vy không nhịn được, phá lên cười.

Khi cô ấy cười nhìn rất xinh. Mái tóc vàng kim bóng mượt thả xuống hai bên, đôi mắt trong trẻo, tỏa vẻ đẹp rạng ngời.

“Anh biết treu đùa phụ nữ như vậy, chắc chắn có không ít người yêu nhỉ”. Cô ấy cười một hồi, nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, nói.

“Thế nào gọi là có không ít người yêu, người yêu thì chỉ có một thôi chứ”. Tôi nói.

“Chắc không phải là giám đốc Trình của các anh đấy chứ?”. Cô ấy tiếp tục hỏi tôi.

“Không phải, tạm thời tôi độc thân”. Tôi trả lời.

“Hả?”. Trình Tư Vy nhìn tôi, dường như không thể tin được.

“Sao, tôi không thể độc thân hả?”. Tôi hỏi.

Trình Tư Vy khẽ lắc đầu, “Không phải vậy. Đúng rồi, hai ngày nữa là ngày mười bốn tháng ba, là ngày “Valentine trắng” của các anh, anh có dự định gì chưa? Tôi thấy mấy cửa hàng gần đây đều đã bắt đầu trang trí rồi”.

“Chắc là sẽ cùng mấy thằng bạn đi uống rượu”. Tôi nói, rồi hỏi cô ấy: “Còn cô thì sao?”.

“Tôi còn có thể có dự định gì được cơ chứ, một mình đến Trung Quốc thăm dò thị trường, bên này lại không có bạn bè gì cả”. Trình Tư Vy cười, nói.

“Nếu không phiền, đến hôm đó chúng ta cùng đi uống rượu được không?”. Tôi hỏi thăm dò ý cô ấy.

Đột nhiên Trình Tư Vy dừng bước.

Cô ấy nhìn tôi mấy giây, lại do dự vài giây, “Để tôi suy nghĩ thêm nhé, tôi và anh cũng chưa phải thân thiết lắm”.

“Không sao, tôi chỉ mời chị thôi. Nếu chị gặp khó khăn gì, cứ đến tìm tôi giúp đỡ”. Tôi nói.

“Không phải vì tôi là khách hàng lớn của các anh, nên anh mới nói như vậy chứ?”.

“Dĩ nhiên không phải, đối với mỹ nữ tôi lúc nào cũng rất nhiệt tình”. Tôi nói.

Trình tư Vy quay đầu nhìn tôi, lắc đầu cười.

“Xem ra hôm nay cũng chẳng có chỗ nào để đi nữa, tôi không làm mất thời gian của anh nữa, tôi đưa anh về công ty nhé”. Cô ấy đi thêm vài bước nữa, nói.

“Không cần đâu, tôi tự bắt xe về là được rồi”. Tôi nói.

“Không, để tôi lái xe đưa anh về. Anh đã đi dạo cùng tôi, cứ coi như tôi trả ơn anh”. Trình Tư Vy nói. “Cũng được”. Tôi biết cô ấy tính tình phóng khoáng, nên không đòi co với cô ấy nữa, đồng ý luôn.

Chúng tôi bước ra khỏi plaza, quay trở lại khách sạn Hilton.

“Anh đợi chút, tôi đi lấy xe”. Cô ấy nói.

Tôi đứng ở cửa khách sạn, nhìn bóng cô ấy từ đằng sau, nghĩ thầm, nếu chỉ có vậy mà lần kinh doanh trị giá bạc tỷ này có thể thành công, cũng quá nhẹ nhàng, quá thuận lợi đấy chứ. Hy vọng đây chỉ là tình bạn, không phải tình cảm. Lương Mân tôi làm việc từ trước tới nay chưa bao giờ lợi dụng tình cảm của phụ nữ. Tôi nghĩ thầm.

Đúng lúc tôi đang suy tính trong lòng, một chiếc Porsche màu đen xuất hiện bên cạnh tôi.

Đây là một chiếc Porsche 911 cổ, bề ngoài sáng loáng, làm mắt tôi choáng ngợp.

“Anh Lương, tôi có một việc phải nói rõ ràng với anh”. Cô ấy đột nhiên nói.

“Sau này chị cứ gọi tôi là Lương Mân nhé”. Tôi xen vào.

“Ừ, được. Điều tôi muốn nói là, chúng ta tuy là bạn bè, nhưng kinh doanh vẫn là kinh doanh. Công ty các anh, theo tôi, quy mô vẫn còn hơi nhỏ. Tôi biết ở đây mọi người đều thích lôi kéo quan hệ, nhưng là người phụ trách kế hoạch này, tôi phải chịu trách nhiệm với công ty của mẹ tôi”. Trình Tư Vy nói.

Trong lòng tôi thoáng lạnh, nhưng vẫn nhoẻn miệng cười: “Dù sao thì một tháng sau mới biết được kết quả cuối cùng. Tôi tin công ty tôi rất có tiềm năng. Bên cạnh đó, tục ngữ Trung Quốc có câu, kinh doanh không thành tình nghĩa còn, kể cả chị không chọn công ty chúng tôi, nhưng đã coi nhau là bạn bè, ở Bình Hải nếu có việc gì khó khăn, chị vẫn có thể tìm tôi”.

Trình Tư Vy nghĩ ngợi một lúc, “Tôi cho anh một cơ hội. Nếu trong vòng một tháng, anh có thể cho tôi tận mắt nhìn thấy một cuốn sách bán chạy trên thị trường, tôi sẽ hoàn toàn tin tưởng khả năng vận hành của công ty các anh, giao quyền xuất bản hàng triệu cuốn sách ngoại văn mỗi năm của Wolters Kluwer cho các anh làm đại diện.

“Được. Nhưng, tôi còn có một yêu cầu nho nhỏ”. Tôi nói.

“Yêu cầu gì?”. Trình Tư Vy hỏi.

“Tôi muốn hỏi mượn nguồn tài liệu từ chỗ chị để phối hợp lựa chọn, quảng cáo cho cuốn sách mới”.

“Không vấn đề, cứ coi như chúng ta hợp tác thử một lần trước đi. Ngoài ra, cũng coi như bạn bè, tôi sẽ dốc hết sức giúp đỡ anh lần này”. Trình Tư Vy vui vẻ nhận lời, “Còn nữa, giám đốc Trình đã đưa danh thiếp cho tôi, còn anh vẫn chưa đưa”.

“Đây là danh thiếp của tôi”. Tôi lập tức lấy danh thiếp ra, đưa cho Trình Tư Vy.

“Ha ha, phòng thị trường. Thế mà tôi cứ nghĩ anh là người của phòng bản quyền”. Trình Tư Vy xem danh thiếp của tôi, nói.

Rồi cô ấy lấy danh thiếp của mình ra, đưa cho tôi.

Đây là một tấm danh thiếp làm từ gỗ đàn hương rất mỏng, cao quý, lại tỏa ra mùi thơm mê hoặc. Không giống như danh thiếp mà giống một tác phẩm nghệ thuật hơn, thể hiện rõ đẳng cấp của Trình Tư Vy.

“Trong tất cả, anh là người đầu tiên nhận được danh thiếp của tôi”. Cô ấy nói.

Chiếc Porsche rẽ vào đường Dân Sinh, tòa nhà xuất bản cao to đã xuất hiện trong tầm mắt tôi.

8. Chương 8

Trình Tư Vy lái xe thẳng đến cửa tòa nhà, chiếc Porsche của cô ấy đỗ ngay bên cạnh chiếc BMW của tôi. Một đen một trắng, trông giống như một cặp xe tình nhân.

“Bao giờ anh đưa ra quyết định lựa chọn sách mới thì gọi điện thoại cho tôi. Ngoài ra, nếu tôi muốn tìm anh tôi cũng sẽ gọi cho anh”. Trình Tư Vy đứng bên cạnh xe của cô ấy, nói với tôi. Cô ấy vừa nói, vừa lắc lắc tấm danh thiếp tôi đưa cho cô ấy, nhét cẩn thận vào ví, chứ không tiện tay vứt vào xó nào đó trong xe.

“Cứ chờ xem, tôi sẽ chọn một cuốn sách ngoại văn, làm cho nó bán được một trăm nghìn cuốn trong vòng một tháng”. Tôi đứng bên này xe, vừa đứng cách Trình Tư Vy một mũi xe đạp.

Trình Tư Vy cười hì hì, “Một tháng có thể bán một trăm nghìn cuốn, có thể gọi là sách bán siêu chạy rồi, tôi sẽ xem xét chuyện hợp tác với các anh. Một trăm nghìn cuốn, anh cũng hơi bốc đồng rồi đấy, ngay cả sách của tác gia nổi tiếng Trung Quốc cũng chưa chắc đạt được mức tiêu thụ như vậy”.

“Đó là vì trước đây tôi chưa gặp chị”. Tôi nhìn cô ấy, trả lời.

Trình Tư Vy lại mỉm cười, “Được rồi, tôi đi đây, anh lên làm việc đi. Hôm nay lôi kéo anh đi cùng tôi nửa ngày trời, thật ngại quá”.

“Dù sao cũng đến đây rồi, sao không lên thăm công ty luôn?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Không cần thiết, tôi lấy danh nghĩa bạn bè đưa anh về, nếu là chuyện làm ăn, một tháng sau gặp nhé”. Trình Tư Vy nho nhả cúi người, ngồi vào xe.

Tôi đứng tiễn cô ấy lái Porsche rời khỏi cửa tòa nhà, rồi lại ngẩng đầu nhìn phòng làm việc tầng trên, thấy Trình Lộ đang đứng bên cửa sổ nhìn tôi. Nhìn cao lên một chút nữa, lại thấy bên cửa sổ phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng tám, sếp Ngô cũng đang nhìn tôi.

Trình Tư Vy đích thân đưa tôi về công ty, còn nói nói cười cười, họ nhất định sẽ cho rằng mọi chuyện đang tiến triển hết sức thuận lợi, chứ đâu biết tôi vừa tiếp nhận một thách thức lớn.

Tôi tràn đầy tự tin bước vào tòa nhà, đi thang máy lên tầng, đến phòng làm việc của bộ phận bản quyền trên tầng sáu.

Quả nhiên, ánh mắt của Trình Lộ đang trân trân nhìn vào cửa, đợi tôi lên.

“Giám đốc Trình, chiêu của cô lợi hại quá, mỹ nam kế?”. Tôi bước tới trước ánh mắt đầy chờ đợi của Trình Lộ, nói.

“Hừ, dù sao thì anh cũng là gay, hy sinh sắc đẹp của anh cũng có sao”. Trình Lộ bĩu bĩu môi, nói.

“Sao cô không hy sinh sắc đẹp của cô ý, không chừng Trình Tư Vy lại thích phụ nữ cũng nên”. Tôi đáp trả đầy kính cẩn.

“Được voi đòi tiên”. Trình Lộ lườm tôi một cái, “Cho anh ra ngoài tự do trong thời gian làm việc, lại thêm một mỹ nữ đi dạo phố cùng, không những thế mỹ nữ còn đích thân lái xe đưa về, trong lòng chắc sướng lắm nhỉ!”.

“Tôi không giống ai đó, đối diện với khách hàng lớn mà cảm khẩu không nói được câu nào. Còn dám tự xưng giám đốc chứ”. Tôi ngồi xuống, nói một câu đầy khiêu khích.

Trình Lộ cắn môi, gườm gườm nhìn tôi, rồi không nhịn được bèn hỏi: “Bàn thế nào rồi?”.

“Không thế nào cả, cô ấy chỉ thích vẻ đẹp của tôi, không thích công ty”. Tôi trả lời.

“Thối tha!”. Trình Lộ nhìn tôi, “Anh có vẻ đẹp gì, chẳng phải người ta cô đơn nhàm chán mới giữ tên ẻo ợt như anh lại đi dạo cùng cho đỡ buồn”. Cô ta chanh chua nói.

Tôi sờ mấy sợi râu dưới cằm, “Tôi là tên ẻo ợt á?”.

“Phải, anh chính là tên ẻo ợt!”. Trình Lộ nói không lại tôi, bắt đầu lý sự cùn.

Tính khí này của cô ta quả có chút đáng yêu.

“Mọi chuyện tiến triển thế nào?”. Đúng lúc này, sếp Ngô vội vàng bước vào phòng, đi thẳng đến chỗ bàn làm việc của tôi và Trình Lộ.

Biết ngay sếp Ngô thế nào cũng xuống hỏi. Tôi nghĩ thầm.

“Đã tạo dựng được niềm tin ban đầu, ấn tượng của cô ấy về em cũng rất tốt”. Tôi nói với sếp Ngô.

Trình Lộ đứng bên cạnh, nấp sau lưng sếp Ngô, nghiêng răng nghiêng lợi nói thăm ba chữ: tên ẻo ợt.

Tôi lườm cô ta một cái, nghĩ bụng để về nhà rồi trừng trị cô ta.

Sếp Ngô thở phào nhẹ nhõm, “Thế là tốt rồi, thế là tốt rồi. Phải rồi, hôm nay tiêu hết bao nhiêu tiền, anh thanh toán cho chú”.

“Chỉ ăn hai bát vằn thắn, hết mười tệ”. Tôi nói.

“Hả? Chú đùa đấy à?”, sếp Ngô há hốc miệng, hỏi. Cho dù chỉ là tiếp đãi đối tác trong nước, có lúc ăn một bữa cơm phải mất đến hàng nghìn hàng chục nghìn, còn đối tác quan trọng, cao quý như Trình Tư Vy lại chỉ hết có mười tệ, sếp thấy vô lý là phải.

“Thật đấy ạ, chỉ ăn có hai bát vằn thắn Sài Ký. Lúc về cô ấy còn đích thân lái xe đưa em về, không mất tiền xe nữa”. Tôi nói.

Sếp Ngô lắc đầu không tin, lấy ví ra, móc ra một xấp tiền, vút lên bàn tôi đánh phịch một cái, “Chỗ tiền này, cho chú”.

Tôi kinh ngạc nhìn sếp, “Thực sự em không dùng đến tiền, sếp không cần trả cho em”.

“Chỉ cần vụ hợp tác này thành công, chỗ tiền mọn này có đáng gì. Cứ coi như anh thanh toán trước cho chú, anh biết nhiều khi có những khoản rất khó kê khai, cũng không yêu cầu chú cái gì cũng phải đem hóa đơn về cho anh xem. Tóm lại, chú cứ liệu cơm gắp mắm, còn thừa đâu là của chú, nếu thiếu thì cứ nói với anh một tiếng”, sếp Ngô nói.

“Dạ”, sếp Ngô đã nói như vậy thì tôi cũng không khách sáo mà nhận số tiền này. Tuy không đếm, nhưng chỉ sờ thôi cũng đoán được là khoảng vài nghìn tệ.

Trình Lộ ngồi phía sau lưng sếp đổ kị nhìn tôi, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sếp Ngô, lần này giám đốc Trình cũng tốn không ít công sức, anh không khen thưởng cô ấy à?”. Tôi hỏi sếp Ngô.

“À! Phải! Lần này công lao của Trình Lộ cũng không nhỏ”. Lúc này sếp mới nhớ đến Trình Lộ, quay người nhìn cô ta, “Yên tâm, anh đều ghi nhớ hết, cuối tháng nhất định có tiền thưởng”.

“Sếp Ngô, anh lại khách khí rồi, dốc lòng dốc sức vì công ty là việc nên làm mà”. Trình Lộ khách sáo nói, nhưng trong lòng không biết sung sướng cỡ nào.

Lần này đổi thành sếp Ngô đối mặt với Trình Lộ, tôi ngồi sau lưng sếp, tôi mô phỏng lại vẻ mặt khách sáo của Trình Lộ khi nói với sếp Ngô, làm cô ta tức điên, ngứa răng ngứa lợi mà không làm gì được.

“Dù sao nhân vật quan trọng như Trình Tư Vy, trước mắt cứ giao cho hai đứa. Tiểu Lương, chú cho anh hy vọng, sau này đừng để anh thất vọng đấy”. Cuối cùng, sếp Ngô nhìn mặt cả hai, nói. “Sếp Ngô, anh biết con người em không nói suông bao giờ, em mà đã làm hết sức thì chuyện gì chả xong”. Tôi trả lời.

“Ừ, từ trước tới nay chú cũng chưa làm anh thất vọng bao giờ”, sếp Ngô nhìn tôi bằng ánh mắt tán thưởng, rồi quay người đi ra khỏi phòng.

“Tiểu tử, đưa một nửa tiền đây!”. Thấy sếp Ngô ra khỏi phòng, Trình Lộ lập tức hung dữ nói với tôi.

“Cái gì, ăn cướp hả? Chỉ cướp tiền không cướp sắc hả?”. Tôi giả bộ ôm chặt ngực, nói.

“Ai thèm cướp sắc của anh chứ! sếp Ngô giao cho cả hai chúng ta lo vụ này, anh dựa vào cái gì mà đòi nuốt cả?”. Trình Lộ cố làm ra vẻ bất mãn nhìn tôi.

“Nhìn cái bộ dạng ham tiền của cô kia!”. Tôi đẩy sấp tiền đến trước mặt cô ta, “Cho cô tắt đấy”.

Tôi hào phóng như vậy, cô ta lại ngờ vực, bồn chồn: “Hả?”.

“Tiền ăn và tiền nhà tháng này, đưa cho cô”. Tôi nói.

“Nhà không phải của tôi, tiền nhà anh trả Tô Tô ý. Tiền ăn, anh đưa cho Linh Huyền là được rồi. Tôi đùa anh chút thôi, ai thèm chỗ tiền này của anh chứ”.

Trình Lộ nói.

“Cô cầm giùm tôi đi, hôm nay tôi không mang ví theo, tối về nhà, chúng ta còn phải đi mua ít thực phẩm. Hôm nay tôi nấu cơm, cho cô thưởng thức tài nghệ của bốn công tử”.

Trình Lộ nhìn tôi, gật đầu, lúc này mới nhận tiền, “Để tiền chỗ tôi, anh thực sự yên tâm sao?”.

“Thật, tôi và cô, còn phân biệt gì chứ?”. Tôi cố làm ra vẻ thân mật nói.

“Xí!”. Trình Lộ lườm tôi một cái. Khi tôi về đến Lam Kiều Hoa Uyển là đúng năm giờ chiều. Trình Lộ kiên quyết không ngồi xe tôi, tự bắt xe bus về, tiện đường vào mua thức ăn luôn.

Thế nên khi tôi về đến nơi, bọn họ đều chưa về.

Để thoáng gió, họ đều không đóng cửa phòng riêng. Điều này chứng tỏ họ không hề đề phòng tôi.

Tôi để cặp tài liệu của tôi vào phòng mình, sau đó ngồi ở phòng khách đợi họ về. Đây là một căn phòng được trang trí rất bắt mắt, sạch sẽ, công tác bảo dưỡng cũng rất tốt. Ngồi trên ghế sofa, tôi nhìn khắp xung quanh, nhìn vào phòng của họ, thấy phòng của Tô Tô là gam màu hồng, phòng của Hiểu Ngưng là gam màu xanh lá cây nhạt, phòng của Linh Huyền là gam màu xanh da trời, phòng của Trình Lộ là màu trắng đơn thuần, sáng sủa. Tôi đặc biệt chú ý đến phòng của Trình Lộ, đồ đạc trong phòng cô ta phần lớn là màu trắng, sàn nhà là sàn gỗ màu nâu, đơn giản dễ chịu. Bệ cửa sổ được thiết kế thành hình một cái bàn, có một chiếc cốc và một ấm trà. Gần bệ cửa sổ có một chiếc ghế treo, bên trên bày đệm tựa bằng vải hoa, dưới chân còn có thảm có thể đi chân trần.

Dưới sàn nhà còn có mấy cuốn tạp chí, ánh nắng cuối chiều xuyên qua cửa kính rơi vào bên trong, cho người ta cảm giác ấm cúng, dễ chịu.

Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh mỗi cuối tuần, Trình Lộ ngồi trên ghế, để chân trần, vừa ngồi du đưa trên ghế, vừa nằm đọc tạp chí dưới ánh nắng.

Cô nàng này đúng là tiểu tư sản.

Bên cửa sổ phòng của các cô gái đều treo nội y của họ, chắc là sợ bị nhầm lẫn, nên mới phơi riêng trong phòng mình. Chứ quần áo, váy vóc của họ đều phơi hết ở ban công trong phòng tôi mà, đó là vì ban công phòng tôi to nhất, nhiều nắng nhất.

Nghĩ đến mình trong chớp mắt đã “sống chung” với bốn người phụ nữ, tôi đã thấy dở khóc dở cười.

Nhưng, nghĩ đến việc mình có thể nhìn thấy những mặt rất hiện thực mà bình thường phụ nữ không biểu hiện trước mặt đàn ông, tôi lại thấy hơi cảm động.

Thấy ánh mặt trời đã nhạt dần, mà bọn họ thì vẫn chưa về, tôi đứng lên khỏi sofa, vào phòng mình, đi đến ban công thu quần áo của họ lại.

Đúng là quần áo của con gái, bất kể là váy hay áo, ôm trong lòng, đều thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng, thậm chí vẫn còn lưu lại mùi của nắng.

Thấy chán chán, tôi để cả đồng quần áo lên sofa, phân loại chúng.

Quần áo công sở phần lớn là của Trình Lộ, quần áo màu lạnh là của Hiểu Ngưng, phong cách đáng yêu là của Tô Tô, dịu dàng trang nhã là của Linh Huyền...

Tôi dựa vào cảm giác của mình, phân chúng thành bốn đồng.

Cạch cạch... Đúng lúc này, có tiếng chìa khóa cửa chuyển động.

Linh Huyền, Hiểu Ngưng, Trình Lộ cùng bước vào. Cả ba ai nấy đều xách một túi đồ mua ở chợ về.

“Lương Mân, anh đã rút quần áo cho bọn em rồi à?”.

Linh Huyền thấy bốn đồng quần áo trên sofa, vui vẻ nói.

“Anh thấy không còn sớm nữa, sợ trời tối gió to, nên rút quần áo vào ọ người. Còn chia riêng quần áo của mỗi người ra nữa”. Tôi vừa nói, vừa nhìn túi đồ trong tay họ, “Sao mua nhiều thế?”.

“Biết hôm nay anh nấu ăn, nên lúc về em tiện đường mua một ít nguyên liệu nấu ăn, không ngờ lại gặp Trình Lộ và Hiểu Ngưng ở chợ, hai người cũng mua cho anh cả một đồng, nên mới về nhà cùng nhau”. Linh Huyền nói. về mặt cô ấy tươi rói, chắc tâm trạng rất vui.

Trình Lộ đi mua là do tôi nhờ, Linh Huyền định dạy tôi nấu ăn, đi mua rau cũng là điều đương nhiên. Nhưng tôi không ngờ Hiểu Ngưng cũng đi mua rau cho tôi.

“Cảm ơn”. Tôi đi lại, giúp Hiểu Ngưng xách túi thịt nặng trĩu.

“Ồ, không có gì”. Hiểu Ngưng cúi đầu khẽ nói, rồi đi vào phòng khách.

Trình Lộ thấy vậy, quay về phía tôi nói: “Nặng chết đi được, xách hộ tôi đi!”.

“Của cô thì tự xách vào đi!”. Tôi trả lời cô ta, rồi xoay người, đón lấy túi đồ trong tay Linh Huyền, rồi đi vào bếp.

“Được rồi, để tớ xách vào cho cậu”. Linh Huyền thấy Trình Lộ tức tối lườm tôi liền mỉm cười, xách đồ vào bếp giúp cô ta.

“Tô Tô đâu, sao cô bé vẫn chưa về nhỉ?”. Tôi hỏi Linh Huyền.

“Hôm nay là thứ sáu, nó đi hát karaoke với bạn, chắc tối nay sẽ về muộn một chút”. Linh Huyền nói.

“Thế có về ăn tối không?”.

“Em cũng không rõ, chắc là ăn ở ngoài luôn”.

“Ồ”. Không hiểu sao, trong lòng tôi hơi thất vọng.

“Anh đợi chút, em đi cất quần áo trước, tránh vứt bừa bãi ngoài phòng khách”. Linh Huyền để nguyên liệu nấu ăn trên kệ bếp, rửa tay, rồi nói với tôi.

Tôi không nán lại bếp mà đi cùng cô ấy ra phòng khách, muốn nhìn xem khả năng phân loại quần áo của tôi thế nào.

“Đây là của tớ, đây là của cậu...”. Chỉ thấy họ nhặt quần áo của mình trong bốn đồng, hoàn toàn không theo như tôi đã phân loại.

Cảm giác sung sướng lúc phân loại quần áo cho họ bỗng chốc tiêu tan. Xem ra, tôi cứ cho rằng tôi rất hiểu phụ nữ, thực ra mãi mãi không đủ. Muốn hoàn toàn hiểu phụ nữ, e rằng là bài toán khó nhất trên đời.

“Chỗ còn lại này là của Tô Tô, cậu mang vào phòng cho con bé đi”. Linh Huyền chỉ chỗ quần áo còn lại trên sofa, nói với Hiểu Ngưng.

Trình Lộ ôm quần áo của cô ta, đang định về phòng thì đột nhiên Linh Huyền nói: “Lộ Lộ, cậu làm rơi áo ngực rồi kìa”.

“Cái nào?”. Trình Lộ quay đầu hỏi.

“Triumph, có gọng viền ren, loại mới ra, mấy hôm trước cậu vừa mua đấy”. Linh Huyền trả lời.

Tôi không nhịn được phá lên cười. Đây chẳng phải là loại mấy hôm trước Tạ Tiểu Phàm nói với Trình Lộ trong thang máy sao, không ngờ cô ta lại lặng lẽ trốn đi mua.

“Cười cái gì mà cười!”. Trình Lộ ngượng chín mặt, quay lại nhặt cái áo ngực lên, nhanh chóng chuồn về phòng.

Thấy Trình Lộ phản ứng như vậy, Linh Huyền dịu dàng lắc đầu cười, rồi quay sang nói với tôi “Lương Mân, chúng ta nấu cơm thôi”.

“Ừ. Anh đi thái rau”. Tôi vào bếp, thấy đã năm giờ ba mươi, chuẩn bị chính thức nấu ăn.

Có cái gọi là chưa từng ăn thịt lợn, nhưng ít nhất đã từng nhìn thấy lợn chạy. Tuy tôi chưa học qua nấu ăn một cách chính quy, bài bản, nhưng chắc vẫn làm được vài việc chuẩn bị lật vớt.

“Rau không phải rửa như vậy”. Lúc tôi vặn to nước, cố gắng rửa sạch rau, thì Linh Huyền thành linh xuất hiện phía sau, nói.

Tôi xoay nửa người lại, thấy Linh Huyền, đang định hỏi cô ấy rửa thế nào mới đúng, thì Linh Huyền bắt ngờ áp sát tôi, cầm lấy hai tay tôi từ phía sau, để dưới vòi nước, nhẹ nhàng rửa.

“Phải thế này, trước hết ngâm một lúc để bùn đất bên trên trôi hết...”. Linh Huyền cầm tay tôi từ phía sau, bàn tay mềm mại nắm lấy ngón tay tôi, vừa giải thích, vừa tự tay chỉ dạy, “Ngâm cho lá rau mềm ra, rồi sau đó lấy nước sạch rửa nhẹ. Dòng nước chỉ cần thế này là đủ rồi, nếu để quá mạnh, sẽ dễ làm nát rau...”.

Cô ấy sợ tôi không hiểu, ánh mắt dịu dàng đầy vẻ chờ đợi. Hơi thở ấm áp của cô ấy phả vào mũi tôi, làm trái tim tôi đập sống.

Tiếp đó, cô ấy lại dạy tôi cách thái rau. Hai tay cô ấy luồn qua eo, ấn mu bàn tay tôi, dạy tôi rất tỉ mỉ, hoàn toàn không để ý cơ thể tôi và cơ thể cô ấy dính sát nhau thân mật đến mức nào.

Mùi hương ở tóc cô ấy, hút hồn người như mùi hoa quả. Vành tai nhỏ nhắn, trong suốt như tác phẩm nghệ thuật bằng pha lê.

Tiếng đàn piano du dương lan khắp phòng khách, xuyên qua cửa nhà bếp, trải dài khắp căn bếp chật hẹp.

Linh Huyền quay đầu nhìn tôi, “Nhất định là Hiểu Ngưng đang mở nhạc, cậu ấy thích nghe độc tấu piano. Cậu ấy còn biết đánh đàn nữa, nhưng chưa bao giờ đánh trước mặt bọn em”.

Bản nhạc piano The ghost. Tôi khẽ nói. [The ghost: là nhạc nền trong bộ phim cùng tên nổi tiếng sản xuất năm 1990, trong phim có một cảnh kinh điển là nam chính khi đó đã là một hồn ma ôm nữ chính cùng làm gốm như khi anh còn sống.]

“Ừ”. Linh Huyền khẽ gật đầu, dường như cũng chìm đắm trong không khí cảm động lòng người này, hai mắt khẽ nhắm lại.

Tôi và Linh Huyền cùng lắng nghe bản nhạc, thậm chí quên cả thái rau. Những nốt nhạc trữ tình, cùng lúc len lỏi vào trái tim của tôi và Linh Huyền.

“Buộc tạp dề cho em, để em xào rau cho”. Linh Huyền đang nghe nhạc, êm ái dựa vào lòng tôi, bỗng nhiên lên tiếng.

“Ồ...”. Tôi vừa tỉnh dậy sau cơn say, cầm chiếc tạp dề treo trên tường cạnh đó.

Linh Huyền hơi giơ tay lên, ý bảo tôi mặc vào cho cô ấy.

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy, vòng qua bờ eo không đến một vòng tay của cô ấy, buộc dây tạp dề, rồi kéo mái tóc ra phía sau, để tránh rơi vào thức ăn trong nồi.

“Anh rất tử tế”. Linh Huyền khen ngợi tôi.

“Nên làm thôi mà”. Tôi ôm bờ eo mềm mại cô ấy, khẽ mỉm cười, nói.

“Haizz, sao những người đàn ông tốt đều là gay hết”. Cô ấy lẩm bẩm, khẽ thở dài.

Tiếng piano vẫn du dương ngoài phòng khách, căn bếp vốn không lấy gì làm lãng mạn bỗng chốc hóa thành căn phòng nhỏ ấm cúng, khiến tôi nhớ lại cảnh tượng kinh điển hai nhân vật chính ôm nhau cùng làm gôm trong The ghost.

“Linh Huyền, em chưa có bạn trai hả?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Đã qua lại với mấy người, đều không hài lòng. Dài nhất cũng chỉ một tuần”. Linh Huyền nói.

Tôi tiếp tục hỏi cô ấy: “Chắc là em yêu cầu cao quá. Em vừa xinh đẹp, công việc lại ổn định, tính tình cũng dịu dàng, đàn ông bình thường chắc không xứng với em”.

Linh Huyền cười, lộ vẻ kiêu kỳ hiếm thấy, “Em đâu có tốt như anh nói. Có lẽ là không có duyên phận, không gặp được người đàn ông làm trái tim em rung động”.

“Nhưng thế cũng tốt, mọi người đều độc thân”. Cô ấy tự an ủi bản thân.

Cô ấy đặt các loại gia vị như xì dầu, muối theo thứ tự ở bên tay trái, trong quá trình xào rau, lấy lần lượt từng thứ lên cho vào nồi. Có thể thấy, cô ấy là người làm việc rất có quy củ.

“Không giống nhau, họ không muốn tìm, còn em muốn tìm, nhưng mãi vẫn không tìm được ai phù hợp”. Tôi tiếp tục nói.

“Ha ha, đúng thế, mọi người đều bảo em muốn kết hôn đến điên cuồng, nói em lúc nào cũng muốn lấy chồng”. Linh Huyền cười nói.

Khi cười cô ấy rất cuốn hút. Cô ấy hoàn toàn không đề phòng tôi, để lộ vẻ mặt tự nhiên nhất của mình, thậm chí, còn tình nguyện tâm sự những lời tận đáy lòng với tôi.

Sau khi đã thái rau xong, cô ấy đổ vào nồi. Nước và dầu quện lẫn vào nhau, một làn khói từ trong nồi bay lên.

9. Chương 9

“Anh Lương...”.

Trong lúc tôi đang được Linh Huyền chỉ bảo tận tình, Tô Tô bất ngờ đột nhập vào bếp.

Tôi vui mừng nhìn cô bé, “Không phải em đi hát với bạn hả, sao lại về?”.

Tô Tô nghịch ngợm bĩu bĩu môi, “Hôm nay anh Lương nấu cơm, sao em có thể không về được! Bọn em đi hát từ chiều rồi, chúng nó đi ăn ở ngoài, em về nhà trước”.

“Trời, mong chờ ăn cơm anh nấu thế à, nếu không ngon đừng có hối hận đấy”. Tôi bắt chước giọng điệu cô bé, nói.

“Hi hi, không đâu. Có chị Linh Huyền, sẽ không đỡ ẹc đâu”. Cô bé nháy mắt với Linh Huyền, “Đúng không, chị Linh Huyền?”.

“Em lúc nào cũng khôn lỏi”. Linh Huyền mỉm cười, “Yên tâm, chị sẽ nhẫn nại dạy bảo anh ấy”.

Tô Tô lè lưỡi, tiến lên hai bước, vỗ vỗ vai tôi, “Anh Lương, anh nhất định phải chú tâm học hành, nấu những món ngon cho bọn em ăn”.

“Còn em thì sao?”. Tôi hỏi lại Tô Tô.

“Hứ! Anh đừng có xem thường em!”. Tô Tô hếch hếch chiếc mũi nhỏ, “Em là học sinh tốt nghiệp thủ khoa khóa nấu ăn của chị Linh Huyền đấy!”. “Tổng cộng có ba người, tự đắc quá rồi em ạ!”. Linh Huyền giơ tay ra, búng mũi cô bé, rồi quay đầu nhìn tôi, nói với giọng khen ngợi: “Nhưng mà Tô Tô rất có tài nấu ăn, không những thế con bé còn hay sáng tạo ra các món mới. Đến thứ hai anh sẽ biết”.

“Hứ, em là sinh viên ngành thiết kế mà lại”. Nghe Linh Huyền nói vậy, Tô Tô càng đắc ý hơn.

“Được rồi, được rồi, em lợi hại nhất, mau ra ngoài đi, chị với anh Lương của em phải nấu ăn rồi”. Linh Huyền nói.

“Anh Lương, tối nay em sẽ sang phòng anh nói chuyện!” Tô Tô nhìn tôi, cuối cùng nói một câu, rồi mới vui vẻ rời khỏi nhà bếp.

“Nha đầu này rất quần anh”. Linh Huyền quay đầu nhìn tôi nói.

Tôi cười, không biết trả lời ra sao.

“Nhưng giữa người với người, cũng chỉ là có duyên hay không có duyên. Bốn người bọn em, thực ra đều thấy anh rất tốt”. Linh Huyền lại tiếp tục bùi ngùi tâm sự.

Tôi vẫn chỉ biết cười, không nói gì. Chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên lau làn hơi nước mỏng trên mắt kính của Linh Huyền.

Tô Tô đi rồi, căn bếp lại chỉ còn lại tôi và Linh Huyền.

“Lương Mân, có một câu em luôn muốn hỏi anh. Hy vọng anh không thấy phiền”. Linh Huyền vừa rửa dao thái rau, vừa nói.

“Câu hỏi gì?”. Tôi cho những miếng xương sườn đã chặt nhỏ vào nồi áp suất, hỏi.

Cô ấy quay đầu, nhìn tôi, “Bắt đầu từ lúc nào anh không còn hứng thú với con gái nữa?”.

Câu hỏi này của cô ấy bất chợt làm tôi cảm thấy.

“Nếu anh nói với em, thực ra anh lúc nào cũng thích phụ nữ, em có tin không?”. Tôi ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi lại cô ấy.

“Ha ha, không muốn nói thì thôi. Sở thích của anh, sợ rằng cũng không phải loại đó”. Linh Huyền cười lắc đầu.

Hiển nhiên, cô ấy chắc chắn tôi không “yêu” phụ nữ. Tôi dù có trăm cái mồm cũng không giải thích được, đành câm lặng.

Nhưng, tôi cũng không muốn giải thích với cô ấy, nên chuyển sang chủ đề nấu ăn, hỏi lại cô ấy, “Nửa thìa đường, hai thìa dầu ăn, một chút mì chính, một thìa dầu mè, thêm vài sợi ớt đỏ, thế đã đủ chưa?”.

“Anh quả thực rất có tài nấu ăn”. Nhìn cách nêm gia vị của tôi, Linh Huyền tán thưởng. Tôi cười, điều chỉnh thời gian của nồi áp suất về hai mươi phút, rồi hỏi cô ấy: “Còn việc gì phải làm nữa không?”.

“Hôm nay đến đây thôi, học hai món trước, tham quá lại xôi hỏng bỏng không, học nhiều quá, anh cũng không nhớ hết được. Còn lại để em làm nốt”. Linh Huyền nói đầy vẻ thông hiểu lòng người.

“Thế còn việc gì anh có thể giúp em được?”.

“Không cần đâu, anh ra ngoài chơi với mọi người đi. Ở đây cứ giao cho em là được rồi”.

Linh Huyền vừa nói, vừa nhẹ nhàng đẩy tôi về phía cửa. Bàn tay cô ấy mềm mại ấm áp, đè lên ngực tôi, làm tôi có cảm giác thoải mái không cất lên lời.

Đẩy được tôi ra khỏi cửa, Linh Huyền đóng cửa bếp lại, một mình chìm đắm trong thế giới nhà bếp.

Tiếng nhạc bên ngoài đã dừng từ lúc nào, Hiểu Ngưng ngồi trên ghế sofa, đang nghe điện thoại. Tô Tô cầm một cuốn truyện tranh ngồi bên cạnh Hiểu Ngưng, còn Trình Lộ, cầm chai nước hoa quả, cầm đầu vào ti vi xem loại phim suốt mười chỉ có đàn bà mới xem, nhưng âm lượng đã được điều chỉnh rất nhỏ.

“Anh Lương, học thế nào rồi?”. Thấy tôi từ nhà bếp đi ra, Tô Tô lập tức hoan hỉ hỏi tôi.

“Hà hà, cũng tạm tạm”. Tôi ngồi trên ghế sofa, cầm mấy cuốn họa báo trên bàn lên đọc.

Tô Tô còn muốn hỏi gì đó, nhưng Trình Lộ lấy tay ra hiệu “Suyt” về phía Tô Tô, cô bé mới ý thức được là Hiểu Ngưng đang nghe điện thoại, lập tức yên lặng.

Hiểu Ngưng cầm ống nghe, chỉ trả lời “Vâng vâng”, hoàn toàn không có câu trả lời mang tính thực chất nào cả.

Cứ như vậy chờ mười mấy phút, cuối cùng Hiểu Ngưng mới ngắt điện thoại.

“Lại là điện thoại từ nhà hả? Nói gì thế?”. Trình Lộ hỏi cô ấy.

“Haizz, chẳng phải là chuyện đó sao”, vẻ mặt bình tĩnh thường ngày của Hiểu Ngưng hôm nay lại lộ vẻ buồn bã hiếm thấy.

“Chuyện gì thế chị?”. Tô Tô mở to mắt, tò mò hỏi.

Hiểu Ngưng cắn môi, nằm thừ ra tựa vào thành ghế, “Giục chị tìm bạn trai”.

Trình Lộ như tìm thấy chủ đề chung, lập tức tiếp lời: “Đừng nói là cậu, bố mẹ tớ cũng giục đến phát bực. Hơn nữa, tuần sau họ còn muốn đến đây, tớ đang không biết đi đâu tìm bạn trai cho bố mẹ xem mặt đây”.

“Cậu nói với hai bác cậu đã có bạn trai rồi hả?”. Hiểu Ngưng ngạc nhiên hỏi cô ta.

“Nếu không còn biết thế nào, như cậu cứ vài ba ngày lại nhận được điện thoại của bố mẹ?”. Trình Lộ nói.

Haizz...

Hai người phụ nữ cùng lúc thở dài. Tô Tô nhìn họ với ánh mắt đồng cảm, nhưng dường như không thể hiểu hoàn cảnh của họ.

Thật chậm, tôi cảm thấy bốn ánh mắt đang chiếu vào mình.

Tôi hơi ngóai đầu lại, thấy trong ánh mắt của Trình Lộ và Hiểu Ngưng đều tỏa ra ánh sáng khác thường, nhìn tôi chằm chằm. Ánh mắt này nếu ví là “ánh mắt lang sói” thì cũng không ngoa.

Tôi bị họ nhìn đến đau tim, hỏi một câu theo bản năng: “Làm gì thế?”.

“Đúng rồi!”. Tô Tô đột nhiên hét lên: “Các chị nhờ anh Lương làm bạn trai là xong mà!”

“Anh... không được!”. Tôi lưỡng lự một lát, rồi lập tức từ chối. Tôi muốn giúp Hiểu Ngưng, nhưng luôn cảm thấy nhiệm vụ này có chút gian khó.

“Lương Mân!”. Trình Lộ giận dỗi nhìn tôi, “Uổng công Hiểu Ngưng đối xử tốt với anh, việc con con như vậy mà không chịu giúp sao?”.

“Giúp á? Bảo tôi phải giúp thế nào?”. Tôi hỏi lại cô ta.

“Chẳng phải rất đơn giản sao, lần sau bố mẹ cậu ấy gọi điện thoại đến, anh nói với họ mấy câu, giả làm bạn trai cậu ấy”. Trình Lộ nói.

“Thế... nhờ chẳng may bố mẹ cô ấy đòi gặp mặt tôi”. Tôi lại hỏi cô ta. Trong lòng tôi nghĩ nếu chỉ có đơn giản như vậy, có thể giúp được.

“Thì anh đi gặp họ một lần, dù sao thì đáng người như anh cũng qua mặt được”. Trình Lộ hời hợt nói.

“Lương Mân, anh giúp em một lần đi, em sắp bị họ làm phiền đến chết rồi. Bố mẹ em làm việc ở tỉnh xa, bình thường không đến đây”. Cuối cùng Hiểu Ngưng cũng mở miệng nói.

Dù gì Hiểu Ngưng cũng đã mở lời, tôi cũng không muốn từ chối, chỉ có thể gắng gượng mà làm, “Thôi được”.

“Thế còn tôi?”. Trình Lộ lập tức truy hỏi.

“Cô thì sao?”. Tôi lườm cô ta một cái, nói.

“Tuần sau bố mẹ tôi đến thăm, anh hãy đóng giả làm bạn trai của tôi một lần nhé, dù sao anh cũng đồng ý với Hiểu Ngưng rồi, có lần một thì sợ gì lần hai nữa”. Trình Lộ mặt dày nói.

“Giả làm bạn trai cô cũng được, có điều...”. Tôi kéo dài giọng, “Mỗi lần mượn, giá một nghìn. Giá cả rõ ràng, tuyệt đối không lừa đảo”.

“Anh!”. Trình Lộ tức giận trợn mắt, “Đồ hám tiền! Uống công Hiếu Ngưng đối xử tốt với anh!”.

“Cô đừng lôi Hiếu Ngưng vào, tôi còn chưa nói hết”. Tôi chậm chậm nhìn cô ta một cái, “Hiếu Ngưng miễn phí, cô gấp đôi!”.

“Anh...”. Trình Lộ chỉ vào tôi, lần này thực sự tức quá không nói nên lời.

“Ha ha ha!”. Tô Tô ôm bụng cười ngặt nghẽo. Đến Hiếu Ngưng bình thường lạnh như băng nghe thấy tôi nói vậy cũng không nhịn được phá lên cười.

“Được!”. Không ngờ Trình Lộ nghiêng rằng, “Hai nghìn thì hai nghìn, thứ hai, tôi mua anh!”.

Cô ta quay mạnh người, đi về phòng, rồi lại hăm hăm đi ra, nhét một nắm tiền vào tay tôi, “Đếm kỹ đi, hai nghìn, cầm hối hận!”.

“Hả?”. Tôi ngó ra nhìn cô ta, không ngờ cô ta làm thật.

“Hay quá, anh Lương phải đóng giả bạn trai chị Lộ Lộ!”. Tô Tô sung sướng cười trên nỗi đau khổ của người khác, hét lên.

“Lần sau bố mẹ em đến cũng nhờ cả vào anh”. Hiếu Ngưng đi đến, vỗ vỗ vai tôi, nhẹ nhàng nói.

Tôi đã cười hở rồi thì khó xuống, chỉ có thể ngượng nghịu gật đầu.

Chúng tôi ở phòng khách ồn ào náo nhiệt, Linh Huyền trong nhà bếp tất bật. Chẳng bao lâu sau, Linh Huyền đã bê những món ăn tối thịnh soạn lên.

Có thể vì là thứ sáu, cả bốn người họ đều rất thoải mái, nói nói cười cười.

Họ toàn nói chuyện phụ nữ, hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của tôi. Tô Tô ra sức gấp thức ăn cho tôi, còn Linh Huyền nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, hy vọng tôi sẽ ăn nhiều một chút.

Trình Lộ thỉnh thoảng lại nhìn tôi, ý bảo “hãy đợi đấy”.

Ăn xong Hiếu Ngưng rửa bát, tôi vốn muốn giúp cô ấy, nhưng Hiếu Ngưng nói không cần. Tôi quay về phòng, còn chưa kịp đóng cửa thì Tô Tô đã nhảy đến như một chú thỏ.

“Vừa mới ăn cơm xong đã đến bám anh rồi sao?”. Tôi hỏi cô bé.

“Hi hi, hôm nay em đi hát cùng mấy chị khóa trên, đã hỏi một số chuyện về anh, thế nên em rất có hứng thú với những chuyện thời đại học của anh”. Tô Tô cười tinh nghịch, nói.

“Thế thì em cũng phải để cho anh nghỉ một lúc đã chứ. Vừa mới ăn cơm xong, làm gì còn sức mà tán dóc với em. Hơn nữa, anh còn có một số việc phải làm”. Thấy cô bé tràn đầy hứng thú với mình, tôi thực sự muốn tránh cũng không tránh nổi.

Tô Tô bĩu môi, “Dạ được, mấy giờ hả anh?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, “Mười giờ”.

“Dạ!”. Tô Tô đáp, rồi vui vẻ đi khỏi phòng, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

Sau khi tiễn cô bé về phòng, tôi lấy từ trong cặp ra bản danh sách các sách ngoại văn mà phòng bản quyền nhập về trong một tháng trở lại đây, lần lượt tìm kiếm.

Một tháng bán được một trăm nghìn cuốn, đúng như Trình Tư Vy nói, đừng nói là sách ngoại văn, ngay cả tác gia nổi tiếng trong nước cũng khó mà đạt được con số này. Nhưng, Lương Mân tôi muốn thử một lần, tạo ra một huyền thoại về tiêu thụ sách trong nước.

Cái này gọi là vực dậy từ chỗ chết, hội thảo, kế hoạch đều biết nói dối, còn con số sách tiêu thụ không biết nói dối, chỉ cần đạt được thành tích mà các công ty xuất bản khác nhìn mà thở dài, nhất định sẽ nhận được hợp đồng hàng mấy chục triệu của Trình Tư Vy. Đây không phải chỉ vì công ty mà còn để chứng minh bản

thân mình. Tôi phải chứng minh tôi không hề an phận khi ở lại Bình Hải, tôi không đi Bắc Kinh cũng vẫn có thể thành công.

Tôi đã xem mấy chục trang danh sách mà vẫn không tìm được cuốn nào thu hút mình. Tự nhiên cảm thấy bực dọc, vứt tờ danh sách vào góc bàn, đi tắm, thay quần áo ngủ, nằm trên giường, cầm cuốn tiểu thuyết đang đọc gần đây lên, giở xem lung tung.

Nếu không phải sếp Ngô trọng dụng tài năng, tuyển tôi vào công ty, e rằng lần đó tôi đã đi Bắc Kinh rồi. Tôi cảm kích tấm lòng tri ngộ của sếp Ngô, trong quan niệm của tôi, thành phố Bình Hải chính là một thành phố lớn của miền nam, hoàn toàn không thua kém Bắc Kinh. Đôi khi tôi nghĩ, nếu lúc đó tôi đi Bắc Kinh, thì bây giờ sẽ thế nào.

Những vấn đề này lớn vồn trong lòng, khiến tôi đang đọc tiểu thuyết mà không biết mình đã đọc được những gì, cứ giở đi giở lại hai trang này.

“Ten ten ten tèn! Em đến rồi đây!”

Đúng lúc tôi đang mơ mơ màng màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, đột nhiên Tô Tô chạy bổ vào phòng tôi, bụm một cái đã nhảy lên giường.

Cô bé mặc áo cộc tay màu xanh, trông rất nhẹ nhàng. Làn da nõn nà, chắc chắn là vừa ngâm nước nóng khi tắm.

“Haizz, em đến thật à, anh buồn ngủ quá”. Tôi nhìn cô bé, nói giọng không còn sức lực.

“Không được, không được, đã hứa mười giờ nói chuyện với em rồi”. Tô Tô chồm lên ôm chặt lấy tôi, lấn lộn, uốn éo trong lòng tôi, nói.

“Mười tám tuổi đầu rồi, sao còn như trẻ con thế”. Tôi không còn cách nào khác, đành nắm lấy bờ vai nhỏ nhắn của cô bé, nói.

“Em chính là trẻ con mà!”. Tô Tô nhìn tôi, chớp chớp mắt, “Anh Lương, anh kể em nghe chuyện thời đại học đi”.

“Được rồi, em muốn nghe cái gì? Chúng ta chỉ nói chuyện một tiếng thôi nhé, được không”. Tôi thở dài, hỏi cô bé.

“Dạ dạ!”. Tô Tô gật đầu lia lịa, kéo chăn của tôi ra, luồn vào trong.

“Sao em... haizz...”. Tôi không biết phải nói cô bé thế nào.

“Anh Lương, không hiểu sao em rất thích anh”. Tô Tô nắm lấy chăn, sát vào lòng tôi, “Nhưng em không biết chuyện trước đây của anh, hôm nay đi hát với mấy chị khóa trên, mới biết hồi đại học anh rất giỏi giang”.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô bé chỉ cách mặt tôi vài centimet, đôi mắt trong sáng tràn đầy ngưỡng mộ.

“Ờ, bọn họ nói gì rồi?”. Tôi nhẹ nhàng ôm vai cô bé, vừa để ngăn ngừa cô bé lấn lộn lung tung trong chăn, vừa để “tự khống chế bản thân”.

“Các chị ấy nói trước đây anh là nhân vật nổi tiếng trong trường, hồi đó từ năm nhất đến năm tư đều có không ít nữ sinh thích anh!”.

“Thế em nói gì với họ rồi?”. Tôi căng thẳng hỏi cô bé.

“Anh yên tâm, em chưa nói gì cả, chưa nói với họ vì sao anh không thích con gái, cũng chưa nói với họ anh sống trong nhà em”. Tô Tô quay về phía tôi, cười đắc ý.

Cuối cùng tôi cũng có thể yên tâm. Tô Tô cũng không đến mức không hiểu chuyện, nói hết với bọn họ.

“Hi hi hi, em còn biết trước đây biệt danh ở trường của anh là “anh Tiểu Mân”, con trai hay con gái đều gọi anh như vậy”. Tô Tô nhìn tôi, nói.

“Ha ha ha, khóa ngay sau anh đều đã tốt nghiệp rồi, không ngờ còn có người nhớ đến anh”. Tôi vô cùng cảm kích nói. Nhưng đếm kỹ lại, ngày đó thực sự còn truyền lại không ít “chuyện phong lưu”.

Nghĩ đến nếu chuyện tôi là gay truyền ra ngoài, danh tiếng của tôi sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, bất giác thấy căng thẳng trong lòng.

“Anh Tiểu Mân, cái tên nghe rất hay, sau này em sẽ gọi anh bằng cái tên này”. Tô Tô nói như vừa phát hiện ra một ý tưởng độc đáo.

Tôi nhìn cô bé, chỉ cười. Tô Tô trong sáng, đáng yêu, thuần khiết như từ khi sinh ra đã như vậy.

“Những người hôm nay đi hát với em có những ai, anh có quen biết không?”. Tôi hỏi cô bé.

“Một người là chị Na Na học năm tư khoa Mỹ thuật. Một người học khoa Ngôn ngữ, ở câu lạc bộ Tuyên truyền, tên là gì nhỉ, à chị Thu Bình, em cũng không thân lắm. Số còn lại chắc chắn anh đều không biết, vì lúc anh tốt nghiệp họ còn chưa vào trường”.

“Na Na... hình như có chút ấn tượng”.

“Đúng rồi, chị ấy nói chị ấy quen anh mà, ngày trước còn đi leo núi với anh nữa!”.

“Anh nhớ ra rồi, đúng là có một lần, câu lạc bộ Lộ Hữu của trường tổ chức hoạt động, anh có tham gia, lần đấy cũng có mấy em gái khóa dưới đi cùng, bọn anh đi Sơn Lí ở Giang Nam chơi, còn cắm trại, đốt lửa trại nữa”.

Tô Tô cười hi hi, chế nhạo tôi, “Anh cũng quen nhiều bạn gái phết đấy chứ, đến bản thân cũng không nhớ nổi nữa kìa”.

“Thời gian lâu quá rồi, những chuyện thời đại học anh gần như quên sạch rồi”

. “Các chị ấy còn nói anh đã từng yêu mấy chị, nhưng đều không lâu. Người lâu nhất cũng chỉ đến một tháng. Còn nói lúc đó quan hệ của anh với một chị bí thư chi đoàn của khoa anh rất tốt, nhưng chị đó không thích chuyện anh thay người yêu như thay áo, nên mãi vẫn không đồng ý nhận lời yêu anh”. Tô Tô vừa nói, vừa dí mũi tôi, “Các chị ấy không nói, đúng là em không biết anh lại có nhiều sự tích đến thế, hứ hứ, mau khai thật ra, khai thật ra”.

“Đều là chuyện quá khứ rồi, có gì hay mà kể đâu”. Tôi cười với vẻ mặt đau khổ nói.

“Anh Tiểu Mân, anh đã bao giờ nghĩ đến chuyện quay lại thăm trường chưa?”. Đột nhiên Tô Tô hỏi tôi.

“Không muốn, tốt nghiệp bao nhiêu lâu rồi”. Tôi lắc đầu.

“Nếu anh về thăm trường, các nữ sinh năm ba năm tư mà nhìn thấy anh chắc chắn rất thích thú đấy!”. Tô Tô tự chìm đắm trong quang cảnh tưởng tượng của mình, nói như mơ.

“Nói linh tinh, hồi anh tốt nghiệp họ mới là sinh viên năm nhất, năm hai, được mấy người nhớ ra anh”. Tôi đưa tay vuốt má cô bé, nói.

“Chưa chắc, nếu không anh về trường với em thử xem thế nào được không?”. Tô Tô nháy nháy đôi mắt long lanh, hỏi.

“Nha đầu thối, định lừa anh về trường hả. Còn lâu anh mới mắc mưu nhé!”.

“Được, không về thì không về”. Tô Tô hơi bất mãn, bĩu bĩu môi, rồi dang tay ôm tôi, “Nhưng bây giờ anh Tiểu Mân là của em rồi, ha ha ha. Bọn họ đều không thể ngờ, bạch mã hoàng tử trong lòng họ năm đó, giờ đang sống trong nhà em”.

“Này, anh cảnh cáo em, đừng có đem chuyện của anh đi nói linh tinh với họ nghe chưa”.

“Anh yên tâm, em sẽ không nói đâu. Chuyện anh Tiểu Mân không thích con gái, em mãi mãi sẽ không nói cho người thứ năm biết”.

Tô Tô vừa thề vừa rúc vào lòng tôi, “Nhưng với một điều kiện, anh phải kể cho em nghe những chuyện thời đại học. Em thực sự rất muốn biết, chắc là có nhiều chuyện lắm nhỉ”.

“Thật không chịu nổi em”. Tôi trách móc cô bé, nhưng lại không cưỡng lại lời khẩn cầu của cô bé được, ôm cô bé vào lòng, đang định kể, thì đột nhiên lại hỏi: “Tô Tô, anh ôm em thế này, không sao chứ?”.

“Không sao đâu, em thích được anh Tiểu Mân ôm”. Tô Tô nói giọng nũng nịu.

“Vậy nếu thực ra anh Tiểu Mân thích con gái, em vẫn để anh ôm chứ?”. Tôi hỏi thêm.

“Vâng!”. Tô Tô gật đầu mà không cần suy nghĩ, như thể hoàn toàn không nghĩ gì đến vấn đề này.

“Vậy... bắt đầu kể từ chuyện anh đi ăn trộm dưa hấu hồi sáu tuổi nhé...”. Tôi cố ý nói.

“Đáng ghét, em muốn nghe chuyện thời đại học của anh cơ”. Tô Tô ngẩng đầu lên nhìn tôi, khề hừ một tiếng, kéo tay tôi ra sau đầu cô bé, nhìn thẳng tôi.

Nhìn điệu bộ đáng yêu của cô bé, tôi không nhịn được phá lên cười, “Được rồi, kể từ hồi học đại học, tự nhiên bị chọn làm lớp trưởng nhé. Hồi đó, mới vào đại học, tất cả mọi người đều trong sáng, đơn giản như em. Ngày đó có một dạ hội chào đón tân sinh viên, tất cả các khoa đều phải đưa ra kế hoạch. Một hôm, đột nhiên chủ nhiệm khoa chạy vào giảng đường của bọn anh nói cần ba người là hoa khôi của lớp”.

“Chắc cần luyện tập tiết mục nào đó hả anh?”. Tô Tô hỏi.

“Hồi đó anh cũng nghĩ như em, thế nên, bọn anh mới tiến hành bỏ phiếu, cuối cùng chọn ra ba bạn gái xinh nhất lớp. Sau đó đưa họ đến văn phòng của chủ nhiệm khoa, em đoán xem sau đó thế nào?”.

“Sau đó thế nào?”. Tô Tô hỏi.

“Chủ nhiệm khoa vừa thấy anh chọn ba bạn nữ đến, lập tức ngớ ra. Thầy nói thầy cần con trai”.

“Cái gì, hoa khôi của lớp cũng có con trai sao?”. Tô Tô ngạc nhiên hỏi.

“Lúc đó anh cũng ngây người ra, phản ứng giống hệt em. Sau đó thầy chủ nhiệm chỉ vào mấy chục chậu hoa dọc hành lang bên ngoài văn phòng, nói thầy muốn nhờ người chuyển chỗ chậu hoa này đến các văn phòng, còn nói anh làm việc kém như vậy, còn chọn ba nữ sinh nữa...”. [Chuyển chỗ chậu hoa này: trong tiếng Trung, chuyển hoa và hoa khôi có lớp đồng âm với nhau(ND).]

“Ha ha ha ha...”. Không đợi tôi nói hết, Tô Tô ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cô bé vừa cười, vừa lăn lộn trong chăn, còn phấn khích dấm dấm vào ngực tôi.

Tôi cũng không nhịn được phá lên cười. Đây là việc buồn cười đầu tiên tôi gặp phải thời đại học, từ đó trở đi, mọi người đều nhớ đến một lớp trưởng như tôi.

“Tại anh đấy, em cười ra nước mắt rồi đây này”. Tô Tô cười một lúc, cuối cùng cũng trở lại bình thường, rúc vào lòng tôi, giả bộ trách móc nhìn tôi.

“Em có muốn nghe nữa không hả?”. Tôi hỏi cô bé.

“Được rồi được rồi!”. Tô Tô lập tức nói.

“Thế thì em phải chuẩn bị tinh thần, tối nay nước mắt sẽ phải cạn kiệt đấy”. Tôi mỉm cười, nói.

“Hừ, sợ gì chứ, em cố nhịn không cười nữa là được chứ gì!”. Tô Tô bĩu môi, đáng vẻ rất chăm chú lắng nghe.

Nhìn điệu bộ đáng yêu của cô bé, lòng tôi bỗng cảm thấy ấm áp. Nếu ngày đó tôi gặp được một cô gái đáng yêu như Tô Tô, có lẽ, tôi sẽ thật lòng thật dạ yêu một lần cũng nên.

10. Chương 10

Những chuyện thời đại học, tôi có kể ba ngày ba đêm cũng không hết. Lúc đầu, Tô Tô còn mở mắt, nhìn tôi bằng ánh mắt mong chờ, hỏi không ngớt. Dần dần, cô bé chỉ im lặng nghe, thỉnh thoảng khục khặc cười. Cuối cùng, cô bé mắt nhắm mắt mở, trả lời mơ màng để chứng tỏ là mình vẫn đang nghe.

“Này, anh mới kể đến chuyện năm ba thôi mà em đã không chịu nổi rồi à”. Tôi khề lay lay cô bé, hỏi.

“ừm...”. Tô Tô mơ hồ phát ra một âm thanh, rồi không có bất kỳ cử động nào nữa.

“Được rồi, về phòng ngủ đi cô bé”. Tôi véo mũi Tô Tô, nói.

“ừm...”. Tô Tô lại phát ra âm thanh giống lúc nãy, vẫn nằm bất động.

“Em mà không dậy, anh bế em về phòng bây giờ nhé?”. Tôi vòng tay qua eo, hỏi thăm dò.

“Đừng anh, ở đây ầm...”. Tô Tô nói như mê sảng, cơ thể nhích lên phía trước, rúc vào lòng tôi. Chắc là hôm nay đi hát karaoke mệt quá, nên nói ngủ là ngủ luôn được.

Cơ thể mềm mại của cô bé khiến tôi không cảm thấy sự cứng rắn của những khớp xương, vô cùng thoải mái, hai tay tôi đặt trên eo cô bé, chắc chắn một điều là cơ thể Tô Tô rất thon thả.

Tôi mà cứ như vậy ngủ cùng cô bé một đêm, sau này mọi việc bại lộ, không tốt cho Tô Tô chút nào. Ôm cô bé trong tay, tôi cẩn răng, lấy đà định bế cô bé lên.

“Sáng mai em không phải đi học...”. Cô bé mơ hồ giải thích, hai cánh tay mềm mại ôm lấy cổ tôi, quấn vào người tôi.

Bị cô bé ôm chặt vậy, tôi không còn chút sức lực nào, sợ nếu cứ cố bế dậy sẽ làm cô bé đau, đành phải duy trì tư thế này.

Miệng Tô Tô cứ nhai nhóp nhép, chắc là mơ thấy đang ăn món gì ngon, cơ thể co lại, rúc vào lòng tôi, như một con thú nhỏ tìm kiếm sự chở che.

Tôi nhìn Tô Tô đang chìm vào giấc ngủ sâu, như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. Cô bé thực sự không hề đề phòng tôi, còn rúc vào lòng tôi ngủ ngon lành nữa.

Theo bản năng đàn ông, tôi cũng có chút căng thẳng. Hít một hơi thật sâu, chuyển ánh mắt lên trần nhà, cánh tay đặt trên vai Tô Tô, cố gắng coi cô bé như em gái.

Đột nhiên Tô Tô áp sát vào tôi hơn, lòng bàn chân chạm vào mu bàn chân tôi, tiến lên vài centimet, hơi điều chỉnh tư thế, nhắm mắt lại, mặt cọ cọ vào lồng ngực tôi mấy cái.

Tôi biết đây đều là những hành động vô thức của cô bé, chính vì thế càng thấy đáng yêu hơn.

Cũng có thể trong mắt cô bé, tôi không khác gì Trình Lộ, Linh Huyền, Hiếu Ngưng, cô bé có thể không nhéo dựa vào người họ, có thể rúc vào chăn cùng với họ, thì cũng có thể làm vậy với tôi.

Tôi bất giác cười, ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật này, xòe tay ra vuốt má cô bé. Chắc là thấy buồn buồn, cô bé tránh xuống một chút, càng rúc sâu vào ngực tôi hơn.

Đôi tay thon dài của cô bé ôm lấy tôi, đôi chân nồn nà chạm vào chân tôi, tư thế lạ lùng, không hề giả tạo, hoàn toàn coi tôi như một chiếc gối ôm đồ chơi.

“Tô Tô...”. Tôi khẽ gọi.

Cô bé không phản ứng gì, hơi thở đều đều, nhẹ nhàng, chắc là đã ngủ rất say rồi.

Ngắm nhìn cánh mũi nhỏ nhắn cùng với cái miệng nhỏ xinh như trái anh đào, trái tim vừa mới bình tĩnh của tôi lại dậy sóng. Tôi khe khẽ tiến lại gần, lưỡng lự vài giây, cuối cùng vẫn không lợi dụng cô bé, chỉ hôn nhẹ lên trán.

Nếu không phải Tô Tô nhận định tôi là gay, cô bé nhất định cho tôi là cao thủ tình trường. Nếu quả đúng vậy, cô bé chắc chắn sẽ lạng lè tránh xa tôi. Có thể khiến tôi thật lòng trân trọng, thì Tô Tô là người đầu tiên.

“Dạ...”. Tô Tô mơ màng lật người, áp sát vào người tôi hơn nữa.

Tôi ôm cô bé, giúp cô bé nằm thoải mái. Lại một điều là, ôm một tiểu mỹ nữ tuyệt sắc trong vòng tay như vậy mà tôi không có dục vọng quá lớn, chỉ lặng lẽ chịu đựng mùi hương và sự mềm mại của cơ thể Tô Tô.

Nhưng nếu sự việc cứ tiếp tục phát triển thế này, giới hạn cuối cùng sớm muộn cũng có ngày bị phá vỡ. Bây giờ tôi còn có thể khống chế trước Tô Tô, nhưng không biết tương lai có thể xảy ra chuyện gì. Tôi nghĩ thầm.

Ngày hôm sau khi thần trí đã ổn định lại, tôi vẫn chưa mở choàng mắt, cảm giác đầu tiên là eo đau mỗi không chịu được. Hôm qua còn cảm nhận được sự mềm mại, êm ái của Tô Tô, mới qua có một đêm, mà đã trở nên nặng nề khác thường.

Chắc không phải gặp ác mộng chứ... Tôi vội vàng mở to mắt.

Tô Tô vẫn đang gục trên ngực tôi, ngủ ngon lành. Đến giờ tôi mới xác nhận lại chuyện hôm qua không phải một giấc mơ.

Ngực tôi bị Tô Tô đè lên đến phát tê, tôi nhẹ nhàng rời cô bé, nhét đôi tay cô bé vào trong chăn để tránh cảm lạnh. Tôi xoay xoay cổ, xương kêu răng rắc. Chiếc giường vốn dĩ rộng rãi, chỉ vì Tô Tô cứ ôm lấy tôi làm tôi không dám xoay người, còn nói là hưởng thụ gì chứ, có mà chịu tội thì đúng hơn.

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã tám giờ sáng. Nhìn biểu hiện của Tô Tô, tôi biết chắc cô bé là một con mèo lười, nên không gọi cô bé dậy, lấy hai cái gối nhét vào lòng cô bé, rồi khẽ khàng ngồi dậy.

Buổi tối ngắm Tô Tô, có cảm giác đẹp mơ màng. Trời sáng, Tô Tô đang chìm trong giấc ngủ ngon lành, càng có cảm giác thú vị hơn. Từ trong chăn đang cuộn thành một đống, Tô Tô để lộ ra chiếc áo cộc tay bó sát người và chiếc váy ngắn, khiến tôi thấy vừa đáng yêu vừa quyến rũ. Làn da trắng nõn nà như sứ trắng, dưới ánh nắng ban ngày, càng trở nên láng bóng, không tỳ vết.

Tôi lại không phải người gỗ, nhìn một Tô Tô như vậy, sao lại không động lòng cho được. Tôi cúi người xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô bé.

Chiếc miệng nhỏ nhắn, hồng hào của cô bé cong lên, tôi ngắm nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không hôn xuống miệng. Tô Tô chỉ là một đứa bé, sao tôi có thể phá vỡ hình tượng hoàn mỹ của tôi trong lòng cô bé được.

Để Tô Tô ngủ trên giường, tôi chỉnh lại quần áo, rồi cầm chìa khóa xe ra ngoài.

Tên xấu xa Đại Bính, chụp cái mũ “gay” lên đầu tôi, hủy hoại thanh danh của tôi, dĩ nhiên tôi phải đi tìm cậu ta báo thù.

Tôi ra khỏi cửa, bấm chìa, xe tự động mở cửa, tôi khởi động xe, xoay bánh lái rồi giữ chặt, chạy xe ra đường cái. Tôi lái xe đến đường Nam Kinh trong trung tâm thành phố, lúc tôi đến thì thấy Đại Bính đang mở cửa phòng khám “Hoa Gian Phường”.

Cậu ta đang kéo cửa sổ cuốn, dáng vẻ đầy đà, nhìn thế nào cũng giống một con gấu trúc mới từ vườn thú trốn ra tìm đồ ăn.

Cậu ta nghe thấy tiếng phanh xe gấp, quay đầu nhìn thấy chiếc BMW của tôi đã dừng lại phía sau, kêu lên một tiếng thăm thiết: “Trời ơi, kẻ truy sát đến rồi”, không quan tâm đến chiếc cửa cuốn mới kéo được một nửa, ôm đầu định thoát thân.

Tôi đâu có để cho cậu ta có cơ hội này, tôi phóng như tên bay về phía trước, nắm lấy vai cậu ta, ngoặc chân một cái, cậu ta ngã phịch mông xuống đất.

“Còn dám trốn à, tớ vẫn chưa tính sổ với cậu đâu đấy!”. Tôi kéo cậu ta dậy, “Lần trước người phụ nữ của cậu đến tìm, tớ nể mặt không thêm so đo với cậu. Nhưng cậu trốn được mừng một không trốn được ngày rằm, hôm nay hai chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng, xem việc này phải giải quyết ra sao”.

“Anh! Anh! Anh!”. Đại Bính gọi ba tiếng “anh” liên tiếp để mong được tha tội, sau đó nhìn tôi, “Tớ mời cậu ăn cơm, tớ mời cậu ăn cơm! Tớ xin lỗi cậu, thế đã được chưa?”.

“Ai đòi cậu bữa cơm này! Tớ hạn cho cậu trong thời gian hai ngày phải rửa sạch thanh danh cho tớ!”. Tôi tổ mặt dữ dằn, nhưng Đại Bính lại thể hiện bản lĩnh mặt dày, tươi cười hơn hở, không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi.

“Giận cái gì chứ, đây chẳng qua cũng chỉ là đùa thôi mà. Cậu đúng thật là chả biết đùa giỡn gì cả”. Đại Bính nói.

“Nói đùa cũng có thể tùy tiện mà nói thế hả?”. Tôi hỏi cậu ta.

“Được rồi, được rồi, tớ mời cậu ăn Pizza Hut”. Đại Bính chỉ vào quán BBQ bên đường đối diện, nói.

Nhắc mới nhớ hôm nay tôi ra đường với cái bụng trống rỗng, giờ cũng đói mềm rồi. Không cho cậu ta một trận cũng không trừ bỏ hết nỗi hận trong lòng tôi.

“Còn không mau cút qua bên đó?”. Tôi quát.

Đại Bính cười hì hì, đi sang quán Pizza Hut bên kia đường. Tôi bị cậu ta “bán đứng”, tức nổ đom đóm mắt, thế mà cậu ta lại có tâm trạng sung sướng như vậy.

Lúc này trong quán Pizza Hut cũng không đông khách lắm, Đại Bính tìm một bàn cạnh cửa sổ, chủ động gọi hai chiếc bánh pizza loại đắt nhất để tỏ rõ thành ý.

“Còn sợ tớ đánh cậu sao?”. Thấy cậu ta cố ý chọn chỗ ngồi cạnh cửa gần con đường nhộn nhịp tấp nập, tôi hỏi.

“Cẩn tắc vô áy náy...”. Đại Bính hậm hực cười.

“Cậu với cô nàng của cậu thế nào rồi?”. Tôi đã dần bình tĩnh trở lại, hỏi cậu ta. Tuy mấy hôm trước bị cậu ta bán đứng một cách không thương tiếc, nhưng tôi vẫn rất quan tâm đến tình hình của Đại Bính.

“Tất cả thuận lợi”. Về mặt Đại Bính vẫn tươi cười hơn hở, khuôn mặt núng nính thật, thật là chỉ muốn đấm ột cái.

“Vậy cũng có nghĩa là, tạm thời tớ vẫn không thể trở lại?”. Tôi hỏi Đại Bính.

Cậu ta thở dài một hơi, giả bộ đồng tình nói: “Đúng vậy...”.

“Vậy cậu tìm cho tớ một căn phòng đi!”. Tôi nhìn cậu ta.

“Cậu cũng không phải bỏ của tớ, lại còn phải tìm phòng cho cậu nữa? Chẳng phải tớ đã trả tiền cho cậu rồi sao, thế là tớ đã trọng nghĩa khí lắm rồi đấy”. Đại Bính hơn hở phản kích lại tôi.

“Cậu...”. Tôi nhìn cậu ta, ngăn cách bên ngoài cánh cửa kính là con đường tấp nập người qua lại, quả thật tôi không dám động tay động chân đánh cậu ta.

“Tớ bận lắm, làm gì có thời gian ra ngoài tìm phòng, hơn nữa, cậu cũng biết tháng ba sau tết là khoảng thời gian rất khó khăn, muốn tìm một căn phòng đâu có dễ dàng gì?”. Tôi tức giận lườm cậu ta.

“Cậu sống ở chỗ Tô Tô, chẳng phải rất tốt sao?”. Đại Bính lẩm bẩm nói.

“Bảo tớ đội lốt gay hả? Chuyện loạn xì như vậy sớm muộn gì cũng bị phát hiện, đến lúc đó tớ bị mấy cô gái đó cắt xé ra thành trăm nghìn mảnh, cậu cũng không xong đâu!”. Tôi cảnh cáo.

“Yên tâm, chẳng phải tớ đã gửi cho cậu một giấy chứng nhận rồi sao?”. Đại Bính vỗ vỗ ngực, thản nhiên nói.

“Giấy chứng nhận nào?”. Tôi bồn chồn nhìn cậu ta.

“Là một tờ bệnh án do tớ viết, chứng minh cậu có xu hướng đồng tính, đã có lịch sử trên mười năm...”. Đại Bính thao thao bất tuyệt, cảm thấy sắc mặt tôi không bình thường, vội vàng ngừng lại.

“Tổng Đại Bính!”. Tôi đập bàn, đứng phắt dậy.

Một cô phục vụ đang lau bàn bên cạnh bàn chúng tôi đi lại: “Xin lỗi ở đây chúng tôi chỉ đưa pizza, không đưa bánh mỳ... Buổi sáng chỗ chúng tôi không có nhiều đầu bếp, khiến anh phải đợi lâu rồi, thực sự rất xin lỗi...”.

Tôi nhìn cô phục vụ, đỏ ửng mặt, từ từ ngồi xuống.

“Tôi nói là pizza, các chị nhanh lên cho”. Tôi khề ho một tiếng, nói với cô phục vụ.

Phục vụ đồng ý đi giục nhà bếp. Tiếp đó tôi hướng ánh mắt về phía Đại Bính, chỉ thấy cậu ta co đầu lại, không dám đối mặt với tôi.

“Tổng, Đại, Bính”. Tôi đập tay lên bàn, “Rốt cuộc là chuyện gì?”.

Cuối cùng Đại Bính cũng chậm chậm ngẩng đầu lên, lấp ba lấp bắp: “Tớ cứ nghĩ rằng... hôm nay cậu đến đây là vì chuyện này...”.

“Cậu sợ tớ chưa đủ thê thảm sao?”. Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, chỉ muốn đánh cho cái thân hình to béo kia hai cú đấm.

“Ai da, tớ lật bài ngửa luôn nhé”. Đột nhiên Tổng Đại Bính ra vẻ lộn chết không sợ nước sôi, “Thời gian này tìm phòng ở Bình Hải quả thực không dễ dàng, nhất là đối với loại người đòi hỏi cao như cậu”.

“Đó là điều đương nhiên! Hàng ngày tớ phải đọc bản thảo, những chỗ ồn ào dĩ nhiên là không thể ở nổi rồi”. Tôi nói.

“Thế nên tớ mới tương kế tựu kế, đằng nào thì Tô Tô cũng coi cậu là gay rồi, cậu ở chỗ bọn họ, tớ gửi một giấy chứng nhận sang ấy cô gái yên tâm hơn. Hi hi, chẳng phải cậu nói bên đó có bốn mỹ nữ sao, cậu cử an tâm mà sống ở đó đi. Cả thành phố Bình Hải này chỉ có tớ là bác sĩ tâm lý duy nhất có giấy phép hành nghề, ở đây tớ là người có thẩm quyền, tớ bảo cậu là gay không ai dám bảo không phải”. Đại Bính cười đắc ý.

“Đồ chó chết cậu còn có tỷ y đức nào không đấy? Tô Tô tin tưởng cậu thế, cậu lại lừa cô bé, cậu có lương tâm không hả? Còn nữa, cậu mà còn nói linh tinh nữa tớ đấm gãy răng cậu”. Tôi mắng.

“Hừ, cậu tưởng tớ không xử được bọn văn nhân các cậu à, đám văn nhân các cậu chính là bọn vợ văn nhất, nói thẳng ra, cậu chính là được voi đòi tiên. Tớ phải mạo hiểm với giấy phép để cấp cho cậu tờ giấy chứng nhận này, hai chúng ta chả phải đã đứng trên cùng một con thuyền rồi sao?”. Đại Bính bất mãn nói.

“Cùng thuyền cái con khỉ ỷ! Nói đi nói lại vẫn là vì bản thân cậu!”. Tôi lại tiếp tục mắng cậu ta. Tổng Đại Bính “tổng” tôi vào ổ mỹ nữ, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? Trong lòng tôi rất rõ, tên tiểu tử này không muốn tôi quay lại sống chung với cậu ta, sống chết gán cho tôi cái mác “gay”, quả thực quá độc ác, quá tàn nhẫn.

Những kẻ “trọng sắc quên bạn” tôi gặp cũng nhiều rồi, nhưng loại người không tiếc mấy năm tình nghĩa bạn bè mà bức người khác vào chỗ chết như Tổng Đại Bính thì mới gặp lần đầu.

“Được rồi, cậu cứ yên tâm mà sống bên đó đi, chuyện tìm phòng tớ sẽ giúp cậu”. Đại Bính an ủi tôi.

Nghĩ đến chuyện cậu ta tìm được bạn gái cũng không dễ dàng gì, tôi đành nén cơn bức dọc: “Thôi bỏ đi, chuyện lần này cứ tạm như vậy đã. Nay, tớ hỏi cậu, những cô gái như họ nghĩ thế nào về gay?”.

“Cái này à, phải phân tích một cách tỉ mỉ”. Đại Bính giả giọng bác sĩ hỏi tôi, “Bọn họ đều còn độc thân hay là đã có bạn trai cả rồi?”.

“Chắc là đều còn độc thân”. Tôi trả lời.

Lúc này, hai chiếc bánh pizza nóng hổi đã được mang tới.

Đại Bính lấy tay bóc một miếng, hỏi tiếp: “Thế bọn họ đối xử tốt với cậu không? Thông thường phụ nữ sẽ chia thành hai loại, một loại có ý kiến lệch lạc về gay, còn một loại thì không”.

“Nhiều lời, lẽ nào vẫn còn loại thứ ba!”. Tôi bực mình.

“Tớ còn chưa nói hết mà!”. Đại Bính chỉ vào chiếc bánh pizza trước mặt tôi, “Ăn đi, ăn đi, tớ mời mà”.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, cầm một miếng pizza: “Nói tiếp đi”.

Đại Bính gật gật đầu: “Đây là tớ nói hai loại thường gặp, còn có một số cô không những không ghét gay thậm chí còn có cảm giác tin tưởng, ở nước ngoài tình trạng này khá nhiều, một số cô gái còn lựa chọn sống chung với gay, bởi vì...”.

“Đừng có nói nước ngoài nước trong nữa, tớ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải làm gay, tớ chỉ muốn biết bọn họ nhìn nhận thế nào về tớ”. Nghe cậu ta dây cà ra dây muống, tôi ngắt lời, hỏi. Đại Bính làm việc rất kém cỏi, nhưng lại rất có tài chập chờn người khác.

“Vậy thì họ đối xử với cậu có tốt không?”. Đại Bính hỏi.

“Cũng được”. Tôi ngẫm nghĩ một lúc, lại bổ sung thêm, “Đều đối đãi với tớ rất tốt, làm tớ cảm thấy hơi hồ thẹn”.

“Ừ... bọn họ đều còn độc thân...”. Đại Bính vừa nhai pizza, vừa vuốt vuốt cằm, ra vẻ trầm tư, “Tớ biết rồi, loại này chính là ý lại vô thức trong lý luận của Freud, hơn thế còn là ý lại tập thể có tính liên hoàn”.

“Đừng có nói với tớ mấy cái từ chuyên ngành đó, nói rõ chút đi!”. Tôi cắn một miếng pizza thật to, thúc giục cậu ta.

“Nói một cách đơn giản, trong tiềm thức họ coi cậu là đối tượng hoang tưởng của họ, bởi vì cậu cho họ cảm giác an toàn. Họ có thể dựa dẫm vào cậu mà không cần phải lo lắng gì cả. Thậm chí tình cảm này sẽ còn tăng mạnh hơn dưới sự ảnh hưởng của những người xung quanh”.

“Hoang tưởng về cái gì?”. Tôi truy hỏi cậu ta.

“Cậu nói xem?”. Đại Bính nhìn tôi bằng ánh mắt không lấy gì làm tốt đẹp.

Tôi trầm ngâm một lúc.

“Nhớ tìm phòng cho tớ đây, đồ vô dụng”. Tiếp đó, tôi đứng lên, lau tay, nói.

“Thoát rồi”, thấy tôi bỏ qua cho cậu ta, Đại Bính nhẹ nhõm thở dài, đột ngột nhắc nhở tôi, “Cô bé Tô Tô đó, thay tớ chăm sóc cô bé nhé”.

“Cậu lừa người ta lắm như vậy còn có mặt mũi nói lời này sao?”. Tôi nhìn cậu ta.

“Tô Tô và cậu, tất nhiên tớ phải ưu tiên cậu rồi. Tóm lại nhớ chăm sóc kỹ cho cô bé, có một số chuyện sau này tớ sẽ nói rõ với cậu”. Đại Bính ra sức cắn pizza, miệng đầy mỡ nhìn tôi.

Tôi lườm cậu ta một cái, cầm chìa khóa xe, “Có vấn đề gì tớ lại đến tìm cậu”.

“Được, tư vấn miễn phí”. Đại Bính phồng phồng ngón tay, đắc ý nói. Tôi biết Đại Bính là người không thể tin tưởng được, nhân thể hôm nay có thời gian, đi lượt hết các trung tâm môi giới nhà đất. Nhưng kết quả đúng như tôi đã dự liệu, thời gian này không có phòng trống nào cả. Hoặc là thuê chung, phòng vừa bẩn vừa ồn ào, hoặc là cách chỗ làm quá xa, không tiện cho việc lái xe.

Tôi chạy long xòng xọc cả một ngày trời, không có thu hoạch gì cả, về đến Lam Kiều Hoa Uyển thì trời đã tối, vừa mệt vừa đói. Không phải là tôi không muốn sống chung với bốn mỹ nữ, nhưng điều kiện là tôi phải chụp cái mũ “gay” lên đầu, thực sự tôi rất khó chấp nhận.

Hôm nay không thể tìm được phòng để thuê, ngày mai chắc có đi cũng công toi, tạm thời tôi chỉ còn cách chấp nhận ở lại đây rồi tính tiếp.

Mặc dù là tối thứ bảy nhưng bọn họ đều không có nhà. Hiểu Ngưng đến Đại học Bình Hải dự thuyết giảng về học thuật, Linh Huyền đi dạy thêm. Tô Tô đã không còn trong phòng tôi nữa, chắc đã ra ngoài chơi, đến Trình Lộ cũng không biết đi chết ở đâu rồi.

Trong phòng trống rỗng, vô cùng thê lương. Tôi nghĩ nếu không phải tôi về nhà quá muộn có lẽ đã có thể đi nghe giảng cùng Hiểu Ngưng rồi. Hiểu Ngưng tuy nhìn thì có vẻ lạnh lùng, nhưng hình như cũng không nở cự tuyệt lời yêu cầu của tôi. Đại học Bình Hải là trường của Đại Bính, ngày còn học đại học tôi hay sang bên đó đánh cầu, đó là một ngôi trường cổ kính, không khí rất tốt, nếu được đi dạo cùng Hiểu Ngưng trên con đường râm mát trong trường chắc chắn cảm giác không tồi.

Cũng không biết làm sao, tôi có cảm giác rất đặc biệt với Hiểu Ngưng, phong thái điềm đạm của cô ấy khiến tôi mê đắm.

Tôi tìm thứ gì đó lấp đầy bụng rồi về phòng mình nghỉ ngơi. Trên chăn vẫn còn lưu lại mùi hương hôm qua của Tô Tô. Chạy lăng xăng cả ngày, mệt bã người, ngày hôm sau khi mở mắt ra thì đã là buổi trưa.

Ở bên ngoài, bốn cô gái đang bàn nhau đi dạo phố, vốn dĩ tôi định giả vờ như không nghe thấy, không ngờ Tô Tô đột ngột chạy sộc vào, hét to: “Anh Tiểu Mân! Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!”.

“Ừ, hôm nay anh bận chút việc riêng”. Không chờ cô bé đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, tôi vội vàng nói luôn.

“Thật là, định kéo anh đi dạo phố cơ”. Quả nhiên Tô Tô tỏ vẻ tiếc nuối.

Tôi cười nói: “Mọi người đi là được rồi”.

Nhìn qua cửa, tôi thấy hôm nay họ đều ăn mặc rất đẹp, đứng tùm vào nhau như một khóm hoa. So với sự lạnh lẽo tối qua khi tôi về chung cư, cảnh tượng náo nhiệt hôm nay khiến cho tâm trạng tôi cũng hoạt bát hơn một chút.

Đôi khi than mấy cô gái này quá ồn ào quá phiền phức, đôi khi lại cảm thấy căn chung cư này không thể thiếu họ được.

“Vây thôi, anh Tiểu Mân cứ làm việc của anh đi, hôm nay bọn em sẽ đi dạo cả ngày”. Tô Tô nói xong, nhanh chóng bay ra khỏi phòng tôi như một chú bướm.

Vẫn chưa qua hai ngày mà cô bé gọi “Anh Tiểu Mân, anh Tiểu Mân” thật dẻo miệng. Nếu không phải sức đề kháng của tôi cao, nếu là người khác thì có lẽ nghe cô bé gọi đến mềm nhũn xương, bay lên lơ lửng rồi.

Bốn cô gái cười cười nói nói nắm tay nhau bước ra khỏi nhà. Tôi không có hứng thú với việc đi dạo phố, nếu không, có bốn đại mỹ nhân đi cạnh ngoài đường, chỉ e bị người ta ghen tỵ đến chết thôi.

Chung cư yên tĩnh trở lại, tôi cầm bản danh mục sách nước ngoài mà mấy ngày trước vẫn chưa xem xong, nhẩn nại ngồi chọn lọc từng quyển một căn cứ theo phần giới thiệu sách. Đáng tiếc trong mấy trăm cuốn sách này không một cuốn nào trúng ý tôi. Chỉ có mấy cuốn mà Trình Lộ nhận về là còn tạm được, nhưng để trở thành sách bán chạy thì còn thiếu yếu tố gì đó.

Một cuốn sách hay như một thần khí được mài giũa cẩn thận, đổi lại không chỉ là thanh danh và chiến tích, mà tiền bạc cũng sẽ cuộn cuộn kéo đến. Thời hạn một tháng trôi qua rất nhanh, nếu như không đạt được mục tiêu một trăm nghìn cuốn trong một tháng, việc hợp tác chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn.

Từ hôm gặp Trình Tư Vy, cô ấy cũng không liên lạc lại với tôi.

Tôi lấy tấm danh thiếp mùi đàn hương của cô ấy ra, lật qua lật lại ngắm nghía.

Trình Tư Vy, người đại diện khu vực châu Á Thái Bình Dương của tập đoàn Wolters Kluwer.

Chức danh cũng lớn ghê. Tôi nghĩ thầm.

Đây là một công ty rất có thế lực trong giới xuất bản, còn Trình Tư Vy hiển nhiên là người phụ nữ đầy quyền lực trong công ty ấy.

Trình Lộ vẫn chưa biết thân phận thật của Trình Tư Vy, nếu không, không biết cô ta sẽ còn nghĩ gì nữa. Nghĩ đến Trình Lộ, tôi lại nghĩ đến chuyện mình phải đóng giả làm bạn trai của cô ta, tôi tựa lưng vào thành ghế, ngẫm nghĩ về chuyện ngày mai sẽ đi gặp bố mẹ cô ta thế nào.

Buổi tối, bọn Tô Tô trở về với vẻ mặt hớn ha hớn hở. Họ xách một đồng quần áo, vừa mới về đến nhà đã vội vã giục Trình Lộ vào thay đồ.

“Anh Tiểu Mân”, Tô Tô xông vào, kéo tôi đứng dậy, “Anh ra xem chị Trình Lộ thay đồ rồi cho chút ý kiến đi!”.

Tôi không thể cưỡng lại, bị cô bé lôi ra phòng khách.

Chỉ thấy Trình Lộ mặc chiếc váy chữ A phong cách cổ điển kết hợp với chiếc áo chen bó sát vào vai và chiếc thắt lưng thắt chặt ở eo, không chỉ tôn lên những đường cong trên cơ thể mà còn có dáng vẻ của thực nữ, chất liệu tơ tằm càng làm tôn lên vẻ sang trọng, quý phái, khiến tôi hoàn toàn choáng ngợp.

“Đội thêm mũ, cầm bóp nữa”. Linh Huyền nói.

Hiểu Ngưng lập tức đội cho Trình Lộ một chiếc mũ nhỏ, rồi nhét vào tay cô ta một chiếc bóp xinh xinh.

Dáng người Trình Lộ cao ráo, vốn dĩ rất hợp với phong cách cổ điển này, đứng giữa phòng khách với ánh đèn chiếu rọi, trông cô ta ngồi ngồi như một người mẫu.

“Anh Tiểu Mân, có đẹp không?”. Tô Tô lấy khuỷu tay huých huých tôi, hỏi.

Tôi khẽ ngậm cái miệng đang trong trạng thái há hốc của mình vào: “Ồ, cũng hợp đấy”.

“Chị Lộ Lộ đi thay sang bộ kia đi, em thấy bộ ý còn đẹp hơn!”. Tô Tô hứng khởi nói với Trình Lộ.

Ngoài Trình Lộ, ba cô gái còn lại đều tươi cười, như đang trong dịp lễ tết nào đó, vô cùng phấn khởi.

Linh Huyền cũng lập tức nói theo: “Đúng đúng đúng, chính là chiếc váy ngắn chiết eo đó”.

Hiếu Ngưng không nói gì, kéo tay Trình Lộ vào phòng cô ta thay đồ.

“Các em đang làm gì thế?”. Tôi hỏi Tô Tô và Linh Huyền.

“Đương nhiên là chuẩn bị cho ngày mai đi gặp mặt bố mẹ rồi!”. Tô Tô kích động nói. Cứ như ngày mai người đem bạn trai giả đi gặp bố mẹ không phải Trình Lộ mà chính là cô bé. “Anh cũng đừng đứng đấy, bọn em mua cho anh một bộ plet rồi đây, mau đi thử đi”. Linh Huyền xách mấy túi đồ lên, nói với tôi.

“Anh thì khỏi đi, ngày mai cứ mặc bình thường là được rồi”. Tôi từ chối.

“Nhất định không được tùy tiện, phải làm cho bố mẹ Lộ Lộ vừa ý”. Linh Huyền nhìn thẳng vào mắt tôi và nhét cái túi vào tay tôi. Trông cô ấy hiền thực thê, nhưng khi cần thiết lại rất cương quyết, thảo nào cô ấy làm được nghề giáo viên.

“Anh Tiểu Mân, anh đi mặc thử đi, bọn em chọn cho anh đấy!”. Tô Tô đứng bên cạnh nói phụ thêm vào.

“Thôi được...”. Tôi bó tay với hai cô gái, xách bộ plet vào phòng mặc thử.

Lạ thật, họ không đo mà lại mua rất vừa người tôi. Loại plet theo phong cách thoải mái này, cộng với chiếc cà vạt nhả nhận, rất phù hợp với ý thích của tôi.

Xem ra, không chỉ có tôi nghiên cứu bọn họ, mà họ cũng đang nghiên cứu tôi.

Xem nhãn mác bộ plet, là Armani, chắc cũng phải tầm hơn hai nghìn, xem ra để giúp đỡ Trình Lộ qua ải lần này, họ đã tốn không ít công sức.

Tôi vừa nghĩ vừa mặc plet vào, rồi bước ra ngoài.

“Nào nào nào, đứng cạnh nhau đi!”. Tô Tô thấy tôi đi ra, chạy như bay tới kéo tôi ra đứng cạnh Trình Lộ.

Lúc này Trình Lộ đã thay sang sơ mi trắng váy đen trông rất nhã nhặn, mái tóc đen nhánh của cô ta đã được vắn ra đằng sau, kẹp lại bằng một chiếc kẹp tóc xinh xắn. Chiếc cổ thon dài, đeo sợi dây chuyền ngọc trai, thắt thêm chiếc nơ bướm, đậm phong cách của nhân viên văn phòng, vừa cao quý vừa giản dị.

Tuy tôi không nói ra, nhưng trong lòng không thể không tán thưởng.

Bộ plet trên người tôi cũng là kết hợp giữa hai màu đen trắng cổ điển, đơn giản mà đẹp mắt. Trình Lộ nhìn tôi, ánh mắt cũng sáng bừng.

“Xứng đôi lắm! Xứng đôi lắm!”. Tô Tô, Linh Huyền, Hiếu Ngưng ngấm nghĩa kỹ lưỡng tôi và Trình Lộ, khen ngợi không ngớt.

Lời khen từ đáy lòng họ thực tế cũng là lời trái tim tôi muốn nói.

“Hứ, ai thèm xứng đôi với anh ta”. Trình Lộ liếc xéo tôi một cái, quay người bước vào phòng cô ta.

Tô Tô vui vẻ bước về phía trước kéo tay tôi, “Anh Tiểu Mân, anh mặc plet đẹp trai lắm, bố mẹ chị Trình Lộ nhất định sẽ rất thích anh, em chúc anh rồi đấy!”.

“À, em cũng bảo với bố mẹ có bạn trai rồi, để họ khỏi thúc giục làm phiền em nữa. Lần sau bố mẹ em đến cũng nhờ cả vào anh đấy”. Hiếu Ngưng đi đến, vỗ ngực tôi như anh em thân thiết, nói.

Linh Huyền nhìn tôi, không nói gì. Cuối cùng, cô ấy cười rồi đi về phòng. Qua một kỳ cuối tuần nhàn hạ, ngày thứ hai đây thử thách đã kề cận trước mắt.

Tô Tô sợ tôi không mặc bộ plet họ mua cho tôi hôm qua, vừa sáng tinh mơ đã chạy vội vào phòng, đốc thúc tôi mặc bộ plet hiệu Armani đó.

Trình Lộ cũng đã mặc bộ đồ mà hôm qua cô ta chọn, trong phòng khách, Linh Huyền, Hiếu Ngưng, những người chị em tốt của Trình Lộ đang giúp cô ta chải tóc, cử như chuẩn bị cho cô ta về nhà chồng không bằng.

Qua bàn tay chải chuốt khéo léo của họ, Trình Lộ đã xinh đẹp gấp đôi lúc trước, khiến người lúc nào cũng đối đầu với cô ta trong công ty là tôi cũng suýt nhận không ra.

“Anh Tiểu Mân, hôm nay bọn em giao chị Lộ Lộ cho anh đấy!”. Tô Tô kéo tay Trình Lộ đến trước mặt tôi, đặt tay cô ta vào tay tôi.

“Tô Tô, nói linh tinh cái gì thế!”. Trình Lộ vội vàng rút tay lại như bị điện giật, quở trách Tô Tô.

“Nói rõ trước nhé, tôi là vì hai nghìn thôi. Chứ vốn dĩ tôi cũng chẳng muốn giúp gì cô đâu”. Tôi nhìn Trình Lộ, nói.

“Lấy tiền của người thì phải giúp người giải nạn. Anh mà làm hỏng chuyện, tôi không để cho anh yên thân đâu”. Trình Lộ trừng mắt nhìn tôi, nói.

Lông mi của cô ta đã được Linh Huyền và Hiếu Ngưng tỉa tốt nên trông mắt cô ta đã to hơn, đẹp và hút hồn hơn nhiều. Tôi nghĩ cô dâu chắc cũng chỉ trang điểm đến mức này là cùng.

“Hôm nay có định chen chúc trên xe bus nữa không?”. Tôi hỏi cô ta. Cách ăn vận hôm nay của cô ta, nếu đi xe bus mà bị người ta chèn cho thì chẳng ra làm sao cả.

“Hừ, hôm nay tôi sẽ miễn cưỡng một lần, ngồi cái xe ghê của anh đến công ty”, Trình Lộ nói. Giọng điệu này, cứ như tôi bắt cô ta đi xe tôi không bằng.

Linh Huyền cũng liếc tôi một cái, ý nhắc nhở tôi hôm nay cố chịu đựng tính khí của Trình Lộ.

Tôi lạnh lùng hừ một tiếng, chỉnh lại cổ áo, rồi đi ra ngoài.

Trình Lộ cũng lạnh lùng hừ một tiếng, rồi theo sau tôi.

Tôi còn nghe thấy Tô Tô khen ngợi một câu sau lưng, “Anh Tiểu Mân và chị Lộ Lộ xứng đôi quá, chỉ tiếc anh ấy là gay...”.

Trình Lộ và tôi đều giả bộ không nghe thấy, lần lượt ngồi vào xe.

“Tôi cảnh cáo anh, tối nay anh mà làm gì bừa bãi, tôi tuyệt đối không tha cho anh”. Trình Lộ đã ngồi vào xe rồi, cuối cùng vẫn không yên tâm, nghiêm túc nói.

“Xí”. Tôi không thèm tranh cãi với cô ta.

Tôi biết rất rõ lúc này Trình Lộ đã lên thuyền giặc của tôi, giờ muốn đổi người thì cũng không kịp nữa. Đến lúc đó xem tôi hành hạ cô thế nào.

Tôi vừa có tiền lại vừa có cơ hội ức hiếp cô ta, xem ra Trình Lộ đúng là đã bước vào đường cùng rồi, mới tìm kẻ thù không đội trời chung như tôi giúp đỡ.

BMW chạy bon bon về hướng công ty, Trình Lộ ngẫm nghĩ, rồi nói: “Tối nay anh cũng lái chiếc xe này đi nhé”.

“Không phải là xe ghê sao, lái đi làm gì, mất mặt lắm”. Tôi mỉa mai cô ta.

Trình Lộ trừng mắt nhìn tôi, nói, “Nếu không phải trông cái mã anh cũng đẹp trai, còn lâu tôi mới nhờ anh. Dù sao cũng chỉ gặp một lần, nhờ cái gối ôm bằng hoa như anh cũng đủ rồi”.

“Không biết ai không làm nổi đơn hàng lớn của Wolters Kluwer, còn nhờ tôi giúp đỡ nữa”. Tôi bình thản nói.

“Hừ!”. Trình Lộ biết không nói lại tôi, tức anh ách hừ một tiếng, nhìn ra ngoài cửa xe.

“Sắp tới có sách ngoại văn nào hay, giữ lại hết cho tôi, tôi phải thiết kế một cơn sóng sách, bán được một trăm nghìn cuốn trong vòng một tháng”. Tôi nói với cô ta.

“Một trăm nghìn cuốn á?”. Trình Lộ quay lại nhìn tôi, “Anh nằm mơ à! Còn là sách ngoại văn nữa chứ? Không nói đến sách của chủ tịch Hiệp hội nhà văn không bán nổi ngàn ý, ngay cả Thượng đế hạ phạm viết tự truyện cũng không bán nổi tới con số ấy trong một tháng!”.

“Cô không tin tôi hả?”.

“Tin anh á? Anh cứ ở đó mà phét lác đi! Nếu một tháng mà anh bán được một trăm nghìn cuốn, tôi sẽ...”, Trình Lộ khựng lại, không biết nói gì tiếp.

“Cô sẽ làm người hầu của tôi một tháng, thế nào?”. Tôi tiếp lời cô ta, nói.

“Được! Thế nếu anh không bán được đến con số ấy, tính thế nào?”. Trình Lộ hỏi lại.

“Tôi sẽ làm người hầu của cô nửa tháng”. Tôi nói.

“Sao lại là nửa tháng?”. Trình Lộ hỏi tôi.

Tôi nhìn cô ta, “Còn so đo tỷ lệ lớn nhỏ ư, cô tưởng bán được một trăm nghìn cuốn dễ thế sao?”.

Trình Lộ không nói được gì, nhưng chắc cô ta đang tính tôi làm người hầu cho cô ta nửa tháng thôi là đã mãn nguyện lắm rồi.

Chắc là nghĩ nhiều về chuyện tối nay gặp mặt bố mẹ Trình Lộ, nên đến công ty đã nửa ngày trời mà tôi không có tâm trí đâu để làm việc. Tôi nhìn Trình Lộ ngồi đối diện, cô ta cũng vậy. Đôi khi ánh mắt gặp nhau, chúng tôi đều cảm nhận được đối phương cũng đang chờ hết giờ.

“Tối nay, anh hãy biểu hiện thật tốt cho tôi đấy!”. Trình Lộ không chịu được, bắt ngừng việc, nói.

“Đúng là nhiều chuyện, đây đã là lần thứ tám cô nhắc tôi chuyện này rồi đấy”. Tôi trả lời cô ta.

Nhìn dáng vẻ cô ta, thì chắc chắn điểm yếu chí mệnh của cô ta chính là bố mẹ, không còn cách nào khác, có thể đủ sức tiêu diệt tính khí tự cao của cô nàng “Bạch Cốt Tinh” này thì cũng chỉ có sự lả lơi của bố mẹ cô ta thôi.

Cô ta đứng lên đi rót một tách cà phê, đây đã là tách cà phê thứ sáu trong buổi sáng ngày hôm nay. Có thể thấy rõ mòn một sự căng thẳng và lo lắng của cô ta.

“Nói cho anh biết, anh phải làm cho bố mẹ tôi tin anh là người đàn ông đáng tin cậy, nếu không, họ nhất định sẽ càn giày vò tôi hơn, không chừng còn giới thiệu bạn trai cho tôi nữa”. Cô ta bưng tách cà phê về chỗ, nói với tôi.

“Tôi không dám chắc đâu, thông thường, người đàn ông thích nổi con gái xấu tính của bố mẹ cô thì cũng tử tế thể quái nào được”. Tôi nói.

“Anh...”. Trình Lộ đặt cộp tách cà phê xuống bàn làm việc của tôi, “Không thêm cái lý với anh nữa, tôi đi vệ sinh!”.

Đây đã là lần thứ tư cô ta vào nhà vệ sinh. Xem ra, thử thách tối nay không hề bình thường với cô ta. Cuối cùng cũng chịu đựng được đến hết giờ làm, Trình Lộ vừa thu dọn đồ đạc vừa có vẻ hơi hoảng loạn. Nếu không tận mắt chứng kiến chắc tôi cũng không tin là cô ta sợ bố mẹ mình đến thế.

“Còn không đi lấy xe à!”. Thấy tôi động tác lè mề, Trình Lộ giục.

“Được được được”. Tôi cố tình gật đầu, khom lưng, ra vẻ vô cùng nghe lời, xuống dưới lấy xe.

Trình Lộ xuống sau một chút để tránh ánh mắt dòm ngó của mọi người, chuồn vào xe tôi ngồi.

“Nhà hàng Bình Tinh, tôi đặt bàn trước rồi”. Cô ta nói.

“Ừ”. Tôi vẫn tỏ ra rất nghe lời, lập tức lái xe theo hướng đó.

“Lát nữa biểu hiện tốt vào đấy”. Trình Lộ vẫn không yên tâm, dặn dò một câu.

Hừ, coi thường tôi quá đấy. Cái tôi giỏi nhất chính là để lại ấn tượng tốt cho người khác, nếu không, một sinh viên chẳng mấy ưu tú như tôi sao có thể ngồi vững trên ghế chủ tịch hội sinh viên bốn năm trời được. Tôi trầm nghĩ.

Rất nhanh, chiếc BMW đã đưa chúng tôi đến nhà hàng Bình Tinh, sau khi lượn một vòng nhỏ, xe đã được cho vào vị trí an toàn.

Cái vòng xe quá đột ngột khiến Trình Lộ không kịp phản ứng, ngã nhào vào lòng tôi.

“Khốn nạn!”. Trình Lộ biết tôi cố tình, trừng mắt nhìn tôi, rồi quay về phía nhà hàng, hất hất hàm: “Hai người ngồi cạnh cửa sổ chính là bố mẹ tôi”.

Tôi cười, đi ra khỏi xe, rồi vòng qua cửa xe bên kia, nắm lấy tay Trình Lộ, kéo mạnh vào lòng.

“Đau chết đi được”. Trình Lộ nghiêng rầm rầm, hạ giọng nói, đồng thời dùng móng tay quắp chặt lấy cánh tay tôi trả đũa.

Bố mẹ Trình Lộ nhìn chúng tôi chằm chằm.

Tôi càng ôm Trình Lộ chặt hơn, cô ta bị đau ở hông mà không thể giẫy giụa, chỉ có thể chịu đựng.

“Không ngờ eo cô cũng nhỏ gớm”. Tôi nói với cô ta.

“Về nhà tôi cho anh biết tay!”. Trình Lộ trợn mắt, hạ thấp giọng đáp.

Vừa bước vào nhà hàng, bố mẹ Trình Lộ lập tức vẫy tay về phía chúng tôi.

“Bố! Mẹ!”. Trình Lộ thừa cơ thoát khỏi vòng tay ma quỷ của tôi, vui vẻ đi về phía bố mẹ, gọi ngọt như mía lùi.

Đúng là giỏi giả nai, tôi thầm nghĩ.

Tôi cũng đi nhanh về phía đó, cười với bố mẹ Trình Lộ.

Nhìn cách ăn mặc của bố mẹ Trình Lộ, họ chắc là thành phần trí thức, thân thiết dễ gần, làm tôi cũng đỡ lo lắng hơn.

Lúc này, họ nhìn tôi, mặt vẫn nở nụ cười tươi tắn, xem ra, cửa ải hình thức đã lọt qua một cách dễ dàng.

“Nào, ngồi xuống đi”. Bố Trình Lộ chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh ông, nói.

Tôi cố ra vẻ cười ngại ngùng, rồi ngồi xuống.

“Anh ấy gặp bố mẹ lần đầu, còn ngại chưa dám nói chuyện”. Trình Lộ giải thích, rồi quay sang nói với tôi, “Còn không chào bố mẹ”.

Tôi nhìn bố mẹ cô ta, vẻ mặt ngại ngùng, chào: “Cháu chào hai bác”.

Họ gật đầu hài lòng, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, “Gọi món thôi”.

Trình Lộ sấn vào gần mẹ cô ta, hai người cùng nhau gọi món, trông rất thân mật. Còn bố Trình Lộ thì mỉm cười ngấm ngấm tôi, lát sau mới hỏi tôi, “Cháu làm cùng công ty với Trình Lộ à?”.

“Dạ, cô ấy ở phòng bản quyền, cháu ở phòng thị trường”. Tôi trả lời.

“Con bé này, cứ giấu hai bác mãi”. Mẹ Trình Lộ đột nhiên ngắt đầu lên, xen vào một câu. Mắt bà lộ rõ ánh cười, xem ra ấn tượng đầu tiên về tôi rất tốt. Không còn cách nào khác, ai bảo bề ngoài của tôi chính là thể loại mà các bậc phụ huynh ưa thích.

Tôi chỉ cười, không nói câu nào. Không biết Trình Lộ nói gì với bố mẹ cô ta, tôi cũng không dám ăn nói tùy tiện.

“Mẹ, món này được không”. Trình Lộ sợ mẹ cô ta hỏi quá nhiều sẽ bại lộ, vội vàng thu hút sự chú ý của bà, hỏi.

“Cháu có biết vụ vệ tinh của Mỹ và Nga va vào nhau không?”. Bố Trình Lộ đột ngột hỏi tôi.

Tôi ngơ ra một lúc, rồi trả lời: “Dạ, cháu có biết”.

“Có biết Nhật Bản muốn đề nghị tham gia vào hội đồng thường trực trong lần họp tới của Liên hiệp quốc không?”, ông lại hỏi.

“Biết chút xíu ạ”. Tôi trả lời.

“Có biết chuyện hải tặc ở Somali gần đây không?”. Ông lại hỏi tiếp.

“Biết một chút ạ”. Tôi nói rồi nhìn ông, đoán xem rốt cuộc ông định làm gì.

“Vậy cháu biết ba sự kiện này có mối quan hệ gì với nhau không?”. Cuối cùng, ông hỏi tôi.

Tôi ngồi ngây ra nhìn ông, thật không ngờ, làm bạn trai Trình Lộ lại có kiểu kiểm tra này. “Cho cháu nửa phút suy nghĩ”. Bố Trình Lộ rút một điều thuốc, ngồi thong thả hút.

Mẹ Trình Lộ thấy vậy, trách cứ: “Đây là đi gặp con rể chứ không phải gặp học sinh, ông cũng thật là”. Bà quay đầu nhìn tôi, “Lương Mân, cháu kệ ông ấy, ông ấy dạy quan hệ quốc tế, lúc nào chả thích thế”.

“Dạ, không có gì, chỉ là nói chuyện thông thường mà bác”. Tôi cười với mẹ Trình Lộ, rồi quay mặt về phía bố Trình Lộ, “Cháu thấy... vệ tinh của Mỹ và Nga va vào nhau, tất nhiên sẽ làm quan hệ hai nước càng trở nên căng thẳng hơn, từ đó dẫn đến quyền quản lý vũ trụ sẽ trở thành điểm thu hút mới của quyền lực quốc tế, kết quả này sẽ dẫn đến các quốc gia khác sẽ thiết lập vai trò mới của mình trên trường quốc tế, Nhật Bản gấp gáp muốn trở thành ủy viên thường trực, chứng tỏ sự căng thẳng của họ, còn về sự kiện hải tặc ở Somali, nhìn thì có vẻ không liên quan gì đến các quốc gia khác, nhưng trên thực tế, cũng là một vũ đài để các nước tham gia vào các sự kiện mang tính quốc tế, lập trường của ba quốc gia về sự kiện này, ngược lại, cũng sẽ ảnh hưởng đến việc Nhật Bản có thể vào ủy ban thường trực hay không, Nga và Mỹ nước nào có thể chiếm được ưu thế về vũ trụ, điều này có liên quan trực tiếp đến sự phát triển của cả ba nước trong năm mươi hoặc một trăm năm tới”.

11. Chương 11

Tôi không hề nghĩ ngợi gì, nói một lèo.

“Nói hay lắm!”. Bố Trình Lộ khen ngợi.

Mẹ Trình Lộ cũng nhìn tôi bằng ánh mắt tán thưởng. Trình Lộ khẽ liếc tôi một cái, vẻ mặt căng thẳng cuối cùng cũng thoải mái hơn chút.

“Bố, bố đừng kiểm tra anh ấy nữa. Anh ấy cũng có phải học sinh của bố đâu”. Trình Lộ nói.

“Không sao đâu ạ, chúng ta tiếp tục câu chuyện đi bác”. Tôi dẫn dắt chủ đề, nói từ chuyện tàu ngầm của Anh và Pháp va chạm gần đây cho tới chiến tranh Giáp Ngọ, rồi lại từ chiến tranh Giáp Ngọ nói đến việc phân nhóm các chòm sao trong tương lai, nói chuyện rất tự do, thoải mái, chủ đề nào cũng xoay quanh quan hệ quốc tế, khiến bố Trình Lộ cũng nói rất nhiệt tình.

“Cháu mà là học sinh của bác, bác nhất định sẽ cho cháu điểm tuyệt đối!”. Cuối cùng, bố Trình Lộ không kìm được, vỗ tay nói.

Mẹ Trình Lộ cũng gọi món xong, bà thấy tôi và bố Trình Lộ hợp nhau như vậy, thích thú cười.

“Bố mẹ em đều là giáo sư đại học, bố em dạy quan hệ quốc tế, mẹ em dạy ngoại ngữ”. Trình Lộ giới thiệu với tôi.

“Tiếng gì ạ?”. Tôi hỏi, vừa hỏi vừa nghĩ thầm, thật không ngờ, gia thế của Trình Lộ cũng không tồi.

“Tiếng Anh, tiếng Đức và tiếng Pháp. Bây giờ bác chủ yếu dạy tiếng Pháp”. Mẹ Trình Lộ cười, nói.

“Elle a très vertueux, jje suis me sa”. Tôi lập tức nói.

Mẹ Trình Lộ nghe thấy câu này, nhìn tôi kinh ngạc, rồi cười hi hi.

“Cậu ấy nói gì thế?”. Bố Trình Lộ tò mò hỏi.

“Cậu ấy nói bằng tiếng Pháp, Trình Lộ vừa hiền thực vừa xinh đẹp, cậu ấy rất thương con bé”. Mẹ Trình Lộ giải thích, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt tán thưởng, “Không ngờ cháu cũng biết tiếng Pháp”.

“Thời học đại học cháu chẳng có việc gì làm nên có học chút ít thôi ạ”. Tôi nhẹ nhàng đáp.

Trình Lộ ngồi cạnh mẹ, ném một cái nhìn về phía tôi, vừa hài lòng vừa ghen tỵ. Một mặt, cô ta không muốn thấy tôi đắc ý, mặt khác, cô ta lại mong tôi để lại ấn tượng tốt trong lòng bố mẹ cô ta, hy vọng cuộc “phỏng vấn” bạn trai này thông qua ngay lần đầu tiên.

“Hôm nay làm việc cả ngày trời, chắc cháu đói lắm nhỉ, thức ăn sắp được bê lên rồi, cháu đợi chút nhé”. Mẹ Trình Lộ nhìn “con rể” nói giọng đầy yêu thương.

Lúc này tôi đứng lên “Hôm nay được gặp hai bác, cháu rất vui, thực ra cháu có chút việc bận ạ”.

“Hả, sao lại đi rồi?”. Bố và mẹ Trình Lộ đều nhìn tôi ngạc nhiên, hỏi.

Tôi lấy điện thoại ra, “Dạ, đột nhiên cháu có chút chuyện cần giải quyết ạ”.

Kệ cho hai người họ ngăn cản, tôi vội vàng rời khỏi bàn, đi ra cửa nhà hàng.

Quả nhiên, Trình Lộ vội vàng đuổi theo, kéo tôi lại, “Anh giờ trò gì thế!”.

“Bố mẹ cô có vẻ rất hài lòng về tôi”. Tôi nhìn cô ta, cười hi hi, nói.

“Thế thì sao! Chỉ có thể nói anh giỏi đóng kịch!”. Trình Lộ trừng mắt nhìn tôi, nói giọng không phục.

“Nhưng tôi không chơi cùng cô được nữa, tôi phải đi rồi”. Tôi thu lại nụ cười, nói.

“Anh!”. Trình Lộ vội vàng kéo tay tôi lại, “Anh đã lấy tiền rồi, còn muốn lật lọng hả?”.

“Tôi đâu có lật lọng? Chẳng phải tôi đã gặp bố mẹ cô rồi sao?”. Tôi lấy tay chỉ vào trán cô ta, “Ăn cơm lại là một chuyện khác, phải trả thêm tiền”.

Trình Lộ tức đến run người, nhưng chuyện đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, “Nói! Muốn bao nhiêu tiền!”.

“Năm trăm”. Tôi đứng đưa bàn tay.

“Tên khốn nạn!”. Trình Lộ rửa một câu, móc ví ra, đưa cho tôi năm trăm.

Tôi cười, cầm tay cô ta đi về phía chiếc bàn gần cửa sổ.

Kịch hay còn ở phần sau. “Thật ngại quá, vừa rồi cháu đã gọi điện hủy cuộc hẹn rồi, chúng ta tiếp tục ăn cơm ạ”.

Tôi trở về bàn, nói với bố mẹ Trình Lộ.

“Đàn ông bận bịu vì sự nghiệp là điều nên làm”. Bố Trình Lộ nói đầy vẻ hiểu biết.

“Đúng đấy ạ, anh ấy rất bận, một nửa công việc ở công ty đều do anh ấy giải quyết”. Trình Lộ giúp tôi nói thêm vào. Cô ta khoát cánh tay tôi, đầu sát bên vai tôi, ra vẻ thân mật.

“Nếu đã không có chuyện gì, thì ngồi xuống ăn cơm thôi”. Mẹ Trình Lộ nói.

“Dạ”. Trình Lộ kéo tay, bảo tôi ngồi bên cạnh cô ta. Có lẽ cô ta đã đọc tờ giấy chứng nhận mà Đại Bính gửi tới, từ đó nhận định tôi là gay, nên mới không ngại ngần gì ngồi sát vào người tôi. Cô ta chưa nhìn thấy bộ mặt đích thực của Đại Bính, nếu không, cầm chắc cô ta sẽ không dễ dàng tin vào tờ giấy chứng nhận đó.

“Bố, mẹ, sao lần này bố mẹ lại đến Bình Hải ạ?”. Tôi đánh liều đổi cách xưng hô hỏi bố mẹ Trình Lộ.

Có lẽ tiếng “bố mẹ” này rất hiệu nghiệm, mẹ Trình Lộ vui như nở hoa trong lòng, “Lần này hả, là đại diện cho trường đại học của bố mẹ đến đây giao lưu với mấy trường đại học của Bình Hải”.

“Bố mẹ dạy ở trường nào ạ?”. Tôi hỏi.

“Mẹ và bố đều dạy ở trường Phúc Đán, nhưng ông ấy thường nghiên cứu, ít khi lên lớp, chủ yếu dạy nghiên cứu sinh. Bác chủ yếu là lên lớp, dạy sinh viên chính quy”. Mẹ Trình Lộ không ngại ngần, giải thích tỉ mỉ cho tôi.

“Tuyệt quá ạ”. Tôi ca ngợi.

“Con cũng rất giỏi, nghe Trình Lộ nói, ngày còn học ở Học viện Thương mại Hoa Đông, con là chủ tịch hội sinh viên đúng không?”. Mẹ Trình Lộ hỏi.

“Dạ, anh ấy là người duy nhất trong lịch sử Hoa Thương giữ chức chủ tịch hội sinh viên liên tiếp bốn năm liền. Vừa bước chân vào đại học đã là chủ tịch hội sinh viên rồi, lúc tốt nghiệp, nhà trường giữ anh ấy lại làm giảng viên mà anh ấy không chịu”. Đột nhiên Trình Lộ nói xen ngang, ra vẻ tự hào về tôi lắm.

Thấy cô ta dối lòng nói lời tốt cho tôi, trong lòng thì đang nguyên rửa tôi, ngoài mặt lại giả bộ sùng bái, tôi đã thấy vô cùng sung sướng, như được uống cốc nước hoa quả mát lạnh trong ngày hè nóng nực, oi ả.

Nhưng, cô ta chưa nói đến sự tích huy hoàng nhất của tôi. Lúc học năm hai, tôi từng thành lập câu lạc bộ tán thủ Hoa Thương, đoạt giải nhì đồng đội trong giải thi đấu tán thủ dành cho sinh viên trên toàn quốc; hồi năm ba, đơn thương độc mã tạo mối quan hệ tốt với người phụ trách nhân sự của các ngân hàng lớn của Trung Quốc, tạo cơ hội cho tất cả sinh viên năm tư của Hoa Thương có thể vào hệ thống ngân hàng thực tập, giúp cho tỷ lệ có việc làm của các sinh viên tốt nghiệp trường Hoa Thương năm đó tăng 15%; bằng nỗ lực của bản thân đã khiến thầy hiệu trưởng phê chuẩn cho ngày lễ Tình nhân trở thành ngày lễ không lên lớp của toàn Hoa Thương, hồi đó gây náo động toàn trường và được mọi người hưởng ứng cuồng nhiệt, “lễ Tình nhân” trở thành nét đặc sắc của Hoa Thương và vẫn được duy trì cho đến tận bây giờ, hồi năm tư, từ chối lời mời của trụ sở chính của Ngân hàng Trung Quốc ở Bắc Kinh, ở lại Bình Hải, gia nhập ngành xuất bản...

Dĩ nhiên, tôi sẽ không nói những điều này với Trình Lộ, ngay cả Tô Tô cũng không nói nhiều.

Những cái họ biết đều chỉ là một chút thành công vụn vặt của tôi mà thôi.

Lúc này, mẹ Trình Lộ thấy con gái nói về tôi một cách ngọt ngào, mỉm cười, nói: “Lộ Lộ tính cách mạnh mẽ, đôi khi còn nóng tính, con ở bên cạnh có chịu nổi nó không?”.

“Tính cô ấy cũng hơi nóng ạ, thi thoảng con cũng không chịu nổi. Ha ha ha”. Tôi cười trả lời.

Trình Lộ giận dữ lườm tôi, nhưng trước mặt bố mẹ, cô ta không dám lên cơn.

“Còn nữa, con bé lúc nào cũng than vãn ngực nhỏ, Lương Mân, con nói xem, đáng người Lộ Lộ rất chuẩn đúng không”. Mẹ Lộ Lộ tiếp tục nói.

Phì... Tôi suýt nữa thì phun nửa cốc nước chè vừa uống ra.

“Mẹ! Mẹ nói linh tinh cái gì thế!”. Trình Lộ không vừa lòng ngắt lời.

“Lương Mân có phải người ngoài nữa đâu”. Mẹ Trình Lộ nhìn cô ta với ánh mắt trách móc, rồi quay sang tiếp tục nói với tôi, “Nó cao tầm mét bảy, vòng ngực 90, con nói xem có làm sao nó suốt ngày kêu ngực mình nhỏ? Còn đòi đi nâng ngực nữa...”.

Phì! Lần này tôi không nhịn nổi nữa, ngụm nước chè đã uống vào đều phụt ra hết.

Thấy tôi như vậy, mẹ Trình Lộ căng thẳng nhìn tôi, “Con không sao chứ?”.

“Con không sao ạ, vừa rồi là do con không cẩn thận bị sặc thôi ạ”. Tôi khoát khoát tay, thấy khuôn mặt ngượng ngùng đến méo mó của Trình Lộ, tôi cố nén nỗi vui sướng trong lòng, cố giữ vẻ điềm tĩnh, “Dạ, cô ấy cũng suốt ngày đòi con mua áo nâng ngực, lần trước con còn mua cho cô ấy một chiếc áo có viền ren của Triumph gì đó, hết sáu trăm tệ”.

“Anh!”. Trình Lộ không kìm chế được, nghiêng răng nhìn tôi.

“Bạn trai nói mấy câu về con thì có làm sao?”. Bố Trình Lộ ngồi bên cạnh nghiên cứu thực đơn, đột nhiên nói, “Cái tính khí này của con, nên thay đổi ngay đi”.

Thấy cả bố lẫn mẹ đều ủng hộ tôi, Trình Lộ tức đến nổi mắt. Cái gọi là khuôn đá rơi đúng chân mình, chính là đây.

Tôi cười vui vẻ với cô ta, cố ra vẻ tiểu nhân đắc chí để khiêu khích cô ta.

“Lương Mân, gặp được con tốt quá”. Mẹ Trình Lộ nhìn tôi rồi nói: “Lộ Lộ cũng không còn nhỏ nữa, trước đây bố mẹ rất lo lắng cho chuyện chồng con của nó, bây giờ nhìn thấy con, mẹ yên tâm rồi. Con trưởng thành, hiểu chuyện hơn Lộ Lộ nhiều”.

“Hừ”. Trình Lộ bất mãn khẽ hừ một tiếng. Trong hoàn cảnh này, cô ta thực sự vô cùng mâu thuẫn, một mặt không muốn tôi được bố mẹ cô ta khen ngợi, mặt khác lại hy vọng bố mẹ cô ta hết sức hài lòng về anh “người yêu giả mạo” là tôi.

“Nó còn nói, bạn trai nó có việc bận đi công tác, hai ngày nay không ở Bình Hải, mẹ còn tưởng nó lừa bố mẹ, không ngờ hôm nay còn đem bạn trai đến giới thiệu”. Mẹ Trình Lộ nói.

“Mấy hôm trước công ty định cử con đi công tác, nhưng vì phải gặp mặt bố mẹ, nên đã cử người khác đi thay rồi ạ”. Tôi nói.

“Lộ Lộ, có bạn trai giỏi giang như vậy mà còn giấu bố mẹ suốt một năm”. Mẹ Trình Lộ quay đầu nhìn cô ta, trách cứ.

“Mẹ, cũng không tốt quá như thế đâu ạ...”. Trình Lộ hạ thấp giọng, nói.

“Có gì không tốt, mẹ còn thấy con không xứng với người ta đấy”. Mẹ Trình Lộ nói thẳng.

“Đúng thế, Lương Mân biết chuyện đại sự của quốc tế, còn con? Cả ngày chẳng thèm để ý đến xu thế xung quanh”. Bố Trình Lộ nói thêm vào.

“Thực ra cũng tạm ổn ạ, Trình Lộ ngoài không biết nấu ăn, không biết giặt quần áo, không biết chăm sóc người khác, không biết rửa bát, không biết... cũng không có khiếm khuyết gì mấy ạ”, tôi nói. Nhìn thì có vẻ nói đỡ cho cô ta, nhưng lại liệt kê ra một loạt khuyết điểm của cô ta Trình Lộ mở to mắt nhìn tôi, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

“Ừ, Lộ Lộ nhiều khuyết điểm thế mà con vẫn thích nó, đúng là không dễ dàng gì”. Mẹ Trình Lộ cười với tôi, nói.

Tôi cũng cười, bố Trình Lộ cũng cười. Chỉ có Trình Lộ ngồi yên tại chỗ, tức đến nghẹt thở.

“Thức ăn đến rồi, ăn cơm thôi”. Thấy nhân viên phục vụ bê mấy đĩa thức ăn đến, bố Trình Lộ nói.

Trình Lộ tức đến no bụng, không nhét nổi cái gì vào bụng nữa. Còn tôi và bố Trình Lộ nói chuyện rôm rả, từ chuyện quốc tế đến chuyện trong nước, lại nói từ chuyện trong nước đến sự phát triển của nền giáo dục Trung Quốc, rồi lại nói sang chuyện sinh đẻ kế hoạch... Nói từ đông sang tây, từ nam qua bắc.

Thi thoảng tôi cũng quay qua nói chuyện với mẹ Trình Lộ, lần nào cũng gọi “mẹ”, mẹ Trình Lộ vui đến không ngậm được miệng lại.

Dù sao hai ngày nữa họ cũng đi rồi, chịu thiệt một chút cũng được, coi như nhận mẹ nuôi vậy. Tôi thâm nghĩ.

Nhưng Trình Lộ lại cảm thấy tôi đang lợi dụng, mỗi lần tôi gọi “mẹ”, cô ta đều lườm tôi như bị điện giật.

Làm cho bố mẹ Trình Lộ vui vẻ, bữa cơm hôm nay cũng đã kết thúc. Lúc thanh toán, tôi kiên quyết đòi trả tiền, lại lấy được lòng bố mẹ Trình Lộ.

Lông cừu mọc ra trên thân cừu, chỗ tiền này thực chất là của Trình Lộ. Nhưng, gặp gỡ nói chuyện vui vẻ với bố mẹ Trình Lộ như vậy, cho dù không lấy tiền của Trình Lộ, tôi cũng tình nguyện mời.

“Bố, để Lương Mân lái xe đưa bố mẹ về khách sạn”. Đi ra đến cửa nhà hàng, Trình Lộ nói.

“Đúng vậy, buổi tối trời lạnh, con đưa bố mẹ về nhé”. Tôi vừa nói vừa mở cửa xe.

Hai bên đèn chiếc BMW vụt sáng, thân xe màu trắng, trong đêm tối vô cùng bắt mắt.

“Mẹ, chiếc xe này anh ấy tự mua khi còn học đại học đấy”. Trình Lộ giới thiệu với mẹ cô ta. Vào giây phút sắp kết thúc cuộc “phỏng vấn” này, cuối cùng cô ta cũng hào phóng khen tôi được đôi câu.

“Thế hả, đúng là tuổi trẻ tài cao”. Mẹ Trình Lộ nhìn tôi, vô cùng thích thú. Bố Trình Lộ cũng gật đầu vừa ý.

“Được rồi, con đưa hai người về khách sạn nhé”. Tôi mở cửa xe, nói.

Dù sao đã là “người một nhà” rồi, bố mẹ Trình Lộ cũng không khách khí nữa, ngồi vào xe.

Khách sạn Hoàng Xuân nằm ở khu phía nam của Bình Hải, tôi đưa họ về đến khách sạn, mẹ Trình Lộ nhiệt tình mời tôi và Trình Lộ lên phòng chơi.

Thình thịch khó khước từ, Trình Lộ cũng không muốn bố mẹ không vui, đã diễn kịch thì diễn đến phút chót, thân mật kéo tôi đi theo bố mẹ cô ta vào thang máy.

Phòng bố mẹ Trình Lộ là một phòng lớn, chắc là mấy trường đại học liên kết với nhau cùng tiếp đãi, từ điểm này có thể thấy vị trí của bố mẹ Trình Lộ trong lần giao lưu này không hề thấp.

Trong phòng có một phòng khách lớn và hai phòng ngủ, mẹ Trình Lộ pha trà cho chúng tôi uống, vừa rồi tôi chỉ chăm chú nói chuyện “quốc gia đại sự” với bố Trình Lộ, mà không nói chuyện thường ngày với bà, chắc bà thấy rất không vui.

Chính vì mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích. Bà chắc chắn tôi là “đức lang quân tốt nhất” của

Trình Lộ, tôi chỉ lo sau này khi tôi và Trình Lộ “chia tay”, không biết bà sẽ tiếc nuối tới mức nào.

Bộp bộp bộp bộp bộp...

Đúng lúc này, đột nhiên trời đổ mưa rào. Cơn mưa rào mà dự báo thời tiết nói, không sớm không muộn, lại bất ngờ rơi đúng vào “buổi tối” như dự báo.

“Mưa to thế này, đi về e không tiện”. Mẹ Trình Lộ chau mày, nhìn ra bên ngoài, nói.

“Không sao, con có xe rồi ạ”. Tôi nói.

“Lái xe dưới trời mưa không an toàn, cũng không tiện nữa. Hơn thế trời cũng tối rồi”. Bố Trình Lộ kéo rèm cửa sổ, nhìn cơn mưa to bên ngoài, nói.

“Chi bằng tối nay hai đứa ngủ lại đây đi, vẫn còn một phòng nữa đấy”. Bố Trình Lộ nói tiếp.

Đề nghị này của bố Trình Lộ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi nghĩ bố Trình Lộ cũng phong kiến như mấy vị giáo sư đại học, nhưng không ngờ ông lại giữ tôi lại.

“Bố, ý bố là, con và Lương Mân...”. Trình Lộ kinh ngạc nhìn bố cô ta.

“Đã thời đại nào rồi, quan hệ của hai đứa cũng vững bền như thế, cần gì phải giữ phép nữa”. Bố Trình Lộ ngoái đầu nhìn cô ta, nói.

“Đúng đấy, bố mẹ rất thoải mái, nếu không đã không cho con ở lại làm việc ở Bình Hải. Cơ quan nhà nước thì con không chịu vào, cứ kiên quyết đòi làm ngành xuất bản, hồi đó đã nói xong hết mọi chuyện với chủ tịch thành phố rồi”. Mẹ Trình Lộ vỗ vỗ đầu cô ta đầy yêu thương nói.

“Mấy chỗ đó ngột ngạt chết được, còn lâu con mới làm”. Trình Lộ kiên quyết nói.

“Tóm lại, tối nay con và Lương Mân ngủ lại đây đi”. Mẹ Trình Lộ kéo cổ tay cô ta, nói.

“Cái này... không được đâu ạ...”. Trình Lộ xanh mặt.

Thấy Trình Lộ cứ từ chối mãi, mẹ cô ta nghi ngờ, “Con bé này, chắc không phải kéo Lương Mân đến giả làm bạn trai đấy chứ? Mẹ đã cảm thấy, một người ưu tú như Lương Mân, bạn trai cái gì chứ, con nói có là có được hả”.

“Không phải đâu ạ, mẹ, mai chúng con còn phải đi làm, qua đêm ở đây, sợ lạ giường lạ chiếu”. Trình Lộ thanh minh.

Bố Trình Lộ đi đến bên, “ừ, anh tin con gái mình không đem chuyện này ra làm trò đùa. Vương Yến, em cũng không phải không biết tính con gái, Lộ Lộ luôn rất cẩn trọng trong việc quan hệ nam nữ, nếu không phải bạn trai, tuyệt đối nó không đồng ý ngủ chung phòng”.

Tiếp đó, ông nhìn Trình Lộ, “Nhưng hôm nay cũng muộn rồi, trời lại mưa to, hai đứa ngủ lại đây đi”.

Đã đến nước này, tiền phạt tiền sang tận Tây Trúc, diễn kịch diễn cho trót, Trình Lộ miễn cưỡng gật gật đầu, “Thế thì con ngủ lại vậy”.

Mẹ Trình Lộ lúc này mới yên tâm. Hóa ra, bà cũng sợ Trình Lộ tìm đại anh nào đó lừa bà. Bây giờ thấy Trình Lộ đồng ý qua đêm với tôi, mới biết tôi là bạn trai thực sự, rốt cuộc, bà vẫn là người rõ tính cách con gái nhất.

“Mẹ đi thu dọn lại phòng, bên trong còn có một số hành lý của bố mẹ”. Mẹ Trình Lộ đi vào phòng ngủ phụ, nói.

Còn bố Trình Lộ lại đến bên cửa sổ, nhìn cơn mưa bên ngoài, có lẽ đang lo lắng cho hành trình ngày mai.

“Này, tôi đâu có nói sẽ qua đêm với cô”. Nhân lúc cả bố lẫn mẹ Trình Lộ đều không đứng cạnh, tôi khê nói với cô ta.

“Khốn nạn đáng chết, ai thêm qua đêm với anh chứ. Nếu không phải biết anh là gay, có đánh chết tôi cũng không ngủ cùng phòng với anh”. Trình Lộ nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

“Tôi nói trước, đây là hạng mục ngoài lề, phải trả thêm tiền”. Tôi nhìn cô ta, nói một cách chân thành.

“Anh...”. Trình Lộ trừng mắt nhìn tôi, nghĩ đến chuyện cô ta chịu ảm ức ngủ cùng phòng với tôi một đêm, lại còn phải trả thêm tiền cho tôi, gần như chỉ muốn xông lên giết chết tôi.

“Bổn công tử lần đầu tiên qua đêm với người khác, nhưng nể tình cô là khách quen, giảm giá, hai nghìn”. Tôi giơ hai ngón tay, chìa ra trước mặt cô ta.

Trình Lộ lập tức nắm lấy ngón tay tôi, chỉ hận không chặt đứt được chúng ngay tức khắc.

“Cô nghĩ cho kỹ đi, qua đêm nay, mọi sự viên mãn, nếu không, chỉ vì sự ki bo của cô, hớ hớ, cô nghĩ bố mẹ giáo sư của cô cũng ngu như cô chắc? Nếu không thì... lương tâm của tôi nổi lên, nói rõ ngọn ngành với bố mẹ cô?”. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt đang lưỡng lự của cô ta, uy hiếp.

“Hai nghìn thì hai nghìn!”. Trình Lộ đắn đo, cuối cùng nghiêng răng đồng ý, “Nhưng, tôi nợ anh. Anh xem đây, ví tôi đã chẳng còn xu nào rồi”.

“Nợ ư? Tôi không tin vào nhân cách của cô lắm”. Tôi giật chiếc ví trong tay cô ta, thu nhặt sạch sẽ một cách không thương tiếc, đến một xu cũng không bớt lại, mặc kệ Trình Lộ tức giận trừng mắt.

“Đồ khốn nạn, trước đây không nghĩ anh lại khốn nạn đến mức này”. Tận mắt chứng kiến tôi móc hết tiền trong ví cô ta nhét vào ví tôi, Trình Lộ cuối cùng chỉ thốt được một câu.

“Hi hi hi, sao cô biết? Nguyên vọng lớn nhất của đời tôi là quay trở về thời cổ đại làm thiếu gia nhà địa chủ, có nghìn mẫu ruộng, cả ngày không phải học hành gì, dắt theo một đám cầu nô tài ra phố trên ghẹo con gái nhà lành”. Tôi vút trả ví cho cô ta, dùng tay vuốt ve cằm Trình Lộ, nói.

Trình Lộ chăm chăm nhìn tôi, thấy tôi dè tiện như vậy, không biết nói gì.

“Giường mẹ đã trải sẵn rồi đấy, mau vào ngủ đi”. Lúc này, mẹ Trình Lộ từ phòng ngủ phụ bước ra, nói với chúng tôi.

“Mẹ, cảm ơn mẹ”. Trình Lộ kéo tay tôi đi về phòng, dáng điệu gấp gáp như khỉ.

“Đừng vội, lần đầu tiên gặp bố mẹ em, nói chuyện thêm đã”. Tôi kéo cô ta lại, khuyên nhủ.

“Có gì mà nói chứ?”. Trình Lộ đoán được lòng dạ tôi, tỏ vẻ không đủ kiên nhẫn.

“Những chuyện có thể nói nhiều vô biên, ví dụ, màu quần lót mà em thích này, thứ em sợ nhất này, bắt đầu thấy ngực mình nhỏ từ lúc nào này, vân vân và vân vân”. Tôi nói.

Trình Lộ trợn mắt, huých mạnh vào khuỷu tay tôi.

Nhưng mẹ Trình Lộ không ngại ngần, ngược lại còn nghĩ rằng tôi đang trêu đùa Trình Lộ, cười nói: “Lúc bé Trình Lộ thích mặc quần lót hình dâu tây, bây giờ chắc vẫn chưa thay đổi thói quen này đâu”.

“Mẹ!”. Trình Lộ vội vàng nói.

“Có gì phải ngại chứ, mọi người cùng vui vẻ mà. Lương Mân, mẹ bảo, con bé Trình Lộ này, trước đây bề ngoài cứ tỏ ra không vội tìm bạn trai, thực ra trong lòng nó rất muốn tìm, chỉ có điều yêu cầu cao quá mà thôi”.

“Mẹ... mẹ đừng nói linh tinh!”. Thấy mẹ mình nói mãi không thôi, Trình Lộ gấp gáp tới mức sắp nhảy dựng lên.

“Những điều trong lòng con, mẹ lại không biết à. Lần nào gọi điện thoại, con không nói ra miệng, nhưng trong lòng lúc nào chẳng muốn tìm một người quan tâm tới con. Chỉ có điều, con gái ạ, yêu cầu của con quá cao. Nói thẳng ra, nếu không phải hôm nay mẹ thấy Lương Mân quá ưu tú, thì còn lâu mẹ mới tin con thật lòng thật dạ muốn có bạn trai”.

Trình Lộ đỏ bừng mặt, chính cô ta kéo tôi đến giả làm bạn trai, giờ tới nước này, tiền cũng không được, lùi cũng không xong.

“Đúng thế”. Bố Trình Lộ cũng tiến lại, “Lương Mân thực sự rất tốt, chắc cũng chỉ có người như nó mới lọt vào mắt xanh của con. Nhưng nói đi phải nói lại, Trình Lộ con phải nỗ lực về tất cả các mặt mới có thể hoàn toàn xứng với Lương Mân, trở thành vợ hiền đảm đang của nó”.

Mẹ Trình Lộ gật đầu tán đồng, “Lộ Lộ, con cũng biết bố con rất ít khi khen ngợi người khác, lần này mắt nhìn người của con cũng không tồi đâu”.

Bố mẹ Trình Lộ ông một câu bà một câu, khiến tôi cũng cảm thấy hơi ngại.

“Bố mẹ đừng nói nữa!”. Đột nhiên Trình Lộ nổi cơn thịnh nộ với bố mẹ cô ta và cả tôi nữa, đi thẳng vào phòng ngủ.

Bố mẹ Trình Lộ nhìn nhau, không hiểu sao con gái lại tự dưng tức giận như thế.

Tôi cười, nói với họ: “Thực ra Lộ Lộ cũng rất tốt ạ”.

“Lộ Lộ lần đầu yêu, tính tình con bé thẳng thắn, con phải bao dung với nó nhé”. Mẹ Trình Lộ vỗ vỗ vai tôi, hất hất cằm về phía phòng ngủ phụ. “E hèm!”. Tôi bước đến cửa phòng ngủ phụ, cố tình ho mấy tiếng, rồi mở cửa bước vào. Trình Lộ đứng bên cửa sổ, đang bực bội một mình.

Chiếc cửa sổ này làm theo kiểu cửa sát đất, ngoài rèm cửa còn có một lần vải lưới chống côn trùng, cho người ta cảm giác lãng mạn. Bên cạnh cửa sổ là một lò sưởi trang trí, bên trên có đế nến và nến theo kiểu Tây, rất có không khí.

Trình Lộ mặc bộ đồ đen trắng, rất hợp với cách phối màu của căn phòng, người hợp cảnh, cảnh hợp người, khiến cho đáng về bực bội của Trình Lộ cũng trở nên trang nhã, ưu tư hơn.

“Này, có gì phải tức giận chứ, bố mẹ cô nể mặt cô mới hết lời khen tôi, chẳng phải là vì khen “bạn trai” của cô, cho cô vui à?” Tôi đi đến sau lưng, dùng tay vỗ vỗ vào lưng Trình Lộ.

“Cút, ai là bạn trai của tôi hả!”. Trình Lộ quay đầu lại, tức giận trừng mắt nhìn tôi.

“Có nhất thiết không? Cái gì cũng muốn đấu với tôi? Người khác khen ngợi tôi cũng không được”. Tôi không còn cách nào khác, lườm cô ta.

“Người khác cái gì, họ là bố mẹ tôi!”. Trình Lộ nói.

“Hi hi hi. Ai bảo cô nhờ tôi đóng giả bạn trai, bây giờ bố mẹ cô đứng về phía tôi, cô thấy bị cô lập rồi hả?”. Tôi cười nhạo báng.

Trình Lộ hứ một tiếng, quay đầu nhìn tôi, “Chớ có tự mãn, anh là bạn trai tôi, dĩ nhiên họ thích anh. Hừ, hừ hừ, anh không phải bạn trai tôi”.

“Không phải bạn trai, thì hôm nay cũng là bạn trai rồi. Dù sao tôi cũng đã được bố mẹ cô đồng ý, chọn ngày lành tháng tốt làm gì, chỉ bằng hôm nay chúng ta bái đường thành thân luôn. Hôm nay chúng ta gạo nấu thành cơm, tôi đi cướp áp trại phu nhân về, cho bọn lâu la ăn uống no nê ba ngày ba đêm”. Tôi nói.

“Cút!”. Trình Lộ trừng mắt.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, ánh sáng yếu ớt xuyên qua tấm rèm mỏng lung rọi vào trong, chiếu lên người Trình Lộ, khiến điệu bộ ngại ngùng đến giận dữ của cô ta trở nên vô cùng thú vị.

Trong không khí ẩm cúng, tôi không kìm được nhìn cô ta vài giây, sau đó mới định thần lại, “Được rồi, không đùa với cô nữa, hôm nay là cô mời tôi đến, tôi ngủ trên giường, cô ngủ dưới đất, không ý kiến gì chứ”.

“Cái gì? Tôi ngủ dưới đất á?”. Trình Lộ suýt nữa thì hét toáng lên: “Rốt cuộc anh có phải đàn ông không?”.

Đột nhiên cô ta nhớ ra điều gì, kéo dài giọng, “Ờ, đúng rồi, anh không phải đàn ông”.

“Nếu cô không coi tôi là đàn ông, thì ngủ cùng giường với tôi đi”. Tôi lập tức trả lời.

“Mơ nhé!”. Trình Lộ sợ tôi tranh mất giường, tháo giày ra, chui vào chăn trước.

Vốn dĩ tôi không định tranh giành với cô ta, nhưng cô ta làm vậy đã kích thích ý chí chiến đấu của tôi, tôi không nói câu nào, tháo giày, chui vào chăn cùng cô ta.

“Ra ngoài!”. Trình Lộ đạp tôi một cái.

Tôi tóm lấy cẳng chân cô ta, “Hi hi hi, cô không xuống hả, có bản lĩnh thì ngủ cùng tôi đi”.

“Khốn nạn!”. Trình Lộ rút mạnh chân về, dùng chiêu “Cửu âm bạch cốt trảo” đã thất truyền trên giang hồ từ lâu, cào vào ngực tôi.

Tôi đâu có để cô ta ra tay dễ dàng như vậy, một chiêu “Càn không đại na di”, tránh cánh tay của cô ta, đồng thời lấy thân mình đè chặt hai cánh tay không chịu an phận của cô ta.

“Bỏ ta ra!”. Trình Lộ đau tay, không chịu được hét lên.

“Hi hi hi, xem ai thắng ai nào?”. Tôi đắc ý hỏi Trình Lộ. Tuy ăn hiếp phụ nữ không phải bản chất của tôi, nhưng, tôi chưa bao giờ coi Trình Lộ là phụ nữ.

“Khốn nạn!”. Trình Lộ giãy giụa, giằng co một lúc, mồ hôi chảy đầm đìa, khiến người ta càng muốn bắt nạt hơn.

“Á!”. Bất thành lời, tôi kêu la thảm thiết. Hai chân của Trình Lộ giãy giụa trong chăn, vừa hay đạp vào đúng chỗ chí mạng của tôi.

“Trời, hóa ra anh vẫn là đàn ông mà”. Trình Lộ được thể, nhạo báng tôi.

“Xem tôi xử lý cô thế nào!”. Tôi nắm lấy chân cô ta, lật người lại.

Cạch cạch...

Đúng thời khắc này, cửa phòng được ai đó mở ra.

Tôi và Trình Lộ đều vội vàng, kinh ngạc lộ đầu lên, thấy mẹ Trình Lộ bê hai tách cà phê đứng gần cửa.

Mẹ Trình Lộ nhìn chúng tôi đang nằm thở hổn hển trên giường, cũng ngạc nhiên đứng ngây người mất mấy giây.

“Ai da, còn trẻ mà đã nóng lòng thế, trời còn chưa tối mà”. Mẹ Trình Lộ nói.

Mặt Trình Lộ tự nhiên đỏ bừng. Hóa ra cô ta cũng có lúc xấu hổ.

Tôi cũng thấy hơi ngại, lập tức chỉnh lại trang phục, ngồi dậy, “Mẹ, con và Trình Lộ chỉ đùa nhau thôi ạ”.

Tiếng “mẹ” quả nhiên có tác dụng, mẹ Trình Lộ lập tức rạng rỡ mặt mày.

Tôi thấy cách gọi “mẹ” này có hiệu quả thì đúng là có thật, nhưng hơi ảm ức cho bản thân. Ban đầu nên mặc cả sẵn với Trình Lộ, tính phí tính như tiền bản thảo, tính theo số chữ, mỗi tiếng “mẹ”, phải trả thêm năm mươi tệ.

“Không sao, chuyện bình thường mà, ngày bố mẹ còn trẻ cũng thế cả”. Mẹ Trình Lộ nói.

Bố Trình Lộ ngoài phòng khách nghe thấy câu nói này của mẹ cô ta, cổ tình ho hai tiếng thật to.

“Mẹ, mẹ đến phòng bọn con làm gì?”. Trình Lộ cũng ngồi thẳng lên, bình ổn lại hơi thở gấp gáp, cố làm ra vẻ trấn tĩnh hỏi.

“Mẹ pha hai tách cà phê, mang đến tận phòng cho hai đứa. Hai đứa đùa thì cứ đùa, cẩn thận kéo làm đổ cà phê”. Mẹ Trình Lộ bước vào, đặt hai tách cà phê nóng lên chiếc bàn cạnh giường.

Tôi cầm một tách lên, ngửi, “Rất thơm ạ”.

“Có biết mẹ pha thế nào không?”. Mẹ Trình Lộ có chút đắc ý hỏi tôi, dường như chưa muốn rời khỏi phòng ngay, còn muốn nói thêm vài câu với cậu “con rể”.

Tôi nghĩ một lúc, “Chắc là dùng vải lọc để pha ạ, vì sau nhiều lần sử dụng, chất béo của cà phê sẽ thấm vào đường chỉ trên miếng vải, giúp vị của cà phê càng đậm hơn”.

Mẹ Trình Lộ nhìn tôi đầy ngạc nhiên, “Lương Mân, con rất chuyên nghiệp. Đúng là dùng vải để pha, hơn nữa còn là vải lọc cũ. Vải lọc mới mua về thì phải luộc với bã cà phê mười đến mười lăm phút, mới có thể khử được mùi vải, sau đó dùng nước lạnh rửa sạch, cho vào ngăn đá tủ lạnh, trước khi lấy ra sử dụng còn phải tráng lại bằng nước ấm. Vì muốn ở bên ngoài mà vẫn có cà phê ngon để uống nên mẹ mới mang theo miếng vải lọc ở nhà đi”.

“Mẹ đúng là có lòng”. Tôi khen ngợi bà.

“Có lòng cũng phải có người hiểu cho nữa. Lương Mân con có thể hiểu được tách cà phê này mẹ không dễ dàng gì mới pha được, thì mẹ đã mãn nguyện lắm rồi. Còn như Lộ Lộ, lúc nào cũng nghĩ mẹ pha cho nó tách cà phê hòa tan, pha cho nó uống đúng là chán”. Mẹ Trình Lộ cười nói, nét cười trong mắt bà chứng tỏ bà rất rất thích tôi.

“Mẹ, cà phê có thể uống là được rồi, quan tâm nhiều thế làm gì”. Trình Lộ phân bua.

Mẹ Trình Lộ thấy tôi và Trình Lộ ngồi vai kề vai trong chăn, lắc đầu cười, đứng dậy đi ra ngoài.

“Mẹ, mai mẹ còn phải đi họp nữa, mẹ nghỉ sớm đi ạ”. Trình Lộ nói với mẹ cô ta.

“Chú ý biện pháp an toàn, thông thường, chiếc tủ nhỏ đầu giường trong khách sạn, cái gì cũng có”. Lúc đi ra khỏi phòng, mẹ Trình Lộ nhẹ nhàng để lại một câu.

Tuy lời nói rất khê khàng, nhưng như tiếng sấm rền bên tai, làm tôi và Trình Lộ đều choáng váng. “Cút xuống!”. Trình Lộ la hét, cùng với tiếng đóng cửa của mẹ Trình Lộ, bàn chân vô hình của cô ta đập sang tôi.

Không ngờ cơ thể tôi vững chắc hơn cô ta tưởng nhiều, cô ta không những không đập trúng tôi, mà còn tự làm đau gót chân mình, khẽ chau mày.

Thấy dáng vẻ ngu ngốc của cô ta, tôi nhếch miệng cười, nói: “Giường rộng thế này, mỗi người một nửa”.

Trình Lộ ngẫm nghĩ một lúc, “Cũng được, nhưng anh phải đi tắm trước đi”.

“Tại sao tôi phải đi tắm trước?”. Tôi hỏi.

“Ngày nào trước khi ra khỏi nhà tôi cũng tắm rồi, nên người không bẩn”. Trình Lộ nói.

Tôi cố làm ra vẻ ngạc nhiên nhìn cô ta, “Sao trùng hợp vậy, tôi cũng rửa. Hai chúng ta không cần tắm rửa, cứ nằm ôm nhau ngủ đi”.

Mưu mô của Trình Lộ lẽ nào tôi lại không biết? Phòng này không có nhà vệ sinh, cô ta định lừa tôi ra nhà tắm ngoài phòng khách tắm, rồi thừa cơ khóa cửa lại. Bởi vì lúc này bố mẹ cô ta đã về phòng nghỉ ngơi, cô ta chắc chắn tôi sẽ không dày mặt đập cửa cho bố mẹ cô ta biết.

Trình Lộ thấy kể này không dùng được, nghiêng đầu, cố nghĩ ra âm mưu khác.

“Cô tỉnh lại đi, tối nay tôi sẽ không rời khỏi chiếc giường này đâu”. Tôi nói với cô ta, “Nếu cô thực sự không muốn ngủ cùng tôi, thì xuống sàn nhà ngủ đi, hay là ra sofa ngoài phòng khách cũng được”.

“Nằm mơ, còn lâu tôi mới nhường giường cho anh”. Tính khí ngoan cố của Trình Lộ được tôi gọi dậy, chiếm cứ thật chắc một nửa giường, suy nghĩ giây lát, nghiêng rằng nói: “Thôi bỏ đi, dù gì anh cũng là gay. Có cho anh cũng không dám làm gì tôi”.

Cô ta lườm tôi một cái, cởi áo khoác ngoài, lại cởi váy, chỉ còn lại một bộ đồ lót bằng cotton màu trắng, chui vào trong chăn.

Chiếc giường rộng hai mét, bảo to cũng không to, nói nhỏ cũng không nhỏ, Trình Lộ chui vào chăn vẫn có thể duy trì một khoảng cách nhất định với tôi.

Hơi ấm của cơ thể cô ta lan ra trong chăn, một mùi hương thoang thoảng phả vào mũi tôi. Nhìn dáng vẻ ương ngạnh của cô ta, tôi cũng không ngần ngại gì cởi quần áo ngoài, chui vào chăn. Dù có thể nào tôi cũng không bị thiệt.

Tôi cố ý nằm đối mặt với cô ta, hai mắt cách nhau hai mươi centimet. Cô ta khẽ hừ một tiếng, lập tức quay người đi.

Chiếc cổ nhỏ nhắn, nõn nà của cô ta đập vào mắt tôi, mái tóc dài mượt mà như thác nước, rải trên gối có cảm giác như những sợi tơ óng ả.

“Không ngờ, loại người như cô mà cũng mặc quần lót có hình dâu tây đấy”. Tôi nói sau lưng cô ta.

Đột nhiên cô ta quay người lại, tức giận nhìn tôi.

Tôi chưa bao giờ nhìn dáng vẻ giận dữ của cô ta trong khoảng cách gần thế này, không hề sợ sệt, ngược lại còn thừa cơ thưởng thức.

Dưới cặp lông mày thanh mảnh cong như ánh trăng lưỡi liềm là đôi mắt đang mở to, còn dưới cánh mũi cao thẳng là hàm răng đều thẳng tắp đang nghiêng lại lộ ra từ làn môi hồng hào.

Chắc chắn hồi đại học cũng thuộc hàng hoa khôi trong trường. Tôi thầm nghĩ.

Thấy tôi hoàn toàn miễn dịch với dáng vẻ giận dữ của mình, Trình Lộ có lẽ thấy trừng mắt mãi như thế cũng mỏi, lại hừ nhẹ một tiếng, chậm chậm thu ánh mắt lại, nhưng vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt không mấy hòa hảo.

Thế giới này đúng là kỳ diệu, rõ ràng là kẻ thù không đội trời chung, lại ngủ cùng một giường với nhau.

“Lương Mân, anh đã bao giờ có bạn gái chưa?”. Đột nhiên cô ta hỏi tôi.

“Có, đã từng có rất nhiều”. Tôi trả lời.

“Tôi nói là người yêu chính thức ý”. Cô ta nói.

Tôi không kìm được, trong lòng hơi tức giận, bổ sung một câu, “Bạn gái tôi, ai cũng xinh hơn cô rất nhiều”.

Trình Lộ bĩu bĩu môi, “Chẳng phải anh là gay à, bạn gái ở đâu ra thế?”.

“Gay thì không thể có bạn gái hả?”. Tôi buột miệng nói, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Haizz”. Trình Lộ lấy tay huých tôi, “Tôi nói người yêu chính thức là chỉ...”.

Tôi nhìn cô ta, lúc này mới hiểu dụng ý của cô ta. Hóa ra cô ta nghi ngờ trước kia tôi có bạn gái đều là để ngụy trang cho thân phận của mình, chứ chưa hề tiếp xúc về thân thể với nữ giới.

“Một số phụ nữ lớn tuổi rất tò mò về chuyện này đúng không?”. Tôi trả đũa, hỏi lại cô ta.

Nghe thấy tôi nói vậy, Trình Lộ định nổi trận lôi đình, nhưng lập tức kìm lại được, nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, “Tôi đoán, chắc chắn, khả năng đó của anh không ổn”.

“Cô...”. Tôi nhìn cô ta, bất chợt không biết phải nói gì.

“Trước đây Đới Duy là do vấn đề về tâm lý, tôi nhìn anh, phân nửa là có vấn đề về sinh lý”. Trình Lộ nhìn tôi từ đầu đến chân, tiếp tục nói.

Tôi cố nén cơn thịnh nộ, “Tôi thấy ai đó cả sinh lý lẫn tâm lý đều có vấn đề, đến bây giờ vẫn chưa có bạn trai. Thật đau buồn, hơn hai mươi năm, ngay cả cơ thể đàn ông thế nào cũng không biết. Bà nữ tu này, thảo nào hôm nay lại khác hẳn ngày thường, nhất quyết đòi nằm trên giường tôi”.

“Anh...”. Lần này, đến lượt Trình Lộ tức đến độ không cất lên lời.

“Cô cũng không cần phải cố nén đâu, muốn sờ gì thì cứ sờ đi”. Tôi cố tình áp sát lại gần cô ta thêm vài centimet, nói.

“Ác ma! Cút ra!”. Trình Lộ lấy tay đẩy ngực tôi.

Bàn tay của cô ta đặt lên ngực tôi vô cùng mềm mại, cho tôi cảm giác thoải mái. Tôi nắm lấy cánh tay cô ta, kéo cô ta vào lòng.

Cơ thể của Trình Lộ run lên, cổ dùng sức thật mạnh giãy giụa thoát khỏi vòng tay tôi.

“Anh mà làm bừa, tôi sẽ không khách khí với anh đâu!”. Trình Lộ trừng mắt nhìn tôi, cô ta thực sự nổi giận rồi.

“Nếu không nể thân phận gay của anh, sớm đã chặt anh ra làm đôi rồi”. Cô ta tiếp tục nói.

Tôi cười miễn cưỡng, nhắm mắt lại. Trình Lộ chính là bông hồng có gai, xinh đẹp, nhưng không thể lại gần.

“Cuộc sống không có đàn ông, có phải rất tẻ nhạt không?”. Tôi đột ngột mở mắt, hỏi cô ta.

Trình Lộ nhắm mắt lại, không trả lời.

Thực ra tôi đã biết đáp án, Trình Lộ như thế này là do yêu cầu quá cao. Hoặc, yêu cầu của cô ta không cao, chỉ là cô ta quá ưu tú, những người đàn ông bình thường không dám lại gần cô ta.

Mưa ngoài kia vẫn rơi lộp bộp. Ánh đèn màu vàng cam ấm cúng lan tỏa khắp phòng ngủ, tôi hít một hơi sâu, cầm tách cà phê đầu giường lên, từ từ thưởng thức.

Cà phê mẹ Trình Lộ pha quả thật rất thơm ngon. Chỉ có điều, e rằng sau này không có cơ hội uống nữa. Nói cho cùng, tôi chẳng qua cũng chỉ là bạn trai Trình Lộ lồi đến để ứng phó mà thôi.

Nghe tiếng mưa rơi rất có tiết tấu bên ngoài, nhìn trần nhà yên lặng, trang nhã, tôi nghĩ đến một số chuyện của mình.

Không biết bao lâu, tách cà phê trên tay đã nguội lạnh, tôi quay đầu nhìn Trình Lộ, thấy cơ thể đang uốn cong của cô ta, mới thể mà đã ngủ rồi. Đôi lông mày dài của cô ta hơi cong cong, hai tay gối dưới má, dáng vẻ của cô ta lúc này hoàn toàn khác với một Trình Lộ chanh chua đánh đá ban ngày.

Thế mà cũng ngủ được, xem ra đúng là không đề phòng tôi. Tôi trầm nghĩ.

Không có người phụ nữ nào không dựa dẫm vào đàn ông. Trình Lộ cũng không ngoại lệ, chỉ là cô ta không chịu thừa nhận mà thôi.

Tôi đang suy ngẫm, Trình Lộ mơ mơ màng màng xoay người, bàn tay đặt lên bụng tôi.

Cô ả này còn định thử tôi nữa. Tôi bắt lấy cổ tay cô ta, cho lên miệng cắn.

Không ngờ Trình Lộ vẫn không tỉnh, chỉ hơi chau mày, như thể trong giấc mơ, cảm thấy ngón tay bị kim châm vào.

Xem ra đúng là ngủ thật rồi, nếu không tôi cho tay cô ta lên mồm, cô ta lại không nhảy bổ vào giết chết tôi à? Chắc chắn hôm nay đã căng thẳng cả ngày, buổi tối nhẹ nhõm cả người, mới hoàn toàn không chống lại được sự mệt mỏi của cơ thể.

“Ừ...”. Trình Lộ mơ mơ màng màng không biết nói cái gì, sấn lại gần tôi, hai tay ôm lấy eo tôi.

Cơ thể tôi dần dần có chút phản ứng, trước đây trong bếp bị Linh Huyền đứng sấn lại còn đỡ, giờ ở

trong phòng ngủ đầy không khí ẩm áp này, tình hình hoàn toàn khác biệt.

Giới tính khác nhau thì hút nhau, đây là quy luật của tự nhiên. Có điều, lúc này Trình Lộ đang mơ màng trong giấc ngủ, chắc chắn không ý thức được rằng người đang nằm cạnh cô ta là Lương Mân tôi.

Có thể, bất kỳ người nào nếu có cơ hội ngủ cạnh cô ta, cô ta đều ôm hân ta một cách vô thức như vậy.

Nghĩ đến đây, tôi liền cảm thấy vô vị.

Đồ đàn bà chết tiệt, hôm nay tha cho cô. Lợi dụng cô lúc này, quá mất mặt Lương Mân tôi. Từ xa xưa, kẻ hái hoa cũng phân cao thấp, hèn hạ thì trộm người không trộm tim, khiến cả giang hồ truy sát, cao thượng thì cướp tim rồi mới cướp thân, giang hồ gọi là: phong lưu ngọt ngào.

Yên lặng ngắm nhìn tư thế ngủ của Trình Lộ một lúc, tôi chậm chậm leo xuống giường, rút một chiếc thảm, trải trên sàn nhà. Tiếng mưa tí tách rơi bên ngoài, như bản nhạc thoi miên. Nhiệt độ trong phòng được chỉnh rất vừa phải, không biết từ lúc nào, tôi cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Bốn năm giờ sáng, tôi bị lạnh giật mình tỉnh giấc, thấy mình đang cuộn thảm, đã lăn vào tận trong góc phòng, suýt nữa đập vào chân ghế.

“Hắt xì!”. Tôi hắt hơi một cái, ngoái đầu xem tình trạng trên giường, bỗng nhiên phát hiện, Trình Lộ không ngủ mà đang nằm nghiêng người trên giường nhìn tôi.

“Cô không ngủ hả?”. Tôi hỏi.

“Tôi bị lạ giường, sang giường lạ là không thể dễ dàng ngủ được”. Trình Lộ trả lời.

Còn nói không dễ ngủ, vừa rồi không biết ai ngủ như lợn, cắn tay cũng không tỉnh. Tôi thầm nghĩ.

“Không ngờ, anh cũng rất lịch sự, chủ động xuống ngủ dưới sàn nhà”. Trình Lộ lăn đến mép giường, nằm từ trên cao nhìn xuống tôi, nói.

“Có lương tâm thì mời tôi lên giường ngủ”. Tôi nhìn cô ta, nói.

Vì đầu cô ta gối lên thành giường, nên mái tóc cô ta từ bờ vai tròn trịa chảy xuống cạnh giường, mái tóc óng ả như tơ, khiến người ta không thể kìm lòng, chỉ muốn sờ mó.

“Không được, anh dù sao vẫn là đàn ông”. Trình Lộ từ chối thẳng thừng.

“Câu này còn giống tiếng người chút”. Tôi trả lời.

“Trông người không đến nỗi nào, sao lại thành gay, haizz”. Trình Lộ khẽ thở dài.

Chúng tôi không nói gì nữa, mưa rơi gần cả đêm đã bắt đầu ngớt, nhỏ dần, chỉ còn là những giọt nhỏ tí tách.

Hơi ẩm trong phòng làm người ta có chút mơ màng. Một lát sau, Trình Lộ nằm ra giữa giường, thở dài, nhìn trần nhà.

Tôi cũng im lặng nghĩ về chuyện của mình, dòng suy tư lộn xộn, nhưng vẫn không muốn ngủ.

“Anh lên giường ngủ đi”. Bỗng nhiên Trình Lộ cất tiếng.

“Bỏ đi, tôi nói đùa đấy, cô cứ ngủ một mình đi”. Tôi lập tức nói.

“Ý tôi là, tôi và anh đổi chỗ, tôi ngủ dưới sàn, anh lên giường ngủ. Anh đã ngủ dưới sàn quá nửa đêm rồi, giờ lên giường mà ngủ, cố nghĩ ngơi nốt mấy tiếng còn lại”. Trình Lộ nói thêm.

“Không cần đâu, dù thế nào, cô cũng là con gái. Tuy không nữ tính lắm”. Tôi hững hờ nói.

“Đúng là làm ơn mắc oán, đồ không hiểu lòng tốt của người khác”. Trình Lộ ném ra một câu, rồi lại im lặng không nói gì.

Đúng là, không biết ai làm ơn, ai mắc oán đây, tôi lắc đầu, bó tay.

Phòng ngủ được trang trí đẹp đẽ, khép kín, một không khí kỳ lạ tràn ngập khắp căn phòng, tiếng mưa rơi tí tách ngoài kia càng làm tăng không khí lãng mạn trong phòng.

Tôi và Trình Lộ đều không ngủ được, nhưng không ai nói với ai câu nào. Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, trời tang tảng sáng, chiếu qua tấm rèm rơi vào trong.

Tôi ngáp một cái, ngồi dậy trước, ra nhà vệ sinh bên ngoài đánh răng rửa mặt. Trình Lộ còn nán lại trong phòng một lát, cuối cùng cũng vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân.

Không hiểu sao, tuy giữa tôi và Trình Lộ không xảy ra chuyện gì, nhưng một cảm giác kỳ lạ vẫn len lỏi vào tim tôi.

Bố mẹ Trình Lộ vẫn chưa dậy, Trình Lộ để lại một mẩu giấy trong phòng khách, rồi cùng tôi lặng lẽ rời khỏi khách sạn.

Cơn mưa bụi lan khắp các góc ngách của thành phố, Trình Lộ ngồi trong xe tôi nghe dài, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Vì tối qua không về nhà, cô ta vẫn mặc bộ sơ mi trắng váy đen hôm qua. Màu đen kết hợp với màu trắng càng làm cho thân hình cô ta thon thả hơn, cách ăn mặc giản dị nhưng vẫn hiện rõ khí chất phi phàm của cô ta.

So với hôm qua, cô ta có hai điểm khác biệt chính là mái tóc búi lên hôm qua hôm nay đã thả tự nhiên. Còn chiếc vòng ngọc trai hôm qua, hôm nay đã đổi thành sợi dây chuyền kim loại, trông rất thời trang. Tuy chỉ có hai thay đổi nhỏ, nhưng cho tôi hai cảm giác khác hẳn nhau.

“Phụ nữ các cô, có phải thường mang theo rất nhiều đồ trang sức nhỏ không?”. Tôi hỏi cô ta.

“Ý anh là chiếc vòng ngọc trai và dây chuyền kim loại hả? Anh cũng tinh mắt đấy”. Trình Lộ giơ tay lên sờ sợi dây chuyền trên ngực, “Phụ nữ bọn tôi không giống các anh, không thể lúc nào cũng trang điểm giống nhau. Có khi một ngày phải gặp đến mấy khách hàng, hoặc là gặp một khách hàng mấy lần trong cùng một ngày, không có thời gian thay quần áo, lấy dây chuyền, hoa tai mang theo trong túi ra thay cũng tiện”.

Tôi cười, không hỏi thêm gì nữa.

“Cho dù thế nào, cảm ơn anh về chuyện hôm qua”. Đột nhiên Trình Lộ nói.

Tuy cô ta cảm ơn, nhưng tôi cứ cảm thấy cô ta không mấy thành khẩn.

“Cầm tiền của người thì phải giúp người trừ họa. Ờ, tôi nói trước, sau này nếu có bảo trì, giá tăng gấp đôi”. Tôi nói.

“Anh là ăn cướp à!”. Trình Lộ hét lên.

“Hi hi hi, ăn cướp thì sao nào, hay là đến lúc đó cô tìm người mới thế vào”. Tôi cố ra vẻ gian tà, nhìn cô ta.

“Đồ cầm thú!”. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra ba tiếng.

Tôi càng đắc ý, cười to hơn, cô ta thì vẫn tức giận, nhưng không làm gì được tôi.

Chiếc xe tiến vào bãi đậu xe bên trong tòa nhà một cách thuận lợi. Tôi và Trình Lộ ngủ với nhau một đêm, thấp thỏm sợ hãi trong lòng, bèn tách nhau ở thang máy, kẻ lên trước người lên sau.

Có lẽ vì chuyện tối qua, từ lúc đến công ty, cho đến tận lúc hết giờ Trình Lộ không nói với tôi câu nào.

Hôm qua tôi và Trình Lộ ăn cơm bên ngoài, không được thưởng thức tài nghệ nấu nướng của Tô Tô, hôm nay tôi không muốn lỡ mất tài nghệ nấu nướng của Hiếu Ngưng nữa.

Hơn nữa, tôi nghĩ chắc chắn họ cũng nóng lòng muốn biết tình hình của tôi và Trình Lộ hôm qua ra sao, thế là tôi vội vàng vàng thu dọn đồ đạc, nghỉ sớm.

Trình Lộ không hề vội vàng, cô ta chậm rề rề, như không muốn đi về cùng với tôi, nhưng lại cứ đi theo tôi.

Đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, tôi dừng bước, quay lại nhìn cô ta, “Cô đi theo tôi làm gì?”.

“Biểu hiện của anh hôm nay rất tốt, cho phép anh đưa tôi về nhà”. Trình Lộ nhìn tôi, hinh mũi, nói.

Đột nhiên, tôi nhớ ra hôm qua tôi đã thu hết toàn bộ tiền của cô ta, hôm nay trên người cô ta chắc chắn không còn một cắc nào.

Tôi cười, móc ra hai tệ, ném cho cô ta.

“Cái gì đây?”. Trình Lộ nghi ngờ hỏi.

“Cho cô để phòng thân, lỡ chẳng may thẻ xe bus bị hỏng cũng không phải lưu lạc đầu đường xó chợ”. Tôi giờ tay ra vuốt má cô ta, rồi ngồi vào BMW, lái xe đi.

Trong kính chiếu hậu, tôi thấy Trình Lộ không thèm để tâm đến hình tượng thực nữ, chỉ tôi chửi rửa. Ai bảo bình thường cô ta ra vẻ cao ngạo không thèm ngồi xe tôi, bây giờ lại muốn đi nhờ xe á, hi hi, còn lâu nhé.

12. Chương 12

Trời bỗng tối sầm, lúc này ba giờ chiều mà cứ như bảy tám giờ. Tôi biết lại sắp mưa rào. Nhưng theo tính toán, giờ này chắc Trình Lộ đã ngồi yên vị trên xe bus rồi.

Bộp bộp bộp...

Tôi đang nghĩ thế thì cơn mưa rào đổ ụp xuống. Các xe trên đường đều mở đèn pha, tốc độ xe chạy cũng giảm dần.

Toàn thành phố bỗng chốc bị những hạt mưa trắng xóa bao trùm, tôi cho xe rẽ phải, đỗ xe tại một bãi đỗ xe bên đường gần nhà sách Bình Hải, rồi cầm ô, sang đường, bước vào nhà sách.

Bây giờ là ba giờ chiều thứ ba, ai còn đi học thì phải đi học, ai đã đi làm thì phải đi làm, nhà sách không đông người lắm, cả một tòa nhà rộng lớn trở nên vắng vẻ.

Tôi đi thẳng lên khu bán sách văn học nước ngoài và văn học Trung Quốc trên tầng hai, thăm dò xem gần đây các nhà xuất bản lớn có tác phẩm nào hay, thăm dò phong cách và đề tài của mấy cuốn sách bán chạy, rồi thăm dò xem lượng tiêu thụ của cuốn sách mới ra nào là mạnh nhất.

Xem từng cuốn từng cuốn một, thời gian cứ thế trôi đi.

Bỗng nhiên, khi tôi đang bước chậm chậm cúi đầu chọn sách, không cẩn thận va vào một người.

Tôi ngoái đầu, kinh ngạc phát hiện người va vào tôi không phải ai khác, chính là Trình Tư Vy.

“Sao anh lại ở đây, không đi làm à?”. Trình Tư Vy cũng hơi ngạc nhiên nhìn tôi.

“Hôm nay tôi về sớm, đang đi nghiên cứu thị trường”. Tôi vừa trả lời, vừa nhìn cô ấy.

Hôm nay Trình Tư Vy mặc áo kẻ sọc sát nách, trông rất dịu dàng thoải mái mà vẫn phóng khoáng. Chất lụa nhẹ nhàng cất may theo phong cách búp bê rộng rãi, làm tăng thêm nét đáng yêu, lạnh lợi trong khí chất trang nhã của cô ấy. Một chiếc quần bó sát người, tôn lên những đường nét hoàn mỹ trên cơ thể, một chiếc túi xách nhỏ khóa kéo bằng vàng, thể hiện thân phận cao quý, sang trọng của cô ấy.

Một người phụ nữ xinh đẹp lại biết cách trang điểm, bất kể đi đâu, người khác cũng phải nhìn theo cô ấy. Tôi đang chìm đắm trong biển sách nên vừa rồi không thấy cô ấy.

“Chị mặc ít thế này, không lạnh à?”. Tôi hỏi.

“Trời mưa nhưng tôi lại không thấy lạnh chút nào, hình như tôi vốn là người giỏi chịu lạnh”. Trình Tư Vy đặt tay vào lòng bàn tay tôi, “Xem này, tay tôi rất ấm”.

Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ấy, cười, “Chị cũng đến đây điều tra thị trường à?”.

“Anh nghĩ tốt cho tôi quá, tôi không được chăm chỉ như thế”. Trình Tư Vy cũng cười, “Tôi chỉ vào tránh mưa thôi”.

“Không lái xe ư?”. Tôi hỏi cô ấy.

“ừ, tôi chỉ định ra ngoài đi loanh quanh thôi nên không lái xe”. Trình Tư Vy quay đầu nhìn biển sách bao la, “Xem một vòng rồi, xem ra cũng không có cuốn nào hay, Mật mã De Vinci vẫn bán rất chạy, tôi rất thân với tác giả”.

“Dan Brown hả? Còn Rowling tác giả của Harry Potter?”. Tôi hỏi.

“Quan hệ cũng không tồi, thỉnh thoảng vẫn đi ăn cùng nhau. Mẹ tôi thân với cô ấy hơn một chút”. Trình Tư Vy trả lời.

Cô ấy nhìn tôi, bất ngờ nói: “Anh mặc vest trông rất đẹp trai”.

Tôi nhướn miệng cười, rồi nhìn xung quanh cũng không còn cuốn sách mới ra nào đáng xem nữa, bèn nói với cô ấy: “Đi thôi, tôi mời chị ăn gì đó”.

“Sao lại mời tôi ăn?”. Trình Tư Vy cười hỏi.

“Lần trước tôi không mang tiền, nên chỉ mời chị ăn một bát vằn thắn, hôm nay tôi sẽ mời bù lại”. Tôi nói.

“Được thôi. Đáng lẽ là tôi mời anh mới đúng”. Trình Tư Vy hào phóng nói. Mái tóc vàng kim bay bay, cô ấy lại có gương mặt xinh xắn rất phương Đông, cho người ta cảm giác rất đặc biệt. Con lai quả nhiên xinh đẹp.

“Hai ngày nay chị làm gì?”. Tôi vừa đi xuống tầng dưới với cô ấy vừa hỏi.

“Cũng chẳng làm gì mấy, gặp mấy đại diện bản quyền của các nhà xuất bản khác, có điều không có ai thú vị hơn anh”. Trình Tư Vy cười.

“Là những công ty nào thế?”. Tôi giả bộ hỏi một cách vô tình.

Trình Tư Vy cảnh giác nhìn tôi, bỗng nhiên cười tinh nghịch, “Anh hỏi hơi nhiều thì phải?”.

“Ha ha, đâu có, buột miệng hỏi thôi mà”. Tôi lập tức lấp liếm.

“Tôi từng nói rồi, kinh doanh là kinh doanh, tình cảm là tình cảm, nếu biểu hiện của anh tốt, đơn hàng lớn này tôi không lý do gì mà không giao cho anh. Yên tâm, trong điều kiện ngang bằng nhau, tôi chắc chắn sẽ ưu tiên anh, anh đã có ưu thế hơn người khác rồi đấy. Tôi không hy vọng anh tiếp cận tôi chỉ vì công việc, anh hiểu không?”.

“Nếu tôi muốn tiếp cận chị, thì mấy hôm trước đã gọi điện mời chị đi ăn rồi”. Tôi nói.

“Sao anh biết tôi nhất định sẽ đồng ý?”. Trình Tư Vy hỏi tôi giọng chất vấn.

“Tôi biết chắc chắn chị sẽ đồng ý nếu tôi mời chị đi ăn”. Tôi trả lời đầy tự tin.

Trình Tư Vy nghĩ ngợi, mỉm cười, “Được, anh thắng rồi”.

Tôi cũng cười. Không biết tại sao đối mặt với vị khách hàng bạc tỷ, mà tôi lại có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, cho dù việc làm ăn không thành cũng sẽ không quá buồn bã.

Tôi đưa cô ấy đến quán bán đồ ăn nhanh ở tầng một trong nhà sách.

“Chắc chị không sợ tăng cân nhỉ?”. Lúc đưa cô ấy vào, tôi hỏi.

Trình Tư Vy nhìn tôi, cười: “Anh thấy tôi có phải người sợ béo không?”.

“Không giống”. Tôi trả lời, kéo cô ấy vào quán.

Quán đồ ăn nhanh này được trang trí rất ầm cúng, trước đây mỗi lần đi xem sách xong, tôi đều đến đây lấp đầy bụng. Tường quán được sơn màu cà phê, chính giữa là mấy bức tranh sơn dầu hình hoa quả. Gần đường lớn là tường kính sát đất, còn viền quanh sơn màu xám trắng, lớp lớp rõ ràng, trông rất tự nhiên. Sàn được trải thảm lông cừu, ấm áp, mềm mại, đi trên đó rất thoải mái.

Cách bài trí bàn ghế màu trắng, giở nho leo, chụp đèn màu hồng và vài bông hoa tươi khiến nơi đây trở nên vô cùng xinh xắn.

Có thể thấy, Trình Tư Vy rất thích không khí ở đây, cô ấy tìm một chỗ gần cửa sổ, ngồi xuống.

“Chị ăn kem nhé?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Ăn kem ngày mưa, anh quả là sáng tạo”. Trình Tư Vy nói, nhưng vẫn gật đầu, “Tôi ăn vị dâu tây”.

Tôi đi mua hai que kem, hai cốc nước đu đủ ép và một chiếc bánh kem nhỏ, đem đến trước mặt cô ấy.

Bên ngoài mưa vẫn xối xả rơi, trên đường gần như không có người đi bộ, ô tô cũng ít đi. Mưa trắng xóa, những hạt mưa rất to rơi xuống đường tạo nên những bong bóng mưa, tiếng rơi lộp bộp như tiếng nhạc giao hưởng. Ngồi trong gian phòng ấm cúng này cứ như đang chìm đắm trong một vùng đất yên tĩnh của thế giới nước.

“Anh chắc thu hút con gái lắm nhỉ?”. Trình Tư Vy cầm kem, đột nhiên hỏi.

“Sao chị lại nói vậy?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Chắc anh thường đưa bạn gái đến đây hả? Anh biết con gái thích gì, biết trong không khí nào con gái dễ rung động nhất”. Trình Tư Vy một tay chống cằm một tay cầm kem, nhìn tôi, nói.

“Chị có rung động trước tôi không?”. Tôi hỏi.

“Chút chút”. Trình Tư Vy trả lời.

Câu trả lời của cô ấy nằm ngoài dự đoán của tôi.

“Lẽ Tình nhân trắng, anh có dự định gì không?”. Đột nhiên cô ấy hỏi.

“Chắc là đi uống rượu với bạn”. Tôi nói.

Đôi mắt long lanh của Trình Tư Vy nhìn tôi, nghĩ một lúc, “Hay là chúng ta đến thị trấn cổ lân trước anh nói, lái ô tô đi”.

“Đi về trong một ngày thời gian hơi gấp gáp”. Tôi đáp.

“Không sao, chúng ta ngủ lại một đêm là được”. Trình Tư Vy lập tức nói.

“Chị không sợ tôi...”. Tôi nhìn cô ấy, cố tình lấp lửng. Đột nhiên Trình Tư Vy cười, lắc đầu, không nói gì.

Nhìn đôi mắt trong sáng như hồ nước của cô ấy, tôi bỗng có chút hồn bay phách lạc, “Đến lúc đó hãy nói, bây giờ tôi vẫn chưa thể quyết định. Nếu đi, tôi sẽ hỏi xem có thể đặt trước hai phòng không”.

Sau bữa trưa vào ngày đi làm, nên quán ăn nhanh chỉ có tôi và Trình Tư Vy. Yên tĩnh như không gian riêng của tôi và cô ấy.

Cô phục vụ duy nhất của quán cứ liếc nhìn chúng tôi mãi, chắc là thấy tôi và Trình Tư Vy rất đẹp đôi, hoặc là trông Trình Tư Vy có khí chất của ngôi sao lớn, nghĩ rằng không chừng cô ấy là ngôi sao nào đó cũng nên.

“À, đúng rồi, có một chuyện, suýt nữa quên không nói với anh”. Trình Tư Vy ăn mấy miếng kem, bất ngờ nói.

“Chuyện gì?”.

“Anh có biết Carl Sura không?”.

“Có chút ấn tượng, hình như từng nghe đâu đó rồi”. Tôi trả lời.

“Có lẽ anh không biết rõ, ông ấy là nhà văn Trung Quốc ở Mỹ, độc giả Trung Quốc không quen thuộc với cái tên này lắm, nhưng gần đây ông ấy rất nổi tiếng ở Mỹ”. Trình Tư Vy nói.

“Thế thì sao?”. Tôi nghi hoặc hỏi. Tôi không nghiên cứu nhiều về văn học hiện đại nước ngoài, đặc biệt là sách mới của nước ngoài, về mặt này tôi hoàn toàn mù tịt.

“Tôi nói cho riêng anh thôi, tác phẩm mới của ông ấy đã vào danh sách đề cử giải Nobel Văn học, hai ngày tới, ông ấy sẽ đến Trung Quốc du lịch, biết tôi đang công tác ở Trung Quốc nên muốn đến thăm tôi”. Trình Tư Vy nói.

“Vây...”. Tôi kéo dài giọng, nhất thời không hiểu ý đồ của Trình Tư Vy.

“Nể mặt anh mời tôi ăn kem, tôi sẽ liên hệ giúp anh, không chừng có thể giúp anh xuất bản sách mới của ông ấy nữa”. Trình Tư Vy tiếp tục nói.

“Không liên quan gì đến kem, thực ra vốn dĩ chị đã nghĩ như vậy phải không?”. Tôi nghĩ ngợi một lúc, hỏi.

Trình Tư Vy dựa vào thành ghế, ăn bánh kem, nhìn tôi, nhắm mắt lại một cách dễ chịu thoải mái.

Trong quán đang mở bài hát Không có nếu như, ca khúc mới của Lương Tịnh Như, không khí ấm cúng bao quanh tôi và Trình Tư Vy. Trình Tư Vy chậm rãi ăn kem, nhìn những giọt mưa ngoài cửa sổ, trông như một cô bé.

“Anh có mang ô không?”. Bỗng nhiên cô ấy hỏi.

“Có”. Tôi trả lời.

“Tôi mời anh ăn cơm”. Cô ấy nói tiếp.

Tôi lắc đầu, “Hôm nay không được”.

“Tại sao?”.

“Vì tôi có hẹn rồi”.

“Ồ, đáng tiếc”. Trình Tư Vy hờ hững nói, nhấp một ngụm nước đu đủ.

Mưa cuối cùng cũng ngớt.

Trình Tư Vy cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay, “Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi”.

“Ok”. Tôi cầm chiếc ô bên cạnh, đứng dậy đi đến bên cạnh cô ấy.

Trình Tư Vy đứng lên, lại gần tôi rồi, chúng tôi cùng đi ra cửa.

Ding ding... Cửa mở, chúng tôi ra bên ngoài. Bất ngờ một cơn lạnh ào tới. Trình Tư Vy bất giác nép vào lòng tôi.

Tôi giơ ô lên, khẽ ôm Trình Tư Vy.

“Anh thực sự chưa có bạn gái ư?”. Trình Tư Vy sát lại gần tôi, cố gắng núp dưới ô, hỏi.

“Chưa”. Tôi trả lời.

“Tôi không tin”. Trình Tư Vy ngẩng đầu nhìn tôi, nói.

“Hiện tại chưa có, nhưng cũng hay kiêm thêm chức vụ làm bạn trai người ta”. Tôi nói tiếp.

Trình Tư Vy mỉm cười, “Bạn trai cũng có thể làm thêm à?”.

“Có chứ, tính tiền theo giờ”.

“Giá cả thế nào, nói tôi nghe xem”. Trình Tư Vy khẽ cười, hỏi tôi.

“Cái này còn tùy người, ví dụ vụ tôi vừa kết thúc, giá khoảng bốn nghìn”.

“Thực sự có người mời anh sao?”. Trình Tư Vy tò mò nhìn tôi.

“Có”. Tôi gật đầu, nghĩ thầm người mời tôi chị cũng từng gặp một lần, chính là Trình Lộ. Trình Tư Vy nghĩ ngợi, cười hỏi: “Vậy giá vào ngày lễ tết có đắt hơn không?”.

“Giá thị trường, gấp ba”. Tôi nửa đùa nửa thật.

“Vậy được, tôi muốn anh ở bên tôi vào ngày lễ Tình nhân”. Trình Tư Vy bắt ngờ nói.

“Hả?”. Tôi bước chậm lại, ngơ ngác nhìn cô ấy.

Trình Tư Vy nhìn tôi, đột nhiên che miệng, cười: “Đùa anh thôi”.

“Được rồi, đến lúc đó tôi sẽ xem xem có thể đi cùng chị không. Được đi cùng đại mỹ nữ thế này, miễn phí”. Tôi nhìn cô ấy, cười nói.

“Ừ. Bon homme”. Cô ấy khen tôi bằng tiếng Pháp.

“Merci!”. Tôi cũng trả lời lại bằng tiếng Pháp, cảm ơn lời khen của cô ấy dành ình. Chúng tôi cùng nhìn nhau cười.

Bon nghĩa là nice, từ đáng thưởng thức nhất là từ homme, nó không chỉ có nghĩa là đàn ông, nam tử hán, trong khẩu ngữ còn có nghĩa là chồng, người tình.

“Lên xe thôi”. Tôi dắt cô ấy sang đường, mở cửa chiếc BMW dừng bên đường đối diện. “Hóa ra anh có ô tô”. Trình Tư Vy ngạc nhiên nhìn tôi.

“Công cụ đi lại thôi mà”. Tôi mở cửa, mời cô ấy lên xe, rồi vòng qua bên kia, ngồi vào khởi động xe.

Khách sạn Hilton nơi cô ấy ở cách đây không xa lắm, nhưng trời mưa, đi bộ không tiện. Tôi cho xe chạy qua hai ngã tư, đưa cô ấy đến khách sạn.

“Việc gặp nhà văn Carl Sura, tôi sẽ sắp xếp giúp anh”. Trước khi xuống xe, cô ấy nói với tôi.

“Cảm ơn. À, tặng chị chiếc ô này. Dạo này rất hay mưa, mang theo ô sẽ tiện hơn”. Tôi đưa chiếc ô đã được cụp lại cho cô ấy.

“Cảm ơn”. Trình Tư Vy vui vẻ nhận lấy, đi nhanh vào trong khách sạn.

Ngồi trong xe, nhìn bóng cô ấy qua cửa sổ, trong lòng tôi rất mông lung. Người phụ nữ mời tôi đến công ty cô ấy làm ngay trong lần gặp đầu tiên, rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì... Tôi khởi động xe, chiếc xe chạy như bay trong làn mưa. Bất ngờ gặp Trình Tư Vy đã tiêu tốn của tôi vài tiếng đồng hồ, bây giờ đã đến giờ tan sở, nếu không mau về nhà, e sẽ bị tắc đường. Trời mưa tắc đường là chuyện bình thường.

Về đến Lam Kiều Hoa Uyển mới là năm giờ. Trình Lộ như con mèo lười to xác nằm trên sofa xem ti vi.

Cô ta thấy tôi về, lườm một cái, “Biết ngay là anh còn đi lượn lờ, không về nhà sớm”.

“Cô về không bị ướt chứ?”. Tôi hỏi cô ta.

“Không! Không phải giả nhân giả nghĩa!”. Trình Lộ vừa nói, vừa nguýt tôi. Xem ra hôm nay tôi không đưa cô ta về, cô ta tức lắm đây. Hừ, ai bảo ngay từ đầu cô ta đã làm kiêu, tôi muốn đưa cô ta về còn không đồng ý.

“Cô chẳng qua cũng chỉ là bạn gái giả mạo của tôi, quản nhiều làm gì. Tôi đến nhà sách lượn một vòng, xem gần đây có cuốn nào hay ho không”. Tôi cởi bộ vest đã hơi thấm ướt ra, treo trên giá gần cửa.

“Ai là bạn gái của anh!”. Trình Lộ nói.

“Nghe cho rõ, tôi nói là giả mạo”.

“Giả mạo cũng không được!”. Trình Lộ lập tức nói.

“Không biết lúc đầu ai khóc lóc van xin tôi làm bạn trai”. Tôi đi đến bên, khẽ nói.

Bộp.

Trình Lộ ném chiếc gối ôm trên sofa vào người tôi may mà tôi kịp thời bắt được.

“Đại nạn qua rồi, cô định qua cầu rút ván hả?”. Tôi cười, đi vào, để gối ôm xuống rồi ngồi cạnh cô ta, nhắc đôi chân đang để ngang của cô ta lên, đặt lên đùi mình.

“Đồ xấu xa, đừng động vào tôi”. Trình Lộ vội vàng rút chân lại, từ thế nằm chuyển sang thế đứng.

“Này, tôi hỏi cô, cô từng nghe nói đến Carl Sura chưa?”. Tôi sát lại gần cô ta thêm vài phân, hỏi.

“Đương nhiên có nghe nói rồi, anh nghĩ tôi là anh chắc? Ông ấy là nhà văn mới nổi tiếng khoảng nửa năm nay tại Mỹ, sách của ông ấy bán rất chạy, gần đây sức ảnh hưởng đã lan truyền sang cả châu Âu, nhưng Trung Quốc vẫn chưa nhập sách của ông ấy nên độc giả Trung Quốc không biết nhiều về nhà văn này”. Trình Lộ tưởng tôi đang kiểm tra cô ta, lập tức trả lời.

“Ồ...”. Tôi kéo dài giọng.

“Ồ cái gì mà ồ! Loại người như anh mà cũng hiểu tiểu thuyết của Carl Sura cơ à? Hừ, suy nghĩ của anh còn không bằng một tế bào của người ta!”. Trình Lộ mỉm cười.

“Cũng có nghĩa là ông ấy thực sự rất nổi tiếng?”. Tôi lại hỏi cô ta.

“Phí lời! Loại người thấp cổ bé họng như anh, người ta sẽ không thèm nhìn lấy một cái đâu!”. Trình Lộ tiếp tục đả kích tôi.

Tôi cười, không nói gì.

“Sao tự nhiên lại nhắc đến ông ấy?”. Trình Lộ không kiềm được, đột nhiên hỏi.

“Không có gì, gần đây bắt gặp một cuốn tiểu thuyết của ông ấy, thấy cũng rất hay”. Tôi lấp liếm.

“Đó là điều đương nhiên, người ta là nhà văn nổi tiếng. Thế giới của tôi cuốn sách mới phát hành của ông ấy, lượng tiêu thụ tại Mỹ đã lên tới ba triệu, liên tục ba tuần xếp thứ nhất trong danh sách sách bán chạy, tôi đã đọc bản tiếng Anh, không biết bao giờ mới có bản tiếng Trung”. Trình Lộ nói.

Nhìn dáng vẻ cô ta, có vẻ như rất hâm mộ Carl Sura.

Nếu Trình Lộ không giải thích, tôi hoàn toàn không có khái niệm cụ thể nào, nhà văn mà Trình Tư Vy giới thiệu cho tôi không ngờ lại nổi tiếng tới mức ấy.

“Phải rồi, nếu có cơ hội hợp tác với ông ấy thì tốt quá”. Tôi nhìn chiếc đèn chùm trên trần nhà, cố làm ra vẻ cảm động nói.

“Nằm mơ giữa ban ngày nhé!”. Trình Lộ cầm chiếc gối, đánh vào mặt tôi. Một lát sau, cuối cùng cũng có Tô Tô về.

“Anh Tiểu Mân!”. Cô bé thấy tôi, vui sướng nhảy cẫng lên.

Cô bé ngồi bụm xuống sofa, nếu không phải người cô bé cũng thuộc hàng nhỏ nhẹ thì có lẽ cả tôi và sofa đều lật ngửa rồi.

“Gặp mặt thế nào ạ?”. Cô bé rơi vừa đúng vào lòng tôi, cười hì hì hỏi.

“Cũng bình thường, em hỏi Trình Lộ ý”. Tôi nắm lấy hai vai Tô Tô, thực sự có chút không chịu được tiểu mỹ nữ vừa nhiệt tình sôi nổi vừa mềm mại này.

“Chị Lộ Lộ!”. Tô Tô lập tức sấn lại gần Trình Lộ, phấn khích nhìn cô ta, “Thế nào, thế nào chị? Bố mẹ chị thích anh Tiểu Mân chứ?”.

“Cũng tạm tạm. Dù sao hai ngày nữa là bố mẹ chị về rồi”. Trình Lộ nói.

“Hả? Thế có nghĩa là đã thông qua rồi sao?”. Tô Tô đặc ý nhìn Trình Lộ, “Chị Lộ Lộ, em đã nói rồi mà, anh Tiểu Mân vừa đẹp trai vừa phong độ, nhờ anh ấy làm bạn trai chắc chắn có thể qua ải”.

“Đẹp trai cái gì, phong độ cái gì, anh ta chỉ được cái tài bốc phét, trắng có thể nói thành đen, chết cũng có thể làm cho sống lại, nên mới qua mắt được bố mẹ chị. Chị sớm đã biết anh ta là tên nói dối trời sinh, bề ngoài thì đường hoàng, bên trong thì xấu xa vô độ”. Trình Lộ nhìn tôi, rồi quay sang nói với Tô Tô.

“Nếu anh ta không phải là gay, chị nhất định sẽ bắt em tránh xa anh ta ra”. Trình Lộ còn bồi thêm một câu.

Câu nói này lại khiến tôi nhớ đến những lời Trình Lộ nói với Tạ Tiểu Phàm trong thang máy mấy ngày trước. Sự căm ghét của cô ta đối với tôi không phải bình thường.

“Không đâu, anh Tiểu Mân không phải loại người ý. Tuy anh ấy không thích phụ nữ, nhưng con người anh ấy rất tốt”. Tô Tô không đồng ý với quan điểm của Trình Lộ, biện hộ cho tôi. Chỉ có điều lập trường của cô bé dựa trên cơ sở tôi là “gay”, vẫn khiến tôi cảm thấy là lạ thế nào ấy.

“Woa, mọi người đều về rồi à”. Linh Huyền xuất hiện ở cửa, nói với chúng tôi. Hôm nay cô ấy mặc áo kẻ vuông, chất phác mà đơn giản. Mấy lọn tóc ướt trên trán khiến cô ấy rất lôi cuốn.

“Chị Linh Huyền hôm nay không bị mưa ướt chứ?”. Tô Tô nhảy khỏi sofa, xô vào chân đôi dép màu hồng rồi chạy ra hỏi đây về quan tâm.

“Chị có mang ô, cũng không sao”. Linh Huyền đưa chiếc ô ướt nhẹ cho Tô Tô, sau đó quay vào trong hỏi: “Lộ Lộ, hôm qua thuận lợi chứ?”.

Xem ra, tất cả họ đều rất quan tâm đến việc tôi đóng giả làm bạn trai Trình Lộ.

“Qua ải rồi, ngày kia bố mẹ tớ về rồi, chắc trong vòng nửa năm tới sẽ không làm phiền tớ nữa”. Trình Lộ ôm gối, nói với Linh Huyền đang đứng ngoài cửa.

“Thế thì tốt”. Linh Huyền cười, rồi nhìn khắp phòng khách và nhà bếp, “Hiểu Ngưng đâu, vẫn chưa về à?”.

“Chị ý chưa về”. Tô Tô bĩu môi, “Hôm nay chờ chị ý về nấu cơm. Nói mới nhớ, anh Tiểu Mân, tối qua tới lượt em nấu cơm thế mà anh lại không về!”.

Linh Huyền giơ tay ra gõ vào trán Tô Tô, “Hôm qua anh Lương Mân còn phải ăn cùng chị Trình Lộ, sao về nhà ăn cơm của em được?”.

Tô Tô vỗn mũi: “Em tưởng tối anh ấy sẽ về, còn phần riêng cho anh thức ăn đêm nữa”.

“Đúng thế, bọn em không ngờ hôm qua hai người lại không về”. Linh Huyền đã thay dép, đi vào, nói.

Trình Lộ đỏ mặt: “Tại trời mưa nên ở lại chỗ bố mẹ tớ luôn”.

“Thế ạ, mưa ghét thật đấy!”. Tô Tô nói thêm vào.

“Anh lại rất thích mưa”. Tôi nói xen vào, “Anh thấy mưa rất thú vị”.

“Anh đi ô tô mà, đương nhiên không thấy trời mưa rất phiền phức!”. Tô Tô lập tức quay người nói, đột nhiên, hai mắt cô bé sáng lên, “Anh Tiểu Mân, hai ngày tới em muốn anh đưa em đi học”.

Cô bé nũng nịu nói, vẻ vừa đáng yêu vừa dịu dàng, khiến người khác rất khó từ chối.

“Tô Tô, thế không hay đâu”. Linh Huyền nói.

“Nhưng trời mưa rất phiền phức, vừa lạnh vừa ướt, từ đây đến trường em lại không có xe máy, có lúc phải đứng đợi ở bên hai mươi phút lận”. Tô Tô bất mãn, cong môi nói.

“Thế em bắt taxi là được rồi”. Linh Huyền nói.

“Chị Linh Huyền! Chị không phải không biết trời mưa, lại là giờ mọi người đi làm, bắt được taxi đâu có dễ. Hứ, chị ghen tị với em, toàn không muốn cho em quần lầy anh Tiểu Mân”.

“Không phải thế, ngày nào anh Lương Mân cũng lái BMW đưa em đi học, bạn học cũng biết em sống bên ngoài, họ sẽ nghĩ thế nào?”. Linh Huyền nhìn Tô Tô, dịu dàng giải thích.

“Em không thèm quan tâm bọn họ nghĩ gì, thích hiểu lầm thì cho hiểu lầm. Cho dù anh Tiểu Mân thực sự là bạn trai của em thì cũng có sao, hứ!”.

Tận mắt chứng kiến người nào người nấy đều cố bảo vệ ý kiến của mình, tôi vội vàng nói: “Được rồi được rồi, hai hôm tới trời mưa đi lại không tiện lắm, mà anh cũng thuận đường, anh sẽ đưa cả bốn người đi làm nhé”.

“Chị xem, anh Tiểu Mân đã nói thế rồi!”. Có tôi chống đỡ, Tô Tô đắc ý, cười hì hì nói với Linh Huyền.

Linh Huyền cũng bó tay với Tô Tô, vừa yêu thương vừa không biết làm sao: “Đến lúc đó bạn trong lớp em có xì xào cái gì, chị không thèm quan tâm nữa”.

“Nếu có xì xào, cũng là chúng nó ghen tị em có bạn trai đẹp trai như anh Tiểu Mân”. Tô Tô có vẻ hoàn toàn không quan tâm, người khác hiểu lầm quan hệ của tôi và cô bé, cô bé lại càng thích thú.

Cửa nhà đột nhiên mở ra.

Hiểu Ngưng hắt xì, người ướt nhẹ bước vào.

“Chị Hiểu Ngưng, sao bây giờ chị mới về?”. Tô Tô ngay tức thì lại bay ra chào đón như chú chim nhí nhảnh, xem ra hôm nay tâm trạng cô bé rất tốt.

“Tại ra muộn, lỡ mất một chuyến nên phải chờ xe mất bao lâu”. Hiểu Ngưng nói.

Cô ấy cởi đôi giày thể thao đã ướt nhẹp, thay sang đôi dép ẩm áp. Từ ngày tôi ở đây cho đến nay, chưa bao giờ thấy Hiểu Ngưng đi dép cao gót. Hiểu Ngưng lúc nào cũng ăn mặc rất đơn giản, chưa bao giờ trang điểm, nhưng lại cho người ta cảm giác luôn tươi mới. Có lúc, lại khiến người ta nghĩ cô ấy là học sinh ngoan.

Hai chân cô ấy bước đi, như con thú nhỏ rơi xuống nước, vẩy những giọt nước trên cơ thể, sau đó cởi chiếc áo ngoài ướt đầm, đặt vào tay Tô Tô. Tô Tô treo chiếc áo ướt lên mắc.

Nhất cử nhất động của cả bốn cô gái trong căn hộ này đều toát lên sự ẩm cúng, kỳ diệu như thế.

Mới hai ngày không gặp họ, mà tôi cảm giác như đã lâu lắm rồi, cũng thấy nhớ nhớ. Lúc này, bốn cô gái đã có mặt đầy đủ trong nhà, lòng tôi bỗng cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Hiểu Ngưng đã cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len màu đỏ, cô ấy vừa đi vừa cho tay ra sau buộc mái tóc ướt lên. Hành động tự nhiên không hề đề phòng của cô ấy, lại càng tôn lên những đường cong trên cơ thể, khiến trái tim tôi xao xuyến, rung động.

“Sao cậu để người ướt lướt thướt thế, có cần đi tắm trước không?”. Linh Huyền nhìn Hiểu Ngưng đầy quan tâm, hỏi.

“Không cần đâu, chỉ có quần áo và tóc bị ướt thôi. Hôm nay tớ quên không mang ô, lúc ra khỏi nhà cũng có mưa đâu”. Cô ấy hơi lắc đầu, túm tóc đuôi ngựa vừa buộc lên càng suôn mượt tự nhiên. Kiểu tóc đơn giản, gương mặt thuần khiết càng làm tôi không kiềm chế được niềm thích thú trong lòng.

“Tớ đi nấu cơm nhé, chắc mọi người đợi lâu lắm rồi phải không?”. Hiểu Ngưng nói.

“Bình thường, bọn tớ cũng vừa mới về mà”. Linh Huyền nói.

Tôi nhìn Hiểu Ngưng, nghĩ ngợi, nói: “Hiểu Ngưng, sau này hôm nào quên ô thì gọi điện cho anh, anh đến đón em”.

Hiểu Ngưng nhìn tôi, mỉm cười.

“Anh Tiểu Mân thiên vị, hôm nay em cũng quên ô này!”. Tô Tô lập tức hét lên.

“Được rồi, em cũng có thể gọi cho anh mà”. Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Tô Tô, tôi không kiềm được, xòe tay ra, vuốt má cô bé.

“Hi hi”. Tô Tô lè lưỡi, cười sung sướng.

“Được rồi, tớ đi nấu cơm đây”. Hiểu Ngưng nhìn tôi, rồi nhìn Trình Lộ, như định hỏi cái gì rồi lại thôi, xắn tay áo lên đi vào bếp.

“Chị Hiểu Ngưng, để em giúp chị nhé! Hôm qua anh Tiểu Mân còn chưa được ăn cơm em nấu, hôm nay em phải ra tay cho anh ấy mở mang tầm mắt!”. Tô Tô nhảy chân sáo theo Hiểu Ngưng xuống bếp.

Hòa vào không khí ẩm cúng thế này, tôi không kiềm được, mỉm cười.

“Trông anh cười gian chưa kìa, cứ như chuột rơi chĩnh gạo không bằng”. Trình Lộ ngồi bên cạnh huých tay tôi, bắt măn nói. Bữa tối gồm có món “gan ngỗng béo kiểu Tây”, “phở khô” Tô Tô đặc biệt nấu cho tôi, món “gà đinh hương”, “chân giò hầm mật ong”, “ngao xào tỏi” của Hiểu Ngưng siêu ngon, không kém gì nhà hàng trong khách sạn năm sao, so với thức ăn mà Trình Lộ nấu mấy hôm trước, chẳng khác nào địa ngục với thiên đường. Tôi không hề hối hận khi từ chối lời mời dùng bữa tối của Trình Tư Vy.

Tô Tô thấy tôi ăn rất ngon lành, cứ hi hi ha ha, không giấu nổi sự sung sướng và đắc ý. Bọn Linh Huyền cũng vui vẻ cười, cộng với nửa chai rượu vang, trông mặt ai cũng đỏ hồng vô cùng xinh đẹp, làm trái tim tôi say đắm, tôi đang hoài nghi liệu có phải mình đang trên thiên đường không.

Ăn tối xong, tôi hỏi mượn Trình Lộ, fan ruột của Carl Sura, bốn cuốn tiểu thuyết bản tiếng Anh của ông ta, cô ta khích bác, mĩa mai tôi mấy câu, nhắc đi nhắc lại cảnh cáo tôi không được làm hỏng sách, nhưng cuối cùng vẫn đưa cho tôi mượn.

Trong bốn cuốn, cuốn trên cùng có bìa màu xanh da trời chính là cuốn sách mới phát hành của Carl Sura mà cô ta nhắc đến, My World.

Về phòng, tôi bắt đầu đọc My World, thực sự không ngờ cuốn tiểu thuyết mỏng dính chỉ có hai trăm trang lại có thể tiêu thụ được ba triệu bản.

Nhưng cứ đọc, đọc mãi, tôi không thể không tấm tắc khen ngợi. Tuy là bản tiếng Anh, nhưng tôi vẫn thấy rất thú vị, nếu phát hành bản tiếng Trung, không biết còn thu hút đến mức nào.

Sự kinh ngạc, lừa đảo, giao dịch chính trị, văn hóa u tối... khiến người ta chìm đắm vào trong tiểu thuyết. Cô đơn và náo nhiệt, cái thiện và cái ác, hòa quyện vào nhau, đây là một cuốn tiểu thuyết chân thực tới mức có thể chấn động cả thế giới.

Ba cuốn còn lại, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn chúng cũng là những cuốn sách hay. Dĩ nhiên ba cuốn đó cũng chưa được mua bản quyền. Nếu không đại danh của Carl Sura sớm đã truyền khắp Trung Quốc.

Đến người có con mắt sắc sảo về văn học nước ngoài như Trình Lộ cũng ngưỡng mộ Carl Sura như vậy, đã có thể chứng minh sức hấp dẫn của những cuốn sách của ông ấy lớn tới cỡ nào.

Carl Sura không chỉ là “cái túi bảo bối”, mà còn là người “tạo ra danh tiếng”, nếu biết cách PR, kích thích tiêu thụ và mở rộng tầm ảnh hưởng, trong thời gian ngắn có thể khiến nhà xuất bản đó trở thành

nhà xuất bản hàng đầu Trung Quốc!

Trong khi tôi vừa nghiên cứu tiểu thuyết của Carl Sura vừa tấm tắc khen, đột nhiên có tiếng kêu thất thanh bên ngoài vọng lại.

Tôi vội vàng chạy ra phòng khách, cửa nhà tắm bỗng nhiên mở ra, Hiểu Ngưng đi chân đất, vai trần, từ trong chạy ra, lao vào lòng tôi.

“Sao thế?”. Tôi hỏi cô ấy. Suy nghĩ đầu tiên của tôi là có yêu râu xanh trong nhà tắm, suy nghĩ thứ hai là có côn trùng gì đó .

“Vòi nước hỏng rồi, không đóng được!”. Hiểu Ngưng rúc vào lòng tôi, thở hổn hển nói.

Toàn thân cô ấy chỉ quấn chiếc khăn tắm, đi chân đất, sự trơn trượt nên ôm chặt lấy tôi, cơ thể cô ấy như bức tượng điêu khắc bằng ngọc, mịn màng, nõn nà và đầy nghệ thuật. Cơ thể cô ấy ướt đẫm, tỏa hơi nóng hổi, tim cô ấy đập mạnh truyền đến cơ thể tôi qua khăn tắm, khiến tôi có chút không kiềm chế được.

“Em đã bảo thay vòi nước từ lâu rồi mà!”. Tô Tô bất ngờ nhảy bật lên khỏi sofa, nói.

“Vốn định bảo anh Đới Duy, nhưng tuần trước tự nhiên anh ấy đi mất, chưa kịp thay”.

Linh Huyền cũng vội vàng chạy lại, nói. Sự việc xảy ra bất ngờ khiến mấy cô gái đang ngà ngà say cũng tỉnh táo lại phần nào!”.

“Mau khóa vòi lại, để thêm lúc nữa là nước tràn ra hết đấy”. Hiểu Ngưng hơi lo lắng nói.

“Hiểu Ngưng, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh, mau đi thay quần áo đi”. Linh Huyền nhắc nhở.

“ừ”. Lúc này Hiểu Ngưng mới phát hiện cô ấy đang ở trong lòng tôi, đỏ mặt, quay người đi vào phòng.

“Mau thay vòi đi không nước tràn hết ra bây giờ!”. Trình Lộ thấy tôi dán mắt nhìn theo Hiểu Ngưng bỗng khó chịu kêu lên.

Tôi mở cửa bước vào nhà tắm thì thấy vòi nước đã bị hỏng, dòng nước nóng đang phun ào ào qua chỗ hở, phun lên trần nhà. Mới có nửa phút ngắn ngủi, nước đã dâng ngập sàn nhà tắm, nước không kịp thoát nên càng ngày càng cao.

Tô Tô và Linh Huyền nhìn thấy cảnh nước ngập lênh láng như thế, vô cùng ngạc nhiên. Vừa rồi thấy vẻ mặt lo lắng của Hiểu Ngưng, tôi còn thấy bất ngờ, bây giờ tận mắt chứng kiến cảnh này mới thấy khâm phục sự điềm tĩnh của Hiểu Ngưng.

“Mau đi tắt van nước để anh vào sửa xem thế nào”. Tôi xắn ống quần lên, quay lại nói với họ.

Thấy tôi nói vậy, ba cô gái nhìn nhau, “Van nước ở chỗ nào ạ?”.

“Chính là cái... trong chiếc hộp ngoài kia... có một cái van...”. Tôi giải thích nửa ngày trời, thấy vẻ mặt ngờ nghệch của họ, cuối cùng đành bỏ cuộc, “Thôi bỏ đi bỏ đi, các em ra ngoài đi, để đây anh sửa, lấy cho anh hộp dụng cụ”.

Ba người bọn họ vội vàng ra ngoài, ơn trời ơn đất, họ vẫn còn biết hộp dụng cụ ở đâu, rất nhanh chóng đã mang cho tôi một đồng hồ nào là kim, ốc vít, búa, thậm chí cả thang gấp.

“Chị Lộ Lộ, mau ngăn dòng nước lại! Nước sắp tràn ra phòng khách rồi, sàn nhà sẽ hỏng mất! Nếu làm hỏng sàn, chị em sẽ giết em mất!”. Đột nhiên Tô Tô hét toáng lên.

“Mau, đóng cửa lại!”. Linh Huyền ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề, lập tức ra lệnh chỉ huy, “Lộ Lộ, cậu đi tìm ít vải bỏ đi, chặn ở cửa nhà tắm! Tô Tô, em mau tìm chổi lau nhà ra đây! Thêm cả chậu rửa mặt nữa! Chị đi gọi Hiểu Ngưng ra giúp đỡ.

Chốc lát, không khí yên bình, tĩnh lặng vừa rồi trở nên hỗn loạn, ồn ào. Ba cô gái không ngừng chạy đi chạy lại trong phòng khách, chỉ vì một tẹo nước tràn ra phòng khách mà hồ hết om sòm. Trong nhà tắm dòng nước tuôn không ngừng, tôi đứng trong bồn tắm, tháo bỏ cái vòi nước đã bị hỏng ra.

Trong thoáng chốc mà quần áo của tôi ướt hết cả, may mà nước cũng không lạnh lắm, nếu không ngâm mình trong nước lạnh thì chắc đông cứng mất. Thấy cửa nhà tắm đã được đóng lại, đến những kẻ hở cũng đã bịt kín hết bằng vải, nên tôi cởi quần áo ra, chỉ mặc một chiếc quần sịp bước vào “trận đấu”.

Tôi chiến đấu với dòng nước chảy, cuối cùng cũng tháo được cái vòi nước cũ ra, rồi lại lắp vòi mới vào.

Nước nhìn bề ngoài thì có vẻ rất dịu dàng, nhưng khi nó trở thành áp lực, sức mạnh của nó có thể sánh với một chàng trai trẻ tuổi cường tráng. Nếu không phải cơ bắp tôi cũng khá phát triển thì sao có thể chịu đựng được dòng nước chảy mạnh như thế này.

Vòi mới đã được lắp vào, tôi khóa vòi nước vào, dòng nước vừa rồi còn chảy tung tóe cuối cùng cũng đã trở nên ôn hòa. Nước trong nhà tắm cũng chậm chậm thoát vào ống thoát nước.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới hiểu vì sao bốn cô gái lại hy vọng có một người đàn ông ở cùng. Xem ra, ngày trước khi Đới Duy ở đây, chắc họ cũng dựa dẫm vào cậu ta như thế. Đáng tiếc, cậu ta là gay thật, còn tôi là gay giả.

Quần áo Hiểu Ngưng vừa thay ra khi tắm vẫn còn treo trên mắc phía trên bồn tắm, nhưng đã bị ướt nhẹp. Tôi rút xuống cho cô ấy, cầm trên tay, cảm giác rất mềm mại, đúng là quần áo của con gái.

Nhìn xung quanh, chỗ nào cũng có đồ dùng của con gái, ví dụ như mỹ phẩm, băng vệ sinh, lược, máy sấy tóc... ngay cả bồn cầu cũng phủ miếng vải nhung màu hồng. Trên danh nghĩa nhà tắm này là nhà tắm chung, nhưng vì phòng tôi là phòng chính của căn nhà, có nhà vệ sinh riêng, nên tôi chưa bao giờ sử dụng nhà vệ sinh này, trên thực tế nó là nhà tắm riêng của mấy cô gái.

“Anh Tiểu Mân, anh sửa xong chưa?”.

Đúng lúc tôi ngưng tay thở một chút thì Tô Tô bất ngờ mở cửa hét to.

Tôi quay đầu lại, bốn cô gái đều đứng trước cửa nhà tắm, ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

Tôi cúi đầu nhìn xuống, phát hiện chỉ có một chiếc quần sịp trên người, hoảng quá vội bảo, “Sửa xong rồi! Các em cứ đi ra ngoài trước đi, anh vặn thêm cho chặt đấy!”.

“Nhưng khắp nhà tắm toàn nước là nước, bọn em phải dọn dẹp”. Linh Huyền tay cầm chiếc chổi lau nhà nói.

“Để anh dọn là được rồi, các em ra ngoài đi”. Thấy tám con mắt của họ nhìn chăm chăm tôi như sói nhìn mồi, tôi căng thẳng đáp.

“Anh Tiểu Mân, anh tốt quá!”. Tô Tô sung sướng khen ngợi một câu, vui vẻ giao việc dọn dẹp bãi chiến trường cho tôi, sau đó rời khỏi nhà tắm.

Ba cô gái còn lại cũng đi ra theo, vì phòng khách vẫn còn nước cần phải lau cho thật khô. Chỉ có điều lúc đi ra, Hiểu Ngưng bỗng nhiên ngoái đầu lại nhìn tôi.

Tôi vội vàng lấy chiếc khăn bông bên cạnh lau khô người, rồi lau dọn sạch sẽ chỗ sàn nhà bị bắn từ ống thoát nước chảy ngược ra, tiếp đó chuồn khỏi nhà tắm như tên ăn trộm, chạy về phòng thay sang bộ đồ ngủ sạch sẽ.

Xong xuôi tất cả, tôi quay trở lại phòng khách, cố làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra. Vừa bước ra ngoài, tôi đã nghe thấy họ ngồi trên ghế sofa, vừa nghỉ vừa buồn chuyện.

“Em thấy mừng anh Tiểu Mân rất gọi cảm! Đùi anh ý cũng rất săn chắc, như vận động viên chạy marathon ấy!”. Tô Tô sà vào lòng Linh Huyền, cao hứng nói. Giọng cô bé trong vắt, tôi chưa đi đến gần đã có thể nghe rõ mồn một.

“Thế á, chị thì thấy cơ bụng anh ấy rất rắn chắc, cực kỳ lôi cuốn”. Linh Huyền nói.

“Chị Hiểu Ngưng, chị thì sao, chị thấy cơ thể anh Tiểu Mân thế nào?”. Tô Tô nắm tay Hiểu Ngưng hỏi.

Hiểu Ngưng bị Tô Tô bức ép không thể không trả lời, ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp “Chị thì thấy bờ vai anh ấy rất rộng, chắc chắn anh ấy là người có trách nhiệm”.

“Ồ, chị Hiểu Ngưng có tình cảm với anh Lương Mân rồi!”. Tô Tô vui vẻ nói.

Hiểu Ngưng lườm cô bé một cái, nhướn miệng cười. “Chị Trình Lộ, chị thì sao?”. Tô Tô lại quay sang hỏi Trình Lộ.

“Có gì hay ho chứ, anh ta chỉ là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển”. Trình Lộ nói với giọng khinh bỉ.

“Chị đừng nói vậy, dù sao anh Tiểu Mân cũng giúp chị em mình sửa vòi nước mà”. Tô Tô bất bình nói đỡ cho tôi.

“Ừ, cơ bắp anh Lương Mân cũng rất rắn chắc”. Linh Huyền ngồi bên cạnh im lặng một lúc rồi bỗng nhiên bổ sung một câu.

Ặc... Tôi toát mồ hôi lạnh.

Nhân lúc họ còn chưa phát hiện ra, tôi vội vàng quay người, lặng lẽ chuồn về phòng mình.

Haizz, không hiểu sao tôi có cảm giác mình là con mồi họ vừa săn được, chứ không phải họ là con mồi của tôi. Sáng hôm sau vẫn là một buổi sáng bận rộn như mọi ngày. Bốn cô gái mặc đồ ngủ đi đi lại lại trong phòng khách, như thể tối qua không hề có chuyện gì xảy ra.

13. Chương 13

Bên ngoài trời mưa lâm thâm, mặt đường đã ướt nhẹp. Ăn sáng xong, Tô Tô không hề khách sáo, ngồi tọt vào xe tôi, còn tranh giành ngồi ghế trước bên cạnh tôi với bạn Hiểu Ngưng.

Linh Huyền và Hiểu Ngưng tay nắm tay nhau tránh vũng nước trước cửa, rồi ngồi vào xe. Dường như Trình Lộ không nhìn thấy tôi đưa họ đi làm, cầm ô đi vòng qua hông xe tôi, đến cổng phía nam khu nhà bắt xe bus. Tính tình cô ta có hơi cổ quái. Nhưng cô ta chưa bao giờ lợi dụng người khác, điều này khiến tôi vô cùng khâm phục.

Tôi khởi động xe, bánh xe lăn tròn tạo ra những bong bóng nước. Ba cô gái đều rất nhỏ nhắn, ngồi lên xe tôi không có cảm giác nặng hơn là mấy. “Anh Tiểu Mân, anh đưa chị Linh Huyền và chị Hiểu Ngưng đến cơ quan trước rồi cuối cùng mới đưa em tới trường”. Trên đường, đột nhiên Tô Tô nói với tôi.

“Tại sao?”. Tôi hỏi cô bé.

“Tại từ cổng trường đến khu giảng đường còn một đoạn đường nữa, em muốn anh đưa thì đưa cho trót mà”. Tô Tô nhìn tôi, nhõng nhẽo nói.

“Thôi được”. Nhìn bộ dạng ngọt ngào của cô bé, tôi không còn cách nào khác đành phải đồng ý. Cơ quan của Hiểu Ngưng nằm khác tuyến đường với Hoa Thương, dù là đi đâu trước thì cũng phải lượn một vòng, nên đưa Hiểu Ngưng hay Tô Tô đi trước đều như nhau.

“Tô Tô, ngày trước em có quần Đới Duy thế này đâu”. Thấy Tô Tô cứ quần lấy tôi, Linh Huyền ngồi đằng sau nói.

“Anh Đới Duy rất tốt, nhưng em thích anh Tiểu Mân hơn. Hơn nữa anh Tiểu Mân là đàn anh cùng trường với em, vô cùng thân thiết”. Tô Tô ngoái đầu lại giải thích.

Linh Huyền không còn lời nào để nói, Hiểu Ngưng cũng chỉ lắc đầu mỉm cười.

Trường của Linh Huyền gần Lam Kiều Hoa Uyển nhất. Vì là trường cấp hai, nên học sinh rất nghịch ngợm, mấy cô nhóc lớp sáu lớp bảy trông cực kỳ đáng yêu, còn mấy cậu nhóc tinh nghịch thì đứng túm tụm ồn ào dưới trời mưa, bắt giặc khiến tôi nhớ lại thời thơ ấu của mình.

Linh Huyền ở cùng lũ nhóc cả ngày, thảo nào tâm tư cô ấy mộc mạc, biết cách quan tâm người khác đến vậy.

Nhìn Linh Huyền xòe ô bước vào trường, tôi khởi động xe, đưa Hiểu Ngưng đến Viện nghiên cứu sinh vật Hoa Đông. Đến tận bây giờ tôi vẫn không biết cô ấy nghiên cứu cái gì trong đó, nhưng nếu cô ấy có nói ra chắc tôi cũng không hiểu.

Đưa Hiểu Ngưng đến cửa viện nghiên cứu, cô ấy xòe ô bước xuống xe nhưng không đi vào ngay mà vòng lên gõ cửa kính chỗ tôi ngồi.

Tôi mở cửa kính, một luồng hơi lạnh tràn vào xe. Hiểu Ngưng giơ cao ô, gương mặt lạnh buốt vì nước mưa thò vào bên trong cửa kính, ghé sát tai tôi, “Tối nay về nhà em có chuyện muốn nói với anh, đừng nói với người khác đấy”.

Người khác mà cô ấy nói, đương nhiên là chỉ Tô Tô, Linh Huyền và Trình Lộ. Vì những người khác mà tôi quen không ai biết cô ấy.

Cô ấy nói xong, cũng không cho tôi cơ hội hỏi thêm, lập tức giương ô lên, đi vào cổng cơ quan nơi có hai anh cảnh vệ đứng canh.

“Chị Hiểu Ngưng nói gì với anh thế?”. Quả nhiên, Tô Tô rất tò mò, hỏi tôi.

“Không có gì, trời lạnh nên cô ấy dặn anh mặc thêm áo thôi”. Tôi nói cho có lệ.

Tô Tô chu miệng, vẻ mặt hơi thất vọng, “Đúng thật là, thế thì có gì mà phải giấu diếm chứ, chị Hiểu Ngưng toàn ngại ngùng mấy chuyện này. Chị ấy rất quan tâm đến anh nhưng lại ngượng không dám nói ra”.

Người nói không để ý, nhưng kẻ nghe thì để bụng, tôi bỗng thấy chột dạ.

“Được rồi, anh Tiểu Mân mau đưa em đến trường đi!”. Tô Tô thúc giục.

Thế là tôi lập tức khởi động xe, quay xe đi về phía Học viện thương mại Hoa Đông.

Có lẽ vì trời mưa, nên rất ít sinh viên đi lại trước cổng trường, tôi lái xe thẳng từ cổng trường vào tận khu giảng đường, tìm đến khu giảng đường số 17 tận trong góc khuất nhất của trường một cách rất thuận thực.

Đúng như Tô Tô nói, nếu đi bộ từ cổng trường vào đây quả thực rất xa, chắc chắn sẽ bị dính nước mưa.

“Anh Tiểu Mân, anh xuống xe tiễn em được không?”. Tô Tô hỏi.

“Tiễn gì chứ, đến đây chẳng phải đã đến cửa giảng đường rồi hay sao?”. Tôi nói.

“Anh Tiểu Mân, dạo này có mấy nam sinh cứ gửi thư cho em”. Tô Tô ngập ngừng vài giây, nói.

“Sao thế?”. Tôi quay đầu lại hỏi cô bé.

“Không có gì, chỉ là em thấy hơi phiền thôi ạ”. Tô Tô dẩu dẩu miệng.

“Ồ, bọn nó đang theo đuổi em hả?”.

“Dạ, có mấy anh năm ba, năm tư. Học cùng em giờ học môn tự chọn”. Tô Tô khấn khoản nhìn tôi, khiến người ta không thể không đồng ý.

“Cho nên hôm nay em mới bắt anh đưa vào tận trong trường, giả làm bạn trai của em có đúng không?”. Tôi hỏi cô bé.

Tô Tô đành phải gật đầu thừa nhận, “Nếu em bảo anh đóng giả làm bạn trai em chắc chắn bọn chị Linh Huyền sẽ nói em nhiều chuyện, thích gây rối, nên mới lấy cớ trời mưa nhờ anh đưa em vào tận trong trường”.

Nói đến đây, ánh mắt cô bé đột nhiên sáng lên, “Bọn họ đến rồi! Anh Tiểu Mân, mau xuống xe với em đi!”. Cô bé vừa nói vừa kéo kéo cánh tay tôi, “Mau lên, mau lên anh!”.

“Được rồi, được rồi! Anh chỉ giúp em một lần này thôi đấy”. Tôi lập tức xuống xe, vòng qua cửa xe bên Tô Tô ngồi.

Tô Tô vội vàng mở cửa, cô bé kiễng chân, choàng hai tay lên cổ tôi.

“Anh Tiểu Mân, anh ôm em đi! Ôm em đi!”. Tô Tô kiễng chân lên, dáng vẻ thúc giục, trông đáng yêu như một chú chim sẻ.

Tôi không còn cách nào khác, dù sao cũng có tiếng là “đại thiên tài diễn kịch”, thế là tôi dang hai tay ra, nhẹ nhàng ôm eo cô bé. Tô Tô cũng rất biết phối hợp, vùi đầu vào ngực tôi, dáng điệu rất say mê.

Không nằm ngoài dự liệu của cô bé, mấy nam sinh đó quả nhiên bước chậm lại, mặt biến sắc. Bỗng nhiên tôi cảm thấy Tô Tô cũng rất “hư”, dám dùng cách này để đuổi mấy cậu nam sinh đang theo đuổi mình.

“Được rồi, anh Tiểu Mân, em cảm ơn anh!”. Tô Tô thấy kịch diễn đến đây là tạm ổn rồi nên khẽ nói vào tai tôi, còn giả vờ hôn lên má tôi nữa.

Tuy môi cô bé chưa chạm vào má tôi, nhưng hơi ấm vẫn còn lưu lại.

Cô bé nhảy chân sáo vào giảng đường, mấy cậu nam sinh đó xì xào với nhau một lúc, rồi mới sầm sập bước vào theo.

“Lương Mân! Em đã tốt nghiệp rồi còn đến tán sinh viên trong trường à!”.

Bất thành linh, một giọng nói vang lên phía sau tôi.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy thầy chủ nhiệm khoa trước đây, đang đứng cách tôi khoảng một trăm mét.

Trời ơi, mẹ ơi.

Trong lòng tôi bất giác hiện lên câu nói quen thuộc của Đại Bính.

Thấy thầy đi về phía mình, tôi không cần suy nghĩ nhiều, lập tức ngồi lên khởi động xe.

“Còn dám chạy hả? Mau đứng lại cho tôi... Em còn chưa trả tiền phí mượn tài liệu làm khóa luận tốt nghiệp đâu đấy!”. Thầy chủ nhiệm chạy theo.

Suýt chút nữa thì tôi bị thầy tóm được, sao dám dừng lại. Đúng là tôi còn “nợ” thầy hai trăm tệ tiền phí tài liệu làm khóa luận tốt nghiệp, không ngờ chuyện lâu thế rồi mà thầy vẫn còn nhớ. Hồi đó tôi thấy khoản tiền này không hợp lý lắm, nên cứ kéo dài đến tận lúc tốt nghiệp vẫn không trả. Đại đa số sinh viên tốt nghiệp năm đó đều chịu ảnh hưởng của tôi, không chịu nộp khoản tiền này, khiến nhà trường tổn thất không ít.

Cứ như vậy, chiếc BMW lao vút về phía trước, một người đàn ông tóc bay bay trong gió đuổi theo phía sau.

Nước bắn tung tóe, rất nhiều người đứng lại xem. Cảnh tượng như một cảnh phim quay chậm.

Nhưng, thầy chủ nhiệm khoa với khuôn mặt méo mó và mái tóc bù xù không thể nói là đẹp được... Sự truy đuổi của thầy chủ nhiệm khoa làm tôi hồn bay phách lạc. Đến công ty, Trình Lộ lại cố tình giao cho tôi một đồng việc, khiến tôi bận tới mất tới mũi, bản thân cô ta thì sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác.

Về đến căn hộ của Tô Tô, tất cả dường như đã trở về trạng thái bình thường. Thật lạ là dường như dần dần tôi đã thích nghi với cuộc sống ở đây. Chết thật, tôi đang sống trong căn hộ của mấy cô gái, sao lại có thể yên tâm thế được chứ?

Đúng lúc tôi đang đọc tiểu thuyết của Carl Sura và lên kế hoạch xuất bản thì cửa phòng tôi mở ra.

Hiếu Ngưng trong bộ đồ ngủ xuất hiện ở cửa phòng, vẫy tay gọi.

“Em vẫn chưa ngủ à?”. Tôi nhìn chiếc đồng hồ đeo tay đặt cạnh gối, đã là mười hai rưỡi đêm. Tôi đọc sách đến nửa đêm, không ngờ cô ấy cũng chưa ngủ.

“Suyt”. Cô ấy đặt ngón trỏ lên miệng, ý bảo tôi đừng lên tiếng, rồi vẫy vẫy tay gọi tôi ra ngoài.

Tôi rất tò mò, cộng thêm nữa, đây là địa bàn của họ, mình cứ ngoan ngoãn nghe lời thì tốt hơn, thế là tôi lật chăn lên ngồi dậy đi ra ngoài.

Hiếu Ngưng nhẹ nhàng kéo tay tôi đi qua phòng khách, vào phòng cô ấy rồi đóng cửa lại, vẻ rất thần bí.

Tuy từ trước đến nay họ chưa bao giờ đóng cửa phòng, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tôi vào phòng Hiếu Ngưng. Phòng cô ấy rất sạch sẽ, không có bàn trang điểm, không có gương treo tường, còn trên giá có rất nhiều sách, mà cũng chẳng phải loại tiểu thuyết mấy cô gái thường đọc, toàn là sách dày cộp về chuyên ngành sinh vật, y học.

Nhưng cách bày biện đơn giản ngăn nắp này vẫn rất nữ tính. Rèm cửa sổ và ga trải giường đồng màu xanh lá cây nhạt, đem lại cho căn phòng này cảm giác tự nhiên mát mẻ. Tôi đã tỉnh ngủ, bước vào căn phòng ấm áp này lại thấy buồn ngủ. Bỗng nhiên tôi nhớ ra sáng nay Hiếu Ngưng nói tôi về có chuyện cần bàn với tôi.

Hiếu Ngưng ngồi trên giường nhìn tôi, “Ngày mai anh có thể xin về sớm trước hai giờ không?”.

“Chắc là được. Có chuyện gì thế em?”.

“Haizz em không nên nói dối”. Hiếu Ngưng nhìn thẳng tôi, hai mắt long lanh, cuối cùng cũng thốt ra, “Em nói là em có bạn trai rồi, bố mẹ nhất quyết đòi gặp mặt bạn trai em”.

“Hả?”. Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, “Bao giờ?”.

“Ngày mai. Bố mẹ em sẽ lái xe đến đây nhưng họ không vào thành phố mà nghỉ một ngày ở khu sơn trang nghỉ mát ở ngoại ô phía nam thành phố, bảo em ngày mai đưa bạn trai đến cùng ăn thịt nướng”. Hiếu Ngưng nói.

Tôi nhìn cô ấy, “Em muốn anh...”.

“Vâng”. Hiếu Ngưng gật đầu, “Anh đồng ý với em rồi còn gì”.

Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Tôi chỉ có thể trách mình quá hào phóng khi nhận lời, không ngờ các cuộc “khảo nghiệm” cứ thi nhau đến. Chỉ vỏn vẹn vài ngày đã phải thực hiện lời hứa rồi.

“Chỉ có chuyện này thôi chứ gì? Được, anh biết rồi, anh về phòng đây”. Tôi ngáp một cái, đứng dậy.

“Không được”. Hiếu Ngưng nói.

“Lại gì nữa thế?”. Tôi nhìn cô ấy.

“Anh biết số đo ba vòng của em không?”. Hiếu Ngưng hỏi tôi.

“88, 62, 90”. Tôi chưa kịp nghĩ đã buột miệng nói ra.

Hiếu Ngưng kinh ngạc nhìn tôi, không ngờ tôi lại biết rõ số đo ba vòng của cô ấy như thế. Lúc này tôi mới nhận ra mình đã lỡ lời, đúng là đại mồm đại miệng, liền vội vàng giải thích, “À, sáng sớm hôm trước lúc anh buồn chuyện với Tô Tô con bé nói với anh”.

Hiếu Ngưng nhìn tôi, ánh mắt dần bình tĩnh trở lại. Có lẽ cô ấy nghĩ tôi là gay, sẽ không có ý đồ gì với mình, nhớ được số đo ba vòng cũng chỉ bởi tôi là người quá tỉ mỉ mà thôi.

“Anh có biết họ tên đầy đủ của em là gì, em học đại học nào, trung học nào, nhà em ở đâu không?”. Hiếu Ngưng nhìn thẳng tôi, hỏi liên một lúc rất nhiều câu.

“Ặc...”. Tôi bị cô ấy hỏi khó rồi, “Mọi người đều gọi em là Hiểu Ngưng, thực sự anh không biết em họ gì”.

“Đến họ của em anh cũng không biết, thì ngày mai làm sao qua mặt được bố em. Bố em xuất thân là cảnh sát hình sự, không cần thẩm vấn anh, chỉ hỏi vài câu tìm một hai kẽ hở không phải là việc quá dễ dàng sao?”. Hiểu Ngưng hỏi, vẻ mặt hơi thất vọng.

Bố Trình Lộ là giáo sư đại học, một trí thức điển hình, chỉ qua loa đại khái thôi cũng đã coi tôi là bạn trai của Trình Lộ, cho qua một cách dễ dàng. Còn bố của Hiểu Ngưng là cảnh sát hình sự, kỹ năng nghề nghiệp chính là thẩm tra... Càng ngày độ khó càng tăng cao.

“Em họ Hạ, Hạ trong mùa hạ”. Hiểu Ngưng nhìn tôi, chủ động nói.

“Hạ Hiểu Ngưng...”. Tôi nhẹ nhàng đọc tên đầy đủ của cô ấy một lượt, cảm thấy cái tên này nghe rất hay.

“Thế Linh Huyền họ gì?”. Tôi lại hỏi.

“Bạch”.

“Bạch Linh Huyền...”. Tôi cũng khẽ đọc tên đầy đủ của Linh Huyền.

Đúng lúc tôi đang đọc thầm tên của Linh Huyền, Hiểu Ngưng lấy trong chiếc tủ đầu giường ra một tập tài liệu dày cộp, để lên đùi tôi.

“Em thích màu gì nhất, thích bộ phim nào nhất, chiều cao bao nhiêu, cân nặng bao nhiêu, sinh nhật ngày nào, có quan hệ tốt nhất với chị nào trong gia đình, thời đại học đã nhận được những giải thưởng gì, chương trình đang nghiên cứu hiện nay liên quan đến cái gì... tất cả đều có trong này, tối nay anh không được ngủ, học thuộc hết đồng hồ này, lát nữa em sẽ kiểm tra”.

Bình thường tôi luôn cảm thấy Hiểu Ngưng là người kiệm lời, vậy mà nói một lèo một tràng dài.

Tuy tìm hiểu bí mật của người con gái khiến trái tim mình rung động là mơ ước của tất cả đàn ông, nhưng như thế này thì...

Haizz, giờ mới thấy Hiểu Ngưng cũng rất biết cách làm khổ người khác.

Tôi cầm xấp tài liệu dày cộp, bắt đầu thấy đau đầu.

14. Chương 14

Tối nay, tôi được trở lại thời đại học, cầm đầu cắm cổ vào ôn thi ngay trước đêm kiểm tra học kỳ, cả kỳ không chịu nghe giảng, mà chỉ dành ra một đêm bổ sung lại toàn bộ chỗ kiến thức đó. Mượn được tập vở ghi chép của cô bạn nào đó mà mang đi photo là “vật báu qua ải” mà người người trong gang hồ tranh cướp nhau mới có được.

Điều khác biệt duy nhất là, tôi đang “ôn tập” trong phòng con gái. Hiểu Ngưng ngồi trên giường hỏi từng câu một, tôi nằm nghiêng trên ghế mơ mơ màng màng trả lời.

Đầu càng lúc càng đau, cơ thể càng ngày càng không chịu nghe lời.

Đợi đến khi tôi mở mắt ra, phát hiện mình đã nằm yên vị trên chiếc giường êm ái.

Trần nhà màu xanh lá cây nhạt pha với màu hồng, có điểm những ngôi sao màu trắng. Đây không phải giường trong phòng tôi!

Tôi bất chợt nhớ ra, nhảy lên, thấy mình đang ngủ trong phòng của Hiểu Ngưng, còn Hiểu Ngưng đang cuộn mình ngủ bên cạnh tôi!

Cùng với phản ứng kịch liệt của tôi, chiếc giường rung rung, Hiểu Ngưng cũng tỉnh giấc.

“Sao anh lại ngủ ở đây?”. Tôi hỏi cô ấy. Rồi cúi đầu nhìn xuống, quần dài của tôi đã bị tụt ra, tôi càng kinh hoàng hơn.

“Hôm qua em hỏi anh được một nửa, tự nhiên anh trèo lên giường, rồi nằm mặt đối mặt với em trả lời câu hỏi, sau đó ngáy khò khò ngủ một cách ngon lành, em lay thế nào anh cũng không tỉnh”. Hiểu Ngưng nói.

“Quần của anh là em giúp anh cởi hả?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Là anh vừa nói mơ vừa tự cởi”. Hiểu Ngưng nhìn tôi đáp.

Tôi rất khâm phục khi cô ấy có thể điềm tĩnh ngủ với một người đàn ông cả đêm, có lẽ cô ấy gặp chuyện gì cũng rất bình tĩnh, tự nhiên như thế. Có lẽ cô ấy đã coi tôi là gay nên thấy an toàn, hoặc có thể cô ấy cảm thấy tôi vừa mệt vừa say, ngủ như lợn chết sẽ không có gì nguy hiểm.

“Anh không nói mê gì chứ?”. Tôi nghĩ ngợi một lúc, rồi lo lắng hỏi.

Nếu chẳng may lúc nói mê tôi không ngừng gọi tên Hiểu Ngưng thì chẳng phải toi đời hay sao?

“Anh có gọi tên em”. Hiểu Ngưng ngồi dậy, kéo mái tóc thắt tha như tơ lụa ra sau vai, nhìn tôi, nói.

Trong lòng tôi bỗng khựng lại một lúc, rồi lập tức cảm thấy ánh mắt Hiểu Ngưng có gì đó khác thường.

“Nhưng tên em anh chỉ gọi hai lần, còn tên một người khác anh gọi tới tám lần”. Hiểu Ngưng tiếp tục nói.

“Là ai thế?”. Tôi hỏi cô ấy.

Hiểu Ngưng lắc đầu: “Em không nghe rõ, chắc là em không quen”.

“Ồ, chắc chắn người đó nợ anh rất nhiều tiền”. Tôi vuốt cằm, ngẫm nghĩ, nói.

Hiểu Ngưng khẽ mỉm cười: “Anh mau về phòng đi, nếu để họ thấy anh ngủ ở đây, không hay lắm”.

Bình thường Hiểu Ngưng khiến người khác cảm thấy cô ấy rất lạnh lùng, cũng chính vì vậy, lúc cô ấy cười vô cùng cuốn hút. Đáng vẻ khi mặc đồ ngủ của cô ấy trông rất thuần khiết. Bộ đồ ngủ rộng thùng thình không hề làm mất đi những đường cong đẹp đẽ trên cơ thể cô ấy, ngược lại càng làm chúng nổi bật hơn.

Tôi thấy không còn sớm nữa, mấy cô gái còn lại chắc sắp dậy rồi, vội vàng cầm quần lên, chạy khỏi phòng Hiểu Ngưng, chuẩn về phòng mình. Cảm giác này, giống như lén lút làm chuyện gì đó xấu xa, vừa căng thẳng vừa kích thích.

Lúc thay quần áo, tôi ngửi thấy tay mình vẫn còn lưu mùi hương cơ thể của Hiểu Ngưng, không thể không hoài nghi, hôm qua khi ngủ, chắc không phải tôi ôm Hiểu Ngưng đấy chứ? Hiểu Ngưng nói cô ấy lay thế nào tôi cũng không tỉnh, lại không thể gọi bọn Tô Tô đến trợ giúp, lẽ nào lại giống như Tô Tô lần trước, cuộn ngủ trong lòng tôi cả đêm?

Tôi cố gắng hồi tưởng lại vẻ mặt của Hiểu Ngưng vừa nãy, vẫn không đoán ra điều gì. Hiểu Ngưng không giống Tô Tô, cái gì cũng biểu hiện trên mặt. Hôm qua tôi ngủ say như lợn chết, chẳng nhớ mình ngủ từ lúc nào nữa, chỉ nhớ tối qua ngủ rất ngon, rất cuộc có ôm Hiểu Ngưng ngủ không, e sẽ mãi mãi là một câu đố không lời đáp.

Tôi đưa hai tay lên mũi, ngửi kỹ, quả nhiên có mùi thơm của con gái.

“Anh Tiểu Mân, mau ra ăn sáng nào!”.

Tôi đang kinh ngạc thì Tô Tô chạy sộc vào, làm tôi giật bắn người.

Cô bé thấy tôi đầu tóc còn rối bù, hai mắt thì mơ màng, cười hí hí, chạy lại khoác tay tôi, “Anh Tiểu Mân, tối qua anh ngủ có ngon không?”. Tôi có tật giật mình, tự dưng thấy sợ hãi chút xíu. Nhưng đi cùng Tô Tô ra ngoài, theo những gì mà họ đang nói thì bọn Tô Tô không hề biết chuyện tối qua giữa tôi và Hiểu Ngưng. “Hôm nay không mưa, anh không đưa em đi học đâu”. Nhìn ánh mắt cô bé, tôi biết ngay nó định hỏi gì nên từ chối thẳng luôn.

“Không có, hôm nay anh không cần đưa em đi học đâu”. Tô Tô lè lưỡi cười một cách tinh ranh, “Em định nói một chuyện khác cơ. Anh Tiểu Mân, ngày lễ Tình nhân trường chúng ta có tổ chức lễ hội, anh đi cùng em nhé”.

“Các cô ấy có đi không?”. Tôi hỏi cô bé.

“Đương nhiên là có! Vừa rồi mọi người đã thống nhất!”. Tô Tô phần khích trả lời.

Tôi cứ nghĩ Tô Tô định hẹn tôi đi chơi riêng, xem ra tôi đã nghĩ nhiều quá rồi.

“Ừ được, vào buổi tối hả?”. Tôi hỏi.

“Dạ, đúng, vào thứ bảy, chiều đi dạo phố, tối đến trường”. Tô Tô nói giọng đầy sung sướng.

“Cũng chính là ngày kia rồi”. Tôi nhắm tính, nói. Dù sao đã đồng ý đi cùng Tô Tô, vậy kế hoạch đi cổ trần cùng Trình Tư Vy, chỉ còn cách hủy bỏ.

Không biết hôm đó cô ấy sẽ làm gì, tôi thăm nghĩ.

“Anh Tiểu Mân, ra ăn sáng thôi!”. Thấy tôi chìm đắm vào suy tư, Tô Tô kéo tay tôi ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, Trình Lộ, Hiểu Ngưng và Linh Huyền đều đã ăn mặc chỉnh tề, thêm cả Tô Tô nữa, phòng khách như phòng trang điểm ở hậu trường của một buổi biểu diễn nào đó, toàn mỹ nữ.

“Chị Linh Huyền, chị nói ngày kia là lễ Tình nhân, anh Tiểu Mân đi cùng chúng ta, người khác sẽ nghĩ ai là người yêu anh ấy?”. Bỗng dưng Tô Tô hỏi. Nhắc đến lễ Tình nhân, cô bé lại vô cùng hưng phấn, mong chờ.

“Đương nhiên là em rồi, em quán anh ấy nhất mà”. Linh Huyền cười, nói.

Tô Tô cười một cách vui vẻ, hình như không có ý phản đối Linh Huyền, nhưng lại lập tức nói: “Em luôn cảm thấy anh Tiểu Mân và chị Trình Lộ rất đẹp đôi, rất nhiều người sẽ nghĩ rằng chị ấy là người yêu anh Tiểu Mân”.

“Hừ!”. Trình Lộ lạnh lùng hừ một tiếng, không muốn phá vỡ sự vui vẻ của Tô Tô, nhưng cũng không đồng ý với cách nói của cô bé.

Trong khi họ đang nói chuyện linh tinh với nhau, ánh mắt Hiểu Ngưng khóa chặt vào người tôi, như nhắc nhở tôi hôm nay nhớ về sớm. Hiểu Ngưng dường như không muốn cho họ biết cô ấy nhờ tôi đóng giả bạn trai. Có thể thấy rõ, cô ấy rất coi trọng việc này, chứ không tùy tiện như Trình Lộ, có vẻ như bố mẹ cô ấy rất nghiêm khắc, không dễ qua mặt.

“Anh Tiểu Mân, anh biết không? Thực ra hôm anh đi gặp bố mẹ chị Trình Lộ, em với chị Linh Huyền vốn định đến nhìn trộm, nhưng vì dự báo thời tiết nói có mưa rào nên mới không đi nữa. Nếu không chắc chắn có rất nhiều trò hay”. Tô Tô vừa ăn sáng vừa nói.

Tôi uống một hơi hết sạch hộp sữa, nhìn dáng vẻ tinh ranh của Tô Tô, lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hiểu Ngưng, cuối cùng cũng biết, tại sao Hiểu Ngưng không muốn cho họ biết chuyện hôm nay.

Tôi là người đầu tiên đến văn phòng. Tôi sắp xếp lại một số đồ của mình, rồi lên mạng tìm một số tư liệu liên quan đến Carl Sura. Càng thu thập được nhiều tài liệu tôi càng thấy Carl Sura không hề bình thường. Nếu Trình Tư Vy giao quyền xuất bản sách của ông ấy cho tôi thì đó thực sự là một món nợ ân tình quá lớn.

“À, đúng rồi, Trình Lộ, hôm nay tôi có việc bận muốn xin về sớm”. Tôi nói với Trình Lộ đang ngồi đối diện.

“Hừ, gọi tôi là giám đốc Trình! Muốn về sớm thì nói năng ngọt ngào một chút. Vụ kinh doanh với Wolters Kluwer bàn đến đâu rồi?”. Trình Lộ dẩu môi về phía tôi, hỏi.

“Lạ thật, đây không phải là “case” do giám đốc Trình phụ trách ư? Sao lại biến thành việc của tôi rồi?”.

“Cái cô Trình Tư Vy tổng đại diện khu vực châu Á Thái Bình Dương chẳng phải có tình cảm với anh sao? Anh không hiến thân chẳng lẽ để tôi hiến hả?”.

“Hi hi, không chừng người ta lại thích phụ nữ đó, bây giờ trên đời này trăm ngàn loại hoa đua nhau nở, loại gì cũng có”.

“Có nở nữa cũng không lợi hại bằng tên gay như anh!”. Trình Lộ trừng mắt nhìn tôi, cô ta ngẫm nghĩ một lúc, “Thôi bỏ đi, để hôm nào tôi mời cô ta ăn cơm, trông mong vào anh cũng chả được tích sự gì”.

“Khỏi cần, cô ấy không gặp bất kỳ công ty nào đến lần thứ hai”. Tôi lập tức nói.

“Không thử làm sao mà biết được?”.

“Tôi biết quy tắc của cô ấy”.

“Hả?”. Trình Lộ nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò, “Hình như anh biết khá nhiều nhỉ”.

“Yên tâm, chuyện này tạm thời cứ giao cho tôi xử lý. Có điều, tôi có một điều kiện nho nhỏ, tôi muốn về trước lúc hai giờ. Chuyện xin nghỉ nhỏ nhặt này, giám đốc bộ phận như cô chắc chắn có quyền hành”. Tôi nói.

“Được, vừa hay chiều nay tôi phải tiễn bố mẹ tôi ra ga, cũng phải về sớm, không quản nổi anh”. Trình Lộ bất mãn nhìn tôi, nói.

“Á, hôm nay bố mẹ đã về rồi sao?”. Tôi lập tức hỏi.

“Hừ! Ai là bố mẹ anh? Muốn ăn đòn hả?”. Trình Lộ vừa nói vừa ném chiếc kẹp tài liệu rỗng trong tay cô ta về phía tôi. Buổi sáng nhanh chóng trôi qua, chiều đến tôi giải quyết công việc một cách nhanh gọn, thu dọn đồ đạc, về sớm. Trình Lộ và tôi rẽ hai đường khác nhau, cô ta tuyệt đối không thể ngờ được tôi xin về sớm là để đi đón Hiếu Ngưng. Bốn người bọn họ nhìn thì có vẻ rất thân thiết, nhưng mỗi người lại có bí mật riêng.

15. Chương 15

Cơ quan của Hiếu Ngưng cách đây không xa lắm, tôi lái xe qua bên đó, cô ấy đã đứng đợi ở cửa.

Hôm nay cô ấy lại mặc váy, là một chiếc váy ngắn màu đen, chân đi giày bệt, tuy không phải là giày cao gót nhưng nhờ có đôi chân thon dài, nên trông cô ấy vẫn rất cao. Lúc này cô ấy đang đứng ở bên đường, chiếc váy bay bay theo chiều gió, áo sơ mi trắng tinh tươm, sạch sẽ, trông thuần khiết như cô sinh viên, nhìn từ xa, tôi không kiềm được lòng mình mê mẩn trước vẻ đẹp ấy.

Tôi lái xe đến, đón cô ấy lên xe.

Hai năm trở lại đây kinh tế của thành phố Bình Hải phát triển rất nhanh, những người nông dân ở ngoại ô cũng vay tiền xây dựng những khu nghỉ mát, tuy đẳng cấp không cao, nhưng điểm quan trọng là môi trường thiên nhiên trong lành và không khí thanh thoi, thoải mái, khiến cho ngành du lịch của mấy vùng xung quanh cũng phát triển không kém. Tôi lái BMW, xuyên qua hết sơn trang này đến sơn trang khác, cuối cùng cũng tìm được đến “Sơn trang Lạc Du” mà Hiếu Ngưng nói.

“Căn số 18”. Hiếu Ngưng nhắc nhở tôi.

Tôi lái xe vào, lượn một vòng, cuối cùng cũng tìm ra số 18, lái xe đến đỗ ở chỗ đất trống cạnh tường. Căn biệt thự nhỏ này, thực chất là một căn nhà hai tầng, có một khu vườn xinh xắn có thể nướng thịt. Giá hai trăm tệ một tối, rất bình dân, những nhà trong thành phố có ô tô chở cả gia đình độ mấy người đến đây nghỉ cuối tuần là hoạt động giải trí rất thịnh hành thời gian gần đây.

Tôi thấy trước cửa số nhà 18 đã có một chiếc xe Santana 2000 màu đen, đoán chắc gia đình Hiếu Ngưng cũng chỉ thuộc loại khá giả, so với gia đình có bố mẹ đều là giáo sư đại học như Trình Lộ, có thể không sánh bằng.

Nghe thấy tiếng xe, bố mẹ Hiếu Ngưng từ trong nhà đi ra.

“Bố! Mẹ!”. Hiếu Ngưng xuống xe, vẫy tay về phía bố mẹ cô ấy.

Tôi vừa đỗ xe vừa lén nhìn bố mẹ Hiếu Ngưng. Bố cô ấy không hề cao lớn uy nghiêm như tôi tưởng tượng, ông đeo kính, hơi gầy nhưng rất có thần thái, không giống cảnh sát hình sự mà giống nhân viên văn phòng hơn. Mẹ cô ấy và mẹ Trình Lộ gần tựa như nhau, thân thiện, gần gũi, chỉ có điều gầy hơn một chút.

Trong thời gian ngắn ngủi có hai, ba ngày tôi đã đi gặp bố mẹ của hai cô gái xinh đẹp, cũng coi như là phá kỷ lục rồi.

“Bố, bố đến thật sao ạ?”. Hiểu Ngưng đứng bên cạnh bố cô ấy, vừa nhìn tôi đỗ xe vừa hỏi.

“Đương nhiên, bố nghe nói con gái cưng có bạn trai, bố lập tức giao công việc cho thư ký Vương giải quyết, lái xe tới đây thăm con gái”. Bố Hiểu Ngưng nói.

“Sao bố lại chọn chỗ xa xôi thế này? Nếu anh Lương Mân không có ô tô, đến đây không tiện lắm”. Hiểu Ngưng nói.

“À, cậu ấy tên Lương Mân hả?”. Bố Hiểu Ngưng nhìn tôi xuống xe, “Hiểu Ngưng, sao con không giới thiệu một chút đi?”.

“Có gì mà phải giới thiệu ạ, bố mẹ tự tìm hiểu là được mà”. Hiểu Ngưng cười một cách trang nhã, nói. Trước mặt bố mẹ, cô ấy cũng có một số cử chỉ nũng nịu, điều này bình thường tôi chưa bao giờ được nhìn thấy.

“Được được được, vào trong hãy nói”. Bố Hiểu Ngưng nhìn tôi vài giây, rồi giơ tay ra, ý bảo tôi và Hiểu Ngưng vào bên trong rồi nói chuyện tiếp.

Hiểu Ngưng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh tôi, khoác tay tôi. Tôi cũng phối hợp, nắm lấy tay cô ấy, khẽ vuốt ve, trông điệu bộ rất thân mật. Dù sao cũng là đóng giả bạn trai, không lợi dụng lúc này cũng phí.

“Sắp xếp gặp mặt ở đây là vì không muốn vào thành phố, tránh người này mời bố ăn cơm, người kia mời dùng bữa, lấy đầu ra thời gian gặp mặt con gái cưng của bố”. Bố Hiểu Ngưng vừa đưa chúng tôi vào trong vừa nhìn cô con gái ngoan ngoãn của mình bằng ánh mắt đầy yêu thương, giải thích với cô ấy.

“Bố, bố có hài lòng về anh ấy không?”. Hiểu Ngưng hỏi.

“Vừa mới gặp lần đầu, sao có thể nói hài lòng hay không hài lòng”, ông cười, “Nhưng người mà con gái bố chọn, chắc chắn không kém cõi rồi. Trong viện nghiên cứu hả?”.

“Không ạ, công việc của anh ấy liên quan tới sách”.

Hiểu Ngưng nói.

“Cháu làm bên tiêu thụ sách báo ạ”. Tôi nói xen vào.

“Rất tốt, rất tốt”. Bố Hiểu Ngưng nhìn tôi, “Con gái bác tính tình lạnh lùng, chán lắm đúng không?”.

“Dạ, cô ấy rất ít nói, cháu thích thế ạ”. Tôi đáp.

“Con bé này ấy à, không thích quan hệ với người trong xã hội, nên mới chọn làm trong viện nghiên cứu. Không hiểu sao nó lại thích mấy thứ thuốc men thế”. Mẹ Hiểu Ngưng bên cạnh nói.

“Mỗi người có chí riêng, con gái tôi cống hiến công sức cho sự nghiệp khoa học, cũng rất hay mà. Nếu nó vào các công ty bên ngoài làm, công việc trong công ty nước ngoài thì bận rộn, công ty trong nước thì cạnh tranh cao, chẳng có gì tốt đẹp cả”. Bố Hiểu Ngưng xoa đầu con gái, nói.

Tôi nghĩ cũng đúng, với tính cách của Hiểu Ngưng, làm việc ở những nơi như viện nghiên cứu là thích hợp nhất.

“Bố mẹ đang nướng thịt, bố không biết nướng mấy, Hiểu Ngưng mau đến trợ giúp đi”. Bố Hiểu Ngưng nắm tay cô ấy đi ra vườn, nói.

Có thể thấy, ông rất yêu con gái mình, nhưng với tôi thì lại tỏ ra hơi lạnh nhạt, ông ấy có một phong cách hoàn toàn khác bố Trình Lộ.

“Hạ Xích Văn! Mau đến giúp em khiêng cái lò này ra ngoài, bốn người mà chỉ có hai cái không đủ!”. Mẹ Hiểu Ngưng từ trong phòng gọi với ra.

Tôi chủ động nói: “Để cháu giúp! Bác gái bác cứ để đó ạ!”.

“Cháu không bê được đâu, để đây bác bê cho”. Bố Hiểu Ngưng nói.

Không chờ ông nói xong, tôi đã chạy vào nhà, đến bên mẹ Hiểu Ngưng, bê chiếc lò vó sắt nặng năm mươi cân lên.

Để tránh làm bẩn quần áo, tôi còn để lò cách ngực mình một khoảng nhất định, chỉ dựa vào lực tay, nhấc bổng chiếc lò lên.

“Thằng bé này thể lực cũng không tồi nhỉ!”. Bố Hiểu Ngưng kinh ngạc nhìn tôi, khen ngợi.

“Đâu có giống anh, suốt ngày ngồi văn phòng”. Mẹ Hiểu Ngưng thừa cơ hội này trách móc một câu.

Tôi bê chiếc lò ra vườn, đặt nó xuống một cách vững chắc. Hiểu Ngưng cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khâm phục, chắc chắn trước đây cô ấy cũng không nghĩ tôi lại khỏe mạnh thế này.

“Ngày trước khi tôi làm cảnh sát hình sự, cơ thể cũng rất khỏe mạnh. Hồi đó đi bắt tội phạm, chỉ một quyền là đánh gục một tên”. Bố Hiểu Ngưng thấy mẹ cô ấy từ trong nhà đi ra, nói.

“Được rồi, được rồi, đã là chuyện cũ bao nhiêu năm trời, còn lôi ra để khoe khoang”. Mẹ Hiểu Ngưng nói.

“Tuy bây giờ tôi không luyện võ nữa, nhưng những tố chất trong cơ thể vẫn còn đấy. Mấy chiêu trước đây tôi đều nhớ cả”. Bố Hiểu Ngưng càng nói càng hăng, vừa nói còn vừa khoa chân múa tay nữa.

“Bác trai, chiêu này của bác là kẹp người gập cánh tay phải không ạ?”. Tôi đứng bên cạnh, nói.

Bố Hiểu Ngưng ngạc nhiên nhìn tôi, “Trời, cháu cũng biết hả?”.

“Dạ, cháu đã từng tập tán thủ ba bốn năm”. Tôi gật đầu trả lời.

“Nhưng tính khí của anh ấy rất tốt”. Hiểu Ngưng đứng bên cạnh này giờ không nói gì, vội vàng bổ sung một câu.

“Đương nhiên, những người luyện võ, tu tâm dưỡng tính, tính khí rất tốt”. Bố Hiểu Ngưng đáp lại, rồi nhìn tôi, “Thảo nào cơ thể cường tráng vậy, hóa ra là đã từng luyện võ”.

Tôi cảm thấy bố Hiểu Ngưng rất có hứng thú với chủ đề này, lập tức nắm lấy cơ hội, nói về một số chiêu thức thực dụng của môn tán thủ.

Rất nhanh, chúng tôi càng nói càng hợp nhau, bố Hiểu Ngưng dần dần mở rộng chủ đề, nói chuyện ông học tán thủ hồi còn trong đội cảnh sát hình sự, rồi lại nói sang chuyện ông bắt tội phạm anh dừng tới mức nào, càng nói càng hăng say. Còn tôi thì kể chuyện dẫn đội tán thủ của trường đi thi đấu, miêu tả lại cuộc thi một cách vô cùng sinh động.

Mẹ Hiểu Ngưng cười híp mắt nhìn tôi, cùng cô con gái cưng nung nấu những xiên thịt thơm nức.

Nói chuyện được một lúc, tôi và bố Hiểu Ngưng như hai người bạn thân lâu ngày gặp mặt. Chúng tôi nói đến Hiểu Ngưng, cũng nói mãi không hết chuyện. Cũng may tôi đã nhớ hết những chuyện liên quan đến Hiểu Ngưng, có thể trả lời một cách lưu loát tất cả các câu hỏi của bố cô ấy, cứ như tôi đã quen cô ấy được ba, bốn năm rồi.

“Đến đây đến đây! Ăn thịt xiên! Nhìn hai bác cháu, cứ nói chuyện là nói mãi không ngừng. Hạ Xích Văn, anh cũng thật là, sao trước đây không thấy anh nhiều lời như thế, lúc nào cũng công việc và công việc, cả ngày chả nói được nửa câu”. Mẹ Hiểu Ngưng cầm xiên thịt còn nóng hổi mang đến trước mặt tôi, nói giọng trách móc.

“Cháu tên Lương Mân đúng không? Giỏi lắm, bác rất thích cháu”. Bố Hiểu Ngưng vỗ vỗ vai tôi nói.

“Bố!”. Nghe thấy bố mình nói vậy, Hiểu Ngưng vui vẻ đi đến, ngồi bên cạnh tôi, tựa vào vai tôi, rồi đưa xiên thịt lên tận miệng tôi.

Tôi ăn hết nửa xiên thì Hiểu Ngưng ăn nốt nửa xiên còn lại. Điều bộ thân mật này, giống hệt một đôi đang yêu say đắm.

“Phải rồi, Hiểu Ngưng, bố có người bạn thân cũng đang ở Bình Hải, bố đã mời chú ấy đến đây rồi. Người này con cũng biết đấy”. Bố Hiểu Ngưng vui vẻ nhìn Hiểu Ngưng vẻ mặt đang tràn đầy hạnh phúc, nói.

“Ai ạ?”. Hiểu Ngưng hơi tò mò hỏi.

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy một chiếc taxi màu xanh của thành phố Bình Hải chạy qua bên ngoài vườn.

“Trời ơi, thị trưởng Hạ, anh mà không gọi điện thoại thì suýt nữa tôi đã lên tàu rồi!”. Giọng nói của bố Trình Lộ vang lên từ phía cửa. Nghe thấy giọng bố Trình Lộ, không chỉ vẻ mặt tôi biến sắc mà vẻ mặt Hiếu Ngưng cũng trở nên lo lắng, căng thẳng.

“Sao bây giờ mới đến? Chúng tôi đợi mọi người lâu lắm rồi!”. Bố mẹ Hiếu Ngưng đi qua phòng, ra cửa đón tiếp.

Hiếu Ngưng đứng trong vườn, không biết tiếp theo phải làm gì.

Tôi chạy xộc vào nhà, nhìn qua cửa trước, quả nhiên thấy bố mẹ Trình Lộ, cả Trình Lộ nữa! Phụ huynh hai bên đang thăm hỏi nhau, vẻ mặt rất hân hoan.

May mà chiếc BMW của tôi được đậu trong góc tường phía đông, còn ba người nhà Trình Lộ đi vào từ phía tây, tạm thời vẫn chưa nhìn thấy xe của tôi.

Nhưng, chỉ cần họ vào nhà, là tôi không còn trốn nổi nữa! Chỉ cần bố mẹ Trình Lộ bắt gặp, kết quả tốt nhất là, họ sẽ coi trò đùa này vô cùng quá đáng, còn tôi thì rơi vào hoàn cảnh lúng túng, ngại ngùng, kết quả xấu nhất là họ cho rằng tôi bắt cả hai tay, gặp bố mẹ người này rồi còn đi gặp bố mẹ người kia! Cho dù thế nào, tôi và Hiếu Ngưng, thậm chí cả Trình Lộ đều rơi vào thế bí, chẳng lẽ lại tiết lộ sự thật tôi là “gay”?

Hoặc là thừa nhận mình là gay, hoặc là thừa nhận bản thân bắt cả hai tay, cái nào cũng bức tôi vào chỗ chết.

“Bố mẹ em rất nghiêm khắc, em không bao che cho anh được đâu”. Hiếu Ngưng từ ngoài vườn bước vào, khê khàng nói.

Tôi nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết như thiên thần của Hiếu Ngưng, đầu ong ong, chỉ hận bản thân không nên dễ dàng tin tưởng vào phụ nữ, thấy bố Hiếu Ngưng sắp mời bố Trình Lộ vào trong, không kịp suy nghĩ nhiều, tôi chạy vào nhà vệ sinh trong phòng khách ở tầng một, đóng cửa lại!

Attachment:

Tratronic15.jpg [104.43 KiB | Đã xem 214 lần] Tratronic15.jpg [104.43 KiB | Đã xem 214 lần]

“Lần này thật trùng hợp, hóa ra hai anh chị đến Bình Hải cũng là để gặp mặt con rể tương lai ư”. Lúc tôi chạy trốn vào nhà vệ sinh, nghe thấy bố Hiếu Ngưng vừa nói vừa đi vào nhà.

“Ha ha ha! Đúng thế! Lần này con gái tôi rất có con mắt nhìn người, tôi rất hài lòng về bạn trai của nó”. Bố Trình Lộ cười to, rồi hỏi: “Cái gì mà cũng đến gặp con rể tương lai, lẽ nào lần này thị trưởng Hạ đến Bình Hải cũng là để gặp con rể ư?”.

“Đúng thế, thế mới nói rất trùng hợp mà! Hai nhà chúng ta là bạn thân, hai cô con gái không những đều làm việc ở Bình Hải, đến tìm bạn trai cũng cùng tìm ở Bình Hải”. Bố Hiếu Ngưng vui vẻ đáp.

“Làm việc ở Bình Hải, đương nhiên khả năng cao nhất là có bạn trai ở Bình Hải rồi. Nhưng Lộ Lộ nhà tôi tìm được cậu bạn trai rất giỏi, cùng công ty với nó, làm xuất bản”. Mẹ Trình Lộ chen vào.

“Trùng hợp vậy sao? Bạn trai Hiếu Ngưng cũng làm về sách”. Mẹ Hiếu Ngưng ngạc nhiên nói.

“Thế ư, mấy năm nay Bình Hải mở rộng phát triển về mảng văn hóa, những công ty xuất bản lớn bé mọc lên không ít. Hiếu Ngưng, Lương Mân đâu? vẫn ở bên ngoài nướng thịt hả? Gọi cậu ấy ra đây”.

“Cái gì? Lương Mân ư? Con rể tương lai của anh chị cũng tên Lương Mân à?”. Mẹ Trình Lộ bỗng kêu lên.

“Không phải không phải ạ, bạn trai cháu tên Dương Mẫn. Dương trong từ cây dương, Mẫn trong từ mẫn tiệp O”. Hiếu Ngưng nhanh trí lấp liếm. [Trong tiếng Trung Lương Mân và Dương Mẫn đọc gần giống nhau]

“Mẹ... mẹ đừng có ngạc nhiên thế chứ”. Trình Lộ nói.

“Ồ, làm mẹ hết hồn, mẹ tưởng đến cả tên cũng giống nhau”. Mẹ Trình Lộ dùng giọng nói ôn hòa để xoa dịu sự thất thần vừa rồi, “Bạn trai của Lộ Lộ nhà chúng tôi, làm cùng công ty với nó, đều thuộc phòng bản quyền”.

“Ồ, cậu con rể nhà chúng tôi làm bên tiêu thụ sách”. Mẹ Hiểu Ngưng tiếp lời.

Tôi trốn trong nhà vệ sinh, nghe họ nói chuyện trong phòng khách, thở phào. May mà lúc này khi nói về nghề nghiệp của mình, sợ họ không hiểu nên chỉ nói sơ qua một cách đơn giản là mình làm về tiêu thụ sách.

Bây giờ tôi chắc chắn Trình Lộ ở bên ngoài cũng đã nắm được tình hình và cũng đang lo lắng bất an, không ngừng đánh mắt nhìn Hiểu Ngưng.

“Hiểu Ngưng à, sao Lương Mân... à không, Dương Mẫn sao vẫn chưa vào đây? Con đi xem xem thế nào”. Bố Hiểu Ngưng nói.

“Bố, anh ấy đang ở trong nhà vệ sinh”. Hiểu Ngưng biết không thể giấu diếm được, đành nói thật.

“Đúng thật là, sao ở trong đấy lâu thế?”. Bố Hiểu Ngưng không hài lòng nói.

“Bác trai... bụng cháu hơi đau, chắc là cháu ăn phải cái gì rồi”. Tôi cố tính nín hơi, gằn giọng, ra vẻ khó chịu.

“Lê nào thịt xiên vẫn chưa chín, không phải chứ?”. Mẹ Hiểu Ngưng nói.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân của bà, biết bà đang đi về phía nhà vệ sinh, bất giác cảm thấy hoang mang, sợ hãi.

“Dương Mẫn, có cần bác lấy thuốc cho cháu không? Hai bác có mang theo hòm thuốc cá nhân”. Bà đứng bên ngoài nhà vệ sinh, nói vọng vào trong.

“Không cần đâu ạ, bác gái, cháu ở trong này một lát nữa là đỡ ngay thôi ạ”. Tôi ở trong nhà vệ sinh nói vọng ra bên ngoài.

“Được, cháu đừng lo lắng, cũng không cần phải ngại ngần, mấy chuyện như thế này cũng khó tránh. Đều tại bác, đáng lẽ nên nướng thêm vài phút nữa”. Mẹ Hiểu Ngưng đứng bên ngoài nhà vệ sinh, nói.

Sau đó, bước chân của bà chậm chậm xa dần.

“Xin lỗi anh chị, cậu ấy bị đau bụng, vừa này bốn người chúng tôi nướng thịt trong vườn, chắc là tại nướng chưa chín”. Mẹ Hiểu Ngưng nói với bố mẹ Trình Lộ.

“Chuyện nhỏ mà, ngày trước khi tôi còn trẻ, về vùng nông thôn, nướng trộm mấy củ khoai, sợ bị người ta bắt, chưa chờ khoai chín đã vội ra ăn, sau đó ngồi lì hai ngày trong nhà xí đấy!”. Bố Trình Lộ nói đùa.

“Ha ha ha...”. Tiếng cười sảng khoái vang khắp phòng khách.

“Lão Trình này, kể chuyện con rể tương lai nhà anh đi”. Bố Hiểu Ngưng nói.

“Chưa thể gọi là con rể được, còn phải xem xét thêm đã. Nhưng nó học rộng biết nhiều, thông hiểu đạo lý, làm việc có chừng mực, lễ phép, còn am hiểu cả chuyện quốc tế nữa, là nhân tài hiếm thấy”. Bố Trình Lộ nói.

“Nhìn anh nói kìa, còn xem xét gì nữa, sáng nay không biết ai còn bàn với em tổ chức hôn lễ lúc nào là thích hợp nhất nữa!”. Mẹ Trình Lộ đứng bên cạnh nói.

“Đấy chẳng qua chỉ là nói vui thôi mà”. Bố Trình Lộ phân bua.

“Xem ra anh Trình rất hài lòng, con gái anh chị có người yêu, chúng tôi cũng mừng cho anh chị”. Bố Hiểu Ngưng nói.

“Nhà anh chị chẳng phải cũng thế hay sao”. Bố Trình Lộ hơi hạ thấp giọng, “Cậu con rể tương lai của anh chị thế nào?”.

“Lần đầu gặp mặt thấy cậu ta cũng rất tốt, con rể nhà chúng tôi không yên bác, thông hiểu việc quốc tế đại sự, nhưng cơ thể rất cường tráng, từng học tán thủ, rất có phong thái con nhà võ”. Bố Hiểu Ngưng không kiềm chế được, hết lời khen ngợi.

“Thế ư, người yêu Trình Lộ nhà tôi lại rất có dáng thư sinh, hai nhà chúng ta vừa hay thành một đôi”. Bố Trình Lộ lại nói đùa.

“Được thôi, hôm nào chúng ta đưa con rể tương lai đến, cùng ngồi ăn bữa cơm nhé!”. Mẹ Hiểu Ngưng vô cùng phấn khích đề ra ý kiến.

“Được đấy được đấy, hai người đều làm ngành xuất bản, chắc là sẽ hợp nhau thôi”. Mẹ Trình Lộ nói thêm vào.

Tôi trốn trong nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu nghe họ nói chuyện, tự nhiên mồ hôi lạnh vã ra như tắm. May mà họ hình dung tôi thành hai người, nếu thực sự phải ăn cơm với nhau, trừ phi tôi có phép phân thân, hoặc là đến đấy rồi bị họ cắt thành hai khúc... “Hiểu Ngưng, sao Dương Mẫn vẫn chưa ra thế? Con vào xem nó có sao không”. Bố Hiểu Ngưng thấy tôi mãi không ra, bảo Hiểu Ngưng.

Rất nhanh, tôi nghe thấy tiếng chân nhẹ nhàng đang bước về phía nhà vệ sinh. Qua bóng người xinh đẹp hiện lên sau cánh cửa kính mờ, tôi biết đó là Hiểu Ngưng.

Cạch...

Hiểu Ngưng khẽ mở cửa, vén tấm rèm lên đi vào trong, rồi lập tức đóng cửa vào.

“Anh định ngồi trên bồn cầu bao lâu nữa thế?”. Cô ấy bước vào thấy tôi không cởi quần mà ngồi trên nắp bồn cầu, hỏi.

“Sao em không nói trước là bố mẹ em và bố mẹ Trình Lộ có quen nhau?”. Tôi nhìn Hiểu Ngưng, hỏi một câu, rồi đứng dậy kéo cô ấy ngồi xuống một nửa nắp bồn cầu.

Nói ra thì đây là lần đầu tiên tôi ngồi cùng một bồn cầu với con gái, nhưng thực sự trong nhà vệ sinh cũng không còn chỗ nào khác có thể ngồi được.

“Hai nhà bọn em vốn rất thân nhau. Hồi đó Lộ Lộ đến nhà Tô Tô ở cũng là thông qua em”. Hiểu Ngưng quay sang nhìn tôi, từ tốn nói.

“Thế này chẳng phải em hại chết anh hay sao!”. Tôi chỉ còn biết nhìn cô ấy, rồi lại im lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Em cũng không biết là bố em sẽ gọi bố Lộ Lộ đến, em cứ nghĩ hôm nay hai bác ấy về rồi, sẽ không gặp nhau”. Hiểu Ngưng nhìn tôi, bình tĩnh nói. Chắc tại sự việc đã thế này rồi, cô ấy cũng không quá lo lắng nữa. Hai chúng tôi ngồi tựa vào nhau trên bồn cầu, tựa lưng lại có cảm giác nương tựa vào nhau mãi mãi.

“Còn nữa, bố em là thị trưởng, sao không nói trước với anh?”. Tôi nhìn cô ấy, hỏi.

“Không phải thị trưởng Bình Hải, bình thường cũng chẳng bao giờ đến đây nên em cũng không muốn nói cho anh biết”.

“Thành phố lớn cỡ nào?”. Tôi hỏi.

“Lớn hơn thành phố Bình Hải một cấp”. Hiểu Ngưng lí nhí nói.

Đầu óc tôi ong ong quay cuồng, chức vị của bố cô ấy gần ngang tầm phó chủ tịch tỉnh. Tôi đã lừa bố mẹ Trình Lộ là hai vị giáo sư, giờ lại lừa nhân vật quyền cao chức trọng như vậy...

Trong lúc tôi đang giãy vò bản thân, không biết bên ngoài họ đang nói chuyện gì với nhau, âm lượng đột ngột tăng cao.

“Đúng thế, thanh niên bây giờ phần lớn đều chả ra sao cả. Cũng may bạn trai của Trình Lộ nhà tôi còn chấp nhận được”. Chỉ nghe thấy bố Trình Lộ nói ngoài phòng khách.

“Đúng thế, Hiểu Ngưng nhà tôi cũng khá cẩn trọng trong việc lựa chọn người yêu, mẹ nó lúc nào cũng thúc giục, nhưng con bé không bao giờ vội vàng. Theo tôi ấy hử, tìm người yêu là phải sáng suốt mới được. Nếu cứ tùy tiện chọn đại, bị đàn ông bên ngoài lừa gạt, hử, tôi thề róc thịt thẳng đó ra cho bõ tức!”. Bố Hiểu Ngưng nói như đinh đóng cột.

Giọng ông không lớn lắm, rõ ràng không phải nói cho tôi nghe. Nhưng bây giờ tôi đang vô cùng quan tâm đến tình hình bên ngoài thành ra nghe rõ mồn một. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy như toàn thân mình như bị rút mất gân cốt, rùng cả mình.

“Hiếu Ngưng, Dương Mẫn sao rồi?”. Mẹ Hiếu Ngưng thấy trong nhà vệ sinh mãi mà không có động tĩnh gì, bèn cất tiếng hỏi.

“Mẹ, bụng anh ấy vẫn đau!”. Hiếu Ngưng trả lời, rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

“Hay là đưa nó lên trên nghỉ ngơi một lúc Hiếu Ngưng tiến lại gần, giọng đầy quan tâm.

“Không cần đâu ạ, anh ấy bảo chúng ta cứ ra vườn nướng thịt đi, lát nữa anh ấy sẽ ra sau”. Hiếu Ngưng lo lắng chắn trước cửa nhà vệ sinh, cứ như sợ mẹ cô ấy sẽ xông thẳng vào vậy.

“Ờ, thế cũng được, mẹ thấy cậu ấy cũng khỏe mạnh, chắc không có vấn đề gì nghiêm trọng”. Mẹ Hiếu Ngưng nói.

Thế là, bà quay lại phòng khách, hô hào: “Chúng ta ra vườn nướng thịt thôi, Dương Mẫn hơi đau bụng, muốn ở lại bên trong thêm lúc nữa, thật ngại quá”.

“Ngũ cốc luân hồi, có gì mà phải ngại chứ? Ha ha ha!”. Bố Trình Lộ sảng khoái cười to.

Mẹ Trình Lộ cũng nổi hứng, cao giọng nói: “Lộ Lộ, hay là con gọi điện thoại bảo Lương Mẫn đến, mọi người gặp nhau cho vui!”.

Tôi trốn trong nhà vệ sinh, tuy không nhìn thấy họ nhưng lời họ nói tôi nghe rất rõ ràng, cục diện càng lúc càng trở nên hỗn loạn, đúng là có nỗi khổ mà không cất thành lời được. “Hôm nay anh ấy phải làm thêm không đến được”. Trình Lộ lập tức nói dối. Trong nhà vệ sinh tôi cũng có thể nhận ra giọng nói cô ta có chút căng thẳng, lo lắng.

Nếu chuyện tôi đóng giả bạn trai bị bại lộ, e rằng người chết không chỉ một mình cô ta.

“Con bé này, đã quan hệ đến mức nào rồi, mẹ với bố mày cũng đồng ý rồi còn gì phải giấu diếm nữa! Gọi nó đến đây, mọi người cùng vui vẻ...”. Mẹ Trình Lộ đứng trong phòng khách thúc giục.

“Mẹ, sao mẹ lấy điện thoại của con!”. Trình Lộ đột ngột kêu toáng lên.

“Mày không gọi thì để mẹ gọi. Ờ, để tìm số của Lương Mẫn...”. Mẹ Trình Lộ nói.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi quần tôi bỗng nhiên đổ chuông ding ding.

Mẹ Trình Lộ gọi cho tôi thật! Đầu óc tôi hoảng loạn, vội vàng bật túi quần lại, không để cho tiếng chuông điện thoại truyền ra ngoài, xong lại vội vàng cúi gập người nghe điện thoại, cố tỏ ra bình tĩnh và thân mật hỏi: “A lô, bảo bố Lộ Lộ thân yêu của anh à?”.

Lúc này, suýt nữa thì ngay cả tôi cũng phải ngã ngửa vì bản thân mình.

“Hi hi, Lương Mẫn, là mẹ, mẹ của Lộ Lộ đây”. Giọng nói của mẹ Trình Lộ cùng lúc vang lên trong điện thoại và trong phòng khách.

Tôi cố nén giọng xuống: “Mẹ, mẹ tìm con có việc gì ạ, hôm nay con phải làm thêm, con đang họp mẹ ạ”.

“Thế ư, con làm thêm thật hả. Bao giờ tan sở hả con?”.

“Chắc phải tầm bảy tám giờ tối mẹ ạ. À, mẹ đã lên tàu chưa vậy? Hôm nay công ty bận nhiều việc quá nên con không đến tiễn bố mẹ được, con ngại quá”.

“Ha ha, kế hoạch có chút thay đổi. Đáng ra lúc này phải lên tàu rồi, nhưng đột nhiên bố Trình Lộ nhận được điện thoại của ông bạn thân, nên hoãn lại về muộn một chút, Lộ Lộ cũng đang đi cùng bố mẹ. Cũng không có chuyện gì, mẹ vốn định gọi con đến, giới thiệu con với bạn thân của Lộ Lộ, nhân thể đến ăn thịt nướng luôn cho vui”.

“Nhưng hôm nay không được rồi ạ, để lần sau mẹ nhé. À mẹ ơi công ty có quy định không được nghe điện thoại trong khi họp, con không dám nói nhiều nữa, sắp bắt đầu để ý con rồi”. Tôi cầm điện thoại, hạ thấp giọng.

“Vậy được, không làm phiền con nữa. Công việc bận rộn phải chú ý chăm sóc bản thân nhé”. Cuối cùng mẹ Trình Lộ cũng ngắt điện thoại.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, sờ lên ngực mình, nhịp tim chắc phải đến 180. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi ngồi trong nhà vệ sinh mà nói dối là đi họp.

Ding ding ding ding... Đúng lúc tôi đang thở phào nhẹ nhõm thì chiếc điện thoại trong tay lại đột nhiên reo lên.

Tôi vội vàng nghe máy: “Mẹ, lại có chuyện gì thế ạ?”.

“Cậu uống nhầm thuốc hả? Vừa nhắc máy đã gọi mẹ”. Trong điện thoại, giọng nói thô lỗ của Đại Bỉnh vang lên.

“Hừ, sao lại là cậu, tớ đang bận, không có thời gian để ý đến cậu”. Tôi không nói đến câu thứ hai, lập tức ngắt máy.

Giờ này tôi đang lo sốt vó, đến tên Đại Bỉnh cũng đến góp vui nữa.

“Lương Mân làm thêm thật, chắc không đến được”. Giọng mẹ Trình Lộ từ trong phòng khách vọng lại.

“Mẹ, con có lừa mẹ đâu, anh ấy làm thêm thật mà”. Trình Lộ nói giọng nửa như nũng nịu, nửa như trách móc. Tôi đoán chắc cô ta cũng nhẹ cả người vì đã tạm thời thoát nạn.

“Được rồi, chúng ta ra vườn nường thịt thôi”. Bố

Hiếu Ngưng gọi.

“Thịt này không có vấn đề gì đấy chứ?” Mẹ Trình Lộ cẩn trọng hỏi.

“Không thể nào! Tôi đoán là cho nhiều ớt quá, nên Dương Mẫn mới đau bụng. Tôi quên mất là không phải ai cũng ăn được cay”. Mẹ Hiếu Ngưng giải thích.

Giọng nói của họ càng lúc càng xa, chắc là vừa nói vừa đi ra vườn.

Rất nhanh, tiếng cười vui vẻ hân hoan của họ đã thấp thoáng truyền lại từ phía vườn. Tôi rón rén chuẩn khỏi nhà vệ sinh, nhờ có sự che chắn của tường và cửa sổ, vẫy tay với Hiếu Ngưng đang đứng ngoài vườn.

Hiếu Ngưng thấy tôi vẫy tay, lập tức chạy vào trong.

“Ra nói với mẹ em một tiếng, bảo bụng anh không thoải mái lắm, muốn về sớm. À bảo Trình Lộ giữ chân bố mẹ cô ấy trong vườn nữa”. Tôi kéo Hiếu Ngưng sát lại, nói thầm vào tai cô ấy.

Hiếu Ngưng gật gật đầu, quay lại vườn, đến bên mẹ cô ấy nói mấy câu.

Mẹ Hiếu Ngưng vội vàng từ vườn chạy vào trong nhà, nhìn thấy tôi, quan tâm hỏi: “Bụng cháu không thoải mái sao, có cần đi bệnh viện không?”.

Tôi không biết Hiếu Ngưng nói gì với mẹ cô ấy nên chỉ gật đầu bừa.

“Bác thực sự không biết cháu dị ứng với ớt bột, nếu không bác đã không cho nhiều như thế. Cháu cũng thật là, sao không nhắc bác sớm hả?”. Trên mặt mẹ Hiếu Ngưng hiện rõ vẻ áy náy.

“Cháu nói chuyện với bác trai vui quá nên quên không nói với bác”. Tôi vừa nói vừa xoa xoa bụng, giả vờ đau bụng.

Lúc này, bố Hiếu Ngưng cũng đi vào, nhìn tôi đầy nuối tiếc: “Không ở lại thêm lúc nữa, phải về sớm hả?”.

“Dạ, cháu định đến bệnh viện khám để lấy thuốc”. Tôi nhẹ nhõm cười đáp.

“Cũng được, về nhà nhớ nghỉ ngơi cho khỏe”. Bố Hiếu Ngưng quay sang nhìn cô ấy, “Con đi cùng cậu ấy hay là ở lại đây với bố?”.

Hiếu Ngưng ngẫm nghĩ một lúc: “Con đi cùng anh ấy”.

“Haizz, quả đúng là con gái lớn không phải của mình nữa”. Bố Hiếu Ngưng lắc đầu.

“Không phải, con sợ anh ấy đi nửa đường thì đau bụng, không lái được xe”. Hiểu Ngưng giải thích.

“Cũng phải”. Bố Hiểu Ngưng nhìn tôi, “Hôm nay cháu không khỏe nên không giới thiệu cháu với bạn của bác nữa, mau về nhà nghỉ ngơi sớm đi”.

“Dạ, thưa bác trai”. Tôi trả lời, rồi quay sang nhìn mẹ Hiểu Ngưng, “Bác gái, hôm nay cháu thực sự có lỗi quá ạ”.

“Con người mà, lúc nào chả có sự cố này sự cố khác. Thật hiếm khi có người hiểu Hiểu Ngưng nhà bác như thế, thế mà con bé lại không biết cháu dị ứng với ớt bột”. Mẹ Hiểu Ngưng cười, nói.

“Thị trưởng Hạ, con rể anh phải về rồi à? Có cần chúng tôi ra đây tiễn không?”. Bố Trình Lộ từ ngoài vườn nói vọng vào.

“Bố! Người ta tiễn con rể ra về, bố góp vui gì chứ!”. Trình Lộ cũng lên tiếng.

Tôi quả thực rất sợ bố Trình Lộ đặt xiên thịt trong tay xuống, nhiệt tình vào nhà tiễn mình, vội vàng kéo tay Hiểu Ngưng đi ra cửa trước.

“Lộ Lộ, mẹ muốn đi xem bạn trai Hiểu Ngưng trông thế nào!”. Mẹ Trình Lộ phấn khởi nói, câu này vừa hay thuận chiều gió lọt vào tai tôi. Mẹ Trình Lộ đúng là một hình mẫu “sợ thiên hạ không náo loạn” điển hình.

Tôi không dám nán lại một giây nào nữa, kéo tay Hiểu Ngưng đi ra xe như chạy trốn.

“Ái, con bị bỏng rồi!”. Đúng vào thời khắc quan trọng, Trình Lộ hét lên.

“Sao thế, con gái?”. Mẹ Trình Lộ lo cho con gái nên vội vàng quay lại.

Nhân cơ hội này, tôi kéo tay Hiểu Ngưng chuồn vào ô tô, vẫy tay tạm biệt bố mẹ cô ấy rồi khởi động xe, chạy thẳng một mạch.

“Phù...”. Xe đã chạy được hơn trăm mét, Hiểu Ngưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tôi mỉm cười nhìn cô ấy: “Có biết thế nào là đùa với lửa tự đốt mình không?”.

Hiểu Ngưng nhìn tôi một cái, rồi khẽ mỉm cười.

Ding ding ding ding...

Điện thoại của tôi lại vang lên.

Tôi nghĩ là điện thoại của Trình Lộ, nhưng không ngờ lại là của Đại Bính.

“Đồ chết tiệt, dám ngắt điện thoại của tớ hả! Uống công người ta tìm phòng cho cậu!”. Đại Bính phàn nàn.

“Tìm phòng gì hả?”. Tôi hỏi cậu ta.

“Mẹ ơi! Cậu quên sạch sành sanh rồi hả? Tớ có thằng bạn đi Đức du học, nó có một căn nhà rất đẹp đang để trống, cho người ngoài thuê thì không yên tâm, nó đồng ý cho cậu thuê, mỗi tháng chỉ năm trăm tệ, hai phòng ngủ một phòng khách, rẻ quá đúng không? Vì tìm phòng cho cậu, tớ đã tốn biết bao công sức, cậu phải mời cơm đấy nhé!”.

Trong điện thoại, Đại Bính hào hứng nói.

“Nhà ở khu nào?”. Tôi hỏi Đại Bính.

“Trong khu vành đai hai, đường cảm Tú, khu này “hot” lắm đấy. Bên cạnh có đường cao tốc không lo tắc đường, cậu đi làm cũng tiện. Đại Bính tớ có thể vỗ ngực bảo đảm với cậu, tuyệt đối là phòng tốt, thiết bị điện bên trong đầy đủ, nếu tính theo giá trên thị trường, chỉ ít cũng phải hơn ba nghìn tệ”. Đại Bính nói.

“Được, lát nữa tớ tới xem”. Tôi đồng ý, không hỏi thêm nhiều nữa.

16. Chương 16

Tôi thu điện thoại lại, nhìn sang thấy Hiểu Ngưng đang chăm chú ngắm ruộng vườn bên ngoài cửa kính, vẻ mặt điềm tĩnh, hoàn toàn không nghe tôi nói chuyện điện thoại.

“Hiểu Ngưng, anh đưa em về nhà nhé, lát nữa anh còn có việc phải đi”. Tôi nói với cô ấy.

“Vâng”. Hiểu Ngưng khẽ trả lời, rồi tiếp tục ngắm nhìn những mảnh ruộng xanh mơn mớn bên ngoài.

“Em thấy bố mẹ em có thích anh không?”. Tôi hỏi.

“Ít nhất không ghét anh”. Hiểu Ngưng trả lời.

Cô ấy luôn cho người khác cảm giác lạnh lùng, khiến người ta không thể đoán được rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì. Từ tình hình của mấy ngày nay, cô ấy cũng không hoàn toàn lạnh lùng vô tình, chỉ có điều nhiều khi, cô ấy không thích nói thẳng ra.

“Hiểu Ngưng, nếu như... anh không phải gay, em thấy anh thế nào?”. Tôi do dự một lúc rồi hỏi. Cảm thấy kiểu giả thiết này cứ lạ lạ làm sao ấy.

“Rất tốt”. Hiểu Ngưng nhìn tôi, hồ hững nói.

Tôi muốn nghe một câu trả lời cụ thể một chút, nhưng cô ấy không nói tiếp nữa.

Nhưng, đột nhiên cô ấy lại nói thêm: “Có điều này em cảm thấy rất lạ, những người như anh, thông thường sẽ không bao giờ tự nói mình là gay. Anh không ngại khi đề cập đến chuyện này một chút nào sao?”.

Nghi vấn của cô ấy suýt nữa làm tôi ngã ngửa.

“Cái này... anh nghĩ mỗi người đều có tự do riêng”. Tôi trả lời bừa.

Không ngờ Hiểu Ngưng gật gù đầu, như đồng ý với cách nghĩ của tôi.

Không hiểu sao, tôi cảm thấy Hiểu Ngưng đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của tôi, mà tôi từ đầu đến chân đều không phải là gay, sống cùng một nhà với bốn cô gái đã từng sống với gay nhiều năm sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Cảm giác này như kiểu trà trộn vào lòng địch, nếu không bị bại lộ thì quả đúng là may mắn. Nhưng nếu chẳng may sự thể bại lộ, thì... hậu quả khôn lường.

“Tối qua em gần như không ngủ, nghỉ ngơi chút đi”. Tôi nói với Hiểu Ngưng.

“Vâng”. Hiểu Ngưng ngả người vào thành ghế, những lọn tóc xõa ra hai bên, có cảm giác bình yên, xinh đẹp. Nhưng cái đẹp này lại dường như không thể tùy tiện chạm vào.

Tôi kìm nén sự xao động trong lòng, khẽ thở dài, tăng ga. Chiếc BMW lập tức tăng tốc, chạy như bay trên con đường cao tốc trong khu ngoại ô rộng mênh mông.

Về đến nhà, tôi thả Hiểu Ngưng xuống cửa, rồi lái xe đến “Hoa Gian Thường”, phòng khám tâm lý của Đại Bính.

“Tớ tốt chưa? Chạy vậy đi hỏi phòng cho cậu mất nửa tuần lễ! Căn nhà như thế này tớ muốn ở cũng không có cơ hội!”. Thấy tôi xuất hiện ngoài cửa, Đại Bính đã xông ra nói.

“Được rồi! Đừng có kể công nữa, mau đưa tớ đi xem nhà đi”. Tôi đẩy thân hình nặng nề của cậu ta, nhét vào ghế phụ bên cạnh ghế lái.

“Woa, mùi hương của con gái, dạo này lại có bạn gái mới rồi hả?”. Đại Bính đánh hơi như chó, hỏi.

“Thôi xin, hôm nay suýt nữa bị người ta giết sống đây”. Tôi vừa khởi động xe vừa nói.

“Chuyện gì thế?”. Đại Bính hiếu kỳ truy hỏi.

Tôi lắc đầu: “Bỏ đi, không có gì. Căn phòng đó ở đường cảm Tú đúng không?”.

“Không sai, không phải tớ nói ngoa, nhưng chắc chắn cậu sẽ rất rất hài lòng”. Nhắc đến căn phòng, Đại Bính đột nhiên kích động hẳn lên.

Nhưng nói thật, tôi không thể tin vào lời bảo đảm của tên Đại Bính này. Hồi năm tư đại học, lần nào cậu ta cũng bảo mời tôi ăn cơm, nhưng mãi đến tận lúc tốt nghiệp, lời hứa của cậu ta vẫn chưa thành hiện thực. Ngược lại, lần nào cậu ta đến trường tôi ăn cơm, người quẹt thẻ trả tiền cũng là tôi.

Đi theo chỉ dẫn của cậu ta, chúng tôi đến khu “Roma chí tôn” ở đường cẩm Tú.

“Khu này nhìn có vẻ cũng không tồi”. Tôi nhìn kiến trúc xung quanh, nói.

“Đương nhiên, thằng bạn đó của tớ thuộc dạng ăn chơi, căn nhà này là của ông bố đại gia của cậu ta mua tặng, những trang thiết bị điện bên trong đều là loại tốt nhất”. Đại Bính nói.

“Căn nhà tốt thế này sao không cho thuê với giá tiền cao?”. Tôi hỏi cậu ta.

“Tớ đã nói nhà nó rất giàu có, không kiếm tiền nhờ vào mấy việc cho thuê nhà. Nó là thằng bạn cùng phòng nằm giường trên của tớ, chơi rất thân với nhau, lần này nó cho thuê là vì nó phải đi Đức du học hai năm, cho người ngoài thuê thì không yên tâm, để trống thì sợ ăn trộm, nên cậu mới có cơ hội thuê với giá rẻ mạt như thế”. Đại Bính nói.

“Coi cậu hót hay như vậy, để tớ lên xem nhà của thế nào đã”. Tuy nhìn bề ngoài căn nhà đó rất đẹp, nhưng tôi vẫn không yên tâm, đỗ xe xong, tôi cùng Đại Bính đi lên tầng.

Đây là một căn nhà chung cư cao tầng kiểu mới, căn phòng nằm trên tầng mười sáu.

Đại Bính móc chìa khóa ra, mở cửa dẫn tôi vào.

Bước vào bên trong, đầu tiên là tấm thảm hoa văn ngựa vằn hai màu đen trắng, giẫm chân lên đó cảm giác rất dễ chịu. Trong phòng khách là đồ gia dụng đơn giản theo phong cách Bắc Âu, rất hài hòa. Phía nam có một cửa kính sát đất, không những tầm nhìn rộng mà còn rất nhiều ánh sáng, trên đầu là bầu trời rộng lớn, dưới chân là thành phố phồn hoa.

Căn phòng này rất được. Tôi nghĩ thầm trong bụng.

“Chỉ có một phòng ngủ nhưng rất rộng. Còn có một nhà vệ sinh tự động hoàn toàn nằm độc lập, có phòng sách, còn có một phòng tập thể dục thể thao nhỏ. Cậu sống ở đây cẩn thận đừng có làm hỏng máy bộ máy tập đó, đắt lắm đấy”. Đại Bính vừa đưa tôi đi tham quan vừa nhắc nhở.

Tôi khó mà tưởng tượng nổi một căn phòng thế này mà chỉ có năm trăm tệ mỗi tháng, với điều kiện của căn phòng có phải trả một nghìn năm trăm tệ tôi cũng đồng ý.

“Số tiền năm trăm tệ mỗi tháng chỉ là hình thức thôi, thực chất là tiền hao mòn đồ đạc, thế nào, cậu thích chứ?”. Đại Bính lượn một vòng, hỏi tôi.

“Rất ổn”. Tôi trả lời.

“Có điều nếu chuyển ra ngoài thì phải nói “bye bye” với tứ đại mỹ nữ, không nữ đúng không?”. Đại Bính quay lại phía tôi nháy mắt, nói.

“Tớ còn chưa tính sổ với cậu đấy, dám nói tớ là gay”. Tôi lườm cậu ta.

Đại Bính cười gian xảo, né tránh quả đấm của tôi: “Vậy cứ quyết định thế nhé, mai hết giờ làm cậu cứ chuyển đồ đến đây, tớ sẽ ở đây đợi cậu. Tớ biết ngay căn phòng này sẽ không làm cậu thất vọng”.

“Được. Còn nữa, cậu phải gửi cho bọn Tô Tô một giấy chứng nhận, thanh minh tớ không phải gay”. Tôi nhìn cậu ta, nói.

“Có gì mà phải thanh minh chứ, cậu đã chuyển ra ngoài rồi còn gì, sau này sẽ không gặp lại họ nữa”. Đại Bính lăm lăm.

“Bảo cậu gửi thì cậu cứ gửi đi! Cậu hại tớ còn chưa đủ thê thảm sao?”.

“Được rồi, được rồi, tớ sẽ cố gắng thanh minh cho cậu”. Đại Bính nói. Nhìn dáng vẻ cậu ta, cậu ta sẽ cố bảo toàn bản thân trước, chưa chắc đã chịu dốc sức thanh minh cho sự trong sạch của tôi.

Nhưng vấn đề chủ yếu của tôi bây giờ không ở chỗ đó, nên cũng không bức ép cậu ta. Tôi đi cùng cậu ta xuống lầu, rồi đưa cậu ta trở về phòng khám, sau đó mới lái xe về Lam Kiều Hoa Uyển.

Lúc đi qua khách sạn Hilton ở trung tâm thành phố, đột nhiên tôi nhớ ra Trình Tư Vy đang ở đây.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, dừng xe lại, sang hàng hoa bên cạnh mua một bó hoa hai trăm tệ, bảo người ta đưa đến phòng Trình Tư Vy ở khách sạn Hilton, sau đó lái xe về chung cư của Tô Tô.

Đi đi lại lại mấy vòng, về đến chung cư cũng đã hơn năm giờ chiều. Trình Lộ đã có mặt ở nhà, nhìn thấy tôi, cô ta bắt mắt “hử” một tiếng.

Hiển nhiên, cô ta rất không hài lòng chuyện tôi giả làm bạn trai Hiểu Ngưng, suýt nữa làm cô ta mất công toi.

Cô tưởng cô là khách hàng độc nhất hả... Hơn nữa, đó là do Hiểu Ngưng nhờ tôi đóng giả bạn trai của cô ấy... Tôi nghĩ vậy trong lòng, đi qua trước mặt cô ta.

“Lương Mân, anh về rồi à”. Linh Huyền mặc tạp dề, đi ra từ trong bếp.

“Hôm nay không phải đến lượt Trình Lộ nấu ăn sao?”. Tôi hỏi.

“Chắc tại em cho cậu ấy tốt nghiệp quá sớm, cậu ấy còn phải luyện tập nhiều. Hôm nay cậu ấy đã nấu xong hai món, còn lại em sẽ nấu”. Linh Huyền mỉm cười nói.

“Tô Tô đâu?”. Tôi hỏi.

“Con bé đang tắm, hôm nay tan học nó đánh tennis với tụi bạn về nhà mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nên đi tắm rồi”. Linh Huyền đáp.

Tôi đang định hỏi cô ấy Hiểu Ngưng đâu, thì Tô Tô mặc áo choàng tắm từ trong nhà tắm nhảy xộc ra, ôm lấy tôi: “Anh Tiểu Mân! Anh về rồi ư!”.

Cơ thể cô bé mềm mại, thơm tho, như một chiếc bánh ga tô ngon miệng mới ra lò, khiến người ta chỉ muốn cắn một miếng.

“Tô Tô, em ôm anh Lương Mân như thế, anh ấy ngại rồi kìa”. Linh Huyền đứng bên cạnh nhắc nhở.

“Hử, làm gì có. Đàn ông giả như anh ta cho dù em có cởi hết quần áo đứng trước mặt, anh ta cũng không có phản ứng gì đâu”. Trình Lộ nằm trên sofa, đột ngột lên tiếng.

Cô ta vừa nói, vừa cởi khuy cổ áo mình ra làm mẫu. Xem ra, sự oán hận của cô ta với tôi hôm nay không ở mức bình thường.

Tôi nhìn bộ mặt khiêu khích của cô ta, nghĩ, cho cô đặc ý, sớm muộn cũng có ngày tính sổ với cô.

“Đừng nói thế mà, chị Lộ Lộ”. Tô Tô ôm tôi, ngoái đầu cãi lý hộ tôi, “Anh Tiểu Mân cũng đâu có muốn như vậy, nhưng anh ấy sinh ra đã không thích phụ nữ, không phải lỗi của anh ấy”.

Tôi toát mồ hôi lạnh.

“Tô Tô, ngày mai anh chuyển đi”. Tôi cúi đầu nhìn cô bé Tô Tô ngây thơ trong sáng trong lòng mình, nói. Tô Tô mở to mắt.

Trong chốc lát, Linh Huyền và Trình Lộ cũng im lặng. Cạch cạch.

Hiểu Ngưng không biết hi hục làm gì trong phòng đi ra đúng lúc tôi nói câu này, cô ấy đứng trước cửa, cũng ngây người ra một lúc.

Không khí trong chốc lát đã không còn vui vẻ như trước nữa.

Linh Huyền nhỏ nhẹ hỏi: “Anh chuyển đi thật ư?”.

“Ừ”. Tôi gật đầu, “Hôm nay thu dọn đồ đạc, mai tan sở anh đi thẳng đến chỗ ở mới luôn, không về nhà nữa. Bạn anh tìm cho anh một căn phòng, cũng khá được”.

Khi nói câu này, trong lòng tôi rất khó chịu, như có lỗi với họ vậy.

“Tại sao vậy? Tại sao vậy? Anh Tiểu Mân, sao anh lại chuyển đi?”. Tô Tô nắm lấy tay tôi, truy hỏi.

“Đúng thế, sao anh lại đòi chuyển đi?”. Linh Huyền chau mày, hỏi tôi.

Tôi ngượng ngùng mỉm cười: “Bởi vì... anh ở đây không thoải mái lắm”.

“Anh Tiểu Mân, chẳng phải mọi người ở với nhau rất vui vẻ à! Sao anh lại chuyển đi?”. Tô Tô nín thở nhìn tôi hỏi.

“Thôi không nói nữa. Dù gì... anh đã quyết định dọn ra ngoài rồi”. Tôi cắn răng nói.

Tô Tô đột nhiên trầm ngâm, bàn tay đang nắm lấy tay tôi cũng dần dần rời lỏng.

“Anh vốn định để sáng mai mới nói cho bọn em, nhưng anh không muốn chuyển đi một cách đột ngột không rõ lý do”. Tôi nhăn nhó cười, “Thực ra anh không như bọn em vẫn nghĩ”.

Trình Lộ ngồi trên sofa nhìn tôi, không nói gì. Hiểu Ngưng đứng trước cửa cũng chỉ yên lặng nhìn tôi, không nói câu nào.

“Ăn cơm thôi”. Linh Huyền khẽ nói, cởi chiếc tạp dề quần quanh eo.

Ba cô gái còn lại cũng lần lượt ngồi vào bàn ăn.

Rõ ràng, không khí trên bàn ăn hôm nay khác xa với mấy hôm trước. Bình thường lúc ăn cơm, Tô Tô lúc nào cũng vui vẻ nói chuyện học hành ở trường, nhưng hôm nay lại trở nên yên lặng như Hiểu Ngưng.

“Anh Tiểu Mân, bọn em đã định hai hôm nữa chúng ta sẽ cùng nhau đi hát karaoke, chào mừng anh chuyển đến đây ở”. Tô Tô nói. Đôi mắt long lanh của cô bé nhìn tôi khẩn cầu.

“Ừ... Sau này vẫn còn cơ hội mà”. Tôi trả lời mơ hồ.

“Chắc chắn là có bạn trai bên ngoài rồi mới vội vàng vàng chuyển ra ngoài sống với hắn!”. Đột nhiên Trình Lộ giận dữ nói.

“Cô nói cái gì?”. Tôi tức giận nhìn cô ta.

“Đồ gay chết tiệt, sớm đã ngứa mắt với anh! Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, anh tưởng đây là nhà trọ à?”. Trình Lộ vút đũa xuống bàn, nói.

“Có gì cứ từ từ nói, đừng có cãi nhau”. Linh Huyền vội vàng đứng dậy can ngăn.

“Thôi bỏ đi, tôi cũng không muốn giải thích dài dòng, ngày mai tôi chuyển đi, không phải nhìn thấy bộ mặt thất tha của cô nữa”. Tôi cố nén cơn giận, nói.

“Thực ra chị Lộ Lộ cũng không muốn anh chuyển đi...”. Tô Tô đứng bên cạnh nói.

“Ai bảo thế? Chị sớm đã mong anh ta chuyển đi rồi!”

Nhìn đã thấy bức mình!”. Trình Lộ lập tức ngắt lời Tô Tô.

“Cậu chỉ được cái độc mồm, cậu không hy vọng anh ấy ở đây thì sao hôm qua còn rút quần áo cho anh ấy?”. Linh Huyền đứng bên cạnh lên tiếng.

“Tớ...”. Trình Lộ đột ngột không nói được gì, chờ ra vài giây rồi lại vênh miệng cãi “Trời sắp mưa tớ mới không để ý là quần áo của ai”.

“Anh Tiểu Mân, anh thực sự có bạn trai rồi ư?”. Tô Tô nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội, nhẹ nhàng hỏi.

“Nói linh tinh cái gì chứ! Chỉ là anh không muốn làm phiền bọn em nên mới chuyển ra ngoài. Anh sớm đã nói rồi, từ trước đến nay anh chưa bao giờ thích đàn ông!”. Tôi thở dài, nặng nề nói.

Tôi cao giọng, không khí cũng dần yên tĩnh trở lại. Bỗng nhiên tôi nhận ra khẩu khí của mình quá cứng nhắc, thở dài, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Bốn người họ đều không nói gì, không khí đông cứng như băng.

“Ồ... các em...” Tôi nói giọng mềm mỏng, “Có cho phép một người đàn ông không phải là gay sống cùng không?”.

“Không bao giờ”. Hiểu Ngưng ngồi bên cạnh này giờ không nói gì, đột nhiên lên tiếng, giọng nói đầy kiên định.

Tôi hít một hơi thật sâu, đặt đĩa xuống: “Anh ăn no rồi”.

Tám con mắt đổ dồn về phía tôi, tôi quay người đi về phòng mình.

Căn phòng được sắp xếp ngăn nắp sạch sẽ, chắc là Linh Huyền lại dọn dẹp giúp tôi. Những cuốn sách trên giá được phân loại rõ ràng, không một chút bụi.

Chăn và ga trải giường đều được gấp lại cẩn thận khiến ai nhìn cũng thấy thoải mái, tuy trong thời tiết mưa gió liên miên nhưng vẫn giữ được sự khô ráo, sạch sẽ. Đống rác trong thùng cũng đã được dọn sạch, trên cửa sổ có treo một con búp bê cầu nắng, chắc là của Tô Tô treo cho tôi.

Lọ thuốc Hiểu Ngưng đưa mấy hôm trước vẫn nằm trên chiếc tủ đầu giường, cuốn tiểu thuyết Trình Lộ cho tôi mượn, cũng vẫn để trên gối.

Tôi bước lại gần cửa sổ, nhìn bầu trời âm u, trong lòng cũng như bị mây đen che phủ. Cạch. Cửa mở ra.

“Anh Tiểu Mân, anh dọn đi thật sao?”. Tô Tô lại gần, khịt khịt mũi, vẻ mặt phụng phịu, nhẹ giọng nói.

“Ừ, anh đã nói với bạn anh rồi”. Tôi xoay người lại đáp.

“Anh Tiểu Mân, mọi người sống cùng với nhau chẳng phải rất vui vẻ sao? Hay là em không thu tiền nhà của anh nữa, anh cứ tiếp tục ở lại đây đi”. Tô Tô bước đến trước mặt tôi, nói giọng nghe rất thương.

“Không phải là vấn đề tiền nong, cái chính là anh cảm thấy có lỗi với bản thân”. Tôi giơ tay ra xoa đầu cô bé, nói.

“Nhưng em không nỡ để anh đi”. Tô Tô ngả vào lòng tôi, dang rộng hai tay ra ôm eo tôi.

“Trong thời gian ngắn ngủi có mấy ngày mà tình cảm đã sâu nặng thế sao?”. Tôi cười, hỏi cô bé.

Thấy tôi nói vậy, Tô Tô ngẩng đầu nhìn tôi: “Tình cảm của anh em mình không sâu nặng ư?”.

Đối diện với ánh mắt ngây thơ của cô bé, tôi thực sự không biết phải trả lời thế nào. Chỉ cảm thấy nhịp tim mình không tăng tốc, nhưng lại đập rất mạnh.

“Chị Linh Huyền cũng rất thích anh, chị Hiểu Ngưng cũng luôn thăm lặng quan tâm anh, còn chị Lộ Lộ, bề ngoài thì ra vẻ ghét anh nhưng thực ra chị ấy cũng hy vọng anh ở lại”. Tô Tô sà vào lòng tôi, thỏ thẻ nói.

Tôi thở dài, rồi chậm chậm đẩy cô bé ra. Không nên có bất kỳ mộng tưởng nào, sống ở đây một tuần đã là giới hạn cuối cùng rồi, nếu sống thêm sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

“Tô Tô, em mau về phòng ngủ đi, trời lạnh rồi, em cứ mặc quần áo ngủ chạy đi chạy lại thế này, cẩn thận kéo cảm lạnh đấy”. Tôi vỗ nhẹ lên đầu cô bé, cảm nhận được những sợi tóc mềm mượt như tơ trượt qua những ngón tay mình.

“Anh Tiểu Mân, anh suy nghĩ lại đi, em và chị Linh Huyền lúc nào cũng hoan nghênh anh ở lại”. Tô Tô nhìn thẳng vào tôi, miệng phả ra hơi thở thơm nhẹ, ngẩng đầu nói.

“Ừ”. Tôi xoa nhẹ vai cô bé, rồi lại ngắm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn biến mất sau cánh cửa phòng.

Tôi thu dọn đồ đạc, nhét hết vào chiếc túi dùng hôm chuyển đến, rồi nằm trên giường đọc sách.

Mất nửa buổi tối mới đọc hết mấy cuốn tiểu thuyết của Carl Sura mà Trình Lộ mượn, tôi thở phào, bên ngoài trời lại bắt đầu mưa lộp bộp.

Tiếng sấm ầm ầm chiếm hữu bầu trời, làm cho không khí trở nên ngọt ngào hơn. Trong mấy hôm nay, đây là lần đầu tiên có sấm.

Tôi vốn nghĩ bọn họ đã đi ngủ hết rồi, thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện thì thảo bên ngoài phòng khách.

“Cửa sổ, cửa ra vào phòng Tô Tô đều đóng hết rồi chứ?”. Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng của Linh Huyền.

“Đóng chặt rồi, con bé ngủ rất ngon. Mình biết ngay mưa liên miên nhiều ngày kiểu này thế nào hôm nay cũng có sấm mà. Dự báo thời tiết cũng nói hôm nay có mưa rào”. Tiếp theo là câu trả lời của Trình Lộ.

“Haizz, mấy ngày nay tớ lo chết đi được. Cứ nghĩ anh Lương Mân sống ở đây sẽ đỡ hơn một chút, ai ngờ anh ấy lại chuẩn bị chuyển đi”. Linh Huyền nói tiếp.

“Chuyển đi thì chuyển đi, ai tiếc chứ?”. Trình Lộ nói với giọng vô cùng căm hờn.

“Suyt, khê thôi, cẩn thận Tô Tô tỉnh giấc”. Hiểu Ngưng khê nhắc nhở.

“Hôm nay lại không dám ngủ, hy vọng ba ngày mưa này mau chóng trôi qua”. Trình Lộ than thở, nhưng lần này âm lượng nhỏ đi rất nhiều. Nếu không phải tôi cố đóng tai lắng nghe chắc cũng không thể nghe thấy lời họ nói.

“Ngày trước đều là anh Đới Duy trông, giờ anh Đới Duy đi rồi, chỉ còn lại ba chúng ta chăm sóc cho Tô Tô. Nói thật, tớ thực sự không muốn anh Lương Mân chuyển đi. Anh ấy ở lại đây rất tốt cho Tô Tô. Các cậu có nhận ra không? Tô Tô rất quấn quýt anh ấy”. Linh Huyền nói.

“Đừng đổ cho Tô Tô nữa, Linh Huyền cậu đối với hần ta cũng tốt đến mức quá đáng rồi đấy”. Trình Lộ nói.

“Con người anh ấy rất tốt mà”. Hiểu Ngưng điềm nhiên bổ sung một câu.

Bên ngoài lại có tiếng sấm sét ừng ực, tôi không nghe được họ nói gì nữa.

Trong lòng như chất chứa đầy không khí ẩm ướt, khiến tôi bức bối đến mức phát hoảng. Ánh đèn ngoài phòng khách lọt qua khe cửa chiếu vào, tôi lắng nghe tiếng mưa bắt đầu rơi lộp bộp bên ngoài, không nghĩ ngợi đến những chuyện phức tạp đó nữa, nhắm mắt lại. Khi tôi tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Sau một đêm được tẩy rửa, không khí bên ngoài trở nên vô cùng trong lành.

“Chị Lộ Lộ! Chị Hiểu Ngưng! Chị Linh Huyền!”.

Giọng nói hân hoan của Tô Tô lại vang lên ngoài cửa phòng tôi như mấy ngày trước.

“Tô Tô, tối qua ngủ ngon không?”. Hiểu Ngưng hỏi cô bé.

“Có ạ! Hôm qua em ngủ rất ngon! Haizz, tối qua lại có mưa hả chị?”. Kèm sau tiếng mở rèm cửa sổ là giọng nói đầy kinh ngạc của Tô Tô.

“Ừ, em đúng là đồ heo, không biết gì sao?”. Trình Lộ nói.

“Hi hi... Hôm qua em ngủ say quá. Em đi xem anh Tiểu Mân đã dậy chưa!”. Giọng nói ngoài phòng khách của Tô Tô vừa thốt ra thì cửa phòng tôi đã bị “mở tung”.

“Anh Tiểu Mân!”. Tô Tô gọi tôi bằng giọng nhõng nhẽo, xộc thẳng đến bên giường tôi.

Đột nhiên, cô bé phát hiện giá sách trống rỗng, rồi lại thấy cái túi to đựng chứa đầy đồ của tôi trên sàn nhà, ngớ ra một lúc, vẻ mặt thất vọng, buồn bã.

“Anh chuyển đi thật sao?”. Cô bé nhìn tôi, hỏi tôi về tội nghiệp.

“Ừ, không phải tối qua anh đã nói rõ rồi sao?”. Tôi mỉm cười, mặc quần áo vào.

Tô Tô đương nhiên không nở rời xa tôi, nhưng ngồi lại trên giường tôi cũng không biết nói gì.

“Anh Tiểu Mân, ngày mai anh hãy đi có được không?”. Chị Linh Huyền còn có hai món chưa dạy anh cách nấu nữa. Hôm nay đến lượt anh nấu cơm mà, anh có nhớ không?”. Tô Tô nói.

Tôi lắc đầu, trái tim như bị ong châm, ở đây, Linh Huyền thực sự đối với tôi rất tốt, tôi lựa chọn ra đi, đối với cô ấy có lẽ cũng là một cú sốc.

“Haizz, thôi bỏ đi. Anh Tiểu Mân, anh chuyển ra ngoài nhất định phải sống thật vui vẻ đấy”. Tô Tô biết không khuyên tôi ở lại được, cuối cùng đành bỏ cuộc.

“Anh biết rồi, em cũng phải ngoan ngoãn nghe lời các chị ấy đấy, làm việc gì cũng không được tùy tiện theo cảm tính biết chưa”. Tôi nói với cô bé như dặn dò một đứa trẻ.

Tô Tô gật gật đầu, không còn vẻ hoạt bát lanh lợi như lúc chạy xộc vào phòng tôi nữa, buồn bã bước ra.

Nhìn Tô Tô đi ra ngoài, lồng ngực tôi như vừa mất đi thứ gì đó, có chút trống rỗng. Tôi thở dài, đứng dậy chuẩn bị mọi thứ, rồi xách túi lên đi ra ngoài.

Bốn người họ đang ăn sáng, thấy tôi xách đồ ra, đều không nói câu nào, chỉ ngồi nhìn trân trân.

“Trình Lộ, tôi đến công ty trước đây”. Đột nhiên tôi không dám nói chuyện với họ, nói một câu với Trình Lộ đang ngồi ở giữa, rồi thay giày, xách đồ bước ra khỏi nhà.

“Hôm nay tôi không đến công ty đâu”. Bỗng nhiên Trình Lộ lên tiếng.

“Tại sao?”. Tôi quay đầu lại, đứng ở cửa chung cư hỏi cô ta.

“Bực mình”. Cô ta thốt ra hai tiếng.

“Chìa khóa này, trả cho cô”. Tôi đứng đó vài giây, tách chiếc chìa khóa chung cư ra, để trên sàn nhà chỗ cửa ra vào.

Trong ánh mắt của họ, tôi chậm chậm đóng cánh cửa chung cư lại.

Tôi không biết Trình Lộ có thể bực mình chuyện gì được, tại tôi giả làm bạn trai của Hiểu Ngưng suýt nữa làm hỏng kế hoạch của cô ta, hay là vì tôi đột ngột đòi chuyển ra ngoài, không những thế còn thực sự chuyển đi ngay ngày hôm sau, hay là vì chuyện của công ty?

Tôi đến văn phòng, mấy đồng nghiệp của phòng bản quyền đã đến từ rất sớm và đã bắt đầu làm việc. Tôi chào hỏi họ rồi đến ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Đối diện với chỗ ngồi trống trơn của Trình Lộ, bên ngoài trời vẫn đang lấm tấm mưa, tự nhiên tôi không có chút hứng thú làm việc nào cả. Mơ mơ màng màng ngồi làm đến khi hết giờ, rời khỏi công ty, tôi lái xe đến “Roma chí tôn” căn nhà mới mà Đại Bính tìm cho tôi. Khi đi qua gần Lam Kiều Hoa Uyển, tôi rất muốn vào xem thế nào, nhưng cuối cùng cũng kiềm chế được.

Tôi đến siêu thị mua một ít đồ dùng cần thiết, nhân tiện mua một chút đồ ăn sẵn, một ít thịt và rau, vài chai rượu, chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới.

Lúc tôi đến chung cư, Đại Bính đang mờ hồ nhể nhại trên chiếc máy tập cạnh cửa sổ.

“Hi, mấy thứ này nặng đô thật đấy”. Cậu ta đạp bánh xe đạp như đạp phong hỏa luân, quay đầu nhìn tôi, thở hổn hển nói.

“Cậu xuống ngay cho tớ, cái thân xác to như trâu như bò của cậu sẽ làm hỏng mấy thứ đó mất”. Tôi tắt nguồn điện, kéo cậu ta xuống.

Trong phòng, ngoài cái thân xác mờ hồ nhể nhại đang tỏa ra mùi chua của cậu ta ra, tất cả những thứ còn lại đều khiến tôi vô cùng hài lòng.

“Căn phòng này không tồi chứ?”. Đại Bính lại nói với tôi như đang kể công.

“Mau đi tắm đi! Hôi như lợn ý! Tớ đi nấu cơm”. Tôi lấy ngón tay kéo kéo chiếc áo sơ mi trên người cậu ta.

“Cái gì? Cậu còn biết nấu ăn nữa á?”. Đại Bính béo ị nhảy chồm lên, giọng điệu vô cùng kinh ngạc, “Mặt trời mọc đằng tây rồi sao?”.

“Nấu hai món thôi mà”. Tôi nhắc chân lên, đạp cậu ta vào nhà tắm, chân tôi đang đi dép trong nhà nên chắc chắn không làm tên Đại Bính mờ hồ nhể nhại vai rộng thấy đau.

“Biết không, hệ thống trong phòng tắm của cậu ta đều nhập khẩu từ Pháp đấy, hết tận ba trăm nghìn đấy!”. Đại Bính nói một câu đầy đắc ý, ôm hông, vui vẻ chạy vào nhà tắm.

Hệ thống nhà tắm ba trăm nghìn tệ, nói thật tôi cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Nhưng nhìn tổng thể trang trí của căn nhà này, không có một hai triệu chắc chắn không thể làm được. Thảo nào mà chủ của nó lại sợ bọn trộm cắp, nhờ Đại Bính tìm người đáng tin cậy cho thuê.

Rất nhanh, tiếng nước chảy và tiếng bước chân của Đại Bính từ trong nhà tắm vọng ra.

Tôi xách túi rau và thịt vào nhà bếp, rửa sạch rồi bắt đầu thái. Căn bếp này không có gì đặc biệt hơn căn bếp trong nhà Tô Tô, chắc là chủ nhân của nó không thường xuyên sử dụng lắm.

Cho dầu vào chảo đun sôi, rồi đổ rau đã thái còn đầy nước vào chảo. Trên chảo phát tiếng xèo xèo, khói bốc lên, tôi vội vàng cầm chiếc xẻng bên cạnh đảo đi đảo lại.

Mấy loại gia vị như xì dầu, muối đều đã sắp xếp theo thứ tự bên cạnh như lời Linh Huyền nói lần trước, căn chuẩn thời gian, đổ lần lượt vào.

Đổ rau ra đĩa, tiếp theo là món sườn, tôi lấy sống dao đập cho sườn mềm ra, cho đường, dầu, mì chính, dầu vừng và chút ớt đỏ vào, sau đó cho vào nồi hấp.

“Sao không ra ngoài ăn?”. Đại Bính từ bên ngoài nói vọng vào.

Tôi bê thức ăn ra ngoài, thấy Đại Bính đã cầm đũa, còn ăn vụng chỗ thức ăn sẵn mà tôi mua nữa. Cậu ta mặc áo choàng tắm màu trắng, đáng vẻ thoải mái.

“Trời mưa nên không muốn ra ngoài ăn”. Tôi ngồi xuống, lấy một tấm thảm đặt trên sàn nhà, rồi mở chai rượu ngon, “Dạo này cậu với người phụ nữ kia thế nào rồi?”.

Ngày trước khi còn ở cùng Đại Bính, bọn tôi đều thích ngồi trên sàn nhà uống rượu, lấy hai món đồ nhắm, mở một chai rượu, như vậy cũng có thể ngồi ngâm nga đến tận nửa đêm, hôm sau cuốn chiếu lại, vứt tất cả vỏ chai rượu, thức ăn thừa vào thùng rác, khỏi phải dọn dẹp.

“Rất tốt, chỉ có điều quản lý tớ nhiều quá”. Đại Bính cầm cốc lên cho tôi rót rượu, rồi nhặt hai hạt lạc ném vào mồm, sau đó nhìn tôi, “Cậu thì sao? Qua Tết mọi người đều nhảy việc, cậu có nghĩ đến chuyện này chưa?”.

“Tạm thời làm ở đây vẫn rất ổn, không muốn nhảy chỗ khác. Năm nay cậu thế nào, từ hồi tết Dương lịch đến giờ đã ba tháng rồi, có khách sộp nào không?”. Tôi nhấp một ngụm rượu, hỏi cậu ta.

“Hôm nay cũng tạm được, nhưng những người đến tìm tớ không phải oán phụ thì cũng là quả phụ, chỗ tớ sắp trở thành nơi “Trò chuyện đêm khuya” rồi. Toàn những chuyện tâm lý lật vớ vẩn, mấy chuyện ông ăn chả, bà ăn nem... đều đến tìm tớ...”. Nói đến công việc, Đại Bính trút cả bỏ tức giận.

“Ha ha ha...”. Tôi cười ngặt nghẽo, “Đại Bính, cậu có tiềm năng đấy”.

“Tớ bảo, cậu nếu có cơ hội thì nhảy việc đi. Tuy khủng hoảng tài chính, nhưng với thực lực của cậu, đổi công ty dễ như đi cầu, chả có gì khó khăn cả. Công ty của cậu bây giờ không được nhiều tiền, lại vất vả. Hay là ra mở một cửa hàng nho nhỏ như tớ này!”. Đại Bính rướn cổ lên uống rượu, sau đó gấp mấy cọng rau bỏ vào mồm, “Món rau xào này cũng được đấy!”.

“Mở cửa hàng há? Tớ làm gì có nhiều tiền thế. sếp đối xử rất tốt với tớ, tớ cũng muốn báo đáp anh ấy. Gần đây có một kế hoạch lớn, muốn đi cũng phải chờ làm xong vụ này đã”. Tôi nói.

Đại Bính gật đầu: “Ừ, cậu nghĩ thế nào cũng được, ở cùng với cậu lâu năm, tớ biết cậu rất giỏi tính toán. À, chuyện của Tô Tô, cậu biết chưa?”.

“Chuyện gì cơ?”. Tôi hỏi cậu ta.

Đại Bính biết mình lỡ mồm lỡ miệng, lập tức lắc đầu, “Không có gì, không có chuyện gì đâu”.

“Tiểu tử, nói mau! Rốt cuộc là có chuyện gì?”. Tôi giơ tay ra, nắm lấy cổ cậu ta.

“Bỏ tay ra! Bỏ tay ra! Tổ sắp bị cậu bóp cổ mà chết đây. Cũng không phải chuyện gì to tát, cậu lại đã chuyển đi rồi, hỏi mấy chuyện này làm gì chứ?”. Đại Bính cố hết sức cạy tay tôi ra, rồi thở hắt hển.

“Cậu nói cho tớ biết, là chuyện tốt hay chuyện xấu?”. Tôi nhìn chằm chằm cậu ta, nói.

“Không phải chuyện gì xấu cả, chỉ là Tô Tô rất sợ sấm, con bé đến chỗ tớ, cũng đã trị liệu mấy lần, nhưng chưa có chuyển biến tích cực”. Đại Bính ôm hòng nói.

“Loại lang băm như cậu thì chữa được bệnh gì chứ?”. Tôi lườm cậu ta một cái.

Tiếp đó, tôi lại nghĩ đến một chuyện: “Đại Bính, tớ luôn rất hiếu kỳ về một vấn đề, cậu nói xem, phụ nữ có thể thích gay không?”.

“Cái gì, cậu còn chưa từ bỏ sao? Lúc đầu chính cậu bảo tớ tìm hộ phòng, muốn chuyển ra ngoài ở”. Đại Bính nhai miếng Lạp Sườn, lười biếng nói.

Cậu ta thấy sắc mặt tôi trở nên nghiêm nghị, vội vàng nói: “Trên góc độ tâm lý học mà nói, khả năng này có thể xảy ra. Thực ra gay không phải loại nói giọng đàn bà ồm ồm ồm ồm, nhiều lúc có khi còn là mẫu đàn ông lý tưởng trong mắt các chị em nữa”.

“Nói tiếp đi”. Tôi vừa ăn, vừa nhìn cậu ta.

“Tâm lý học phân tích rằng, phụ nữ có thể yên tâm khi yêu gay, mà không sợ bị phản bội, loại tâm trạng này, nếu không tiết chế kịp thời, càng lún sẽ càng sâu. Cũng có nghĩa là phụ nữ rất dễ yêu gay”. Nói đến đây, cậu ta nhìn tôi, “Sao thế, bọn họ thích cậu hả?”.

Tôi trầm ngâm, không trả lời cậu ta.

“Có điều tớ phải nhắc nhở cậu, tình cảm của phụ nữ đối với gay, chỉ xây dựng trên cơ sở cho rằng cậu là gay, một khi thân phận gay không còn nữa, tất cả những tình cảm trước đó cũng tan thành mây khói. Cậu biết đấy, thực ra phụ nữ rất gian xảo, không có người phụ nữ nào không khát vọng yêu thương, nhưng lại sợ bị tổn thương. Trước mặt người đàn ông không cần cảnh giác, phụ nữ rất yếu đuối, có thể thoải mái theo đuổi nhu cầu tâm lý của mình, hoặc là... chuyện ấy...”. Đại Bính nói tiếp.

“Ừ...”. Tôi gật gật đầu, phát hiện Đại Bính không đến nỗi bất tài vô dụng, lập tức hỏi cậu ta, “Chuyện ấy là chuyện gì?”.

“Chính là sợ tiếp xúc ở một mức độ nhất định... cả hai đều rất thận trọng, ở vị trí an toàn, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng có thể đem vấn đề thân phận ra an ủi bản thân. Trong phức cảm Oedipus con trai và mẹ yêu nhau, phản đối chưa chắc đã là sự nguy hiểm của hiện thực, phụ nữ thích gay, cũng tương tự như vậy”.

Đại Bính càng nói, tôi càng mơ hồ.

“Này, tớ hỏi cậu, cậu đã làm gì với họ rồi?”. Đột nhiên Đại Bính mở to mắt nhìn tôi, hỏi. “Không có gì, chỉ là không cần thận trọng với nhau một đêm thôi”. Tôi thần nhiên đáp.

“Cùng phòng? Cùng giường? Thế thì cậu chết chắc rồi, lòng hận thù của đàn bà mạnh lắm đấy!”. Đại Bính khoa trương nhảy dựng lên.

Bỗng nhiên tôi nhớ ra xương sườn hấp cũng chín tới rồi, liền đứng dậy, vào bếp bưng đĩa sườn nóng hổi ra.

“Cậu đừng có ôm mộng hảo huyền nữa, còn đùa nữa là sẽ vượt qua giới hạn, cậu chết không có chỗ chôn đấy”. Đại Bính nhìn tôi, cảnh báo.

Tôi lắc đầu, không nói gì. Trên thực tế, tôi chỉ cảm thấy bản thân có chút nguy hiểm. Theo như Đại Bính nói, nếu phụ nữ có thể yêu gay, thì tình hình còn phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều.

Đại Bính cầm đĩa lên, gấp một miếng sườn bỏ vào mồm.

“Trời ơi!”. Cậu ta lại nhảy dựng lên.

Tôi nhìn cậu ta: “Bây giờ tớ đang rất phiền lòng, cậu đừng có gây chuyện nữa. Không ngon thì đừng có ăn nữa”.

“Mẹ ơi, cậu học ở đâu vậy? Ngon chết đi được!”. Đại Bính kinh ngạc nhìn tôi.

Bộp bộp bộp...

Bên ngoài trời lại bắt đầu mưa.

Nhìn Đại Bính ăn mấy món tôi nấu một cách ngon lành, tự nhiên tôi nhận ra, tôi đã không còn là Lương Mân trước đây nữa.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, nắm lấy chiếc túi bên cạnh đứng lên.

“Cậu đi đâu đấy?”. Đại Bính hỏi.

“Dọn về”. Tôi ném lại hai tiếng, xách túi đi ra khỏi căn chung cư.

17. Chương 17

Những hạt mưa như những con sóng biển tấp vào cửa kính chắn gió của tôi, tiếng sấm ùng ùng vang dội trên bầu trời.

Tôi lái xe thật nhanh trên đường lớn, trong lòng trống rỗng.

Con đường quen thuộc lướt qua hai bên, tôi xuyên qua thành phố, trở về Lam Kiều Hoa Uyển.

Dìng dìng dìng dìng... Chiếc điện thoại treo trên xe đổ chuông.

Đại Bính vừa rời không đuổi kịp tôi nên gọi điện thoại: “Lương Mân, cậu lên cơn thần kinh hả? Sao lại đòi quay về?”.

“Trả nợ trả nợ”. Tôi nói với cậu ta trong điện thoại.

“Trả nợ? Trả nợ gì?”. Đại Bính ở đầu dây bên kia hỏi tôi.

Tôi im lặng vài giây: “Món nợ ân tình. Cứ coi như một giấc mộng đẹp, tớ không muốn tỉnh dậy sớm”.

“Giấc mộng đẹp cái con khỉ ấy! Đừng trách Đại Bính này không cảnh báo trước, cậu xong rồi, cậu mà chơi tiếp sớm muộn gì cũng bị họ giết sống!”. Đại Bính hò hét trong điện thoại, “Còn nữa, căn phòng này làm thế nào?”.

“Cho cậu ở đây, cậu đã có người yêu rồi, mau dọn khỏi cái ổ chó của cậu đi!”. Tôi trả lời.

“Này, tớ hỏi cậu một câu thật lòng, cậu dọn về, có phải vì muốn nhường căn phòng này cho tớ không?”. Đại Bính nói.

“Một nửa nguyên nhân. Cậu cứ yên tâm mà sống ở đó đi. Nếu chỗ Tô Tô không thể sống được nữa tớ sẽ tìm chỗ khác”.

“Được, cậu cũng trọng nghĩa đấy”. Đại Bính nói giọng đầy khâm phục trong điện thoại.

“Nói thật, căn phòng tốt như vậy mà cậu nhường cho tớ, tiểu tử cậu còn trọng nghĩa hơn cả tớ. Nếu tớ mà ở lại, thì thật có lỗi với cậu. Không nói nữa, nhớ tập luyện hàng ngày, đồng mở trên bụng cậu, có thể làm phao cứu sinh rồi đấy. Để hôm khác tớ lại đến mời cậu đi uống rượu”. Tôi nói.

“Haizz, được”. Đại Bính ngắt điện thoại.

Bộp bộp...

Những giọt mưa khác lại dồn dập đổ tới.

Những căn phòng chung cư mái đỏ của Lam Kiều Hoa Uyển mơ hồ dần xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Tôi rẽ vào tiểu khu một cách điêu luyện, dừng xe trước căn chung cư nhỏ của Tô Tô. Tôi vác chiếc túi ra khỏi xe, đứng ở cửa bấm chuông.

Rất nhanh, mưa làm toàn thân tôi ướt đẫm, những tia chớp thoát ầm thoát hiện trên bầu trời.

Ding dong! Ding dong!

Mãi không có ai ra mở cửa, tôi lại bấm chuông một lần nữa.

Hai phút sau, tôi bị nước mưa tấp vào ướt sũng, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ thấm hại như thế.

Cạch. Cuối cùng cửa cũng mở ra.

“Anh Tiểu Mân?!”. Người mở cửa là Tô Tô, cô bé kinh ngạc, vui sướng nhìn tôi.

Tôi cười ngượng ngùng: “Tô Tô, anh về rồi đây”.

Giọng điệu này nhẹ nhàng như thể tôi vừa đi làm về. Nhưng chiếc túi to đựng trên vai chứng minh tôi vừa chuyển đi giờ lại chuyển về.

“Anh mau vào đi!”. Tô Tô vội vàng kéo tôi vào. Cô bé hoàn toàn không hỏi tôi tại sao lại về.

Tôi vào nhà, đặt chiếc túi bên cạnh cửa. Đi rồi lại quay về, tôi cảm thấy rất mất mặt.

Tô Tô nhìn tôi đau lòng: “Anh Tiểu Mân, chắc anh đứng ngoài lâu lắm rồi hả? Em nghe thấy tiếng chuông cửa, nhưng cứ tưởng là nghe nhầm”.

“Tự nhiên anh lại dọn về, có phải rất ngốc nghếch không?”. Tôi vừa vắt nước trên tóc vừa hỏi Tô Tô.

Tô Tô lắc đầu nguây nguây, chu chu miệng, đột ngột bước lên trước một bước, ôm chặt lấy tôi: “Anh Tiểu Mân, anh quay về là tốt rồi! Em còn tưởng anh mãi mãi không về nữa!”.

“Ngốc ạ, người anh đang ướt, em ôm anh làm gì?”. Hai tay tôi vỗ nhẹ lên hai bờ vai mềm mại của cô bé.

“Em cứ nghĩ mãi mãi không được gặp anh Tiểu Mân nữa! Anh Đới Duy đi rồi, anh Tiểu Mân cũng đi, các anh đều không cần em nữa!”. Tô Tô càng ôm tôi chặt hơn.

Giọng nói của cô bé dần chuyển từ vui sướng sang thâm thì, lặp đi lặp lại. Tôi khẽ đẩy cô bé ra, mới phát hiện Tô Tô đang khóc.

“Cô bé ngốc, khóc gì chứ?”. Lòng tôi thoáng xót xa, giơ tay lên lau nước mắt cho cô bé, dịu dàng nói.

“Không có, tại dạo gần đây sống cùng anh Tiểu Mân vui quá, em không nỡ xa anh”. Tô Tô cắn môi, vừa lắc người, vừa gượng cười, nói.

Dáng vẻ khóc lóc yếu đuối của cô bé thực sự khiến người khác rất đau lòng. Tôi lau khuôn mặt hoen đầy nước mắt của cô bé, trái tim vừa rồi còn lạnh lẽo, giờ đã dần trở nên ấm áp.

Thực ra tôi sớm đã cảm thấy, lần này tôi chuyển đi, người không nỡ rời xa tôi nhất là Tô Tô.

“Ba người kia đâu em?”. Tôi hỏi Tô Tô.

“Ba chị ấy đều ở trong phòng, chắc không nghe thấy chuông cửa. Tiếng mưa bên ngoài to quá”. Tô Tô cố gắng cười, lau khuôn mặt ngấn lệ, “Em đi gọi các chị ấy nhé!”.

“Không cần đâu!”. Tôi vội vàng gọi cô bé lại.

“Không, phải gọi, phải gọi!”. Tô Tô vui mừng chạy đến phòng họ, gõ cửa từng phòng một, “Chị Linh Huyền, chị Hiếu Ngưng, chị Lộ Lộ, mau ra đây! Anh Tiểu Mân về rồi này!”.

Cánh cửa ba căn phòng gần như mở ra cùng lúc.

Ba cô gái mặc quần áo ngủ, gần như đồng thời xuất hiện trước cửa phòng mình.

“Anh về rồi hả?”. Linh Huyền bước lại bên tôi, quan tâm hỏi. Cách chào hỏi này như thể tôi vừa đi làm về, chỉ có điều về nhà hơi muộn mà thôi.

“Hứ, sớm đã biết anh ta thế nào cũng về mà”. Trình Lộ lập tức nói.

Hiếu Ngưng không nói gì, lặng lẽ nhìn tôi.

“Bên ngoài trời mưa to lắm hả anh?”. Linh Huyền đến trước mặt tôi, thấy toàn thân tôi ướt sũng.

“Dạ, anh Tiểu Mân đứng đợi bên ngoài rất lâu, lúc đầu em không nghe thấy tiếng chuông cửa”. Tô Tô đứng bên cạnh ấy nãy nói.

Trình Lộ nhìn tôi mấy giây, đi đến sofa, cầm một chiếc chìa khóa ném cho tôi: “Này, cho anh đây!”.

Tôi xòe tay đỡ lấy chiếc chìa khóa trong không trung, không biết nói gì.

Linh Huyền nhìn tôi: “Về là tốt rồi, anh mau đi tắm đi, cẩn thận kéo cảm lạnh”.

“Nếu anh bị cảm thì cứ nói với em một tiếng”. Hiểu Ngưng đột ngột lên tiếng.

“Chị Hiểu Ngưng là bác sĩ gia đình của chúng ta, anh Tiểu Mân, sau này anh khó chịu chỗ nào cứ tìm chị ấy, đảm bảo khỏi bệnh!”. Cuối cùng Tô Tô cũng đã khôi phục lại vẻ sôi nổi hoạt bát vốn có, tươi cười loanh quanh bên tôi, nói.

“Loại người này thì sao mắc bệnh được?”. Trình Lộ lườm một câu, rồi về phòng cô ta.

“Chị Lộ Lộ, chẳng phải đã hẹn trước hôm nay sẽ tắm chung với nhau sao?”. Tô Tô hét gọi cô ta.

“Hôm nay tự dưng lại mưa, trời lạnh rồi, để mai nhé”. Trình Lộ lười biếng đáp lại.

“Vâng, chị Lộ Lộ, mai chị phải kỳ lưng cho em đây, hai tuần trước em đã kỳ cho chị rồi”. Tô Tô cong môi nói.

“Nhớ sai rồi, lần trước em kỳ cho chị mà”. Linh Huyền nói xen vào, rồi mỉm cười nhìn Tô Tô, “Hôm nay hơi lạnh, chuyện tắm gội để mai về nói tiếp nhé, không biết qua hai tuần, cơ thể em Tô Tô nhà chúng ta có biến đổi lớn nào không nhỉ?”.

“Chị Linh Huyền đáng ghét, lúc nào cũng đả kích em”. Tô Tô làm ra vẻ tức giận lườm Linh Huyền một cái.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Tô Tô, Hiểu Ngưng cũng không nhịn được cười.

“Chị Hiểu Ngưng, chị cũng cười em, cách chị dạy em lần trước chẳng có tác dụng gì cả”. Tiếp đó Tô Tô lại trách móc Hiểu Ngưng.

“Sao lại không có tác dụng? Chắc chắn là em xoa bóp sai huyệt rồi”. Hiểu Ngưng để tay lên ngực Tô Tô, “Là ở đây này”.

“Ha ha, buồn quá!”. Tô Tô ôm ngực, lùi lại sau hai bước, vừa vịn ngã vào lòng tôi.

Dường như tôi trở về đây, không khí căn nhà lại trở nên nhộn nhịp tươi vui trở lại.

“Chị Linh Huyền, hôm nay em muốn ngủ với anh Tiểu Mân”. Đột nhiên Tô Tô nói với Linh Huyền bằng giọng ngọt như mía lùi.

“Em ấy à, lúc trước còn nói sẽ ngủ cùng chị, giờ anh Lương Mân về rồi em lại quấn lấy anh ấy”. Linh Huyền khẽ nhéo mũi Tô Tô, “Được rồi, chỉ cần anh Lương Mân không thấy phiền, em thích ngủ ở đâu thì ngủ”.

Quả nhiên Tô Tô quay lại nhìn tôi: “Anh Tiểu Mân, hôm nay em ngủ với anh, có được không?”.

“Ờ...” tôi nhìn cô bé Tô Tô hoạt bát lanh lợi, trong lòng băn khoăn, nhưng lại không dám đồng ý một cách dễ dàng, vượt qua ranh giới nửa bước.

Lần trước buôn chuyện với Tô Tô đến nửa đêm, về sau tôi mệt, mơ mơ màng màng ngủ quên mất lúc nào. Tình trạng tinh thần hôm nay tốt hơn nhiều so với hôm đó, chỉ sợ...

“Tô Tô muốn ngủ với anh, thì anh cứ để con bé ngủ phòng anh đi. Con bé này, cứ đến ngày mưa là không chịu an phận. Em mang chăn của con bé sang phòng anh”. Linh Huyền nói.

“Hả, hai cái chăn ư?”. Tôi hỏi.

“Vâng, không phải vì sợ điều gì cả, mà tại Tô Tô thích cuộn chăn khi ngủ, để anh bị lạnh thì không hay thôi”. Linh Huyền vừa nói vừa đi vào phòng Tô Tô. Đường như theo cô ấy, Tô Tô ngủ phòng tôi không có bất cứ vấn đề gì cả.

“Hi hi...”. Tô Tô vui vẻ cười, cố tình nói: “Anh Tiểu Mân mau đi tắm đi, tắm rửa sạch sẽ, rồi lên giường đợi em nhé!”.

Tuy Tô Tô chỉ nói đùa, nhưng lời nói đó lại khiến lòng tôi hơi chao đảo một chút.

Tôi lác đầu, đi về phòng mình, chuẩn bị tắm nước nóng cho thoải mái. Đột nhiên, tôi cảm giác như có một ánh mắt cứ nhìn tôi chằm chằm từ đầu đến cuối, quay đầu lại, Hiểu Ngưng đang nhìn tôi.

Đừng có làm gì với Tô Tô. Tôi có thể đọc được ý tứ trong mắt Hiểu Ngưng.

Toàn thân tôi như ngập trong nước lạnh. Nhưng tôi lại cảm thấy, Hiểu Ngưng không hề có ý phản đối sự trở lại của tôi.

Quần áo ướt sũng khiến tôi càng lạnh hơn, tôi vội vàng về phòng mình tắm nước nóng cho đỡ lạnh.

Chờ tôi tắm xong, đi từ nhà tắm ra, trong phòng không có Tô Tô, nhưng lại có ba người Hiểu Ngưng, Linh Huyền và Trình Lộ.

“Mọi người... làm gì thế?”. Tôi hỏi họ.

“Kiểm tra phòng”. Linh Huyền trả lời.

Lòng tôi bỗng giật thót, nghĩ bụng chẳng lẽ họ đã nghi ngờ tôi?

“Lương Mân, có một số chuyện em phải trao đổi với anh”. Linh Huyền bước lên kéo tôi đi sang bên cạnh, “Tô Tô sợ sấm sét, anh có biết không?”.

“Anh không rõ lắm”. Tôi trả lời.

“Ừm, sớm muộn gì anh cũng phải biết. Mỗi lần đến ngày mưa gió có sấm sét, ba bọn em đều rất căng thẳng lo lắng, bởi vì Tô Tô nhất thiết, nhất thiết không được nghe thấy tiếng sấm”.

Về mặt Linh Huyền vô cùng nghiêm trọng, lại đặc biệt nhấn mạnh vào bốn chữ “nhất thiết nhất thiết”, càng làm tôi chú ý hơn.

“Nếu nghe thấy tiếng sấm thì sao?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Sẽ có một số chuyện không hay xảy ra, em rất khó miêu tả. Nhưng tốt nhất anh cũng không nên tò mò như vậy, sẽ hại Tô Tô đấy”. Linh Huyền nhìn tôi vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, như ép tôi phải thề độc.

“Linh Huyền, độ kín của cửa sổ ỏn”. Trình Lộ đứng cạnh cửa sổ nói.

“Rèm cửa cũng kéo kín lại rồi, trong phòng không có phản quang, không thể nhìn thấy tia chớp bên ngoài”. Hiểu Ngưng tiếp lời.

Tôi thấy họ kiểm tra kỹ càng như vậy, bất giác cảm thấy sự chăm sóc của họ với Tô Tô quá cẩn thận.

“Tô Tô giao cho anh đấy, em nhắc anh một lần nữa, nhất thiết nhất thiết đừng để con bé tỉnh giấc lúc nửa đêm, con bé ngủ say thì cứ để cho con bé ngủ tiếp”. Linh Huyền lại dặn dò tôi một lần nữa, vẻ mặt vẫn nghiêm trọng như thế.

“Con bé không được nghe tiếng sấm, thế ban ngày thì làm thế nào?”. Tôi hỏi.

“Ban ngày không nghiêm trọng, con bé chỉ sợ tiếng sấm vào ban đêm thôi. Thế nên, đây cũng là nguyên nhân vì sao con bé không thể ở trong ký túc xá”. Linh Huyền giải thích.

“Anh nhớ nhé, nhất thiết nhất thiết không được để con bé tỉnh dậy lúc trời có sấm”. Lúc Linh Huyền cùng Hiểu Ngưng, Trình Lộ đi ra khỏi phòng còn ngoái đầu lại dặn dò một câu.

Không biết vì sao, thấy Linh Huyền nói vậy tôi lại hơi rợn tóc gáy.

Bọn họ vừa đi không lâu thì Tô Tô vui vẻ chạy vào phòng tôi, ngửi ngửi khắp người tôi: “Anh Tiểu Mân tắm xong thơm quá, tốt rồi”.

“Tối nay anh nhờ cả vào em đấy”. Tôi nhìn Tô Tô, nói nửa đùa nửa thật.

“Được thôi, tối nay đại gia mua em, ha ha ha!”. Tô Tô cười sung sướng, vỗ mạnh vào vai tôi.

Bên ngoài thoáng qua những tiếng sấm nhỏ, lòng tôi bỗng thấy lo lắng bất an.

Tô Tô đang hưng phấn nên không nghe thấy tiếng sấm, nhảy một cái đã chui tọt vào trong chăn, vẫy vẫy tay gọi tôi: “Anh Tiểu Mân, mau lên đi!”.

Cô bé mặc bộ đồ ngủ cotton màu hồng, nhìn đáng yêu như một con thú nhỏ. Tôi cởi dép, chui vào chăn.

“Chị Linh Huyền đúng thật là, ban đêm em có cuộn chăn đâu chứ?”. Tô Tô xoay người, như một chú giun nhỏ lườn từ chăn cô bé sang chăn tôi, rồi lăn thẳng vào lòng tôi, sau đó mới an phận nằm yên.

“Anh Tiểu Mân, ôm em đi”. Tô Tô quay đầu lại nhìn tôi, nói.

“Em thích được người khác ôm hả, không sợ tay anh đè lên làm em đau sao?”. Tôi hỏi.

“Em thích được các chị ấy ôm khi ngủ, nhưng nếu không phải ngày mưa thì các chị ấy nhất quyết không chịu cho em ngủ cùng phòng, ừm, em cũng thích được anh Tiểu Mân ôm, cơ thể anh rất ấm, rất dễ chịu”. Tô Tô thật thà nói.

Tôi chỉ mỉm cười, ôm eo cô bé. Bờ lưng mềm mại của Tô Tô áp sát vào ngực tôi, mùi hương tóc thoảng vào mũi tôi.

“Ngày trước khi Đới Duy ở đây em cũng thường thế này hả?”. Tôi hỏi Tô Tô.

“Anh Đới Duy thì còn lâu! Anh ấy không thích em quấn lấy anh ấy, nhưng anh ấy là người rất tốt, chỉ có điều nhiều khi thật thà quá, không thú vị như anh Tiểu Mân”. Tô Tô đột ngột quay người lại, đối diện với tôi, nũng nịu nói.

Qua bộ đồ ngủ rộng thùng thình, tôi thấy chiếc cổ nhỏ nhắn của cô bé, và cả bầu ngực thoát ẩn thoát hiện. Không đến mức có thể gọi là gợi cảm, nhưng nói thế nào thì nói, tấm thân nhỏ nhắn của Tô Tô khiến đàn ông có cảm giác muốn chiếm hữu.

“Anh Tiểu Mân, sao anh lại lùi ra sau thế?”. Tô Tô nhìn tôi một cách kỳ lạ, hỏi.

Cô bé lại tiến lên trước vài centimet, cổ áp sát vào ngực tôi.

“Tô Tô, em mau ngủ đi. Chẳng phải mai là lễ Tình nhân à, chúng ta đi chơi cả ngày nhé”.

Tôi nhìn gương mặt xinh xẻo, rồi lướt qua thân hình xinh đẹp của cô bé, dỗ dành.

“Phải rồi, ngày mai là lễ Tình nhân, ha ha! Em nghe nói chỉ mưa nốt hôm nay thôi, mai tiết trời sẽ rất đẹp”. Tô Tô vui vẻ nói.

“Thế sao em không mau đi ngủ đi hả? Ngày mai mắt díp lại buồn ngủ bọn anh không cho em đi cùng đâu”. Tôi bắt lấy bờ eo thon nhỏ của cô bé, nói.

“Dạ. Anh Tiểu Mân, anh xoa lưng cho em đi, em rất thích người khác xoa lưng ừm, mọi lần bọn chị Linh Huyền xoa cho em là em ngủ rất nhanh”. Tô Tô lật người một cái, quay lưng vào tôi.

Cô bé không nhiệt tình áp sát vào người tôi nữa, cuối cùng tôi cũng được giải thoát.

“Anh cho tay vào xoa lưng cho em đi!”. Thấy tôi ngập ngừng không có phản ứng gì, Tô Tô giục giã.

Thế là, tôi cho tay vào áo ngủ, nhẹ nhàng xoa xoa lưng cô bé. Làn da Tô Tô mịn màng, nõn nà, như một miếng ngọc ấm đã được mài giũa.

“Vẫn là chị Linh Huyền xoa dễ chịu nhất, bên trái bên phải, mạnh thêm chút nữa...”. Tô Tô vừa nhắc nhở tôi, vừa không quên bình phẩm và chỉ đạo.

Khoảng chừng mười phút sau, hơi thở của Tô Tô trở nên đều đặn, nhẹ nhàng, mới thế mà đã ngủ thật rồi.

Tôi sợ cô bé tỉnh giấc, nên vẫn tiếp tục xoa lưng thêm năm phút nữa, cho đến khi xác nhận cô bé ngủ rất say rồi mới rút tay ra.

Trên tay vẫn thoang thoảng mùi thơm của Tô Tô, cảm giác mềm mại ấm áp vẫn còn lưu lại trên đầu ngón tay.

Nằm cùng một tiểu mỹ nữ trong một cái chăn như vậy, phải kiềm chế hết mọi dục vọng, quả thật là một chuyện quá khó. Mà Tô Tô lại tin tưởng tôi như thế, nếu lúc này để lộ ra bản tính lang sói thì chẳng khác nào bọn hạ lưu.

Tôi hít một hơi thật sâu, tay trái đưa ra phía trước, khẽ khàng ôm cô bé vào lòng.

Tuy còn cách cả bộ quần áo ngủ nhưng vẫn có thể cảm nhận một cách rõ ràng chiếc bụng phẳng và phần ngực nhô lên của Tô Tô. Cặp đùi săn chắc và cặp chân thon dài của cô bé áp sát vào người tôi, hoàn toàn không phòng bị, khẽ rung nhẹ theo hơi thở.

Tôi nhẹ nhàng áp sát lại, nhìn chiếc tai trắng nhỏ xinh ẩn hiện dưới làn tóc rối, không kiềm chế được bản thân, khẽ chạm môi vào chiếc tai nhỏ mềm mại ấy.

Đừng đừng!

Bên ngoài tiếng sấm vang rền.

Tiếng sấm này vừa to vừa đột ngột, đến ngay cả tôi cũng giật mình.

“ưm... ưm...”. Miệng Tô Tô lẩm bẩm cái gì đó, dường như sắp tỉnh giấc vì tiếng sấm này.

Đột nhiên tôi nhớ đến lời cảnh báo của Linh Huyền, vội vàng kéo chăn lên, phủ kín tai Tô Tô.

“Anh Tiểu Mân...”. Cuối cùng tôi cũng nghe rõ Tô Tô nói gì, cùng với tiếng gọi mơ màng, cô bé xoay người rúc vào lòng tôi.

Cánh tay nhỏ nhắn của Tô Tô theo bản năng chắn trước ngực tôi, vừa hay ôm quanh ngực cô bé. Bàn tay nắm lại thành nắm đấm để cạnh miệng, vô cùng đáng yêu. Dáng vẻ nhỏ nhắn, yên bình, trông như thiên thần đang ngủ say.

Ừnh...

Đúng lúc này, sấm nổ ừng ừng bên ngoài.

Xoẹt! Xoẹt! Từng tia chớp lóe sáng bên ngoài cửa sổ.

Xem ra ngày mai tiết trời quả thật rất đẹp, tôi thầm nghĩ.

Tôi cúi đầu xuống hôn lên trán Tô Tô, ôm cô bé vào lòng.

Dưới ánh sáng của những tia chớp, tôi nhìn cô bé từ khoảng cách rất gần. Vệt nước mắt còn hoen nơi khóe mắt cô bé.

Anh sẽ không bỏ đi nữa đâu. Tôi khẽ nói với cô bé. Đừng!

Một tiếng sấm vang trời như quả bom tấn nổ tung bên ngoài cửa sổ.

Tô Tô chuyển mình, càng rúc sâu vào lòng tôi hơn.

Như thể cho dù súng đạn vẫn vũ tứ phía thì lòng tôi vẫn là nơi trú ẩn an toàn duy nhất của Tô Tô. “Anh Tiểu Mân! Anh Tiểu Mân!”.

Giọng nói nhẹ nhàng, mượt mà truyền vào tai tôi.

Tôi mở mắt, thấy Tô Tô dịu dàng, đáng yêu đang ngồi trên người, mỉm cười nhìn mình.

Bên ngoài cửa sổ, gió đã ngừng, mưa đã tạnh, ánh nắng rạng ngời.

“Anh Tiểu Mân tệ quá, biết em sợ sấm mà vẫn ngủ say như chết”. Tô Tô ngồi trên người tôi, khẽ đắp vào bả vai tôi.

Nhìn dáng vẻ không nhẽo của cô bé, tôi thực sự muốn ôm cô bé thật chặt vào lòng. Trải qua một đêm trốn tránh sấm sét theo bản năng, mái tóc Tô Tô hơi rối, nhìn cô bé xinh đẹp hơn một cách lạ thường. Bộ đồ ngủ rộng thùng thình phủ lấy thân hình bé nhỏ của cô bé, trông rất thanh thoát, hoạt bát. Làn da nõn nà và thân hình mềm mại, cộng với tư thế hoàn toàn không phòng bị, cho dù là điểm nào cũng khiến lòng tôi xao xuyến.

“Em ấy à, có biết tối qua anh ngồi canh em đến tận nửa đêm không?”. Tôi nắm lấy cánh tay đang múa may của cô bé, phản bác.

“Thật thế à?”. Tô Tô mở to mắt, ngây thơ hỏi tôi.

“Nếu không em lại ngủ ngon được như vậy à? Cô bé ngốc”. Tôi khẽ kéo Tô Tô lại, choàng tay ôm bờ vai nhỏ nhắn của cô bé.

“Anh Tiểu Mân tốt bụng thật đấy!”. Tô Tô cười vui vẻ, định ngả vào lòng tôi theo thói quen.

Cốc cốc cốc...

Bỗng nhiên có người gõ cửa, tôi giật thót mình, vội vàng vịn vào người Tô Tô, ngồi dậy. Linh Huyền, Hiểu Ngưng và Trình Lộ cùng xuất hiện trước cửa. Họ đều trang điểm rất xinh đẹp, như ba tia sáng, quá chói mắt đến mức tôi không biết nên tập trung sự chú ý của mình vào ai.

“Mặt trời sắp chiếu đến mông rồi mà vẫn còn ngủ à?”. Linh Huyền thấy tôi và Tô Tô vẫn ở trên giường, cười nói.

“Chiếu đến mông anh Tiểu Mân, không chiếu đến mông em”. Tô Tô tinh nghịch nói, rồi ngồi dậy, thò chân ra nhảy xuống, chạy đến trước mặt Linh Huyền.

Linh Huyền dang tay ra ôm lấy Tô Tô: “Mau đi thay quần áo đi, chúng ta đi dạo phố. Mưa gần cả tuần, khó khăn lắm mới có ngày tiết trời đẹp như hôm nay, lại là thứ bảy nữa, chắc ông thần phụ trách làm mưa cũng nghỉ thứ bảy, chủ nhật nhỉ”.

“Chị Linh Huyền, truyện cười của chị chẳng buồn cười tẹo nào cả”. Tô Tô lè lưỡi về phía Linh Huyền, quay người xỏ đôi dép màu hồng của mình vào, chạy về phòng thay quần áo.

“Anh cũng mau dậy đi, hôm nay là lễ Tình nhân, coi như thỏa ước nguyện của Tô Tô, đi chơi cùng con bé một ngày nhé”. Linh Huyền thấy Tô Tô đã chạy về phòng, quay lại nói với tôi.

“Ừ”. Tôi đồng ý rất nhanh, rồi kéo chăn, nhìn ba cô gái đang đứng bất động ở cửa, “Các em cũng ra ngoài đi, anh còn thay quần áo”.

“Xì, gay mà cũng biết ngại ngùng”. Trình Lộ nói, vừa nói vừa quay người.

Tôi nhìn cô ta, phản kích: “Thế lần sau cô thay đồ trước mặt tôi nhé”.

Cô ta quay đầu lại lườm tôi, rồi đi về phía phòng khách. Linh Huyền mỉm cười với tôi, ý bảo đừng để tâm đến cái mồm độc địa của Trình Lộ, rồi vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho tôi.

Hiểu Ngưng không nói gì, đi vào kéo rèm cửa, rồi rời khỏi phòng tôi mà vẫn không nói câu nào.

Căn phòng bị đóng kín cả đêm, không khí tươi mới bên ngoài ủa vào làm căn phòng càng trở nên thoáng đãng hơn. Phong cảnh bên ngoài cửa sổ, cho dù là những căn nhà, những cái cây hay là chiếc BMW của tôi đều như sáng bóng lên nhờ cơn mưa rào đêm qua.

Tôi cúi đầu xuống tìm chiếc túi, định rút quần áo ra mặc thì bỗng phát hiện chiếc túi tối qua vẫn còn nằm trên sàn nhà không cánh mà bay. Lại đột nhiên phát hiện cái giá vốn trống rỗng giờ đã chất đầy sách, không những thế còn phân loại đầu ra đầu vào, vô cùng ngăn nắp.

Tôi mở tủ quần áo, quần áo bên trong đã được treo lên rất cẩn thận, áo sơ mi thì được gấp ngay ngắn như vừa mua ở tiệm về.

Cô Tấm thảo hiền? Trong đầu tôi lập tức thoáng qua bốn tiếng này.

Nghĩ ngợi một lúc, chắc là Linh Huyền nhân lúc tôi ngủ đã lén đến sắp xếp giúp tôi. Chắc là sau lúc nửa đêm, cô ấy đến xem Tô Tô đã ngủ chưa, thấy chiếc túi tôi mới chuyển về, nhân tiện thu dọn luôn hộ tôi.

Haizz, Linh Huyền đúng là vợ thảo mẹ hiền, vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, ai lấy được cô ấy đúng là được hưởng phúc cả đời.

Tôi vừa khen ngợi vừa rút một bộ quần áo xuống, mặc lên người.

Đợi đến khi tôi bước ra phòng khách, Tô Tô đã thay sang một chiếc váy ngắn vô cùng đáng yêu, cũng khá gợi cảm. Chiếc váy ngắn có hai quai màu sáng, kết hợp với chiếc áo phông rộng làm những đường cong trên cơ thể hiện ra rất cuốn hút, trông rất ra dáng nữ sinh, lại cũng vô cùng hoạt bát xinh đẹp.

Bây giờ vẫn là đầu xuân, trời lúc ấm lúc lạnh, Tô Tô cuối cùng vẫn sợ lạnh nên còn đi thêm đôi tất dài màu đen, làm hiện rõ những đường cong xinh xắn trên đôi chân thon dài, đến cả người có thân hình tuyệt hảo như Trình Lộ cũng phải nhìn trân trân vào đôi chân của Tô Tô, vô tình lộ rõ vẻ hâm mộ.

Ngoài Tô Tô, ba cô gái còn lại mỗi người đều có những nét đẹp riêng, chỉ có điều Tô Tô biết hôm nay tôi sẽ đi dạo phố cùng họ nên vui sướng, cứ tíu ta tíu tít, vô cùng hoạt bát, trông càng nổi bật hơn.

Rất nhanh, sau khi ăn bánh mì và uống sữa, năm người chúng tôi ăn mặc chỉnh tề, cùng chui vào BMW, tiến thẳng về phía khu phố phồn hoa nhất Bình Hải.

Tính ra, đây là lần đầu tiên tôi đi dạo phố cùng họ. Dạo trước công việc bận rộn quá, hôm nay coi như cho phép bản thân thả lỏng một chút.

Sự thực chứng minh sức hút của tứ đại mỹ nữ quá lớn, bên trái hai cô, bên phải hai cô, ánh mắt của tất cả mọi người đi đường đều đổ dồn vào vị trí trung tâm là tôi.

“Tên này chắc là đạo diễn hả? Nếu không cũng là giáo viên trường nghệ thuật, chả phải hạng tốt đẹp gì...”. Tôi nghe thấy mấy nam sinh đi qua bên cạnh bình luận, trong giọng nói ẩn chứa sự đố kỵ và phẫn nộ.

“Ha ha, anh Tiểu Mân, họ đều nói anh là đạo diễn kia!”. Tô Tô bước lên trước mặt tôi, vui vẻ khoác tay tôi, nói.

“Mấy lời đó chẳng tốt đẹp gì...”. Tôi nói.

Trình Lộ đi bên cạnh tôi nhếch mép cười, nhưng không nói câu nào.

Các cửa hàng xung quanh đều trang trí rất vui mắt, lễ Tình nhân trắng được các nhà kinh doanh làm cho trở nên càng náo nhiệt. Lần này lại đúng vào dịp thứ bảy chủ nhật, đâu đâu cũng là những cặp tình nhân tay trong tay, nhưng một người mà dắt theo bốn mỹ nữ như tôi thì quả thật rất hiếm thấy.

Nhưng tôi thực sự không có hứng thú với việc đi shopping, lúc nào cũng là bốn người họ vào bên trong còn tôi đứng ngoài chờ.

“Anh Tiểu Mân, em muốn ăn pizza!”. Lúc từ trong shop chạy ra Tô Tô nói với tôi.

Hôm nay tâm trạng cô bé rất vui vẻ, giống như ánh mặt trời giữa trưa, tràn đầy sức sống.

“Được, hôm nay Tô Tô vui như vậy, anh khao”. Tôi nói.

“Tuyệt quá!”. Tô Tô vui đến mức suýt nữa nhảy cẫng lên.

Trình Lộ, Linh Huyền, Hiểu Ngưng nhìn Tô Tô, lắc đầu về bó tay vì cô bé. Dạo này, đây có lẽ là lần Tô Tô phần khích nhất mà họ được thấy.

Chúng tôi vào tiệm bánh pizza, những bàn cạnh cửa sổ đều đã có người ngồi, đành phải ngồi vào chiếc bàn trống ở giữa. Chắc vì hôm nay là lễ Tình nhân lại là ngày nghỉ nữa, nên trong tiệm rất đông khách, tôi gọi một chiếc bánh pizza mười hai tắc, rồi cả bọn ngồi chờ nhân viên phục vụ bê đến.

Tô Tô tíu ta tíu tít tính chuyện chiều đi đâu tiếp, bọn Linh Huyền thì nêu một vài ý kiến cho cô bé tham khảo. Chúng tôi ngồi chính giữa tiệm bánh, mọi người đều nhìn chúng tôi, không còn nghi ngờ gì nữa, tứ đại mỹ nữ đã nhanh chóng đã thu hút ánh nhìn của tất cả những vị khách vô vị đang ngồi chờ pizza.

Cứ như vậy, tôi càng không dám ngó nghiêng xung quanh, chỉ dám cúi đầu lật đi lật lại quyển thực đơn, tránh bắt gặp những ánh mắt đố kỵ của những anh chàng đầy sức hấp dẫn kia.

“Thưa anh, xin lỗi, bánh mười hai tắc chỗ chúng tôi không còn. Hay là thế này, tôi đổi cho anh thành một cái chín tắc và một cái sáu tắc, không tính thêm tiền của anh. Chín tắc với sáu tắc, anh vẫn được lợi mà”. Cô phục vụ có dáng vẻ của một sinh viên đi làm thêm vào cuối tuần đi đến và nói.

“Thôi, cũng được”. Tôi cũng không nghĩ nhiều và trả lời.

“Không có là không có, làm gì mà phải lừa người ta chứ?”. Khi cô phục vụ vừa định đi khỏi, Hiểu Ngưng, cô gái không hay nói chuyện với người khác đột nhiên lên tiếng.

“Chị nói tôi lừa người?”. Cô phục vụ quay lại, nhìn Hiểu Ngưng vẻ không phục.

“Thái độ của cô không đúng, rõ ràng là chúng tôi chịu thiệt, cô còn nói như chúng tôi được lợi không bằng”. Hiểu Ngưng thản nhiên nhìn cô ta, bình tĩnh nói.

Cô phục vụ nhìn Hiểu Ngưng, vẫn là vẻ mặt không phục, nhưng vào thời điểm khách đông như thế này, cũng không dám tùy tiện tranh cãi với khách.

“Biết diện tích hình tròn tính thế nào không? Pizza mười hai tắc, diện tích là $3,14 \times 6 \times 6 = 113$. Bánh pizza chín tắc, diện tích là $3,14 \times 4,5 \times 4,5 = 63$. Pizza sáu tắc, diện tích là $3,14 \times 3 \times 3 = 28$. Bánh chín tắc cộng thêm bánh sáu tắc, diện tích là 91, kém diện tích của bánh mười hai tắc những hai mươi hai tắc, cái diện tích thiếu này gần bằng một cái bánh sáu tắc. Không còn bánh mười hai tắc thì chúng tôi có thể hiểu được, nhưng cô lừa khách không giỏi toán học là có ý gì?”. Hiểu Ngưng khoan thai nói.

Những lời này của cô ấy không những làm cho cô phục vụ không nói được lời nào mà còn khiến chúng tôi vô cùng ngạc nhiên.

Tôi ăn pizza bao nhiêu năm như thế, nhưng cũng không bao giờ nghĩ bánh chín tắc cộng với bánh sáu tắc lại nhỏ hơn bánh mười hai tắc. Mà câu “khách không giỏi toán” vô hình trung đã bao gồm cả tôi ở trong đó, làm tôi cũng toát mồ hôi.

Trước đây tôi không hề biết, khả năng toán học của Hiểu Ngưng hoặc trình độ về các môn tự nhiên lại giỏi đến vậy. Sự phản ứng và khả năng tính toán này, một anh chàng sinh viên giỏi khối tự nhiên đối diện với cô, e rằng cũng phải thua một bậc.

“Tính rất hay”. Khách hàng bên cạnh đột nhiên vỗ tay tán thưởng, những người khách còn lại cũng lần lượt vỗ tay theo.

Cô phục vụ bối rối nhìn xung quanh, hậm hực nói: “Để tôi đi báo cáo với ông chủ, đưa thêm một bánh pizza sáu tắc cho các anh chị”.

“Tùy cô”. Hiểu Ngưng lạnh nhạt nói.

Cuối cùng, chủ tiệm đưa thêm cho chúng tôi một bánh sáu tắc, ngoài ra còn chân thành xin lỗi chúng tôi. Việc này làm tôi linh hội được một cách đầy đủ sự cần thiết của việc học tốt các môn tự nhiên.

Ba suất pizza, chúng tôi ăn no căng bụng. Đặc biệt là Tô Tô, vừa lau miệng vừa gặm bánh, hoàn toàn không có dáng dấp của một thực nữ, xem ra cô bé đói quá rồi.

Buổi chiều dạo phố ở quanh đây, sau đó tôi đưa bọn họ về Học viện Thương mại Hoa Đông, trường cũ của tôi. Từ khi tốt nghiệp, ngoài lần lái xe đưa Tô Tô vào trường, đã hơn một năm tôi chưa về thăm lại ngôi trường này.

Xe của tôi đầy bùn đất, chiếc BMW “màu tro” đi trong trường không gây sự chú ý. Hơn nữa, bốn người bọn họ ngồi trong xe, vừa đủ kín chỗ.

Đi sâu vào trong trường, tôi đỗ xe ở bên cạnh giảng đường, sau đó chúng tôi xuống đi bộ. Từ khi tốt nghiệp, lần đầu tiên thực sự đi lại trên con đường trong khuôn viên trường, nhìn những tòa nhà quen thuộc ở xung quanh, tôi có một cảm giác thật kỳ lạ, dường như mình vẫn chưa tốt nghiệp, mà đang chuẩn bị lên lớp học môn gì đó.

“Anh Tiểu Mân, những tòa nhà này anh vẫn còn nhớ rõ chứ ạ?”. Tô Tô vui vẻ đi bên tôi, hỏi.

“Anh chắc chắn thuộc chỗ này hơn em, anh học ở đây bốn năm, còn em, mới vào chưa được nửa năm”. Tôi nhìn cô bé, cười nói. Cũng không rõ vì sao, trước đây cứ không muốn về lại trường cũ, nhưng khi thật sự quay trở về, trong lòng lại thấy vui lạ thường.

“Môi trường của trường em cũng khá đấy”. Trình Lộ nói.

“Đúng vậy, nhà ăn của trường em cũng rất nổi tiếng, cả sinh viên bên trường Đại học Bình Hải ở đối diện cũng thường xuyên sang đây ăn cơm”. Tô Tô đáp lời vẻ đầy tự hào.

“Bọn họ đến đây là để ngắm người đẹp chứ gì?”. Tô Tô nói.

“Sao anh biết?”. Tô Tô nhìn tô đầy kinh ngạc, “Sinh viên nam bên trường Bình Hải thích sang sân bóng rổ của trường chúng em đánh bóng, sân bóng rổ của trường bọn họ thì chả có ai”.

“Trước đây như thế, bây giờ chắc chắn cũng vẫn thế”. Tô Tô cười, nói. Điều này làm tô nhớ đến Đại Bính, cứ dăm ba ngày lại đến trường tìm tô để ăn chực, thực ra là để ngắm người đẹp.

“Tô Tô chắc có nhiều chàng trai theo đuổi lắm nhỉ?”. Linh Huyền trêu chọc.

“Làm gì có...”. Tô Tô bĩu môi, lập tức tránh né không trả lời.

“Lộ Lộ trước đây khi còn đi học cũng có nhiều chàng trai theo đuổi lắm”. Hiểu Ngưng bình thản nói.

“Hả? Thật không?”. Tô Tô mở to mắt, tính hiếu kỳ nổi lên, lập tức chạy đến bên Hiểu Ngưng, quần lấy cô, “Nói xem nào, nói xem nào”.

“Hiểu Ngưng, không được nói chuyện riêng của mình”. Trình Lộ vội vàng cảnh cáo Hiểu Ngưng.

“Hồi học cấp ba hay nhận được thư tình, sau đó vào đại học, mỗi lần thi đều đứng thứ nhất, ngày càng nổi tiếng, người theo đuổi cô ấy ngày càng nhiều”. Hiểu Ngưng không để ý đến sự hăm dọa của Trình Lộ, bình tĩnh nói.

“Đúng rồi, em nhớ ra rồi, chị Hiểu Ngưng và chị Trình Lộ trước đây học cùng cấp ba!”. Tô Tô phấn khích nói.

Cũng chẳng trách bố mẹ Trình Lộ và bố mẹ Hiểu Ngưng quen biết nhau, hóa ra Hiểu Ngưng và Trình Lộ là bạn học thời cấp ba. Tô Tô thầm nghĩ.

“Hiểu Ngưng, cậu mà nói nữa, mình cũng tiết lộ chuyện của cậu đấy”. Trình Lộ tiếp tục nói với vẻ hăm dọa.

“Thích quá, thích quá! Chị Lộ Lộ mau nói đi, chị Hiểu Ngưng có những chuyện riêng gì?”. Tô Tô tiếp tục phấn khích, chạy đến bên Trình Lộ.

“Chị ấy à, không biết làm mê đắm bao nhiêu chàng trai, cấp ba không nói làm gì, những chàng theo đuổi chị ấy hồi đại học có thể xếp thành một đại đội rồi. Chị nhớ hồi đại học năm thứ ba, còn có anh chàng nhảy sông vì chị ấy đấy, hồi ấy là do...”. Trình Lộ nói.

“Lộ Lộ, không được nói bậy, không phải mình bắt anh ta nhảy sông”. Hiểu Ngưng lập tức lấy tay bịt cái miệng nhanh nhẩu của Trình Lộ lại.

“Hả? Chị Hiểu Ngưng lợi hại vậy sao?”. Tô Tô kinh ngạc nhìn Hiểu Ngưng, sau đó quay người lại hỏi Trình Lộ, “Trước đây các chị cũng học cùng một trường đại học à?”.

“Không, chỉ là cùng ở trong một khu đại học, cách nhau không xa. Mỗi lần trở về trường sau khi nghỉ cuối tuần, bố Hiểu Ngưng đưa Hiểu Ngưng về trường, tiện thể cũng đưa chị về luôn”. Trình Lộ đẩy tay Hiểu Ngưng ra, giải thích.

“Quan hệ của gia đình chị Hiểu Ngưng và chị Lộ Lộ thật là tốt!”. Tô Tô thốt lên.

Lời của Tô Tô làm tô nhớ đến “buổi gặp mặt kinh hồn” mấy hôm trước, hôm ấy nếu như tô không tùy cơ ứng biến, chỉ e đã bị phụ huynh hai nhà hợp sức đánh chết rồi.

“Chị Linh Huyền, tình sử của chị hồi còn đi học như thế nào?”. Tô Tô đột nhiên chuyển sang hỏi Linh Huyền.

“Chị á, không có gì đặc biệt cả”. Linh Huyền cười xòa, “Trong lớp không có ai chú ý đến chị, chị thuộc tuýp người không hoạt bát”.

“Mình biết kiểu như Linh Huyền, nhìn thì có vẻ không có ai để ý, kỳ thực những chàng yêu thầm cô ấy có hàng tá”. Trình Lộ lập tức nói xen vào.

“Làm gì có...”. Linh Huyền cười cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh. Dáng cô đeo kính trông rất điềm đạm nhã nhặn, nếu như không đi cùng với chúng tôi, chắc sẽ bị mọi người cho là giảng viên đại học.

18. Chương 18

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, bầu không khí rất thoải mái. Hai bên đường, những chiếc đèn lồng kiểu Trung Quốc được treo ngay ngắn thành hai hàng, trên cành cây thỉnh thoảng lại treo những con thú nhỏ bông và những đồ trang trí nhỏ, một sự trang hoàng mang đầy màu sắc lễ hội.

“Trường em được nghỉ học vào ngày lễ Tình nhân 14-2, cả trường không phải đi học, khắp thành phố Bình Hải chỉ có trường chúng em mới như thế. Bây giờ, ngày lễ Tình nhân trắng 14-3 cũng được thả lỏng, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến việc học tập, nhà trường cho phép sinh viên trang trí trường học”. Tô Tô vừa dẫn chúng tôi đi vừa giới thiệu.

“Ngày lễ Tình nhân mà cũng được nghỉ, thích thế cơ à?”. Linh Huyền lần đầu tiên nghe thấy có chuyện như vậy, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

“Hi hi, nói đến đây thì đều nhờ công của anh Tiểu Mân, năm đó chính anh ấy xin phép, sau đó được hiệu trưởng đồng ý”. Tô Tô vui vẻ nhìn tôi, rồi quay ra phía Linh Huyền đắc ý nói.

“Còn có cả chuyện như thế nữa...”. Trình Lộ nhìn tôi, cũng cảm thấy không thể nào tin nổi.

“Tôi viết một bài báo cáo mười nghìn chữ rồi nộp lên, trình bày một cách biện chứng về ý nghĩa của việc toàn trường được nghỉ học trong ngày lễ Tình nhân, hiệu trưởng thấy tôi nói rất có lý, thì đồng ý thôi”. Tôi học theo vẻ mặt của Hiếu Ngưng, bình thản nói.

“Tôi thì thấy do thầy hiệu trưởng già rồi mắt hoa, tay lại run, không cẩn thận lỡ phê chuẩn thì có”. Trình Lộ không phục nói.

Tôi lười không muốn tranh luận với cô ta, có người trình độ không đủ, bản thân không làm được, còn thích châm biếm người khác.

“Vải rèm ở bên đường được sắp xếp rất có tính sáng tạo. Những màu sắc khác nhau chia không gian ra, có cảm giác như mê cung nhỏ, rất thích hợp cho những cặp tình nhân đi dạo bên trong”. Linh Huyền nhìn trang trí hai bên đường, nói.

“Bọn tôi hồi trước cũng chơi như thế này, bây giờ vẫn không có gì mới hơn”. Tôi nói.

Tô Tô gật đầu: “Chính là mượn thiết kế hồi trước. Nghe nói năm 2003, có một buổi dạ hội đón chào tân sinh viên thành công nhất trong lịch sử của trường Thương mại Hoa Đông, lần đó trường được trang hoàng rất rất đẹp, buổi dạ hội cũng được tổ chức rất hoành tráng. Bây giờ trang trí trong những ngày lễ của trường hoặc chuẩn bị các tiết mục đều tham khảo tư liệu của buổi dạ hội chào đón tân sinh viên năm ấy”.

Tôi bấm ngón tay tính, buổi dạ hội chào đón tân sinh viên năm 2003 không phải là năm tôi vừa vào đại học sao? Buổi dạ hội năm đó chính do tôi lên kế hoạch tổ chức mà.

“Sau đó, các hoạt động lớn nhỏ của trường, đều lấy buổi dạ hội đó làm mẫu. Mọi người trong trường đều nói, trừ phi lại xuất hiện một thiên tài lên kế hoạch, nếu không, tầm cỡ của buổi dạ hội năm 2003 e rằng không có ai có thể vượt qua được”. Tô Tô vừa nói, vừa tỏ vẻ ngưỡng mộ, “Cũng không biết người lên kế hoạch tổ chức buổi dạ hội đó là ai, thật là lợi hại”.

“ừ, nhất định là người rất có ý tưởng và tầm ảnh hưởng”. Trình Lộ không biết người đứng sau tổ chức buổi dạ hội năm đó là tôi, chân thành khen ngợi. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, trời dường như đột nhiên tối đi, bất giác hoàng hôn đã đến.

Đèn đường trong trường lần lượt bật sáng, những chao đèn làm cho ánh sáng trở nên mờ ảo và có ý vị hơn.

Thư viện màu trắng soi bóng xuống chiếc hồ nhân tạo trong bóng tối, yên bình và mơ mộng.

Linh Huyền đi trên chiếc cầu gỗ, nhìn quanh ngắm nghía phong cảnh của trường học, quay đầu nói với chúng tôi: “Lâu lắm không được thoải mái như thế này rồi”.

“Vâng! Cảnh đêm ở Thương mại Hoa Đông là đẹp nhất!”. Tô Tô lập tức tán đồng.

Bên trái là tòa nhà thư viện cao tầng hùng vĩ nhất trong trường, bên phải là bán đảo nhân tạo, nơi tập trung của những cặp tình nhân, ngẩng đầu lên là bầu trời đầy sao lung linh.

Những giảng đường na ná nhau sánh vai đứng đó, giống như những hồi ức tầng tầng lớp lớp, càng ngày càng xa xôi.

“Tô Tô, hôm nay hình như trong trường toàn là sinh viên năm nhất, năm hai bọn em”. Tôi nói.

“Đúng rồi, anh Tiểu Mân, sinh viên năm ba, năm tư về quê gần hết rồi, chỉ có sinh viên năm nhất, năm hai bọn em mới có hứng thú ở lại trường”. Tô Tô đáp.

“Năm nhất, năm hai là thích nhất, đến năm ba, năm tư thì chẳng còn sức lực nữa”. Trình Lộ nói.

May mắn hôm nay sinh viên năm ba, năm tư không nhiều, nếu không bọn họ sẽ nhận ra tôi, đối với tôi cũng không phải là việc hay gì. Làm người vẫn nên phải kín đáo một chút. Nói ra, chủ tịch hội sinh viên hiện nay của trường Thương mại Hoa Đông, chính là người mà năm đó khi “thoái vị” tôi chỉ định lên thay. Tiếc là anh chàng ấy quá ư giáo điều, có năng lực nhưng cá tính chưa đủ. Cảnh tượng một tiếng hô trăm tiếng ứng một thời nay đã không còn.

Có thể do thời đại học tôi ở trên đỉnh cao liền bốn năm, cho nên tốt nghiệp rồi lại muốn mình lắng lại.

“Anh Tiểu Mân, em đói bụng quá”. Tô Tô đột ngột nói.

“Buổi trưa em ăn nhiều nhất, sao lại đói rồi?”. Linh Huyền ái ngại nhìn Tô Tô.

Tô Tô cười hì hì với Linh Huyền, rồi ngẩng đầu nhìn tôi: “Anh Tiểu Mân, anh đưa em đi mua trà sữa trên châu đi, tiệm trà sữa của trường Thương mại Hoa Đông cũng là số một đấy”.

“Được thôi, các cô muốn ăn gì?”. Tôi hỏi Linh Huyền và những người còn lại.

“Mình không đói, Hiểu Ngưng và Lộ Lộ thì sao?”. Linh Huyền hỏi Trình Lộ và Hiểu Ngưng.

“Chúng tôi cũng không đói, hai người đi mua đi, chúng tôi đợi ở quảng trường”. Trình Lộ nói.

Ánh mắt tôi lướt qua cô ta, thật khó tưởng tượng tôi lại đi thăm trường cũ cùng với cấp trên của mình.

Ba người họ đi về phía quảng trường kiểu bậc thang phía trước thư viện, Tô Tô vui vẻ kéo tôi: “Anh Tiểu Mân, đi thôi”.

Cô ấy vừa kéo tôi, vừa xì xào hỏi: “Anh Tiểu Mân, khi anh còn đi học, nhà D này đã có tiệm trà sữa chưa ạ?”.

“Đầu tiên là nơi để sách báo, đến năm tư thì cải tạo thành tiệm trà sữa”. Tôi trả lời.

Tôi nghĩ, rồi lại nói đầy hoài niệm: “Con trai bọn anh đi ăn thì hay ra phía ngoài cửa tây, cả phố toàn là những hộ kinh doanh nhỏ, đều là những tiệm không có nhà, không có giấy phép kinh doanh, thường gọi là “giới ẩm thực hắc ám”. Anh nhớ có một tiệm bánh trứng rất ngon, có một thời kỳ trước khi đi học anh đều đi đường vòng qua đấy để mua”. “Thật không ạ? Bây giờ đều sửa sang lại rồi, hai bên toàn cửa tiệm”. Tô Tô nói về tiếc nuối.

Nói một hồi, chúng tôi đã đi đến gần nhà số bốn. Nhà D là địa bàn của học viện Ngoại ngữ, là nơi người đẹp tập trung nhiều nhất. Khi chúng tôi đến tiệm trà sữa, đã có rất nhiều nữ sinh xếp hàng mua trà sữa, xem ra việc làm ăn của cửa tiệm này thực sự rất khá.

Tô Tô thân mật kéo tôi: “Anh Tiểu Mân, em muốn uống trà sữa bạc hà”.

Giọng cô nhẹ nhàng mà ngọt ngào, có ít nhất một nửa số nữ sinh xếp hàng phía trước quay đầu lại nhìn.

“Người xếp hàng phía sau kia chẳng phải là Tô Tô ở Học viện Thiết kế sao?”. Bọn họ túm lại khê bàn tán với nhau.

Mà tại tôi lại thính nên đều nghe thấy hết.

“Anh chàng bên cạnh là bạn trai của bạn ấy à? Không phải mọi người đều nói là Tam công tử đang theo đuổi bạn ấy sao?”.

“Cảm giác như anh trai bạn ấy...”.

“Cái gì, các bạn không biết gì à? Mấy hôm trước trời mưa, có người lái xe BMW đưa Tô Tô đi học đấy.

Tam công tử biết được tin này tức nổ con mắt”.

“Hả, chính là anh chàng này lái xe chở Tô Tô à? Không đẹp trai bằng Tam công tử”.

Tôi nghe thấy, nhưng không để bụng, rút tiền trả hai cốc trà sữa, đưa cốc có vị bạc hà cho Tô Tô.

Tô Tô vui vẻ cầm cốc trà sữa ấm nóng, đi sát tôi, cùng tôi đến con đường đỗ xe nhỏ ở phía sau nhà D. Đây là con đường gần nhất dẫn đến quảng trường thư viện.

“Anh Tiểu Mân, em nhìn thấy ảnh của anh ở tòa nhà này đấy”. Khi đi qua tòa nhà hành chính, Tô Tô nói.

Tôi nhìn lên tòa nhà, nghĩ một lúc, dẫn Tô Tô đi vào bên trong. Văn phòng của Học viện Thiết kế ở tầng ba, tôi rất thạo đường, đi qua dãy hành lang yên tĩnh, và dừng lại trước một bảng tin trên tường.

Đây là các bức ảnh của những sinh viên ưu tú các khóa của học viện thiết kế, ảnh của tôi cũng nằm trong số đó. Không ngờ đã lâu như thế mà những bức ảnh này vẫn chưa bị bóc xuống. Phía dưới ảnh của tôi chính là dòng chú thích “Chủ tịch Hội sinh viên”.

Cùng hàng với bức ảnh của tôi là một bức ảnh khác cũng rất quen thuộc. Nhìn bức ảnh này, tôi lại chìm vào hồi ức của những năm tháng trước đây.

“Lương Mân!”. Đột nhiên, thầy chủ nhiệm khoa tay cầm một đồng giấy tờ, đi từ văn phòng ra, nhìn tôi về đây ngạc nhiên.

Thầy nhìn thấy rồi, không thể lùì cũng không thể tránh đi đâu được, tôi đành đứng yên tại chỗ, cung kính nói: “Thầy Tôn”.

“Lần này không chạy nữa à?”. Thầy cầm đồng giấy tờ, nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi.

“Lần này không chạy được ạ”. Tôi tươi cười gãi đầu.

“Đã tốt nghiệp hơn một năm rồi mà vẫn không biết trên biết dưới”. Thầy chủ nhiệm khoa bắt lực lườm tôi một cái, mở cửa văn phòng ra, “Vào đây rồi nói, tôi đang định đến chỗ thầy hiệu trưởng nộp một số thứ”.

Tôi gật đầu, đi theo thầy vào văn phòng. Tô Tô là sinh viên mới, không dám vào trong, đứng chờ tôi ở bên ngoài.

“Lương Mân... không phải em đang theo đuổi Tô Tô đấy chứ?”. Thầy chủ nhiệm khoa bỏ tập tài liệu xuống bàn làm việc, hỏi tôi.

“Thầy cũng biết Tô Tô ạ? Em ấy có ở trong hội sinh viên đâu?”.

“Làm sao mà thầy lại không biết? Mọi tình hình của sinh viên, thầy đều nắm được. Tô Tô chẳng phải là hoa khôi của khoa của trường mà các em hay nói đấy sao? Năm ấy Cố Sảnh cũng được các em chọn làm hoa khôi của trường còn gì?”.

Tôi cười cười, không nói gì.

Thầy chủ nhiệm khoa kéo một chiếc ghế ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn tôi: “Nói thật đi, em và Cố Sảnh có yêu nhau không?”.

“Không ạ”.

“Không phải giấu thầy, yêu thì cứ yêu, thầy cũng không chê trách gì các em cả”.

“Không phải đâu ạ”. Tôi phủ nhận lần nữa.

“Thế sao em lại nhường suất đi Bắc Kinh cho bạn ấy?”. Thầy nhìn tôi, có đôi chút thắc mắc.

“Em thấy bạn ấy khá thích hợp, tính em có hơi nông nổi, không thích hợp với ngành tiền tệ”. Tôi trả lời.

“Thế thì tiếc quá”. Thầy chủ nhiệm lắc đầu, thở dài. Cũng không rõ thầy tiếc vì tôi từ chối lời mời của Ngân hàng Trung Quốc hay vì lý do khác.

Thầy lại ngẩng đầu nhìn tôi: “Thầy cứ nghĩ hai em là một đôi cơ”.

Tôi cười xòa, hướng ánh mắt ra phía ngoài cửa sổ. Cây xanh rợp bóng, giảng đường san sát cạnh nhau, trường học vẫn là trường học trước đây, nhưng sinh viên thì đã không còn là những người của năm ấy rồi.

Thầy mở ngăn kéo rút ra một phong bì: “Đây là những bức ảnh của dạ hội năm ấy mà em và Cố Sảnh cùng làm, tặng em làm kỷ niệm. Năm ngoái hội sinh viên thu thập và biên tập lại những tư liệu trước đây, cứ muốn tìm cơ hội đưa cho em, nhưng không thấy em quay trở lại trường”.

Tôi nhận chiếc phong bì, rút ra mấy bức xem, rồi lại đút vào.

Thầy chủ nhiệm khoa thở dài: “Buổi dạ hội năm ấy thật sự rất đặc sắc. Các thầy cô giáo thỉnh thoảng vẫn còn nhắc lại, bây giờ học sinh tổ chức các hoạt động, cũng hay cho các em ấy mượn làm tài liệu tham khảo. Những hoạt động như thế này, cũng chỉ có em và Cố Sảnh mới tổ chức được. Những lần dạ hội sau e là không hoành tráng được như thế nữa”.

Nghe thầy nói vậy, tôi không nhịn được cúi đầu cười: “Giang sơn thay đổi thì lại có người tài xuất hiện, thầy không cần phải nản lòng. Em còn có nhiều việc, em xin phép đi trước”.

“Đi đi”.

“À, phải rồi, sinh viên năm tư bây giờ còn phải nộp tiền phí mượn tài liệu làm luận văn tốt nghiệp không ạ?”. Tôi hỏi thầy.

“Không phải nộp từ lâu rồi, từ sau năm em tốt nghiệp, khi em dẫn đầu mọi người kháng nghị việc nộp phí tài liệu, trường đã không thu phí nữa”. Thầy chủ nhiệm trả lời.

“Em thấy tiền ấy không hợp lý”. Tôi nói một câu, đút phong bì vào túi, rồi đi ra khỏi văn phòng.

“Đi đi, đi đi...”. Từ văn phòng của thầy chủ nhiệm vọng ra tiếng thở dài thườn thượt. Tô Tô thấy tôi đi từ văn phòng ra, lập tức hỏi: “Không sao chứ?”.

“Không sao”. Tôi cười với cô bé, che lấp tâm trạng trong lòng, dẫn cô bé rời khỏi tòa nhà hành chính.

Bước vào con đường nhỏ phía sau tòa nhà D, Tô Tô khoác tay tôi: “Anh Tiểu Mân, buổi dạ hội còn nữa tiếng nữa mới bắt đầu, anh đi dạo cùng em đi”.

“Tô Tô, bây giờ anh mới phát hiện ra, em rất giỏi hoạt”. Tôi đi chậm lại, cúi xuống nhìn cô bé, nói.

“Sao lại thế?”. Tô Tô mở to mắt, nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội.

“Em kéo anh đến đây, không phải là để chứng minh rằng em có bạn trai sao?”. Tôi đưa tay véo nhẹ mũi cô bé, nói.

“Không phải thế! Em chỉ muốn đi dạo cùng anh ở trong khuôn viên trường thôi mà”. Tô Tô nũng nịu giải thích.

“Cái cậu Tam công tử kia là ai vậy?”. Tôi tiếp tục hỏi.

Tô Tô chu môi lại: “Là một anh năm hai, trong đội bóng rổ”.

“Cậu ấy làm sao, đang theo đuổi em à?”.

“Em cũng không biết... Dù sao thì em cũng mới vào trường, vẫn chưa muốn yêu đương gì cả”. Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Tô càng chum lại. Cô hút hai ngụm trà sữa thơm nồng, kéo tay tôi, ngồi xuống vệ đường, “Anh Tiểu Mân, chúng mình ngồi xuống uống trà đi”.

Bây giờ không phải là giờ lên lớp, không có mấy ai qua lại trên con đường nhỏ này, nên rất yên tĩnh. Cái lán xe sắt tường, lác đác mười mấy cái xe đạp, nhìn xuyên qua bóng cây ở phía trên là có thể thấy được bầu trời đêm có điểm vài ngôi sao sáng, không phải là phong cảnh đặc sắc, nhưng cũng có vẻ đẹp riêng.

Tất cả đều không có gì thay đổi, từ khu giảng đường, cái lán để xe cũ kỹ đến hai cái xe đạp rỉ sét không biết đã khóa ở đây bao nhiêu năm... Và dường như ngay cả những cành cây lá cây phía trên cao kia cũng không hề thay đổi, vẫn là dáng vẻ hồi tôi còn học ở đây.

“Anh Tiểu Mân, được ở cùng anh thật vui”. Tô Tô dựa vào vai tôi, nhẹ nhàng thốt lên một câu đầy cảm xúc.

Tô Tô dựa vào tôi, trong đêm tối, chúng tôi không ai lên tiếng, mặc cho những cơn gió nhẹ mơn man thân thể, lắng nghe tiếng lá cây xào xạc lay động phía trên đầu.

Phía quảng trường dần trở nên sôi động.

“Tô Tô, chúng ta đi thôi”. Ngồi bên đường lặng lẽ nghĩ vài phút, tôi nói với Tô Tô đang ngồi sát bên mình.

“Anh Tiểu Mân, trước đây khi còn học đại học anh đã yêu mấy cô bạn gái?”. Tô Tô đột nhiên hỏi.

“Bốn, năm cô gì đấy, đều không dài”.

“Họ là những người như thế nào?”. Tô Tô tiếp tục hỏi.

Tôi nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Cũng không rõ nữa, khi không ở bên nhau thì rất tốt đẹp, khi ở bên nhau thì lại có nhiều vấn đề nảy sinh”.

“Thế tình yêu đầu của anh bắt đầu từ lúc nào ạ?”. Tô Tô nhìn tôi với ánh mắt long lanh, lại tiếp tục chất vấn.

“Hồi cấp hai, nhưng lúc ấy vẫn chưa biết gì, cũng không tính”. Tôi nhìn cô bé, “Còn em?”.

Tô Tô lắc đầu nguầy nguậy, cười: “Em vẫn chưa yêu bao giờ”.

Cô cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, tiếp tục nói: “Nếu như em mà tìm thì sẽ tìm người giống như anh Tiểu Mân”.

“Tại sao?”.

“Biết chăm sóc người khác, lại có phong độ. Còn hài hước, mắt nhìn người cũng tốt”.

“Mắt nhìn người? Em làm sao biết mắt nhìn người của anh như thế nào chứ?”.

“Anh và chị Lộ Lộ rất xứng đôi, ừm..., nếu như anh Tiểu Mân thích con gái thì tốt rồi”. Đột nhiên, Tô Tô lại vô tư nói.

“Không đúng, nếu như anh Tiểu Mân mà thích con gái, em chắc chắn sẽ cảm thấy đổ kị với chị Lộ Lộ”. Ngay tiếp sau, cô bé lại tự mình bổ sung thêm một câu.

“Trình Lộ chưa từng có bạn trai phải không?”. Tôi nhân cơ hội hỏi cô bé.

“Trước đây đã từng có anh chàng hàng ngày ôm hoa hồng đến trước cổng khu chung cư đợi chị ấy, sau đó bị bốn người bọn em hợp sức đuổi đi. Có lần là một anh chàng Đài Loan cứ đeo bám chị ấy, bị chị Lộ Lộ mắng đến nổi bỏ chạy. Còn chị Hiểu Ngưng, có khi còn nhận được cả những tấm thiệp do những sinh viên nam trước đây học cùng gửi đến, chị ấy xem xong thì cất đi, không bao giờ trả lời. Nói ra mới thấy, chị Hiểu Ngưng rất ít khi ra ngoài, hầu như chỉ đi về giữa viện nghiên cứu và nhà chị ấy, không có cơ hội gặp gỡ con trai, có lần viện trưởng viện nghiên cứu muốn giới thiệu bạn trai cho chị ấy, cũng bị chị ấy từ chối. Còn chị Linh Huyền, rất có hứng thú tiếp xúc với nam giới nhưng mỗi lần cũng chỉ ăn cơm cùng vài ba lần rồi thôi...”.

Đại khái là lúc trước trầm tư quá lâu, Tô Tô bắt đầu mở máy nói, thao thao bất tuyệt kể về chuyện của ba cô gái ở cùng.

Nói một lúc, cô bé thấy tôi không đáp lời, đột nhiên dừng lại: “Em xin lỗi, anh Tiểu Mân, em lại nói linh tinh rồi”.

Tôi cười đáp: “Không sao đâu, nghe em nói chuyện của mấy cô ấy rất thú vị”.

Tô Tô nghịch ngợm bịt miệng lại: “Em không thể nói thêm nữa, nếu không các chị ấy sẽ trách em”.

Cô ấy lại gần tôi, đưa cốc trà sữa đang cầm trong tay ra phía tôi: “Anh Tiểu Mân, anh nếm thử cái này đi, vừa mới ra, mùi vị rất được”.

Cô bé dường như không ngại việc cốc trà cô đã uống lại đưa cho tôi uống tiếp, đồng thời lấy cốc trà từ trong tay tôi: “Em cũng thử mùi vị cốc anh uống, sao anh không ăn trân châu? Những hạt trân châu đen này cute cực kỳ...”.

Cô bé cứ riu ra riu rít nhưng không hề làm tôi cảm thấy phiền, ngược lại làm tôi có cảm giác cô như con chim sẻ nhỏ, vừa hoạt bát vừa đáng yêu.

Bên phía quảng trường thư viện, xuất hiện luồng sáng lóa mắt phụt lên trời.

“Dạ hội bắt đầu rồi, anh Tiểu Mân, chúng ta qua bên đó đi”. Tô Tô vội vàng đứng dậy, kéo tôi đi về phía thư viện.

Ở đó đã chật kín người. Trên các cây xung quanh treo đầy bóng bay đủ loại màu sắc, làm cho hoạt động ngoài trời náo nhiệt như hoạt động trong nhà vậy. Tất cả đèn ở các tầng của tòa nhà thư viện đồ sộ đều được bật sáng, trở thành phong nền tự nhiên tuyệt đẹp cho buổi dạ hội quy mô nhỏ này.

Khắp quảng trường bày các loại đồ điểm tâm và hoa quả, ọi người tự do lấy ăn. Tôi và Tô Tô tìm khắp xung quanh, cuối cùng cũng tìm được ba người bạn Linh Huyền.

“Sao mà chậm chạp thế? Nếu như không biết trước đây là trường của hai người, còn tưởng hai người bị lạc đường nữa đấy”. Linh Huyền nói với tôi và Tô Tô.

Tô Tô lè lưỡi, cười hì hì, cũng không giải thích gì.

“Sao thế, không đến nổi nhột nhèo phải không?”. Tôi hỏi Linh Huyền.

“Cũng được, lúc này bọn em làm một thí nghiệm, đứng tách nhau ra, xem ai được người khác bắt chuyện nhiều nhất”. Linh Huyền cười và nói.

“Kết quả thế nào?”. Tôi vừa cười vừa hỏi.

“Trình Lộ mười hai lần, Hiểu Ngưng mười lăm lần, em thảm hại nhất, chỉ có tám lần”. Linh Huyền cười tít mắt nói.

“Ồ, xem ra chị Hiểu Ngưng được yêu thích nhất rồi!”. Tô Tô chạy tới níu lấy Hiểu Ngưng, “Nhưng chị Linh Huyền cũng đừng thất vọng, chị đeo kính, trông rất diễm đạm, mọi người lại cứ tưởng chị là cô giáo! Chị Lộ Lộ có dáng vẻ của các chị khóa trên, những chàng trai nhất gan không dám bắt chuyện đâu”.

Bùm!

Lại là một đợt pháo hoa màu trắng vụt sáng, hướng sự chú ý của mọi người đến sân khấu được dựng phía trước.

Đèn trong thư viện vụt tắt, trên nóc sáng lên hai chiếc đèn mặt trời năng lượng cao, đan chéo nhau chiếu xuống, thấp sáng khắp cả sân khấu.

Người xem giờ mới nhìn rõ, phía trên có một ban nhạc, đã được sắp xếp ngồi ở đó từ sớm.

“Aaaaaaaa...”. Các cô nữ sinh hò hét tiến về phía sân khấu.

“Ban nhạc Bá Hồ của trường, hát chính là Vạn Lý sinh viên năm tư Học viện Thương mại Quốc tế”. Tô Tô nói với tôi.

“Anh biết cậu ấy”. Tôi gật gật đầu, nắm tay Tô Tô tiến đến gần sân khấu, bọn Linh Huyền cũng đi theo.

Tùng, tùng, tùng, tùng, tùng, tùng...

Một hồi trống rộn ràng vang lên, mở đầu cho buổi trình diễn của ban nhạc. Tôi chú ý đến anh chàng tướng mạo cũng khá ngời ngời, nhưng chưa gặp bao giờ, có lẽ là khi tôi tốt nghiệp rồi thì cậu ta mới vào trường.

Vạn Lý thành lập được ban nhạc Bá Hổ năm ấy cũng có một phần công lao của tôi. Ban đầu, cậu ấy muốn lập ban nhạc, nhưng nói thế nào nhà trường cũng không đồng ý, cậu ấy không có thiết bị cũng không có địa điểm, các thầy cô phụ trách các vấn đề liên quan cậu ấy cũng đã hỏi hết nhưng đều không có tiến triển gì, cuối cùng mới tìm đến tôi.

Tôi thấy cậu này có trình độ khá mà lại có lòng nhiệt tình, nên nhét thêm một tiết mục vào chương trình dạ hội tết Nguyên Tiêu của trường năm đó, sắp xếp cho cậu ấy cùng ban nhạc có cơ hội lộ diện. Sự việc không ngoài dự đoán của tôi, Vạn Lý chuẩn bị hết sức công phu và kỹ càng, sau đó cùng ban nhạc biểu diễn làm chấn động cả hội trường, trở thành tiết mục duy nhất mang lại ấn tượng sâu đậm ọi người đêm ấy.

Hôm ấy, các vị lãnh đạo mà trường được mời đến đều tán dương không ngớt tiết mục của Vạn Lý, đương nhiên, tiếp theo đó việc thành lập ban nhạc của Vạn Lý cũng thuận buồm xuôi gió.

Đến nay tôi đã tốt nghiệp, còn cậu sinh viên năm hai ấy giờ cũng đã học năm tư, ở Học viện Thương mại Hoa Đông tên tuổi nổi như cồn, thậm chí trong thành phố Bình Hải cũng có chút tiếng tăm. Ban nhạc thường đến những quán bar cao cấp biểu diễn, tiếng tăm cũng khá, và cũng vì thế Vạn Lý từng được đài truyền hình phỏng vấn.

Theo tiết tấu cao của nhịp trống dần dần lắng xuống, ghita và bass cùng hòa nhịp, nhưng so sánh thì thấy, biểu hiện của họ không được hoa lệ như nhịp trống ban nãy.

“Tôi từng hoài nghi tôi đi giữa sa mạc, không có bất cứ kết quả gì dù cho chỉ là trong giấc mộng, định giang cánh bay thì gió lại ngừng...”.

Khi Vạn Lý cầm micro bước ra phía trước, tất cả khán giả đều hét âm lên.

“Hát hay quá”. Trình Lộ đứng cạnh tôi thốt lên một câu. Hiểu Ngưng và Linh Huyền nhẹ nhàng gật đầu, tán đồng với ý kiến của Trình Lộ.

Bên cạnh sân khấu, có người ném ra những que phát sáng. Mọi người đưa tay ra bắt lấy que phát sáng, khua tay theo nhịp bài hát.

Tô Tô cũng nhảy lên, bắt lấy mấy que phát sáng, tiếp đó vui vẻ chạy lại chỗ tôi, lần lượt phát cho chúng tôi.

“Buổi dạ hội này tiêu tốn không ít tiền”. Trình Lộ cầm que phát sáng được phát miễn phí, lại nhìn những người xung quanh đang tùy ý lấy điểm tâm hoặc hoa quả, nói.

“Đều là Tam công tử bỏ tiền đấy”. Một cô sinh viên không quen lên tiếng nói. Sau đó, theo đà cao trào của ca khúc, cô sinh viên ấy lại vừa nhảy nhót vừa hò hét cùng các bạn của mình.

“Biển trời bao la, sau khi đã dùng cảm hỷ kiên trì, đập vỡ chiếc khóa của định mệnh. Những người lạnh nhạt, cảm ơn các bạn đã từng xem thường tôi, để tôi không cúi đầu, càng sống có ý nghĩa hơn!”.

Chiếc đèn mặt trời trên nóc thư viện xoay tròn không chút quy luật, và cuối cùng trên sân khấu Vạn Lý hét lên đến lạc giọng.

Những người lạnh nhạt, cảm ơn các bạn đã từng xem thường tôi, để tôi không cúi đầu, sống càng có ý nghĩa hơn!

Tôi tán thưởng nhìn Vạn Lý đang nhắm mắt đắm mình theo bài hát, nghe cậu ta hét lần này đến lần khác lặp lại ca từ, trong lòng hình như có chút kích động.

Quả bóng trên nóc thư viện vỡ ra, vô số hoa đủ màu sắc rơi xuống.

Hàng trăm người ở quảng trường cùng lúc hò hét một cách vui sướng.

Hát xong một bài, Vạn Lý dường như hơi mệt, cậu ấy đặt micro xuống, giơ tay đứng dậy. Tiếng hoan hô vốn đang dần dần lắng xuống, lại lập tức vang dội.

Cậu này, đúng là có chút phong thái của một ngôi sao. Tôi cười cười nhìn Vạn Lý trên sân khấu.

Trong ấn tượng của tôi, cậu ta vẫn là cậu em khóa dưới đầy lòng nhiệt tình, tôi vẫn còn nhớ rõ đôi mắt đầy thành khẩn hy vọng tôi giúp đỡ và vẻ mặt không cam tâm từ bỏ của cậu ấy.

Phụt! Ánh đèn chói mắt của chiếc đèn mặt trời vụt tắt, đèn trong thư viện lại dần dần sáng lên. Thành viên của bạn nhạc đổi sang chơi những bản nhạc nhẹ nhàng và tình cảm. Còn Vạn Lý thì đi xuống sân khấu, nghỉ ngơi một lát. Những sinh viên tập trung ở trước sân khấu dần dần tản ra, vừa nói chuyện vừa đi ra lấy đồ ăn.

“Anh Tiểu Mân, chúng ta đi lấy đồ ăn đi”. Tô Tô kéo tôi, đi về phía bên trái của quảng trường.

Đúng lúc này, Vạn Lý cũng đang chuẩn bị đi đến đó lấy ít đồ uống và hoa quả cho nhuận họng, nhìn thấy tôi, cậu ta có vẻ hơi ngạc nhiên.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi không thể tránh đi được nữa, chỉ có thể khẽ giơ tay ra hiệu, khẽ mỉm cười. “Anh Tiểu Mân?”. Cậu ta tiến lại hỏi về không chắc chắn.

Tôi cười với Vạn Lý: “Hát hay lắm!”.

“Có đúng anh không?”. Cậu ta kinh ngạc mở to mắt.

“Ừ, anh qua đây chơi”. Tôi khẽ bỏ cánh tay nhỏ nhắn của Tô Tô ra, hướng về phía cậu ta nói.

Trên khuôn mặt Vạn Lý phút chốc lộ vẻ vui mừng khó tả, quay nửa người: “Em phải lên sân khấu tuyên bố! Nói rằng anh đã quay lại”.

Nghe cậu ta nói vậy, tôi vội vàng kéo cậu ta lại: “Không cần, anh chỉ quay về thăm trường chút thôi, với lại ở đây cũng không có mấy người quen biết anh”.

“Ai nói thế, năm ba, năm tư, ai mà không biết anh?”. Vạn Lý tranh luận. Dường như trong nháy mắt, chàng sinh viên đẹp trai năm tư vừa nãy vẫn còn đầy phong độ trên sân khấu, trước mắt tôi đột nhiên biến thành cậu thiếu niên lòng đầy nhiệt tình của hai năm về trước.

“Thôi thôi, chỉ là về thăm lại thôi mà”. Tôi nhìn cậu ta, “Đạo này thế nào, sắp tốt nghiệp rồi nhỉ?”.

“Vâng ạ, thời gian ở trường cũng không còn nhiều nữa. Các bạn cùng lớp đều đang đi thực tập, gần đây em cũng không hay ở trường, mấy ngày nay nếu như không phải chuẩn bị cho tiết mục, em cũng không ở trường, chắc đã không gặp được anh rồi”. Vạn Lý bất lực nói.

Lúc này, bọn Trình Lộ thấy tôi và Tô Tô đi lấy hoa quả lâu quá không quay lại liền đi tới. Vạn Lý nhìn bọn họ, tiếp tục hỏi tôi: “Anh Tiểu Mân, anh thế nào, đã đi làm rồi ă? Từ khi anh tốt nghiệp em chưa gặp lại anh lần nào. Chúng em đều đồn nhau, nói anh đã đi Bắc Kinh, vào làm ở trụ sở chính của Ngân Hàng Trung Quốc”.

“Ban đầu cũng có dự định như vậy, sau đó lại không đi nữa, ở lại Bình Hải luôn”. Tôi nói.

“Tại sao? Chẳng phải năm ấy anh nhận được giấy mời của họ rồi sao? Em nhớ lúc ấy cả trường đều xôn xao, anh nghĩ xem, là trụ sở chính của Ngân hàng Trung Quốc ở Bắc Kinh cơ mà”. Vạn Lý không hiểu, nhìn tôi.

“Không muốn đi, lười quá, quen với Bình Hải rồi”. Tôi cười trả lời Vạn Lý.

“Hả? Anh Tiểu Mân, anh giỏi thế cơ á?”. Tô Tô lần đầu nghe được việc này, ngạc nhiên nhìn tôi.

Không chỉ có cô bé, Trình Lộ cũng tỏ rõ vẻ mặt khó mà tin nổi. Nhưng việc này không phải do tôi nói ra, mà là một người khác, cô ta không thể không tin.

Còn Hiểu Ngưng và Linh Huyền đương nhiên cũng hơi ngạc nhiên.

Vạn Lý nhìn Tô Tô đứng bên cạnh tôi, nói: “Đây là Tô Tô phải không?”.

Tô Tô cười với Vạn Lý, nhận thấy mình không nên xen vào cắt ngang cuộc nói chuyện giữa tôi và Vạn Lý, ra vẻ ngoan ngoãn nép vào bên tôi.

Tôi không ngờ Vạn Lý lại nhận ra Tô Tô, lòng thầm nghĩ Tô Tô chắc cũng có chút tiếng tăm trong trường.

“Ai là bạn gái của anh?”. Vạn Lý nhìn ba người đẹp đứng sau tôi, hỏi.

Vốn không định nói leo, nhưng không chịu nổi, Tô Tô cười hi hi, nói: “Anh đoán xem?”.

Vạn Lý nhìn lần lượt từ Trình Lộ, Linh Huyền rồi Hiểu Ngưng, lắc đầu nói: “Không đoán được”.

“Thế anh thấy, ai hợp với anh Tiểu Mân nhất?”. Tô Tô tinh nghịch hỏi tiếp câu nữa.

Cũng không biết là vì sắc đẹp của ba người họ tương đồng hay là vì không muốn do đoán sai mà mạo phạm đến tôi, Vạn Lý nhìn lại ba người một lần nữa, rồi lắc đầu.

“Em thế nào, sau khi tốt nghiệp có dự định gì?”. Tôi chuyển chủ đề, hỏi cậu ta.

“Em muốn đi Bắc Kinh thử xem thế nào”. Cậu ta tiếp tục pha trò nói: “Vốn định tới nương nhờ anh, không ngờ anh ở lại Bình Hải”.

“Ừ, bây giờ làm bên xuất bản, tuy tiền kiếm không nhiều nhưng lại khá nhàn nhã”.

Vạn Lý khẽ thở dài: “Thật là tiếc, biết bao người đánh nhau sứt đầu mẻ trán để vào cho được Ngân hàng Trung Quốc, anh lại lãng phí mất một cơ hội. Em mà có năng lực xuất sắc như anh, cũng không cần lập ban nhạc như bây giờ nữa”.

“Miệng nói thế nhưng lòng thì không thế, anh biết đam mê lớn nhất của em là âm nhạc, làm việc mà mình thích cũng là lý tưởng của đời người mà. Với lại, nếu không thích sách, anh cũng không gia nhập ngành xuất bản”. Tôi nhìn đôi mắt đầy thần thái của Vạn Lý dưới ánh đèn, lại nhìn sân khấu ngay sau lưng cậu, “Bao giờ lại lên hát tiếp?”.

“Bây giờ luôn!”. Vạn Lý lấy một cốc bia từ tay của một nam sinh vừa đi qua, ngửa đầu uống cạn, rồi vứt cốc đi, quay người chạy về phía sân khấu.

“Không ngờ anh Tiểu Mân còn quen cả Vạn Lý”. Tô Tô không giấu nổi sự vui sướng lẫn ngạc nhiên nhìn tôi, nói.

“Hừ, không ngờ có người còn có vận may suýt nữa vào được trụ sở chính của Ngân hàng Trung Quốc”. Trình Lộ lườm tôi, không phục nói.

Âm thanh chói tai của micro đang được điều chỉnh vang lên.

Mọi người quay đầu lại, thấy Vạn Lý lại có mặt trên sân khấu, tự động vây lại.

Vạn Lý cầm micro, đi đến gần đường biên của sân khấu, nhưng không vội hát ngay mà vang giọng nói: “Những người quen tôi đều biết, tôi không bao giờ hát liên tiếp. Nhưng hôm nay tôi phá lệ, hát liền ba bài, dù cho họ có bị khản đặc cũng không vấn đề gì”.

Ồ... Dưới sân khấu xì xào bàn tán.

Với dáng dấp của một ngôi sao, Vạn Lý cầm micro tiếp tục nói: “Tôi làm vậy là vì muốn tặng ba bài hát này ột đàn anh ở phía dưới mà tôi vô cùng kính trọng. Anh không muốn tôi nói tên anh nên hôm nay tôi cũng không chỉ rõ anh là ai. Nhưng tôi nhất định phải nói, không có anh chắc chắn không có tôi. Tôi và anh chỉ có vài tháng quen biết, vì mấy tháng sau khi tôi quen anh, anh đã tốt nghiệp. Nhưng, tại đây, tôi Vạn Lý xin thề, hai mươi năm nữa, bốn mươi năm nữa, anh vẫn mãi là đàn anh của tôi”.

Không biết cảm giác của người khác thế nào, chỉ biết khi nghe những lời này của Vạn Lý, tôi cảm thấy rất vui. Đúng là tôi và cậu ấy chỉ có vài tháng quen biết, nếu không phải là hôm nay gặp nhau ở đây, e rằng tôi cũng không mấy khi nghĩ đến cậu ấy.

Năm ấy chính vì tôi nhìn thấy cái gọi là lý tưởng lấp lánh trong trái tim của cậu ấy, mới quyết định giúp một người không hề quen biết, một cậu nhóc vừa cầu xin người khác lại vừa toát ra vẻ ngạo nghễ thậm chí còn dám tranh luận với người giúp cậu ta có cơ hội trình diễn về những chi tiết trong tiết mục.

Tính khí của cậu ta lúc đó, trong mắt bất kỳ người nào cũng đều chỉ là một cậu nhóc không hiểu chuyện, chỉ biết đến ban nhạc của mình mà không nghĩ đến cảm xúc của người khác.

Hai năm trôi qua, cậu ấy đã trưởng thành, không còn là cậu bé năm hai hấp tấp, ngược lại đi đến đâu cũng có dáng vẻ của một người lãnh đạo.

“Đàn anh của Vạn Lý là ai thế?...”.

Sinh viên sôi nổi bàn tán, tiếng xì xào lan khắp quảng trường.

19. Chương 19

Nhưng, ngay cả Vạn Lý trên sân khấu còn không có cách nào tìm được tôi trong biển người này, chứ đừng nói đến những người khác, làm sao mà biết được người đàn anh mà Vạn Lý nói rút cuộc là ai.

“Bài hát đầu tiên tặng cho anh, Ba mươi nghìn inch của Dick and Cowboy”. Vạn Lý giờ icro, âm nhạc vang lên, ánh đèn chói mắt lập tức tập trung chiếu vào Vạn Lý. [Dick and Cowboy: Ca sĩ nhạc rock nổi tiếng của Đài Loan (BTV).]

“Thành phố mơ hồ dần dần bay khỏi tầm mắt tôi, hơi thở nhắc nhở rằng tôi còn đang sống, máy bay đang chống lại lực hút của trái đất còn tôi đang chống lại lực hút của em...”.

Sau khi nhận giọng bằng bia, giọng của Vạn Lý khác hẳn.

Rất nhanh, không chỉ có tôi, mà tất cả những người có mặt lúc ấy đều cảm thấy Vạn Lý đang hát hết sức mình! Giọng hát của cậu ấy che lấp cả tiếng loa, xuyên thẳng vào lòng mỗi người.

Cậu ấy không hề nghỉ một phút nào, hát xong Ba mươi nghìn inch giọng đã khàn, Vạn Lý lập tức hát tiếp bài Những tháng năm huy hoàng của Beyond! [Beyond: Ban nhạc rock người Hoa nổi tiếng và có tầm ảnh hưởng lớn ở châu Á, thành lập năm 1983 ở Hồng Kông, tan rã năm 2005.]

Đón chào những tháng năm huy hoàng, trong mưa gió hãy nắm chặt tự do... Một đời trải qua những tranh đua do dự, tự tin có thể thay đổi tương lai...

Xuyên qua tiếng hát vừa đầy lý trí vừa có chút buồn thương của Vạn Lý, tôi dường như có thể tưởng tượng ra cảnh Vạn Lý đeo ba lô đến Bắc Kinh để ra nhập “đoàn quân bắc tiến”.

Khi hát đến bài thứ hai, Vạn Lý đã làm hầu hết mọi người cảm động, nhất là những sinh viên năm tư sắp tốt nghiệp, vừa xem Vạn Lý biểu diễn trên sân khấu vừa sụt sùi.

Có lẽ do đã hát quá sức, hát xong bài thứ hai Những tháng năm huy hoàng, giọng Vạn Lý đã có hiện tượng khàn khàn.

Nhưng cậu ấy vẫn không nghỉ, tiếp tục hát bài One night in Beijing, giọng cực cao, không hề bị lạc điệu, thậm chí còn có phần vượt lên cả trình độ của ca sĩ biểu diễn chuyên nghiệp!

Tôi lo nếu cậu ta cứ tiếp tục hát một cách điên cuồng thế này, có khi nào hát đến nổi máu trong cổ họng cũng chảy ra không.

May sao, cậu ấy đã hát thành công mỹ mãn bài thứ ba, khi đến cuối bài giọng cậu ấy thật sự khàn đặc. Khi giai điệu cuối bài hát còn tiếp tục, cậu ấy cầm micro định nói gì đó, nhưng giọng đã khàn không thể nói được, chỉ còn cách lùi lại, đưa micro cho thành viên khác của ban nhạc.

Tiếng vỗ tay như thủy triều vang lên, tặng cho người đứng đầu ban nhạc sắp tốt nghiệp. Tôi không biết Vạn Lý có buổi biểu diễn tạm biệt trước khi tốt nghiệp không, nếu có, tôi nhất định sẽ đến xem.

Vạn Lý đi đến bên rìa sân khấu, dứt mạnh một sợi dây thừng.

Đột nhiên, tất cả bóng bay đầy màu sắc treo xung quanh chầm chậm rơi xuống.

“Lễ Tình nhân vui vẻ!”. Vạn Lý hét to một câu bằng giọng nói đã khàn đặc của mình.

“Lễ Tình nhân vui vẻ... lễ Tình nhân vui vẻ...”. Hàng trăm sinh viên nối tiếp nhau đáp lại.

Những đôi yêu nhau tay nắm chặt tay, dẫm lên những quả bóng bay rơi trên đất. Ban nhạc của Vạn Lý đang chơi những giai điệu ngày lễ nhẹ nhàng vui vẻ. Bầu không khí của lễ Tình nhân hôm nay không thể nào náo nhiệt hơn được. Mọi người đều hưng phấn đến cao độ.

Tô Tô cũng kéo tay tôi, cố giẫm vỡ những quả bóng bay dưới chân. Linh Huyền nắm tay kia của tôi, Hiểu Ngưng nắm lấy vai tôi, còn Trình Lộ thì bám vào Hiểu Ngưng, bọn họ cũng tranh nhau dẫm những quả bóng bay bay đến chân mình.

Điều mà không ai ngờ được là, trong mỗi quả bóng bay đều có một món quà nhỏ, phiếu ưu đãi, mỹ phẩm cỡ nhỏ, dao cạo râu, và tiền mặt năm tệ, mười tệ, điều đó làm mọi người vô cùng vui sướng.

Bùm!

Chính vào lúc mọi người đang phấn khởi cúi xuống nhặt những món quà nhỏ, mọi ánh đèn đều vụt tắt, một luồng ánh sáng màu trắng bạc lại lần nữa xuất hiện nơi sân khấu, kéo dài nửa phút đồng hồ, chiếu sáng rực rỡ khắp quảng trường.

Một ánh lửa sáng chói vụt lên bầu trời.

Bùm...

Một hình cầu màu vàng khổng lồ nổ ra trên bầu trời cao hàng trăm mét. Cùng với đó là tiếng nổ vang lên không ngớt.

Không ai ngờ được, sau màn hiệu ứng ánh sáng bạc trên sân khấu lại có pháo hoa thật. Lại tiếp tục có ba quả cầu lửa nhỏ xinh kéo theo chiếc đuôi, bay lên không trung từ phía mặt hồ.

Ba quả pháo hoa màu sắc khác nhau nổ xòe ra trên không trung, chiếu sáng khuôn mặt của mọi người ở quảng trường.

Cùng lúc đó, pháo hoa tầm thấp ở phía hồ nhân tạo cũng lần lượt được bắn lên, pháo hoa tầm thấp, tầm cao, cộng hưởng với nhau, cộng thêm sự phản chiếu xuống mặt hồ, không thể tả hết được sự kỳ diệu của cảnh tượng ấy.

Pháo hoa liên tục được bắn lên, kéo dài hơn mười phút đồng hồ. Đèn hoa rực rỡ, lòng người cũng rực rỡ theo.

“Lần dạ hội này, chi phí cũng khá lớn nhỉ”. Linh Huyền đứng bên cạnh tôi khẽ nói. Cô ấy nép vào tôi, cổ lẽ là vì lạnh, nắm chặt năm ngón tay của tôi.

Khoảnh khắc sau cùng, một lượng lớn pháo hoa được phóng lên cùng lúc.

“Thật đẹp...”. Tô Tô khoác tay tôi, ngẩng đầu nhìn lên những bông hoa chói mắt đang nhanh chóng biến mất trên không trung, xuýt xoa.

Trong ánh sáng của pháo hoa Hiểu Ngưng và Trình Lộ ở bên cạnh đang nắm tay nhau, khuôn mặt lúc ấy lúc hiện có một vẻ đẹp mơ hồ.

Có người bắt đầu đi phát những cây pháo bông nhỏ, đám sinh viên nhảy nhót bắt lấy, rồi chuyền tay nhau và cùng đốt lên. Nửa phút sau, trong tay tất cả mọi người đều cầm một vài cây pháo bông, từng cây được đốt cháy, tỏa ánh sáng lung linh.

Dù cho bị ngập chìm trong màn khói, nhưng bầu không khí ấm áp này thực sự rất khó có thể tả được bằng lời. Cái mà tôi thấy khâm phục hơn chính là họ lại được nhà trường cho phép bắn pháo hoa quy mô lớn trong khuôn viên trường.

Tuy quảng trường nằm ở bán đảo hồ nhân tạo phía trước thư viện, ba mặt là nước, nhưng nếu như cây pháo hoa nào bắn lên không trung gây cháy, đều có thể lan sang khu ký túc xá hoặc khu giảng đường ở xung quanh. Nếu không thì phải có sự tính toán và chuẩn bị hết sức kỹ càng, đảm bảo hoàn toàn không có bất cứ sơ sẩy gì.

“Ai cho phép các em bắn pháo hoa vậy!”. Đúng lúc tôi đang nghĩ như vậy thì các chú bảo vệ của trường đi xe điện, đồng loạt xông đến.

Thấy cảnh này, các sinh viên vứt ngay cây pháo bông trong tay đi, chạy toán loạn. Khung cảnh ấm áp vừa rồi bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Trong cảnh hỗn loạn này, tay chơi trống trong ban nhạc Bá Hồ đột nhiên đứng dậy, cầm micro lên, cao giọng nói: “Tô Tô, em biết được tấm lòng anh rồi đấy! Tất cả đều là anh chuẩn bị cho em! Tồn bao nhiêu tiền anh cũng không quan tâm, xin lỗi... mấy ngày trước anh đã nổi giận với em”.

Những sinh viên đang định trốn nghe thấy những câu tỏ tình này, lập tức dừng lại, quay đầu nhìn tay chơi trống trên sân khấu.

“Ha ha, cái này gọi là tuổi trẻ...”. Linh Huyền cười tít mắt nhìn Tô Tô, cố ý ra vẻ than thở.

“Chị Linh Huyền, chị đừng nói linh tinh, em không quen anh ta”. Tô Tô chu đôi môi nhỏ lại, không nhéo nói.

Trình Lộ xen vào, xoa xoa đầu của Tô Tô: “Không quen cậu ta, cậu ta có dốc hết tâm sức làm cho em một buổi dạ hội thế này không? Động lòng rồi phải không, cô nhóc? Có phải cũng muốn cho cậu ta một cơ hội không?”.

“Tô Tô, nếu như hôm nay em thật sự cảm thấy vui, hãy lên đây”. Tay chơi trống nói. Người hát chính Vạn Lý lùi về phía sau, khoanh tay, chỉ cười.

Tô Tô kéo cánh tay tôi, do dự nhìn lên sân khấu.

“Lên đi kìa!”. Không biết là cậu sinh viên nào xúi.

“Lên đi!”. “Lên đi!”.

Những tiếng hô lộn xộn ngày càng nhiều.

Tô Tô càng nắm chặt cánh tay tôi, lắc đầu nguây nguẩy.

“Lên đi... Lên đi...”. Những tiếng hô nhốn nháo, dần trở thành tiếng đồng thanh.

“Tôi không lên!”. Cuối cùng không chịu nổi áp lực, Tô Tô hét to lên một tiếng, trốn sau lưng tôi.

“Ồ...”. Mọi người ồ lên.

“Tô Tô cô ấy có bạn trai rồi, Tam công tử cậu bỏ cuộc đi!”. Không biết là ai hét lên.

Những tiếng hô láo nháo tương tự mỗi lúc một nhiều.

Bây giờ tôi mới biết, hóa ra tay chơi trống trong ban nhạc của Vạn Lý chính là “Tam công tử” được mọi người bàn tán. Cậu ta bỏ ra số tiền lớn thu hút các sinh viên tới tham dự, mục đích chính là muốn tỏ tình với Tô Tô trước mặt mọi người.

Lúc này, cho dù ánh đèn mờ nhạt, tôi cũng nhìn thấy được sắc mặt ngày càng khó coi của “Tam công tử” trên sân khấu.

“Từ bỏ đi, Tô Tô không muốn lên đó!”. Một cậu sinh viên ở gần sân khấu lại đổ thêm dầu vào lửa, nói một câu.

Tam công tử đáp micro về phía cậu sinh viên đó, rồi nhảy xuống nhanh như tên bắn, đẩy đám đông ra, xông về phía tôi và Tô Tô.

Cậu ta nhìn Tô Tô trước, rồi chằm chằm nhìn tôi: “Anh chính là bạn trai của cô ấy?”.

Nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của cậu ta, Tô Tô trốn sau lưng tôi, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cánh tay tôi, Linh Huyền, Hiểu Ngưng và Trình Lộ cũng nhanh chóng vây quanh bảo vệ cô bé.

Tôi bình tĩnh nhìn cậu ta: “Tô Tô không muốn lên đó, cậu đừng bắt ép cô bé”.

“Anh là cái quái gì?”, vẻ điềm tĩnh của tôi lại càng kích thích sự phẫn nộ trong cậu ta. Cậu ta giơ tay, đẩy mạnh vào ngực tôi một cái.

Lúc này, người xung quanh đều tụ tập lại, tạo thành một vòng tròn nhỏ kín đặc, làm ấy chú bảo vệ vừa đến lúc này không có cách nào để chen vào bên trong. Tiếng hô của các chú cũng bị những tiếng bàn tán của sinh viên át đi.

“Tôi cảnh cáo cậu, đừng có động chân động tay bừa bãi”. Trình Lộ không nhịn được, nói. Nhìn thấy biểu hiện của cậu ta lúc này, những ấn tượng tốt đẹp của Trình Lộ về chàng trai này lập tức biến mất, cuối cùng cô cũng hiểu được tại sao Tô Tô không muốn lên sân khấu.

“Sao thế? Không dám nói nữa à? Còn phải nhờ phụ nữ ra giúp nữa cơ à?”. Tam công tử nheo mắt nhìn Trình Lộ, rồi hỏi tôi.

“A Tam, cút ngay về đây cho tôi”. Từ phía sân khấu, Vạn Lý cầm micro, đột nhiên tức giận gào lên.

Tam công tử quay đầu nhìn Vạn Lý, vẫn đứng im tại chỗ, coi như không nghe thấy gì, rồi cậu ta quay đầu lại, tiếp tục trợn mắt nhìn tôi chằm chằm.

“Mày về đây ngay cho tao”. Vạn Lý lại hét lớn. Giọng đã khàn đặc, nhưng trong giọng nói lại chứa đầy sự giận giữ.

“Vạn Lý là bạn của tôi, tôi không muốn cậu ấy khó xử, cậu đi đi. Bây giờ, Tô Tô không muốn có bạn trai cậu đừng có làm phiền cô bé nữa”. Tôi ném lại một câu, rồi quay người kéo Tô Tô, định rời khỏi chỗ này, không muốn đôi co với cậu ta.

“Láo toét!”.

Cậu ta đột nhiên tung nắm đấm về phía tôi.

Ấ... Người xem hét lên kinh hoàng.

Tôi quay nửa người lại, dùng bàn tay còn đang rảnh rang bắt lấy nắm đấm của cậu ta, cánh tay còn lại vẫn nhẹ nhàng nắm tay Tô Tô.

“Câu lạc bộ tán thủ Học viện Thương mại Hoa Đông, e rằng sinh viên năm nhất, năm hai bọn cậu đều không biết nhỉ?”. Tôi gạt nắm đấm của cậu ta sang một bên, quay hẳn người lại, nhìn cậu ta, chậm rãi nói.

“Anh Tiểu Mân!”. Nghe thấy tên “Câu lạc bộ tán thủ Học viện Thương mại Hoa Đông”, trong đám người xem, không biết là ai hét to một tiếng đầy ngạc nhiên.

“Là anh ấy, đúng thật là anh ấy rồi!”. Vài sinh viên năm ba, năm tư hiềm hoi trong đám đông lần lượt kêu lên. Câu lạc bộ tán thủ đã giải tán sau khi tôi tốt nghiệp không lâu, nên những người nhớ rõ có một câu lạc bộ huy hoàng một thời cũng chỉ có những sinh viên năm ba, năm tư này mà thôi.

“Không biết!”. Cậu ta lại lần nữa giơ nắm đấm về phía tôi.

Tôi một tay gạt nắm đấm của cậu ta ra, lợi dụng quán tính, dùng vai húc mạnh vào ngực cậu ta. Tay còn lại vẫn nắm tay Tô Tô, bảo vệ cô bé.

Người cậu ta bay ra khoảng nửa mét, rơi xuống bên cạnh chân những người đứng xem.

Nhưng người tập bóng rổ như cậu ta cũng khá mạnh mẽ, đang hùng hực định đứng dậy, bỗng từ phía xa một cây đàn ghita bay đến, đập rất mạnh vào người cậu ta.

“Xin lỗi anh ấy ngay!”. Vạn Lý mặt đỏ phừng phừng chạy như bay đến, tức giận nói.

Tam công tử chống tay đứng dậy, cầm ghita lên, đập mạnh xuống đất.

Tiếng dây đàn bị đứt vang lên, chiếc đàn ghita YAMAHA đắt tiền vỡ vụn.

“Tao ra khỏi ban nhạc! Tao tự thành lập ban nhạc riêng!”. Tam công tử trợn mắt lên, hét lớn. Mọi người xung quanh đều ồ lên.

“Mày...”. Vạn Lý tức đến nổi con ngươi như muốn lồi ra.

“Vạn Lý, em cũng không cần tức giận. Bọn trẻ bây giờ có hiểu lòng biết ơn là gì đâu?”. Tôi ngại không muốn xen vào việc nội bộ của ban nhạc bọn họ, nắm tay Tô Tô, quay người đi.

Những người xem tự động tách ra nhường đường cho chúng tôi.

“Tô Tô không phải là bạn gái của tôi, nhưng nếu cậu muốn theo đuổi cô ấy, ít nhất cũng phải có sự đồng ý của tôi”. Tôi đột ngột quay lại nói.

Trên đường đến chỗ đậu xe, Tô Tô cúi đầu không nói gì, dường như trong lòng nặng trĩu tâm sự.

Đêm trong trường, âm thanh xào xạc có hơi lạnh lẽo.

“Tô Tô, vui lên đi”. Trình Lộ nói với Tô Tô, “Những việc như thế này, quen rồi thì sẽ không sao. Không phải chị nói rồi sao, hồi Hiểu Ngưng còn đi học, còn có anh chàng nhảy sông vì chị ý là gì?”.

“Sao lại kéo tớ vào đây?”. Hiểu Ngưng hơi không hài lòng.

Tôi cười gượng gạo, lòng thầm nghĩ chắc đây là phiền phức của những người đẹp.

“Anh Tiểu Mân, em không thích anh ta”. Tô Tô đột nhiên tỏ rõ thái độ của mình, ngẩng đầu nói với tôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé trong bóng đêm càng trở nên đẹp đẽ, vàng trán tròn tròn thuần khiết như trẻ con, còn những lọn tóc bóng mượt phản chiếu ánh đèn lại giống như một tấm lụa đẹp, phủ lên hai má của cô bé.

“Nếu cậu ta còn làm phiền em, em cứ nói với anh”. Tôi nhẹ nhàng xoa trán cô bé, nói.

Tô Tô lắc đầu: “Không sao đâu, thường ngày em cũng không ở trong trường”.

“Điểm này anh cũng khá đàn ông đấy”. Trình Lộ ở bên cạnh khẽ nói. Từ miệng của Trình Lộ thốt ra một câu tán dương mà trăm năm khó thấy.

“Chúng ta về đi, Tô Tô, em còn phải tắm chung với bọn chị nữa chứ?”. Linh Huyền đột nhiên thúc giục nói.

“Đúng rồi, hôm nay em phải tắm cùng các chị!”. Tô Tô ngay lập tức trút bỏ những việc không vui, vui vẻ nói.

Tôi cười cười, mở cửa xe, để cho bốn người họ ngồi lên, sau đó, trong ánh đèn đường mờ ảo, chúng tôi nhẹ nhàng rời khỏi Học viện Thương mại Hoa Đông vừa yên tĩnh lại vừa huyền ảo này. Về đến chung cư đã là chín giờ tối. Vì buổi tối chỉ ăn chút ít điểm tâm hoa quả, cả năm người chúng tôi đều thấy đói bụng, thế là Linh Huyền xuống bếp, nấu cho chúng tôi vài món để chống đói.

“Ừm, đồ ăn ở bên ngoài có ngon đến mức nào cũng không sánh được với đồ mà chị Linh Huyền nấu!”, về đến chung cư, Tô Tô quên hết mọi việc không hay, đáng về lại hoạt bát đầy sức sống, tay cầm chiếc sandwich, bơ dính quanh miệng, nói.

“Lương Mân, không ngờ anh đánh nhau cũng giỏi như vậy”. Linh Huyền ngồi cạnh tôi, quay sang nói.

“Cái đấy không phải là đánh nhau, mà là tán thủ”. Tôi giải thích.

Hiểu Ngưng từ trong phòng tắm gọi cả bọn vào, tôi đang chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, Tô Tô đột nhiên kéo tôi lại: “À, suýt thì quên, đồ hôm nay mua cho anh này!”.

Cô bé cúi xuống tìm trong đồng túi quanh chân mình, rồi lôi ra một cái hộp: “Ten ten ten tèn! Anh Tiểu Mân, mua cho anh đấy!”.

Tôi nhận lấy, nụ cười vụt tắt. Thì ra, cái cô bé mua không phải là cái gì khác mà là “bộ sản phẩm dành cho năm tuổi” gồm hai chiếc quần lót và hai đôi tất màu đỏ.

“Anh Tiểu Mân, anh mở ra xem đi, xem xem size có vừa không?”. Tô Tô nhìn tôi đầy hy vọng, nói.

“À... Cảm ơn!”. Tôi cầm cái hộp, lòng thì nghĩ chẳng nhẽ mình phải nói cả size của mình cho cô bé.

“Mở ra xem đi mà!”. Tô Tô nũng nịu giục.

“Được rồi, được rồi”. Tôi bị cô bé nũng nịu đến mức không thể từ chối, chỉ còn cách mở ra.

Size của chiếc quần lót không nhỏ, chất liệu cũng khá thoải mái, chỉ có điều phía trước quần có thêu một chữ “phúc” màu vàng rất to, làm tôi không khỏi toát mồ hôi hột, trán lạnh toát.

“Ha ha ha ha!”. Nhìn thấy điệu bộ lúng túng của tôi, Trình Lộ cười lớn.

“Tô Tô nói năm nay là năm tuổi của anh, nhất định phải mua cho anh đấy”. Linh Huyền ở bên cạnh giải thích.

“Được rồi, cảm ơn nhé!”. Tôi hơi có chút ngại ngùng. Tuy không tin vào mấy thứ đồ này, nhưng dù sao cũng là tâm ý của Tô Tô.

“Anh Tiểu Mân nhất định phải mặc đấy! Thứ hai em sẽ kiểm tra!”. Tô Tô chu môi lại, nhìn tôi nói.

“Cái này... anh giữ để làm kỷ niệm thôi không được à?”. Tôi khéo léo hỏi.

“Mua rồi thì phải mặc chứ!”. Tô Tô nhìn tôi, rồi quay đầu nhìn Trình Lộ, “Anh xem, chị Lộ Lộ cũng mặc đấy!”.

“Đừng nói linh tinh... Chị làm gì có...”, vốn đang đứng ngoài xem kịch hay, Trình Lộ bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

“Có mà có mà, em nhìn thấy chị Lộ Lộ có treo ở bên ngoài cửa sổ phòng chị ấy. Bằng ren và có hoa ở bên cạnh, cả quần lót đỏ và áo ngực đỏ đều có”. Tô Tô nói chắc chắn.

“Cái này...”. Trình Lộ không thể biện minh gì thêm, cắn môi, không biết nên nói thế nào.

“Ha ha ha!”. Lần này đến lượt tôi cười lớn. Cứ nghĩ đến Trình Lộ đầy kiêu ngạo mà lại mặc quần lót và áo ngực màu đỏ, tôi không thể nào nhịn được cười.

“Đồ xấu xa, cút vào trong phòng cho tôi, chúng tôi phải đi tắm rồi!”. Mặt Trình Lộ đỏ dừ, chỉ hận một nỗi không thể ném nửa cái bánh sandwich đang ăn dở vào mặt tôi.

Tôi tránh ánh mắt hình viên đạn của cô ta, cầm “bộ sản phẩm dành cho năm tuổi” đi về phòng, lại lấy phong bì mà thầy chủ nhiệm khoa đưa cho, đổ những bức ảnh bên trong lên bàn ra xem, dần chìm vào hồi ức của những ngày tháng trước đây.

Mình năm ấy, Cố Sảnh năm ấy... Tôi càng xem càng đau lòng, đặt bức ảnh trong tay xuống, đi ra phòng khách rót nước uống. Đột nhiên, từ phòng tắm bên cạnh vọng ra tiếng họ đang nô đùa.

“Mấy ngày không thấy, ngực Tô Tô của chúng ta lại to thêm rồi này!”. Trình Lộ bên trong phòng tắm cao giọng nói.

“Chị Lộ Lộ đáng ghét, lại nói em, em không kỳ lưng cho chị nữa”. Tô Tô nũng nịu nói.

“Đúng đấy, đúng đấy, đúng là to hơn thật”. Không ngờ Hiểu Ngưng cũng lên tiếng.

“Á... Chị Hiểu Ngưng cũng đáng ghét quá! Đừng có sờ nữa! Buồn mà buồn mà!”. Tiếng cười của Tô Tô lạnh lạnh như tiếng chuông bạc, tiếp đó là tiếng va chạm của mấy cái chậu rửa mặt vang lên trong phòng tắm.

“Nói ra mới thấy, eo của Hiểu Ngưng nhỏ hơn so với hồi trước đấy, tập luyện thế nào vậy?”. Trong phòng tắm hơi nước bốc lên nghi ngút, tiếng của Linh Huyền vọng ra.

“Cũng không tập luyện gì, dạo này mình để tâm hơn trong chuyện ăn uống thôi. A! Tô Tô! Tay của em lạnh quá!”.

“Ha ha ha, ai bảo vừa nãy chị sờ em?”. Bên trong lại vang lên tiếng cười đắc ý của Tô Tô.

“Haizz, mình không thể nào không ăn mấy thứ đồ ăn vặt linh tinh, nhất là lúc xem phim dài tập. Nếu không, bụng mình cũng không to thế này”. Trong những âm thanh hỗn loạn, tiếng than thở của Trình Lộ nổi lên.

“Lộ Lộ, cậu vẫn đẹp mà. Không so được với Hiểu Ngưng, nhưng so với số đông thì cậu vẫn hơn nhiều. Hiểu Ngưng là cơ thể ma quỷ, không thể so được”. Linh Huyền an ủi.

“Thôi vậy, mười mấy năm nay đều không so được với Hiểu Ngưng... Linh Huyền, cậu gọi đầu ỳnh với”. Trình Lộ nói tiếp.

“Nói gì đến vóc dáng, mình còn đang ngưỡng mộ chiều cao của cậu đây”. Hiểu Ngưng nói.

Cảm giác này, giống như đột nhập phòng tắm của con gái vậy, tôi đang định trở về phòng mình để tránh việc tâm hồn bị quấy nhiễu, đột nhiên lại nghe thấy Linh Huyền ở bên trong hỏi: “Mọi người nói xem... người như Lương Mân, có khi nào một ngày nào đó sẽ thích con gái không?”.

Bọn họ chắc chắn tưởng tôi đang ở trong phòng, nói đến tôi một cách thần nhiên như không.

“Chị Linh Huyền, chị vẫn chưa từ bỏ à?”. Tô Tô nói một câu nửa như giễu cợt.

“Nếu thế, nhất định tớ không để cho anh ta ở đây”. Hiểu Ngưng lập tức lên tiếng.

“Việc ấy đương nhiên là không được”. Trình Lộ nói luôn.

“Nhưng anh Tiểu Mân rất tốt mà...”. Tô Tô nói.

“Đúng vậy, tớ cũng thấy thật đáng tiếc...”. Linh Huyền cũng nói.

“Mình tắm xong rồi, mình ra ngoài trước đây”. Hiểu Ngưng bảo.

Nghe thấy Hiểu Ngưng sắp ra khỏi phòng tắm, tôi cuống cuống cầm cốc nước, phi vào phòng mình. Tôi vô tình nghe được câu chuyện trong phòng tắm của bọn họ, nếu như bị Hiểu Ngưng hiểu lầm là tôi cố ý nghe trộm, thế thì tiêu.

Tôi vừa vào đến phòng mình, ngoài phòng tắm liền vọng vào tiếng mở cửa lạch cạch. Tôi có thể hình dung ra cảnh Hiểu Ngưng đi ra khỏi phòng tắm người đầy hơi nước. Suýt nữa thì bị Hiểu Ngưng bắt gặp, tôi không thể không thở phào một hơi. Cho đến nay, sự tin tưởng của Hiểu Ngưng đối với tôi vẫn chưa đủ, tôi lúc nào cũng phải cẩn thận.

Ding ding ding ...

Điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên.

Tôi đi đến, cầm lên, ra là có tin nhắn.

Trình Tư Vy. Trong máy điện thoại hiển thị cái tên này.

Cô ấy lại gửi tin nhắn cho tôi... Lòng tôi hơi trầm xuống, mở tin nhắn ra xem.

Qua đây uống rượu với tôi đi.

Trong tin nhắn, chỉ có bảy chữ. Lúc này đã là mười giờ đêm, nếu như bây giờ tôi đi đến khách sạn Hilton, đến nơi chắc đã là nửa đêm.

Tôi cầm điện thoại, do dự vài giây. Trình Tư Vy... Tôi xem tin nhắn, thầm đọc tên cô ấy, cuối cùng vẫn lấy chiếc áo vest treo trên mắc áo xuống.

Sau một hồi chuẩn bị, tôi lái xe đến cửa chính khách sạn Hilton, đúng mười một giờ đêm. Khu vực quanh đây khá là sầm uất, đèn sáng rực rỡ, biển hiệu xanh đỏ làm mê hoặc lòng người, một chốn nhỏ không có ban đêm trong thành phố lớn Bình Hải.

Cũng có thể là do không muốn không gian xung quanh khách sạn quá ồn ào, khách sạn Hilton không ở trung tâm khu buôn bán mà nằm cách đó một con đường.

Hai bên của khách sạn đều là cao ốc công sở, so sánh thì thấy con phố này yên tĩnh hơn nhiều.

Gửi xe vào trong bãi đỗ, tôi trở lại cổng chính khách sạn Hilton, đứng ở bên ngoài chiếc cửa xoay dẫn vào sảnh lớn lộng lẫy, gọi điện cho Trình Tư Vy.

Đúng như tôi dự đoán, cứ cho là Trình Tư Vy đang uống rượu trong quầy bar, thì cũng không đi quá xa, chắc chắn chỉ ở quán bar quanh đây.

Điện thoại “tút tut” hai tiếng, Trình Tư Vy đã nhắc máy: “Anh đang ở đâu?”.

Giọng cô ấy không hề nhè say rượu như tôi tưởng tượng, ngược lại, vừa dứt khoát vừa rất thanh thoát, sáng khoái.

“Tôi đang ở cửa khách sạn, còn chị?”. Tôi nói

“Tôi đang ở trong phòng, anh lên đi. Phòng Vip trên tầng thượng. Đến thì bấm chuông, tôi sẽ ra mở cửa”. Trình Tư Vy nói.

“Chị xuống đây đi, tôi có cái này cho chị”. Tôi nói với cô ấy.

“Ừ... Thế thì đợi chút”. Trình Tư Vy nhanh chóng gác máy.

Vậy là tôi đứng đợi ở cửa, không lâu sau, Trình Tư Vy tay cầm chìa khóa phòng, chân đi dép lê, ra cửa khách sạn.

Cô ấy mặc chiếc áo cánh dơi, vừa tự nhiên vừa tao nhã. Cổ chữ V lớn, để lộ ra xương quai xanh mê hồn, làm cho người mặc trở nên thanh mảnh, hoa văn chéo đầy màu sắc trên thân áo làm cô toát lên vẻ gần gũi và tự nhiên. Bên dưới chiếc áo rộng rãi của cô ấy là chiếc quần bó màu đen, làm nổi bật lên đường cong quyến rũ của cặp đùi. Sự kết hợp không theo quy luật bình thường, nhưng không biết tại sao, trong vẻ lơ đãng lại toát lên nét gợi cảm.

“Chị không lạnh à?”. Tôi nhìn cô ấy chỉ đi mỗi đôi dép lê liền hỏi.

“Sao thế, anh còn định đưa tôi đi đâu sao?”. Trình Tư Vy nhìn tôi, hỏi.

“Không phải vậy. Tại sao đột nhiên lại muốn tôi đến uống rượu cùng chị?”. Tôi lại ngẩng nhìn kỹ hơn khuôn mặt thanh tú của Trình Tư Vy. Ánh đèn hắt xuống từ những tòa nhà cao tầng bên phố buôn bán phía xa chiếu lên thân thể của Trình Tư Vy, làm người ta nảy sinh một mỹ cảm vượt ra khỏi thế giới thực.

“Mở một chai rượu Lafite 1982, nhưng lại không tìm ra ai uống cùng, nên tôi liền nhắn tin cho anh”. Trình Tư Vy nhìn tôi, “Anh đem gì đến cho tôi vậy?”. [Lafite: Tên đầy đủ loại rượu này là Chateau Lafite Rothschild, một hãng rượu nho nổi tiếng của Pháp. Một chai Lafite 1982 rất quý và đắt tiền.]

Tôi cười cười, nhìn cô ấy: “Valentine vui vẻ!”.

“Chỉ mỗi câu ấy thôi?”. Trình Tư Vy nhìn tôi vẻ không bằng lòng. Trong ánh mắt nũng nịu của cô ấy, đồng tử đen láy như viên đá quý chuyển động, không thể tả được vẻ hút hồn của đôi mắt ấy.

Đột nhiên, âm thanh ào xào từ trên đỉnh đầu của chúng tôi vọng xuống.

Trình Tư Vy ngẩng đầu, thấy những cánh hoa hồng từ trên không trung rơi xuống bay đầy mặt đất. Cánh hoa hồng đỏ thắm trong ánh đèn đêm như những bông hoa tuyết bay bay, rất nhanh, đã phủ kín nửa con đường phía trước cửa khách sạn.

Niềm vui đến thật bất ngờ, mắt Trình Tư Vy chợt ngời sáng.

Xong một trận “mưa hoa”, những cánh hoa còn lại lác đác rơi xuống, vẫn không ngừng phiêu diêu trên không trung.

20. Chương 20

Trình Tư Vy nhìn những cánh hoa rải đều quanh chân mình, đưa tay, đón lấy một cánh từ trên cao rơi xuống, đặt vào lòng bàn tay, rồi nhìn tôi.

“Valentine vui vẻ”. Tôi hướng về phía cô nhẹ nhàng lặp lại.

Trình Tư Vy nhìn tôi, lặng lẽ không nói gì. Vẻ mặt cô ấy dần dần tĩnh lại, không rõ là vui sướng hay phần khích nữa, nhưng tuyệt đối không phải là tức giận. Cặp chân nhỏ trắng ngần của cô ấy giữa một vùng đầy hoa đỏ, trông thật bắt mắt.

“Đêm chưa qua, vẫn tính là ngày lễ Tình nhân, không quá muộn phải không?”. Tôi nhìn cô ấy, nói thêm.

Cánh hoa cuối cùng trên không trung cũng nhẹ nhàng rơi xuống bên chân của Trình Tư Vy.

Cánh hoa hồng đỏ thắm phủ đầy mặt đất xung quanh cổng khách sạn.

“Cảm ơn”. Trình Tư Vy nhìn tôi, cuối cùng cũng nói một câu.

Gió lạnh thổi tới, làm cho những cánh hoa dưới đất cũng chuyển động theo.

“Vào thôi, ngoài này lạnh”. Tôi nói với cô ấy.

Trình Tư Vy gật đầu, cúi người nhặt một cánh hoa, rồi đi vào sảnh lớn của khách sạn. Cơ thể cô uyển chuyển, mái tóc màu vàng kim thả trên hai vai, trông như một tinh linh dị quốc.

Nhưng khuôn mặt nhìn nghiêng và các nét trên gương mặt của cô dứt khoát là những nét tinh tế của người phương Đông.

Thang máy từ từ đi lên, xuyên qua tấm kính, có thể nhìn thấy nơi cách đó một con phố, thành phố cuồng nhiệt vẫn đang ồn ã. Còn phía dưới thang máy, tấm thảm hoa hồng đỏ phía trước cửa khách sạn lại dần khuất sau màn đêm.

“Anh làm thế nào mà mua được nhiều hoa như vậy?”. Trình Tư Vy nắm hai cánh hoa, đột nhiên quay sang hỏi tôi.

“Nói đơn giản thì đơn giản, trước khi đến khách sạn, tôi đi một vòng mấy cửa hàng hoa gần đây, vì là ngày lễ Tình nhân, bọn họ cũng còn ế không ít hoa, số hoa này ngày hôm sau là không bán được, để đó thì cũng khô héo, nên tôi mua hết”. Tôi nhìn cô ấy, cười và trả lời.

Trình Tư Vy cúi đầu cười, xé cánh hoa trong tay làm đôi, đưa lên miệng, rồi từ từ nuốt vào.

“Nếu như mỗi người đàn ông đều có một phần trăm sự lãng mạn của anh, thế giới này sẽ không còn phụ nữ phải đau lòng nữa”. Trình Tư Vy nhìn toàn cảnh thành phố sáng đèn phía xa, nhẹ nhàng than một câu.

Ding. Thang máy đã đến tầng thượng.

Trình Tư Vy đi ra khỏi thang máy, giẫm lên tấm thảm đỏ. Dáng đi của cô ấy vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng, mũi chân hơi nhấc lên, khoảng cách bước chân rất nhỏ, từng cử động đều toát lên vẻ quý tộc thanh tao.

Phòng VIP ở ngay đầu cuối cùng của tấm thảm đỏ dài chừng mười mét này, tôi đi theo cô ấy, từ từ ngấm nhìn dáng vẻ của cô. Cũng không biết vì sao, cô ấy không hề giống như những cô “công chúa dòng dõi” giả tạo mà tôi vẫn tưởng tượng.

Trình Tư Vy dùng thẻ từ mở cửa.

Cô nhẹ nhàng vặn nắm đấm cửa, bất chợt quay đầu lại, nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh sâu không thấy đáy: “Không say không về”. Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt sáng lên, như thể tôi phải đồng ý với điều kiện cô đặt ra thì mới được phép vào phòng vậy.

Tôi đi qua cô ấy, đẩy cửa bước vào, cười: “Uống say, tôi về thế nào được?”.

Trình Tư Vy cũng cười, quay người một cách nho nhã, cùng tôi đi vào trong.

Trong phòng, khắp nơi đều là đá cẩm thạch thượng đẳng và các loại gỗ quý thể hiện rõ phong cách nghệ thuật hiện đại. Tôi xem xét qua một lượt, nhận thấy căn phòng Vip này có bốn phòng ngủ, hai phòng tiếp khách một lớn một nhỏ và một phòng ăn đủ cho ba mươi người cùng ăn một lúc.

Do phòng ốc quá lớn, phong cách của đồ đạc trong phòng từ phòng khách đến hai bên chia làm hai loại, bên trái là đồ gia dụng bằng gỗ cao cấp phỏng theo phong cách của châu Âu cổ, bên phải là cách bài trí phòng ngủ kiểu mới theo phong cách điển hình của các quốc gia phương Đông hiện đại, một chiếc giường nước rộng hơn ba mét nằm sát cửa sổ cực kỳ thu hút sự chú ý.

Trình Tư Vy cầm cái điều khiển trên bàn cạnh cửa ra vào, rồi, bức rèm cửa dài chạm đất giống như rèm trên sân khấu tự động tách sang hai bên.

Nhờ trận mưa to đêm qua gội rửa, bên ngoài ánh sao sáng lạn, Trình Tư Vy chậm chậm đi qua bên đó, quay đầu vẫy vẫy tôi.

Tôi nở nụ cười, đến bên cô ấy.

Một bộ sofa với kiểu dáng rất dễ chịu kê sát chiếc cửa sổ trông như một màn hình lớn này.

Phía trước sofa, là một chai Lafite năm 1982 lấp lánh sáng. Chai rượu đã được mở nút, bên cạnh là hai chiếc ly, một chiếc vẫn còn nửa ly rượu.

“Vốn định một mình uống rượu, nhưng lại thấy thế thì vô vị quá, nên mới nhắn tin cho anh”. Trình Tư Vy đi đến bên chiếc sofa, nói với tôi.

Ánh đèn dần tối đi trong sự điều chỉnh của chiếc điều khiển. Cô mở loa ra, bật một giai điệu êm ái. Xem ra, cô ấy là người rất chú trọng không khí.

Khách sạn Hilton dựa lưng vào cửa khu thương mại sầm uất, trong sự ồn ào tìm thấy cái tĩnh lặng. Từ tầng thượng cao nhất nhìn ra xa, có thể ngắm được toàn cảnh của thành phố Bình Hải.

Đứng trên cao nhìn xuống, có cảm giác tôi và Trình Tư Vy bị cả thế giới bao vây vậy.

Bên cạnh sofa là một chiếc dương cầm rất lớn màu đen, lộng lẫy, sáng bóng, cho dù không dùng đến, cũng làm tăng không khí lãng mạn cho căn phòng.

“Thế nào, có cần tôi đánh đàn cho anh nghe không?”. Trình Tư Vy thấy tôi đang chăm chú ngắm chiếc đàn, hỏi.

“Không cần, tôi đến để uống rượu cùng chị, không phải để yêu cầu chị đánh đàn”. Tôi cười cười lắc đầu, lại ngắm nghía cách bài trí của căn phòng VIP.

Vào cửa nếu đi về bên trái, còn có một cầu thang xoắn ốc, tôi đoán cái này chắc là thông lên sân thượng của khách sạn, nếu không phải là chỗ hạ cánh máy bay trực thăng, thì chắc là vườn hoa riêng có bể bơi.

“Ở đây, chắc là thoải mái lắm nhỉ?”. Tôi hỏi Trình Tư Vy.

“Cũng được, tôi thuê một tháng. Chỉ rộng rãi thôi, cũng không có gì đặc biệt thoải mái”.

Trình Tư Vy trả lời tôi một cách đại khái.

Tôi đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời đêm bên ngoài, rồi lại ngồi xuống sofa, nhìn vào chiếc ly trống trên bàn hỏi cô ấy: “Chị biết tôi sẽ đến?”.

“Tôi nghĩ chắc là anh sẽ đến”. Trình Tư Vy trả lời.

“Tại sao?”.

“Không tại sao cả. Cũng giống như anh rất tự tin nói rằng anh hẹn tôi ăn cơm, tôi chắc chắn sẽ đồng ý”. Trình Tư Vy cười nhả nhặn, ngồi xuống ghế sofa.

Tôi lại lần nữa cảm thấy Trình Tư Vy là một người phụ nữ vô cùng hấp dẫn, có đầu óc, thông minh nhưng không hề đáng ghét.

“Lafite năm 1982. Không phải là nhất thiết mời anh nửa đêm đến đây uống rượu mà là không muốn lãng phí chai rượu ngon này”. Trình Tư Vy chỉ vào chai rượu trước mặt, tiếp tục nói.

“Là rượu ngon. Trong bảng xếp hạng của Bordeaux năm 1855, sáu mươi mốt nông trại danh tiếng với năm thứ hạng, Château Lafite xếp thứ nhất ở hạng một. Còn có ba hãng rượu khác cũng nằm trong hạng một là Château Latour, Château Margaux, Château Haut Brion, đều không ngon bằng Lafite”. Tôi chậm chậm ngồi xuống sofa, nói.

“Cậu biết cũng không ít nhỉ”. Trình Tư Vy nhìn tôi vẻ hơi ngạc nhiên, lông mày hơi nhướng lên, rồi thuận miệng nói luôn, “Trong các chai Lafite có một chai

Vẫn giữ được kỷ lục là rượu nho đắt nhất thế giới, cậu biết là chai nào không?”.

Tôi nhìn vào chai rượu đang đặt trên bàn, cố ý nói: “Chắc không phải là chai này chứ?”. Trình Tư Vy cười: “Là chai Lafite do Thomas Jefferson ký tên năm 1787, bán đấu giá là mười lăm nghìn bảng Anh”. [Thomas Jefferson (1743-1826): Tổng thống thứ ba của Mỹ, người viết bản Tuyên ngôn độc lập của Mỹ năm 1776.]

Tôi nhìn chai rượu đã mở nắp phía trước mặt, tò mò hỏi: “Còn chai này...”.

Trình Tư Vy khoát tay: “Năm 1982 có khí hậu rất tốt, chai Lafite này cũng có thể coi là thượng hạng rồi. Nhưng, uống rượu phải uống cùng tri kỷ, không nói đến tiền bạc. Ngoài ra, đêm nay thuộc về thời gian riêng tư, chúng ta không nói chuyện công việc”.

Cô ấy cầm chiếc ly có rượu lên, nhẹ nhàng vắt chéo chân. Cô ấy mặc chiếc quần bó sát, dựa vào sofa với dáng vẻ của một chú mèo lười, đôi chân duyên dáng của cô ấy trong phút chốc lọt vào mắt tôi.

Tôi gật đầu đồng ý, cầm chiếc ly không, nhẹ nhàng rót vào nửa ly rượu nho.

Mùi thơm từ miệng chai bay ra ngoài, còn chưa uống vào mà đã cảm thấy sự ôn hòa và dịu dàng của chai “rượu nho hoàng hậu” này.

“Ngày hôm nay của chị thế nào?”, cầm ly rượu lên, nhấp môi chút rượu nho đắt tiền này, tôi hỏi cô ấy.

“Cũng không có gì, chỉ là một mình đi dạo quanh thành phố, nhìn ngắm người xung quanh, việc xung quanh, không có phương hướng, cứ như chính mình bị lạc đường vậy”. Trình Tư Vy cười bất lực.

Cô ấy nâng ly hướng về phía tôi, tôi cũng nâng ly lên.

Hai chiếc ly trong suốt chạm vào nhau. Rượu nho trong ly sóng sánh, ánh đèn trong ly cũng lay động theo.

Rồi cô ấy nhìn tôi: “Anh thì sao?”.

“Cũng không có gì, đi đến trường cũ lượn lơ một vòng”. Tôi nói.

Hai người chúng tôi như đã hẹn gặp nhau tối nay từ trước, chỉ dùng một câu đơn giản để nói về việc mình làm ban ngày, chẳng ai cảm thấy kỳ lạ.

“Xin lỗi, hôm nay không đi với chị được”. Vài giây sau, tôi lại nói với cô ấy.

Trình Tư Vy cười độ lượng, cách lớp thủy tinh trong suốt, vô cùng hút hồn: “Nên, anh dùng hoa hồng để bù đắp cho tôi hả?”.

“Cứ cho là vậy đi”. Tôi cười, đáp.

Bên ngoài cửa sổ, thành phố về đêm dường như trở nên mơ hồ. Nhưng bầu trời trên cao lại không hề bị ảnh hưởng bởi ánh đèn của thành phố, ngày càng trở nên rõ ràng.

“Từ ngày chúng ta quen nhau cho đến nay, số lần gặp mặt có quá ba lần không nhỉ?”. Cô ấy đột nhiên hỏi.

“Đại khái thế”. Tôi nhấp một ngụm rượu trả lời.

“Mỗi lần gặp anh, đều có những cảm nhận mới”. Cô ấy nói tiếp.

“Ồ, thế sao?”. Tôi hỏi lại vẻ thản nhiên, rồi nhìn cô ấy, “Thật ra tôi lại thấy, chị có rất nhiều tâm sự”.

“Anh cũng có rất nhiều tâm sự thì phải?”. Trình Tư Vy nhìn tôi bằng ánh mắt mơ màng và hút hồn.

“Tôi là người bình thường, làm gì có tâm sự”. Tôi cười vẻ tự giễu.

Trình Tư Vy lắc đầu, ánh mắt chuyển dần sang hiếu kỳ và thưởng thức: “Anh từng có cơ hội đi Bắc Kinh phát triển, nhưng theo tôi được biết, anh lại nhường suất đó ột cô gái”. Cô ấy chớp chớp mắt, nghĩ một lúc rồi lại nói: “Hay là thế này, chúng ta đặt câu hỏi cho nhau?”.

“Nếu không muốn trả lời thì sao?”. Tôi hỏi.

“Rất đơn giản, uống rượu”. Trình Tư Vy cười, nghiêng người tựa vào sofa, cánh tay nhỏ mịn màng chống cằm nhìn tôi.

“Thế thì tôi chọn uống rượu”. Tôi không nghĩ gì, trả lời.

Trình Tư Vy lại cười, nhìn tôi, bàn tay hơi nhấc lên.

Tôi cầm ly lên, thuận theo tư thế bàn tay của cô ấy, hào sảng uống hết nửa ly rượu nho.

Vị của loại rượu này tuy dịu, nhưng khi nuốt xuống, lại có chút cay cay.

“Rượu ngon mà uống thế này, có chút đáng tiếc”. Tôi cố ép hơi nóng từ trong dạ dày xộc lên xuống, nhìn vào chiếc ly không, nói.

Trình Tư Vy đột nhiên như nghĩ ra việc gì, đứng dậy, đi đến tủ lạnh ở phòng khách, lấy ra một chiếc đĩa và một cái hộp.

“Chỉ uống rượu không thì chán lắm, trong tủ lạnh có thịt bò bít tết đông lạnh, một hộp trứng cá tầm biển Đen, bỗng nhiên nhớ ra, nhắm cùng với rượu đi”. Cô ấy trở lại bên chiếc sofa cạnh cửa sổ, đặt hai thứ vừa lấy lên trên bàn, nói.

Điệu nhạc blues chậm rãi vẫn tiếp tục vang vọng, lần này khi ngồi xuống, Trình Tư Vy ngồi cạnh tôi, so với lúc này gần gũi hơn một chút.

Cô ấy cúi người về phía trước lấy dao và đĩa, cắt thịt bò thành từng miếng từng miếng cho dễ ăn. Theo nhịp chuyển động của cánh tay, những đường cong mềm mại của chiếc eo nhỏ xinh như dòng suối cũng nhẹ nhàng lay động, qua tay áo cánh dơi rộng, từ góc độ này vừa đúng lộ ra khuôn ngực đầy đặn và làn da nõn nà như ngọc của cô, đập đập sự mê hoặc.

Đột nhiên, cô ấy quay đầu lại nhìn tôi: “Cái hộp này chưa mở lần nào, anh giúp tôi mở nó ra. Không phải tôi không muốn ăn, mà là không đủ sức mở”.

Tôi đang ngắm nhìn cơ thể của cô ấy, thì cô ấy đột ngột quay đầu lại khiến tôi hơi giật mình, vội cầm hộp trứng cá trên bàn lên, hai tay dùng sức, mở hộp ra.

Nghe thấy âm thanh rất kêu, Trình Tư Vy nhẹ nhàng cười với tôi. Cũng không rõ là do tác dụng của rượu hay của ánh đèn, nụ cười của cô ấy so với ban ngày lại càng mê hồn hơn.

Mùi thơm của trứng cá, trong chốc lát bay ra từ trong hộp. Trình Tư Vy dùng thìa bạc múc vào hai đĩa mỗi đĩa một ít, rồi đưa con dao nhỏ trong tay cho tôi.

Tôi dùng con dao nhỏ gạt một ít trứng cá đông lạnh cho vào miệng nếm thử, đúng là ngon không gì sánh bằng. Lại còn hòa quyện với vị thơm nồng của rượu nho trong miệng, quả thật không phải là mùi vị của trần gian.

“Đến lượt anh hỏi tôi rồi”. Trình Tư Vy bê chiếc đĩa lên, tựa vào sofa, nheo mắt nhìn tôi cười.

Rượu không làm say người mà người tự say, trong ánh đèn mờ ảo, nhìn một Trình Tư Vy yêu kiều ngây thơ, tôi có cảm giác như mình đang trong cõi mộng.

“Tại sao một mình chị đến nơi này?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Chạy trốn, ờ, cứ cho là thất tình đi. Cái lý do này rất tầm thường phải không?”. Trình Tư Vy nhìn chằm chằm vào tôi, gượng cười và nói.

“Thế bây giờ chị đang tự do đúng không?”. Tôi có chút hứng thú. Đây là lần đầu tiên tôi chính thức thử tìm hiểu chuyện riêng tư của Trình Tư Vy.

“Xin lỗi,” Trình Tư Vy cúi đầu cười, “Đây là câu hỏi thử hai rồi”.

Trong mái tóc vàng buông nhẹ của cô ấy, khuôn mặt trái xoan đẹp đẽ giống như khuôn mặt mà chỉ thượng đế mới có thể tạo ra, từng đường nét phối hợp với nhau thật hoàn hảo.

“Câu hỏi này để sau đi, đến lượt tôi hỏi anh. Tại sao anh lại làm ngành xuất bản? Người như anh, vào làm ngành tiền tệ hoặc ngân hàng, chẳng phải càng tốt hơn sao?”. Trình Tư Vy hơi ngắc đầu, tiếp tục nói.

Ánh mắt của cô ấy ngang tầm với tôi, trong ánh mắt lấp lánh ánh lên nét trí tuệ, và một điều gì đó không thể nắm bắt.

“Chị cũng hỏi hai câu liền một lúc”. Tôi đáp.

Trình Tư Vy nhận thấy là tôi đang trả miếng, bụm miệng cười: “Thế thì tôi chọn câu hỏi thứ hai”.

“Ừm... Người đẹp ngành xuất bản tương đối nhiều. Hơn nữa đều là những mẫu phụ nữ có trí tuệ, giống như chị vậy”. Tôi nói.

Trình Tư Vy cười vẻ không tin, ánh mắt lấp lánh, dường như cũng rất thích nghe tôi nói những lời có cánh. Tất cả phụ nữ đều giống nhau, thích hai thứ, một là hoa, hai là sự khen ngợi. Tôi mang đến cả hai thứ này.

“Được thôi, tôi trả lời câu hỏi vừa nãy của anh. Tôi độc thân”. Trình Tư Vy nói tiếp.

“Chị câu nào cũng trả lời, hóa ra không cần uống rượu à?”. Tôi liếc nhìn cô ấy, nói.

“Lại một câu hỏi nữa, tôi có nên phá lệ trả lời anh không nhỉ?”. Trình Tư Vy nói.

“Chị lại đặt câu hỏi cho tôi rồi”. Tôi tiếp lời.

Chúng tôi nhìn nhau trong vài giây, tôi đột nhiên bật cười. Một đêm vốn có chút nhập nhằng, trong chốc lát, như biến thành một cuộc đấu trí.

Trình Tư Vy đưa tay lấy chiếc ly, đột ngột ngửa cổ, uống một hơi cạn sạch.

Rượu nho đi vào miệng cô ấy, chiếc cổ nhỏ xinh của cô khẽ cử động, cổ áo chữ V mở rộng, thoải mái và không hề che đậy. Mùi thơm nhẹ nhàng toát ra từ cơ thể cô ấy cứ bay lượn quanh tôi.

Cô ấy cầm chai rượu lên, lần lượt rót rượu vào hai chiếc ly. Rượu nho như tơ lụa đỏ sẫm sánh trong ly, mùi thơm thanh nhẹ làm say lòng người, tôi hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy đầu óc như bị mê hoặc.

Hai ly rượu chạm nhau, chúng tôi đều không nói gì, mỗi người lại uống nửa ly. Rượu nho vốn là biểu trưng cho sự lãng mạn, trong tay chúng tôi, lại trở nên thật hào sảng.

Trình Tư Vy không nói gì, cầm chai rượu lên tiếp tục rót.

Cứ như vậy ba lần, mặt tôi và cô ấy đều đã hơi đỏ, ánh mắt bắt gặp dính chặt lấy nhau.

Trình Tư Vy đặt chai rượu lên một góc của chiếc bàn, nhẹ nhàng dựa vào vai tôi: “Đại học anh học gì?”.

Miệng cô ấy có hơi rượu, thấp thoáng thấy hơi say rồi.

“Thiết kế. Ban đầu muốn làm một nhà thiết kế, sau đó năng lực hơi nghiêng về quản lý công thương, cuối cùng lại mơ hồ bước vào ngành xuất bản”. Tôi nói.

“Đều như vậy hết. Ai biết được mình muốn làm gì cơ chứ?”. Trình Tư Vy khẽ thở dài, nói một cách mơ hồ.

“Còn chị, đại học học cái gì?”. Tôi đỡ cánh tay của cô ấy, phòng khi cô ấy say mềm sẽ ngã vào lòng tôi.

“Triết học”. Trình Tư Vy trả lời.

“Triết học...”. Tôi dùng bộ óc đã có chút nặng nề suy nghĩ một hồi, rồi thốt ra một câu, “Đội một chiếc mũ rách, mặc một bộ quần áo ngủ cũ, anh ta với dáng vẻ vụng về sửa chữa những lỗ hổng của kết cấu thế giới”.

“Lời của Heine”. Trình Tư Vy ngẩng đầu, dùng ánh mắt say mơ màng nhìn tôi. [Heinrich Heine (1779-1856): nhà thơ nổi tiếng người Đức (BTV).]

“Nghệ thuật hầu như đều có ích mà vô hại, luôn chỉ theo đuổi mộng tưởng, muốn miêu tả một logic vũ trụ thống nhất, không có khiếm khuyết, nên mới nảy sinh xung đột với khoa học. Tôn giáo là một thể lực cực kỳ to lớn, sắm vai khoa học, làm cho con người được bảo vệ trong sự chìm nổi của cuộc đời, cảm nhận niềm hạnh phúc sau cùng, an ủi những bất hạnh của họ, đây đều là những thứ khoa học không thể nào sánh được. Khoa học hướng dẫn con người tránh khỏi nguy hiểm, nhưng nó không giống tôn giáo, khuyên răn con người chịu đựng sự giày vò”.

Tôi đột nhiên, tần ngần nói vài câu.

Trình Tư Vy bặm bặm môi, dường như đang thầm nhắc lại những lời vừa rồi của tôi. Sau đó, cô ấy ngẩng đầu, cặp lông mi dài nhấp nháy: “Mấy câu này là ai nói vậy?”.

“Tôi tùy tiện nói bừa đấy”. Tôi cúi đầu nhìn cô ấy, “Tôi vừa nói gì vậy?”.

Trình Tư Vy mở to mắt, bốn mắt nhìn nhau, đôi môi hồng chặm chặm hé mở: “Phun châu nhả ngọc”.

Tôi nhìn khuôn mặt thanh tú cách tôi không đầy vài centimet của cô ấy, hơi cúi đầu xuống, đầu óc đặc sệt, đột nhiên lại chậm chạp dừng lại.

Trình Tư Vy đột nhiên rướn lên một chút, cắn vào môi tôi.

Hơi men trong cơ thể dường như trong phút chốc trào lên.

Tôi thuận thế cúi đầu, tham lam mơn trớn đôi môi non mềm của cô ấy. Trình Tư Vy ngửa cổ lên, tích cực đáp lại. Đầu lưỡi điên cuồng quấn quýt nhau, cánh tay đang ghì chặt vai cô ấy dần dần trượt xuống bờ eo nhỏ xinh.

Đột nhiên, Trình Tư Vy cắn mạnh tôi một cái, bóp chặt cánh tay tôi.

Nhưng sự gián đoạn đó chỉ thoáng qua trong giây lát. Hơi thở gấp quện với hơi rượu, cánh tay nồn nà của cô ấy luồn vào trong áo sơ mi của tôi, đột nhiên dùng sức, giật đứt hàng cúc. Bàn tay tôi cũng đưa vào trong áo cô ấy, cảm nhận từng đường nét trên cơ thể. Trình Tư Vy hơi quay đầu, gương mặt nhìn nghiêng ẩn dưới mái tóc vàng, vô cùng thu hút. Tôi hôn dải tai của cô ấy, làm cho lồng ngực của cô ấy càng chuyển động gấp gáp hơn.

Tôi lại tiếp tục hôn chiếc cổ trắng ngần của cô, rồi đến khuôn ngực... Chỉ có cảm giác khắp người như bị đốt cháy, trong óc như có một biển lửa.

Chiếc quần bó sát màu đen, làm cho cặp đùi đầy săn chắc mềm mại, tay tôi trượt xuống dưới đùi cô ấy, bế bổng cô ấy lên.

Trình Tư Vy quàng tay qua cổ tôi, vẫn nồng nhiệt hôn mãi. Trong mái tóc vàng, đôi mắt vốn trong trẻo từ lâu đã trở nên mờ màng như mặt hồ ngày sương mù vậy.

Hai cơ thể nóng bỏng cùng ngã xuống chiếc giường nước rộng hơn ba mét ấy. “I wonder whould I go or should I stay? The band had only one more song to play. And then I saw you out the corner of eye...”.

Giai điệu giàu âm luật vang vọng quanh phòng.

Tôi chỉ cảm thấy đầu mình sắp nứt đôi, cổ hết sức mở mắt ra.

Trần nhà cao đến bốn mét, giống như bầu trời bao trùm cả căn phòng. Tôi day day huyết Thái Dương, quay người nhìn thấy Trình Tư Vy đang ngủ bên cạnh tôi.

Cô ấy nằm nghiêng, tay nắm chặt, lộ ra đôi vai tròn lẳn và đôi cánh tay dài nhỏ nhắn.

Tôi ngồi dậy, lại tiếp tục dùng sức day day đầu. Bài hát The last waltz vẫn đang tiếp tục vang lên, sắc trắng của bầu trời bên ngoài cửa sổ dần dần lan vào bên trong.

Chiếc giường nước chuyển động theo cử động của tôi, Trình Tư Vy hít một hơi dài, chậm chậm trở mình, rồi chậm chậm mở mắt ra.

Chúng tôi cứ nhìn nhau như thế. Tôi để trần thân trên, bên cạnh giường vương vãi quần áo của tôi. Còn chiếc áo cánh đôi hoa văn cầu vồng và chiếc quần bó màu đen mà Trình Tư Vy mặc tối qua, cũng rơi vãi trên chiếc sofa.

Trình Tư Vy đưa tay ra, cầm lấy điều khiển. Rèm cửa dần dần khép lại.

Căn phòng lại trở về độ sáng của ánh đèn như tối qua.

Tôi và cô ấy nhìn nhau, vẫn không nói gì.

Đột nhiên, cô ấy chậm chậm đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên ngực tôi.

Có thể cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp của bàn tay ấy.

Cô ấy nhìn tôi: “Nghĩ kỹ chưa?”.

“Cái gì?”.

“Vào làm công ty của tôi”. Trình Tư Vy nhẹ nhàng thở ra, nói.

Tôi nhìn cô ấy, nghĩ một lúc: “Vẫn chưa”.

Trình Tư Vy cắn nhẹ môi, bàn tay đặt trên cánh tay tôi nhẹ nhàng thu về.

“Thế thì quên việc tối qua đi”. Cô ấy nói. Sau đó cô ấy lấy một tấm thảm quấn quanh người, đi chân trần trên tấm thảm đỏ đến bên chiếc sofa cạnh cửa sổ, kéo rèm ra một chút, nhìn thành phố đang dần thức tỉnh phía ngoài kia, rồi cầm nửa ly rượu còn lại từ tối qua, nhẹ nhàng nhấp nháp.

Tôi cúi người nhặt quần áo dưới đất lên, từ từ mặc vào.

Âm nhạc trong phòng nhẹ nhàng chuyển sang “Tennessee”. Trình Tư Vy đứng bên cạnh, tóc vàng xõa tung, lộ ra cặp chân nhỏ mịn màng, im lặng ngắm nhìn thế giới sáng sủa bên ngoài, trông như một tinh linh đầy mê hoặc trong truyền thuyết.

Đột nhiên, cô ấy quay lại nhìn tôi.

Một tia sáng mờ mờ ở phía sau lưng cô ấy, Trình Tư Vy quần chiếc thảm một cách hồ hững, giống như một nhân vật nào đó trong tranh sơn dầu, diễm lệ đến mức có chút gì đó không thật. Cô ấy đứng bên cạnh tấm rèm nhìn tôi, dường như rất gần, nhưng dường như cũng rất xa.

“Carl Sura đã đến Trung Quốc”. Cô ấy đột nhiên nói.

“Ồ?”. Tôi lập tức quay đầu lại nhìn cô ấy.

“Nhưng vài ngày tới ông ta đi Bắc Kinh du lịch, có lẽ phải tuần sau mới đến đây. ông ta trước đây đã từng đến Trung Quốc, hơn nữa, mỗi lần đến Trung Quốc đều dành quá nửa thời gian để đi du lịch”. Trình Tư Vy bổ sung.

“Ông ta biết nói tiếng Trung không?”.

“Đối thoại thường ngày thì không vấn đề gì”.

“Ừm...”. Tôi gật gật đầu, trầm tư nghĩ xem nên đón tiếp nhân vật lớn này thế nào.

Hợp tác bản quyền và Carl Sura, hai yếu tố trợ giúp lẫn nhau và quyết định lẫn nhau, bất luận một yếu tố nào bị hỏng, đều làm cho những chuẩn bị chu đáo trước đây trở thành vô nghĩa.

“Cảm ơn anh tối qua đã ở đây với tôi”. Trình Tư Vy nhìn tôi, lại nói.

Tôi nhìn cô ấy, không biết nên nói gì.

Trình Tư Vy cầm ly rượu, lại ngửa cổ uống một ngụm, rồi mới nói tiếp: “Quên đi, có những việc, càng nghĩ sâu càng gay go. vốn không có đúng sai, anh không nợ tôi gì cả”.

Trong đầu tôi đang lắp ghép lại những mảnh ký ức hỗn loạn tối qua, nghĩ một lúc, tôi hỏi:

“Chị, là lần đầu...”.

Trình Tư Vy gơ tay, khẽ mỉm cười: “Tôi nói rồi, anh không nợ gì tôi cả”.

Nhìn thấy nụ cười bình tĩnh của cô ấy, tôi thu lại những nghi hoặc của mình. Tôi đi giày vào rồi đến bên cửa sổ, đứng trước mặt cô ấy.

Trình Tư Vy bình tĩnh nhìn tôi, con ngươi đen láy sâu không thấy đáy, phản chiếu rõ ràng hình ảnh của tôi.

“Anh đi đi”. Cô ấy khẽ khàng nói.

“Rượu là tri kỷ, người là hồng nhan”. Tôi nhìn kỹ logo in trên chai Lafite, khẽ than.

Trình Tư Vy đi đến, đứng phía sau tôi: “Tôi còn ở đây nhiều nhất là ba tuần, anh cứ suy nghĩ kỹ đi”.

Ánh mắt tôi từ chai rượu chuyển sang phía cô ấy, muốn giúp cô ấy chỉnh lại chiếc thảm trên vai. Nhưng, ý nghĩ này của tôi còn chưa kịp thành hình, Trình Tư Vy đã lùi về phía chiếc tủ quần áo cạnh giường ngủ.

“Anh đi đi, tôi phải thay quần áo, hôm nay còn có rất nhiều việc phải chuẩn bị”. Trình Tư Vy vừa mở tủ quần áo ra vừa nói lời tiễn khách đầy ôn hòa. Rõ ràng, câu trả lời nào đó của tôi đã làm cô ấy hơi thất vọng.

Tôi đứng cạnh sofa, nhìn tấm lưng yếu đuối, cặp chân dài và thái độ có chút lạnh nhạt của cô ấy, cảm thấy Trình Tư Vy không phải người tầm thường, có tính cách độc lập và ôn hòa, không phải người mà những người đàn ông tầm thường dùng thủ đoạn tầm thường là có thể chinh phục được, ngay khi gặp cô ấy lần đầu tôi đã cảm thấy điều đó rồi.

Tôi quay đầu nhìn lại chiếc giường nước bề bộn, nghĩ ngợi một hồi rồi đi ra cửa.

Trình Tư Vy mặt hướng vào tủ quần áo, chỉ chăm chú chọn quần áo bên trong chiếc tủ, dường như không hề để ý đến sự ra đi của tôi.

Ngay trong khoảnh khắc tôi rời khỏi căn phòng sang trọng ấy, từ khe cửa nhỏ đang nhanh chóng khép lại, vừa đúng lúc tôi nhìn thấy Trình Tư Vy giơ tay lấy ra một chiếc váy dài, tấm thảm trên người cô rơi xuống đất, để lộ cơ thể gợi cảm và quyến rũ.

21. Chương 21

Tôi lái xe trở về Lam Kiều Hoa Uyển, khi đi qua phòng khách, tôi nhìn thấy Trình Lộ đang nằm trên sofa, đối diện với chiếc ti vi màn hình rộng, vừa xem tiết mục “Làm thế nào để trở thành người phụ nữ ngực nhỏ hoàn mỹ”, vừa cặp cặp snack khoai tây.

“Biết mình béo lại còn ăn!”. Nghĩ đến những lời than thở của Trình Lộ trong phòng tắm tối qua, khi đi qua sofa, tôi buông một câu.

Nghe thấy thế, Trình Lộ giống như chú cún bị dẫm phải đuôi, lập tức quay lại trợn mắt với tôi, rồi to tiếng quát lớn: “Cút! Ai cần anh quản!”.

Vốn chỉ có ý tốt khuyên cô ta đừng để mất dáng, không ngờ cô ta mở miệng ra lại hung dữ như vậy.

Lòng tôi dâng lên một ngọn lửa tức giận, nhưng không muốn cãi nhau với cô ta, cầm lấy cốc trà hoa cúc bên cạnh, tôi uống ừng ực mấy ngụm liền.

“Không cần để ý đến cô ấy, cô ấy đang trong kỳ kinh”. Hiểu Ngưng ngồi cạnh Trình Lộ, đột nhiên bình thản nói.

Phì!

Tôi phun ra nửa ngụm trà hoa cúc.

“Đúng rồi, mấy hôm này là kỳ của Lộ Lộ, Lương Mân anh phải biết chứ, khi phụ nữ ở kỳ kinh, tâm trạng rất không tốt. Anh nhường cô ấy một chút đi”. Linh Huyền vừa lúc đó đi ngang qua phòng khách liền nói.

Tô Tô tai thính chắc đã nghe thấy chủ đề này, đột nhiên nhảy ra từ phòng cô bé: “Đúng vậy! Đúng vậy! Kỳ kinh nguyệt của chị Lộ Lộ là mười lăm, mười sáu hàng tháng, chị Hiểu Ngưng là khoảng ngày hai mươi, chị Linh Huyền là đầu của mỗi tháng, còn em vừa hết, khoảng mùng mười! Anh Tiểu Mân, anh phải nhớ hết những cái này đấy!”.

Phì!

Nửa ngụm trà hoa cúc còn lại trong miệng tôi cuối cùng cũng phun ra nốt.

Sắc mặt của Trình Lộ lúc thì xanh lúc thì đỏ, giận đến mức ngứa răng ngứa lợi, nhưng lại không có cách nào phản bác, lại càng không thể lên cơn điên ngay tại chỗ, tiện thể chứng minh cô ta đang trong kỳ kinh thật.

Tôi thấy cô ta gần như sắp tức điên lên, vội vàng chuyển chủ đề: “Trình Lộ, tôi hỏi cô điều này”.

“Không muốn chết thì đừng có mà gây sự với tôi”.

“Đúng rồi, mấy hôm này là kỳ của Lộ Lộ, Lương Mân anh phải biết chứ, khi phụ nữ ở kỳ kinh, tâm trạng rất không tốt. Anh nhường cô ấy một chút đi”. Linh Huyền vừa lúc đó đi ngang qua phòng khách liền nói.

Tô Tô tai thính chắc đã nghe thấy chủ đề này, đột nhiên nhảy ra từ phòng cô bé: “Đúng vậy! Đúng vậy! Kỳ kinh nguyệt của chị Lộ Lộ là mười lăm, mười sáu hàng tháng, chị Hiểu Ngưng là khoảng ngày hai mươi, chị Linh Huyền là đầu của mỗi tháng, còn em vừa hết, khoảng mùng mười! Anh Tiểu Mân, anh phải nhớ hết những cái này đấy!”.

Phi!

Nửa ngụm trà hoa cúc còn lại trong miệng tôi cuối cùng cũng phun ra nốt.

Sắc mặt của Trình Lộ lúc thì xanh lúc thì đỏ, giận đến mức ngứa răng ngứa lợi, nhưng lại không có cách nào phản bác, lại càng không thể lên cơn điên ngay tại chỗ, tiện thể chứng minh cô ta đang trong kỳ kinh thật.

Tôi thấy cô ta gần như sắp tức điên lên, vội vàng chuyển chủ đề: “Trình Lộ, tôi hỏi cô điều này”.

“Không muốn chết thì đừng có mà gây sự với tôi”.

Trình Lộ nghiêng răng ken két.

“Nếu như cho cô dịch tác phẩm của Carl Sura, cô thấy mình có thể làm được không?”. Tôi nói.

Trình Lộ nhìn tôi chằm chằm: “Sao tự dưng lại hỏi câu hỏi vô vị thế?”.

“Không có gì, chỉ là nói chuyện phiếm thôi mà. Cô thấy trình độ của mình có thể dịch sách của Carl Sura không? Phải đạt đến trình độ cao nhất của biên dịch, nhanh, chuẩn, ác”.

“Ác cái đầu anh ấy! Tiêu chuẩn của biên dịch là tín, đạt, nhã”. Trình Lộ không thèm cảm nhận một tý nào sự hài hước của tôi, cúi đầu nghĩ ngợi, “Nếu như thật sự phải dịch, chắc phải bỏ chút thời gian, nhưng chắc là không có vấn đề gì. Mỗi cuốn tiểu thuyết của ông ấy, tôi đều đọc trên năm lần. Sao, gần đây anh có vẻ rất có hứng thú với Carl Sura thì phải?”.

“Không có gì, tiện miệng hỏi vậy thôi”. Tôi đi qua họ, vào phòng mình, một kế hoạch rõ ràng đã hình thành trong đầu tôi. Mỗi thứ hai sau một kỳ nghỉ cuối tuần đều làm cho người ta mệt mỏi, vì công việc bị dồn lại trong hai ngày không làm việc, cần giải quyết hết vào thứ hai.

Tôi và Trình Lộ đến văn phòng, với tốc độ nhanh nhất khởi động máy tính và pha cà phê, sau đó đồng thời xử lý một đồng văn bản. Tuy số lượng bản thảo của phòng bản quyền không nhiều bằng phòng biên tập, nhưng các tài liệu bên phòng bản quyền đa số là sách tiếng nước ngoài, thời gian và sức lực tiêu tốn vào đây không hề nhỏ hơn phòng biên tập. Cả một ngày bận rộn làm việc, không biết giờ tan sở đã đến từ bao giờ. Công việc xuất bản, nói nhàn hạ thì cũng nhàn hạ, nói bận thì cũng bận thật. Biển sách là vô bờ, mãi mãi vẫn không thể xem hết sách, không bao giờ làm hết việc.

Ánh mặt trời buổi chiều chiếu chênh chếch, trong văn phòng rộng lớn chỉ có tôi và Trình Lộ ngồi đối diện nhau. Kỳ thực tôi đã làm xong việc của mình rồi, chỉ là tôi biết cô ta đang trong cái thời kỳ thân thể yếu ớt, nên chủ động ở lại cùng cô ta tăng ca, tìm vài việc để làm, chuẩn bị đưa cô ta về nhà.

“Đúng rồi, mấy hôm trước anh hỏi tôi về Carl Sura, tôi đột nhiên nghĩ ra một việc này”. Trình Lộ nói.

“Việc gì?”. Tôi hỏi.

Trình Lộ nhìn tôi: “Anh biết chuyện tác phẩm My World của ông ta được đề cử giải Nobel chưa?”.

“Biết, tôi đã từng xem qua, vài tháng trước đã được đề cử rồi. Sao thế, không lẽ đã nhận được giải Nobel rồi à?”.

“Làm gì mà nhanh thế? Nhưng, quyển sách này hôm qua đã lọt vào vòng hai rồi”. Trình Lộ nói.

“Vòng hai tổng cộng có bao nhiêu quyển?”. Tôi lại hỏi.

“Không nhiều, tổng cộng mười lăm quyển”.

“Là những sách gì?”.

“Tác phẩm mới Chưa đặt tên của Milan Kundera. Nhà của Ismail Kadare. Vinh quang vĩ đại của Stanislaw Lem, nhà thơ nữ người Đan Mạch Inger Christensen...”. Trình Lộ liệt kê không sót quyển nào. [Milan Kundera: sinh năm 1929 một nhà văn Pháp gốc Czech khá nổi tiếng; Ismail Kadare sinh năm 1936, là một nhà văn người Albani; Stanislaw Lem (1921-2006): nhà văn người Ba Lan chuyên viết tiểu thuyết gia, nhà văn luận và biên tập người Đan Mạch. Cả bốn nhà văn, nhà thơ trên đều đã từng được đề cử giải Nobel Văn học, tuy nhiên các tác phẩm của họ được đề cập ở đây đều chỉ hư cấu (BTV).]

“Những quyển mà cô nói, tôi đều đã đọc rồi”.

Trình Lộ tò mò hỏi: “Xem lúc nào thế? Tôi nhớ là anh không hay xem tiểu thuyết dịch của nước ngoài mà”.

“Hai ngày nay”. Tôi thản nhiên đáp.

Cô ta nhìn tôi đầy ngạc nhiên: “Tốc độ đọc sách của anh nhanh thật, bình thường chẳng mấy khi thấy anh đọc sách”.

Tôi mỉm cười: “Tôi đã xem hết, đều không bằng My VWorld của Carl Sura”.

“Hả?”. Trình Lộ lại càng nhìn tôi vẻ ngạc nhiên.

“Cô cứ nghĩ mà xem, nếu như con mắt của mấy ông già trong ban giám khảo của giải Nobel không kém, Carl Sura lần này sẽ đoạt được giải Nobel”. Tôi tiếp tục bình thản nói. “Thật á?”. Trình Lộ mở to mắt nhìn tôi. Đường như hôm nay, cô ta không còn đối đầu với tôi nữa, chỉ là không tin lắm.

“Chuyện nói đến đây thôi, qua một thời gian nữa là sẽ rõ chân tướng. Có thể cô còn có tin mừng khác nữa kia”. Tôi nói.

Làm xong những việc gấp, tôi và Trình Lộ nói chuyện về chủ đề Carl Sura, cùng đi xuống, vừa đến cửa, tôi bỗng nhìn thấy chiếc xe Porsche 911 màu đen quen thuộc đậu ở ngoài bậc lên xuống ở cổng.

Trình Tư Vy?

Trong óc tôi nảy ra ba chữ ấy.

“Giờ mới tan sở à?”.

Đúng lúc tôi đang nghĩ như vậy, từ phía sofa của sảnh lớn, Trình Tư Vy vừa lạnh lùng nói vừa chậm rãi tiến lại.

“Sao chị lại đến đây?”. Tôi vui mừng xen lẫn ngạc nhiên nhìn cô ấy. Cô ấy mặc quần áo lộng lẫy, trong khung cảnh của bầu trời ảm đạm thế này cô ấy như một chiếc cầu vồng đột nhiên xuất hiện, làm sáng ngời cả đại sảnh.

Trình Tư Vy cười: “Hôm nay có thời gian rồi ăn cơm với tôi không? Tôi mời”.

Cô ấy vừa nói vừa liếc nhìn Trình Lộ bên cạnh tôi.

Trình Lộ tươi cười với cô ấy, nhưng lạnh nhạt hừ một tiếng. Đương nhiên, chỉ có tôi mới có thể nghe thấy. Vốn tôi định đưa cô ta về nhà, nhưng lại nảy ra một “Trình Giảo Kim”, cô ta tuy biết phục vụ khách hàng quan trọng hơn, nhưng vẫn có cảm giác không thoải mái. Haizz, ban đầu người đẩy tôi vào lò lửa không phải cô ta thì còn ai?

Cô ta chỉ thấy tôi và Trình Tư Vy nồng nhiệt với nhau, mà không thấy được trong lòng tôi đang sốt sắng chuyện Carl Sura. Không nói chuyện tình cảm riêng tư, trên phương diện làm ăn, Trình Tư Vy là tấm kim bài lớn nhất hiện có trong tay tôi.

“Lương Mân, anh cố gắng tiếp đãi chị Tư Vy cho tốt, tôi về trước đây”. Trình Lộ bước từng bước dài, bình thản nói, rồi đi ra cửa.

“Giám đốc Trình đi nhanh quá, tôi còn muốn mời cô ấy cùng đi nữa mà”. Trình Tư Vy nhìn theo bóng của Trình Lộ, cười ngại ngùng.

“Giám đốc Trình đã về rồi, thế thì chúng ta không đi ăn vội, tôi muốn đi dạo hàng sách cũ. ở miếu Thành Hoàng trên phố cổ, tôi muốn đi từ rất lâu rồi, nhưng trước đây bận quá. Tôi muốn anh đi cùng, sẽ thú vị hơn nhiều”. Trình Tư Vy nói tiếp.

Cô ấy nói rất tự nhiên, và cũng rất có lý. Cô ấy không có bạn bè ở thành phố Bình Hải, tôi đi cùng cô ấy cũng là việc nên làm. Nhìn cách ăn nói thản nhiên này, thì dường như cô ấy đã hoàn toàn quên việc xảy ra hôm đó.

Miếu Thành Hoàng ở phía đông của thành phố Bình Hải, thuộc khu phố cổ. Cũng có thể vì khu phố này vẫn chưa được khai thác, nên vẫn còn lưu giữ được phong vị vốn có của thành phố từ mấy chục năm trước.

Chiếc xe Porsche của Trình Tư Vy xuyên qua những con phố nhỏ hẹp, theo sự chỉ dẫn của tôi, tìm đến phố sách cũ ở miếu Thành Hoàng.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, các sạp sách đều đã được bày ra, người đi kẻ đến, buôn bán rất phát đạt.

Chúng tôi đỗ xe trong một cái ngõ nhỏ, rồi cùng nhau đi bộ vào.

Hai bên con đường lát đá màu xanh vốn đã nhỏ hẹp lại bây giờ kín những sạp sách đủ màu sắc, con đường càng trở nên chật chội hơn. Tôi và Trình Tư Vy đi lại một cách cẩn thận, Trình Tư Vy sợ ngã, nắm chặt tay tôi.

Bàn tay cô ấy tinh tế như một viên ngọc nằm trong tay tôi. Những bước đi nhẹ nhàng của cô để tránh những tập sách bày trên đất càng làm cô toát lên vẻ tinh nghịch đáng yêu.

Ở đây, những người bán sách không bao giờ gào thét, để cho gió cứ tùy ý thổi tung những trang sách đã ngả vàng. Người mua sách cũng không tranh luận ồn ào, dừng chân bên sạp sách mà mình thích để lựa chọn. Giữa các sạp sách, thỉnh thoảng lại xen kẽ một vài hàng bán đồ cổ, khó phân thật giả. Những người hiểu biết, những người không hiểu biết, đều lặng lẽ cầm những đồ cổ ấy mà ngắm nghía thưởng thức.

Không như những ngôi chợ bình thường khác, nơi đây giống một chốn xa lánh thế tục.

Ánh chiều tà chiếu nghiêng lên những tòa nhà cao tầng phía xa, phản chiếu ánh sáng loang lổ đầy hư ảo xuống nơi này.

Tôi và Trình Tư Vy nắm chặt tay nhau, vừa tránh dòng người đi ngược lại vừa bước trên con đường lát đá vững chắc, thưởng thức con người nơi đây, thưởng thức bầu không khí nơi đây. Cảm giác này cực kỳ tuyệt vời.

“Đây là vùng đất yên bình duy nhất còn lại của thành phố”. Trình Tư Vy không ngừng quay ngang để ngắm nhìn những sạp sách cũ tuy sập sệ nhưng đầy thi vị ở hai bên đường, thốt lên một câu.

“Cảm giác đi dạo hiệu sách mới và những sạp sách ở đây hoàn toàn khác nhau, nhưng nơi đây cũng sẽ nhanh chóng bị giải tỏa thôi”. Tôi ngẩng đầu nhìn mạng lưới dây điện kiểu cũ chằng chịt chẳng ngang dọc trên đầu, nói.

Trình Tư Vy cười bắt lực, đi gần tôi thêm mấy bước, vừa đi vừa dựa vào vai tôi.

Con phố cũ vừa ngổn ngang vừa có màu sắc cổ kính này đem lại cho đám người trong thành phố đầy bận rộn một cảm giác mộc mạc và yên lành.

Đột nhiên, mắt tôi bắt gặp chú ý vào một hàng truyện tranh, ngay lập tức nắm tay Trình Tư Vy tiến lại đó.

“Thật hoài niệm...”. Tôi quỳ xuống, nhặt đại hai quyển giở ra đọc. Ông lão bán sách nhìn tôi cười ha ha, cũng không nói gì.

Lại lần nữa nhìn thấy loại truyện tranh vừa cũ vừa nát này, cũng có thể chỉ có những người sinh ra ở những năm 80 mới có cảm giác ấy.

Trình Tư Vy đứng cạnh tôi, thấy tôi thích tập truyện tranh cũ nát này đến nỗi không muốn rời ra, có hơi chút điên cuồng, không kìm được cũng bật cười.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy có ai đó đang cố tình tiếp cận Trình Tư Vy. Quay người lại, tôi nhìn thấy một người đàn ông tóc xoăn màu nâu lướt qua Trình Tư Vy.

Tôi nhanh chóng xoay người, tóm chặt lấy cổ tay của người đàn ông ấy.

Trong tay anh ta, đang cầm chiếc ví da mà Trình Tư Vy để trong túi xách.

Tên trộm đen đúa này, chắc là thấy Trình Tư Vy có mái tóc màu vàng kim và ăn mặc đẹp đẽ, tưởng cô ấy là du khách nước ngoài giàu có nên mới ra tay.

Lúc này bị tôi tóm tại trận, hắn vô cùng hoảng loạn, đột nhiên hắn rút từ trong túi áo ra một con dao nhỏ, đâm về phía tôi!

May mà tôi chân tay lạnh lẽ, sớm đã có đề phòng, nghiêng đầu tránh mũi dao của hắn, đá một cái thật mạnh vào bụng hắn. Bụng bị đau, hắn lảo lộn trên đất, rồi thuận đà chạy trốn, len vào giữa đám đông.

Mọi người đều sợ con dao trong tay hắn ta, không dám cản hắn lại. Tôi đang định đuổi theo, Trình Tư Vy lại đưa tay kéo tôi lại: “Thôi bỏ đi, chớ cùng dứt giậu”.

Tôi quay đầu nhìn đám người kinh ngạc đứng vây quanh, gật đầu đồng ý với cô ấy. Trình Tư Vy lo lắng cho tôi, cũng không hy vọng hôm nay lại xảy ra thêm bất cứ việc gì nữa.

Sập sách cũ vòng quanh bốn phía miếu Thành Hoàng, chạy dài mấy trăm mét, trông khá hoành tráng. Trình Tư Vy nhìn từng sập ở hai bên, thỉnh thoảng cũng lấy vài cuốn sách cũ không còn xuất bản nữa ra xem, hoặc mua một vài cuốn tạp chí cũ bây giờ xem thì có vẻ hơi ngốc nghếch nhưng lại có thể ghi lại được trạng thái xã hội lúc bấy giờ với hy vọng tìm được thứ gì hay ho.

“Tác phẩm Mù lòa của Elias Canetti. không ngờ từ năm 1982 ở Trung Quốc đã có bản dịch rồi. Đây là một trong những cuốn tiểu thuyết mà hồi nhỏ tôi thích đọc nhất, đoạt giải Nobel văn học năm 1981”. Trình Tư Vy vuốt ve cuốn sách cũ mà cô lấy ra, nói về ca tụng. [Elias Canetti (1905-1994): là nhà văn Áo đoạt giải Nobel Văn học năm 1981.]

“Cuốn sách Văn học hiện đại năm 1983, trong đó sưu tập đủ tác phẩm của các nhà văn lớn như Quách Mạt Nhược, Mao Thuần, Hồ Thích và Lương Thực Thu rất quý giá. Chắc chị không biết, đầu thập niên 80 có thể tập hợp xuất bản những tác phẩm của Hồ Thích và Lương Thực Thu thực sự rất khó khăn”. Tôi cầm một quyển sách cũ khác mà mình lấy được, bùi ngùi nói.

“Bởi vì bọn họ là “nhà văn tư sản” chứ gì?”. Trình Tư Vy nói.

Tôi rất ngạc nhiên Trình Tư Vy còn biết cả những việc này nữa. Hai chúng tôi đều có thể tìm thấy những thứ mình yêu thích ở đây, đàm đạo về “bảo bối” của mình, xem qua xem lại, đột nhiên nhìn nhau rồi cười, dường như có cảm giác gặp được tri kỷ.

“Bố tôi dạy tôi rất nhiều điều”. Trình Tư Vy bỗng nhiên nói.

Tôi nhìn cô ấy: “Tôi nhớ bố chị là người Trung Quốc”.

“Ừ, một thư sinh”. Trình Tư Vy nhìn chiếc cầu gần đó, đột ngột kéo tay tôi, chạy về phía đó.

Tôi không hiểu cô ấy muốn làm gì, chỉ có thể nắm tay cô, cùng chạy về phía ấy.

Đây là chiếc cầu đá dẫn vào miếu Thành Hoàng, nghe nói xây từ thời Tống, qua biết bao tháng năm mưa gió đập vùi, vẫn hiên ngang đứng đó không hề nghiêng ngả. Những chữ khắc trên bia đá bên cạnh đã không còn nhìn rõ, mặt cầu và bậc lên xuống đã bị những người đến miếu Thành Hoàng cầu phúc từ xưa đến nay giẫm đến nổi bóng sáng lạ thường.

Trình Tư Vy lặng người nhìn chiếc cầu đá này, dường như đang nghĩ tâm sự gì.

“Cái cầu này xây từ thời nhà Tống đấy, đến nay đã có hơn một nghìn năm lịch sử rồi”. Tôi ghé sát vào tai cô ấy, nhẹ nhàng nói.

“Tôi có ấn tượng”. Trình Tư Vy lẩm bẩm.

“Ồ, chị đã từng đến đây?”. Tôi hỏi.

“Ừ”. Trình Tư Vy gật đầu, kéo tay tôi đi thêm vài bước về phía tây, rồi đột nhiên dừng chân dưới một gốc cây liễu lớn.

Trên cây liễu, treo đầy những sợi dây màu đỏ để cầu phúc. Cây liễu già phải ba người ôm mới xuể này không biết tuổi thọ là bao nhiêu. Phần cành cây phía thân dưới của nó đã bị những người đến đây sờ cho nhẵn bóng như đá cẩm thạch, ở phần đỉnh lại ngoan cường mọc ra những cành mới, rủ xuống xanh mơn mớn.

“Chính là chỗ này...”. Hai mắt Trình Tư Vy sáng lên, mặt hướng về cây liễu và con sông hộ thành, đứng đúng vị trí, rồi quay ngược lại một trăm tám mươi độ.

“Sao vậy?”. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ liền hỏi cô ấy.

“Nhìn thấy căn nhà mái ngói có giếng trời ở phía bên kia không?”. Trình Tư Vy chỉ về phía đó, hỏi tôi.

“Thấy rồi”. Xuyên qua những nóc nhà mái ngói san sát nhau, tôi nhìn thấy chỉ có một nóc nhà là có giếng trời đối diện thẳng với chúng tôi.

“Tôi sinh ra ở đây”. Trình Tư Vy nhìn tôi, nói.

Nghe thấy câu này, tôi hơn có chút kinh ngạc nhìn cô ấy.

Trình Tư Vy quay lại vỗ vỗ vào thân cây liễu già, lại cúi đầu nhìn dòng nước lững lờ chảy dưới chiếc cầu đá, thở dài một cái, nhẹ nhàng thì thầm: “Tôi lại trở về đây”.

Khóe mắt cô dần dần ướt đẫm. Tôi thật không ngờ, tuổi thơ của Trình Tư Vy lại trải qua ở chính nơi đây. Càng không thể ngờ về thăm chốn cũ, Trình Tư Vy lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy.

Cô ấy lau khóe mắt: “Khoảng năm tôi sáu hay bảy tuổi thì gia đình tôi chuyển sang châu Âu, trong ấn tượng của tôi chỉ có cây cầu đá và cây liễu già này mà thôi. Bố mẹ tôi quen nhau chính ở bên những sạp sách cũ này. Lúc đó, đây là một trong những chợ sách nổi tiếng nhất của Trung Quốc, mẹ tôi đến đây khảo sát, sau đó gặp được bố tôi lúc đó đang kinh doanh một tiệm sách nhỏ”.

“Sau đó là câu chuyện của công chúa và ếch xanh”. Tôi cười hỏi cô ấy.

“Cũng gần như thế, bố tôi là một thư sinh nghèo, nhưng rất có tài, rất có tầm nhìn. Cụ thể tôi cũng không rõ, tóm lại mẹ tôi đã ở lại, rồi sinh ra tôi”.

Tôi cười về ngạc nhiên: “Thời đó, lấy một phụ nữ nước ngoài, cần phải có dũng khí lớn lắm nhỉ?”.

“Mẹ tôi không phải là người châu Âu cao lớn như anh tưởng tượng đâu, bà rất nhỏ nhắn, thân hình như người phương Đông. Ngược lại thân hình bố tôi khá là cao lớn”. Trình Tư Vy giải thích.

“Ồ, thế sau đó thì sao?”.

“Bố tôi không muốn đi châu Âu, vì ông phải chăm sóc mẹ mình cũng là bà nội của tôi, sau đó bà tôi mất, lúc đó tôi khoảng sáu, bảy tuổi, cục diện trong nước không được ổn định, nên quyết định chuyển đến châu Âu”. Trình Tư Vy kể.

“Lần này chị đến Bình Hải, một phần là vì cái dự án kia, phần khác, là muốn muốn đến đây tìm lại nhà cũ đúng không?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Cũng có thể”. Trình Tư Vy thở dài, “Tôi cảm thấy rất thân thiết với nơi này”.

Tôi hưng phấn kéo tay cô ấy: “Chúng ta đi đi, xem xem nhà cũ của chị như thế nào?”.

“Không cần đâu”. Trình Tư Vy lắc đầu, “Nhà đã bị bán lâu rồi, đừng làm phiền người ta nữa”.

Cô ấy quay đầu nhìn miếu Thành Hoàng hương khói nghi ngút: “Chúng ta vào trong miếu xem đi”.

Tôi gật đầu đồng ý, dắt cô đi qua chiếc cầu đá có cả nghìn năm lịch sử, đi vào trong miếu. Ngôi miếu này không biết bao nhiêu năm rồi không được sửa sang lại cẩn thận, tối om om, cửa miếu và các cột đều bị khói hun thành màu vàng tối.

Nhưng, cho dù như vậy, người địa phương đến đây thắp hương bái đức Thành Hoàng vẫn rất nhiều. Nghe nói ngôi miếu Thành Hoàng của thành phố Bình Hải đối với người dân nơi đây rất linh thiêng.

Trình Tư Vy xem xét từng bức tranh trên xà nhà trong miếu, bước qua bậc cửa cao, vào đại điện. Tôi mua hai nén hương, đi theo ngay phía sau, đưa cho cô một nén.

Thắp hương cho Đức Thành Hoàng xong, tôi và Trình Tư Vy lần lượt quỳ xuống cầu khẩn. Lòng tôi hấp tấp cầu cho bản quyền sách của Carl Sura thuận lợi đến được tay tôi, bụng thì nghĩ không biết Đức Thành Hoàng này có quản lý được người nước ngoài như ông Carl Sura không.

Tôi mở mắt, quay đầu nhìn sang bên cạnh. Chỉ thấy Trình Tư Vy nhắm mắt, chắp hai tay trước ngực, miệng lầm nhảm cái gì đó, rất thành tâm khẩn cầu.

Trong đại diện trang nghiêm này, từ góc nghiêng nhìn sang, mặt Trình Tư Vy cũng rất đẹp. Đặc biệt là dáng cô nhắm mắt thành tâm cầu khẩn không khỏi làm trái tim tôi xao động.

Cuối cùng, cô ấy cũng mở mắt ra. Cô ấy phát hiện ra tôi đang ngắm nhìn, chỉ cười cười, sau đó đứng dậy.

Ánh chiều tà bên ngoài dường như trong giây lát đã biến mất hoàn toàn, trời đã tối hơn, điều này không khỏi làm tôi nghi ngờ, tôi và Trình Tư Vy ở trong cái miếu này, rốt cuộc đã bao lâu rồi.

“Đi thôi”. Trình Tư Vy nói.

Thần sắc cô ấy nhẹ nhàng, dường như ở trước Đức Thành Hoàng cô đã trút bỏ được hết mọi gánh nặng.

Lúc này mặt trời xuống núi, những tiệm sách ở quanh miếu Thành Hoàng đã dọn hàng, những tia nắng còn sót lại trên bầu trời chiếu lên mặt đường, tạo cho con người ta một cảm giác ấm áp.

“Anh không thấy, sự gặp gỡ của chúng ta cũng là một sự lặp lại của lịch sử sao?”. Trình Tư Vy đi được một đoạn đột nhiên nói.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, nhìn cô ấy: “Có thể tôi không có được dũng khí như bố chị”.

Trình Tư Vy cười gượng gạo, không nói thêm gì nữa.

Đi qua con đường lát đá lúc này còn đông vui tấp nập mà giờ đã lạnh vắng người qua lại, chúng tôi trở lại ngõ nhỏ nơi lúc trước đỗ xe.

Trong ánh sáng nhấp nháy, chúng tôi chuẩn bị mở cửa xe, đột nhiên, phía sau vọng đến một tiếng hét: “Đứng yên!”.

Tôi quay lại, nhìn thấy tên kẻ cắp mặt đen với mái tóc xoăn màu nâu đã bị tôi đánh cho bỏ chạy ban sáng đứng dưới ánh đèn mờ cách đó vài mét. Sau lưng hắn là mười mấy tên đồng bọn tay cầm dao cầm gậy.

Tôi thầm nghĩ gay go rồi. Tôi và Trình Tư Vy không những bị bọn chúng theo dõi, lúc này đây còn bị bao vây.

Bây giờ bọn chúng nhìn thấy tôi và Trình Tư Vy đứng cạnh chiếc Porsche màu đen, kích động muốn nhảy ra thách thức, ngỡ rằng đã bắt được con cá sộp.

Trình Tư Vy lấy trong túi ra chiếc ví da, vứt cho bọn chúng: “Lấy tiền đi, đừng có làm hại người”. Tên đầu sỏ bắt lấy chiếc ví: “Cô em ngoại quốc hóa ra cũng biết tiếng Trung cơ đấy. Nhưng, người đẹp này, ngoài tiền ra, người và xe, anh đều cần!”.

“Vy, chị vào trong xe ngồi đi”. Tôi hơi quay đầu lại, bình tĩnh nói với Trình Tư Vy.

“Nhưng anh...”. Trình Tư Vy do dự nhìn tôi.

“Mẹ kiếp đừng có rầy rà nữa, xông lên!”. Tên đầu sỏ hét lên.

Tiếng hắn vừa dứt, mười mấy tên cướp nhai nhép tay cầm vũ khí lập tức xông tới như lũ sói đói.

Cầm đầu chính là tên kẻ cắp mặt đen tóc xoăn, hắn chạy thẳng về phía Trình Tư Vy. Thấy hắn liều mạng xông đến, tôi quay một vòng, đá hắn một cú, chuẩn xác đá trúng đầu hắn!

Tên trộm mặt đen ngã ngửa về phía sau, mồm còn hứ hứ hai tiếng, lập tức ngất lịm đi.

Hắn không biết rằng ban ngày, tôi còn chưa dùng hết sức.

Tôi thuận đà quay người, đóng cửa chiếc xe Porsche lại, để Trình Tư Vy ngồi yên bên trong. Những tên còn lại lặng người một lúc, đột nhiên hò hét xông về phía tôi.

Bọn chúng đều là những tên cướp liều lĩnh, tôi cũng liều luôn, tiến lên phía trước đâm đá túi bụi. Trong bọn chúng có hai thằng ngã xuống, nhưng chiếc sơ mi của tôi bị chúng xé rách mấy chỗ, vai và cánh tay cũng bị gậy của bọn chúng đập trúng! Nếu như không phải tôi đã từng luyện tán thủ cơ thể có thể coi là rắn chắc, thì sớm đã bị bọn chúng đánh gục rồi!

Bỗng nhiên, một cảm giác lạnh lạnh lướt qua eo tôi!

Cũng chính lúc này, chiếc Porsche màu đen đột nhiên sáng đèn, bánh xe ma sát với mặt đường, chuyển động một cách dữ dội.

Trình Tư Vy lái chiếc Porsche, mạnh mẽ lao ra khỏi cái ngõ nhỏ!

Cánh cửa bên sườn xe cố ý mở ra, tôi hiểu ý đồ của Trình Tư Vy, liền nhảy vào trong xe, tiện đà giật lại chiếc ví da của Trình Tư Vy từ tay một tên trộm còn đang ngơ ngác.

Chiếc Porsche lao đến, có ai dám dùng máu thịt của mình để ngăn cản chiếc xe chứ?

Trong tiếng chửi rủa của lũ kẻ cướp, chúng tôi lao ra khỏi con ngõ, rẽ ra đường lớn. Chiếc xe chạy thẳng qua ba giao lộ, Trình Tư Vy mới dám thở phào một cái.

“Ví của chị này”. Tôi đưa chiếc ví ra trước mặt cô ấy.

Trình Tư Vy giơ tay đón lấy, sau đó nhìn tôi mặt mũi đầy mồ hôi, hỏi: “Anh không sao chứ?”.

“Không sao, ra mồ hôi đầy người thôi”. Tôi cười với cô ấy, nói.

Trình Tư Vy nhìn tôi vẻ đầy khâm phục: “Không ngờ anh đánh nhau giỏi đến vậy”.

“Bây giờ thì biết tôi không phải là thư sinh yếu đuối rồi chứ?”. Tôi nói nửa pha trò.

Trình Tư Vy cúi đầu cười, nghiêng đầu nhìn chiếc ví da vẫn còn chưa bị sây sát, than thở: “Nếu như anh không đi cùng tôi, chỉ e tôi hôm nay ít nhất cũng mất một chiếc ví da. Trải qua việc này, từ sau tôi không dám ra ngoài buổi tối nữa”.

Thấy cô ấy lo lắng đến vậy, tôi an ủi: “Không cần phải lo lắng, trị an của Bình Hải vẫn rất tốt. Nhưng ở khu phố cổ thì có chút hỗn loạn”.

Cô ấy mở to đôi mắt hút hồn, nhìn tôi, rút ra mấy tờ giấy: “Lau đi, nhìn anh xem, khắp mặt toàn là mồ hôi”.

Nhớ lại cảnh nguy hiểm hỗn loạn ban nãy, tôi khó mà trấn tĩnh lại ngay được. Tôi không phải là mình đồng da sắt, cũng là người bằng xương bằng thịt, có tim có gan. Chỉ là do tình huống lúc đó, nếu không liều lĩnh đánh đấm một phen, e là khó mà thoát thân, cũng không biết bọn chúng sẽ làm gì Trình Tư Vy.

Bây giờ tĩnh tâm lại, tôi một mình đánh lại mười mấy tên, đúng là đã bộc lộ toàn bộ tiềm lực của bản thân.

Lúc này phần eo của tôi bắt đầu đau rát, tôi cúi đầu nhìn nhanh một cái, giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục nói chuyện với Trình Tư Vy về vài chủ đề không liên quan.

“Tôi đưa anh về chỗ anh ở nhé?”. Khi vào đến trung tâm thành phố Bình Hải, Trình Tư Vy hỏi tôi.

“Không cần đâu, dừng ở ngã rẽ phía trước cho tôi xuống. Chỗ này cách chỗ tôi ở rất gần, chị không cần phải mua đường đâu, tôi tự về nhà được rồi”. Tôi nói.

Trình Tư Vy cũng không miễn cưỡng, dần dần giảm tốc độ, tấp vào ngã rẽ trước mặt.

“Hay là... Anh đến khách sạn tôi ở nghỉ một lát đã?”. Cô ấy nghĩ một lúc, đột ngột hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, cười với cô ấy.

Chiếc xe dừng lại bên đường, Trình Tư Vy mở túi đưa cho tôi mấy quyển sách cũ mà tôi mua.

Tôi cầm sách, mở cửa chuẩn bị bước xuống.

“Lương Mân,” Trình Tư Vy ngồi ở ghế lái xe, đột nhiên gọi tôi, khi tôi quay người, cô ấy chỉ nói một câu khách sáo: “Cảm ơn anh”.

Đêm lạnh như nước, Trình Tư Vy trong ánh đèn mờ ảo, đẹp đẽ mà yên lặng.

“Tôi về đây”. Tôi khẽ nói một câu, bước một chân ra ngoài xe.

Cô ấy níu cánh tay tôi lại. Những móng tay mỏng manh, vừa lạnh vừa sắc.

Cô ấy nhìn tôi, đột nhiên tiến lại gần, hôn nhẹ lên môi tôi.

“Về sớm đi”. Tôi mở cửa xe.

“Này”. Cô ấy đột nhiên kéo tôi lại, đưa cho tôi một tập tài liệu.

“Cái gì thế?”. Tôi nhận lấy, hỏi lại cô ấy.

“Bản quyền xuất bản tiểu thuyết của Carl Sura”.

22. Chương 22

Đứng ở ngã rẽ, tôi lấy tay ôm eo, nhìn theo chiếc đèn hậu màu đỏ của chiếc Porsche đen dần khuất đi trong tầm mắt, cầm tập tài liệu tiếp nhận bản quyền nặng trĩu, có chút ngơ ngàng.

Trong tay đã có thứ gì đó ướt ướt chảy ra, tôi vẫy tay bắt một chiếc taxi, sau đó trở về Lam Kiều Hoa Uyển.

“Anh bạn, anh đem cái gì lên xe vậy, có mùi gì thế?”. Người lái xe ngồi ở hàng ghế trước vừa lái xe, vừa hỏi tôi.

“Là mùi của bên ngoài thì phải?”. Tôi dựa vào ghế, hạ kính xe xuống, nhìn ra cảnh đêm của thành phố, bình tĩnh nói.

Rất nhanh, xe taxi đã đến Lam Kiều Hoa Uyển. Tôi bảo lái xe chở thẳng tôi đến cửa chung cư số 18, trả xong tiền, cầm những quyển sách cũ mua được xuống xe.

Trong chung cư, đèn điện sáng trưng, bọn họ vẫn chưa đi ngủ. Tôi mở cửa bước vào, giả vờ không nhìn thấy Trình Lộ và Tô Tô ở phòng khách, đi thẳng về phòng mình.

“Anh Tiểu Mân!”. Tô Tô bỗng gọi tôi.

Tôi nhìn cô bé một cái, vẫn đi thẳng về phòng.

“Anh Tiểu Mân, tay anh cầm gì vậy?”. Cô bé không để ý đến vẻ lạnh nhạt của tôi, hiếu kỳ chạy đến, chắn trước đường tôi đi.

“Mua ở hiệu sách cũ, em cầm lấy mà xem”. Tôi đưa những thứ trong tay cho cô bé, vòng qua cô, đi về phòng.

“Anh Tiểu Mân, em bỗng nhớ ra tối qua quên một việc!”. Tô Tô dường như không có chút hứng thú với đồng sách cũ, chặn tôi lại, cười hi hi nói.

“Cái gì?”. Tôi vừa tiếp tục đi về phòng vừa hỏi qua loa.

“Quên kiểm tra xem anh có mặc cái quần lót màu đỏ mà em mua tặng không!”. Tô Tô cười ha ha hỏi tôi.

Cô bé vừa nói vừa đến kéo quần của tôi.

“Tô Tô, đừng đùa nữa”. Tôi giơ tay ngăn cô bé lại.

“Á!!!”.

Đột nhiên, đồng tử đẹp đẽ trong mắt Tô Tô mở to. Cô cúi xuống nhìn chất lỏng màu đỏ tươi còn đang nóng hổi trong tay mình, hét lên đầy sợ hãi và kinh hoàng.

“Anh Tiểu Mân, làm sao anh lại bị thương vậy?”. Trong giọng nói của Tô Tô rõ ràng có tiếng khóc, tiếng hét lên sắc nhọn.

Tôi cố cười: “Không sao, trên đường về không cẩn thận bị ngã, em mau đi rửa sạch máu ở tay đi, đừng làm bẩn đồ đây”.

Tô Tô lắc đầu, sợ hãi nhìn tôi, cô bé vừa nắm cổ tay tôi, vừa hét lên về phía phòng của Hiểu Ngưng: “Chị Hiểu Ngưng! Mau ra đây! Anh Tiểu Mân bị thương!”.

Thấy phòng Hiểu Ngưng mãi không có động tĩnh gì, Tô Tô bỏ tôi ra, vội vàng chạy qua bên đó.

“Á...”. Bên trong lập tức vọng ra tiếng hét kinh hãi của Hiểu Ngưng. Rõ ràng, tay Tô Tô đầy máu, đã làm cho cô ấy khiếp sợ.

Rất nhanh, Hiểu Ngưng từ trong phòng chạy ra, không nói câu nào cởi ngay áo tôi ra, kiểm tra vết thương của tôi.

Chỉ nhìn thấy máu tươi từ vết thương từng giọt từng giọt chảy ra ngoài, dù tôi đã dùng tay bịt lại, nhưng máu vẫn theo ngón tay tôi nhỏ xuống nền nhà.

Trình Lộ nghe thấy tôi bị thương, cũng vội vàng đi tới. Cô ta nhìn thấy những giọt máu trên sàn nhà và một mảng máu loang trên áo tôi, cũng sợ đến nỗi mày chau cả vào.

Còn Linh Huyền nghe thấy tiếng ồn ào và tiếng hét ở phòng khách, cũng ra khỏi phòng. Cô ấy nhìn thấy những vết máu, phản ứng giống hệt Trình Lộ, bịt miệng lại, nhìn tôi vẻ kinh hãi.

“Chị Hiểu Ngưng, chị mau cứu anh ấy!”. Tô Tô không để ý đến máu trên tay mình, co kéo Hiểu Ngưng, miệng phụng phịu, gần như khóc đến nơi.

Đúng thật là, cứ làm như tôi sắp chết đến nơi ấy. Tôi vừa phàn nàn phản ứng của Tô Tô có hơi quá, lại vừa cảm động trước tấm lòng chân thành không hề giả dối của cô bé.

Hơn nữa, chịu đựng gần nửa tiếng đồng hồ, vết thương ở eo của tôi càng ngày càng đau, máu chảy ra ngày càng nhiều. Cũng vì lý do đó, nên tôi mới không để cho Trình Tư Vy đưa tôi về mà giữa đường đòi xuống xe. Nếu không, máu của tôi chảy ra, thấm vào ghế của chiếc xe Porsche, cô ấy sớm muộn cũng sẽ phát hiện. Tôi không muốn cô ấy lo lắng, cũng không muốn cô ấy cảm thấy có lỗi, nên mới cố chịu đựng không thể hiện ra, đến khu trung tâm thành phố liền yêu cầu xuống xe.

Nhưng lúc này, vết thương hình như theo nhịp chuyển động của tôi mà hơi rách ra thêm, đau đớn vô cùng.

“Đưa anh ấy vào phòng, mình sẽ xử lý”. Hiểu Ngưng nhanh chóng kiểm tra vết thương của tôi, căn dặn bọn Tô Tô.

Tô Tô và mọi người không dám chậm trễ, lập tức dìu tôi vào phòng. Tô Tô ở bên trái, Linh Huyền ở bên phải, ngay cả Trình Lộ luôn chống lại tôi cũng lo lắng đứng bên cạnh tôi, bởi vì không có chỗ nào cho cô ta giúp đỡ, nên cô ta chỉ có thể nhẹ nhàng đỡ lưng của tôi.

Về đến phòng mình, tôi vừa ngồi xuống sau một hồi luống cuống dìu đỡ của họ, Hiểu Ngưng liền cầm một đồng thuốc nước và một cuộn băng gạc đi tới.

“Mọi người đi ra cả đi, ở đây giao inh được rồi”. Cô ấy trấn tĩnh nói.

Hiểu Ngưng là người chuyên nghiệp nhất trong tình huống này, Tô Tô và mọi người không dám có bất kỳ phản kháng nào, lần lượt đi ra khỏi phòng tôi.

Khi bọn họ rời khỏi phòng, Hiểu Ngưng cầm băng gạc và thuốc, ngồi bên giường của tôi, bảo tôi: “Cởi áo ra”.

Tôi giơ một tay lên, tay còn lại chỉ vào vết thương, ra hiệu cho cô ấy, lúc này tôi không có cách nào tự cởi áo ra cả.

Hiểu Ngưng không còn cách nào, khẽ thở dài một tiếng, tiến đến phía trước, nắm lấy áo tôi, giúp tôi nhẹ nhàng cởi ra. Cô ấy ở rất gần tôi, vì phải dùng sức giúp tôi cởi áo, cả nửa thân trên dường như sắp áp vào mặt tôi.

Mái tóc ngắn làm nổi lên khuôn mặt thanh tú, vì phải dùng sức nên cô ấy hơi thở gấp. Khuôn ngực cao, tròn mà mềm mại của cô nghiêng nghiêng về phía trước, suýt nữa đè lên mặt tôi.

Cuối cùng, chiếc áo thấm đầy máu của tôi cũng được cô ấy cởi ra. Cô ấy nhìn vào thân thể cũng được coi là cường tráng của tôi, mặt hơi đỏ lên, rồi lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh lạnh băng thường ngày, dùng một chiếc khăn ướt lau sạch máu đọng quanh vết thương, sau đó lấy một chai thuốc nước màu vàng, thấm dấm một cục bông, bôi lên quanh vết thương của tôi.

“Á...”. Thuốc thấm vào vết thương của tôi, đau buốt từng cơn. Tôi không ngờ sự kích thích của loại thuốc sát trùng này mạnh đến vậy, không kìm được tôi kêu lên.

Hiếu Ngưng liếc nhìn tôi vẻ coi thường, còn tôi nghĩ mình chỉ vì một tý đau đớn này mà cũng kêu, liền cảm thấy rất xấu hổ, ngượng ngùng vô cùng.

“Vết thương ngoài da”. Hiếu Ngưng nói.

Câu này nghe có vẻ không có ý gì, nhưng lại làm cho tôi càng mất mặt, dường như những tiếng hò hét lúc nãy ở phòng khách đều do tôi cố ý gây nên.

Nhưng thái độ của cô ấy dù có hơi lạnh nhạt, thủ thuật lại hết sức tỷ mỉ. Cô ấy dùng tay đo vết thương của tôi, phát hiện thấy miếng dán không có cách nào băng kín được vết thương, nên lấy băng gạc ra, kéo ra một đoạn, cuốn quanh phần eo của tôi, từng vòng từng vòng một.

Tôi phối hợp với cô ấy, hai tay giơ lên cao, giống như một con cua lớn vừa được kéo lên bờ.

Tay Hiếu Ngưng rất lạnh lẽo, từng vòng từng vòng rất dịu dàng. Cô ấy áp sát tôi, hai tay liên tục đan vào nhau ở phần bụng và lưng của tôi, cả người dường như sắp sà vào lòng tôi vậy, làm cho tôi cảm thấy rõ ràng sự dịu dàng của cô.

Khi tôi đang cúi đầu, ngẩng nhìn chiếc cổ nồn nà của cô ấy nghĩ ngợi linh tinh thì cô ấy đột nhiên dùng lực thắt chặt dải băng ở eo tôi.

“Á!”, vết thương của tôi đột ngột bị đè nén, bỗng chốc đau đến nỗi tôi lại kêu lên lần nữa.

Hiếu Ngưng cầm kéo, cắt đi phần cuối của dải băng.

Cứ nghĩ đến việc tôi lại kêu to lần nữa trước mặt Hiếu Ngưng, càng cảm thấy mất thể diện, chỉ có thể giả vờ quên đi việc vừa xảy ra, giơ tay sờ phần eo vừa được băng bó, ngượng ngùng ho vài tiếng.

Cái cô Hiếu Ngưng này, lẽ nào biết được bụng mình nghĩ gì? Tôi xoa xoa phần băng ở eo, nhìn cô ấy, bụng đoán già đoán non.

“Đây không phải là vết thương do bị ngã, mà là dao đâm”. Cô ấy vừa thu dọn đồ đạc, vừa nhìn tôi, “Nói thật ra xem nào”.

Hóa ra khi nãy đột ngột thắt chặt dải băng, là cô ấy cố ý trừng phạt tôi vì đã nói dối Tô Tô.

“Nhất định phải nói à?”. Tôi nhìn cô ấy vẻ ngại ngùng. Ý tứ trong lời nói của tôi rõ ràng là không muốn giải thích.

Hiếu Ngưng cười vẻ lãnh đạm như mọi khi, rồi ôm các loại dao, băng gạc, chai thuốc vào lòng, mở cửa đi ra khỏi phòng tôi.

Thì ra cô ấy không hề có ý truy hỏi đến cùng. Đúng là cô gái vừa lạnh lùng như nước lại vừa làm cho người ta cảm thấy thật dễ chịu.

“Anh Tiểu Mân...”. Hiếu Ngưng vừa ra khỏi phòng, Tô Tô lập tức quan tâm chạy ngay vào.

Trong tay cô bé cầm mấy quyển tạp chí và sách cũ mà tôi mua hôm nay: “Cái này là của anh, em mang vào cho anh đây này”.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã của Tô Tô, lại nhìn thấy Linh Huyền và Trình Lộ cũng theo cô bé đi vào thăm tôi, trong lòng tôi rất cảm động.

Đây giống như cảm giác ở “nhà”. Sáng sớm ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy sờ eo mình, cách ba lớp băng gạc, dường như cảm giác vết thương không còn đau nữa. Phương pháp trị liệu của Hiếu Ngưng thật lợi hại.

Tôi đứng lên mặc quần áo, làm vệ sinh cá nhân rồi đi ra khỏi phòng.

“Vết thương đỡ tý nào chưa?”. Linh Huyền nhìn thấy tôi đi ra, hỏi tôi đầu tiên.

“Khỏi nhiều rồi, vốn là vết thương nhẹ, bị Tô Tô hô hoán lên đấy thôi”. Tôi cười với cô ấy. Thực ra vết thương không nhẹ, nhưng tôi không muốn Linh Huyền lo lắng.

Tô Tô giống như một chú thỏ nhỏ gặm bánh mì, nhìn thấy tôi tinh thần sung mãn, tinh nghịch lè lưỡi với tôi.

Trình Lộ cũng nhìn tôi đầy vẻ quan tâm, chỉ là không nói ra mà thôi.

“Trình Lộ, hôm nay tôi muốn xin nghỉ”. Tôi nói.

“Một vết thương nhỏ mà đòi nghỉ hả?”. Trình Lộ hôm qua chính mắt nhìn thấy tôi chảy máu, vừa nãy còn có chút lo lắng, đột nhiên trở mặt vô tình, cố ý hỏi lại tôi một cách lạnh nhạt.

“Chị Lộ Lộ, hôm qua anh Tiểu Mân chảy nhiều máu lắm!”. Tô Tô lập tức nói giúp tôi.

“Đúng đấy, cậu phê chuẩn cho anh ấy nghỉ hôm nay đi”. Linh Huyền cũng đi đến, đứng cạnh tôi.

Trình Lộ nhìn họ, miễn cưỡng ra dáng giám đốc, nói với tôi: “Được thôi, cứ cho là hôm qua anh đã xin phép tôi nghỉ trước rồi, hôm nay không tính là anh bỏ việc, tính cho anh nghỉ không lương”.

cầm lông gà làm lệnh tiễn, còn coi mình là Thiên Bồng Nguyên Soái chắc. Nhưng cũng có mấy người ở cùng cấp trên của mình dưới một mái nhà đâu?

Tôi lườm cô ta, ném cho cô ta thứ mà tôi cầm trong tay.

“Cái gì đây?”. Trình Lộ rút ra, nhìn thấy toàn tiếng Anh chi chút, hỏi tôi.

“Hợp đồng đại diện xuất bản tiểu thuyết của Carl Sura”. Tôi hồ hững nói.

“Thật á?!”. Trình Lộ cầm mấy tờ giấy, kích động đến nổi suýt nữa nhảy căng lên.

“Trình Tư Vy giúp lấy được, cô tìm cách cảm ơn chị ấy đi. Hôm nay trước hết cô giải quyết cho xong cái hợp đồng này, tôi ở nhà thử dịch trước một ít xem sao. Nhanh chóng xuất bản, tranh thủ lấy chút danh tiếng, sẽ có lợi cho việc chúng ta có được dự án bản quyền”.

Tiếng tăm của Carl Sura đến nay đã vang lừng, là ứng cử viên sáng giá cho giải Nobel năm nay, tầm ảnh hưởng của ông ta trong giới xuất bản cũng như trong giới văn hóa không hề nhỏ hơn Tom Cruise trong giới điện ảnh.

Nếu có thể trở thành người đại diện xuất bản bản tiếng Trung của ông ấy thì cũng giống như trở thành người quản lý của Tom Cruise vậy, nói trắng ra là tiền tài như nước, nói văn vẻ thì là tiếng tăm vang dội.

Linh Huyền ở trong bếp thái rau thật thành thực, hương thơm tự nhiên của rau xanh vượt ra phòng bếp bay vào phòng khách.

Linh Huyền đúng là điển hình của mẫu phụ nữ vợ đảm mẹ hiền, vừa xinh đẹp lại hiểu biết, có nghề nghiệp ổn định, không những đảm việc nhà, mà còn không hề cứng nhắc, già nua, chàng trai nào lấy được cô ấy, đúng là hạnh phúc cả đời.

Tôi nhìn qua cửa kính phòng bếp thấy mái tóc dài bồng bềnh theo nhịp động tác cô thái rau, không khỏi có chút xao xuyến.

“Có cần anh giúp gì không?”. Tôi đẩy cửa bước vào.

“Không cần đâu, anh cứ làm việc của anh đi”. Linh Huyền cười với tôi thật ngọt ngào.

“À, cái eo của anh đã đỡ tý nào chưa?”. Cô ấy đột nhiên hỏi.

Tôi xoa xoa eo: “Đã tháo băng ra rồi, không đau nữa”.

Linh Huyền cười thoải mái: “Thế thì tốt”.

Cô ấy rất nhã nhặn mà chân thành, không hề có chút giả dối. Cô ấy biết tôi và Trình Lộ phải thức đêm, đặc biệt làm đồ ăn đêm cho chúng tôi, cùng chúng tôi chia sẻ lo lắng, thật là biết đồng cảm với người khác.

“Anh cũng không đi xem Trình Lộ thế nào, cô ấy về là chui tọt vào phòng làm việc rồi”. Linh Huyền nói.

Tôi so vai: “Anh không muốn làm phiền cô ấy”. Nhìn thấy sắc mặt Linh Huyền chùng xuống, tôi vội nói: “Được rồi, anh đi xem xem cô ấy thế nào”.

Con gái thật kỳ lạ, ví dụ như Hiểu Ngưng và Linh Huyền, tôi đối với Trình Lộ có hơi tốt một chút, bọn họ liền tỏ ra rất hài lòng. Nhưng tôi tiến thêm một bước quan tâm đến Trình Lộ, bọn họ dường như lại không bằng lòng.

Đi đến phòng của Trình Lộ phải đi qua phòng Tô Tô, nhìn qua cửa, tôi thấy Tô Tô đang ngủ gật trước màn hình tinh thể lỏng, nước dãi sắp chảy từ miệng ra bàn đến nơi rồi. Cô bé này đúng là một con sâu lười, tôi nhờ cô bé làm giúp bìa cho cuốn sách mới, lúc này còn chưa đến nửa đêm, cô bé đã ngủ mất rồi.

Tôi đi vào, nhẹ nhàng bế cô bé lên, đặt vào trong chăn. Tóc cô bé rất suôn mềm, lọt qua kẽ tay tôi, vô cùng dễ chịu. Cô bé mặc bộ đồ ngủ con thỏ rất dễ thương, không những chất vải mềm mại như lông thỏ, mà chiếc mũ đằng sau còn có thêm hai cái tai thỏ, làm cho người ta vừa thấy đến là bó tay với cô bé lại vừa thấy buồn cười.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng Tô Tô lại, khi đi qua cửa phòng của Hiểu Ngưng, tôi nhìn thấy cô ấy đang chuyên tâm viết báo cáo. Cô ấy hơi nghiêng đầu, cặp lông mày lá liễu hơi chau lại, thỉnh thoảng lại dừng bút, suy nghĩ hồi lâu. Trông cô ấy cứ như đang trải qua một kỳ thi quan trọng vậy.

Mái tóc ngắn che đi một nửa khuôn mặt thanh tú, mỗi nhịp cô viết trên giấy mái tóc lại nhịp nhàng lay động theo. Qua làn áo ngủ thấy rõ từng đường nét cơ thể cô ấy, đôi bàn chân nhỏ trắng nõn nà giẫm lên trên đôi dép, hai đùi khấp vào, hình như vì đang cố suy nghĩ nên cả cơ thể đều căng thẳng.

Không biết vì sao, tôi rất thích dáng Hiểu Ngưng ngồi yên lặng suy nghĩ. Cô ấy làm tôi nhớ đến một người.

Hiểu Ngưng thấy tôi ở ngoài cửa nhìn, cũng nhìn lại tôi. Tôi lập tức tăng tốc, lướt qua phòng cô ấy.

Cuối cùng, tôi cũng đến được phòng Trình Lộ.

Chỉ thấy Trình Lộ đang cắn bút, vất óc ra để nghĩ từ.

Cộc cộc. Tôi bưng hai bát cháo, một bát đặt trước mặt cô ta, một bát đặt trước tôi.

“Đi một vòng hết chỗ họ, cuối cùng cũng nghĩ đến chỗ tôi hả?”. Trình Lộ ngẩng đầu lên, nói một cách chua chát.

“Ghen à?”. Tôi cười, nhìn mấy trang sách trong tay cô ta, “Được bao nhiêu rồi?”.

“Dịch đến trang thứ mười lăm, thấy khó quá. Sách của Carl Sura, đọc rất dễ hiểu, nhưng phải dịch ra thì rất khó”. Trình Lộ buồn phiền chau mày lại, quả nhiên không có tâm trạng đầu khẩu với tôi.

“Bởi vì tiểu thuyết của ông ấy rất nhiều chỗ có từ địa phương, từ đa nghĩa, còn có một ít thuật ngữ của bang hội Mỹ đúng không? Nhiều khi trong sự hài hước, còn ẩn chứa những triết lý, nếu bỏ qua những cái đó, sẽ làm mất đi ý nghĩa quyển sách này của Carl Sura”. Tôi nói.

Trình Lộ như tìm thấy tri âm, mắt chợt sáng lên: “Anh cũng thấy thế sao?”.

“Khi lần đầu tiên đọc sách của ông ấy tôi đã nghĩ, sách này hay thì hay thật, nhưng nếu dịch sang tiếng Trung, e rằng có chút khó khăn”. Tôi trả lời.

Trình Lộ tán đồng bổ sung: “Đúng vậy, tôi tưởng tôi đã rất hiểu về Carl Sura, nhưng càng đào sâu, càng phát hiện nhiều chỗ không có cách nào hiểu hết được”.

Tôi lắc đầu: “Cô đừng xem nhẹ Carl Sura, quyển sách này bề ngoài chỉ là một quyển tiểu thuyết, kỳ thực nó truyền tải rất nhiều thứ. Chưa đến một trình độ nhất định, rất khó có thể hiểu hết được quyển sách này”.

“Ý anh là tôi chưa đủ trình độ để dịch quyển sách này?”. Trình Lộ nhìn tôi, hỏi.

“Sai, không ai có thể thích hợp hơn cô để dịch quyển này. Cô là giám đốc của phòng bản quyền, là người có óc thưởng thức và giám định văn học nước ngoài giỏi nhất của công ty. Hơn nữa cô thật lòng thích Carl Sura, hiểu quá nửa những điều mà ông ấy muốn gửi gắm”.

Nghe tôi nói vậy, Trình Lộ lại càng tỏ vẻ nghi hoặc: “Thế phần nhỏ mà tôi còn chưa hiểu đó, anh hiểu rồi à?”.

Tôi tự tin cười: “Thực ra là thể này, cái cô hiểu, là phần mà con gái có thể hiểu được, còn cái tôi hiểu, là phần mà chỉ đàn ông mới có thể lĩnh hội được. Trong sách của Carl Sura ẩn chứa khí phách cương trực và những trăn trở trong thế giới tàn bạo vô hình này, những điều này không phải một người con gái như cô có thể dịch ra được”.

Có thể lời của tôi đã xoa dịu cô ta, Trình Lộ lập tức không nói gì nữa.

“Thể này vậy, chúng ta hợp tác, tôi dịch trước một lần, anh giúp tôi trau chuốt lại”. Trình Lộ nghĩ một lát, nói.

Giọng điệu của cô ta, trên thực tế là đang nhờ tôi giúp đỡ.

Tôi không trả lời ngay, mà chỉ vào hai bát cháo trước mặt: “Cháo ngân nhĩ kỳ tử và lê tuyết, bổ dạ dày nhuận phổi, thanh nhiệt sáng mắt, thích hợp nhất làm đồ ăn đêm”.

“Anh nấu à?”. Trình Lộ vừa ăn vừa hỏi.

“Linh Huyền làm đấy, tôi giúp cô bưng qua đây thôi”. Tôi cũng cầm một bát lên ăn.

Trình Lộ cười tủm tỉm: “Hôm nay là lần đầu tôi phát hiện...”.

“Tôi đối với cô rất tốt?”.

Cô ta lắc đầu: “Phát hiện khả năng lĩnh hội của anh rất cao. Anh có thể là nhân viên xuất bản cấp cao không phải chỉ nhờ vào vận may”.

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô ta công khai thừa nhận thực lực của tôi, khiến tôi hơi bất ngờ. Đây có lẽ cũng là lần đầu, tôi và cô ta hòa hợp đến mức khó mà hình dung nổi.

Trình Lộ dù cho có là hổ cái, nhưng trong phòng của cô ta vẫn có mùi hương của phòng con gái, bên ngoài cửa sổ trời đã tối mịt, căn phòng sáng đèn này lại càng trở nên ấm áp.

Tôi biết trình độ ngoại ngữ và trình độ văn học của Trình Lộ đều đã đạt đến mức tương đối, nhưng qua nửa buổi tối, biểu hiện của cô ta làm tôi lại càng thêm khâm phục. Bản gốc tiếng Anh sau khi qua tay cô ta đến chỗ tôi đã trở thành bản tiếng Trung hoa lệ, tôi lại sửa lại tổng quan, biến thành những con chữ mềm mại hơn.

Chúng tôi cùng nhau thảo luận về tính hợp lý của các tình tiết trong truyện và tính trôi chảy mạch lạc của câu văn, bổ sung cho nhau, kiểm tra lẫn nhau, ngày càng ăn ý, ý kiến trái ngược ngày càng ít, ngay cả trong ánh mắt cũng có ý khen ngợi lẫn nhau, cùng đắm chìm trong một thế giới, không hề cảm thấy màn đêm bên ngoài đang dần trôi đi.

Ánh đèn mờ tối, tiếng gió thổi mạnh. Xưa có “hồng tỵ thiên hương dạ độc thư”, nay có “mỹ nữ làm bạn sửa bông”. [hồng tỵ thiên hương dạ độc thư: (tay áo hồng lại thêm mùi thơm), dùng để chỉ người đẹp. Ý cả câu là khi thư sinh đọc sách, miệt mài bài vở còn có mỹ nữ ở bên (BTV).]

Tôi uống nốt bát cháo đã lạnh ngắt, nhìn thấy sắc mặt cô ta tiêu tụy, biết thức đêm với cô ta là rất khổ cực, tôi liền thu lại mấy chục trang bản thảo ở trên bàn cô ta.

“Anh cầm hết đi, tôi dịch thế nào được?”. Cô ta ngẩng đầu nói.

Tôi lắc đầu: “Tôi lấy hết bản thảo là để cô không dịch tiếp nữa. Cô nhìn mình đi, thức đêm mệt quá, mặt trắng bệch ra rồi kìa”.

Nói xong, tôi mới nhận thấy mình thể hiện quá rõ sự quan tâm dành cho cô ta, lập tức giả vờ như chưa nói gì, kéo cô ta đứng dậy, đẩy đến bên giường, bảo cô ta nằm xuống.

Trình Lộ nhìn tôi như nhìn một người ngoài hành tinh, để mặc cho tôi kéo chăn đắp cho, sau đó chầm chầm nhìn tôi đi ra khỏi phòng. Cô ta chắc chắn nghĩ là tôi ốm rồi, tự nhiên lại tốt với cô ta như vậy.

Rời khỏi phòng Trình Lộ, tôi không ngủ, mà ngồi trong phòng mình, dịch tiếp phần của Trình Lộ, cả đêm không ngủ.

23. Chương 23

Ánh mặt trời ở ngoài cửa sổ chiếu lên người cô ta, đem đến cho tôi một cảm giác ngọt ngào. Mái tóc như làn mây, từ vầng trán mịn màng uốn lượn rủ xuống, đôi mắt sâu thẳm với hàng mi dài quyến rũ của cô ta chăm chú nhìn vào trang sách. Cô ta dựa vào ghế, hơi thở nhẹ nhàng và đều đặn, ngón tay thon dài thỉnh thoảng lại lật giở một trang sách, động tác cũng rất tao nhã.

Trong phòng làm việc của phòng bản quyền, khắp nơi đều là những chồng sách cao ngất ngưỡng, giống một góc thư viện chưa được dọn dẹp, ánh nắng chan hòa chiếu qua lớp kính, tạo cho người ta một cảm giác yên bình. Dáng vẻ tĩnh lặng của Trình Lộ dường như làm tôi thấy được hình ảnh thu nhỏ hồi cô ta còn học đại học, đẹp đẽ nhưng không thể với tới được, một cảm giác như thực như mơ.

Tôi chống cằm, cứ thế ngắm nhìn cô ta. Thức đêm ba ngày liền, mắt cô ta vẫn long lanh, da cũng không hề bị khô đi, vẫn sáng mịn đến không ngờ, cũng có thể coi là một kỳ tích. Mấy hôm nay, tôi và Trình Lộ làm việc không ngừng, cuối cùng cũng hoàn thành công việc dịch, tờ bìa do Tô Tô thiết kế cũng làm xong, tôi vô cùng hài lòng. Khổ ba mươi hai, phong cách nhã nhặn, ý vị thâm sâu, cô bé còn khuyến mại thêm cho tôi mấy bức tranh minh họa tự vẽ rất đẹp, bất luận trang bìa hay tranh minh họa đều rất phù hợp với phong cách tiểu thuyết của Carl Sura.

Tiếp theo là quá trình thẩm định bản dịch, hiệu đính, in ấn và phát hành, giao cho phòng biên tập và phòng phát hành của công ty thực hiện. Tiểu thuyết của Carl Sura là một trong những tác phẩm quan trọng nhất công ty phát hành trong thời gian này, chúng tôi sẽ đưa ra thị trường trong thời gian sớm nhất.

Trình Lộ dường như cảm thấy tôi đang nhìn cô ta, liền ngắt đầu: “Ngày mai đi Bắc Kinh, mang thêm nhiều áo vào”.

“Bắc Kinh á?”. Tôi hỏi.

“Mấy ngày nay bận quá, quên nói cho anh biết. Ngày mai có triển lãm sách Bắc Kinh, công ty cử chúng ta đi công tác”.

Cùng Trình Lộ đi công tác?

Nghĩ đến Bắc Kinh, trong lòng tôi chợt thoáng qua một hình bóng.

Vốn dĩ cuối tuần muốn nghỉ ngơi thoải mái, lại bị Trình Lộ sắp xếp cho đi công tác. Nhưng nghĩ đến Trình Lộ thời gian này cũng thức đêm dịch sách giống tôi cũng rất mệt, lòng tôi lại nguôi nguôi.

Rạng sáng ngày thứ bảy, nhân lúc Tô Tô và mọi người còn đang ngủ say, tôi và Trình Lộ đi ra nhà ga. Lần này đi công tác Bắc Kinh, tôi và Trình Lộ thỏa thuận không nói cho Tô Tô, tránh việc cô bé bô lô ba la bàn luận không ngớt thậm chí có thể còn nhân dịp cuối tuần đòi đi cùng chúng tôi, nhưng đi một cách lén lút như vậy, cảm giác như tôi và Trình Lộ bỏ nhà chạy trốn vậy.

Đi ra ngoài, Trình Lộ mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ngang sọc xanh lẫn sọc trắng, đi cùng với một đôi giày vải bạt màu trắng, đơn giản mà nhẹ nhàng. Quen nhìn cô ta mặc đồ công sở, hôm nay thấy ăn mặc kiểu thoải mái như vậy, tôi cứ nghĩ ngờ người trước mặt tôi đây không phải là Trình Lộ, mà là một sinh viên năm ba đại học, vừa tao nhã vừa năng động, chín chắn lại trẻ trung.

“Nghĩ gì thế?”. Trong khoang giường nằm của tàu hỏa, Trình Lộ thấy tôi không ngừng liếc nhìn cô ta, hỏi.

Đúng là quá sức mấy ngày liền, da cô ta có khỏe đến mấy, cuối cùng cũng xuất hiện quầng thâm quanh mắt.

“Không có gì, cô ngủ thêm lúc nữa đi”. Tôi thấy Trình Lộ thật sự mệt mỏi bèn nói.

Trình Lộ không nói gì, chỉ ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ và suy tư.

Tiếng tàu hỏa nghiêng vào đường ray như có tác dụng thôi miên. Trình Lộ nằm ở giường dưới đối diện tôi, dần dần ngủ thiếp đi. Cô ta thở đều đặn, ngực hơi nhấp nhô. Chiếc áo kẻ sọc bằng vải cotton ôm vào thân hình tuyệt mỹ, làm cho những đường nét quyến rũ của cô ta hiện ra rõ ràng.

Tôi lặng lẽ nhìn khuôn mặt trái xoan vừa mạnh mẽ vừa thanh tao ấy, bất giác cũng chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi thức dậy, thấy Trình Lộ đang nằm nghiêng trên giường bên kia, đầu gối lên tay, chăm chăm nhìn tôi.

“Nhìn gì thế, chưa thấy trai đẹp bao giờ à?”. Tôi trợn mắt hỏi.

Cô ta hơi sững ra, mặt hơi đỏ, lập tức nói một cách nũng nịu để che đi sự ngượng ngùng: “Đồ lười, ngủ say như chết!”.

“Đúng là, tôi ngủ thì bận gì đến cô?”. Tôi ngáp một cái, nhìn Trình Lộ mặt ửng hồng, “Còn bao lâu nữa tới Bắc Kinh?”.

“Còn một tiếng nữa”. Cô ta trả lời.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy bên ngoài núi non trập trùng, trong sự hùng vĩ có chút thê lương của hoàng hôn, đúng là đã đến miền bắc.

“Trình Lộ, tư thế cô ngủ rất khó coi”. Tôi ngồi dậy, nói với cô ta.

“Chỗ nào khó coi?!” Trình Lộ lập tức nhướng mày lên, cắn môi, trợn to mắt nhìn tôi.

“Chảy nước dãi khắp nơi, còn gọi tên của một người”. Tôi lừa cô ta.

“Hừ! Tôi gọi tên ai?”. Trình Lộ tức giận nhìn tôi.

“Để tôi nghĩ xem,” tôi sờ sờ cằm, “hình như là cái gì như Lương Mân... Lương Mân...”.

“Anh cút đi!”. Trình Lộ cầm cốc nước bên cạnh giả vờ như muốn đập vào tôi, nghĩ một lúc, hỏi nhỏ: “Tôi gọi tên anh thật à?”.

“Lừa cô thôi, ngốc ạ!”. Tôi cười ha hả.

Trình Lộ hát hăm, cầm một quyển tạp chí ở đầu giường ném về phía tôi.

“Kể ra thì anh hình như có nói mê thật”. Trình Lộ nhìn tôi, nói.

“Tôi nói cái gì? Không phải là hét tên cô đấy chứ?”. Tôi nhìn cô ta, đầy sự nghi hoặc.

“Nghe không rõ, nói mấy câu gì mà “sảnh sảnh sảnh”, sau đó thì không nghe thấy nữa”. Cô ta nói.

Sảnh sảnh sảnh? Lẽ nào hôm qua ngủ mơ tôi gọi tên Cố Sảnh? Cũng không biết vì sao, mỗi lần sắp đến Bắc Kinh, tôi đều nghĩ đến cô ấy.

Nhưng, nếu như Cố Sảnh và Trình Lộ gặp mặt nhau, sẽ thế nào nhỉ? Tôi đột nhiên không dừng được lại nghĩ.

Tàu hỏa lặp lại tiết tấu của nó, cuối cùng cũng đến được Bắc Kinh.

Triển lãm sách ở Bắc Kinh lần này, công ty xuất bản An Mặc của chúng tôi không trưng bày sách mà chỉ đến tham gia triển lãm.

Tuy tôi và Trình Lộ cùng đi công tác, nhưng chắc chắn ở hai phòng khác nhau, chúng tôi đến khách sạn để đồ, tiếp đó, vội vàng đến trung tâm triển lãm.

Quy mô lần này so với mấy năm trước lớn hơn nhiều, trực tiếp liên hệ với phía xuất bản và liên hệ với bên phát hành đều có, các đơn vị kinh doanh sách quy mô lớn và các nhà xuất bản lớn khắp trong cả nước đều tề tựu đông đủ. Thời gian tôi và Trình Lộ bỏ phí trên tàu hỏa quá nhiều, khi đến trung tâm triển lãm, thời gian triển lãm sách ngày hôm đó chỉ còn lại hai tiếng.

Nhưng, triển lãm sách ngày thứ bảy chủ yếu hướng tới các đơn đặt hàng trong giới xuất bản, tôi và Trình Lộ không có nhiệm vụ tiêu thụ sách, chỉ đến xem các đơn vị khác phát hành những sách gì, nên hai tiếng đồng hồ cũng đủ rồi.

Triển lãm chỉ còn có hai tiếng, những cuộc làm ăn còn do dự chưa quyết định đều phải quyết định trong lúc này, người trong trung tâm triển lãm như dòng nước chảy mạnh, dường như có thể cuốn phăng người đi bất

cứ lúc nào. Tôi và Trình Lộ không dám đi cách xa nhau quá, dần dần, hai cánh tay của chúng tôi đã lồng vào nhau.

Các nhà xuất bản ở tầng năm đều có gian triển lãm của riêng mình, tập đoàn xuất bản có gian triển lãm cỡ lớn, doanh nghiệp kinh doanh sách tư nhân chủ yếu tập trung ở tầng hai và tầng ba, doanh nghiệp sách của Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan thì tập trung ở tầng bốn.

Đúng là người trong ngành thì đến xem ngành mình có những phát triển gì, còn người ngoài ngành thì đến để góp vui. Tôi và Trình Lộ đi từng tầng từng tầng một, không phải xem sự trang hoàng lộng lẫy và sự bài trí giá sách của các doanh nghiệp, mà qua những sách mà bọn họ trưng bày, trong bụng nhắm tính những động thái xuất bản chủ yếu của các nhà xuất bản, xu hướng của thị trường trong thời gian gần đây, và tình hình nắm giữ bản quyền của một vài tiểu thuyết đang được yêu thích...

“Tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh thật lợi hại, thuê cả tầng sáu”. Đến tầng sáu, nhìn thấy bảng giới thiệu ở chỗ cầu thang tự động, Trình Lộ ngạc nhiên nói.

“Bắc Kinh là sân nhà của bọn họ, đương nhiên phải hoành tráng rồi”, tôi nói. Trong ấn tượng của tôi, nghiệp vụ bản quyền của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh rất có thực lực, là ứng cử viên nặng ký của dự án bản quyền Wolters Kluwer, cũng là đối thủ cạnh tranh của công ty xuất bản An Mặc chúng tôi về nghiệp vụ bản quyền.

“Cũng không biết gần đây bọn họ chủ yếu phát hành sách gì”. Trình Lộ cũng rất tò mò, có ý thăm dò địch thủ, kéo tôi đi vào trong.

Mặc dù tầng sáu rộng rãi người không đông lắm, nhưng cô ta lại quên bỏ tay tôi ra. Chiến trường, Trở về, Họng súng.

Ba tờ áp phích cỡ lớn treo ngay ở vị trí bắt mắt nhất của gian triển lãm.

“Những sách mới mà họ sắp phát hành? Chưa nghe thấy bao giờ”. Trình Lộ kéo tôi đi đến phía trước, nói đầy vẻ nghi hoặc.

Rồi, khi ánh mắt của chúng tôi chuyển tới vị trí tên tác giả, cả hai đều kinh ngạc.

Carl Sura!

“Bọn họ, làm sao có thể...”. Trình Lộ quay đầu nhìn tôi, chợt nhận thấy cô ta vẫn còn khoắc tay tôi, như điện giật vội vàng bỏ cánh tay tôi ra.

“Chắc là... ba quyển tiểu thuyết khác ngoài quyển My WWorld”. Tôi nghĩ một lúc, nói. Xem ra, có hơi nan giải đây, vốn tưởng rằng chỉ một mình chúng tôi có thể xuất bản tiểu thuyết của Carl Sura, phản ứng của thị trường đương nhiên sẽ tốt, tiện đà giành luôn cả dự án bản quyền của Wolters Kluwer cũng không chừng, bây giờ lại phát hiện đối thủ cạnh tranh của chúng tôi có trong tay những ba quyển tiểu thuyết của Carl Sura!

Trình Lộ chau mày buồn rầu, chắc chắn cũng cảm thấy khó tin. Hơn nữa, từ ba tờ áp phích tuyên truyền được treo ở triển lãm có thể thấy, sự ra đời của ba cuốn tiểu thuyết này chỉ là việc trong chớp mắt mà thôi!

Ngay lập tức, tâm trạng của tôi và Trình Lộ đều như bị rơi xuống đáy vực.

“Nhưng chúng ta xuất bản tác phẩm mới của Carl Sura, hơn nữa My World hay hơn cả ba tác phẩm trước, cũng có thể coi là một ưu thế”. Tôi an ủi cô ấy.

“Ừm, cũng may là đến xem triển lãm, nếu không hoàn toàn không biết người ta đã bóp trứng cổ họng mình”. Trình Lộ gật đầu, có cảm giác như người gặp nạn mà thoát chết vậy.

Tôi nhìn ba tờ áp phích được thiết kế tinh xảo đẹp đẽ, đột nhiên cảm thấy phong cách này có chút quen thuộc.

“Không biết là ai, lại có thể một lần có được bản quyền tiếng Trung của những ba cuốn tiểu thuyết của Carl Sura nhỉ?”. Tôi cẩn thận xem xét những thông tin của ba tờ áp phích, bùi ngùi nói.

“Là tôi”. Một lời đáp lạnh lạnh vang lên từ phía sau lưng tôi.

Âm thanh quen thuộc này... Cả người tôi run bắn, vội vàng quay lưng lại.

“Cố... Sảnh?”. Tôi lùi lại nửa bước, tim đập loạn xạ, không dám tin vào mắt mình.

“Lâu lắm không gặp, bạn cũ”. Cô ấy lạnh nhạt nhìn tôi, nói.

Cô ấy mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ áo hai tầng cho cảm giác tinh tế tuyệt đẹp, phong cách nhã nhặn không phô trương. Kết hợp với sợi dây chuyền ngọc trai đen làm nền, trông cô ấy thật nổi bật và cao quý.

Khuôn mặt nhỏ nhắn và xinh đẹp của cô ấy vẫn giống như khi còn là sinh viên, vừa mạnh mẽ vừa xinh xắn. Ánh mắt vẫn như trước, vừa trong trẻo vừa sáng ngời.

Mấy cái cặp tóc màu xanh đơn giản vén mái tóc đen tuyền trước trán lên, càng làm nổi rõ những đường nét gợi cảm trên khuôn mặt cô ấy. Hai năm không gặp, so với trước đây cô ấy ngày càng xuất sắc.

Thấy một mỹ nhân duyên dáng như vậy đột ngột xuất hiện, Trình Lộ vừa có chút nghi hoặc lại vừa có chút phòng bị.

Còn tôi không hề có chuẩn bị gì về tâm lý, trong lòng lạnh buốt. Tôi nhìn chằm chằm cô ấy, một người có thể đối phó bất cứ tình huống nào như tôi, lúc này tim cũng đập loạn xạ. Nhưng bề ngoài, tôi vẫn phải cố gắng giữ bình tĩnh.

Cố Sảnh nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Trình Lộ bên cạnh: “Đây là...”.

“Tôi là giám đốc phòng bản quyền của công ty xuất bản An Mặc, Trình Lộ. Lần đầu gặp mặt”. Trình Lộ phóng khoáng giới thiệu về mình, rút ra một tờ danh thiếp, đưa cho Cố Sảnh, rồi như chợt nhớ ra điều gì liền nói “Hình như tôi từng nhìn thấy chị trong tập ảnh của Lương Mân...”.

Cố Sảnh cũng rút ra một tờ danh thiếp, trao cho Trình Lộ, rồi nhìn tôi, cười nhẹ nhàng: “Không ngờ anh vẫn còn giữ những bức ảnh đó”.

Tôi ngại ngừng cười, bụng nghĩ Trình Lộ xem trộm ảnh của tôi lúc nào, lẽ nào là thu thập bằng chứng xem tôi có phải là gay không? Đột nhiên nghe thấy Trình Lộ cầm tờ danh thiếp bên cạnh tôi, nói: “Hóa ra chị Cố là phó giám đốc phòng thị trường của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh, thất lễ thất lễ”.

24. Chương 24

Trình Lộ chỉ là tiện miệng khen xã giao, tôi thì lại kinh ngạc vô cùng!

Nếu tôi không nhớ nhầm, Cố Sảnh phải làm việc trong trụ sở chính của Ngân hàng Trung Quốc chứ! Tại sao cô ấy lại nhảy từ lĩnh vực ngân hàng sang lĩnh vực xuất bản? Nghĩ một lúc, đầu óc hỗn loạn của tôi dần sáng ra, hôm nay là triển lãm trong ngành, nếu như Cố Sảnh không phải là người trong ngành xuất bản, thì làm sao lại đến đây chứ?

Nhưng, trong thời gian chưa đến hai năm, cô ấy đã làm đến chức phó giám đốc phòng thị trường của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh rồi sao?!

Trình Lộ cất danh thiếp đi, liếc mắt nhìn tôi, rõ ràng như đang nói: Bản quyền của ba quyển tiểu thuyết của Carl Sura lần này, vừa đúng rơi vào tay bạn học cũ của anh.

Cố Sảnh cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ nhỏ màu bạc, rồi nhìn tôi: “Vẫn còn sớm, chúng ta tìm chỗ nào ngồi nói chuyện đi”.

Nhìn dáng vẻ cao quý, cử chỉ tao nhã của cô ấy, lòng tôi bỗng nhiên có gì đó khác lạ.

“Để hôm khác đi, tôi còn phải đi xem tiếp triển lãm cùng với bạn gái của tôi”. Tôi cầm lấy cổ tay của Trình Lộ, đáp. Cố Sảnh nhìn tôi, lại nhìn Trình Lộ, lẩm bẩm nói: “Bạn gái?”.

“Ừ, dự định tháng năm năm sau kết hôn”. Tay tôi đan vào tay Trình Lộ, mạnh mẽ kéo cô ta về phía mình, nói với Cố Sảnh.

Hôm nay khi đến khách sạn, Trình Lộ đã thay chiếc áo hai màu đen trắng, có sự hấp dẫn của một phụ nữ trưởng thành, vẻ ngoài của Trình Lộ ở đâu cũng không hề thua kém bất cứ người đẹp nào, với chiều ột mét bảy, so với Cố Sảnh cô ta có phần thắng thế hơn.

Lúc này cô ta bị tôi nắm tay, muốn rút ra, nhưng bị tôi âm thầm giữ chặt.

Nghe thấy tôi nói thế, thần sắc của Cố Sảnh có chút ngạc nhiên. Ánh mắt cô ấy như chấn động, miệng cố gượng cười: “Thế thì tôi xin chúc mừng hai người trước nhé”.

“Còn cô? Lúc nào kết hôn?”. Tôi nắm tay Trình Lộ, kéo cô ta về phía mình, lại hỏi Cố Sảnh.

“Tôi?”. Cố Sảnh cười vẻ khổ tâm, “Một mình nhiều năm nay, vì mãi không quên được một người”.

Lúc này, mấy người công nhân bê một cái hòm lớn đi từ phía cầu thang đến, ba người chúng tôi tự giác lùi lại hai bước.

Chiếc hòm chia ba người chúng tôi thành hai bên, chặn tầm nhìn của Cố Sảnh lại. Trình Lộ nhân cơ hội trốn mắt lườm tôi, vẻ mặt đầy sự trách cứ và bất mãn. Còn tôi cũng dùng ánh mắt để áp chế cô ta, muốn cô ta tiếp tục phối hợp.

Chiếc hòm đi qua, ánh mắt của chúng tôi và Cố Sảnh lại gặp nhau. Trình Lộ ngay lập tức lại nở nụ cười ngọt ngào với Cố Sảnh, giữ chặt ngón tay tôi, hơi dựa vào vai tôi nữa.

“Triển lãm sắp kết thúc, tôi còn vài việc phải làm, nếu các bạn đã có kế hoạch rồi, thì hôm khác chúng ta liên lạc vậy”, Cố Sảnh nhìn thấy phía dưới lại có mấy cái hòm chuẩn bị được bê lên, nói.

“Có dịp cùng nhau đi uống trà nhé. Tôi ở Bắc Kinh khoảng hai ngày”. Tôi nói với cô ấy.

“Để có thời gian rảnh đã”. Cô ấy cười vẻ buồn buồn, đi về phía gian hàng trưng bày của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh.

Nhìn cô ấy đi xa, Trình Lộ đang chuẩn bị bỏ tay tôi ra, không ngờ Cố Sảnh bất ngờ quay đầu lại, cô ta lại vội vàng kéo ngón tay tôi, cúi đầu nở một nụ cười ngọt ngào.

“Chị Trình Lộ, phải cẩn thận đấy. Anh ấy rất đào hoa”. Cố Sảnh nhắc nhở Trình Lộ, sau đó đi vào trong phòng làm việc tạm thời ở tầng sáu của tập đoàn, không hề quay đầu lại lần nữa.

“Bạn gái thời đại học?”. Nhìn theo bóng dáng Cố Sảnh khuất dần ở chỗ rẽ, Trình Lộ rút tay về, hỏi tôi.

“Cứ cho là vậy đi”. Tôi cũng nhìn về phía đó, nói nhỏ.

“Tháng năm năm sau kết hôn hả? Anh nói dối cũng giỏi ghê nhỉ”. Trình Lộ nhướn mày, bất mãn nhìn tôi.

“Lần trước bố mẹ cô đến Bình Hải, chẳng phải tôi cũng giúp cô che giấu đấy thôi. Tôi còn không biết đã gọi bao nhiêu câu “mẹ”, cô không nhớ gì sao?”. Tôi lườm cô ta, men theo cầu thang đi xuống.

“Sĩ diện cũng không phải sĩ diện kiểu ấy chứ? Trong lòng anh có ma quỷ hả?”. Trình Lộ đuổi theo, đến bên tôi, hỏi.

“Nếu như cô gặp phải bạn trai cũ, sẽ có phản ứng thế nào?”. Tôi hỏi ngược lại cô ta.

“Cô ấy là bạn gái thời đại học của anh? Lại nhỉ, anh bị gay cơ mà?”. Trình Lộ liên tiếp hỏi. Ngay sau đó, cô ta như chợt hiểu ra lại nói một câu: “ồ, hóa ra vì cô ta mà anh mới trở thành người không thích con gái”.

Tôi nhìn lướt qua cô ta, ngại giải thích dài dòng, nghĩ một lúc, lại hỏi: “Thế, bố mẹ cô sau đó không nói gì à?”.

“Cái gì?”

“Thì về việc của chúng ta ấy”.

“Có cái gì mà nói, chỉ giục tôi kết hôn thôi. Bố mẹ tôi xem ra rất hài lòng về anh”. Trình Lộ nhìn tôi vui mừng ra mặt, đột ngột đổi vẻ mặt coi thường: “Hừ, ai thêm kết hôn với gay như anh?”.

Tôi không thềm để ý đến cô ta, tiếp tục đi xuống cầu thang.

“Này, tôi hỏi anh một câu nghiêm túc, người mà cô ấy nói là không quên được ấy, có phải là anh không?”. Trình Lộ cuối cùng không tào lao nữa, nghiêm túc nhìn tôi.

“Tôi làm sao mà biết được?”. Tôi tránh ánh mắt của cô ta, rẽ sang bên trái, đi vào những gian triển lãm khác ở tầng năm.

Chỉ là, tôi không còn tâm trí nào mà xem những tài liệu quảng bá của các đơn vị khác nữa, đi một vòng như cưỡi ngựa xem hoa, thấy triển lãm sắp đóng cửa, tôi liền kéo Trình Lộ nhanh chóng rời khỏi trung tâm triển lãm.

“Này, tôi không thể làm bạn gái không công của anh được”. Ra đến bên ngoài, Trình Lộ nói.

Tôi hiểu ý của cô ta: “Cô muốn gì?”.

“Cái tôi muốn là, hôm nay tôi muốn mua gì thì được mua cái đấy”. Trình Lộ nhân cơ hội, trả miếng vụ bố mẹ cô ta đến Bình Hải.

Tôi nghĩ còn ngày mai nữa, không chừng còn phải nhờ Trình Lộ giả làm bạn gái, thế là cắn răng: “Tối đa ba nghìn tệ”.

Trình Lộ liếc nhìn tôi: “Đồng ý. Nhưng tôi còn phải nói thêm câu này, đây là tâm lý chạy trốn điển hình của đàn ông. Đàn ông đều như thế, gặp lại bạn gái cũ, nếu như để cho họ biết mình vẫn còn độc thân, sẽ cảm thấy rất mất mặt”.

Tôi chả buồn đấu khẩu với cô ta, vẫy một chiếc xe taxi, rồi đẩy cô ta vào trong.

Trình Lộ nhớ rõ sự khốn đốn lần trước, lần này quyết trả đũa tôi một quả, đến khu mua sắm, thích gì lấy nấy, những thứ đồ trước đây nhìn thấy ở Bình Hải không nỡ mua, ở Bắc Kinh cô ta không đắn đo chút nào, không thềm khách khí với cái thẻ ngân hàng của tôi.

Nhưng, khi cô ta bước ra từ phòng thử đồ, tôi chợt nghi ngờ không biết mình có bị hoa mắt hay không.

Vai trần gợi cảm, ống tay áo kiểu công chúa ngọt ngào, họa tiết trang trí dẹt móc, thiết kế ôm sát phần eo, kết hợp với chiếc váy ngắn bó sát... Trong phút chốc hoàn thành việc biến hóa một cô gái công sở thành một phụ nữ dịu dàng.

Không ngờ Trình Lộ cũng mặc những loại quần áo theo phong cách này. Tôi đánh giá phụ nữ đúng là quá phiền diện rồi.

Nhìn cái cổ trống trơn của cô ta, tôi tiến đến, tự tay đeo lên một sợi dây chuyền mặt đá đỏ.

Trình Lộ vừa vui mừng vừa thấy khó hiểu, nhìn tôi.

“Lát nữa mời cô đi ăn đồ Tây, mặc đơn giản quá làm mất mặt tôi”. Tôi nói.

Trình Lộ lườm lườm tôi: “Lương tâm trời dậy hả?”.

Dưới hào quang của đá quý, trong ánh mắt của cô ta, dường như lấp lánh sự cảm động.

Tôi chỉ tay vào trán cô ta: “Quần áo một nghìn tệ, dây chuyền một nghìn năm trăm tệ, đồ ăn Tây năm trăm tệ, tôi không nợ cô, cô cũng giúp tôi diễn nốt vở kịch này”.

Khuôn mặt vốn đang rạng rỡ của Trình Lộ đột nhiên tối sầm, cô ta đi về phía thang máy. Cô ta làm sao biết được, tôi thấy mấy ngày hôm nay cô ta vất vả, mua ít đồ để bù đắp. Quán ăn Tây ở Hậu Hải Bắc Kinh, cách trung tâm không xa. Phía xa bên kia hồ, liễu rủ mơ hồ, những con thuyền lay động. Còn trong nhà hàng đầy phong vị hiện đại này, ánh sáng phản chiếu qua tường kính và mặt sàn bóng loáng, tạo ra một sắc thái mộng ảo.

Trong ánh nền vàng, sắc mặt Trình Lộ hồng hào. Trên cái cổ trắng ngần của cô ta là sợi dây chuyền đá quý lấp lánh đỏ, đôi vai tròn lẳn giống như sự điểm xuyết của thiên nhiên, toát lên vẻ rạng rỡ thần bí của làn da.

Dáng vẻ khi cô ta ăn trông rất tao nhã, ánh mắt cũng thật dịu dàng. Mấy người đàn ông ngồi bàn bên cạnh lần lượt hướng ánh mắt về phía chúng tôi.

Tôi uống rượu vang, nhìn cô ta, không ngờ Trình Lộ cũng có thể đẹp đến vậy.

Mà đây, hình như là lần đầu tiên tôi và Trình Lộ hẹn hò riêng.

Tôi chắc không thích cô nàng này đâu chứ?

Trong lòng tôi đột nhiên tự vấn.

Từ nhà hàng đi ra, đã là tám giờ tối. Phố quán bar trên đường Hậu Hải cũng đúng là lúc náo nhiệt nhất. Tôi và Trình Lộ không có kế hoạch gì thêm, vai kề vai đi về phía cửa chợ Hoa Sen để ra về, đột nhiên gặp ngay Cố Sảnh và bạn cô ấy.

Chúng tôi đều đã nhìn thấy đối phương, quay người bỏ đi là không thể được. Mà mấy người bạn của Cố Sảnh tôi đều quen cả, đều là người trong giới xuất bản, lần này đến đây để tham gia triển lãm.

Trình Lộ nhìn tôi, cô ta biết tôi không có ý sắp đặt, chỉ có thể trực diện đối mặt.

“Sao tình cờ vậy?”, Cố Sảnh cùng với mấy người bạn đi đến phía chúng tôi, lên tiếng.

“Đúng vậy”. Tôi nắm tay Trình Lộ, “Tôi và cô ấy đến đây ăn tối”.

“Tôi và mấy người bạn thì đến uống rượu nói chuyện, hay chúng ta cùng đi đi?”, Cố Sảnh tiếp tục hỏi.

“Thôi, chúng tôi phải về rồi”. Trình Lộ bước lên một bước, nói thay tôi.

Lúc này, Trình Lộ mặc bộ quần áo mà tôi mới mua cho lúc chiều, đeo sợi dây chuyền đá đỏ, lại cao quý quyến rũ. Chất vải lụa màu sáng nhạt, ôm lấy thân hình cô, làm nổi bật khuôn ngực, khá gợi cảm, váy ngắn vừa đủ làm nổi bật lên độ dài của đôi chân đẹp, làm thân hình mét bảy của cô ta càng trở nên thanh thoát.

Còn Cố Sảnh mặc một chiếc áo sườn xám màu tối, trong sắc đêm cũng đẹp để vô cùng. Chiếc áo phối hợp tinh tế với làn da trắng nõn nà của cô ấy, tao nhã mà hiền hòa, chất liệu vải như suối tự nhiên rủ xuống, phần xẻ của chiếc sườn xám cũng làm lộ ra đôi chân thon dài, lại thêm vào đôi giày cao gót xinh xắn làm thân hình mỹ lệ của cô ấy càng trở nên quyến rũ. Chiếc vòng trên cổ tay của cô ấy mang màu sắc dân tộc, như một nét điểm xuyết cho cả bộ trang phục, vừa rạng ngời vừa lóa mắt.

Vừa hay bọn họ đều mặc chất liệu tơ tằm, ánh sáng chiếu lên trang phục họ mặc đều phản chiếu lên người đối diện. Cũng không biết tại sao, hai người đứng đối diện nhau, làm tôi có cảm giác như họ đang âm thầm so bì vậy.

Ánh đèn của phố quán bar muôn màu muôn vẻ. Thân hình của Trình Lộ mặc đồ Âu cực kỳ đẹp đẽ, còn thân hình của Cố Sảnh mặc quần áo kiểu Trung Quốc càng toát lên vẻ trang nhã, hôm nay cả hai đều vô cùng xinh đẹp, kẻ tám lạng người nửa cân, trong phút chốc, không ai lấn át được ai.

“Lộ Lộ, chúng ta đi thôi”. Nhìn thấy ánh mắt họ sắp tóe lửa đến nơi, tôi kéo Trình Lộ bước đi.

“Lương Mân! Lần này nếu như tôi thua anh, tôi tự động rút lui”, Cố Sảnh hét lớn về phía tôi.

Tôi biết cô ấy muốn nói đến tiểu thuyết của Carl Sura, cũng như cuộc cạnh tranh giành dự án của VVolters Klavver nữa. Haizz, người phụ nữ này, ở đại học cũng đối đầu với tôi, tốt nghiệp rồi vẫn muốn đối đầu.

“Naïve”. Đi ra khỏi chợ Hoa Sen, Trình Lộ nói với tôi một câu.

“Gì cơ?”. Tôi nhìn cô ta, hỏi.

“Không phải à? Lấy tôi ra để chọc tức bạn gái, đồ con nít”. Trình Lộ cong môi vẻ không bằng lòng.

“Có phải vì cô không thắng được cô ấy, nên trong lòng không thoải mái chứ gì?”. Tôi quay đầu nhìn cô ta.

“Hừ!”. Trình Lộ vênh mặt lên. về đến khách sạn, tôi cũng không đôi co với cô ta nữa, mỗi người về phòng mình nghỉ ngơi. Áp lực của công việc làm cho tôi và Trình Lộ không dám sơ xuất. Đặc biệt là, tôi không muốn thua Cố Sảnh. Cái chiêu giấu trời vượt biển của cô ấy thật quá lợi hại.

Ngày thứ hai, chúng tôi ăn mặc chỉnh tề, đi đến trung tâm triển lãm gần đó. Hôm nay Trình Lộ mặc áo sơ mi màu hồng phấn đơn giản, trông rất nhã. Cô ta đi dép cao gót, thân hình so với hôm qua càng đầy đặn hơn. Qua lớp vải mỏng, tôi nhìn thấy chiếc áo ngực bằng ren trơn, làm nổi lên thân hình quyến rũ, rất kêu gọi.

Tôi vốn cho rằng Trình Lộ thuộc tuýp mỹ nữ khí chất, vì thế bình thường không để ý đến thân hình cô ta, trên thực tế, ngoài bản thân cô ta không hài lòng với bộ ngực của mình ra, trong mắt mọi người, cô ta đã là mỹ nhân tuyệt sắc rồi. Hôm nay cô ta mặc đẹp như thế này, hình như còn muốn so bì với ai nữa?

Attachment:

Tratronic24.jpg [129.56 KiB | Đã xem 105 lần] Tratronic24.jpg [129.56 KiB | Đã xem 105 lần]

Ở cửa ra vào của trung tâm triển lãm, người ra vào đã tấp nập. Hôm qua là triển lãm đặt hàng của nội bộ ngành xuất bản, còn hôm nay là ngày mở cửa tự do. Sự theo đuổi đời sống văn hóa của nhân dân thủ đô quả nhiên vượt ra khỏi sự mong đợi của tôi.

Tôi lên tầng sáu tìm một vòng, nhưng không hề thấy bóng dáng của Cố Sảnh.

“Tìm cô ta à?”. Trình Lộ có vẻ hơi ghen tức, hỏi tôi.

Tôi mỉm cười, cũng không phủ nhận.

“Những nơi quy mô nhỏ thế này, chắc cô ta không thèm đến đâu”. Trình Lộ ghen tức ra mặt, quay lưng đi về phía cầu thang.

“Cơ gian của đại giám đốc Trình quả là không nhỏ”. Tôi đi theo.

Nhưng ngay khi chúng tôi chuẩn bị đi xuống, cổ nhạc thanh tao vang lên từ phía gian triển lãm trung tâm.

Chỉ thấy ở gian trung tâm của tầng sáu, ánh đèn sáng rực, Cố Sảnh mặc một bộ đồ màu trắng, tay nắm micro, xuất hiện trên sân khấu đó. Cô ấy thanh cao thoát tục, vẻ mặt tự nhiên, rất có khí chất, như thần tiên trên cao đứng nhìn xuống chúng sinh bên dưới.

“Cô em áo trắng kia đẹp quá”. Một người phóng viên trẻ tuổi đứng phía sau bàn tán.

“Cô ta là phó giám đốc phòng thị trường của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh, trước đây từng làm ở phòng thị trường của trụ sở chính Ngân hàng Bắc Kinh, lương vốn rất cao, lại nhảy qua bên này, đãi ngộ còn không bằng lúc trước, không biết cô ta nghĩ cái gì”.

“Không phải chứ, làm gì có người nhảy việc như vậy?”.

“Đúng là như thế, tôi có người bạn làm ở tạp chí “Tháng mười”, là anh ta nói với tôi như vậy. Kể ra, trong tập đoàn cũng có nhiều chủ biên và tổng biên tập còn độc thân theo đuổi cô ta lắm”.

“Tào lao, đẹp như thế, là tôi tôi cũng theo đuổi”.

“Anh á? Con trai của phó giám đốc ngân hàng trước đây cô ta làm còn không theo đuổi được nữa là...”.

Tôi và Trình Lộ đứng phía sau, đúng lúc nghe được mấy tay phóng viên bàn luận về Cố Sảnh.

“Cô ấy đối với anh đúng là tình nghĩa sâu nặng”. Trình Lộ ghé tai tôi, nói nhỏ.

Tôi lườm cô ta, dùng sức kéo cô ta đến bên mình, nắm chặt lấy cánh tay nõn nà tưởng như có thể búng ra nước của cô ta. Tay cô ta trắng lại mềm mềm, nhỏ nhắn mịn màng, sờ vào thật tình cũng rất thoải mái. Dù sao hôm nay cũng đã “mua” cô ta làm bạn gái rồi, tranh thủ một tý cũng không hề gì.

Trình Lộ đau, khẽ kêu lên một tiếng.

Phía trước, mấy người phóng viên quay lại nhìn chúng tôi, tiếp tục bộc lộ bản tính háo sắc, xì xào bàn tán: “Cô gái đằng sau cũng đẹp lắm”.

Câu này, vọng đến tai của Trình Lộ, làm cô ta có chút đắc ý.

“Nhưng hình như là công ty nhỏ thôi”. Bọn họ nhìn tấm thẻ của Trình Lộ, nói tiếp một câu, rồi tiếp tục dồn ánh mắt vào Cố Sảnh ở phía trước.

Câu nói này lập tức khiến sắc mặt của Trình Lộ tối sầm. Nhìn Trình Lộ tức đến nổi nghiêng rằng, tôi ghé sát: “Yên tâm, chúng ta sẽ không thua đâu”.

Lúc này, trên sân khấu có mấy nhân viên xuất hiện, đẩy bìa mẫu ba quyển tiểu thuyết của Carl Sura đã được phóng to ra giữa sân khấu.

Thiết kế bìa của ba quyển tiểu thuyết có thể được ca ngợi là hoa mỹ. Phong cách của chúng cũng thống nhất, có thể thấy tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh lần này muốn xuất bản ba quyển tiểu thuyết của Carl Sura thành một bộ.

“Bọn họ chắc chắn cũng muốn đoạt được quyển sách mới trong tay chúng ta”. Trình Lộ nói nhỏ với tôi.

“Chắc chắn rồi, bốn quyển tiểu thuyết của một tác giả cùng xuất bản một lúc, bản quyền lại không cùng một chỗ, bọn họ còn muốn tập hợp chúng lại hơn chúng ta nhiều”.

“Nếu như bọn họ trả giá năm triệu, chúng ta có bán không?”. Trình Lộ nghĩ ra một câu hỏi, liền hỏi tôi.

“Không bán. Ai nói công ty nhỏ không đấu được với tập đoàn lớn? Chúng ta thử đấu với họ một trận xem”. Tôi nhìn lên Cố Sảnh chậm rãi nói.

Trong lúc tôi và Trình Lộ nói chuyện, bốn phía bắt đầu vang lên một bản nhạc nhẹ nhàng, Cố Sảnh cầm micro, bắt đầu phát biểu.

Vì lần giới thiệu sách mới này, cô ấy còn mời mấy tác giả nổi tiếng ở Bắc Kinh đến làm khách mời. So với hình thức ra đầu phố hô hào giới thiệu của những nhà xuất bản khác, sự quảng bá gián tiếp bằng hình thức phỏng vấn mà Cố Sảnh áp dụng quả thực rất mới mẻ. Nhưng cũng phải nói thêm, bọn họ có ưu thế sân nhà, lại là anh lớn trong giới xuất bản, đương nhiên có lợi thế ấy.

Ngồi giữa sân khấu được bài trí một cách tao nhã như vậy, Cố Sảnh và mấy vị tác giả nổi tiếng từ tốn luận bàn, từ biểu tượng trong tiểu thuyết của Carl Sura đến ý nghĩa sâu xa của nó, kiến thức của cô ấy cũng không hề thua kém các tác giả nổi tiếng.

Mới vào ngành xuất bản non nửa năm, đã đạt đến trình độ như vậy, năng lực học tập quả nhiên rất cao. Nhìn thấy Cố Sảnh giống như một MC nổi tiếng thông thả tự nhiên dẫn dắt các chủ đề, trong lòng tôi thầm khâm phục.

Ánh đèn chan hòa và âm nhạc du dương, lại thêm vào hương thơm của trà Phổ Nhĩ được đưa tới trước mặt mỗi người nghe, buổi quảng bá sách của Cố Sảnh, đây ắp không khí sách vở yên tĩnh.

Do chỗ ngồi không đủ, rất nhiều người chỉ có thể đứng, bọn họ đều nghe rất say mê, không ai bỏ đi giữa chừng cả.

“Bạn học của anh giỏi thật đấy”. Trình Lộ nghe một lúc, quay lại nói với tôi.

“Chúng ta nếu như có nguồn nhân lực dồi dào như thế này, chưa chắc đã làm không bằng bọn họ. Đây đều là vấn đề về hình thức thôi, nhìn thị trường thì sẽ rõ chân tướng ngay”.

Trên sân khấu, Cố Sảnh bắt đầu tổng kết quan điểm của cô ấy: “Thứ mà những quyển sách best seller bán là một ý niệm, ý niệm đó là linh hồn của thị trường xuất bản, chỉ có nội dung có chất lượng cao, mới có thể đem đến cho độc giả sự cảm nhận đẹp đẽ nhất. Mà cái gọi là chất lượng cao, không chỉ là chất lượng cao của chính quyển sách đó, trên đó còn là chất lượng cao trong phương thức tiến hành các thao tác...”.

Ánh mắt của cô ấy xa xăm nhìn thẳng vào tôi lúc đó đang đứng ở hàng phía sau, dường như có chút thách thức. “Đi thôi, không muốn nghe nữa”. Tôi kéo Trình Lộ ra phía sau đám đông.

Nhìn tôi và Trình Lộ rời đi, Cố Sảnh dừng lại vài giây, tiếp theo, lại nói: “Ba quyển tiểu thuyết này, tuần sau sẽ ra mắt, hôm nay đặt hàng, đều sẽ được giảm giá 30%”.

Các nhà kinh doanh trong đám người xem không ngồi im thêm nữa, tranh nhau tiến lên phía trước.

Cố Sảnh ngang nhiên ra mắt ba cuốn tiểu thuyết của Carl Sura, tạo nên hàng đụt sóng lớn trong triển lãm lần này, hơn nữa lại xuất bản trước chúng tôi, cục diện như vậy làm chúng tôi rất bị động, làm loạn hoàn toàn kế hoạch quảng bá sách mới trong dự kiến của chúng tôi. Tôi và Trình Lộ biết lần này phải dồn hết

sức ra để ứng phó, không hề dám lơ là, lập tức đổi vé tàu thành vé máy bay, chuẩn bị nhanh chóng đưa ra điều chỉnh và sắp xếp.

Hành trình ngắn ngủi với hai tiếng bay, nên tôi và Trình Lộ về đến chung cư mới có bảy giờ tối. Dự báo thời tiết nói Bình Hải có mưa to, nhưng may thay chuyến bay của chúng tôi không bị hoãn. Trên đường về, tôi còn nhận được tin nhắn của Cố Sảnh hẹn tôi uống trà, cô ấy không biết rằng tôi đã về đến Bình Hải rồi.

“Được lắm, anh chị vụng trộm đi Bắc Kinh cũng không thềm nói với bọn em!”.

Tôi và Trình Lộ vừa bước vào, Tô Tô chạy lại như một cơn lốc, dùng nắm đấm nhỏ nhỏ của cô bé đấm loạn xạ vào ngực tôi.

“Chính vì sự em lằng nhằng đòi đi theo, nên mới không cho em biết”. Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bé, cười nói.

“Haizz, em vẫn chưa được đi Bắc Kinh bao giờ”. Tô Tô nhìn tôi đầy vẻ tiếc nuối, đột nhiên lại giơ tay ra, “Quà đâu?”.

“Quà gì?”.

“Vịt quay Bắc Kinh! Hoặc thứ gì ngon ấy!”. Tô Tô chu môi lại, giống như đang trừng phạt tôi. Hiểu Ngưng và Linh Huyền đứng bên cạnh, chỉ mãi xem kịch hay, không ai giúp tôi cả. Tôi và Trình Lộ đi Bắc Kinh, cũng giấu họ, xem ra họ cũng hơi không bằng lòng. Tôi ngại ngùng nhìn Tô Tô, lần này tôi và Trình Lộ ở Bắc Kinh bận tới mắt tới mũi, làm gì có thời gian rảnh rỗi đi mua quà.

“Tôi đi liên hệ với phòng biên tập và phòng phát hành, xem sách của chúng ta có thể xuất bản sớm nhất vào lúc nào”. Trình Lộ nói với tôi một câu, rồi đi về phòng cô ấy.

Nhìn Trình Lộ vẻ mặt nghiêm túc, Tô Tô không dám làm nũng với cô ta, nên cứ lằng nhằng theo tôi.

Bên ngoài mấy tiếng sấm sét rạch ngang trời, dự báo một trận mưa to gió lớn sắp xảy ra.

“Không! Anh Tiểu Mân không mua quà cho em, em không vui đâu!”. Tô Tô lắc lắc đầu, mượn cớ để không nhẽo, nói.

“Sấm em không sợ nữa à? Ngoan, ngủ sớm đi nhé, hôm nay em ngủ với Hiểu Ngưng hoặc chị đều được”. Linh Huyền khuyên cô bé.

“Em muốn ngủ ở phòng anh Tiểu Mân!”. Tô Tô nói kiên quyết, xem ra tối nay chắc chắn “ăn thịt” tôi rồi.

Bên ngoài lại vang lên một tiếng sấm nữa.

“Được rồi, ngủ ở phòng của Lương Mân, ngủ ngoan đấy nhé”. Linh Huyền biết Tô Tô không chịu bỏ cuộc, thân nhiên thay tôi đồng ý. Hiểu Ngưng đứng bên cạnh, cũng không có ý phản đối.

Đồng thời, Linh Huyền cũng nháy mắt với tôi, tôi chỉ có thể ngậm ngùi chấp nhận. Tôi có cảm giác bốn người họ rất miễn cảm với những ngày trời mưa gió, đặc biệt là ba người bọn Linh Huyền cực kỳ cẩn thận.

Dưới sự sắp xếp của Linh Huyền, mấy phút sau, Tô Tô ôm cái gối hình hoạt hình đi vào phòng tôi. Cô bé mặc chiếc váy ngủ hai dây, khuôn mặt mỹ miều, những lọn tóc đen như lụa buông thẳng xuống phía sau lưng, tạo cho tôi ảo giác “trưởng thành và đầy mê hoặc”.

“Anh Tiểu Mân, bên ngoài có sấm, em không ngủ được”. Cô bé vừa nói, vừa trèo lên đầu giường tôi. Giọng nói trong trẻo lập tức làm tan vỡ ảo giác vừa rồi của tôi.

“Ngủ ở bên anh Tiểu Mân là ngon nhất”. Cô bé nghiêng vai, “thoăn thoắt” chui vào trong chăn của tôi. Rõ ràng, lần trước ném “cửa ngọt”, lần này trời lại mưa, cô bé nhất định phải ngủ ở bên tôi.

Trời ơi, một lần hai lần còn được, ba lần bốn lần thì tôi làm sao mà chịu nổi? Bọn Linh Huyền đúng là coi cô bé là đứa trẻ con, hơn nữa lại quá tin tưởng tôi thì phải? Nếu bọn họ biết tôi không phải là gay thật, chắc sẽ xé xác tôi ra mất.

Đùng... Bên ngoài lại vang lên một tiếng sấm cực lớn.

“Á...”. Tô Tô hét lên, rụt đầu trốn vào chăn của tôi.

Nhìn cô bé sợ đến mức ấy, tôi cũng không nở lòng nào.

“Tô Tô, đây là lần cuối cùng nhé”. Tôi lấy ra từ chiếc tủ bên cạnh giường một chiếc chăn, đắp riêng cho cô bé.

“Vâng...”. Tô Tô ngoan ngoãn gật đầu, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy năm ngón tay tôi.

Tôi nghĩ về chuyện tiểu thuyết của Carl Sura, trong tiếng sấm đì đùng, không biết lúc nào, cũng ngủ thiếp đi.

Àm...

Nửa đêm, tiếng sấm to như tiếng một tòa nhà bị đổ sập vang lên, làm tôi giật mình tỉnh giấc.

Tô Tô chắc không bị giật mình chứ. Tôi vội vàng quay đầu, nhìn Tô Tô ở bên cạnh.

Chỉ thấy Tô Tô đang mở to đôi mắt thuần khiết, nhìn tôi. Nhìn bộ dạng của cô bé, hình như đã nhìn tôi lâu lắm rồi.

“Anh là ai?”. Cô bé đột nhiên hỏi.

Ánh mắt trong trẻo như băng tuyết ở Bắc Cực, không hề có bất kỳ sự sợ hãi nào.

“Anh... anh là Lương Mân”. Tôi nhìn cô bé, nói.

“Lương Mân”. Cô bé thăm đọc một lần cái tên của tôi, “Hình như có chút ấn tượng”.

Đùng... Bên ngoài lại vang lên một tràng sấm.

Nhưng Tô Tô không chút sợ hãi, yên lặng và nhìn tôi đầy nghi hoặc.

“Tô Tô, em sao thế?”. Tôi cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, lắc lắc bàn tay nhỏ của cô bé, hỏi.

Cô bé nhìn tôi vài giây, đột nhiên nói: “Chúng ta đi chơi đi”.

Tôi ngạc nhiên nhìn cô bé: “Bây giờ là nửa đêm, bên ngoài còn đang mưa”.

Nói đến đây, tôi đột nhiên nghi ngờ hay hôm nay cô bé bị dính mưa phát sốt nên nói linh tinh, đưa tay sờ lên trán cô bé.

Không ngờ, Tô Tô quay đầu lại, nhanh chóng tránh khỏi bàn tay tôi, quay người ra khỏi giường, cầm chiếc áo khoác da của tôi để trên bàn, đi chân không ra cửa, đồng thời, lạnh nhạt nói: “Bên ngoài chỉ có sấm thôi, không mưa”.

“Tô Tô...”. Tôi vội vàng trở dậy, nhưng lúc này cô bé đã đi ra đến phòng khách.

“Tôi phải ra ngoài, anh có đưa tôi đi hay không?”. Cô bé quay đầu lại, nhìn tôi, hỏi.

“Nửa đêm nửa hôm, chạy ra ngoài làm gì?”. Tôi vừa hỏi lại, vừa thăm dò vẻ mặt của cô bé.

Cô bé đưa tay lấy con dao nhỏ ở đĩa hoa quả trong phòng khách, nhẹ nhàng ghì vào cổ tay của chính mình, tiếp đó, nghiêng đầu nhìn tôi: “Bây giờ thì sao?”.

“Này, em đừng làm thế”. Tôi nhìn thấy lưỡi dao sắc nhọn được đặt ngay trên những mạch máu xanh nhỏ bé, lập tức hoảng hốt.

Cô bé cười cười, bước ra cửa chung cư, đi một đôi sandal.

Tiếp đó, cô bé quay lại, nhìn tôi lần nữa, rồi giơ tay lên: “Anh đi hay không?”.

“Anh...”. Tôi do dự, nhìn vào phòng của bạn Linh Huyền.

Phòng khách không bật đèn, ánh đèn trong phòng tôi hắt ra. Tô Tô lắc lắc còn dao gọt hoa quả trong tay, ánh sáng lạnh lẽo phản chiếu, ép tôi phải quyết định.

“Suyt”. Hình như nghi ngờ tôi có thể sẽ gọi bạn Linh Huyền tỉnh giấc, Tô Tô đưa ngón tay lên miệng, nhắc nhở tôi đừng có lên tiếng.

Tôi cầm chìa khóa xe đặt ở phòng khách, cẩn thận nhìn cô bé rồi đi ra cửa, đi giày vào. Ra đến bên ngoài, tôi mở cửa xe, Tô Tô nhanh chóng ngồi lên.

Cô bé ghì dao vào cổ tôi.

“Không cần phải vậy chứ?”. Tôi liếc mắt nhìn cô bé, hỏi.

Cô bé dùng dao ghì chặt cổ tôi, hơi nhấc lên phía trên.

Mũi dao lạnh sắc ghì vào cổ tôi. Đây không còn là uy hiếp nữa, mà là bắt cóc. Nhìn ánh mắt bình tĩnh của cô bé, tôi hoàn toàn không tìm thấy cảm giác đáng yêu thường ngày nữa.

Lại nghĩ đến bộ dạng của bọn Linh Huyền như sắp nghênh địch trong những ngày mưa gió, tôi bắt đầu hiểu đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tôi nhẹ nhàng khởi động xe, đi về phía cổng khu nhà. Bên ngoài đúng như cô bé nói, không mưa, chỉ có tiếng sấm ầm ầm không dứt.

“Thật phiền phức, mỗi lần ra ngoài toàn là trời mưa”. Tô Tô lẩm bẩm một câu, tiếp tục ghì con dao vào cổ tôi, “Đi vào trung tâm”.

Thực ra, với thân thủ của tôi, nháy mắt có thể khắc chế được cô bé. Chỉ là chiêu “tay không đoạt đao” cần tốc độ và lực cực kỳ mạnh, rất có thể sẽ làm gãy cánh tay nhỏ nhắn nà của cô bé.

Tôi bình tĩnh lái xe ra khỏi cổng lớn của khu nhà, trên đường không có bóng dáng của một chiếc xe nào. Những vũng nước đọng dưới ánh đèn đường trông như những hòn đảo nhỏ màu trắng, trải dài đến tận cuối con đường.

Những tia chớp chợt ẩn chợt hiện rạch ngang trời, nhảy nhót trong những tầng mây, cả thành phố đều đã chìm vào giấc ngủ say.

“Em có phải là Tô Tô không?”. Lái được một lúc, tôi hỏi cô bé.

“Tô Tô là ai?”. Cô bé hỏi lại tôi, chau mày, nghĩ ngợi một hồi, “Cái tên rất quen”.

“Em là người hay là ma?”. Tôi tiếp tục hỏi.

“Linh tinh, tôi đương nhiên là người”. Cô bé có hơi bực mình, ghì chặt dao vào cổ tôi, sau đó lại tự nói với mình: “Nhưng cũng kỳ lạ, tất cả ký ức mà tôi có đều liên quan đến những ngày mưa”.

Cô bé đột nhiên nhìn tôi chằm chằm: “Anh là ai? Anh là bạn trai hay chồng của tôi?”.

“Thật sự em không nhớ gì à?”. Tôi ngờ vực nhìn vào “phần tử nguy hiểm”, chậm chậm dừng xe lại.

Cô bé lắc đầu, lại tiếp tục hỏi tôi: “Tại sao tôi lại ngủ bên cạnh anh?”.

“Em sợ sấm, nên đến phòng anh ngủ”.

“Anh là anh trai của tôi?”.

“Không phải”. Tôi trả lời.

Tô Tô lại chau mày, muốn nghĩ cho bằng được một vài manh mối, nhưng lại không thể nghĩ ra bất cứ điều gì. Cô bé đột ngột thu dao về, mở cửa xe, bước ra.

“Tô Tô!”. Tôi vội vàng mở cửa bên kia ra, đuổi theo.

“Tôi không phải là Tô Tô”. Cô bé quay lại nhìn tôi, lại đặt con dao gọt hoa quả lên cổ tay. Tôi dừng lại, duy trì khoảng cách nửa mét, hỏi cô bé: “Thế em tên gì?”.

“Tôi... tôi cũng không biết”. Cô bé nhìn tôi, “Hay là anh đặt cho tôi một cái tên?”.

“Hả?”. Tôi kinh ngạc nhìn cô bé, rõ ràng trước mặt tôi lúc này là Tô Tô, nhưng lại có một cảm giác hoàn toàn khác lạ.

“Này, chúng ta đi chơi đi”. Cô bé nhìn tôi, đột nhiên lại nói.

Tôi nhìn cô bé: “Chơi? Chơi cái gì?”.

“Chơi công viên”. Cô bé cười cười.

“Em không sợ lạnh à?”. Tôi thấy trong gió lạnh, cô bé chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, chợt có chút lo lắng.

Cô bé nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy một cửa hàng quần áo ở phía đối diện, lập tức nhặt một hòn đá trên đường, ném vút đi.

Choang! Tấm cửa sổ bằng kính của cửa hàng vỡ vụn.

Lập tức, tiếng còi báo động vang lên.

Cô bé chạy vào đó, lấy từ bên trong ra mấy bộ quần áo, tiếp đó chạy về bên tôi, nhìn thấy tôi đứng như trời trồng nhìn cô bé, liền đẩy tôi: “Đồ ngốc! Còn không chạy mau?”.

Lúc này tôi mới giật mình, kéo tay cô bé chui vào trong xe, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Cô bé ngồi trong xe thay quần áo, khi tôi quay người nhìn lại, suýt nữa trợn lồi mắt! Chỉ thấy một màu xanh cực kỳ xa hoa, qua đường cắt may của chiếc cổ bẻ, làm nổi bật đường nét chiếc cổ và bờ vai Tô Tô, phần đăng ten xếp nếp trong suốt ở phần vai, kết hợp với những chiếc cúc thủy tinh hình bông hoa, trông vô cùng gợi cảm. Bên trong là một chiếc áo hai dây tạo cảm giác tầng lớp, dây đai ở eo ôm lấy đường eo nhỏ nhắn của Tô Tô, làm nổi bật lên vòng eo hoàn mỹ, hoa văn bắt mắt thể hiện được khí chất của một cô gái thành thị cá tính.

Đường nét của quần áo như một bức tranh trừu tượng, màu sắc thanh nhẹ và những hoa văn mơ hồ hư ảo, đem đến mùi vị thật nhẹ nhàng của mùa hạ sớm, vô cùng diễm lệ. Khí chất nữ tính và chín chắn toát ra từ bên trong của cô bé quét sạch đi phong cách ngọt ngào đáng yêu thường ngày!

Sự thay đổi lớn lao này tạo thành sự tương phản mạnh đến nỗi làm tôi gần như không thể thở được.

Đẹp kinh ngạc!

Tim tôi đập nhanh, thật sự không thể ngờ, Tô Tô có thể ăn mặc kiểu chín chắn và mê hồn như vậy!

“À, nhân tiện cũng lấy trộm cho anh một bộ. Bây giờ tôi và anh là đồng bọn”.

Cô bé ném cho tôi một bộ plet màu đen, làm tôi đỏ khốc đỏ cười. Tiếp đó, cô bé tiến lại gần nhìn tôi: “Tôi cảm thấy chúng ta quen nhau rất lâu rồi”.

“ Bao lâu?”.

“Không biết, chỉ cảm thấy anh rất thân thuộc”. Nói đến đây, cô bé đột nhiên lại rút dao ra, ghì vào cổ tôi, “Đưa tôi đi công viên”.

“Được thôi, đưa em đi công viên”. Tôi biết công viên Bình Hải sáu giờ tối đã đóng cửa, liền lái xe đưa cô bé đi, để cho cô bé từ bỏ ý nghĩ đó.

Cô bé yên tâm ngồi trên ghế, vừa lấy dao ghì vào cổ tôi, vừa ngân nga một điệu gì đó mà tôi không biết, trong đôi mắt trong như nước hồ thu, lại có chút lẳng lơ.

Tuy bị cô bé lấy dao ghì vào cổ, nhưng thật lạ, tôi không hề sợ chút nào, dường như không cảm thấy ác ý ở nơi cô.

Tôi lái xe đến cửa công viên, tưởng rằng nó đã đóng cửa, nhưng hôm nay công viên đèn đuốc sáng trưng. Tôi ngửa mặt nhìn quả bóng bay khổng lồ đang đung đưa ở cửa ra vào, phát hiện bên trên có viết “Lễ hội Carnival trò chơi lần thứ sáu”.

Tôi kinh ngạc nhìn cô bé, lòng thì nghĩ cô nhóc này số cũng may mắn quá. Công viên quy mô lớn mới mở cửa không lâu của Bình Hải, đúng lúc đang tổ chức Carnival, cuối tuần mở cửa cả đêm.

“Ha ha...”. Cô bé nhảy ra khỏi xe, vội vàng chạy về phía chỗ bán vé, lúc này tôi mới nhớ ra, cô bé vẫn còn cầm chiếc áo khoác da của tôi. Nhìn thấy mình vẫn còn đang mặc quần áo ngủ, tôi chỉ có thể mặc bộ đồ mà cô bé trộm được.

Cô bé nhanh chóng mua hai vé, kéo tay tôi vui sướng đi vào trong công viên. Nhìn dáng vẻ vui sướng ấy, tôi hơi có chút không hiểu, cô bé rốt cuộc là Tô Tô hay là một người khác.

Công viên buổi đêm ánh đèn lấp lánh, dường như còn đẹp hơn cả ban ngày. Vừa vào công viên, cô bé đã mua luôn một chiếc bơm phát sáng hình sừng bò đeo vào đầu, vô cùng đáng yêu.

“Thưởng cho anh một cái kẹo bông!”. Tô Tô cầm ví tiền của tôi, mua hai cây kẹo bông rất to, đặt một cây vào tay tôi.

Có lẽ là cô bé rất xinh đẹp, lại đeo chiếc bơm sừng bò kiểu ma quỷ và ăn kẹo bông nên lại càng dễ thương, những cậu con trai đi qua đều nhìn về phía chúng tôi. Còn Tô Tô không hề để ý, kiêu ngạo nhìn bọn họ, rồi càng khoắc chặt tay tôi hơn, làm bọn họ vừa ngưỡng mộ vừa đổ kỵ. Còn con dao gọt hoa quả không biết bị cô bé vứt đi đâu rồi.

“Được rồi, chúng ta đi chơi đi!”. Cô bé ăn hết cây kẹo bông, nở một nụ cười thoải mái, nắm chặt tay tôi, cùng tôi chạy đến cửa ra vào của trò thuyền xuyên mây.

Đây không phải lần đầu tôi đến công viên, nhưng một mình đi với con gái đến công viên chơi buổi đêm như thế này thì đây mới là lần đầu.

Vì buổi tối vừa mưa một trận, người trong công viên không nhiều, chúng tôi không cần xếp hàng, muốn chơi gì thì chơi, ở đây thật giống như công viên của riêng hai chúng tôi vậy. Nhưng tôi không hiểu, tại sao tôi phải chơi cùng cô bé, người con gái trước mắt tôi bây giờ có phải Tô Tô không? Tôi đang chơi với Tô Tô hay chơi với một người khác? Buổi tối với vô vàn những điều chưa biết, chiếc tàu lượn lao đi trong đêm tối, ánh đèn đủ màu sắc như đường hầm không gian lướt qua người chúng tôi, cô bé nắm chặt tay tôi, gào to hết sức.

Một lúc sau hầu như những trò chơi cảm giác mạnh chúng tôi đều đã chơi hết, cũng gần hết đêm rồi. Chợt phát hiện đã lâu lắm rồi tôi không điên cuồng như thế này. Còn “Tô Tô” người đẩy mồ hôi, cũng hơi mệt.

Đột nhiên, cô bé lại cao hứng nắm lấy tay tôi, kéo tôi chạy đi: “Bánh xe mặt trời!”.

Tôi bỗng nhớ ra Tô Tô thích nhất là trò chơi này, mấy ngày trước còn nhõng nhẽo đòi đi cùng tôi... Cô nhóc này, rốt cuộc có phải là Tô Tô hay không?

Tôi ngẩng đầu nhìn bánh xe, lại nhìn sắc trời phía sau, bầu trời vốn một màu đen kịt đã mờ mờ sáng, bình minh sắp đến.

Bánh xe khổng lồ chuyển động, đem theo tôi và cô bé chậm chậm đi lên phía trên. Người chơi vắng vẻ, khoang của chúng tôi trước sau đều không có người, lúc này bánh xe chuyển động cực kỳ chậm.

“Tô Tô” nhàn nhã tựa người vào cửa kính, thưởng thức cảnh vật bên dưới.

Bánh xe càng lên cao, những trò chơi lúc nãy chúng tôi cùng chơi dần hiện ra trước mắt. Đột nhiên, cô bé nghiêng đầu, dựa vào vai tôi. Cơ thể thơm tho của cô bé thật mềm mại, ánh mắt vừa tinh nghịch, lại vừa giáo hoạt và tinh quái.

“Em...”. Tôi nhìn cô bé, đang định nói, cô bé liền cười, nũng nịu nói: “Mãi chả tìm thấy chỗ nào để hôn anh cả”.

Nghe thấy cô bé nói vậy, tim tôi đập thành thịch. Quả nhiên, cô nhóc này không phải đến đây để ngắm cảnh mà có ý đồ khác.

Không đợi tôi phản ứng, cô bé thuận thế ngồi dậy, nhanh nhẹn lật người, vốn đang dựa lưng vào tôi, giờ đã biến thành quỳ rũ cúi xuống, đôi tay nhỏ nhắn mịn màng, như con rắn nhỏ, vòng quanh cổ tôi, kéo đầu tôi xuống.

Tôi bị cô bé ghì chặt vào môi, ngớ ngàng không nói được câu nào.

Cơ thể đầy đặn của cô bé ép sát vào ngực tôi, đôi tay loạn xạ ôm lấy cổ tôi. Không thể không nói, cô ấy hôn rất tệ. Nhưng đôi môi mọng và mùi hương quỳ rũ lại khiến người ta đắm chìm và đầy dư vị.

Hơi thở của cô bé trở nên gấp gáp, hai tay từ cổ áo luồn vào trong áo tôi, nhưng lại không biết tiếp tục thế nào. Tôi đỡ lấy cô bé, muốn dứt ra, nhưng lại sợ làm tổn thương cô bé. Nghe nói những người mộng du, nếu đột ngột đánh thức họ, sẽ làm họ bị tổn thương nặng nề.

Đột nhiên, cô bé mạnh mẽ đẩy tôi ra.

“Chỉ có tôi được chủ động, không cho phép anh chủ động”. Cô bé trợn mắt, nói.

Gió lạnh buổi sớm thổi qua trán cô bé, làm bay bay làn tóc. Khuôn mặt nhỏ xinh còn hơi ửng đỏ, ánh mắt lại vô cùng hung hăng.

Tôi ngại ngùng cười xòa, nhận thấy mình đang làm chuyện không hay với Tô Tô, trong lòng hơi bất an.

“Em yêu anh. Từ hôm nay trở đi, anh là bạn trai của em”. Cô bé nắm lấy cổ áo vest của tôi, tuyên bố dứt khoát.

“Anh còn chưa đồng ý mà”. Tôi nói.

“Không đồng ý cũng phải đồng ý!”. Cô bé đẩy tôi ra trước mặt, ngang ngược định hôn tôi lần nữa.

Nhìn thấy cô bé giống như một con khỉ ham ăn, nhảy nhót trong lòng tôi, tôi vừa tức vừa thấy buồn cười, vội vàng ngăn cô bé lại, cố ý tỏ ra bất lực thốt lên: “Haizz, đúng là không hiểu thế nào là lãng mạn cả!”.

“Cái gì mà lãng mạn với không lãng mạn!”. Cô bé nôn nóng như có lửa đốt, bỏ hai tay tôi ra, lại tiếp tục định hôn tôi.

Tôi vội vàng lùi lại phía sau, tránh khỏi cặp môi nhỏ của cô bé, rồi nắm chặt cổ tay nòn nà của cô, ôm cô bé vào lòng. Cô bé rất khỏe, nhưng trong sự khống chế của tôi, cũng không thể thoát ra được.

“Nhìn xem, cảnh bên ngoài thật đẹp, bỏ lỡ thì phí lắm”. Tôi dùng cằm ghì chặt vai cô bé, chỉ ra phía ngoài, nói.

Theo hướng tay tôi chỉ, Tô Tô cũng nhìn ra phía ngoài.

Lúc này đúng là thời khắc bóng tối và ánh sáng giao thoa, ánh sáng ẩn trong tầng mây ở phương đông chậm chạp lộ ra, phần còn lại của thế giới vẫn còn bị bóng tối bao phủ.

Khoang xe của chúng tôi sắp đến đỉnh cao nhất của bánh xe mặt trời, cả thành phố dường như cũng để lộ ra vẻ ngủ say của nó, ánh đèn thừa thốt, giống như một bầu trời sao ứng với bầu trời trên cao.

Cảnh đẹp dường này, có một cảm giác tráng lệ hùng vĩ. Đây là cảnh tượng mà ngồi bánh xe mặt trời vào ban ngày không bao giờ có thể thấy được.

Đúng vào lúc trái tim tôi đang rung động, cứ nghĩ rằng cô bé cũng sẽ bị cảnh đẹp tráng lệ bên ngoài hấp dẫn, thì tôi lại phát hiện cô bé vừa hơi hiếu kỳ nhìn cảnh quan bên ngoài, vừa nhìn tôi hy vọng

mong chờ.

Ánh mắt này rõ ràng đang nói: Bây giờ đã hôn được chưa?

Về mặt này của cô bé, càng làm tôi vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ có thể tiếp tục ghì chặt cô bé.

Ở chân trời sáng lên tia sáng thực sự đầu tiên.

Tiếp theo đó, hàng vạn tia sáng chọc thủng màn mây, tỏa ra từ cuối chân trời!

Chúng tôi ở trên đỉnh của bánh xe mặt trời, tận mắt ngắm nhìn mặt trời mọc!

Nhìn thấy cảnh sắc tráng lệ này, cô bé cuối cùng cũng bị chấn động, quay đầu lại, nhìn ánh sáng màu vàng xuyên qua tầng mây, lao về phía chúng tôi.

Nhìn bộ dạng ngạc nhiên vô cùng của cô bé, rõ ràng là lần đầu nhìn thấy mặt trời mọc. Tôi để cô bé tựa vào lòng mình, nhẹ nhàng ôm rồi hôn lên mái tóc tơ. Bỗng dưng tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, như thể người tôi đang ôm trong lòng chính là người con gái số mệnh đã an bài sẽ ở bên tôi kiếp này. Có lẽ vì ánh sáng hơi chói mắt, cô bé hơi quay đầu lại, nhào vào lòng tôi.

Giây phút mặt trời chiếu rọi trái đất này, cô bé dường như đã bị cảm động, ánh mắt rạng ngời, ánh lên những ánh nhìn ấm áp.

“Anh Tiểu Mân?”. Cô bé nghi hoặc thốt lên.

“Tại sao em lại ở đây?”. Cô bé phát hiện mình đang ở trên bánh xe mặt trời, mà tôi lại đang ôm cô bé, ngạc nhiên hỏi.

“Anh... Đây...”. Tôi vô cùng hoang mang, không biết phải trả lời thế nào.

Đúng lúc này, Tô Tô sau một đêm vui chơi thỏa thích, chợt mệt mỏi, đổ vào lòng tôi, ngủ thiếp đi.

Sự việc biến chuyển quá nhanh, tôi không kịp phản ứng. Nhìn cô bé lại chìm vào giấc ngủ say, tôi không dám đánh thức, khoang xe xuống đến mặt đất, tôi ôm cô bé, rón rén đi ra khỏi công viên, đặt cô bé vào trong xe, nhanh chóng lái xe về Lam Kiều Hoa Uyển. Chung cư vẫn yên lặng, chỉ có phòng tôi còn sáng một ánh đèn mờ mờ. Ba người họ vẫn đang ngủ.

Tôi bế Tô Tô đi vào trong chung cư. Cơ thể Tô Tô rất nhỏ nhắn, cô bé có một cơ thể duyên dáng yêu kiều của một thiếu nữ, nhưng vẫn có vẻ mềm mại và làn da láng mịn của trẻ con, ngoài việc tuổi còn nhỏ và khí chất còn chưa đủ ra, tất cả các mặt khác, tuyệt đối là một mỹ nữ tuyệt trần.

“Ngoan, về phòng mình ngủ đi, bên ngoài không còn sấm nữa rồi”. Tôi ôm cô bé đi về phòng, đặt cô bé lên chiếc giường nhỏ màu hồng.

“Vâng...”. Tô Tô nửa tỉnh nửa mê trả lời, chớp mắt đã ngủ say.

Tôi thay áo cho cô bé, giúp cô mặc quần áo ngủ vào. Cái cảm giác như đi ăn trộm này, bán Tô Tô đi rồi lại mua Tô Tô về, làm tôi cảm thấy mình giống như một kẻ buôn người. Nhưng, tôi bị cô bé chiếm lấy làm bạn trai, bị cô ấy “cưỡng hôn”, sau này còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, hóa ra sói già đóng giả cừu non ở đây lại là Tô Tô...

Trên bầu trời bên ngoài cửa sổ, những ngôi sao dần dần lộ ra khỏi tầng mây. Hôm nay thời tiết đẹp. Không biết bạn Linh Huyền có biết chuyện tôi và Tô Tô đi du ngoạn lúc nửa đêm hay không. Tôi thở dài một hơi, cảm thấy mệt mỏi rã rời, bèn về phòng ngủ.

25. Chương 25

Khi tỉnh dậy, ánh mặt trời chiếu vào lan can. Trong vườn hoa bên ngoài cửa sổ, chim hót vang hòa với hương hoa.

Tôi lật chăn ra, nhìn thấy mình hầu như toàn thân không mặc gì, chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót. Bên cạnh là một cái chăn trống không, cảm giác như là Tô Tô thức suốt một đêm mưa gió, đến sáng sớm thì tự rời khỏi phòng tôi, đi ra phòng khách ăn sáng rồi.

Những hồi ức mơ hồ lẫn lộn tới qua hiện ra trong đầu tôi.

Không lẽ mình nằm mơ?... Tôi nhìn ra bầu trời đẹp bên ngoài, gơ tay day day vào huyết Thái Dương.

Trên tường treo một bộ plet màu đen lạ lẫm.

Lòng tôi lạnh băng, nghĩ đến cảnh tới qua, đột nhiên có chút căng thẳng. Hôm qua hồ đồ quá, cứ tưởng mình đang nằm mơ nữa, hôm nay nghĩ lại “Tô Tô” thần bí của đêm qua, bỗng thấy thấp thỏm không yên.

Ding ding ding... Báo thức của điện thoại đột nhiên kêu to làm tôi giật mình.

Tôi hít một hơi dài, lấy lại tinh thần, lấy quần áo trong tủ ra mặc vào, rồi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Tôi ra khỏi phòng, khi đến phòng khách, nhìn thấy Tô Tô đang ngoan ngoãn giúp Hiểu Ngưng làm điểm tâm sáng.

Nếu trong phòng tôi không tự dưng xuất hiện bộ plet đen, tôi vẫn cứ nghi ngờ mọi thứ đều bình thường.

Tô Tô nhìn thấy tôi đi ra khỏi phòng, cười hi hi chạy đến: “Anh Tiểu Mân! Em làm bánh gato cho anh nè!”.

Cô bé mặc chiếc áo bông in hoa, vẫn như mọi khi, vừa trong sáng vừa nghịch ngợm.

Nhìn dáng vẻ cô bé, hình như đã hoàn toàn quên chuyện xảy ra đêm qua.

Đúng lúc tôi đang ăn bánh, cô bé đột ngột hỏi tôi: “Anh Tiểu Mân, hôn thì có cảm giác thế nào?”.

“Ấy... Sao tự dưng lại hỏi anh cái này?”. Tôi nhìn cô bé vẻ kỳ lạ.

“Chỉ là... muốn hỏi thôi mà”, sắc mặt của Tô Tô hơi đỏ lên.

Cô bé nói tiếp: “Em hỏi chị Linh Huyền, chị ấy bảo là không biết. Rồi em đi hỏi chị Hiểu Ngưng, chị ấy không chịu nói gì cả”.

“Rút cuộc là sao lại tò mò về vấn đề này thế?”. Tôi nhìn khuôn mặt xinh xắn của Tô Tô, hỏi sâu thêm.

Tô Tô hơi cúi đầu xuống, thấy ngại ngùng: “Anh Tiểu Mân, em nói ra, anh không được cười em đấy”.

Nhìn bộ dạng ngại ngùng của cô bé, tôi càng thấy kỳ quặc, nhưng vẫn đồng ý: “Được được được, anh không cười”.

Tô Tô vịn ngón tay: “Ừm... Tối qua nằm mơ, em thấy anh hôn em”.

“Á?”. Tôi kinh ngạc nhìn cô bé.

“Em biết anh Tiểu Mân không làm như thế, nhưng... em cũng không biết tại sao lại nằm mơ như thế...”. Tô Tô nghịch ngón tay, cúi đầu nói.

Cô bé đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn tôi với ánh mắt ngây thơ: “Anh Tiểu Mân, nếu em có ý nghĩ không đúng với anh, anh không trách em chứ?”.

Điều này... lần đầu tiên có người con gái hỏi tôi như thế. Hóa ra không phải tôi muốn “ăn thịt” Tô Tô, mà là Tô Tô muốn “ăn thịt” tôi.

“Nhưng chị Hiểu Ngưng nói cái này cũng bình thường, trước đây khi Đới Duy ở đây, chị ấy cũng luôn muốn tìm một người bạn trai như Đới Duy”. Tô Tô tiếp tục nói.

Lời của cô bé không khỏi làm tôi nhớ đến cách nói của Đại Bính. Cậu ấy cho rằng bốn người con gái ở cùng với một người con trai, ngoài việc dựa dẫm trong cuộc sống, nhiều hơn là sự dựa dẫm về tinh thần. Có điều, họ cho rằng tôi là một tên gay “thuần túy”, thỉnh thoảng lợi dụng tôi thì có cảm giác áy náy.

Thấy tôi không nói gì, Tô Tô âm ỉ ngẩng mặt lên, cẩn thận hỏi tôi: “Anh Tiểu Mân, có phải em nghĩ thế, làm anh giận rồi phải không?”.

“Ừ, anh giận rồi”. Tôi cố ý nói.

“Á...”. Tô Tô thất vọng dài giọng ra: “Anh Tiểu Mân, em không cố ý đâu. Em bảo đảm từ sau không bao giờ dám nghĩ lung tung nữa”.

Nhìn bộ dạng hứa hẹn của cô bé, tôi không nhịn được phì cười.

“Hi hi, em biết anh Tiểu Mân sẽ không giận đâu mà”. Trong nháy mắt, vẻ mặt Tô Tô rạng rỡ lại ngay, nhìn tôi tinh nghịch nói. Cái vẻ mặt thất vọng lúc nãy cũng là cô bé giả vờ thôi.

“Phù, nói ra trong lòng thật thoải mái. Anh Tiểu Mân, em hay lợi dụng anh, anh không để ý chứ ạ?”. Tô Tô ôm chặt lấy tôi, hỏi.

Ai lợi dụng ai, còn chưa biết nữa, tôi nhìn Tô Tô tinh nghịch trong lòng mình, thầm nghĩ.

“Hai người đang nói gì thế?”. Trình Lộ cầm cốc sữa nóng bốc khói đi đến.

“A! Không có gì!”. Tô Tô vội vàng bịt miệng mình lại, nhảy sang một bên.

Trình Lộ biết cô bé đang cố ý giả vờ, đương nhiên không trúng kế, nói với tôi: “Tối qua tôi đã xác nhận, sách của chúng ta nhanh nhất cũng phải tuần sau mới ra mắt được, muộn hơn so với tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh đúng một tuần”.

Thấy sắc mặt tôi chùng xuống, Trình Lộ tiếp tục nói: “Nhưng, phòng phát hành nói rằng, chính thức đưa sách ra thị trường thì sẽ tương đối chậm, nhưng ở xưởng in, tuần này có thể lấy được sách mẫu rồi”.

“Lần này bọn họ rất nhanh, đã phá kỷ lục rồi. ừm, sách mẫu trước thứ sáu có thể in được bao nhiêu?”. Tôi hỏi ngay.

Trình Lộ nghĩ ngợi một lát: “Xưởng in ở Bình Hải làm thêm giờ, chắc được khoảng năm nghìn quyển”.

“Tô Tô, lên forum của trường đăng tin, nói thứ sáu anh sẽ về trường”. Tôi nói với Tô Tô đang đứng ở bên cạnh.

“Á?”. Tô Tô không ngờ tôi và Trình Lộ nói chuyện công việc mà lại kéo cả cô bé vào, có chút kinh ngạc.

“Đến cả chỗ thầy chủ nhiệm khoa, nói với thầy thứ sáu này anh sẽ tổ chức một hoạt động, những việc khác, thầy sẽ giải quyết cho”. Tôi tiếp tục nói.

“Ha ha! Anh Tiểu Mân sắp về trường rồi! Ngay bây giờ em sẽ đi đăng tin!”. Tô Tô cuối cùng cũng hiểu ý của tôi, vội vàng chạy về phòng.

“Quảng bá sách mới?”. Trình Lộ nhìn tôi vẻ khó hiểu.

“Ừ, chúng ta ra sách muộn những một tuần, đã ở vào thế rất bất lợi. Nhưng họ phải chuyển sách từ phía bắc xuống phía nam, cũng phải mất vài ngày, chúng ta tổ chức hoạt động quảng bá trước, cũng coi như xuất bản sách cùng một thời điểm, ít ra cũng tạo được thế cân bằng ở thị trường phía nam”. Tôi nói.

“Có lý, hôm nay đến công ty, tôi sẽ chuẩn bị việc này”. Trình Lộ gật đầu tán đồng, nghe khẩu khí này, cử như tôi là giám đốc còn cô ta là trợ lý vậy.

“Nhưng hôm nay tôi muốn xin nghỉ, muộn muộn mới tới”. Tôi nói với cô ta.

Trình Lộ chau mày: “Bây giờ công ty bận như thế, anh còn xin nghỉ? Tôi không đồng ý”.

“Không đồng ý? Thế thì lát nữa tôi đến công ty tuyên bố, tôi và giám đốc Trình, “hoa khôi” của công ty sống chung”. Tôi dọa cô ta.

“Anh...”. Trình Lộ trợn mắt nhìn tôi, không nói được câu gì.

Nhân lúc cô ta còn đang tức đến nỗi miệng méo xệch, tôi đi ra khỏi nhà, ngồi vào xe, nhanh chóng rời đi.

Việc hôm qua, trong lòng tôi có không ít nghi hoặc, tôi phải đi hỏi Đại Bính.

Tôi đến phòng khám tâm lý “Hoa Gian Phường” của Đại Bính, quả nhiên nhìn thấy cậu ta đã mở cửa, đang thu dọn đồ đạc.

“Nhà mới thế nào?”. Tôi đi vào, nói.

“Ê? Sao cậu lại đến đây? Nhà mới rất tốt, ở rất thoải mái”. Đại Bính vui mừng nhìn tôi, để mấy quyển sách tâm lý dày cộp lên giá, “Còn cậu, không muốn chuyển ra ngoài à? Tổ lại tìm cho cậu một căn rồi, ở khu đô thị mới Cổ Bắc. Giữ cho cậu, chuẩn bị trước cho yên tâm”. Cậu ta rút từ trong ngăn kéo ra chiếc chìa khóa, lắc lắc trước mặt tôi.

“Việc chuyển nhà lát nữa nói tiếp”. Tôi tiện tay cầm chiếc chìa khóa trong tay cậu ta, rồi ngồi xuống, “Tổ gặp cô ấy rồi”.

“Ai cơ?”. Đại Bính tiếp tục dọn dẹp đồ đạc, tiện miệng hỏi.

“Một Tô Tô khác”.

Đại Bính đột ngột dừng lại, ánh mắt dần bình tĩnh lại: “Ồ... cuối cùng cậu cũng biết rồi”.

“Thế là sao? Hai tính cách à?”. Tôi hỏi cậu ấy.

“Không phải. Là một cái tôi hình thành từ nhỏ do rất sợ sấm sét, kỳ thực cô bé vẫn là Tô Tô. Chẳng qua là một kiểu biểu hiện tập trung của tiềm ý thức”. Cậu ta giải thích.

Tôi nghĩ ngợi, lại hỏi cậu ta: “Tớ có thể hiểu rằng, bên trong Tô Tô có hai con người không?”.

“Nếu nói từ góc độ cảm giác, thì đúng là thế”. Đại Bính nói.

“Thế nếu tớ và Tô Tô đêm mưa gió sấm sét đố hôn nhau, thì có tính là đã hôn Tô Tô của ngày hôm sau không?”. Tôi tiếp tục hỏi.

“Cậu muốn hỏi nếu cậu và cái cô Tô Tô ẩn sâu bên trong kia mà có quan hệ thì thế nào chứ gì?”. Đại Bính cười sằng sặc.

Tôi biết tôi nhờ cậu ta tư vấn là tự chuốc lấy nhục nhã, nhưng tôi thực sự không tìm được người khác chuyên nghiệp hơn cậu ta, nên chỉ có thể giận dữ trợn mắt nhìn cậu ta.

“Cái này... thuộc về vấn đề đạo đức. Nếu theo như sự giải thích của cậu, họ là hai người khác nhau, nhưng lại có chung một cơ thể, ai dè, nói thế này, chả chuyên nghiệp tí nào cả”. Đại Bính cuối cùng cũng ngồi xuống, “Tớ nói thế này với cậu nhé, Tô Tô mà cậu nói kỳ thực là sự ngưng kết trong tiềm ý thức của Tô Tô”.

“Ồ?”. Tôi có chút hứng thú.

“Cũng có nghĩa là, Tô Tô của những đêm mưa gió yêu cậu hay ghét cậu, nguồn gốc ban đầu vẫn là tình cảm của Tô Tô đối với cậu, nhất cử nhất động đều thể hiện tiềm ý thức của Tô Tô. Bởi vì cái tôi hình thành để trốn chạy nỗi sợ hãi sấm sét thực ra là thay thế cho Tô Tô của ngày thường, làm những việc bình thường cô ấy không dám làm, nói những điều bình thường không dám nói”.

Đại Bính nhìn tôi, nói tiếp: “Con người ai cũng có tâm lý trốn tránh, từ một mức độ nào đó mà nói, luôn có hai mặt trong một con người, giống như rất nhiều người ban ngày đi làm nghiêm chỉnh, tối đến lại đi vũ trường, đêm cũng không về nhà, cảm giác như hai người hoàn toàn khác nhau”.

“Thế thì, Tô Tô sẽ như thế bao lâu?”. Tôi hỏi.

“Khó nói lắm, cũng có thể là cả đời, cũng có thể theo năm tháng tuổi nhiều lên, sự sợ hãi đối với sấm sét mất đi, cô Tô Tô kia sẽ không xuất hiện nữa”. Đại Bính ra vẻ chuyên gia tâm lý học, nói.

“Thế... bên trong có hai con người, có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của cô bé không?”.

“Trước mắt, không ảnh hưởng. Chỉ có điều sẽ làm phiền người khác, đương nhiên bản thân cô ấy không hề biết”.

“Tô Tô đến chỗ cậu điều trị, là mong cậu giúp giải quyết vấn đề này à?”. Tôi lại hỏi.

“Ừm, là chị cô bé đưa đến tìm tớ, Tô Tô không hề biết bệnh tình của mình. Tớ cũng đã nghĩ vài biện pháp, nhưng tạm thời chưa có kết quả. Tô Tô của những đêm mưa gió bắt đầu xuất hiện lúc cô bé sáu tuổi, cho nên cảm rề rất sâu. Tô Tô rất thuần khiết, nhưng không có nghĩa cô bé không có suy nghĩ của riêng mình. Một vài việc cô bé không dám làm, nhưng cứ giữ trong lòng, khi thời cơ chín muồi, sẽ thông qua một cái tôi khác để biểu hiện”.

Tôi ngắt lời Đại Bính: “Ví dụ, nếu như trong đêm mưa, Tô Tô hôn tớ, thực ra chính là Tô Tô muốn hôn tớ?”.

“Ừ, chính xác là như thế”. Đại Bính cho tôi một câu trả lời đầy khẳng định.

Tôi lập tức chìm vào suy nghĩ.

“Nhưng, đây chỉ là một vài liên kết về tình cảm thôi, xét đến việc cậu đã đi vào cuộc sống của Tô Tô những đêm mưa gió, và đi vào ký ức đơn thể của Tô Tô đó, sự phát triển sau này sẽ có thay đổi”.

“Thế là thế nào?”.

“Tức là Tô Tô trong những đêm mưa gió yêu cậu hận cậu, nền tảng tình cảm của Tô Tô lại tách ra một lần nữa. Cô ấy có tư duy độc lập, điều này hơi nguy hiểm”.

“Nguy hiểm?”.

“Trở về với vấn đề lúc nãy. Tô Tô mà cậu đã gặp tuy là đại diện cho Tô Tô, nhưng, cô ấy chỉ là một cái bóng, hoàn toàn mơ hồ về sự tồn tại của bản thân, cô ấy chưa chắc đã chịu trách nhiệm với Tô Tô hoặc với cơ thể của chính mình, mà cơ thể thực sự vẫn là của Tô Tô. Cậu phải bảo vệ Tô Tô, nhất định phải bảo vệ cô ấy”.

Tôi gơ tay vỗ vỗ đầu cậu ta: “Nói rõ ra xem nào!”.

“Được thôi, tớ lấy một ví dụ cực đoan vậy. Nếu như Tô Tô của những đêm mưa gió không được vui, có thể sẽ nhảy sông, người biến mất không chỉ là cô ấy, mà còn cả Tô Tô nữa. Theo dự đoán của tớ, Tô Tô của đêm mưa gió rất yếu, cô ấy chắc chắn tưởng rằng mình là một cá thể độc lập, chỉ có điều ký ức không liên mạch”.

“Cái tên Tô Tô trong đêm mưa rất khó nghe, chúng ta đặt một cái tên, gọi là Tử Hà được không?”. Tôi nói.

“Cậu muốn gọi thế nào thì gọi như thế. Tóm lại, nói dễ hiểu, cậu phải chịu trách nhiệm với Tô Tô, cũng phải chịu trách nhiệm với Tử Hà. Trên nguyên tắc, chúng ta không nên mở rộng ký ức đơn thể của Tử Hà, nhưng cô ấy đã gặp cậu, nhất định sẽ nhớ nhung cậu, nói đến cùng, cô ấy chính là sự thể hiện tình cảm trong chiều sâu của Tô Tô”.

Giải thích của Đại Bính dần dần làm sáng tỏ những thắc mắc của tôi. Trước đây không hề cảm thấy, bây giờ nhìn lại, cậu ta đúng là một bác sĩ tâm lý rất tốt, rất giỏi.

“Câu hỏi cuối cùng”, tôi nhìn Đại Bính, “nếu cô ấy muốn tớ làm bạn trai, tớ phải làm sao?”.

“Đó cũng là sự thể hiện nội tâm của Tô Tô, đương nhiên, có thể, bản thân Tử Hà cũng thích cậu”. Đại Bính đeo cái kính không độ ở trên bàn lên, cố ý dùng tay đẩy kính lên, dùng ánh mắt thấu suốt mọi thứ nhìn tôi, “Tớ biết cậu vẫn còn đang băn khoăn một vấn đề, tớ nói thế này nhé, cô gái thuần khiết đến đâu, cũng có những mộng tưởng của cô ấy. Gay chỉ là một cái có hợp lý mà phụ nữ an ủi nội tâm bản thân mà thôi”.

Bên ngoài phòng khám, một chiếc Beetle màu đen dừng ngay phía sau chiếc BMW của tôi, tay lái rất chuẩn, chỉ cách đuôi xe tôi đúng mười mấy centimet.

Trong xe, một phụ nữ đeo kính đen bước ra.

“Xin giới thiệu, đây là bạn gái của tớ, Diệp Phi Phi”. Đại Bính vội vàng đứng dậy, đón người phụ nữ đó vào, nói với tôi.

Cô ấy bỏ kính râm ra, tươi cười bắt tay tôi. Tôi nhìn thấy trên cánh tay nhỏ nhắn có xăm một con bướm đen, không khỏi nghĩ, một phụ nữ bốc lửa kiểu này, Đại Bính có giữ nổi không?

“Đây là Lương Mân anh em tốt của anh, đã từng nói với em rồi đấy”. Đại Bính giới thiệu tôi với bạn gái, lại tiếp tục nói với tôi: “Cô ấy dạo này thường đến đây giúp tớ, chuẩn bị trang trí lại”.

“Bạn gái của cậu đẹp lắm, đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của tớ”. Tôi nói với cậu ta.

Diệp Phi Phi cười lạnh nhạt: “Đại Bính, đi mua giúp em bao thuốc”.

Đại Bính không dám chậm trễ, nhìn tôi một cái vẻ cảnh cáo, rồi chạy ra ngoài. Anh chàng này, chẳng nhẽ sợ tôi giành mất bạn gái của cậu ta?

“Cậu ấy được lắm, mong là cô đối tốt với cậu ấy”. Tôi quay lại nhìn cái bóng béo tròn của Đại Bính.

“Tôi biết”. Diệp Phi Phi ngồi xuống một cái ghế, châm một điếu thuốc, tự đắc vất chân lên, nhìn tôi, “Anh là Lương Mân?”.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, vừa nãy Đại Bính đã giới thiệu rồi”. Tôi nói.

“Ồ, gay à?” Cô ta tiếp tục hỏi.

“Không phải!”. Thấy cô ta hỏi như vậy, tôi đột nhiên rất muốn giết chết Đại Bính. Tên xấu xa này dám nói linh tinh.

Ánh mắt của Diệp Phi Phi khóa chặt tôi: “Nói về mình đi, tại sao lại ở trong chung cư của con gái?”.

“Nguyên nhân rất phức tạp. Nhưng là đàn ông, đều thích ở cùng với bốn mỹ nữ đúng không?”. Tôi cười cười.

“Giả vờ gay cũng là một trong những thủ đoạn của gái đúng không?”. Diệp Phi Phi ngẩng đầu, thở ra một làn khói, nhìn tôi.

Không thể không nói, tư thế cô ta hút thuốc rất cool.

Thấy tôi không trả lời, cô ta lại hỏi: “Trong bốn cô gái, anh thích nhất là cái cô tên Tô Tô à?”.

“Là một cô bé rất đáng yêu, không giống phong cách của cô. Nhưng kiểu người giống như cô ấy, làm bạn gái cũng rất tuyệt”. Tôi trả lời.

“Làm bạn gái cũng rất tuyệt?”. Diệp Phi Phi tiếp tục hỏi.

“Bây giờ còn hơi nhỏ, tương lai sẽ rất tuyệt”. Tôi nói. Tôi thấy cô ta rất thẳng thắn, nói với cô ta cũng chẳng hề gì.

“Biết tôi là ai không?”. Cô ta đột ngột hỏi.

“Bạn gái của Đại Bính, Diệp Phi Phi”. Tôi trả lời.

“Còn gì nữa?”. Cô ta tiếp tục hỏi.

Tôi nhìn cô ta, lắc đầu: “Không biết”.

“Chị họ của Tô Tô. Căn nhà mà hiện giờ cô bé ở là của tôi”. Cô ta nhả một làn khói về phía tôi, bình tĩnh nói.

“Á...”. Tôi nhìn cô ta, cảm giác không nói được lời nào.

Diệp Phi Phi cũng không nói gì, tiếp tục lặng lẽ nhìn tôi.

Đại Bính cầm thuốc, thở hổn hển xông vào. Cậu ta nhìn thấy vẻ mặt của tôi, ngay lập tức đoán được đã xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng đặt thuốc xuống trước mặt Diệp Phi Phi, sau đó hậm hực ngồi xuống.

“Lương Mân, ngày mai tớ đưa cậu đi xem phòng mới”. Đại Bính không dám nhìn thẳng vào Diệp Phi Phi, chỉ dám lén lút liếc cô ta, rồi nói với tôi.

Tôi thở dài: “Không cần đâu, chiều nay, tớ sẽ tự đi xem”.

Tính đủ mọi nước vẫn khó thoát kiếp nạn. Tôi không bao giờ ngờ rằng, bạn gái của Đại Bính chính là chị họ của Tô Tô, càng không ngờ rằng, chung cư Tô Tô đang ở chính là “sân nghiệp” của cô ta.

Đại Bính ghì giọng nói: “Tớ muốn ngủa bài với cậu sớm hơn, nhưng cứ...”.

Thấy Diệp Phi Phi liếc sang, cậu ta vội vàng dừng lại.

“Tạm thời anh cứ ở đây đi, tôi không tiết lộ bí mật đâu”.

Câu nói của Diệp Phi Phi làm tôi cực kỳ bất ngờ.

“Tôi không cần biết anh có mưu đồ gì với những cô gái kia, nhưng nếu anh dám làm gì Tô Tô, tôi không tha cho anh đâu”. Cô ta nhìn tôi, nói tiếp.

Trên cánh tay cô ta đeo một bộ vòng bạc, hình xăm con bướm đen ở giữa những cái vòng bạc màu trắng đó, cực kỳ bắt mắt. Sự thon thả của cô ta hoàn toàn khác với Tô Tô, đó là sự thon thả khỏe mạnh gợi cảm. Tô Tô trắng hơn cô ta, nhưng làn da nâu của Diệp Phi Phi lại mang một vẻ đẹp rất khác.

Tôi thực sự không ngờ Tô Tô dịu dàng ngoan ngoãn thế, chị họ của cô bé lại có cá tính mạnh đến vậy.

“Tôi biết anh đối với Tô Tô rất tốt. Nhưng tôi chỉ có mỗi một đứa em, để nó một mình sống ở ngoài là muốn rèn luyện kỹ năng sống cho nó, không phải là để cho những kẻ háo sắc ức hiếp”. Diệp Phi Phi có làn môi mỏng, ánh mắt kiên định, có thể thấy, cô ta là loại “chị cả” dám làm dám chịu.

“Đúng đây, anh đã nói rồi mà, Lương Mân đáng tin hơn đa số đàn ông ở bên ngoài”. Đại Bính nhân cơ hội nói xen vào.

“Đã lộ thân phận rồi, tôi vẫn sẽ chuyển ra ngoài sống”. Tôi bình tĩnh nói.

Diệp Phi Phi nhìn tôi: “Đối Duy đi rồi, việc này tôi cũng biết. Trong chung cư vẫn nên có một người con trai. Tôi nói rồi, đối với Tô Tô, anh không được vượt qua giới hạn, những cái khác, tôi cũng không quan tâm. Đối Duy là bạn tôi, năm đó anh ấy nhận sự ủy thác của tôi mới đến chung cư ở để chăm sóc Tô Tô. Anh là bạn của Đại Bính, tôi tin Đại Bính, cũng sẽ tin tưởng anh”.

“Cô hy vọng tôi ở lại chăm sóc Tô Tô?”. Tôi hỏi cô ta. Càng ngày tôi càng cảm thấy người phụ nữ này vô cùng hào sảng. Nhìn cô ta, tôi lập tức hiểu ngay, Tô Tô của cái đêm mưa gió ấy, hay Tử Hà, mô phỏng theo chị cô ấy, Diệp Phi Phi.

“Đúng. Ngoài ra, việc hai người đập vỡ kính tiệm quần áo đêm qua, tôi đều giúp hai người giải quyết ổn rồi”. Diệp Phi Phi búng điều thuốc ở tay đi, cầm thuốc Đại Bính mới mua về, quay người đi vào căn phòng phía trong.

Người phụ nữ này không những có tiền, hơn nữa rất có cá tính. Nhưng người như thế này tôi tin cô ta thật lòng yêu Đại Bính.

Đại Bính tưởng rằng tôi đang nghĩ về chuyện của Tô Tô, không kìm được lại hỏi tôi: “Cảm giác của cậu với Tử Hà thế nào?”.

“Tôi thích cô ấy”. Tôi đáp rồi ra khỏi phòng khám.

26. Chương 26

Khi tôi đến công ty, Trình Lộ đang bận rộn. Cô ta liếc tôi một cái, có vẻ rất không vui.

Thời tiết dần ấm lên, Trình Lộ cũng mặc ít đi. Hôm nay cô ta mặc một bộ váy đen theo phong cách điển hình của phụ nữ công sở, tràn đầy cảm giác chín chắn vững vàng.

Những đường cắt tinh tế của chiếc váy đen giúp làm nổi bật đường nét cơ thể, lại kết hợp với một đôi giày cao hờ mũi, làm thân trên của cô ta càng trở nên đầy đặn.

“Giám đốc Trình ngày càng đẹp”. Tôi tán dương cô ta. Bây giờ là thời điểm quan trọng trong cuộc chiến giữa chúng tôi và tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh, tôi không muốn làm quan hệ với cô ta xấu đi.

Trình Lộ “hứ” một tiếng, không thèm giải thích.

“Tôi đến muộn có hai tiếng, cô không cần phải như thế chứ?”. Tôi nói.

“Bạn học của anh không mời anh ăn cơm được, gửi quà đến kia kìa”. Trình Lộ cầm một phong thư chuyển phát nhanh, ném cho tôi.

Tôi nhìn thấy người gửi là Cố Sảnh, địa chỉ gửi là tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh, thấy hơi kinh ngạc.

Trình Lộ nhìn tôi vừa ghen tuông kịch liệt vừa đầy vẻ thù địch, làm như tôi không có lập trường không bằng.

Tôi vừa dỡ đòn vừa mở phong bì ra, nhìn thấy bên trong là một cuốn tiểu thuyết mới toanh.

Chiến trường.

Đây chính là cuốn tiểu thuyết đầu tay của Carl Sura, cũng là cuốn tiểu thuyết làm cho tên tuổi của ông ta ở Mỹ nổi như cồn và làm dậy lên một làn sóng xuất bản lớn.

Bìa sách màu xanh da trời cực kỳ tinh xảo. Hơn nữa chất liệu giấy cũng rất được coi trọng, tuy chỉ là quyển sách bìa mềm, nhưng lại có sự tinh tế của những quyển sách bìa cứng. Trong cuốn tiểu thuyết có thêm vào mấy trang hình minh họa, không hoa mỹ, nhưng rất phù hợp với bầu không khí của truyện, cũng vừa hay chia cuốn tiểu thuyết thành mấy phần.

Kèm theo cuốn tiểu thuyết còn có một bức thư. Mặt trước của bức thư viết: Lương Mân đích thân mở phong thư.

Nét bút trôi chảy này đúng là chữ do chính tay Cố Sảnh viết.

Tôi cầm bức thư lên, thấy Trình Lộ đang dán mắt vào tôi, nghĩ một lúc, rồi bóc thư ngay trước mặt cô ta.

“Tiểu thuyết đã xuất bản, gửi trước cho anh một quyển, nếu có chỗ nào còn thiếu sót, nhờ anh chỉ bảo cho. Trang bìa dùng màu mà anh thích nhất, vừa hay cũng là màu của trang bìa cuốn sách mới của bên anh, hy vọng anh không thấy phiền. Công ty An Mặc trong ngành xuất bản phía nam cũng được coi là một công ty có tiếng, em nghĩ anh cũng sẽ ra tay trợ tài, chưa chắc đã thua em”.

Viết đến đây, Cố Sảnh bỗng xuống dòng: “Ngoài ra, sau khi anh rời khỏi Bắc Kinh, lòng em có đôi chút nhớ nhung. Khi nào xong việc, có thể em sẽ đến gặp anh”.

Tiếp theo, là chữ kí của Cố Sảnh.

Tôi đặt thư xuống, quay đầu nhìn Trình Lộ.

“Hừ”. Trình Lộ có hơi bực mình, quay mặt đi.

“Đây là thư thách thức cô biết không? Cô ấy chỉ gửi cho tôi mỗi một quyển Chiến trường, cô còn không hiểu ý của cô ấy sao?”. Tôi nói.

“Không cần phải giải thích với tôi”. Trình Lộ bĩu môi, không biết cô ta đang tức cái gì.

Tôi cười cười, dứt bức thư vào phong bì, rồi cũng cất Chiến trường đi.

Tình trường như chiến trường, chiến trường cũng như thương trường. Tên cuốn sách lúc này đọc lên rất hợp với tình cảnh hiện nay.

“Trình Lộ, bảo Tô Tô thiết kế thêm kẹp sách cho cuốn tiểu thuyết của chúng ta, viết thế này: Sau ba cuốn tiểu thuyết thử nghiệm, tác phẩm mới nhất của Carl Sura, với tầm vóc của một tác gia thực sự, hoàn toàn vượt qua chính mình, được đề cử giải Nobel Văn học, đỉnh cao của thực lực, không thể thay thế”. Tôi rút ra một tờ giấy A4, phác thảo, nói.

“Tính cạnh tranh của câu PR này mạnh quá nhỉ”. Trình Lộ cuối cùng cũng không còn tức giận với tôi nữa.

“Bọn họ đã muốn đấu, thì đấu một trận sứt đầu mẻ trán đi!”. Tôi nói. “Ha ha, sao lại đằng đẵng sát khí thế?”.

Đột nhiên, tiếng của Trình Tư Vy vang lên ở phía cửa văn phòng phòng bản quyền.

“Chị Tư Vy, đúng là khách quý”. Trình Lộ quay đầu nhìn sang, hướng về phía cửa nói. Trình Tư Vy nở nụ cười, đi vào bên trong.

Cô ấy mặc một bộ đồ màu đen, nho nhã mà cao quý. Đặc biệt là mái tóc màu vàng kim thả trên vai áo màu đen, cho người ta cảm giác rất đặc biệt. Những đồng nghiệp nam của phòng bản quyền chưa gặp Trình Tư Vy bao giờ, bây giờ thấy cô ấy xuất hiện, ánh mắt lần lượt ánh lên vẻ khen ngợi.

“Giám đốc Trình, hôm nay tôi qua thăm chút thôi, không ảnh hưởng đến công việc của mọi người chứ?”. Trình Tư Vy đi đến trước mặt chúng tôi, hỏi Trình Lộ.

Trình Lộ nhìn Trình Tư Vy: “Chị Tư Vy dạo này không bận sao? Khảo sát dự án bản quyền tiến hành thế nào rồi? Nghe nói mấy hôm trước còn đi chơi ở miếu Thành Hoàng? Không biết Lương Mân, nhân viên xuất bản mũi nhọn của công ty chúng tôi có thuộc một trong những nội dung khảo sát không?”.

“Ha ha, giám đốc Trình thật là biết đùa. Tôi và Lương Mân là bạn, không xen việc công vào. Thực ra hôm nay, tôi cũng chỉ là tiện đường vào thăm thôi, một lát sẽ đi”. Trình Tư Vy cười lạnh nhạt, dùng ngón tay vén lọn tóc vàng bên tai, trông rất gợi cảm.

“Thế thì đúng là đáng tiếc, vốn tưởng có cơ hội mời chị Tư Vy ở lại dùng bữa trưa”. Trình Lộ lắc đầu, nói.

Trình Tư Vy là một người vô cùng thông minh, cô ấy cảm thấy sự cảnh giác của Trình Lộ đối với mình, đi về phía tôi, cầm quyển Chiến trường trên bàn lên: “Quyển này của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh, nhanh thế đã xuất bản rồi à?”.

“Chị Tư Vy hình như biết được nội tình?”. Tôi hỏi.

“À, ba cuốn tiểu thuyết, là tôi bán bản quyền cho họ”. Trình Tư Vy thản nhiên nói.

Trình Lộ kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Phó tổng giám đốc phòng thị trường của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh tìm tôi nói chuyện, tôi thấy cô ấy có cách hiểu về giao dịch bản quyền rất độc đáo, hơn nữa cô ấy cũng phân tích rất rõ những ưu thế của tập đoàn mình, nên tôi đã đưa cho cô ấy bản quyền của ba cuốn tiểu thuyết trước đây của Carl Sura. Với thực lực của bọn họ, có thể đồng thời ra ba quyển sách”.

“Cô ấy là Cố Sánh?”. Tôi vội hỏi.

“Cô ấy là bạn hồi đại học của anh đúng không? Năm đó anh nhường suất làm việc ở ngân hàng cho cô ấy nên mới ở lại Bình Hải phải không? Những điều này tôi đều biết. Bên ngoài không tránh kẻ địch, bên trong không tránh người thân. Cô Cố Sánh rất có năng lực, tôi yên tâm khi đưa bản quyền của My VWorld cho anh, thì cũng rất yên tâm khi đưa bản quyền ba quyển còn lại cho cô ấy. Hơn nữa, cho hai bên cạnh tranh với nhau, tôi mới biết ai thích hợp với dự án bản quyền của WWolters Kluwer”. Trình Tư Vy cười thản nhiên, dường như tất cả đều nằm trong tay cô ấy.

Tôi suy đi nghĩ lại, chúng tôi có thể có được một quyển sách của Carl Sura đã là rất may mắn, lại ép Trình Tư Vy sao không đưa nốt những quyển còn lại cho chúng tôi, cũng có chút không hợp tình hợp lý.

“Nếu muốn giành được dự án bản quyền, thì hãy cố gắng chứng minh thực lực của các bạn”. Trình Tư Vy nhìn tôi, lại nhìn Trình Lộ, “Vốn định hẹn anh đi ăn, nhưng anh và giám đốc Trình bận như vậy, thì để hôm khác tôi lại đến tìm anh vậy”.

Cô ấy dường như muốn nói: Trình Lộ có thành kiến với tôi, tôi cũng không tiện mời anh đi ăn, lần sau gặp riêng đi. Câu này rõ ràng là nói cho Trình Lộ nghe.

Trình Tư Vy chậm chậm đi ra khỏi văn phòng trong ánh mắt của mọi người, vẫn rất nho nhã.

Thấy tôi nhìn về phía cửa ra vào rồi chìm vào suy nghĩ, Trình Lộ cố ý ném quyển Chiến trường lên bàn tôi, như tự nói một mình: “Hừ, còn nói không có gì, cơ hội làm việc ở ngân hàng cũng nhường cho người ta rồi”.

Tôi cười khổ sở, cất quyển tiểu thuyết vào ngăn kéo, Trình Lộ không biết lòng tôi đang rối rắm trăm bề. Một ngày tiếp theo, tôi và Trình Lộ bận chuẩn bị các hoạt động cho ra cuốn sách mới, Tô Tô ngày nào cũng báo cáo với tôi tình hình phản ứng trên forum, Cố Sánh không liên lạc với tôi, Trình Tư Vy không đến tìm tôi, Tử Hà cũng không xuất hiện.

Thứ sáu, thời tiết thật đẹp, quét sạch mọi u ám của những ngày qua, bầu trời vô cùng trong xanh.

“Anh Tiểu Mân! Sáng nay, phản hồi ở forum đã là hơn tám nghìn rồi! Chỉ đăng đại một tin, mà đã trở thành hot topic của forum trường rồi, anh thật lợi hại!”. Tôi vừa đi ra khỏi phòng, Tô Tô đã chạy xộc đến.

Mấy ngày hôm nay, do Tô Tô đăng tin tôi sẽ quay về trường trên diễn đàn, phản hồi ngày càng nhiều, số lượng phản hồi như quả bóng tuyết đang lăn, cái này cũng là kết quả mà tôi dự tính sẽ đạt được.

Nhìn về mặt vừa ngạc nhiên vừa hưng phấn của cô bé, tôi cười: “Được rồi, chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đi đến trường”.

“Vâng vâng! Hôm nay chị Hiểu Ngưng và chị Linh Huyền đều xin nghỉ, đến trường cổ vũ anh đấy!”. Tô Tô kích động nói.

Cô bé đang nói thì cửa phòng của Hiểu Ngưng mở ra, cô ấy cũng từ trong phòng đi ra.

Cô ấy mặc một chiếc áo mềm mại tao nhã, cổ hình lá sen có đăng ten. Phần eo có thắt một chiếc nơ hình con bướm, toát lên vẻ ngọt ngào, trẻ trung.

Trên người cô ấy không có đồ trang sức gì quá rực rỡ, đơn giản nhưng lại thể hiện được sự hấp dẫn mê hồn, nhìn thì thấy màu sắc giản dị, nhưng lại thể hiện được vẻ đẹp thực nữ nhã nhặn. Quả nhiên, với khí chất của Hiểu Ngưng, rõ ràng không cần trang điểm lòe loẹt cũng có thể nổi bật trong một đám đông người đẹp.

Nhìn thấy Hiểu Ngưng như vậy, không chỉ tôi, ngay cả Tô Tô cũng ngẩn cả người.

“Hôm nay có đánh chút phấn”. Nhìn thấy tôi và Tô Tô đều bần thần cả người nhìn cô ấy, Hiểu Ngưng hơi ngại ngần sờ mặt mình, “Có phải là đánh trắng quá không?”.

“Hiểu Ngưng, mình phải nói, cậu trang điểm một chút là không hề kém Trình Lộ”. Linh Huyền đi tới.

“Trình Lộ biết trang điểm, mình không so được với cậu ấy”. Hiểu Ngưng bên lên cười, “Lúc nào thì đi?”.

Cô ấy cười, cũng rất nhã nhặn yêu kiều. Tôi có thể hình dung, một Hiểu Ngưng như thế này đến Học viện Thương mại Hoa Đông, sẽ thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của các sinh viên nam.

“Một lúc nữa là đi rồi. Mình cũng phải đi thay đồ”. Linh Huyền đặt bánh gato xuống bàn, đi về phòng. Tô Tô cũng vào theo.

Phòng khách chỉ còn tôi và Hiểu Ngưng.

Cô ấy nhìn tôi, tôi nhìn cô ấy, không ai nói gì.

“Em ăn chút gì đi, anh cũng đi thay quần áo”. Tôi đứng dậy, nói với cô ấy một câu, rồi về phòng mình chọn quần áo.

Khi tôi ra khỏi phòng lại càng ngạc nhiên hơn, “đội cổ động” bốn người đã xếp hàng ngang ở phòng khách.

Cách ăn mặc trang điểm của ba người còn lại đều toát lên hơi thở mùa xuân. Dễ nhận ra rằng, bọn họ đã dụng công chọn quần áo kỹ lưỡng hơn mọi ngày. Linh Huyền mặc một bộ vest bằng lụa hai màu đen trắng, làm nổi lên sự tinh tế của đường nét cơ thể, tự do tự tại, rất phù hợp với thời tiết trong xanh ngày hôm nay.

Còn Trình Lộ bên cạnh mặc một chiếc áo khoác mang đầy hương vị mùa xuân, đối với nhiệt độ hiện tại thì có hơi lạnh một chút, nhưng đôi vai chột ần chột hiện và không cần thắt dây lưng là đã có thể làm nổi lên đường nét tinh tế của bờ eo thon nhỏ, đem lại cho cô ta không ít tự tin. Khí chất của cô ta không cần nói cũng thu hút được ánh mắt của tôi, không hổ danh là “đóa hoa của trường Đại học Ngoại ngữ”.

Còn Tô Tô, phong cách chủ đạo vẫn là dễ thương, cô bé mặc một bộ đồ lửng đính hoa với hoa văn thêu rất đẹp, một cảm giác đẹp trong sáng và tự nhiên, toát ra vẻ yếu đuối khiến người khác muốn bảo vệ che chở, lại đeo thêm chiếc vòng màu vàng kim, thấp thoáng vẻ nữ tính. Thế hệ hoa khôi mới của trường dường như sắp xuất hiện.

Ba người bọn họ yêu kiều diễm lệ, còn Hiểu Ngưng với màu trắng nhẹ nhàng thanh khiết, điểm xuyết vào đó, bổ trợ lẫn nhau.

Trong khi tôi đang ngẩn nhìn họ, họ cũng đang ngẩn tôi.

“Anh Tiểu Mân hôm nay mặc thật đẹp”. Tô Tô nhìn chằm chằm tôi vài giây, bước lại gần nói.

“Lâu lắm không mặc quần áo thời sinh viên, tự mình cũng cảm thấy ngượng”. Tôi cúi đầu nhìn chiếc áo khoác phóng khoáng và chiếc quần bò rách bướm.

“Đi thôi. Xuất phát”. Trình Lộ đi đến nói.

Hôm nay cô ta xịt nước hoa nhẹ nhàng, phong thái mê hồn. Kiểu trang điểm hôm nay của cô ta ngay cả ở Học viện Thương mại Hoa Đông tập trung nhiều người đẹp nhất ở thành phố Bình Hải, cũng tuyệt đối là đẳng cấp hoa khôi trường.

“ừ”. Tôi cầm chìa khóa xe, đi ra khỏi chung cư. Chiếc xe này hôm qua đã được tân trang lại, dưới ánh mặt trời rạng rỡ càng trở nên sáng bóng bắt mắt. Chiếc BMW bóng láng đẹp đẽ này lại chở bốn cô mỹ nữ tuyệt trần, thật sự rất xứng.

Tôi chở họ đến Học viện Thương mại Hoa Đông. Trên đường, Trình Lộ gọi điện thoại đốc thúc phòng phát hành chở năm nghìn quyển sách đến Học viện.

Còn Linh Huyền mở cửa sổ xe, mặc cho gió ẩm vuốt ve mái tóc đẹp của cô, đôi hoa tai màu vàng lay động, có một phong thái làm rung động lòng người. Theo như phong cách ăn mặc hôm nay của họ, nếu như phải phân cấp, Linh Huyền cho người ta cảm giác như sinh viên năm tư, trưởng thành và có sức hút; Trình Lộ giống sinh viên năm ba, tự tin và xinh đẹp; Hiểu Ngưng giống sinh viên năm hai, hiểu biết và thuần khiết; Tô Tô chính là sinh viên năm nhất điển hình, đáng yêu và hoạt bát, tràn đầy tinh lực và sự tò mò.

Tôi vừa lái xe, vừa ngắm nhìn bọn họ qua kính chiếu hậu.

“Hôm nay là thứ sáu, người chắc không đông. Bạn học cũ của anh Tiểu Mân lúc này cũng đã đi làm, không có cách nào đến được nhỉ?”. Tô Tô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, có chút lo lắng nói.

Tôi mỉm cười, không nói gì.

Chiếc xe đã đến gần Học viện Thương mại Hoa Đông, đi theo bức tường bao với cây xanh rậm rạp, rẽ một cái, là đến con đường chạy thẳng vào cổng chính.

Chỉ thấy trên đường bên ngoài trường có một hàng dài xe ô tô. Như thể đến tham gia triển lãm xe ngoài trời, đủ các loại xe, đỗ từ phía đông của con đường kéo dài mấy trăm mét, cho đến tận phía tây của con đường cũng dài mấy trăm mét.

Còn trong quảng trường hình tròn ở cổng chính, xe cộ nườm nượp, mười mấy bảo vệ do trường cử đến, đang bận rộn chỉ huy những chiếc xe ra vào trường.

Tô Tô lần đầu tiên nhìn thấy nhiều xe như thế tập trung ở cổng trường, không khỏi ngạc nhiên đến độ há hốc miệng.

“Không phải là vị lãnh đạo nào mở cuộc họp ở đây đấy chứ?”. Trình Lộ cũng không dám tin vào mắt mình, nghi hoặc hỏi. Cảnh tượng như thế này hoàn toàn khác với dự tính của cô ta.

“Không phải. Nếu là lãnh đạo họp, cổng trường chắc chắn phải có biểu ngữ”. Hiểu Ngưng từ tốn nói. Phân tích điềm tĩnh mà đơn giản của cô ấy loại trừ suy đoán của Trình Lộ.

Tôi lái xe xuyên qua biển xe, tiến đến cổng chính.

Trong trường không có biểu ngữ hay bóng bay gì cả, nhưng khắp nơi là những chiếc xe hơi sáng bóng, chúng chính là công cụ tạo không khí tốt nhất!

So với trường học vào những ngày bình thường, Học viện Thương mại Hoa Đông hôm nay đúng là đông gấp đôi!

Lúc này tuy đang là giờ lên lớp, nhưng trên đường xung quanh trường toàn người là người!

Chạy dọc trường từ nhà A đến nhà G, tôi nhìn thấy trong giảng đường của các tòa nhà, học sinh ngồi ở gần cửa sổ đều thò đầu ra ngoài nhìn ngó. Rõ ràng, bầu không khí này đã làm cho những học sinh đang lên lớp kia không thể ngồi yên được.

Tôi chậm chậm lái xe, đi một vòng nhỏ quanh trường, mới tìm thấy một chỗ đỗ xe.

Họ lần lượt xuống xe, Tô Tô nhìn bốn phía, thấy trường học vốn rất yên tĩnh lúc này là cả một biển người, biển xe, nghi ngờ đây có phải là trường của cô bé hay không.

“Lương Mân, tôi đã đánh giá thấp lời hiệu triệu của anh rồi”. Nhìn thấy trong khuôn viên của trường còn náo nhiệt hơn cả triển lãm xe ô tô năm nay, Trình Lộ quay người nhìn tôi, nói.

“Anh Tiểu Mân quả nhiên lợi hại, chỉ đơn giản đăng một tin trên diễn đàn của trường, mà thu hút được nhiều người thế này”. Tô Tô thốt lên một tràng, đột nhiên nhìn thấy biển xe đỗ trong trường có của Trùng

Khánh, Sơn Đông, Hà Nam, Giang Tô, An Huy, Triết Giang... Hầu như biển số xe của khắp nơi trên cả nước đều có, càng ngạc nhiên hơn hỏi tôi: “Bọn họ đều không phải ở Bình Hải?”.

Tôi cười: “Chính vì thế anh mới bảo em đăng tin trước mấy ngày”. Chính vào lúc chúng tôi nói chuyện, một chiếc xe hàng chở đầy sách đi qua chúng tôi, chạy đến trung tâm của hoạt động tuyên truyền lần này - Quảng trường nhà tổng hợp.

“Đi, qua đó thôi”. Tôi chỉnh chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, dẫn theo bốn người đi về phía nhà tổng hợp.

Chỉ thấy khắp nơi trên quảng trường đều là người. Đặc biệt là cái đình hóng mát cạnh hồ, từng tốp từng tốp người tụ tập lại, đang nhiệt tình giao lưu với nhau. Tổng Siêu, chủ tịch hội sinh viên đương nhiệm dẫn theo một nhóm sinh viên mới, đang bận rộn tiến hành những chuẩn bị cuối cùng.

Trong cảnh tượng hỗn loạn như vậy, mọi người không hề chú ý đến sự xuất hiện của bốn mỹ nữ. Mọi người đang rất hăng hái đi tìm bạn học cũ của mình, nhiệt tình ôm chầm lấy nhau.

“Mọi người đang tìm bạn học cũ ngày trước của mình”. Linh Huyền nhìn thấy cảnh tượng này, cười tươi, nói.

“Không biết chúng em sau này tốt nghiệp, liệu có cơ hội tụ họp lại như thế này không?” Tô Tô than thở.

Hiếu Ngưng nhìn khắp tứ phía, không nói gì, chỉ cười cười với Trình Lộ. Bọn họ là bạn học thời cấp ba, sau đó thi vào đại học, cũng ở trong cùng một khu đại học, tình cảm sâu sắc nhất.

Tổng Siêu đang chỉ huy mọi người bày biện đồ đạc, thấy tôi đi đến, vui mừng định gọi tên tôi, đột nhiên tôi làm động tác giữ im lặng, cậu ta lập tức hiểu ý, không gọi ra tiếng. Tôi đi đến, hỏi cậu ta: “Hôm nay có khoảng bao nhiêu người đến?”.

“Hiện tại đã có khoảng hai nghìn người, một lát nữa các hoạt động bắt đầu, chắc sẽ càng đông hơn. Đa số đều là những sinh viên cũ đã tốt nghiệp, những sinh viên trong trường bây giờ hầu hết đều còn đang lên lớp, những người không đi học cũng đang lần lượt qua đây góp vui rồi”. Tổng Siêu nói.

Cậu ta vừa nói, vừa lướt mắt nhìn bốn người đứng bên cạnh tôi. Trên thực tế, bốn người con gái đến đây cùng tôi, bất kỳ người nào cũng đều là người đẹp cỡ hoa khôi trường, Tổng Siêu hiếu kỳ về họ cũng là điều dễ hiểu.

“Các bạn lớp hai khoa Quản lý Công thương của Học viện Thương mại khóa 2000, đến bên này tập hợp!”. Đột nhiên, một chàng trai nhảy lên một bồn hoa, hét lớn.

Tổng Siêu ngạc nhiên nhìn về bên đó: “Khóa 2000 cũng đến rồi, khi anh vào trường, bọn họ đã học năm tư rồi nhỉ?”.

“Năm tư...”. Tôi nhìn sang bên đó, đúng là không ngờ tới, thông báo họp mặt trên diễn đàn của trường lại thu hút được cả những sinh viên đã tốt nghiệp hơn năm năm rồi.

“Thành viên lớp ba Học viện Pháp luật khóa 2002 tập trung bên này!”. Một vài cựu lớp trưởng khác thấy cách tập hợp người như vậy hiệu quả, cũng làm theo, lần lượt tìm một bồn hoa đứng lên, rồi gọi lớn.

“Khóa 2002 Học viện Quan hệ quốc tế đến đây xếp hàng!”.

“Học viện Ngoại ngữ khóa 2004 đến bên này!”.

“Sinh viên Học viện Văn học khóa 2003, ở đây ở đây!”.

Trong phút chốc, đám đông ồn ào hân hoan. Bọn họ đi cùng cả vợ, chồng, con cái, cả nhà cùng đi, giống như hoạt động gia đình ở trong công viên vậy.

“Tốt nghiệp đã nhiều năm, hầu như ai cũng đã kết hôn có con cái rồi”. Linh Huyền nhìn một đám người tập hợp náo nhiệt phía bên kia, cười dịu dàng, nói.

“Ngày hội học sinh” với hàng ngàn người này làm cho nơi này chật kín. Cảnh tượng huyền ảo như vậy, đương nhiên làm cho trường học không thể nào học tập bình thường được.

Lúc này, thầy hiệu trưởng chống gậy, cùng mấy vị chủ nhiệm khoa đi đến phía tôi và Tổng Siêu đang đứng gần gian có mái che.

“Ngại quá, thưa thầy, ồn ào quá, ảnh hưởng đến việc học tập của nhà trường”. Tôi tiến lên hai bước, chủ động nói với thầy hiệu trưởng.

“Không sao, mười giờ là tan học rồi”. Thầy giáo nhìn tôi, “Hoạt động mấy giờ bắt đầu?”.

“Mười rưỡi ạ, còn có nửa tiếng nữa, cho bọn họ điều chỉnh sắp xếp, đều là bạn học cũ đã mấy năm không gặp, hôm nay được gặp nhau, ầm ĩ cũng là bình thường, bắt bọn họ trật tự cũng không hợp lý lắm”. Tôi nói.

“Không hề gì”, thầy hiệu trưởng nhìn tôi, “Thầy đã thông báo cho các học viện, giờ học từ mười giờ sáng đến hai giờ chiều nay đều tạm thời hủy bỏ”.

Tiếp đó, thầy mỉm cười nhìn ngắm xung quanh: “Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều sinh viên cũ về lại trường như thế này, các khóa từ sau năm 2004 đến khá đông. Ha ha... Lương Mân không hổ là Lương Mân, “anh Tiểu Mân” không hổ là “anh Tiểu Mân”.

Nghe thầy gọi tôi như thế, tôi mỉm cười. Thầy hiệu trưởng nhìn thì có vẻ như xa cách, kỳ thực ai có công lao thành tích gì, trong lòng thầy đều nhớ rõ. Ding ding ding ...

Tiếng chuông hết giờ vang lên, sinh viên như dòng thủy triều tràn từ các ngã tụ về nhà tổng hợp.

Quảng trường nhà tổng hợp vốn đã chật ních người, thêm sự góp mặt của sinh viên trong trường, số người phút chốc tăng gấp đôi. Bọn họ được nghỉ học đương nhiên phải đến góp vui rồi.

Tôi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, quay đầu nhìn Tổng Siêu: “Để ý chút nhé”.

Tổng Siêu đem theo người của cậu ấy đi lên duy trì trật tự, còn tôi và Trình Lộ chỉ huy nhân viên công ty mở áp phích tuyên truyền ra, bày lên giá sách.

Trong lúc mọi chuyện đang tiến hành đúng theo trình tự, Tổng Siêu đột ngột lo âu chạy tới, nói với tôi: “Anh Tiểu Mân, anh chàng Tam công tử đem theo người của đội bóng rổ đến gây rối, chúng em không ngăn được!”.

“Sinh viên năm hai cũng không trấn áp nổi, cái chức chủ tịch hội sinh viên của một sinh viên năm tư như cậu làm kiểu gì thế hả?”. Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, rồi ngẩng đầu nhìn dòng người ở phía xa.

Chỉ thấy cậu Tam công tử đem theo hơn hai mươi sinh viên thân thể cường tráng, dùng sức đẩy qua đẩy lại, ý đồ muốn gây náo loạn.

Nếu như xảy ra chen lấn, không biết có bao nhiêu người bị thương! Trong đó còn có những cựu sinh viên đem theo cả con nhỏ! Cái đồ ngu ngốc này, thật không hiểu biết gì hết! Ngay lập tức, tôi bốc hỏa lên, muốn chạy đến dạy cho cậu ta một bài học, nhưng dòng người đông đúc, tôi không có cách nào đi qua bên đó được!

Mắt nhìn quảng trường hàng nghìn người sắp rơi vào tình trạng hỗn loạn, đột nhiên, dòng người lại có một làn sóng chuyển động.

Một đội mặc quần áo trắng từ hai bên len vào, bao vây cả quảng trường.

Đám đông vốn đang hỗn loạn nhốn nháo, dưới sự khống chế của bọn họ, dần dần ổn định trở lại. Tam công tử vẫn muốn gây rối, đột ngột bị nâng lên, ném xuống cái hồ bên cạnh. Một cậu cắt đầu đinh ột mét chín, mặc bộ đồng phục màu trắng đứng gần tôi nhất, quay người, đứng thẳng, nhìn tôi, cao giọng hét: “Trương Đại Ngưu đội phó Câu lạc bộ tán thủ Học viện Thương mại Hoa Đông, dẫn theo toàn thể một trăm sáu mươi tám thành viên, có mặt!”.

Hôm nay cậu ta mặc bộ võ phục tán thủ màu trắng, ngực bên trái có in “Câu lạc bộ tán thủ Thương mại Hoa Đông”, đây chính là đồng phục của Câu lạc bộ tán thủ chúng tôi năm đó.

Tôi xúc động nhìn cậu ta, trong khoảnh khắc không nói nên lời.

Nhìn thấy một trăm sáu mươi chín người bọn họ, tất cả đều mặc đồng phục trước đây, tôi không nhịn được phì cười: “Có ngốc không, hả?”.

“Có cái gì mà ngốc? Nếu như thấy ngốc, thì sẽ không vượt ngàn dặm xa xôi để đến đây! Em theo danh sách gọi điện cho từng người một, không có ai nói là không đến! Anh nhìn xem, đã tốt nghiệp bao nhiêu năm như thế rồi, không ai vứt đồng phục đi! Nhìn Tiểu Hắc xem, cậu ấy bay từ Vân Nam đến! Không nghỉ ngơi chút nào, chạy thẳng đến đây đây!”.

Đại Ngưu trợn tròn mắt, nói.

Những cựu thành viên của câu lạc bộ tán thủ, có người đã giàu to, có người đã làm bố, có người đã mặc quen đồ tây, bọn họ lúc này mặc võ phục tán thủ thời còn học đại học, nhìn có vẻ không phù hợp lắm, thậm chí còn hơi buồn cười.

Nhưng, đúng như Đại Ngưu nói, ai sợ mất mặt chứ? Người không có ước mơ mới hay chê cười người có mơ ước là ấu trĩ không biết gì.

Không chỉ có một trăm sáu mươi chín người bọn Đại Ngưu, còn có tất cả những cựu sinh viên đến đây hôm nay, có ai là đến vì tiền chứ? Những ngày tháng nhiệt huyết thanh xuân ấy, cậu Tam công tử chỉ biết gây gỗ kia làm sao mà hiểu được!

Còn nhớ hồi đó có mười mấy tên lưu manh ở ngoài đến trường bắt nạt một sinh viên năm nhất, bị tôi đem theo hàng nghìn học sinh truy đuổi, bọn họ phải trốn vào nhà vệ sinh kêu gào loạn xạ, cuối cùng bị lôi ra đánh ột trận tơi bời...

Còn nhớ hồi đó là lần đầu tiên lấy danh nghĩa hoạt động của toàn trường mà lễ Tình nhân được nghỉ học, đêm đó, giữa những con đường mòn trong trường, hàng vạn cây nến được thắp lên, hàng vạn người chờ đợi, con đường biến thành đại dương ánh lửa lãng mạn...

Còn nhớ hồi ấy có một cậu sinh viên lỡ chân rơi xuống hồ, mấy người chúng tôi đang tập luyện trong nhà thi đấu ở bên hồ nhân tạo, vội vàng xông đến, hơn một trăm người cùng lúc nhảy xuống hồ cứu người, lúc đó đang là mùa đông, nước hồ lạnh cóng...

Những mảnh ký ức rời rạc ấy vẫn tồn tại mơ hồ trong đầu tôi, chưa hoàn toàn tan biến.

Hoa Thương từ khi thành lập cho đến lúc đoàn kết mới được một vài năm ngắn ngủi. Nhưng không phải sự đoàn kết bề ngoài, mà là sự đoàn kết thực sự từ trái tim đến trái tim, sinh viên tốt nghiệp của mấy năm đó, không thể xóa nơi này trong ký ức.

“Gần đến giờ rồi, triệu tập mọi người xếp hàng từ phía đông sang, xếp thành năm hàng dọc”. Trình Lộ xen vào.

Đại Ngưu thấy Trình Lộ đứng cạnh tôi, chưa kịp động não suy nghĩ đã gọi to: “Chị dâu!”.

Một trăm sáu mươi tám người còn lại cũng đồng thanh hô theo: “Chị dâu!”.

Tiếng “chị dâu” vang vọng lên tận trời, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người lên người Trình Lộ.

Trình Lộ lùi lại hai bước, mặt đỏ bừng, vội vàng kéo cánh tay tôi, nói nhỏ: “Lương Mân, anh mau giải thích với họ đi”.

Tôi làm ra vẻ không hài lòng nhìn Đại Ngưu: “Đại Ngưu, đừng có gọi bừa”.

“Không phải chị dâu ă?”. Đại Ngưu lại nhìn xung quanh tôi, nhìn Tô Tô, rồi nhìn Hiểu Ngưng, Linh Huyền, hỏi tôi: “Chị nào là chị dâu hả anh?”.

“Ý anh là...”. Tôi chỉ vào Trình Lộ, “Cô ấy vẫn chưa qua cửa, gọi chị dâu khó nghe chết được, gọi chị là được rồi”.

Thấy tôi giải thích như vậy, Trình Lộ trừng mắt, đánh cho tôi một cái. Dáng vẻ tức giận của cô ta cũng vô cùng đáng yêu.

Tôi cười ha ha, nhìn Đại Ngưu, khoát khoát tay: “Được rồi, Đại Ngưu, mau giúp anh điều hành họ xếp hàng đi!”.

Thế là Đại Ngưu kêu gọi một trăm sáu mươi tám anh em còn lại hình thành mấy bức tường người, phân cách mọi người thành năm phần, rồi hướng dẫn họ xếp hàng ngay ngắn.

Trong số những sinh viên đã tốt nghiệp có không ít người quen biết Đại Ngưu, lần lượt chào hỏi cậu ta. Còn mấy em năm ba năm tư nhìn thấy cậu ta cũng tỏ ra rất thân thiết.

Cứ như vậy, đám đông xếp thành năm hàng dọc, tôi và bọn Tô Tô mỗi người phụ trách một hàng, đứng dưới nằm rạp che nắng nối tiếp nhau.

Vừa rồi tôi và bọn Tô Tô đứng trên bậc thềm của tòa nhà tổng hợp, mọi người đã nhìn rõ dáng dấp của bốn cô gái. Bây giờ đám đông ồn ào cuối cùng cũng đã ổn định lại, bọn họ càng có thể ngắm nhìn mỹ nữ từ khoảng cách gần, trông rất vui sướng, phấn khởi.

“Cô em mặc bộ đồ màu trắng xinh nhỉ, nhìn mặt lạnh lùng, rất có khí chất”.

“Cô em kia mới đáng yêu, cô ấy cười trông thật là ngọt ngào. Sao ngày xưa mình đi học không gặp được em nào xinh thế này nhỉ”.

“Cô ấy là sinh viên mới năm nay, tên Tô Tô”.

“Này, cậu nhìn cô em kia đi, em bên trái anh Tiểu Mân ấy, em mặc áo len đeo vòng cổ ấy, trông rất có khí chất, dáng người cũng chuẩn, chắc là người yêu của anh Tiểu Mân nhỉ?”.

“Cô em đó quả thật rất xinh, nhưng tớ thích em mặc váy liền màu đen trắng hơn, cảm giác rất dịu dàng. Cậu không thấy làn da cô ấy rất mịn màng à?”.

“Ông xã, anh nhìn cái gì đấy, còn nhìn nữa là em móc mắt đấy!”.

Đủ các lời bình luận vang lên từ phía đám đông đang tiến về phía trước. Đại Ngưu dẫn đầu câu lạc bộ tán thủ, duy trì trật tự đầu vào đấy.

Chiếc ô tô chở sách đã đến sau rạp che nắng, người của phòng phát hành chuyển từng thùng sách xuống, mở ra chất trước mặt chúng tôi.

“Tổng Siêu”, tôi vẫy tay về phía Tổng Siêu đang giúp mọi người vận chuyển sách, “Đưa loa cho anh”.

Tổng Siêu vội vàng chạy lại, mở chiếc loa trong tay cậu ta, sau đó nhét vào tay tôi.

Tôi cầm chiếc loa, nói: “Đầu tiên, rất cảm ơn mọi người đã có mặt ở đây, tôi tốt nghiệp nhiều năm như vậy rồi mà mọi người vẫn nhớ đến tôi, quả thật rất cảm động. Thứ hai là, hoạt động hôm nay, chủ yếu để quảng cáo ột cuốn sách mới, không đắt lắm, hai mươi lăm tệ một cuốn. Nói thật, cái tôi cần không phải hai mươi lăm tệ này của mọi người, mà hy vọng mọi người sẽ đọc kỹ cuốn sách này. Bây giờ rất nhiều người trong các bạn đã tốt nghiệp, phân tán đến các ngành các nghề, các vùng trên cả nước, các bạn là độc giả đầu tiên của cuốn sách này, tôi hy vọng nhận được sự ủng hộ của các bạn”.

“Được, tôi mua năm cuốn! Tôi mua mười cuốn!”. Trong đám đông, hết người này đến người khác nói.

Thấy tâm trạng kích động của mọi người, tôi cầm loa lên, nói: “Nhưng, số lượng sách có hạn, hôm nay chỉ có năm nghìn cuốn, mục đích của tôi không phải bán sách mà là muốn tuyên truyền quảng bá cho cuốn sách, nên mỗi người chỉ được giới hạn mua một cuốn, rất mong mọi người lượng thứ”.

“Hôm nay có chắc bán hết năm nghìn cuốn không?”. Trình Lộ ghé sát lại, “Năm nghìn cuốn... là lượng sách tiêu thụ của một cuốn sách best-seller tại một thành phố hạng trung, ở một trường đại học mà có thể tiêu thụ hết lượng sách này cũng coi là một kỳ tích rồi. Tình hình tiêu thụ thế này, thế nào báo đài cũng đưa tin nhỉ?”.

Tôi cười không trả lời. Trong lòng tôi, những lời bình tốt đẹp của độc giả chính là lời quảng cáo tốt nhất.

Chiếc kim đồng hồ treo trước thư viện ở phía xa đã chỉ mười giờ ba mươi, Trình Lộ gật đầu về phía tôi, ý bảo có thể bắt đầu được rồi.

Đại Ngưu mở lối, đang định ọi người vào thì đột nhiên phía bên kia quảng trường, lại xuất hiện một đoàn người khác.

Phía đối diện kéo lên một tấm băng rôn to.

Lần đầu phát hành bộ truyện đặc sắc của Carl Sura trong trường.

Bốn tấm áp phích mở ra theo chiều gió.

Cố Sảnh trong chiếc áo sơ mi có hai hàng khuy theo phong cách châu Âu, eo thắt chiếc nơ bướm, nét bình dị hòa quyện với vẻ xinh đẹp, trông vừa đơn giản vừa trang nhã, từ trong chiếc chiếc xe con đi ra.

“Là Cố Sảnh! Cố Sảnh! Hoa khôi đầu tiên của Hoa Thương!”.

Trong đám đông, có người hét gọi.

Đúng rồi, hoa khôi trước kia đã quay lại rồi.

27. Chương 27

Chúng tôi đã mở lối nhưng mọi người lại quên mất việc chuyển động lên phía trước.

Hai bên đều đang chuẩn bị bán sách, những tấm áp phích và băng rôn quảng cáo của cả hai đều tung bay phấp phới trong gió. Chính giữa là khoảng đất trống, như thể ranh giới giữa nước Sở và nước Hán trong cờ tướng, địa bàn được phân chia rõ ràng, không bên nào được phép vượt biên nửa bước.

Cố Sảnh xuyên qua đám đông, mỉm cười với tôi, tựa hồ như muốn nói, anh có thể đến trường cũ quảng cáo sách thì sao em không thể chứ?

Trình Lộ tức nổ đom đóm mắt, nghiêng răng ken két, tôi biết, chắc chắn Cố Sảnh xem tin tức trên diễn đàn, nên mới đặc biệt chạy từ tận Bắc Kinh về, cố tình đánh đòn phục kích chúng tôi.

Bọn sinh viên năm ba, năm tư đều biết những câu chuyện về Cố Sảnh, lúc này tất cả mọi người đều quay đầu nhìn tôi và Cố Sảnh, bàn luận rôm rả.

“Đây chính là hoa khôi trường mình trước đây sao? Chị ấy xinh thật đấy”. Tô Tô đứng bên cạnh tôi, nói một câu không hề phù hợp với hoàn cảnh chút nào.

Cố Sảnh thấy mọi thứ bên mình đã được chuẩn bị tạm tạm, gơ cánh tay thon mềm lên, vẫy tay về phía đám đông. Bên hồ, ánh nắng rực rỡ, hàng liễu bay bay trong gió, từng cử chỉ của cô ấy đều mang vẻ đẹp mê hồn. Sức lôi cuốn của “hoa khôi trường” trong lời đồn cứ thế được lan ra.

Rất nhiều người lập tức đổ dồn về bên cô ấy. Cho dù là sinh viên đang học tại trường hay là sinh viên đã tốt nghiệp đều muốn chiêm ngưỡng người đẹp. Ngay cả Đại Ngưu lẫn các anh em trong Câu lạc bộ tán thủ cũng không ngần ngại được đám đông.

Đối diện với sự biến đổi đột ngột này, Trình Lộ run rẩy toàn thân, giậm chân bình bịch. Cô ta hận Cố Sảnh đến tận xương tận tủy.

Tiếng đàn ghi ta vang lên, một khúc Revelation lan tỏa khắp quảng trường.

Tiếng nhạc và giọng hát bắt ngờ lập tức làm cho đám đông hỗn loạn yên tĩnh trở lại.

Tôi quay đầu, thấy Vạn Lý cùng với các thành viên trong ban nhạc xuất hiện trên sân khấu bên hông quảng trường. Thấy tôi đã nhận ra mình, Vạn Lý vẫy vẫy tay về phía tôi.

Tiếng guitar chủ đạo dần lan đến tận chính giữa quảng trường, organ và guitar bass dùng tiếng nhạc êm ái hỗ trợ cho guitar chính, đã nhanh chóng xoa dịu tình hình hỗn loạn.

“Trình Lộ, cô không cần phải quá lo lắng thế, những người chạy sang bên đó sẽ quay lại mua sách thôi”. Tôi nói với Trình Lộ.

Trình Lộ gật gật đầu, tuy biết là thế nhưng đối diện với việc Cố Sảnh đột nhiên xuất hiện đối đầu với mình, vẫn cảm thấy không thoải mái.

Tô Tô, Hiểu Ngưng và Linh Huyền cũng hoàn hồn trở lại, vừa nhoẻn miệng tươi cười vừa phát sách.

Hiệu ứng của mỹ nữ quả thật mạnh mẽ. Năm hàng dọc bên chúng tôi, chồng sách chất đống như núi, vậy mà vơi đi nhanh như nước chảy.

Có lẽ là một loại hoài niệm cũng nên, những người mua sách chỗ tôi đều gọi một tiếng “anh Tiểu Mân”. Còn tôi đối với từng người đều mỉm cười, thu tiền, đưa sách.

Nhìn thấy họ, tôi nhớ lại lễ Tế nước rầm rộ ngày đó, trong chuỗi ngày nắng nóng oi ả, sinh viên toàn trường đều ra sức chơi đùa; nhớ lại lần Đại hội thể dục thể thao mà cả hai trường “Học viện Thương mại Hoa Đông” và “Đại học Bình Hải” liên hiệp tổ chức, làm cho trường Đại học Bình Hải của Đại Bính về sau đó không dám tổ chức cùng trường tôi nữa; nhớ lại những buổi liên hoan ăn uống; những buổi triển lãm thư pháp, thậm chí cả cuộc đua xe đạp trong trường nữa...

Bốn năm đó là một hồi ức đáng trân trọng đối với tất cả các sinh viên của Hoa Thương, không phải chỉ là những ngày tháng chơi games, trốn học, ngủ nướng và thi cử nhàm chán, tẻ nhạt, mà thực sự là những ngày tháng tuyệt vời, đốt cháy nhiệt huyết tuổi trẻ. Khúc nhạc của Vạn Lý cũng dần dần sôi động hơn. Cậu ấy nhắm mắt, trông rất nhập tâm, thiết nghĩ, đứng trước hàng nghìn người thế này, cũng khiến cậu ta hồi tưởng lại những tháng ngày trước đây.

“Anh Tiểu Mân!”. “Anh Tiểu Mân!”.

Một vài nữ sinh xếp hàng cách tôi không xa lắm, cất tiếng gọi lạnh lạnh.

Nghe thấy tiếng gọi ấy, vẻ mặt Trình Lộ đang tươi tỉnh lập tức trở nên bất mãn.

Tôi đặt sách xuống, đi đến bên ghé vào tai cô ta: “Ghen rồi hả?”.

Trình Lộ liếc tôi, “Mơ à!”.

Phía đối diện, vũ khí trong tay Cố Sảnh là bộ ba cuốn tiểu thuyết được đặt trong chiếc hộp gỗ xinh đẹp. Chiều này quả thực rất lợi hại, ba cuốn tiểu thuyết này, có thể mua lẻ mà cũng có thể mua cả bộ, cho người ta thấy sự khác biệt giữa những cuốn bìa cứng và những cuốn bìa mềm, trông vô cùng mới lạ, ba cuốn đầu trong bộ bốn cuốn, bước vào cửa các nhà sách, khắp các giá đều là sách của họ.

Trong khi tôi đang nhìn Cố Sảnh thì cô ấy đang được hàng đồng nam sinh vây quanh cũng đột ngột ngừng đầu nhìn về phía tôi. Cô ấy thấy tôi đứng bên cạnh Trình Lộ, lập tức né tránh ánh mắt của tôi, trông có vẻ không tập trung.

Lần này cô ấy đến, chỉ e là không phải vì quảng bá sách. Tự nhiên tôi có cảm giác này.

Hàng người dài vô tận, mãi không thấy cuối hàng. Bốn người họ kiên trì đứng hai tiếng đồng hồ, cánh tay cũng bắt đầu mỏi rã rời, trong nụ cười rạng rỡ đã thấp thoáng vẻ mệt mỏi.

Nhưng, để cho buổi quảng cáo hôm nay có thể kết thúc một cách thuận lợi, họ đều cố gắng gượng, không một câu oán thán, làm tôi rất cảm động.

Sắp đến giữa trưa, sinh viên bên trường Đại học Bình Hải nghe được tin cũng lũ lượt đến để ngắm mỹ nữ. Những ai muốn ngắm “mỹ nữ tuyệt thế” thì chắc chắn phải xếp hàng mua sách. Vô hình trung, lại có thể bán thêm sách ột đám người nữa.

Vạn Lý vẫn đang trình diễn trên bậc thềm của tòa nhà tổng hợp, không hề nghỉ ngơi. Để trả ơn giúp đỡ của tôi hồi đó, hôm nay cậu ta giúp đỡ lại một cách vô điều kiện, thật là trượng nghĩa.

Sau một tiếng khổ nhọc phát sách, cuối cùng Tô Tô cũng giải quyết xong hàng người bên cô bé, hôm nay Tô Tô đã phát được một nghìn cuốn tiểu thuyết, quả thật rất vất vả.

Tô Tô cầm một miếng bánh gatô lên cho vào miệng tôi: “Anh Tiểu Mân, chắc anh cũng đói lắm rồi nhỉ, anh ăn đi!”.

Trong ánh mặt trời, nụ cười của cô bé cũng ngọt ngào như miếng bánh. Cơ thể cô bé áp sát tôi, âm ấm lại mềm mại, cánh tay nhỏ nhắn dứ dứ trước miệng tôi, như đang đùa với chú cún con.

Tôi không nhịn được cười, nắm lấy tay cô bé, cắn một miếng.

Tô Tô cười vui vẻ, rồi đưa cho tôi chai nước. Nhìn dáng vẻ vừa dịu dàng lại vừa sẵn sàng chu đáo của cô bé, lòng tôi cũng như những tia nắng này, vô cùng ấm áp.

“Chị Lộ Lộ bảo chỉ một lúc nữa thôi là kết thúc”. Tô Tô cười tíu tít nhìn tôi, “Chờ cho buổi quảng bá kết thúc, anh em mình đi hát karaoke đi anh, mấy quán gần trường rẻ lắm! Chỉ có hai mươi tệ một tiếng thôi!”.

Vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của cô bé, trông đặc ý cứ như bắt được vàng.

“Ừ, nếu không có việc gì khác thì đi. Nhưng anh hát dở thì đừng có ném dép đấy”. Tôi trả lời cô bé.

“Không đâu, chắc chắn anh Tiểu Mân hát rất hay!”. Tô Tô nói vẻ vô cùng tin tưởng vào tài năng của tôi.

Nhìn điệu bộ ngốc nghếch này tôi lại không nhịn được cười.

Cho dù thế nào, ở bên cạnh bọn Tô Tô tôi thực sự thấy rất vui. Có lẽ, chỉ cần được ở bên bảo vệ cho bốn người họ là tôi đã cảm thấy mãn nguyện, hạnh phúc lắm rồi.

Lúc gần kết thúc, không biết ai dẫn đầu mà đột nhiên mọi người hò hét “anh Tiểu Mân”, “anh Tiểu Mân”.

Tôi cầm loa yêu cầu mọi người không hò hét nữa, nhưng lần này bọn họ không chịu nghe lời tôi, càng hét càng to hơn, càng hét càng đồng thanh hơn. Tiếng hét vang trời, như tiếng hò reo cổ vũ trong Đại hội thể dục thể thao.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của mọi người, tôi như chìm đắm trong không khí của những buổi tổ chức hoạt động ngày xưa. Tổng Siêu đồ mắt nhìn mọi người, có lẽ cũng đang nhớ lại cảm giác hồi đó.

Đại Ngưu bước lại gần tôi, nhìn mọi người, thở dài: “Anh Tiểu Mân, mọi người đều rất nhớ anh”.

“Ừ, sau hôm nay mọi người lại tản đi khắp nơi”. Tôi đứng nghe họ hò hét gọi tên mình, cũng than thở.

“Hôm nay bao nhiêu người đến ủng hộ anh vậy chắc anh cũng mãn nguyện nhỉ. Bốn năm đại học anh quả thực đã làm được rất nhiều việc khiến mọi người cảm động cả đời. Người ta làm chủ tịch hội sinh viên thì suốt ngày như con rùa rụt cổ lo lắng cho tiền đồ của bản thân, không dám ho he, nhưng anh không ngại ngần gì, chống lại cả các thầy cô, chống lại cả nhà trường để ọi người có một hội ức tuyệt đẹp”. Đại Ngưu tiếp tục nói.

Tôi cười: “Chức chủ tịch hội sinh viên của anh là ngẫu nhiên mà có được, nếu không phải vụ tổ chức đêm hội chào đón tân sinh viên quá hoành tráng, anh chẳng bao giờ có thể ngờ được mình lại ngồi vào chức chủ tịch hội sinh viên. Hơn nữa, thời sinh viên chỉ có bốn năm ngắn ngủi, hà tất phải biến nó trở nên nhàm chán chứ”.

“Có điều, lần này không ngờ Cố Sảnh cũng đến”. Đại Ngưu nhìn phía đối diện, nói.

“Ừ”. Tôi gật gật đầu.

Thấy tôi phản ứng quá bình tĩnh, Đại Ngưu hạ thấp giọng nói: “Haizz... em luôn cảm thấy, hai người bọn anh rất đáng tiếc”.

“Tiếc cái gì chứ?”. Tôi cố tình hỏi.

“Em nói thật được không?”. Đại Ngưu thăm dò phản ứng của tôi.

“Nói đi”.

“Hai người đáng ra nên là một đôi”. Đại Ngưu nói.

Câu nói của cậu ấy đánh trúng tim đen của tôi. Đây có lẽ không phải là suy nghĩ của một mình Đại Ngưu, mà thực ra trong đầu những sinh viên mấy khóa thời đó, tôi và Cố Sảnh là một đôi trời sinh”.

“Nhưng chị dâu cũng rất được, anh đừng có bắt nạt chị ấy”. Đại Ngưu lại tiếp tục.

Tôi biết người mà Đại Ngưu gọi “chị dâu” chính là Trình Lộ, bất giác bật cười: “Cậu chưa tiếp xúc với cô ấy, làm sao biết cô ấy rất được?”.

“Nhìn cũng biết mà, chị ấy rất quan tâm đến anh”. Đại Ngưu không nghĩ ngợi gì đã trả lời.

Tôi cười gượng gạo.

Đột nhiên cậu ta lại hỏi: “Bây giờ Cố Sảnh đã có người yêu chưa?”.

“Chưa”. Tôi lắc đầu.

“Haizz...”. Đại Ngưu ngẫm nghĩ một lúc, thở dài, đi giúp sắp xếp lại các thùng sách. Không biết tiếng thở dài này của cậu ấy ẩn chứa nỗi niềm gì.

Hoạt động quảng bá sách kết thúc, cũng có nghĩa là buổi họp mặt của sinh viên toàn trường cũng kết thúc.

Cùng lúc, hàng trăm chiếc xe ô tô đồng thời nổ máy, chạy về phía cổng trường, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng. Rất nhiều người trong số họ ở các tỉnh xa nên phải xin nghỉ mấy ngày liền để đến đây, bây giờ gặp được nhau rồi thì đều muốn tìm chỗ nào tụ tập uống rượu.

Một số bắt buộc phải về, lưu luyến không thôi khi phải nói lời tạm biệt với bạn cũ. Trong số bọn họ, có người đã đi làm nhiều năm, có người đã kết hôn, mang cả vợ con cùng đến, có người vẫn chưa tốt nghiệp, đang thực tập. Nhưng tất cả đều có một điểm chung, đó là lòng nhiệt tình với bạn bè, là những hồi ức, là những kỷ niệm.

Thế là cổng trường lập tức trở thành nơi nói lời tạm biệt của mọi người, họ ôm nhau, bắt tay nhau, nhìn nhau trân trân. Hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói dường như không thể thổ lộ hết được.

“Anh Tiểu Mân, em biết anh rất bận nên không kéo anh đi uống rượu. Chỉ cần trong lòng anh có đám anh em này là bọn em vui lắm rồi”. Đại Ngưu dẫn đầu một trăm sáu mươi tám thành viên của câu lạc bộ tán thủ, nói lời chào tạm biệt tập thể với tôi.

“Không được, hôm nay dù thế nào anh cũng phải mời mọi người một bữa!”. Tôi nói.

“Để lần sau đi ạ, hôm nay anh bận bịu cả ngày rồi, mọi người cũng không dám chuốc say anh, hơn nữa có mấy đứa cũng phải về gấp, bọn em phải tiễn chúng nó ra sân bay hoặc ra ga tàu”. Đại Ngưu quay về phía tôi cười sảng khoái.

Dường như nhìn thấu sự dằn vặt và tiếc nuối của tôi, cả đội lũ lượt đến vỗ vai an ủi tôi, tỏ ý lần sau vẫn còn cơ hội đi uống rượu cùng nhau.

Tiếp đó, họ vai kề vai đi về phía cổng chính. Bây giờ, bọn họ người thì béo lên, người thì gầy đi, đã không còn dáng vẻ thời đại học nữa.

Tôi nhìn theo bóng họ, nhìn bọn họ trêu đùa nhau, nhìn bóng họ bị ánh mặt trời buổi chiều kéo dài, bỗng dưng cảm thấy thời đại học cách tôi càng lúc càng xa.

Cảnh tượng này, tựa hồ như chúng tôi đi ra từ nhà thi đấu mỗi buổi chiều, sau khi luyện tập xong. Vậy mà chỉ chớp mắt, bọn họ đã đi rất xa, dáng người cũng dần thay đổi, cách ăn mặc cũng không còn như thời thanh xuân nữa.

“Nhớ đến cuộc sống thời đại học phải không?”. Trình Lộ nói, như thể nhìn thấu được tâm trạng tôi.

Tôi gượng cười với cô ta, thu vẻ mặt buồn rầu lại: “Đi thôi, đi hát nào”.

“Hay quá!”. Tô Tô lập tức nhảy cẫng lên.

Trong ánh nắng cuối trưa, mái tóc bốn cô gái bay bay, từng đôi nắm tay nhau, đến bóng người trên mặt đất cũng trở nên xinh đẹp lạ thường.

Tôi quay đầu nhìn, cũng không thấy bóng dáng Cố Sảnh đâu nữa.

Nhìn xuyên qua tấm kính cửa phòng karaoke, tôi thấy Trình Lộ đang cầm micro, vui vẻ hát hò. Tô Tô hát với cô ta, chơi đùa rất cuồng nhiệt. Sự hòa thuận của họ đủ để chứng minh cho tôi thấy bốn cô gái độc thân cũng có thể có cuộc sống thú vị, đặc sắc.

Tôi đứng bên ngoài, cúi đầu nhìn tin nhắn trong điện thoại, lưỡng lự.

“Em chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy, không nhìn thấy anh ôm cô ấy ở phía bên kia đường, em có thể cảm nhận được anh đang rất hạnh phúc, gặp gỡ thể này tốt cho cả hai chúng ta...”.

Hiếu Ngưng hát bài Lời chúc phúc ở góc đường, giọng hát mượt mà, trong trẻo. Tôi không ngờ Hiếu Ngưng bình thường ít nói thế lại có thể hát hay như vậy.

Thấy họ hát càng lúc càng hăng, tôi ngấm nghĩ một lúc, rồi lặng lẽ rời khỏi quán karaoke. Tôi đi một mình đến cổng phụ của trường, từ xa đã nhìn thấy Cố Sảnh đang đợi tôi.

Cô ấy yên lặng, thâm trầm đứng đó, như một pho tượng điêu khắc màu trắng đã ở đó mấy chục năm rồi, yên lặng ngắm nhìn những sinh viên đi đi lại lại xung quanh. Cô ấy đặc biệt rất thích đeo vòng tay, trên tay cô ấy lúc này đeo một chiếc vòng bằng gỗ đủ các loại hoa văn, phối hợp với trang phục, toát ra một vẻ đẹp huyền bí, trang nhã.

Đến khi tôi đứng trước mặt, cô ấy mới nở nụ cười nhẹ nhàng: “Đi cùng em một lúc nhé”.

“Ừ”. Tôi đi cùng cô ấy vào trong trường.

Bố cục trường vẫn không có gì thay đổi nhiều, chỉ có mấy khu giảng đường đã được sơn lại. Cố Sảnh bước chậm rãi bên cạnh tôi, thưởng thức cảnh vật xung quanh, tựa như đang đi trên con đường cũ cách đây mấy năm. Đã rất lâu rồi cô ấy không quay lại trường, lần này quay lại, chắc chắn còn cảm động hơn tôi nhiều.

Thấy ánh mắt của các nam sinh nhìn cô ấy, tôi nói để giảm bớt bầu không khí căng thẳng: “Đúng là hoa khôi, mấy cậu em này cũng không rời mắt nổi”.

“Già rồi. Không như cô bé Tô Tô, vừa trẻ trung vừa tràn đầy sức sống”, Cố Sảnh than thở, giọng nói ẩn chứa chút chua chát.

“Tô Tô quả thực rất xinh, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ”. Tôi nói.

“Chẳng phải anh rất thích các cô gái ít tuổi hơn sao?”. Cố Sảnh ngoảnh đầu sang, nhìn tôi, hỏi. Giọng cô ấy rất bình tĩnh, nhưng hiển nhiên có mục đích rõ ràng.

“Thích thì sao, không thích thì sao?”. Tôi hỏi lại.

“Vẫn là cái tính khí đó”, Cố Sảnh nói giọng hơi bất mãn.

“Chẳng phải em cũng vẫn vậy sao, cái gì cũng muốn đối đầu với anh?”. Tôi hỏi lại cô ấy.

“Thôi bỏ đi, đều lớn tuổi cả rồi, không thèm chấp anh nữa”. Cố Sảnh cố nén không cãi lại, “Đi dạo quanh trường cùng em nhé”.

Chúng tôi đi đến tòa nhà hiệu bộ, đi qua văn phòng hội sinh viên, một vài sinh viên vẫn còn ở bên trong bàn bạc phương án gì đó.

Tôi cùng Cố Sảnh tự nhiên bước vào trong.

“Em nhớ trước đây anh Tổng Nhất Đa ngồi chỗ này đúng không?”, Cố Sảnh chỉ vào vị trí cạnh cửa sổ, hỏi tôi.

“Ừ”. Tôi gật đầu.

“Chị Xảo Linh ngồi đây đúng không?”, Cố Sảnh lại đi đến một góc khác, chỉ vào vị trí sát tường.

“Ừ”.

“Còn anh Bình, Tiểu T, Lang Đầu...”, Cố Sảnh chỉ lần lượt từng vị trí, hồi tưởng lại những việc trước đây.

Cô ấy chỉ lần lượt như vậy, tôi dường như nhớ lại cảnh tượng thời kỳ hưng thịnh nhất của hội sinh viên trước đây. Mọi người vừa thảo luận các hoạt động trong trường vừa nói chuyện một cách vui vẻ.

Nghĩ đến đây, lòng tôi thấy nhói nhói. Bây giờ, mỗi người một nơi, những ngày tháng tươi đẹp đó mãi mãi sẽ không quay về nữa.

Mấy đàn em trong phòng không biết chúng tôi đang chỉ trỏ cái gì, lại thấy Cố Sảnh cứ chỉ hết chỗ này đến chỗ khác nói là của ai của ai, cứ như gặp ma giữa ban ngày, hoảng sợ nhìn chúng tôi.

Trong chốc lát, Cố Sảnh càng nói càng chậm, khóe mắt cô ấy đã mờ nước.

Cuối cùng, cô ấy không nói tiếp được nữa, đi chầm chậm đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bên ngoài, hít một hơi thật sâu. Về mặt cô ấy bình tĩnh, dường như cô ấy đang chìm đắm trong ký ức về những chuyện trước đây, nhìn nghiêng khuôn mặt cô ấy đẹp như một bức tranh cắt giấy, từ lông mi đến cánh mũi, rồi đến môi, nét nào cũng tuyệt đẹp.

“Được rồi, chúng ta đi thăm những chỗ khác nhé”. Tôi đi đến phía sau cô ấy, khẽ khoác cánh tay cô ấy.

“Dạ”. Cố Sảnh quay đầu lại, gương cười.

Khi tôi kéo Cố Sảnh rời khỏi văn phòng, tôi nghe thấy họ bàn luận: “Hình như chị ý là hoa khôi trước đây...”.

Tôi cùng Cố Sảnh lên tầng, đến văn phòng của học viện chúng tôi.

Bảng tin chỗ hành lang vẫn dán ảnh của tôi và Cố Sảnh. Cố Sảnh bây giờ đã trưởng thành hơn so với trong ảnh, còn về mặt thì vẫn vậy không có gì thay đổi. Nếu cô ấy buộc mái tóc dài như thác nước ra sau thì quả thật là giống nhau y hệt.

Chốc lát, tôi có cảm giác như mình đang cầm chiếc hộp thời gian, thoáng cái đã quay trở lại mùa hè cách đây bốn năm. Bên cạnh tôi vẫn là Cố Sảnh trong sáng, mạnh mẽ.

“Bức ảnh cũ kỹ vậy rồi mà vẫn để đấy”. Nhìn bức ảnh cũ, Cố Sảnh có chút ngại ngùng.

“Bởi vì các thầy cô cũng rất nhớ những ngày tháng đó”. Tôi nhìn những bức ảnh, khẽ nói.

Điều tôi tiếc nhất trong bốn năm học đại học, đó là chỉ thích một mình Cố Sảnh, nhưng cuối cùng lại không dám thổ lộ với cô ấy.

Bây giờ cô ấy đang đứng bên cạnh tôi, tất cả vẫn như cũ, một cơ hội nữa lại đến trong đời, như thể trong suốt hai năm qua, cô ấy vẫn luôn chờ tôi.

Tôi và Cố Sảnh rời khỏi nhà hiệu bộ, trong lòng nặng trĩu. Sở dĩ tuổi trẻ đáng quý là vì nó sẽ không bao giờ trở lại.

Bây giờ tuy tuổi chưa cao, nhưng những ngày tháng cuồng nhiệt thời thanh xuân đó rốt cuộc đã trôi qua.

Còn nhớ đêm hội chào đón tân sinh viên năm đó, nhớ những lời tán dương đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, chỉ có điều, bây giờ bức màn đã khép lại, bữa tiệc đã tàn, chỉ còn lại hai người dẫn chương trình đối diện với sân khấu trống trải là tôi và Cố Sảnh.

Ra bên ngoài tòa nhà, đột nhiên Cố Sảnh đi sát vào tôi, kéo tay tôi lại, đan tay vào tay tôi. Ngón tay cô ấy mềm mại, mái tóc khẽ bay bay theo gió, lặng lẽ bước đi bên cạnh tôi, không nói lời nào.

Trong dòng người đi lại sau buổi trưa, tôi và cô ấy như thể không nhuốm hồng trần, bước đi rất nhẹ nhàng. Không biết có bao nhiêu sinh viên quay đầu lại nhìn chúng tôi, tôi chỉ nhìn về phía trước, Cố Sảnh khẽ cúi đầu. Người đi bên cạnh, những việc xảy ra bên cạnh, dường như trong thoáng chốc đã trở lại quãng thời gian bốn năm trước đây.

Đôi tình nhân thần tiên có lẽ cũng chỉ đến thế này.

Giảng đường màu trắng, con đường màu xanh, tất cả vẫn như cũ, đơn giản mà rất tự nhiên. Đời người như một vở kịch, suốt bốn năm đại học tôi chưa bao giờ cầm đôi tay nhỏ nhắn này, sau nhiều năm như vậy, bàn tay ấy lại dịu dàng nằm trong tay tôi.

Một chú cá nhảy lên khỏi mặt nước, tạo ra những đợt sóng trên mặt hồ.

Những con sóng gợn lăn tăn.

“Em muốn ở lại Bình Hải vài ngày, anh có chỗ nào cho em ở không?”. Đột nhiên cô ấy hỏi.

Tôi hiểu ý cô ấy muốn ở cùng chỗ tôi, nhưng cô ấy đâu biết tôi đang ở cùng bọn Tô Tô.

Tôi mỉm cười, móc ra một chùm chìa khóa, rồi miêu tả một địa chỉ cho cô ấy: “Căn phòng ở khu đô thị mới Cổ Bắc, tạm thời anh chưa ở đây, nếu em muốn ở lại Bình Hải mấy ngày thì cứ ở đó đi”.

Cố Sảnh có chút thất vọng, nhưng vẫn cầm chìa khóa.

Tiếp đó, cô ấy nắm lấy tay tôi. Tôi thở dài, định gỡ tay cô ấy ra nhưng cô ấy vẫn nắm chặt.

Chúng tôi đi dạo xung quanh hồ. Những bóng cây loang lổ đổ trên gương mặt chúng tôi.

“Đi Bắc Kinh cùng em nhé”. Đột nhiên Cố Sảnh lên tiếng, “Chúng mình mua một căn nhà, hàng ngày cùng nhau đi làm. Hai năm nay, em lúc nào cũng nhớ những ngày tháng khi còn học đại học, trái tim của em không thể chấp nhận được người khác. Em biết anh yêu thích sách, chúng ta cùng đầu quân vào ngành xuất bản, chúng ta sẽ là những cộng sự làm việc ăn ý nhất...”.

Lời của cô ấy, từng câu, từng chữ gõ cửa trái tim tôi.

“Cộng sự của anh là Trình Lộ”. Tôi ngắt lời cô ấy, “Sảnh, em đừng giữ mãi chuyện cũ nữa. Cái gọi là hạnh phúc không thể lên kế hoạch được. Làm bạn cũng vui mà làm đối thủ cũng thú vị. Nếu em vẫn là một Cố Sảnh lúc nào cũng thích đối đầu với anh trước đây, thì hãy đánh bại anh ngay trên thị trường xuất bản đi”.

Cố Sảnh nhìn tôi, đột ngột nói lỏng bàn tay.

“Nghe bạn bè nói anh đã từng quay lại, định nhờ anh ấy chuyển lời hỏi thăm anh, chỉ vì sợ gặp anh rồi thì không thốt nên lời, tình cảm của anh còn nhiều hay ít, hồi chàng trai đã làm tan vỡ trái tim em, em vẫn yêu anh say đắm. Muốn gặp anh nhưng lại không dám đối diện, vẫn còn rất yêu nhưng phải chôn giấu tận sâu trong đáy lòng, em chỉ có thể chôn chặt anh trong tim em, nỗi đau muốn gặp nhưng lại không dám đối diện, làm cho nỗi nhớ anh ngày càng sâu đậm hơn...”.

Trên loa phát thanh của trường bỗng nhiên phát bài Nghe nói tình yêu từng quay lại. Tôi nghe lời bài hát, đi về phía cổng trường. Trái tim như bị mũi kim châm, vừa chua xót lại vừa đau đớn.

Cố Sảnh không đi theo tôi nữa.

Tôi quay lại quán karaoke, mấy người họ lấy làm lạ không biết tôi bỏ đi đâu mất. Tôi không giải thích nhiều, nói dối là đi vệ sinh, chỉ có Trình Lộ thấy sắc mặt tôi không vui, đã ngầm đoán biết được điều gì đó.

Thấy họ đã hát khản cả cổ, tôi đưa họ về Lam Kiều Hoa Uyển.

Vào nhà, người thì đi tắm người thì đi thay quần áo. Tôi về phòng mình, tắm gội, rồi lấy một bộ đồ ngủ trong tủ mặc lên người.

Đột nhiên, tôi liếc thấy bộ đồng phục tán thủ màu trắng nằm tít ở góc trong cùng của tủ quần áo.

Tôi lấy nó ra, thấy tên mình được in trước ngực, màu chữ đỏ tươi vì tôi là đội trưởng.

Bọn Đại Ngưu chưa ai vứt bỏ bộ đồng phục này, Linh Huyền khẽ mở cửa bước vào.

Cô ấy thấy tôi cầm bộ quần áo đứng đờ một chỗ, đi đến bên tôi nhẹ nhàng cất tiếng hỏi: “Anh đang nhớ cuộc sống thời sinh viên à?”.

Tôi gượng cười, để lại bộ đồng phục vào trong tủ: “Chỉ là đột nhiên nhìn thấy nó trong tủ nên bỏ ra xem thôi”.

“Hôm nay anh vất vả rồi, mau đi ngủ sớm đi”. Cô ấy nhìn tôi ánh mắt đầy vẻ quan tâm.

“Em cũng vậy, hôm nay các em cũng mệt rồi. Hơn nữa em còn xin nghỉ đến giúp anh nữa”. Tôi nhìn Hiểu Linh dịu dàng xinh đẹp, nói.

“Em tình nguyện mà”. Cô ấy nhìn tôi, than thở một câu, “Không hiểu sao, em rất không muốn rời xa anh”.

“Sao? Em phải đi đâu à?”. Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Ý em không phải vậy”. Linh Huyền lắc đầu, “Ý em là, con người ai cũng có lòng ích kỷ. Nhưng nguyện vọng không phải lúc nào cũng có thể trở thành hiện thực”.

“Linh Huyền, em có tâm sự gì hả?”. Tôi hỏi.

“Em thích anh, phải làm sao đây?”. Linh Huyền ngẩng đầu lên, hỏi tôi.

Tôi ngây người nhìn cô ấy, trái tim gần như ngừng đập.

Thấy tôi ngây ra nhìn mình, Linh Huyền tự cười mỉa mai: “Trước đây em không hề có cảm giác này với anh Đối Duy, nhưng hình như lần này không như lần trước. Hy vọng em nói ra điều này không khiến anh cảm thấy khó xử”.

Tôi nhìn Linh Huyền từ từ rời khỏi phòng mình, nằm trên giường, nhớ lại câu nói vừa rồi của Linh Huyền.

Hai chúng ta đã từng cùng nhau đi dạo, khuôn mặt em khẽ chạm vào ngực anh... Em nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của anh, cũng có lúc ngây ngất. Cơn gió mùa hè đang nhẹ nhàng thổi qua, len lỏi qua làn tóc, lướt qua vành tai...

Dáng vẻ dịu dàng, ngây ngất của Linh Huyền khi hát trong phòng karaoke dần hiện lên trước mắt tôi.

Trong phòng có cảm giác rất oi bức, tôi ngồi dậy, mở cửa sổ cho không khí trong lành ngoài vườn hoa tràn vào.

Vừa lúc tôi mở cửa sổ thì nghe thấy tiếng nói chuyện ở phòng Trình Lộ bên cạnh.

“Hiểu Ngưng, hôm nay cậu cũng thật quá đáng. Cậu không thấy Linh Huyền suýt nữa thì nổi cáu à?”.

“Tớ không cần biết Linh Huyền nghĩ thế nào, tớ chỉ muốn biết cậu nghĩ thế nào?”. Tiếp đó là giọng nói của Hiểu Ngưng.

“Tớ á?”. Giọng Trình Lộ hơi ngập ngừng, do dự.

“Cậu nghĩ gì về Lương Mân?”. Hiểu Ngưng truy hỏi.

Tai tôi bỗng nhiên dựng lên lắng nghe.

Trình Lộ im lặng vài giây, rồi nói: “Anh ta... cảm thấy cũng tốt. Thôi cậu đừng có dài dòng nữa, tớ muốn biết hôm nay cậu có chuyện gì?”.

Tôi nghe không rõ lắm, nhưng hình như họ đang bắt đầu quan điểm về chuyện gì đó.

“Được rồi, coi như tớ không đủ lý trí”. Hiểu Ngưng im lặng trong phút chốc rồi hỏi tiếp, “Cậu thực sự tin anh ấy là gay hả?”.

“Giấy chứng nhận do bác sĩ tâm lý cấp, chắc không thể sai được”. Trình Lộ nói.

Dường như Hiểu Ngưng không hài lòng với câu trả lời của Trình Lộ, lại truy hỏi: “Trình Lộ, tớ muốn cậu nói thật lòng mình”.

“Nói thật... cậu muốn tớ nói thật cái gì?”. Trình Lộ hỏi lại.

Hình như họ đang đứng nói chuyện ngoài ban công để tránh người khác ở phòng khách nghe thấy khi đi qua phòng Trình Lộ, đâu có ngờ bị tôi nghe thấy hết.

“Rốt cuộc cậu nghĩ gì về Lương Mân?”. Hiểu Ngưng truy hỏi Trình Lộ, “Nếu anh ấy không phải là gay thì sao?”.

Trình Lộ im lặng hồi lâu rồi khẽ nói.

Đáng tiếc tôi không nghe rõ.

Đêm đó tôi ngủ rất mơ màng. “Anh Tiểu Mân!”.

Tiếng gọi đầy hưng phấn làm tôi tỉnh giấc. Suýt nữa thì tôi đã bị rút khỏi giường.

Tô Tô chạy bổ vào phòng tôi, kéo tôi dậy: “Anh Tiểu Mân, anh đoán xem ai đến?”.

Tôi dụi dụi mắt, “Em ấy à, đến thứ bảy cũng không cho anh ngủ yên”.

“Anh Đối Duy! Anh Đối Duy về rồi!”. Tô Tô kích động nói.

Hả? Tên gay đó?

Tôi ngã nhào xuống sàn nhà.

Tô Tô kéo tôi dậy, lôi tôi ra ngoài phòng khách.

Trên sofa ngoài phòng khách là một anh chàng cao to, khôi ngô, tuấn tú.

“Anh Lương Mân, đây là anh Đới Duy”. Linh Huyền đang đeo tạp dề bước lại phía tôi.

Nghe thấy tiếng reo hò của Tô Tô, Trình Lộ bước từ phòng ra, nhìn thấy Đới Duy cũng hơi bất ngờ.

“Anh Đới Duy đột ngột quay về, anh ấy muốn ọi người một điều bất ngờ”. Linh Huyền giải thích với bọn tôi, rồi lại quay sang nói với Đới Duy, “Anh ấy là Lương Mân, lần trước em đã kể với anh trong điện thoại rồi đấy”.

Nghe thấy Linh Huyền giới thiệu như vậy, Đới Duy đưa tay về phía tôi: “Chào anh”.

Giọng nói của anh ta rất nam tính, các nét trên khuôn mặt đều rõ ràng, thân hình vạm vỡ, tóc đen, ôm quanh gương mặt tuấn tú, là một mỹ nam không hơn không kém. Nếu chỉ nhìn ngoại hình của anh ta, phần lớn các cô gái đều sẽ quy anh ta vào hạng đẹp trai.

Lần đầu tiên tôi bắt tay với gay, tự xưng là gay lâu như vậy, nhưng khi thực sự tiếp xúc với gay, vẫn thấy rợn tóc gáy.

Thấy anh ta đã giơ tay ra, tôi chỉ còn cách lau lau tay vào bên quần rồi giơ tay ra bắt tay với anh ta.

Anh ta bắt tay tôi một cách rất lịch sự, khách sáo, rồi lập tức thu tay về. Lúc bắt tay, anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi, dường như có chút nghi ngờ, cảnh giác.

Tôi né tránh ánh mắt của anh ta, hỏi Linh Huyền: “Có cần anh giúp không?”.

“Thôi chết, em quên không tắt bếp rồi!”. Lúc này Linh Huyền mới nhớ đến thức ăn trong bếp, vội vàng quay người chạy thẳng vào bếp.

Tôi và Đới Duy cũng chạy vào theo, trong bếp đang bốc khói nghi ngút, chỗ rau cải trong nồi đã chuyển sang màu đen.

Nồi nóng quá, một cô gái yếu ớt như Linh Huyền hoàn toàn không thể đến gần. Đới Duy lập tức cầm lấy chiếc vung nồi đập vào, rồi tắt gas.

“Nhìn em kìa, anh mới đi có một tháng mà em đã lông nga lông ngóng rồi”. Đới Duy để lộ nụ cười rạng rỡ như ánh nắng, nói với Linh Huyền.

Linh Huyền cúi đầu, cười tỏ vẻ hối lỗi, rồi kiễng chân chỉ lên phía trên: “Anh lấy giúp em gói mỳ chính ở trên kia với”.

Thế là Đới Duy mở cái tủ bên trên, nhẹ nhàng đưa cho Linh Huyền gói mỳ chính.

Linh Huyền cười vui vẻ, lấy dao cắt gói mỳ chính, còn Đới Duy bê chiếc nồi rau bị cháy đổ đi, rồi lại lấy chiếc giẻ rửa bát, cố gắng cọ sạch nồi dưới vòi nước.

Không hiểu sao, trong lòng tôi có cảm giác khó chịu, buồn bực.

Ghen tỵ với một tên đồng tính, có đáng không? Tôi tự hỏi bản thân.

“Anh Lương Mân, chắc thịt hầm trong nồi áp suất được rồi đấy, anh lấy ra giúp em đi, cẩn thận kẻo bị bỏng đấy”. Thấy tôi đứng bất động, Linh Huyền ngoái đầu nhìn tôi, phân chia cho tôi một nhiệm vụ.

Tôi mở nồi áp suất ra, thò tay vào định lấy cái đĩa ra, mơ mơ màng màng quên mất không đi găng tay cách nhiệt, ngón tay vừa chạm vào rìa đĩa thì thấy nóng bỏng, suýt nữa thì làm đổ.

“Anh có sao không?”. Linh Huyền vội vàng sà đến bên tôi, cầm ngón tay tôi lên, hỏi đầy vẻ lo lắng: “Sao anh bất cẩn thế?”.

“Anh không sao”. Tôi lắc đầu.

Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, Đới Duy đã nhấc đĩa thịt nóng hổi ra ngoài một cách an toàn, đặt lên kệ bếp bằng đá hoa.

“Anh bưng ra ngoài nhé!”. Anh ta hỏi Linh Huyền.

“Dạ, em cảm ơn anh”. Linh Huyền vừa cầm tay tôi vừa nói với Đới Duy.

Đới Duy cười vui vẻ với Linh Huyền, rồi lại quay sang nhìn tôi, tiếp đó bưng đĩa thịt ra khỏi nhà bếp.

“Chẳng phải anh ta đã đi Mỹ rồi à? Sao lại quay về?”. Tôi nhìn Linh Huyền, thắc mắc.

“Anh nói anh Đới Duy á?”. Linh Huyền nhìn ngón tay sưng đỏ của tôi, kéo tôi đến bên bồn nước, vừa mở vòi nước lạnh xả vào tay tôi vừa nói, “Hình như anh ấy biết anh sống ở đây, không an tâm lắm nên về kiểm tra lại”.

“Bao giờ anh ta đi?”. Tôi hỏi tiếp luôn.

“Anh yên tâm, anh ấy rất hòa đồng. Anh ấy còn vô hại hơn anh, nói thẳng ra là động vật ăn cỏ”. Linh Huyền lấy lọ thuốc từ trong ngăn kéo ra, vừa bôi thuốc cho tôi, vừa an ủi tôi. Động vật ăn cỏ á? Cho dù là động vật ăn cỏ hiền lành thế nào đi chăng nữa thì cũng phải có suy nghĩ chứ? Tên gay chính cống này rõ ràng là không muốn để chị em tốt của “cô ta” bị tổn thương, nên mới về để kiểm tra tôi.

28. Chương 28

“Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi”. Linh Huyền đi vào phòng ăn, gọi to.

“Hi hi, sao hôm nay bữa sáng mà cũng thịnh soạn thế?”. Tô Tô phấn khởi hỏi.

“Anh Đới Duy mới quay lại, phải tiếp đón anh ấy thật tốt chứ”. Linh Huyền tươi cười nói.

Đới Duy ngồi đối diện với tôi, anh ta nhìn tôi chăm chăm như thể đang quan sát nhất cử nhất động của tôi. Hiểu Ngưng ngồi bên cạnh Đới Duy, cũng nhìn tôi chăm chú.

Tôi bị họ để ý đến mức sờn tóc gáy, thấy Đới Duy cứ nhìn tôi trân trân, Tô Tô bất mãn nói: “Anh Đới Duy đừng có nhìn chăm chăm anh Tiểu Mân thế chứ!”.

Linh Huyền mỉm cười, hỏi Đới Duy: “Lần này anh về định ở lại bao lâu?”.

“Còn để xem tình hình đã, nếu không có chuyện gì, hai ba ngày nữa anh sẽ đi”. Anh ta cầm đũa lên, nói.

“Không tìm Hoan sao?”. Linh Huyền lại hỏi.

“Bỏ đi, chuyện đã qua rồi thì cho qua. Ở Mỹ anh đã có bạn trai mới, lần này quay về chỉ để thăm mọi người thôi”, Đới Duy nói. Bọn họ nói chuyện như bình thường, tên gay chính cống này không hề bận tâm đến thân phận của mình.

“Gần đây mọi người thế nào? Dạo này anh bận mở văn phòng tại Mỹ, mãi mà không về thăm mọi người được”. Đới Duy tiếp tục hỏi.

Giọng nói của anh ta thâm trầm, vẻ mặt cũng rất tự nhiên, như một người anh trai đích thực, hoàn toàn khác xa với những ấn tượng của tôi về gay.

“Bọn em đều rất ổn, từ sau khi anh Lương Mân chuyển đến đây ở, tất cả đều rất thuận lợi”. Linh Huyền vui vẻ trả lời.

“Tô Tô thì sao, chuyện thi cử tốt đẹp cả chứ?”. Đới Duy quay sang hỏi Tô Tô.

“Dạ! Đều là nhờ công anh Tiểu Mân giúp em ôn thi! Đều qua ngay lần đầu tiên!”. Tô Tô vui vẻ nói với giọng đầy kiêu hãnh.

Đới Duy cười: “Ồ, đúng rồi, Tô Tô, chị em dạo này bận không? Anh định mai mời chị em ăn cơm”.

“Em không biết, anh tự liên lạc với chị ấy xem. Em cảm giác dạo này chị ấy rất bận, em đoán, phân nửa là vì chị ấy đã có bạn trai rồi”. Tô Tô nghiêng đầu, nói.

“Ha ha, cô ấy mà cũng có bạn trai hả? Được rồi, mai anh sẽ liên lạc”. Đới Duy hỏi một vòng tất cả mọi người, cuối cùng nhìn tôi chằm chằm, hỏi Tô Tô ngồi bên cạnh, “Anh Tiểu Mân của em làm thế nào mà chuyển đến đây ở? Xem ra anh đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện đúng không?”.

“Nói ra thì dài lắm. Hôm đó chẳng phải anh thất tình sao”. Tô Tô nói nửa câu đầu, đột ngột dừng lại, “Mà thôi, để tối em kể cho anh nghe, chị Linh Huyền không cho em vừa ăn vừa nói chuyện. Anh đi rồi, chị ấy càng quản lý em chặt chẽ hơn”.

Cô bé thừa cơ tố cáo với Đới Duy, Linh Huyền cũng chỉ biết ngồi cười xòa.

Ăn sáng xong, Tô Tô kéo Đới Duy về phòng mình tâm sự, cử như có hàng tỷ câu chuyện muốn kể cho anh ta. Còn tôi thì giúp Linh Huyền dọn dẹp bàn ăn, trong lòng có chút bất an.

“Anh yên tâm, anh Đới Duy chỉ tò mò hỏi vậy thôi, không có chuyện gì nghiêm trọng đâu”. Đường như Linh Huyền nhìn thấu tâm trạng lo lắng của tôi, an ủi.

Tôi chỉ biết cười, luôn cảm thấy lần này không hề đơn giản. Tên Đới Duy này quay về quá đúng lúc, việc tuyên truyền cho cuốn sách mới vừa kết thúc thì anh ta xuất hiện.

“Mấy lời em nói tối qua, hy vọng anh không bận tâm”. Cô ấy tiến lại gần, nói nhỏ với tôi.

Tôi nhìn Linh Huyền, đột nhiên cũng không biết nói gì. Thực ra thì có người đàn ông nào mà không thích người con gái dịu dàng, nữ tính như Linh Huyền chứ?

“Dạo này em hơi bồn loạn, chắc tại bận rộn quá”. Linh Huyền sờ lên mặt mình, gượng gạo cười.

“Lương Mân, tôi có thể nói chuyện với anh được không?”. Đột nhiên Đới Duy xuất hiện ở cửa bếp nói với tôi.

Anh ta đi vào phòng tôi, cũng chính là phòng anh ta trước đây, tôi cũng đi vào theo.

Anh ta đóng sập cửa lại.

“Anh không cùng loại với tôi”. Anh ta nhìn tôi, bình thản nói.

Ánh mắt anh ta rất điềm tĩnh, nhưng cũng rất nghiêm nghị. Thật khó tưởng tượng, anh ta chính là người đàn ông dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc người khác mà Linh Huyền vẫn thường kể.

“Rốt cuộc mục đích anh chuyển vào đây là gì?”. Anh ta tiếp tục hỏi tôi.

“Sao anh biết tôi không cùng loại với anh?”. Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh, hỏi lại anh ta.

“Đừng có làm bộ nữa. Nếu là cùng loại thì chỉ cần nhìn khí chất là nhận ra ngay. Ánh mắt nhìn đàn ông và ánh mắt nhìn phụ nữ của anh không giống nhau, đây chính là sự khác biệt”. Anh ta vừa nói vừa bước lên phía trước, “Anh có âm mưu gì, nói mau. Nếu không, tôi sẽ nói chân tướng ra ngay bây giờ”.

Thấy anh ta có vẻ rất nghiêm túc, đây chắc chắn không phải chuyện đùa. Anh ta nói vậy, tất nhiên là vì anh ta muốn bảo vệ bốn cô gái. Không ngờ một tên đồng tính như anh mà cũng có tinh thần trách nhiệm cao đến thế.

“Yên tâm đi, tôi sẽ chuyển ra ngoài”. Tôi nói.

Anh ta lờm tôi: “Nếu anh thích một trong số họ thì hãy theo đuổi một cách quang minh chính đại đừng có dùng cách này để lừa dối họ, đồng thời cũng hủy hoại thanh danh của chúng tôi”.

“Đồng tính cũng có thanh danh sao?”. Tôi hỏi.

Nghe tôi hỏi vậy, vẻ mặt anh ta đang bình tĩnh bỗng nổi khùng nắm lấy cổ áo tôi.

Tôi lùi lại nửa bước, định bắt lấy khuỷu tay anh ta, nào ngờ anh ta rất mạnh mẽ, trong chốc lát đã nắm được cổ tay tôi. Đúng lúc này, cửa bất thình lình mở ra, Tô Tô đứng ở cửa nhìn chúng tôi: “Chị Linh Huyền hỏi các anh có muốn uống trà sữa trân châu không?...”.

Tô Tô vừa nói xong, chợt nhìn thấy tôi và Đới Duy đang nắm cổ tay nhau, kinh ngạc hỏi: “Các anh... đang đánh nhau hả?”.

Đới Duy nhìn thấy Tô Tô xuất hiện ở cửa, vẻ mặt lại rạng rỡ như anh trai, lắc lắc đầu, duỗi thẳng tay ra, nói: “Anh và anh Tiểu Mân của em đang so xem da ai trắng hơn”.

Tô Tô cũng tin là thật, thở phào nhẹ nhõm, bước vào trong: “Anh Đới Duy đúng là, lời anh Tiểu Mân vào chỉ để so cái này, anh càng ngày càng giống con gái rồi”.

“Anh là đàn ông”. Đới Duy thanh minh.

“Được rồi, được rồi. Anh Đới Duy là đàn ông”. Tô Tô vỗ vai Đới Duy anh ừ, rồi lại hỏi anh ta, “Anh Tiểu Mân nhà em rất đẹp trai đúng không? Anh không được thích anh ấy đâu đấy”.

Đới Duy khoát tay, nhún nhún vai.

“Nhân tiện đây em cũng nói một câu, da anh Tiểu Mân là màu da khỏe mạnh, trắng quá có đẹp dễ gì đâu”. Tô Tô khoát tay tôi ra khỏi phòng, nói. Rất rõ ràng, cô bé cố ý tỏ ra cho Đới Duy thấy cô bé quý tôi hơn.

“Anh Tiểu Mân, ngày trước anh còn nói tuyệt đối không có tình cảm với anh Đới Duy”.

Kéo tôi ra khỏi phòng, Tô Tô ngoảnh đầu sang nhìn tôi, hơi không hài lòng, “Hừ, em cảnh cáo anh, không được để anh Đới Duy quyến rũ. Tuy anh Đới Duy rất đẹp, nhưng anh cũng không được thích anh ấy. Nếu không, anh mà bỏ đi Mỹ với anh ấy, thì em biết làm thế nào?”.

Tôi dở khóc dở cười, hóa ra cái Tô Tô lo lắng là cái này nên mới phá cửa xộc vào, phá hoại không khí giữa chúng tôi. Nhưng cũng may, lần này cô bé đã cứu tôi khỏi vòng tra khảo của Đới Duy.

Lúc này, Trình Lộ quàng chiếc khăn màu trắng vừa bước từ trong nhà tắm ra. Dáng người ột mét bảy, kết hợp với cơ thể thon thả, cộng với gương mặt đang ửng hồng, khiến tôi không thể không ngắm nhìn, chiêm ngưỡng.

Cô ta đi đôi dép nhung, làn da trắng như trứng gà bóc, phần chân nòn nà từ gót chân đến vạt dưới chiếc váy ngắn, đôi chân dài thẳng, trông rất bắt mắt.

“Tô Tô, đừng có lúc nào cũng dính lấy anh ta”. Cô ta vừa lau khô tóc vừa nhìn Tô Tô, chiếc váy liền thân bằng tơ lụa phấp phồng trước ngực, khiến trái tim người khác cũng phải rung động.

“Chị Lộ Lộ, chị không biết đấy thôi! Lúc này anh Đới Duy kéo anh Tiểu Mân vào phòng nói chuyện, em sợ anh Đới Duy vô lễ với anh Tiểu Mân, phải lập tức xông vào cứu anh ấy! Cũng may em xông vào kịp, anh Đới Duy đã nắm đến tay anh Tiểu Mân rồi!”. Tô Tô thêm mắm dặm muối nói.

“Em yên tâm, tối nay anh Tiểu Mân của em ngủ phòng chị, anh Đới Duy không dám vô lễ với anh ấy đâu”. Trình Lộ nhìn tôi, rồi nói với Tô Tô.

“Dạ... chị Trình Lộ, chị nhất định phải bảo vệ anh Tiểu Mân đấy”. Tô Tô nói như thể sắp xảy ra chuyện đến nơi rồi.

Cô bé sợ Đới Duy yêu tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên nên mới lo lắng thái quá như thế.

“Hiếu Ngưng đâu?”. Từ lúc Đới Duy quay về, Hiếu Ngưng gần như không nói câu nào, bây giờ cũng không thấy đâu.

“Em vừa nhìn thấy anh Đới Duy vào phòng chị Hiếu Ngưng, chắc lâu lắm không gặp nên hai anh chị ấy có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với nhau!”. Tô Tô nói.

Tôi không tin một người lạnh lùng ít nói như Hiếu Ngưng lại có thể nói chuyện nhiều với Đới Duy. Á, có phải tại Đới Duy quay về mà tôi trở nên quá nhạy cảm rồi không? Nhưng thực ra cho dù thế nào, tôi cũng đang định chuyển đi, phòng mới cũng đã nhờ Đại Bính sắp xếp ổn thỏa cả rồi.

Tô Tô cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, ôm cánh tay tôi: “Anh Tiểu Mân, hôm nay chúng ta ra ngoài chơi đi được không?”.

“Không ai được ra ngoài hết!”. Hiểu Ngưng bất thành linh bước từ phòng cô ấy ra, ánh mắt long lanh nhìn tôi chăm chăm, đột ngột thốt ra bốn tiếng “Hội nghị gia đình”. Ánh nhìn của cô ấy khiến tôi hoảng hồn, dự cảm thấy chuyện cô ấy định nói có liên quan mật thiết tới mình.

Thái độ này của Hiểu Ngưng cũng khiến cho Trình Lộ giật mình: “Có chuyện gì thế?”.

Tô Tô cũng thấy thái độ của Hiểu Ngưng rất bất thường, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì thế, chị Hiểu Ngưng?”.

“Tất cả ngồi xuống đi”. Hiểu Ngưng bước đến chiếc bàn ở chính giữa phòng khách, tắt ti vi, không khí bỗng chốc trở nên nặng nề. Thấy vẻ mặt nghiêm nghị của cô ấy, ngay cả Trình Lộ cũng không dám hỏi nhiều.

Đợi Duy từ trong phòng Hiểu Ngưng bước ra, Linh Huyền nghe thấy bốn tiếng “Hội nghị gia đình” cũng vội vàng từ trong bếp đi ra.

Đợi đến khi tất cả mọi người đã ngồi yên vị, Hiểu Ngưng mới bình thản nói: “Trong chúng ta, sắp có người phải chuyển đi”.

“Ai cơ?”. Tô Tô lập tức lên tiếng hỏi.

“Hiểu Ngưng, không phải cậu định chuyển đi chứ?”. Linh Huyền cũng vội vàng hỏi.

“Không phải mình”. Hiểu Ngưng nói.

Về mặt cô ấy lạnh tanh, như không có ý thương lượng. Trong lòng tôi giật thót, tôi biết cô ấy đang ám chỉ mình.

Trong số họ, người có khả năng phát hiện ra sự thật về tôi nhất chính là Hiểu Ngưng. Tuy Trình Lộ cũng rất thông minh, nhưng không giống sự thông minh đầy lý tính của Hiểu Ngưng, cô ta đã thuyết phục bản thân tin tôi là gay, cho dù có nghi ngờ thì cũng chỉ nghĩ là cô ta không hiểu tôi mà thôi, cũng như Đới Duy, bề ngoài thì cao to, đẹp trai, đầy vẻ nam tính, ngôn ngữ cử chỉ cũng rất bình thường, ai biết nội tâm anh ta lại là kẻ đồng tính?”.

“Sao thế, rốt cuộc ai muốn chuyển đi?”. Trình Lộ thấy vẻ mặt của Tô Tô và Linh Huyền đều rất mơ màng, bèn hỏi Hiểu Ngưng.

“Anh ta”.

Hiểu Ngưng giơ tay lên, chỉ về phía tôi.

Trái tim đang treo lơ lửng của tôi rơi bụp xuống, ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn về phía tôi, toàn thân tôi lạnh toát.

“Tại sao?”. Tô Tô, Linh Huyền và Trình Lộ đồng thanh hỏi.

“Mọi người đi mà hỏi anh ta”. Hiểu Ngưng nhìn tôi, nói.

Giọng điệu của cô ấy, như thể đã hoàn toàn trở mặt với tôi. Bọn Tô Tô vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

Còn Đới Duy nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt vẫn vô cùng bình thản.

Tôi biết sớm muộn gì cũng có ngày này, nhưng không ngờ Hiểu Ngưng lại dùng cách thức vô tình này lật tẩy tôi. Nói đi nói lại, tôi biết lợi dụng thân phận gay sống ở đây là đồng nghĩa với việc phải chuẩn bị tâm lý ra đi, biết rõ rằng có rất nhiều cơ hội ra đi một cách an toàn, nhưng vẫn không nỡ rời xa họ, ở lại đây, chỉ có thể nói tự làm tự chịu.

“Sao thế? Hai người có chuyện gì không vui thì cứ nói ra”. Trình Lộ nghĩ ngợi một lúc, nói.

“Lương Mân không phải là Lily”. Hiểu Ngưng bình thản nói.

Nghe thấy câu này của Hiểu Ngưng, Trình Lộ, Linh Huyền và Tô Tô gần như biến sắc.

Tôi không thật chắc chắn ý nghĩa của từ “Lily” trong

cách nói của họ, nhưng đoán bừa là nghĩa của từ này tương đương với “gay”. Bọn họ đã từng sống chung với Đới Duy, không phản cảm với lối sống của anh ta, chắc chắn sẽ có một từ nào đó dễ nghe hơn để thay thế cho cách xưng hô “đồng tính” hoặc “gay” gì đấy.

“Hiểu Ngưng, điều này không thể đem ra đùa được đâu”. Về mặt Trình Lộ đã nghiêm túc trở lại, nói với Hiểu Ngưng.

“Mọi người tự hỏi anh ta đi”. Hiểu Ngưng lườm tôi.

Không khí dường như đông cứng, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn tôi.

Tôi cảm thấy như thể cơ thể mình đang chìm dần xuống. Thấy ánh mắt trong sáng của Tô Tô nhìn mình, tôi nghe rất rõ tiếng trái tim mình đập thình thịch. Qua tấm kính của chiếc bàn, tôi có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt xám xịt như mắc bệnh của mình.

Linh Huyền không dám tin, nhưng dường như mang một hy vọng mong manh nào đó, tâm trạng rất phức tạp. Còn Tô Tô, ánh mắt ngây thơ của cô bé nhìn tôi đầy lo lắng.

Trình Lộ chau mày, nắm chặt bàn tay lại, nhìn tôi không nói lời nào.

Đằng nào cũng không trốn tránh được mãi. Thò đầu ra cũng là một nhát dao mà rút đầu lại cũng vẫn là một nhát dao.

Tôi đứng dậy.

“Anh không phải gay. Thời gian vừa qua anh đã lừa mọi người. Muốn giết thì cứ giết, tùy mọi người”. Tôi nói.

“Sao!”. Tô Tô và Linh Huyền cùng bùm miệng, hét toáng lên.

Trình Lộ ngạc nhiên nhìn tôi, cô ta đột ngột ngẩng mặt lên nhìn tôi khiến đôi khuyên tai lắc mạnh.

Hiểu Ngưng chỉ bình thản nhìn tôi, trong lòng cô ấy sớm đã có sự chuẩn bị, nên lúc này bình tĩnh hơn họ.

“Anh Tiểu Mân, có thật không vậy?”. Tô Tô nhìn tôi, cảnh giác lùi lại mấy bước, cất tiếng hỏi.

Hình tượng của tôi trong lòng cô bé chắc chắn đã đổ sụp. Linh Huyền mở to mắt, vẻ nửa tin nửa ngờ.

Nhưng tôi đã đích thân xác nhận sự thật này, bọn họ không thể không tin.

“Đề tiện!”. Trình Lộ nhìn tôi vài giây, rồi đột nhiên nổi điên đấm cho tôi một cú.

Tôi không có ý né tránh, Tô Tô vội vàng chạy đến trước mặt tôi, ngăn Trình Lộ lại.

Trình Lộ đang trong cơn thịnh nộ, cầm tách trà trên bàn lên định ném về phía tôi.

Linh Huyền đứng bên cạnh lập tức cản cô ta lại, lấy chiếc tách trong tay cô ta.

Điều này như thể sự cân bằng lâu nay bị phá vỡ, cục diện vô cùng rối ren.

“Đợi đã. Chúng ta sắp xếp lại tình hình nhé”. Linh Huyền đặt tách trà xuống, “Trước tiên, Lương Mân có phải Lily không? Nếu không phải, thì mọi người định xử trí thế nào? Hiểu Ngưng, cậu cũng đừng nóng vội như thế, chuyện này mọi người cùng bàn bạc, không phải mình cậu nói là xong chuyện”.

Linh Huyền rất bình tĩnh, chưa từng nổi cáu với ai. Nhưng lần này, tôi cảm thấy cô ấy cũng hơi phát hỏa. Dường như cô ấy không hài lòng về việc Hiểu Ngưng tự ý đưa ra quyết định cuối cùng.

“Anh ta giả làm gay để vào đây ở, nhân cách đã có vấn đề rồi, cậu còn bảo vệ cho anh ta ư?”. Trình Lộ chất vấn Linh Huyền.

Nghe cô ta trực tiếp nói ra chữ “gay” Đới Duy biến sắc. Trình Lộ hay nói thẳng, lúc này tinh thần lại đang rối loạn, thành ra quên mất ở đây còn có Đới Duy.

“Có lẽ... còn cách giải quyết khác...”. Linh Huyền đỏ bừng mặt, không còn giận dữ nữa, giọng nói dịu dàng trở lại, “Chúng ta... làm rõ lại mọi việc rồi hãy nói tiếp”.

“Giả mạo Lily để vào đây ở là trọng tội, chắc chắn phải đuổi ra ngoài”. Trình Lộ nói.

Tô Tô nhìn tôi, đầy do dự, dường như không muốn đuổi tôi đi, nhưng lại không dám tỏ thái độ.

Linh Huyền ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Tớ nói một câu khách quan, anh Lương Mân sống ở đây cũng đã làm không ít việc tốt đẹp. Nếu đã là hội nghị gia đình, chúng ta hãy giơ tay biểu quyết. Ai cho rằng phải xử nặng thì giơ tay phải, ai cho rằng có thể khoan hồng thì giơ tay trái”.

Trình Lộ không cần suy nghĩ, giơ ngay tay phải lên. Có thể thấy, sự thật này khiến cô ta càng oán hận tôi hơn.

Hiếu Ngưng cũng giơ tay phải.

Không khí vừa rồi còn nhốn nháo giờ đã trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Linh Huyền ngẫm nghĩ một lúc, giơ tay phải lên, rồi lại hạ xuống, giơ tay trái lên.

Tô Tô quay sang trái nhìn Hiếu Ngưng và Trình Lộ, rồi lại quay sang phải nhìn Linh Huyền, lưỡng lự, cuối cùng dừng cầm giơ tay trái lên.

Hai đối hai.

Ánh mắt cả bốn cô gái nhìn nhau rồi đổ dồn về thành viên đã từng sống trong chung cư trước đây, Đới Duy.

Đới Duy nhìn tôi, rồi nhìn bọn họ: “Anh bỏ phiếu trắng. Thực ra lần này anh về là do Hiếu Ngưng nhờ anh kiểm tra thật giả. Còn chuyện các em xử lý ra sao, anh không can thiệp”.

Hai đối hai. Nhưng hai người trong bọn họ, Linh Huyền và Tô Tô giơ tay trái không có nghĩa là họ đứng về phía tôi.

Mấy người phụ nữ này, quý mến thì quý mến thật, nhưng không có nghĩa là họ không có ý kiến của riêng mình.

Tôi cười chua chát. Nhìn bốn cánh tay giơ cao trước mặt, lần này tôi đã thấm thía thế nào là “bị cô lập hoàn toàn”. Trên đầu chữ sắc một thanh đao, tôi sống ở đây, tất nhiên một phần là vì tình cảm, nhưng nghĩ kỹ thì chẳng phải cũng vì tất cả bọn họ đều là mỹ nữ hay sao.

Thực ra tôi đã định hết tuần này, đợi đến khi tiểu thuyết của Carl Sura chính thức phát hành trên thị trường thì sẽ chuyển ra ngoài, không ngờ còn chưa kịp thực hiện theo kế hoạch thì chuyện này xảy ra.

“Bỏ đi, không phạt anh nữa. Anh thu dọn đồ đạc rồi chuyển ra ngoài đi”. Trình Lộ hạ tay xuống, nói.

Linh Huyền không nói câu nào, lặng lẽ nhìn tôi. Tô Tô nhìn tôi ánh mắt thương xót, nhưng cũng không nói gì.

“Ừ, anh chuyển ra ngoài”. Tôi đứng dậy, đi về phía phòng mình.

Bốn người bọn họ và cả Đới Duy đều ngồi im lặng trên sofa, không ai nói lời nào.

Tôi đi về phòng, lôi chiếc túi to đựng dưới gầm giường ra, nhét đồ đạc của mình vào.

Lúc nhét đồ vào, bỗng nhiên tôi cảm giác như có ai đó đang đứng đằng sau.

Tôi quay lại, là Tô Tô.

Khóe mắt cô bé đỏ ửng, cô bé không nỡ để tôi đi, nhưng cũng không đủ dũng cảm níu tôi lại.

“Anh Tiểu Mân, em xin lỗi...”. Tô Tô dẩu chiếc miệng nhỏ, đi đến trước mặt tôi, kéo kéo tay áo tôi.

“Ngốc ạ, em thì có lỗi gì với anh chứ?”. Tôi giơ tay ra vuốt trán cô bé, cười đau khổ, nói.

Tô Tô nhìn tôi trân trân, không biết phải nói gì.

Tôi bị bọn họ đá ra ngoài, chỉ có Tô Tô đến an ủi. Trong lòng tôi dấy lên nỗi buồn thê lương.

“Anh dọn ra ngoài đã có chỗ ở chưa?”. Cô bé quan tâm hỏi tôi, “Hay là em đi xin các chị ấy cho anh ở lại đây nốt đêm nay”.

“Em yên tâm, anh có chỗ ở rồi”, tôi nói. Sự việc đã đến nước này, tôi không thể nán lại đây thêm được nữa.

Tô Tô thở dài, rời khỏi phòng tôi.

Tôi biết trong lòng cô bé rất buồn, nhưng đã là “nguyên tắc”, cô bé không thể chống lại ý của ba người kia.

Tất cả lỗi sai đều ở tôi. Lúc đầu tôi không kiên định nguyên tắc của mình, để mặc Đại Bính thao túng, cứ nghĩ chỉ ở hai ba ngày, mới dẫn đến hậu quả này. Suy đi nghĩ lại, cho dù ngay sau đó tôi tìm được nhà và dọn đi ngay thì việc trà trộn vào “chung cư con gái”, coi nơi này là nơi trú thân tạm thời thì cũng vẫn rất dễ tiện.

Tôi vừa tự cảnh tỉnh bản thân vừa thu dọn hành lý. Đột nhiên, bên cạnh tôi có thêm một người.

Linh Huyền đang cúi đầu, lặng lẽ giúp tôi thu dọn đồ đạc.

Cô ấy gấp quần áo của tôi rất chỉnh tề, rồi để từng chiếc bên giường cho tôi tiện nhét vào túi.

“Cảm ơn em”. Tôi nói với cô ấy.

“Không có gì”. Linh Huyền khẽ trả lời.

Sự dịu dàng của Linh Huyền để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng tôi, cho dù tôi đi khỏi đây cũng mãi mãi không quên cô ấy.

“Anh đừng trách Hiểu Ngưng, thực ra cậu ấy cũng rất quan tâm đến anh. Chỉ có điều có một số vấn đề nguyên tắc là nguyên tắc, Hiểu Ngưng vốn chưa bao giờ nhân nhượng chuyện này”. Linh Huyền nói với tôi.

“Điều này anh biết, xin lỗi vì đã lừa dối bọn em”. Tôi nói.

“Thực ra bây giờ nghĩ lại, anh cũng không lừa bọn em, anh luôn nói anh không phải là gay, chỉ tại bọn em không chịu tin mà thôi. Cho dù thế nào, mọi người cũng đã từng chung sống rất vui vẻ với nhau”. Linh Huyền nhẹ nhàng nói.

“Linh Huyền, em không cần nói đỡ cho anh, toàn bộ chuyện này đều là anh không đúng”.

Tôi buộc đầu chiếc túi lại, khoác lên vai.

Tôi đi ra phòng khách, tháo chìa khóa nhà trong chùm chìa khóa của tôi ra để trên bàn ăn. Hồi tưởng lại cảm giác vui vẻ, ấm cúng trước đây, như thể đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy căn nhà này. Trong tủ kính là cuốn tiểu thuyết bản tiếng Anh của Carl Sura mà tôi và Trình Lộ đã cùng nhau khổ công nghiên cứu, dịch ra tiếng Trung; đằng sau tấm kính cửa nhà bếp, dường như có thể nhớ lại mấy món ăn mà Linh Huyền đã dạy tôi nấu; trong phòng, cảnh Hiểu Ngưng băng bó vết thương cho tôi thoáng hiện lên; bên ngoài ban công, còn phấp phới chiếc quần lót xinh xắn màu hồng của Tô Tô...

“Anh Tiểu Mân, anh đi thật sao?...”. Tô Tô ghen ngào nói.

“Anh đi rồi, các em ở lại sống vui vẻ nhé”. Tôi nhìn qua cả bốn người, lấy sức vác cái túi nặng trĩu lên, rời khỏi chung cư.

Tôi nhét chiếc túi vào cốp sau chiếc BMW, Tô Tô lại đột ngột chạy ra.

Cô bé ôm chặt lấy tôi, không nỡ để tôi đi.

Trình Lộ, Linh Huyền, Hiểu Ngưng cũng đi ra theo Tô Tô. Ba người họ nhìn tôi, không biết phải nói gì. Trong ánh mắt Trình Lộ có chút oán hận, cũng có chút tiếc nuối. Hiểu Ngưng thì lặng lẽ nhìn tôi, có chút hối hận. Linh Huyền thì thở dài.

Đới Duy cũng từ trong nhà đi ra, anh ta nhìn tôi: “Tôi vừa gọi điện cho Diệp Phi Phi. Hóa ra anh ở đây là do cô ấy nhờ anh đến chăm sóc cho Tô Tô”.

Nghe thấy anh ta nói vậy, ba người bọn Trình Lộ ngạc nhiên nhìn tôi, Tô Tô đang ôm tôi càng kinh ngạc, mở to mắt.

Đới Duy đến bên, vỗ vỗ vai tôi: “Nhưng bọn Hiểu Ngưng là bạn tốt của tôi, tôi không thể lừa dối họ, xin lỗi”.

Tôi mỉm cười, nhìn anh ta với vẻ kính phục. Trước đây tôi coi thường bọn đồng tính, bây giờ mới thấy, anh ta còn cao thượng hơn tôi nhiều.

Nhưng cho dù Đới Duy nói một câu tốt đẹp cho tôi, tôi cũng không thể tiếp tục sống ở đây. Tôi khề đẩy Tô Tô ra, ngồi vào xe, nói một câu tạm biệt với họ rồi khởi động xe.

Đạp chân ga như thể thẳm hạ quyết tâm, một luồng khói phun ra, xe chạy về phía cửa khu nhà. Trong kính chiếu hậu, hình bóng của bốn cô gái đang đứng trước cửa nhà nhỏ dần.

Tôi lái xe đến khu đô thị mới cổ Bắc, lên tầng ba, tòa nhà số năm.

Đặt chiếc túi xuống, gõ cửa.

Cửa mở, bên trong là Cố Sảnh. “Sao tự nhiên anh lại chuyển đến đây thế?”. Cô ấy nhìn tôi đầy vẻ nghi hoặc.

“Có một số chuyện xảy ra, nên không thể ở lại chỗ cũ nữa”. Tôi nói.

Cố Sảnh giúp tôi khiêng chiếc túi vào trong, đây vốn là căn phòng tôi thuê, bây giờ tôi chuyển đến ở, cô ấy không thể phản đối. Chỉ là tự tôi cảm thấy mất mặt, như thể chính mình bị người ta đuổi ra ngoài, chỉ còn cách đến sống nhờ nhà cô ấy.

So với Lam Kiều Hoa Uyển, đây chỉ là một khu nhà kiểu cũ, nhưng cũng chính vì thế mà nó cực kỳ yên tĩnh, đây trường xuân quán quanh tường, leo lên tận cửa sổ tầng ba, đó chính là phòng ngủ của tôi.

Phòng ốc rất sạch sẽ, bộ sofa to, chiếc ti vi lớn, ban công nhỏ nhắn, phòng ngủ xinh xắn, tất cả trông đều rất đáng hài lòng. Tuy không đẹp đẽ, hào hoa bằng căn nhà của Tô Tô nhưng một mình tôi sống ở đây cũng là đầy đủ rồi.

“Em đang định đi siêu thị, trong tủ lạnh nhà anh chẳng có gì cả”, Cố Sảnh nói.

“Vậy để anh đi”. Tôi nói. Nghĩ đến sau này mình sẽ sống một mình trong căn nhà này, không mua ít mỳ ăn liền đúng là không ổn.

“Chúng ta cùng đi nhé”, Cố Sảnh thoải mái nói.

Chúng tôi xuống tầng, cô ấy kéo tôi đi về phía cổng khu nhà.

Không khí cuối tháng ba đầu tháng tư vừa ấm áp vừa lành lạnh, là tiết trời dễ chịu nhất.

Cố Sảnh ôm chặt cánh tay tôi, không có ý định buông ra.

Ngón tay cô ấy nhỏ nhắn mềm mại, có thể nói còn đẹp hơn cả tay nghệ sĩ piano. Phần cánh tay lộ ra ngoài tay áo cũng rất mềm mại, chạm vào cánh tay tôi, cho tôi cảm giác vô cùng êm ái.

Một đôi tình nhân sống chung trong khu nhà bước qua trước mặt. Trong tay họ là những túi nilon đựng đầy đồ, hình như họ cũng vừa đi mua đồ ở siêu thị về.

Có lẽ vì cùng tuổi tác, khi chúng tôi đi ngang qua đều nhìn nhau.

“Chúng ta cũng có thể coi là sống chung rồi, đúng không anh?”, Cố Sảnh hỏi.

Tôi mỉm cười, cảm thấy cách nói này lạ lạ làm sao ấy.

“Tay anh đổ mồ hôi rồi”. Tôi khề nói, định rút tay ra.

Nhưng Cố Sảnh vẫn ôm tay tôi rất chặt, chiếc miệng xinh xắn cũng dẩu lên, dường như đang cố dùng sức.

“Anh sợ em ăn thịt anh à?”. Cô ấy hỏi tôi.

“Biết bao nhiêu người muốn được em ăn thịt, em còn không muốn mà”. Tôi tự châm biếm.

“Anh yên tâm, em chỉ ở tạm đây hai ngày thôi, sẽ không làm gì anh đâu”. Cô ấy nói.

“Thế cái này gọi là gì?”. Tôi nhắc cánh tay cô ấy lên.

“Cái này gọi là dịch vụ kèm theo”. Cô ấy bình thản nói, khóe miệng khề nhếch lên cười.

Tôi mỉm cười, đúng là hết cách với cô ấy. Thời đại học, cô ấy lúc nào cũng đối đầu với tôi, bây giờ cô ấy vẫn rất thông minh, lanh lợi. Tôi biết mình là kẻ đào hoa, nhưng tôi cũng cam tâm tình nguyện rơi vào giếng sâu. ông trời có muốn trừng phạt thì cứ trừng phạt đi.

Khoảng cách hai bên xe nói gần cũng không gần mà bảo xa cũng không phải là xa. Tôi cùng Cố Sảnh đi đến siêu thị, lòng bàn tay đổ chút mồ hôi thật. Hôm nay là thứ bảy, trong siêu thị có không ít các cặp tình nhân trẻ đi mua đồ, theo phán đoán của tôi, gần đây chắc cũng có một trường đại học.

Thấy tôi nhìn ngó hết bên này đến bên kia, tâm hồn bay tạt đâu đâu, Cố Sảnh sợ lạc mất tôi nên càng nắm chặt tay tôi hơn, rồi chọn hoa quả rất tỉ mỉ. Trông tôi và cô ấy rất giống một cặp sinh viên thuê một căn phòng ngoài trường sống chung với nhau. Cố Sảnh vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất, làm không ít nam sinh phải ngoái đầu lại, bọn họ nhìn tôi bằng ánh mắt vừa ngưỡng vừa đổ kỵ. Nói thật, Cố Sảnh đến bất kỳ ngôi trường nào cũng sẽ được liệt vào hàng hoa khôi.

Chẳng bao lâu, giỏ mua hàng của chúng tôi đã đầy ắp.

Phía xa có mấy cậu nam sinh nhìn Cố Sảnh không chớp mắt, thậm chí còn hoa tay múa chân nữa, tôi lườm chúng một cái.

“Có cần thiết phải dọa chúng thế không?”, Cố Sảnh thấy mấy cậu nam sinh đó âm thầm rút lui, biết đã xảy ra chuyện gì đó nên nói với tôi.

“Em quả là lợi hại, đến mấy cậu học sinh trung học cũng bị em lôi cuốn”. Tôi nói.

Cô ấy lườm tôi, mỉm cười: “Anh ghen hả?”.

“Đâu có”. Tôi bước lên trước quây thu ngân. Ding ding ding... Điện thoại của tôi đổ chuông.

Tôi nhìn thấy là số của Tô Tô, vội vàng nghe điện.

“Anh Tiểu Mân, anh quay về đi. Anh Đới Duy đi rồi, chị Lộ Lộ nói nếu anh thành khẩn nhận lỗi sẽ để anh ở lại một thời gian nữa, bây giờ không dễ tìm được nhà bên ngoài”.

Đầu dây bên kia, Tô Tô nói giọng đầy thương cảm.

Nghe cô bé nói vậy, đột nhiên tôi hơi động lòng, nhưng nghĩ kỹ lại, vẫn trả lời: “Thôi khỏi, anh làm loạn thế rồi, không về thì tốt hơn. Hai ngày tới mưa to sấm sét, em nhớ đi ngủ sớm đấy”.

“Anh Tiểu Mân...”. Giọng điệu của Tô Tô như cầu xin.

“Ngoan nào, sau này có cơ hội anh sẽ đến tìm em”. Tôi dẫn lòng, cúp điện thoại.

Khi cần cắt đứt thì phải cắt đứt, nếu không sẽ càng loạn hơn. Lần trước chuyển đi rồi lại dọn về, là vì không nỡ tổn hại tình cảm của họ, bây giờ thân phận đã bại lộ, họ cho tôi quay về, như kiểu đặc xá tội phạm, chẳng khác gì bố thí.

Lương Mân tôi cũng không phải là con chó con mèo không có nhà để về.

“Điện thoại của ai thế? Hình như là của con gái?”, Cố Sảnh giả vờ vô tình hỏi.

Thấy cô ấy đánh mặt, tôi nghĩ ngợi một lúc, hỏi cô ấy: “Em ghen rồi hả?”.

“Đâu có”. Cô ấy bĩu môi, mô phỏng lại giọng điệu của tôi lúc trong siêu thị, bước mạnh hai bước về phía trước, bỏ tôi ra.

Tôi mỉm cười, đuổi theo cô ấy.

Đúng lúc này, những hạt mưa to như hạt đỗ rơi xuống, rơi vào người cũng thấy đau đau.

“Này, tìm chỗ nào trú mưa đã”. Tôi bước lên trước kéo tay cô ấy, nói.

“Cũng không xa mấy, chúng ta mau về nhà đi. Tránh mưa biết tránh đến đời nào”, Cố Sảnh nắm chặt tay tôi, kéo tôi chạy về phía trước.

Trời dường như chưa có ý định mưa rào ngay lập tức, những đám mây đen lơ lửng tụ tập lại, những hạt mưa lác đác rơi xuống.

Cố Sảnh một tay kéo tôi một tay xách túi đồ, chạy thục mạng về phía trước. Dần dần, tôi chạy lên trước cô ấy, kéo cô ấy chạy.

Những hạt mưa như đuổi theo bước chân chúng tôi, rơi rào rào xuống mặt đất.

Tự nhiên tôi nghĩ: Nếu tôi và Linh Huyền rơi vào tình huống này, chắc chắn cô ấy sẽ đề nghị tìm nơi nào đó trú mưa; nếu là Hiếu Ngưng chắc chắn sẽ thử chạy về phía trước một đoạn, đến khi mưa to mới tìm chỗ nào đó trú tạm, nếu là Trình Lộ, chắc chắn sẽ gọi một chiếc taxi về nhà; nếu là Tô Tô, chắc chắn cô bé sẽ nghe lời tôi, tôi quyết định thế nào cô bé đều sẽ không phản đối.

Chỉ có người như Cố Sảnh mới bất chấp trời mưa cố chạy về nhà.

Lộp bộp! Lộp bộp!

Mưa bắt đầu nặng hạt, những hạt mưa bằng hạt đậu rơi xuống cơ thể bọn tôi như những viên đạn. Tóc và vai của tôi và Cố Sảnh đều ướt hết, Cố Sảnh vẫn không hề có ý định chùn bước, mà càng kéo tôi chạy nhanh hơn.

Lộp bộp! Lộp bộp!

Cuối cùng mưa xối xả rơi xuống!

“Này! Tìm chỗ nào trú mưa đi!”. Tôi nói với cô ấy.

“Đằng nào cũng ướt rồi, mau chạy về nhà thôi!”, Cố Sảnh kéo tôi chạy như điên về phía trước.

Lúc này, phần lớn mọi người đều đứng dưới mái hiên các nhà hàng trú mưa, cho dù là những người có ô cũng không dám đi dưới trời mưa to thế này.

Vậy mà, Cố Sảnh lại bất chấp tất cả, kéo tôi chạy thục mạng.

Mưa như trút nước, trong chốc lát quần áo của cả tôi và Cố Sảnh đã ướt nhẹp.

Tóc Cố Sảnh cũng ướt đầm, trên mặt cũng đầy nước mưa. Cô ấy nhảy qua những vũng nước, chạy như bay về phía trước. Tôi kéo cô ấy, một mặt sợ cô ấy ngã, một mặt muốn nhanh chóng về nhà.

Cả con đường, chỉ có hai kẻ ngốc như chúng tôi đội mưa mà chạy. Những người đứng trú dưới các mái hiên nhìn chúng tôi, như thể đang đứng hai bên đường xem một cuộc đua xe, hoặc giả như đang xem một màn trình diễn miễn phí.

Đã lâu rồi tôi không chạy bộ, lại chạy thục mạng thế này nên không tránh khỏi một bờ hơi tai. Hơi thở của Cố Sảnh cũng đã hơi gấp gáp, nhưng trông cô ấy như chú hươu trong mưa, bước chạy rất nhẹ nhàng, những bong bóng nước dưới chân cô ấy không to như của tôi.

Chúng tôi chạy qua ba ngã tư, cuối cùng cũng về đến khu nhà, lại chạy một mạch đến tầng nhà chúng tôi ở, cả hai đều đã ướt như chuột lột, đồ ăn trong túi cũng đã hơi ướt, may mà có đóng gói rồi nên cũng không sao.

“Nhìn xem ý kiến tồi tệ của em này”. Tôi nhìn cơ thể ướt nhẹp của tôi và cô ấy, nói.

Cố Sảnh nhìn tôi, đột nhiên cười sung sướng.

Tôi thấy cô ấy cười hã hê như vậy, không hiểu sao, lại nhớ đến cảnh tôi chơi đùa nghịch ngợm dưới trời mưa hồi còn nhỏ, bất giác cũng cười lớn.

“Đời người cũng như trận mưa này, không xông pha thì sẽ không vượt qua được, chỉ mong có được niềm vui thôi”. Cô ấy hất hất mái tóc, rồi quay người đi lên cầu thang.

Dáng người thướt tha của cô ấy ẩn hiện trong bộ quần áo đã ướt đầm, càng trở nên quyến rũ hơn.

Tôi nhướn miệng cười, quay ra nhìn cơn mưa như trút nước bên ngoài, thâm thán phục lòng dũng cảm và sự sáng suốt của Cố Sảnh. Cô ấy quả đúng là người phụ nữ hiếm thấy, về đến căn phòng trên tầng ba, Cố Sảnh mượn phòng tôi để thay quần áo, rồi trở ra nấu ăn.

Tôi không ngờ Cố Sảnh cũng biết nấu ăn, càng không ngờ những món cô ấy nấu lại ngon đến thế. Một số món này, kết hợp cả món mặn và món nhạt, mùi vị thơm ngon. Trong ấn tượng của tôi, người nấu ăn lợi hại nhất là Linh Huyền, trình độ của Cố Sảnh tuyệt đối không thua kém gì Linh Huyền.

Mùi vị của “sống chung” càng ngày càng rõ ràng.

“Không ngờ em cũng có tiềm năng của một người mẹ hiền vợ đảm”. Tôi vừa thưởng thức món ăn do cô ấy nấu, vừa khen ngợi.

“Em sống ở Bắc Kinh chỉ có một mình, nên không thể không tự nấu cơm”, Cố Sảnh nói.

Sau khi được cơn mưa gội rửa, cô ấy càng trở nên lung linh hơn, đặc biệt là làn da, mềm mại nõn nà tựa hồ như có thể búng ra nước.

Đột nhiên tôi phát hiện, cùng lúc Cố Sảnh có cả sự thanh cao của Hiểu Ngưng, sự mạnh mẽ của Trình Lộ, sự dịu dàng của Linh Huyền, sự đáng yêu của Tô Tô...

“Tối nay ngủ thế nào đây?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Nếu anh không thương, thì em đành ngủ sofa vậy”. Cô ấy nói.

Tôi mỉm cười: “Em đã nói như vậy rồi, anh còn có thể không để em ngủ trên giường sao?”.

“Em không khóa cửa đâu đấy”. Cô ấy cố ý nói.

“Yên tâm, anh không lên vào trong đâu”. Tôi thề thốt.

Cố Sảnh cười híp mắt nhìn tôi, tôi cũng cười nhìn cô ấy.

Bên ngoài trời mưa như trút nước, bên trong thì ấm áp.

Buổi tối, cô ấy khoác tay tôi, tựa đầu vào vai tôi nằm trên sofa xem phim.

Ban ngày là đối thủ, tối về là tình nhân. E là trên đời không còn cặp đôi nào quá lạ hơn chúng tôi.

Cảnh tượng ấm áp này khiến tôi có cảm giác như chúng tôi đã kết hôn, trở thành một gia đình nhỏ. Trải qua một tuần mệt mỏi, buổi tối mỗi cuối tuần, lại vai kề vai đầu kề đầu cùng nhau xem phim, đó đúng là một cuộc sống bình dị mà thoải mái dễ chịu.

Gương mặt xinh đẹp và ánh mắt chăm chú, thoát ẩn thoát hiện trong ánh sáng nhấp nháy của màn hình tivi. Cô ấy nhìn màn hình trước mặt, đầu khẽ ngả vào vai tôi. Bàn tay như bông sen nắm chặt lấy ngón tay tôi, cơ thể mềm mại như nước, một mình cả ngày rồi nên cô ấy trầm lặng như người say.

Khi tôi tỉnh dậy tivi đã hết chương trình. Đã là nửa đêm, cơn mưa rào bên ngoài cũng đã ngưng, xung quanh không một tiếng động.

Không biết tối nay Tô Tô ngủ có ngon không. Trong đầu tôi thoáng qua ý nghĩ này.

Tôi thở dài, cảm thấy ngực bị đè rất đau. Cúi đầu xuống nhìn, Cố Sảnh đang ngủ người trong lòng tôi, ngủ từ lúc nào rồi.

Tôi không nhớ nổi tôi ngủ thiếp đi lúc nào, chỉ nhớ khi tôi xem được một nửa thì Cố Sảnh cũng đã gật gà gật gù.

Nhìn cô ấy ngủ ngon như vậy, tôi không nỡ đánh thức. Vì thế tôi nhẹ nhàng choàng tay qua người cô ấy, dùng cách dịu dàng nhất bế cô ấy lên.

Cố Sảnh vẫn cảm nhận được sự chuyển động của cơ thể, từ từ mở mắt.

Cô ấy lặng lẽ nhìn tôi, trong ánh mắt mơ màng dần thoáng nét ấm áp. Đôi tay thả lỏng phía dưới đột nhiên nâng lên, ôm lấy cổ tôi.

Tôi khẽ mỉm cười, đi về phía phòng ngủ, Cố Sảnh khẽ nhướn người lên, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi tôi.

Cảm giác này dịu nhẹ, tê tê. Hồi đại học tuy lúc nào cũng đối đầu với cô ấy, nhưng tôi vẫn luôn để mắt tới cô ấy. Đã từng không chỉ một lần muốn biết cảm giác hôn cô ấy như thế nào, nhưng chưa lần nào thành.

Giờ đây, nụ hôn này đến rất đơn giản, rất bất ngờ. Có cảm giác lâng lâng.

Tôi đi vào phòng, đặt cô ấy lên chiếc giường êm ái.

Bộ đồ trang nhã che phủ cơ thể cô ấy, cánh tay nõn nà và làn môi mềm mại, cực kỳ gợi cảm. Trải qua hai năm, cả hai chúng tôi đều đã trưởng thành hơn.

Tôi nhẹ nhàng đứng thẳng người dậy, nhưng cánh tay Cố Sảnh vẫn ôm lấy cổ tôi, như không muốn cho tôi đi.

Tôi mỉm cười, gỡ cánh tay láng bóng như ngọc quý của Cố Sảnh ra, đặt lại bên người cô ấy, rồi khẽ kéo chăn cho cô ấy.

Cố Sảnh vừa tỉnh giấc, còn chưa hồi phục sức lực nên toàn thân vẫn mềm nhũn, tôi có làm gì cô ấy cũng không quan tâm.

“Em ngủ đi”. Tôi khẽ khàng nói một câu, đưa tay gạt hai lọn tóc trên trán cô ấy sang một bên, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Trở lại phòng khách, tôi tắt ti vi, nằm trên sofa, dùng tấm chăn làm chăn. Bên ngoài trời tối đen như mực, bây giờ đã sang ngày mới rồi.

Không biết ở trong kia Cố Sảnh đang nghĩ gì, chỉ biết tôi cảm thấy hơi buồn.

Dần dần trong phòng cũng trở nên yên tĩnh không một tiếng động như bên ngoài.

29. Chương 29

Bíp bíp bíp... Tiếng còi inh ỏi của những chiếc xe ngoài đường lớn, tiếng rao hàng của những hàng rong ven đường ở cổng khu nhà, thậm chí cả tiếng leng keng của những chiếc xe đạp trong khu trồng xe dưới tầng... lần lượt lọt vào tai tôi.

Ánh nắng rạng rỡ bên ngoài dường như là sự bồi thường của ông trời đối với cơn mưa to vào dịp cuối tuần này. Tôi ngáp ngủ, lồm cồm bò dậy trên sofa, ngoái đầu nhìn về phía phòng ngủ, bên trong không có chút động tĩnh nào, có lẽ Cố Sảnh vẫn đang say sưa ngủ. Hiệu quả cách âm của phòng ngủ tốt hơn phòng khách, chúng tôi lại ở trên tầng ba, tiếng ồn ào bên ngoài chắc không làm kinh động đến cô ấy.

Cuối tuần này, vì trời mưa nên cả hai chúng tôi đều trốn trong nhà, không đi đâu cả, nhưng cuộc sống vẫn rất yên tĩnh và dễ chịu.

Nhân dịp cuối tuần, tôi đọc hết ba cuốn tiểu thuyết của Carl Sura mà Cố Sảnh xuất bản, càng đọc càng mê. Carl Sura quả thực là nhà văn đẳng cấp cao của thế giới, thảo nào cả Trình Lộ, Trình Tư Vy lẫn Cố Sảnh đều sùng bái ông ấy đến thế. Ba cuốn tiểu thuyết này cũng được dịch rất hay, thực lực của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh quả thực không thể xem thường.

Tôi không muốn làm phiền Cố Sảnh, lặng lẽ thay quần áo đến công ty.

Hai đêm cuối tuần, Cố Sảnh đều không khóa cửa. Tôi biết vào phòng là cầm thú, không vào thì không bằng cả cầm thú, nhưng tôi tình nguyện là kẻ “không bằng cầm thú”.

Lúc lái xe đi qua nhà sách Tân Hoa, tôi thấy áp phích ba cuốn tiểu thuyết của Cố Sảnh đã dán ở đó, điều này có nghĩa là sách của họ đã được bày trên các giá sách của thành phố Bình Hải. Phong cách mấy tấm áp phích này rất phóng khoáng, tinh xảo, quả nhiên là do Cố Sảnh tự tay thiết kế. Khi tôi đến công ty, Trình Lộ đã ngồi bên bàn làm việc. Hôm nay cô ta đến rất sớm.

Cô ta thấy tôi đi vào lờm tôi một cái, không nói gì. Tôi ngồi xuống đối diện với cô ta, mở máy tính của mình lên.

“Sách của bọn họ đã tấn công vào Bình Hải rồi”. Trình Lộ phá vỡ không gian im lặng, nói.

“Ừ, hôm nay trên đường đến đây tôi cũng nhìn thấy rồi”. Tôi vừa sắp xếp đồ đạc vừa nói.

“Hai hôm nay... anh ở khách sạn hả?”. Cô ta nghĩ ngợi một lúc, rồi hỏi tôi.

“Không, tôi có phòng thuê bên ngoài”. Thấy cô ta còn có ý định hỏi thêm, tôi cảm cớ đứng lên, “Tôi đi lấy ít nước nóng”.

Lúc này, các đồng nghiệp khác của phòng bản quyền đều chưa đến, một mình đối diện với Trình Lộ, tôi cảm thấy hơi gượng gạo.

Lúc tôi quay lại phòng làm việc thì nghe thấy giọng của Tạ Tiểu Phàm bên trong.

“Chị Trình, lần trước trong thang máy chị nói không sai tẹo nào! Cái tên Lương Mân đó đúng là kẻ đào hoa...”. Tạ Tiểu Phàm khoa chân múa tay, kích động nói.

Cô nàng này, dám nói xấu tôi hả? Tôi lặng lẽ bước vào.

“Chị Trình, chị không biết đấy thôi, anh ta dám có hai cô bạn gái cùng một lúc. Tuần trước Lưu Hiểu Nhã ở phòng tài chính nhìn thấy anh ta cùng một cô gái đeo kính đen đi mua rau, dáng vẻ rất thân mật, lúc về cô ấy còn nói với em bạn gái của Lương Mân rất xinh đẹp. Nhưng hôm kia, Lạc Y Na bên phòng phát hành nhìn thấy anh ta với một cô gái không đeo kính khác tay nắm tay đi mua đồ trong siêu thị, chắc là đã sống chung với nhau rồi! Haizz, loại đàn ông này... đúng là không thể tin tưởng được, chị Trình chị nói không sai chút nào, loại đàn ông như anh ta đúng là chỉ được cái mẽ bên ngoài chứ bản chất bên trong thì xấu xa vô độ...”.

Tạ Tiểu Phàm thao thao bất tuyệt bình luận về tôi, không ngừng khen ngợi sự anh minh, sáng suốt của Trình Lộ.

Trình Lộ đứng đối diện với tôi, thấy tôi đứng sau lưng Tạ Tiểu Phàm, ánh mắt trở nên ngưng ngưng.

“Chị Trình, chị nói xem đúng không?”. Tạ Tiểu Phàm không biết tôi chỉ cách cô ấy mười centimet, cứ cố truy hỏi Trình Lộ.

“Anh ấy... chắc là có hiểu lầm rồi. Con người anh ấy... cũng không đến nỗi xấu xa như em nghĩ đâu”. Trình Lộ hàm hồ trả lời. Trước đây cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói tôi là đồ đàn ông xấu xa, bây giờ lại bảo vệ tôi, rõ ràng là có chút lực bất tòng tâm.

“Không thể nào! Bọn họ đều tận mắt nhìn thấy! Tay trong tay! Hơn nữa lại còn là những cô vô cùng xinh đẹp nữa!”. Tạ Tiểu Phàm kích động giải thích, cứ như cô ta tận mắt nhìn thấy không bằng.

Trình Lộ đoán người mà họ nhìn thấy là Linh Huyền, hơi ngẩng đầu lên, nhìn tôi. Nửa muốn nói hộ tôi, nửa lại có vẻ không vui.

“E hèm...”. Tôi hắng giọng.

Tạ Tiểu Phàm quay đầu lại, thấy tôi đứng ngay sau lưng cô ấy, bất giác để lộ vẻ mặt kinh hoàng.

“Người đàn ông đào hoa đứng sau lưng, em không để bụng chứ?”. Tôi nhìn Tạ Tiểu Phàm, hỏi.

“Không phải do em đồn mà cả công ty đồn như thế...”. Tạ Tiểu Phàm lắp ba lắp bắp, “Thực ra em vẫn thấy anh Lương Mân rất đẹp trai”.

Cô ấy thấy ánh mắt tôi phát lửa, cúi thấp đầu, lặng lẽ rút khỏi phòng.

“Cô gái không đeo kính là ai thế?”. Trình Lộ hỏi tôi bằng giọng điệu tra khảo.

“Cố Sảnh”. Tôi trả lời.

“Tay nắm tay ư?”. Cô ta cố ý lên giọng, nhìn tôi chằm chằm.

Trong lòng tôi đang rối như tơ vò, không muốn giải thích dài dòng.

Thấy thái độ tôi như vậy, Trình Lộ hứ một tiếng lạnh lùng, không hỏi thêm gì nữa.

Không lâu sau, các đồng nghiệp khác của phòng bản quyền lũ lượt đến, Trình Lộ xị mặt xuống, vùi đầu vào làm việc.

Đến giờ nghỉ trưa cả công ty đồn ầm hết cả lên về chuyện “bắt cá hai tay” của tôi. vốn dĩ hình tượng của tôi trong mắt các đồng nghiệp nữ rất tốt, nhưng hôm nay, nhân cách tôi sụp đổ như cổ phiếu rớt giá năm 2008.

Nhưng tôi không thềm đi giải thích, một số việc, càng giải thích lại càng rối rắm. Dĩ nhiên Trình Lộ cũng sẽ không giải thích hộ tôi, cô ta không dám nói ra chuyện trước đây tôi và cô ta sống cùng nhà với nhau.

“Tôi chuyển ra ngoài ở cũng tốt, nếu để mọi người biết tôi và cô “sống chung” thì không biết chuyện kinh thiên động địa gì sẽ xảy ra”. Nghe lời đàm tiếu của đồng nghiệp, tôi nói với Trình Lộ đang ngồi đối diện.

“Xí, ai sống chung với anh?”. Trình Lộ lườm tôi. Chắc chắn cô ta biết tính tôi, cũng đã nhìn thấy thái độ của Cố Sảnh đối với tôi, biết chắc bên trong có uẩn khúc gì đó.

“Trình Lộ, sau khi My World xuất bản, có thể tôi sẽ chuyển đi”. Tôi nói.

“Anh định đi Bắc Kinh với Cố Sảnh sao?”. Trình Lộ suy nghĩ một lúc, hỏi tôi.

Tôi lắc đầu: “Tôi không biết”.

“Công ty nhỏ kiểu này đã không thể níu anh lại. Thực ra anh không cần để ý đến bọn Tạ Tiểu Phàm, buôn chuyện là thói quen bẩm sinh của phụ nữ”. Trình Lộ nói với vẻ mặt ảm đạm.

“Lương Mân”. Đột nhiên, Cố Sảnh xuất hiện trước cửa phòng làm việc của chúng tôi.

“Sao em... lại đến đây?”. Tôi không ngờ Cố Sảnh lại trực tiếp đến công ty tìm tôi, nên vô cùng bất ngờ.

“Em đến thăm anh, nhân tiện tham quan công ty anh luôn”. Cố Sảnh vừa nói vừa xách một túi đồ bước vào.

Cô ấy mặc chiếc áo cổ chữ V, tay áo kiểu cánh bướm, để lộ cổ tay trắng ngần và chiếc vòng tay xinh xắn. Chiếc áo gilet được thiết kế bó sát người càng làm tôn thêm vẻ nữ tính của cô ấy. Trông cô ấy rất cao ráo, gợi cảm, khiến tất cả mọi người trong phòng đều ngược nhìn.

Trình Lộ nhìn cô ấy, vừa ngạc nhiên nhưng cũng vừa cảnh giác. Bây giờ sách của cả hai bên đang đối đầu nhau, làm náo động cả thị trường. Lúc này Cố Sảnh lại xuất hiện ở công ty, ý đồ khiêu chiến rất rõ rệt.

Trình Lộ đẩy ghế ra, đột ngột đứng lên.

“Tôi giới thiệu một chút, vị này là phó giám đốc phòng thị trường của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh, chị Cố Sảnh”. Trình Lộ nói với tất cả mọi người trong phòng.

Mấy đồng nghiệp trong phòng nhìn Cố Sảnh, lộ ra ánh mắt vừa nghi ngờ vừa ngưỡng mộ.

Bọn họ đều biết, chức vị này chắc chắn không chỉ nhờ vào sắc đẹp mà có được, cô ấy ở Bắc Kinh lại đột nhiên xuất hiện ở đây khó tránh khỏi khiến mọi người bất ngờ.

Tôi biết rõ khả năng của Trình Lộ, biết rõ với trình độ của cô ấy, nếu vào làm việc ở một tập đoàn quy mô, nếu có cấp trên sáng suốt biết nhìn người, chắc chắn cô ấy sẽ thăng tiến rất nhanh, Cố Sảnh so với cô ấy, chỉ có thể nói là may mắn hơn, khéo léo trong cách ứng xử hơn mà thôi.

Thấy mọi người đều nhìn trân trân vào mình, Cố Sảnh không hề thấy mất tự nhiên, lấy một chiếc bình trong túi ra: “Lương Mân, thấy anh dạo này vất vả thế, em nấu canh gà cho anh đây”.

Nghe thấy Cố Sảnh nói vậy, mấy đồng nghiệp nam ngồi gần cửa đều ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn tôi, vẻ mặt đổ kỵ.

Đặc biệt, Cố Sảnh có điều kiện tốt hơn tôi lại cứ cố sống cố chết bám lấy tôi, càng làm cho bọn họ bất ngờ hơn.

Cô ấy lại hỏi Trình Lộ: “Giám đốc Trình có muốn ăn một bát không?”.

“Hừ, thôi khỏi, tôi sợ bị đầu độc mất”. Trình Lộ không hề khách khí nói. Cô ta lườm tôi, hít một hơi thật sâu, như thể sắp nổ tung đến nơi. Chắc chắn cô ta nghĩ tôi không có lập trường, bị sắc đẹp mê hoặc.

Cố Sảnh tươi cười, đổ một bát canh ra cho tôi. Cô ấy ngồi bên cạnh tôi, không ngồi sát tôi nhưng vệ chăm sóc, bảo vệ rất rõ rệt.

“Đạo này Lương Mân sống với tôi, chị không để tâm chứ?”. Cô ấy nhìn khắp xung quanh, nhìn ngắm hết văn phòng của chúng tôi, rồi hỏi Trình Lộ.

“Sảnh!”. Tôi ngắt lời cô ấy.

Trình Lộ không ngờ Cố Sảnh lại cả gan bước vào đại bản doanh của cô ta, còn dám ra oai trước mặt cô ta nữa, bất ngờ nổi trận lôi đình nói lớn: “Lương Mân sống với tôi một tháng, cô cũng không để tâm chứ?”.

Ánh mắt Trình Lộ đầy vẻ tức giận, dần chuyển thành ngưng ngững và hoảng hốt. vốn dĩ hôm nay tâm trạng đã không tốt, lại bị Cố Sảnh châm chọc, nên không cẩn thận lỡ lời.

Các đồng nghiệp nam trong phòng nhìn nhau, nhưng không dám bình luận gì.

Trình Lộ mặt đỏ như gấc chín, từ từ về chỗ ngồi, rồi đột ngột nhìn tôi đầy giận dữ.

Tôi cũng nhìn cô ta, cố tình nói cao giọng: “À, mấy ngày trước nhà tôi bị rò nước nên phải sang ở tạm nhà giám đốc Trình vài ngày”.

Cho dù nói vậy nhưng các đồng nghiệp trong phòng đều nhìn tôi và Trình Lộ bằng ánh mắt kỳ quái.

Nhìn vẻ mặt của bọn họ, tôi có thể đọc được sáu chữ “quan hệ nam nữ bất chính”, “Ồ, hóa ra Lương Mân ở nhà giám đốc Trình, lần đầu tiên tôi nghe thấy đấy”. Đúng lúc này, Trình Tư Vy chậm chậm bước vào văn phòng.

Cô ấy mặc chiếc áo cánh dơi cổ chữ V màu xanh ngọc, viền trắng, đẹp như từ trên trời bay xuống, lãng mạn mà bắt mắt!

“Cô Tư Vy... sao cô lại ở đây?”, Cố Sảnh kinh ngạc nhìn Trình Tư Vy.

“Cô Cố, lâu lắm không gặp”. Trình Tư Vy giơ bàn tay nhỏ nhắn ra, “Vừa rồi ở trên tầng bàn một số việc kinh doanh với giám đốc công ty xuất bản An Mặc, vừa đi qua đây thì nghe thấy mọi người đang nói chuyện”.

Cố Sảnh vội vàng bắt tay Trình Tư Vy, vẫn giữ được phong độ trong sự kinh ngạc.

Ba người phụ nữ có thể tạo thành một vở kịch. Ánh nắng chiếu qua cửa sổ rơi vào bên trong, trông như một sân khấu lớn.

“Mấy ngày nay bận bịu khảo sát tình hình xuất bản của các công ty nên hoạt động hôm thứ sáu tôi không đến được, xin lỗi nhé”. Trình Tư Vy nói với tôi.

“Không sao, chị Trình bận rộn việc công, có lòng như vậy là được rồi”. Tôi mỉm cười, nói.

“Tôi đã đọc ba cuốn tiểu thuyết của cô cố rồi, thực sự rất hay. Cô cố đúng là có tài trong việc tuyên truyền quảng bá sách mới, biểu hiện của cô ở triển lãm sách Bắc Kinh để lại cho tôi ấn tượng rất sâu đậm”. Trình Tư Vy lại quay sang nói với Cố Sảnh.

Hóa ra Trình Tư Vy cũng có mặt ở triển lãm sách Bắc Kinh. Cả tôi và Trình Lộ đều vô cùng ngạc nhiên. Nếu nói vậy, có khi cô ấy còn nhìn thấy tôi và Trình Lộ đi với nhau nữa.

“Cô Trình quá khen rồi”, Cố Sảnh dịu dàng nói.

Sự xuất hiện của Trình Tư Vy khiến cho không khí căng thẳng vừa rồi bỗng nhiên biến mất.

“Giám đốc Trình, tôi có chuyện muốn nói với chị”. Trình Tư Vy nói với Trình Lộ.

“Chị cứ nói đi”. Trình Lộ biết dự án bản quyền đã đến thời khắc then chốt, Cố Sảnh lại căng thẳng như vậy, không dám ho he gì, mà vô cùng khách khí với Trình Tư Vy.

Trình Tư Vy gật gật đầu: “Việc khảo sát dự án bản quyền đã kết thúc, vài ngày nữa tôi sẽ quay về châu Âu”.

Nhanh vậy ư... Tôi nghĩ thầm trong lòng. Không hiểu sao, tuy thời gian tôi ở bên Trình Tư Vy rất ngắn ngủi, nhưng luôn có tiếng nói chung về tâm hồn, lẽ nào đây chính là cảm giác của tri kỷ?

“Tôi hy vọng giám đốc Trình cho Lương Mân nghỉ một ngày, để cậu ấy đưa tôi đi cổ trấn chơi, đây là tâm nguyện cuối cùng của tôi”. Trình Tư Vy tiếp tục nói.

Mấy đồng nghiệp đang đông tai nghe lỏm nghe thấy Trình Tư Vy nói vậy đều nhìn tôi, không hiểu Trình Tư Vy có ý đồ gì với tôi. Nhưng có thể đi chơi cùng đại mỹ nữ người lai không phải là chuyện xấu.

“Chỉ cần Lương Mân đồng ý, tôi sẽ phê chuẩn”. Trình Lộ nhẹ nhàng nói.

Trình Tư Vy nhìn về phía tôi.

“Được, tôi sẽ đi chơi cùng chị Trình một ngày”. Tôi khẽ thở dài, nói.

“Thế ngày mai nhé, tôi sẽ sang đón anh. Địa chỉ ở đâu vậy?”. Trình Tư Vy hỏi.

“Tầng ba tòa nhà số năm khu đô thị mới Cổ Bắc”, tôi nói. Thấy Trình Lộ chau mày như thể cũng muốn ghi nhớ địa chỉ này vào đầu.

Trình Tư Vy cười nhẹ, đi ra khỏi phòng làm việc.

Cố Sảnh thì lòng dạ hỗn loạn, ngồi một lúc cũng đứng lên rời khỏi phòng.

“Cô ấy định ở đây bao lâu?”. Trình Lộ im lặng một lúc lâu rồi đột ngột lên tiếng hỏi tôi.

“Ai cơ?”.

“Cố Sảnh”.

“Hai ngày nữa cô ấy đi rồi”.

“Nếu anh muốn dọn về sống thì cứ nói chuyện với Hiểu Ngưng, thực ra cậu ấy... cũng đã tha thứ cho anh rồi”. Trình Lộ nói với tôi bằng giọng nhẹ nhàng đến mức không thể nhẹ nhàng hơn được nữa.

Hiểu Ngưng là hình mẫu một cô gái “con nhà lành” không phấn son màu mè điển hình, nhưng từ những tiểu tiết có thể thấy cô ấy cũng là một cô gái rất đáng yêu. Dáng vẻ mặc đồ ngủ đi đến bên tủ lạnh lấy đồ ăn, dáng vẻ khẽ xoay người khi nghe điện thoại của cô ấy, cả điệu bộ nũng nịu không nheo của cô ấy trước mặt bố mẹ, thậm chí cả ánh mắt trong sáng thì thoảng gợn sóng nữa...

Điều làm Hiểu Ngưng tức giận rốt cuộc là tôi đóng giả gay hay là vì nguyên nhân nào khác nữa... Buổi tối khi tôi về đến căn phòng ở cổ Bắc, Cố Sảnh đã bày sẵn mấy món ăn nóng hổi đợi tôi.

“Hình như Trình Tư Vy rất có cảm tình với anh”, Cố Sảnh ngồi bên bàn đối diện, hỏi.

“Cô ấy là khách hàng lớn, anh đi cùng cô ấy cũng là điều nên làm”. Tôi nói.

Cố Sảnh ngẫm nghĩ một lúc, tiếp tục hỏi: “Thật sự trước đây anh sống cùng nhà với Trình Lộ hả?”.

“Ừ”.

“Thế sao anh lại chuyển đi?”.

“Cãi nhau”.

“Mấy cô gái lần trước cũng sống cùng hả?”.

“Ừ”.

“Anh đi Bắc Kinh cùng em nhé. Công ty bé thế không hợp với anh”, Cố Sảnh nói.

Tôi im lặng.

“Em biết rồi, anh thích Trình Lộ nên mới không nở ra đi. Anh nói em lưu luyến quá khứ, nhưng bản thân anh cũng có khác gì?”, Cố Sảnh hồ hững nói một câu, rồi đi vào phòng cô ấy, không ra nữa.

Một đêm không ngủ.

Đến hôm sau, điện thoại của tôi đột ngột rung lên, tôi mới biết Trình Tư Vy đã đứng dưới tầng.

Ánh nắng chói chang, hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo khoác da, kiểu dáng đang thịnh hành năm nay. Cho dù là cổ áo hay tay áo đều được thiết kế rất trẻ trung, nhưng chất liệu da lúc nào cũng cho cảm giác rất sang trọng.

Bên trong cô ấy mặc một chiếc sơ mi kiểu dáng cung đình, kết hợp với chiếc váy ngắn bên trên có xếp nếp hình lá sen, trông rất nữ tính, cũng thể hiện địa vị tiểu thư của cô ấy. Áo da không phù hợp với tất cả phụ nữ. Những người phụ nữ không có khí chất trang nhã, quý phái mà mặc trang phục kiểu này thì trông càng thô tục hơn. Nhưng Trình Tư Vy mặc kiểu áo này lại cho người khác cảm giác rất mới mẻ.

“Lên xe đi”. Thấy tôi nhìn chằm chằm, Trình Tư Vy cúi đầu mỉm cười rồi nói với tôi.

“Được”. Tôi ngồi vào xe, rồi ngẩng đầu nhìn lên tầng ba. Cửa sổ phòng ngủ vẫn kín mít, có vẻ như Cố Sảnh vẫn chưa dậy.

Trình Tư Vy nhẹ nhàng khởi động chiếc Porsche của mình.

“Hôm nay trông anh có vẻ không vui”. Trình Tư Vy vừa đón ánh mặt trời, vừa lái xe, rồi bình thản hỏi tôi.

“Ừ, có một vài chuyện”. Tôi giơ tay lên, nhìn ánh nắng chiếu lên lòng bàn tay, khẽ than vãn.

“Tôi sắp phải đi rồi, anh hãy vui vẻ đi chơi cùng tôi một buổi đi”. Trình Tư Vy nói.

Trong thị trấn cổ, Trình Tư Vy nhìn hết bên này đến bên kia, trông rất hào hứng.

Chúng tôi phôi mình dưới ánh nắng ấm áp, lắng nghe tiếng rao bán hàng, ngắm nhìn những xôi thịt được bày bán trong các cửa hàng, thong thả đi bộ.

Thỉnh thoảng, chúng tôi đến một nơi vắng vẻ, bước trên con đường bằng đá xanh lồi lõm, nhìn ngắm một khu vườn đầy hoa hạnh nhân, đi qua bờ tường loang lổ rêu xanh.

Chúng tôi đi một cách không mục đích, đọc câu chuyện trên tấm bảng treo trước khu nhà lớn, tưởng tượng, chìm đắm. Những chiếc lá cuốn theo chiều gió vương vãn vết chân chúng tôi, như thể đại diện cho rất nhiều chuyện dĩ vãng xa xưa.

Từng viên gạch từng viên ngói, từng bông hoa từng chiếc lá đều rất chân quê chất phác. Tôi và Trình Tư Vy đi thám hiểm từng góc ngách của thị trấn cổ, không để ý mặt trời đã ngã về phía tây.

Ăn tối tại một quán trà cổ, chúng tôi đến nhà nghỉ kiểu cũ ở ven hồ, đăng ký nhận phòng. “Tôi chỉ đặt một phòng”. Trình Tư Vy nói.

Tôi bình tĩnh nhìn cô ấy, rồi đi cùng cô ấy vào phòng, phát hiện ra không phải phòng hai giường mà là một giường đôi.

“Tôi đi tắm đây”. Cô ấy không hề quan tâm trong lòng tôi nghĩ gì mà đã đi vào nhà tắm.

Qua cửa kính mờ ảo, tôi nhìn thấy Trình Tư Vy cởi quần áo, để đường nét cơ thể hiện ra rất đẹp đẽ. Cô ấy cố ý ở một phòng với tôi, trong lòng tôi bỗng thấy mơ hồ.

Lần trước là mượn cơ say rượu, lại là trong không khí của dịp lễ Tình nhân. Còn hôm nay, cả hai chúng tôi đều đang rất tỉnh táo, nhưng lại phải ngủ trên một chiếc giường.

Nước rơi tí tách trong nhà tắm, tôi mở một cánh cửa sổ, bên ngoài là một dòng sông nhỏ. Hai bên bờ sông là hai hàng đèn lồng, thi thoảng còn có mấy chiếc thuyền lướt qua, du khách có thể đứng trên những mũi thuyền cổ kính mà hò hét. Luồng gió mát lạnh từ ngoài thổi vào, phong cảnh thực sự rất đẹp.

Cảnh này khiến tôi nhớ lại hồi đi Lệ Giang, Vân Nam cách đây hai năm, vẫn là không khí vừa náo nhiệt vừa du dương này.

Bên trong phòng dùng những khung cửa có chấn song bằng gỗ trang trí, cũng được coi là có phong vị cổ kính rồi. Chỉ có điều chiếc giường bình thường và chiếc đèn cũ kỹ khiến tôi có cảm giác đây như một nhà nghỉ hạng ba. Nhưng có thể tìm được chỗ để qua đêm ở đây đã là tốt lắm rồi, không cần yêu cầu quá cao.

Tôi tựa vào cửa sổ, ngắm nhìn những đám du khách hoặc những tốp học sinh đang uống rượu hát hò hai bên bờ, tự nhiên thấy nhớ những ngày tháng còn đi học.

Cửa nhà tắm mở ra. Trình Tư Vy mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng đi ra.

Mái tóc vàng kim của cô ấy ướt đầm, thả hai bên vai, trên gương mặt vẫn còn làn hơi nóng. Chiếc dây thắt áo choàng làm tôn lên những đường cong trên cơ thể, trông cô ấy như một bông hoa sen mới vươn lên khỏi mặt nước.

Nhìn cô ấy xinh đẹp như vậy, tôi bất giác động lòng. Vốn dĩ bình thường cô ấy đã xinh đẹp, nhưng lúc này, đáng vẻ vừa từ nhà tắm bước ra của cô ấy càng mê đắm lòng người hơn.

Thấy tôi cứ đứng nhìn mình, Trình Tư Vy cũng không quan tâm, cười với tôi, hỏi: “Nhìn cái gì thế?”.

“Nhìn đám học sinh hát đối với các cô gái bên kia bờ, rất thú vị”. Tôi nói.

Trình Tư Vy khẽ mỉm cười, trông vô cùng xinh đẹp, gợi cảm.

Cô ấy bước lại, tựa lên thành cửa sổ nhìn cảnh tượng nhộn nhịp bên dưới, ngoái đầu nói với tôi: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi”.

Dáng vẻ thong dong, vui vẻ của cô ấy khiến người ta có cảm giác như thể chúng tôi là một cặp tình nhân đến đây chơi.

Nếu tôi sớm đồng ý đi cùng cô ấy đến thị trấn thì cảnh tượng này đã xảy ra một tuần trước rồi.

Tâm trạng ảm áp, lặng mạn dần trôi dạt trong lòng tôi. Tôi nhoẻn miệng cười với cô ấy: “Ừ”.

Trình Tư Vy nở nụ cười ảm áp, xỏ chân vào đôi dép lê, cầm chìa khóa phòng. Tính cách cô ấy phóng khoáng, dù ra ngoài đi dạo cũng không cần thay đồ.

Tôi đi bên cạnh cô ấy, qua hành lang bằng gỗ, ra ngoài đường phố náo nhiệt.

Một hàng dài đèn lồng sáng rực, có cảm giác rất giống tết Nguyên Tiêu thời cổ. Ở đây, buổi tối hôm nào cũng là lễ tết, vô cùng đông vui, náo nhiệt.

Trình Tư Vy thích thú ngắm nhìn đèn lồng xung quanh, vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn tôi. Ánh sáng của đèn lồng chiếu vào khiến khuôn mặt cô ấy đỏ hồng, trông càng xinh đẹp cuốn hút hơn. Mái tóc vàng xòa trên vai, cơ thể với những đường cong diệu kỳ được bao bọc trong chiếc áo choàng màu trắng, vui vẻ đi trước mặt tôi, càng thêm phần quyến rũ. Ba màu sắc vàng, đỏ, trắng trên người Trình Tư Vy đã thu hút ánh nhìn của rất nhiều du khách xung quanh.

Mấy nam sinh vừa rồi còn hào hứng hát đối với các nữ sinh bên kia bờ đều nhìn Trình Tư Vy, người nào người nấy quên mất hát hò, mất đề dẫn.

Trình Tư Vy quay đầu lại, mỉm cười với bọn họ, làm bọn họ kinh ngạc đến mức đánh rơi hết cả cốc xuống bàn.

“Xinh thế, không biết là minh tinh nào thế nhỉ?”.

“Có phải họ đang quay phim không?”.

Tôi đi cùng Trình Tư Vy không gần cũng không xa, vừa hay nghe được những lời bình luận của du khách xung quanh.

Tách tách tách... Một loạt đèn nháy máy ảnh chiếu về phía Trình Tư Vy, không còn nghi ngờ gì nữa, Trình Tư Vy mặc áo choàng tắm ra ngoài đi dạo đã trở thành cảnh đẹp nhất đêm nay tại thị trấn.

Trình Tư Vy giơ tay lên, che mắt, nghiêng đầu né tránh ánh đèn. Tư thế này trông càng kiêu kỳ, càng thu hút hơn.

Cô ấy quay đầu nhìn tôi đang đi sau năm mét, chạy lại gần, khoác tay tôi: “Sao đi chậm thế? Chúng ta ra phía trước xem đi”.

Cô ấy tươi cười, trông có vẻ rất hưng phấn, chắc chắn là rất thích không khí nơi đây.

Tách tách! Hai luồng sáng nữa lại lóe lên.

“Đẹp đôi quá”. Một nữ sinh bên cạnh nói.

“Thực ra buổi tối mới là thời điểm náo nhiệt nhất ở thị trấn cổ Bàn Tây”. Tôi dắt Trình Tư Vy đi qua một cây cầu đá, vừa thưởng thức phong cảnh xung quanh vừa cảm nhận không khí ở đây.

“Không giống so với tưởng tượng của tôi lắm”. Trình Tư Vy mỉm cười gật đầu, đứng tựa vào đầu cầu ngắm nhìn những chiếc thuyền đủ màu sắc sắc sỡ đang chầm chậm trôi trên sông, ánh mắt đầy vẻ mong đợi.

“Có muốn đi thuyền không?”. Tôi hỏi cô ấy.

Trình Tư Vy thò tay ra ngoài lan can cầu, cảm nhận không khí lành lạnh từ dưới sông phả lên vào ban đêm, nói: “Lạnh quá”.

“Chúng ta tìm chỗ nào ngồi ăn thứ gì đi”. Tôi quay sang nhìn một lượt các quán rượu đèn điện sáng trưng hai bên đường nói.

Cô ấy khẽ mỉm cười, đi cùng tôi đến quán rượu bên tay phải.

Tìm chỗ ngồi dựa vào lan can trên tầng hai, chúng tôi gọi hai món, rồi lại gọi hai cốc rượu “nữ nhi hồng”, ngắm nhìn những du khách trên đường và trên sông đang vui vẻ dạo chơi, tâm trạng cũng như bị họ ảnh hưởng, nên cả tôi và Trình Tư Vy cùng không nhịn được cười.

Chúng tôi tựa vào lan can khắc hoa văn, tất cả những thứ trang trí bên ngoài đều được thiết kế theo phong cách cổ kính, màn đêm mờ ảo, những đôi trai thanh gái lịch lịch thong dong đi trên đường, đúng là cảnh tượng thanh bình.

“Anh cảm thấy công ty anh và tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh bên nào sẽ giành được quyền xuất bản của chúng tôi?”. Trình Tư Vy ngồi đối diện với tôi, ngắm nhìn phong cảnh bên dưới một lúc rồi hỏi tôi.

“Thắng hay thua đều nằm trong đầu cô Tư Vy cả”. Tôi cũng thu ánh mắt lại, nhìn Trình Tư Vy, nói.

Quán rượu mang phong cách cổ kính và sự phản xạ của ánh đèn phía sau lưng làm cho Trình Tư Vy trông càng quyến rũ hơn. Cô ấy mặc áo choàng tắm của nhà nghỉ, để lộ phần cổ trắng ngần, chỉ nhìn phần cổ này người ta có thể liên tưởng ra toàn thân cô ấy cũng nõn nà như thế. Lúc này vì gió lạnh nên làn da hồng hào của cô ấy đã hơi trắng bệch, trông như đồ sứ đã được phơi khô, trắng nõn đến mức khiến người ta nghi ngờ không biết nó là thật hay giả.

“Anh đã tặng bóc tôi quá rồi”. Trình Tư Vy mỉm cười, nhìn tôi, nói.

Một nhân viên phục vụ ăn mặc giống tiểu nhị trong các quán rượu thời xưa bê một bình rượu nữ nhi hồng đến trước mặt tôi và Trình Tư Vy, “Rượu đến rồi đây thưa khách quan”, rồi rót rượu vào hai chiếc bát gốm cho chúng tôi.

Tôi và Trình Tư Vy nhìn nhau cười, gật đầu cảm ơn cậu ta. Không khí nơi đây thoải mái, nhẹ nhàng đến mức có thể trút hết mọi lo âu muộn phiền, và đây chỉ là không gian dành riêng cho hai chúng tôi. Cảm giác này giống như chúng tôi đang lén lút hẹn hò đi du lịch với nhau.

“Nghe nói anh là công tử đào hoa, hay là kể chuyện của anh cho tôi nghe được không?”. Trình Tư Vy tiếp tục hỏi tôi.

Tôi khẽ quay về phía cô ấy suýt suýt làm ra vẻ thần bí: “Bí mật”.

Trình Tư Vy tươi cười, cầm bát rượu lên nhìn tôi. Trong màn đêm nhẹ nhàng, mát mẻ, ánh mắt cô ấy vô cùng cuốn hút.

Cô ấy nhìn tôi, nói: “Tôi có một tin tốt và một tin xấu cho anh...”.

“Tôi muốn nghe tin tốt trước”. Tôi cướp lời cô ấy.

“Tin tốt là,” Trình Tư Vy cầm bát rượu chạm nhẹ vào bát rượu của tôi, “Tuần trước cuốn My World bản tiếng Nhật của Carl Sura đã chính thức phát hành ở Nhật Bản, vừa mới ra thị trường được một tuần đã

xếp hạng thứ hai trong bảng xếp hạng những cuốn sách bán chạy của Nhật, chỉ sau cuốn Bài học tình dục của Watanabe phát hành trước đó một tuần, nhưng bây giờ lượng tiêu thụ đã vượt lên chiếm ưu thế”.

Cô ấy vừa nói vừa uống rượu. Có lẽ vì không quen uống loại rượu này, nên vừa uống vào đã thấy khó chịu, vội vàng bịt miệng, mặt mày cau có.

Tôi lập tức lấy lại bát rượu trong tay cô ấy, lo lắng hỏi: “Chị không sao chứ?”.

Trình Tư Vy khoát khoát tay, lấy hai ngón tay chặn miệng, hít một hơi sâu cuối cùng mới thấy đỡ hơn. Cô ấy chau mày, mắt chớp chớp, cho dù là đáng vẻ khó chịu cau có cũng vẫn cực kỳ xinh đẹp, làm cho ai nhìn cũng thấy thương.

“Chị không biết uống thì đừng cố, đây là rượu trắng, nồng độ mạnh. Tôi gọi cho chị loại rượu khác nhé”. Tôi nói.

“Không cần đâu, không uống rượu nữa”. Trình Tư Vy lắc đầu, lấy tay vỗ vỗ ngực, hỏi tôi: “Vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ?”.

“Nói đến đoạn sách bản tiếng Nhật của Carl Sura đã được xếp hạng sách bán chạy ở Nhật”. Tôi nhắc cô ấy.

Trình Tư Vy tựa vào lan can, gật gật đầu: “Ừ, thế nên đó là tin tốt lành, đồng thời cũng là một tin xấu. Tin tốt vì nó đã chứng minh sách của Carl Sura thực sự rất hay, lượng tiêu thụ khổng lồ ở Nhật đã chứng minh sách của ông ấy cũng có chỗ đứng trong bối cảnh nền văn hóa phương Đông. Đương nhiên, mấy cuốn sách được dịch ở Nhật trước đây của ông ấy đã có chỗ đứng nhất định.”

Tôi tiếp lời cô ấy, nói: “Tin xấu là My World bản tiếng Nhật đã rất thành công tại thị trường Nhật Bản, nếu chúng tôi làm bản tiếng Trung không cẩn thận thì dự án bản quyền cũng không còn hy vọng gì nữa, đúng không?”.

Trình Tư Vy nhìn màn đêm bên ngoài, vỗ vỗ đầu một cách trang nhã: “Chính xác là như thế đấy”.

“Mỹ nữ, tung hoa xuống đây đi!”. Không biết ai đó nhìn thấy Trình Tư Vy ngồi bên lan can trên lầu hai mà cất tiếng gọi vọng lên.

“Tung hoa đi! Tung hoa đi!”. Mấy du khách đi phía sau đó cũng đứng dưới lầu đồng thanh cất tiếng hò hét.

Trình Tư Vy nhìn họ ánh mắt ngại ngùng, không hiểu họ định làm gì.

“Họ thấy chị xinh đẹp nên muốn chị tung hoa xuống bên dưới đấy, cứ đợi lát nữa tiểu nhị chắc chắn sẽ mang hoa đến”. Tôi mỉm cười.

“Cô gái xinh đẹp, cô hãy tung hoa xuống dưới đi, bọn họ đều yêu cầu cô tung hoa”. Tiểu nhị khẩn cầu Trình Tư Vy.

Tôi ném một ánh nhìn cổ vũ về phía cô ấy, Trình Tư Vy tự tin cầm giỏ hoa đứng dậy.

Trong chốc lát, mười mấy vị du khách đứng bên dưới đã giơ cao tay, không khí rất phấn khích. Trình Tư Vy cầm hai bông hoa ném xuống.

“Woa... woa...”. Bọn họ vừa nhảy căng lên vừa tranh cướp nhau, trông rất náo nhiệt.

Các quán rượu khác cũng có tiết mục yêu cầu các cô gái đẹp tung hoa. Hoá ra, lúc này là chín giờ tối, chương trình “Tây Thi tửu lầu” chính thức bắt đầu.

Thoáng chốc, hai bên bờ sông trở nên cực kỳ ồn ào, náo nhiệt, phía dưới các quán rượu đều chật kín người.

Trình Tư Vy xinh đẹp kiều diễm hơn các mỹ nữ ở các quán rượu xung quanh, nên người đến quán rượu này tranh giành hoa càng lúc càng đông. Rất nhanh chóng đã có khoảng mấy trăm người vây kín dưới cửa quán rượu. Lượng người đứng dưới các quán rượu quanh đây giảm đi đáng kể.

Trình Tư Vy tung hoa xong, cuối cùng tung nốt cả chiếc giỏ hoa bện bằng lá tre xuống. Mấy trăm du khách tranh nhau cướp, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Chiếc giỏ hoa được một du khách bắt được. Những người còn lại rất thất vọng nhưng đã lập tức hò hét: “Tú cầu! Tú cầu! Tú cầu!”.

“Lại cái gì nữa thế?”. Trình Tư Vy nghi hoặc hỏi tôi.

“Cái này mô phỏng lại cảnh tung tú cầu cầu thân ngày xưa, mỗi buổi tối, dãy quán rượu này đều chỉ có một quả cầu duy nhất, phát cho du khách nữ xinh nhất thị trấn ngày hôm đó. Cảnh tung hoa vừa rồi chỉ là màn khuấy động không khí mà thôi. Chị được nhiều người hâm mộ nhất, người tung tú cầu hôm nay chắc chắn là chị”.

Tôi giải thích với cô ấy một thôi một hồi, rồi đi xuống dưới, cười hỉ hả: “Hôm nay người tung tú cầu chắc chắn là chị, tôi cũng phải xuống dưới cướp cầu mới được”.

Lúc tôi đi xuống cầu thang, quả nhiên nhìn thấy tiểu nhị bê một quả tú cầu lớn đi lên.

Mọi người xung quanh biết đêm nay tú cầu đã thuộc về quán rượu này nên lũ lượt kéo đến. Bọn họ thấy “Tây Thi” hôm nay xinh đẹp tuyệt trần đến như vậy, liền huyết sáo tán dương, ai nấy đều xoa bóp khớp tay, đứng quay chặt kín cửa quán.

Chẳng mấy chốc, Trình Tư Vy trong chiếc áo choàng tằm màu trắng, mái tóc vàng, cầm quả tú cầu màu đỏ, xuất hiện trước lan can tầng hai của quán rượu.

Bên dưới, cảnh tượng vô cùng nhộn nháo. Tôi chen chúc trong đám đông, ngẩng đầu nhìn Trình Tư Vy trên tầng hai, quả thật đáng vẻ đứng trên tầng hai, nhìn ra xa xăm của cô ấy trông cực kỳ lộng lẫy, thảo nào thu hút nhiều người đến thế.

Lúc này, cô ấy cầm quả tú cầu lên, nhìn tứ phía, chắc chắn là đang tìm tung tích của tôi. Nhưng cả đồng người đang nhung nhúc thế này, sao cô ấy tìm nổi tôi?

“Tú cầu! Tú cầu! Tú cầu!”. Các du khách đồng thanh hô to. Phút chốc, tiếng hô vang cả một vùng. Những người trong các quán rượu bờ bên kia không thể qua bên này, cũng ngóng cổ chờ đợi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giây phút này, quán rượu này chính là nơi sầm uất, náo nhiệt nhất thị trấn, còn Trình Tư Vy, người phụ nữ xinh đẹp, lộng lẫy như minh tinh kia chính là người được tất cả mọi người chú ý.

Tiếng hò reo càng lúc càng to hơn, Trình Tư Vy biết không thể kéo dài thêm được nữa, nâng cao quả tú cầu lên, làm động tác chuẩn bị tung.

“Ồ...”. Đám đông vang lên tiếng hò reo đầy căng thẳng, ai nấy đều hơi nhún mình xuống, chuẩn bị tinh thần nhảy lên cướp quả tú cầu do người đẹp này tung xuống.

Trình Tư Vy hơi đưa tay về bên trái, tất cả mọi người đều giơ tay cao theo, xô nhau về bên trái vài mét. Cô ấy dùng quả tú cầu ra phía ngoài, đám đông bên trái cũng nhảy lên theo.

Không ngờ Trình Tư Vy chỉ giả vờ chứ cô ấy chưa thực sự tung cầu. Cô ấy thấy đám đông lũ lượt di chuyển theo cử động của mình, nên mới định trên bọn họ một lúc, cố ý làm cho không khí càng thêm náo nhiệt.

Lúc này không ít người bị cô ấy lừa cho nhảy căng lên, Tư Vy tự nhiên thấy buồn cười, để lộ hàm răng trắng muốt.

Không cười không sao, cô ấy vừa nhoẻn miệng cười đã làm mọi người thất điên bát đảo.

Rất nhiều người nhìn thấy nụ cười tuyệt đẹp của cô ấy đã không ngừng hưng phấn hét to “Mỹ nữ, mỹ nữ”.

Trình Tư Vy men theo lan can, đi sang bên phải của quán rượu.

Đám đông cũng lũ lượt di chuyển sang bên phải. Nhìn thấy cảnh tượng thú vị này, nụ cười của cô ấy càng sáng ngời hơn.

Cô ấy giả vờ tung cầu, lại một rừng cánh tay giơ lên bắt cầu.

“Chuẩn bị này”. Trình Tư Vy nói to xuống phía dưới.

“Tung đi...”. Cả đám đông đồng thanh đáp.

Lần này Trình Tư Vy đứng chính giữa, đám đông cũng di chuyển theo cô ấy.

Đám đông hai bên găng sức nhích vào giữa, còn những người đứng giữa thì phòng thủ như đang đứng trên sân bóng rổ, cố gắng giữ bằng được vị trí có lợi, chuẩn bị tinh thần nhảy lên cướp cầu.

“Một, hai...”. Trình Tư Vy đếm trong miệng, đột ngột giơ tú cầu lên cao để ném, “ba!”.

Quả cầu có tua rua màu đỏ được tung lên cao, rồi rơi xuống bên dưới.

Mấy trăm người, lũ lượt giơ cao tay, nhảy lên cùng lúc, cảnh tượng hoành tráng tới mức không thể hình dung được.

Đúng lúc này, một mình tôi đập lên một chiếc bàn lộ thiên bên sông lấy đà bật cao, một chân giẫm lên một cành liễu già khá to, xoay mình trên không trung, bay người về phía đám đông.

Quả tú cầu có gắn lục lạc bay được nửa chừng thì đã bị tôi tóm được.

Tôi tiếp đất, cánh tay giơ cao của mọi người vừa hay đỡ lấy tôi.

Cuối cùng Trình Tư Vy cũng nhìn thấy tôi, nụ cười càng tươi hơn. Tôi dè lên đám đông, từ từ tiếp đất, rồi sau đó giơ cao quả tú cầu vừa giành được lên, lắc lắc quả cầu phát ra tiếng leng keng.

“Hay!”. Đám đông khen ngợi.

Trình Tư Vy đang đứng trên lầu cũng nhìn tôi ánh mắt thích thú.

Tôi giơ cao tú cầu đi ra khỏi đám đông lên lầu. Trình Tư Vy thấy tôi quay lại, dang rộng hai tay, sung sướng ôm lấy tôi.

“Woa...”. Đám đông bên dưới vẫn chưa giải tán liền kêu lên đổ kị.

Tôi ném quả tú cầu xuống phía dưới, lại một cuộc tranh giành khác xảy ra.

“Tiểu nhị, tính tiền”. Tôi nói với tiểu nhị.

“Hai vị được miễn phí. Ngoài ra còn tặng thêm hai vị phong bao năm trăm tệ”. Cậu ta nhét một phong bao vào tay tôi, “Hôm nay, bạn gái anh là Tây Thi, anh lại là Trạng Nguyên cướp được tú cầu, quán chúng tôi được đón tiếp Tây Thi lại được đón cả Trạng Nguyên nữa, vui mừng còn không kịp, sao dám thu tiền của hai vị chứ?”.

Trở thành “Tây Thi” không những được miễn phí, còn được lì xì nữa, trước đây tôi không hề biết quy tắc này. Nhưng đã là tiền mừng thì tôi gì mà không nhận.

Tôi cảm ơn tiểu nhị, cầm tiền rồi kéo Trình Tư Vy xuống lầu. Chúng tôi rời khỏi chốn này trong ánh mắt hâm mộ của một tập nhỏ những người vẫn đứng trước cửa quán rượu, chưa chịu giải tán.

30. Chương 30

Đi qua một con đường, không khí lại trở nên tĩnh lặng. Dòng nước chảy qua những hòn đá xanh dưới đáy sông, những chiếc đèn lồng màu đỏ chiếu rọi lên mặt đường, không khí tĩnh mịch của thị trấn đã trở lại.

Trình Tư Vy nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, không nhịn được bật cười: “Thú vị thật đấy”.

“Chị có lạnh không? Chúng ta quay về nhé?”. Tôi nhìn cô ấy, hỏi.

“Ừ”. Trình Tư Vy quay người lại, đi về hướng nhà nghỉ.

Tôi đi bên cạnh cô ấy, lần đầu tiên cảm thấy tôi và cô ấy như những người yêu nhau từ lâu.

Con đường đá xanh cổ kính rêu phong bị du khách giẫm lên thành ra nhẵn thín, sáng bóng, vừa hay làm hiện lên bóng tôi và Trình Tư Vy dưới sự phản chiếu của ánh đèn lồng mờ ảo.

Những cửa hàng hai bên bờ sông đã đóng cửa có treo những chiếc ô đủ màu sắc sặc sỡ, không biết vị chủ nhân nào đó đã quên không cất đi. Những cánh cửa tiệm bằng gỗ san sát nhau, trông rất cổ kính.

So với dòng người đông nườm nượp ban ngày, buổi tối, những cửa tiệm nhỏ trên con phố này được trở lại với vẻ yên tĩnh của nó.

Một chiếc du thuyền đi qua chỗ chúng tôi đứng, Trình Tư Vy đột ngột kéo tay áo tôi: “Mân, chúng ta ngồi thuyền về đi”.

“Ngồi thuyền vào buổi tối thì hơi lạnh, vừa rồi chẳng phải chị không thích ngồi thuyền sao?”. Tôi nhìn chiếc áo choàng trên người cô ấy, nhắc nhở.

“Bây giờ muốn rồi”. Trình Tư Vy kéo tôi đi đến bên bờ sông, vẫy tay gọi nhà thuyền.

Chiếc thuyền được trang trí đủ màu sắc này từ từ cập vào bờ. Tôi mặc cả tiền với họ rồi đỡ Trình Tư Vy bước lên chiếc thuyền đang đợi đưa.

Bên trong thuyền chỉ có ba, bốn cặp tình nhân, tôi và Trình Tư Vy vào trong mũi thuyền, tìm một chỗ ngồi xuống. Người lái thuyền cầm mái chèo, cất tiếng hò, chiếc thuyền lại bắt đầu nhẹ nhàng lướt đi trên dòng sông dưới sự chèo lái của anh ta.

Ở dưới sông ngẩng đầu nhìn lên hai bờ trên cao, lại thấy chúng mang một vẻ đẹp khác. Trình Tư Vy nghiêng người, ngả vào lòng tôi.

Tôi cũng nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy, nắm lấy bàn tay thon nhỏ, ngắm nhìn những du khách khác hai bên bờ, người thì đã ngà ngà say, người thì thông dong đi dạo, cũng có những người ngồi trên những con thuyền khác, lúc đi ngang qua còn chụp ảnh hai chúng tôi.

Thỉnh thoảng, Trình Tư Vy lại nhìn thấy thứ gì đó thú vị, ngoài đầu mỉm cười với tôi. Nụ cười rạng rỡ của cô ấy trông cực kỳ xinh đẹp, không khí trên thuyền cũng vô cùng ấm cúng.

Có lẽ vì Trình Tư Vy quá lộng lẫy, những đôi tình nhân đang ngồi tựa vào nhau phía đối diện cũng nhìn tôi và cô ấy.

Có một cặp sinh viên nhìn chúng tôi không chớp mắt. Không chừng, họ nghĩ chúng tôi cũng là sinh viên.

Chầm chậm, những đèn hoa đăng lướt qua hai bên thuyền, Trình Tư Vy ngồi thẳng dậy, hiếu kỳ ngắm nhìn những chiếc đèn “hoa sen” lướt qua.

“Mười giờ rồi, trên bờ đã bắt đầu thả đèn hoa đăng. Đây là đèn may mắn, có thể cầu nguyện”. Người lái thuyền quay đầu lại nói với chúng tôi.

Càng lúc càng có nhiều những chiếc đèn hoa đăng trôi qua. Rất nhanh, chiếc thuyền nhỏ của chúng tôi bị chúng vây quanh.

Ánh nền lấp lánh, có màu xanh, màu đỏ, màu vàng... Những ngọn đèn hoa sen tỏa ra ánh sáng đủ các màu, lãng mạn như đang trôi trên sông ngân hà.

Trình Tư Vy thích thú nhìn dòng sông thần kỳ, nhoẻn miệng cười.

“Trên thuyền của tôi cũng có đèn, tối nay ọi người thả đèn miễn phí”. Người lái thuyền lấy mái chèo chỉ vào chiếc thùng trong khoang thuyền, nói.

Nghe thấy thế, cặp sinh viên lập tức mở cái thùng ra, đưa ôi người trên thuyền một cái đèn.

Tôi và Trình Tư Vy đều lấy đèn màu đỏ, tôi châm nến, nghiêng người tựa vào mạn thuyền, chầm chậm thả đèn trên dòng nước. Trình Tư Vy không sợ bắn, cũng cúi người xuống, cố gắng không để đèn bị lật, nhẹ nhàng thả xuống nước.

Tôi sợ cô ấy ngã xuống nước, vội vàng ôm lấy cô ấy, giúp cô ấy giữ thăng bằng.

Chiếc đèn hoa đăng đã được thả xuống sông, chiếc của Trình Tư Vy chạy theo chiếc đèn của tôi, lúc gần lúc xa.

Trình Tư Vy nhìn trân trân vào hai chiếc đèn. Thấy cô ấy yên lặng, nhìn ánh mắt đầy mong đợi của cô ấy, tôi thầm thích thú trong lòng, đặt bàn tay vừa chạm vào nước của cô ấy vào lòng bàn tay mình, lau sạch nước sông lạnh lẽo.

Cô ấy quay lại, mỉm cười với tôi, rồi lại ngả vào lòng tôi.

Không biết bao lâu sau, nhà thuyền hô to “Đến rồi”, thuyền đã cập bờ.

Nhà nghỉ của chúng tôi cách bến tàu không xa lắm, tôi nắm tay Trình Tư Vy bước lên bờ, rồi ôm lấy cánh tay đang lạnh cóng của cô ấy, bước nhanh về phía nhà nghỉ.

Vốn dĩ chỉ định ra ngoài đi dạo thôi, ai ngờ lại chơi đến tận nửa đêm. Có điều hôm nay được thể nghiệm cuộc sống cả ban ngày lẫn ban đêm của thị trấn cổ, quả thực cũng bổ công.

Hai chúng tôi về đến nhà nghỉ, Trình Tư Vy lấy chìa khóa ra mở cửa. Cửa sổ phòng vẫn mở, gió lạnh tràn vào bên trong, nên phòng cũng không ấm hơn bên ngoài là mấy. Tiếng ồn ào náo nhiệt của du khách vẫn vọng lại từ xa, Trình Tư Vy hơi cúi đầu, cầm chìa khóa đi vào bên trong.

“Đi ngủ sớm đi, hôm nay chị cũng mệt rồi đấy”. Tôi vuốt ve bờ vai tròn trịa của cô ấy, nhẹ nhàng nói.

Đột nhiên cô ấy quay người lại, đặt một nụ hôn lên môi tôi.

Cô ấy liên tục hút lấy môi tôi, khuôn mặt lạnh lạnh áp sát mặt tôi, toàn thân đổ vào lòng tôi.

“Rất vui, thực sự rất vui”. Cô ấy tách môi tôi ra, khẽ cắn lưỡi tôi, nhắm nghiền mắt, nói.

Trái tim tôi như bị cô ấy treo lên lơ lửng, tôi vội vàng đỡ cơ thể đang nhào về phía tôi của cô ấy, giữ chặt hai cánh tay cô ấy. Trình Tư Vy ném chùm chìa khóa trong tay xuống giường, hai bờ vai run run, càng hôn càng nồng cháy, mãnh liệt.

Xoạt... chiếc áo choàng tuột xuống dưới chân để lộ ra cơ thể hoàn mỹ của cô ấy. Ánh mắt cô ấy nhìn tôi long lanh, những ngón tay thoăn thoắt cởi áo tôi ra, cánh tay luồn vào trong áo, càng ôm tôi chặt hơn.

Tôi kháng cự lại nụ hôn mãnh liệt của cô ấy, bàn tay dịch chuyển dần từ bờ vai trắng tròn xuống phía dưới, ôm chặt bờ eo thon nhỏ, đẩy cô ấy về phía trước vài bước.

Trình Tư Vy lùi ra sau ngã xuống giường. Mái tóc rối tung và ánh mắt mơ màng, kết hợp với gương mặt xinh đẹp đậm nét Á Đông và thân hình quyến rũ, tấm ga trải giường màu trắng tinh càng làm nổi bật thân hình của cô ấy trước mắt tôi. Cảnh tượng lúc này đủ làm bất kỳ người đàn ông nào cũng phải xiêu lòng.

Tôi lấy tấm chăn trên giường, phủ lên cơ thể cô ấy.

Tôi đưa tay vuốt ve gương mặt hồng hào, mịn màng của cô ấy: “Tối nay chỉ nói chuyện thôi, được không?”.

Trình Tư Vy nhìn tôi bằng ánh mắt đầy bất ngờ, sự nhiệt tình trong ánh mắt dần tiêu tan. Những vị du khách uống đã ngà ngà say nhưng vẫn không chịu về mà còn say sưa hát hò. Cơ thể Trình Tư Vy bị vùi khuất trong tấm chăn, chỉ lộ ra bờ vai tròn trịa, chỉ có vậy thôi trông cô ấy đã xinh đẹp lắm rồi.

Tôi chui vào trong chăn, nằm bên cạnh với cô ấy.

Cửa sổ vẫn mở, bên ngoài trời tối đen như mực, ánh đèn mờ ảo chiếu rọi khắp cổ trấn. Những lọn tóc vàng rủ xuống hai vành tai nhỏ nhắn, trông cô ấy như một thiên thần phương Tây hiện lên trong đêm tối. Còn những ánh đèn lấp lánh dọc hai bên bờ sông ngoài kia, chiếu rọi lên gương mặt xinh xắn và cánh tay mềm mại, trông cô ấy đậm nét đẹp Á Đông.

Trình Tư Vy rướn cổ lên, ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời.

Gió lạnh bên ngoài cửa sổ tấp vào mặt, còn cơ thể thì cuộn tròn trong chăn ấm, cảm giác rất thú vị.

Khắp nơi đều thấp đèn, chúng tôi nằm trong không gian yên tĩnh, lòng hoàn toàn ngăn cách với những ồn ào, xô bồ của cuộc sống. Cho dù không có chút âm nhạc nào, nhưng cảnh sắc ấm áp, yên bình này cũng đủ thi vị rồi.

“Sách của chúng tôi đã vận chuyển đến khắp các vùng trong cả nước, dự tính chỉ ba ngày nữa là có thể tung ra thị trường”. Tôi nói.

Trình Tư Vy giơ tay lên, dùng những ngón tay thon nhỏ của cô ấy bịt miệng tôi lại, mỉm cười: “Hôm nay chỉ trò chuyện tâm tình, không nói chuyện công việc”.

“Được”. Tôi cười, “Mấy hôm nay chị đang đọc sách của Milan Kundera đúng không? Lần trước tôi thấy trong phòng chị có một cuốn”.

“Làm hết việc rồi không có gì làm nên đọc để giết thời gian thôi mà”. Trình Tư Vy tiến sát lại, gổi đầu lên cánh tay tôi, hỏi, “Chúng ta quen nhau bao lâu rồi nhỉ?”.

Tôi nâng cổ cô ấy lên để mặt cô ấy sát vào vai, nghĩ ngợi một lúc, đáp: “Khoảng vài tuần thì phải”.

“Thời gian trôi đi nhanh thật đấy”. Cô ấy khẽ than, “Lần đầu tiên gặp anh là ở tầng một khách sạn Hilton đúng không?”.

“Lúc đó còn có Trình Lộ”. Tôi bổ sung thêm.

“Lúc đó hai người đã sống cùng nhà với nhau rồi phải không?”. Trình Tư Vy ngoái đầu lại hỏi tôi.

“Hình như là thế”. Tôi đáp.

“Sao cậu lại ở chỗ cô ấy?”.

“Ban đầu sống cùng nhà với một thằng bạn, nhưng sau đó đột nhiên không có phòng, nên chuyển đến nhà cô ấy. Cũng là do trùng hợp thôi, vì ban đầu cũng không biết cô ấy sống ở đấy”.

Trình Tư Vy tựa đầu vào vai tôi vẽ lười biếng: “Tôi không muốn ép buộc anh, duyên đến rồi duyên lại đi, tất cả coi như một lần trải nghiệm”.

“Sao tự nhiên chị lại nói những điều này?”. Tôi nhìn cô ấy đầy vẻ nghi hoặc, lấy tay vén những lọn tóc sang hai bên rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô ấy.

Cô ấy nghiêng người nép vào lòng tôi, làn da mịn màng như mặt ngọc vừa được mài giũa chạm vào cơ thể tôi.

“Nếu anh thích thân thể tôi, tôi cũng không trách anh. Con người vốn dĩ là động vật đầy dục vọng, có cảm giác thích thú, cũng có lúc bị kích thích, không ai nợ ai cả”. Ánh mắt Trình Tư Vy long lanh ngăm nhìn những ngôi sao ở xa xăm, nhẹ nhàng nói.

Tôi thấy lời nói của Trình Tư Vy có gì đó bất thường, khẽ đẩy vai cô ấy ra: “Tôi không phải là chính nhân quân tử, nhưng đêm nay tôi tuyệt đối sẽ không động đến chị”.

“Anh vẫn không hiểu à?”. Cô ấy quay người lại, “Tôi sắp phải đi rồi”.

Khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, tôi và Trình Tư Vy đang ôm nhau cuộn tròn trong chăn, cơn gió lạnh buổi sáng sớm từ ngoài sông thổi vào đem theo hơi ẩm của sương mai.

Trình Tư Vy mở mắt, nhìn tôi đầy âu yếm.

Cuộc đối thoại đêm qua vẫn vẫn vương trong đầu.

Ánh nắng ban mai từ cửa sổ rọi vào như một cột sáng chiếu lên cơ thể Trình Tư Vy.

Làn môi hơi chu lại và mái tóc vàng uốn lượn như những lọn sóng, trông cô ấy xinh đẹp lộng lẫy như thể không phải là sinh vật trên trái đất này.

Cánh tay trắng ngần, mềm mại đặt dưới khuôn mặt trang nhã, những ngón tay nõn nà như ngọc. Lông mi cong dài che phủ trên cửa sổ tâm hồn cô ấy, sống mũi cao thẳng, không cảm nhận được hơi thở của cô ấy.

Cô ấy tự nhiên duỗi người trong chăn, làn da vô cùng mềm mại, không có bất kỳ một tí vết nào.

Mùi hương trên cơ thể cô ấy đem lại cảm giác rất thoải mái và ấm áp.

Cô ấy hơi xoay người, đè lên người tôi, cánh tay đặt ngang ngực tôi, nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi, rồi đột nhiên lại nhồm lên đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi tôi.

Sau đó, cô ấy hít thật sâu hơi lạnh thổi từ cửa sổ vào, hai chân thả xuống giường, trượt tay ra mặc bộ đồ lót màu vàng.

Tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ hỏi tôi có đi cùng cô ấy sang châu Âu không, không ngờ cô ấy không hề nhắc một tiếng nào về chuyện ấy.

Cô ấy mặc quần áo, trong thoáng chốc đã che phủ toàn bộ cơ thể xinh xắn, rồi đưa quần áo cho tôi, sau đó đi vào nhà tắm chải tóc.

Cho dù khi mới tỉnh dậy, hoàn toàn không trang điểm thì trông cô ấy vẫn rất gợi cảm, cuốn hút. Tôi hít một hơi sâu, nhớ lại cảnh tượng ấm áp đêm qua, lập tức ngồi dậy mặc quần áo.

Khi Trình Tư Vy từ trong nhà tắm bước ra, đã không còn là Trình Tư Vy xinh đẹp, yếu ớt đêm qua nữa, cô ấy lại là một Trình Tư Vy lộng lẫy, đầy tự tin.

Nếu người đàn ông nào có được Trình Tư Vy, thì cả đời này không còn gì nuối tiếc nữa.

Tôi nghĩ thầm.

Cả hai chúng tôi quần áo chỉnh tề, bước ra khỏi phòng.

Sáng sớm ở thị trấn, sương mờ bao phủ, trong màn sương mờ ảo, trông thị trấn rất thi vị. Một dòng sông nhỏ nhỏ, một cây cầu đá làm hiển hiện sự du dương của thị trấn trước mắt chúng tôi.

Vài chú vịt bơi qua chỗ chúng tôi.

Chiếc Porsche của Trình Tư Vy quay đầu trong bãi đỗ xe, đón những ánh nắng ban mai, rời khỏi thị trấn, chạy ra đường cao tốc.

Cô ấy mặc áo lông, quay vô lăng, nhìn về phía trước, mái tóc vàng bay bay, trông rất cao quý, sang trọng.

“Vy, chị còn ở lại đây bao lâu nữa?”. Tôi hỏi cô ấy.

“Ngày kia là đi”. Cô ấy trả lời.

Tôi quay đầu nhìn bên ngoài cửa xe, thị trấn cổ với những ngôi nhà tường trắng ngói đen càng ngày càng nhỏ xíu trong tầm mắt tôi.

Những cánh đồng hai bên đường cũng lùi lại phía sau, khi chúng tôi về đến thành phố Bình Hải mới là chín giờ sáng.

“Vy, chị đưa tôi thẳng đến công ty nhé”. Tôi nói.

“Hai ngày tới tôi nghỉ trong khách sạn, lúc nào anh cũng có thể đến đó tìm tôi. Tôi cho anh quyền lựa chọn chứ không bắt ép anh. Có thể giữ được anh, đó là cuộc sống của tôi, còn nếu không thì là ký ức”.

Trình Tư Vy nói. Trong công ty, Trình Lộ đang bận đọc tài liệu. Hiện nay, việc bày binh bố trận cho cuốn sách mới đã đến thời khắc then chốt, tuy Cố Sảnh ở Bình Hải, nhưng ba cuốn sách mới của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh đã tiến quân vào tất cả các hiệu sách tại các thành phố lớn, lượng tiêu thụ rất mạnh. Trình Lộ không dám lơ là, lúc nào cũng chú ý theo dõi tình hình vận chuyển sách đến các nơi, đề phòng gặp sự cố.

Những vạt nắng vàng rọi qua cửa sổ, chiếu lên mặt bàn làm việc của Trình Lộ. Một tay cô ấy cầm cốc cà phê, một tay cầm tài liệu, lông mày hơi chau lại. Mái tóc để thả xuống vai, đôi mắt xinh đẹp, tĩnh lặng, những ngón tay thon dài lật giở từng trang giấy. Trình Lộ thế này chính là mẫu phụ nữ yêu thích của những người đàn ông thành đạt, không lo không ai thêm rước.

“Trình Lộ”, tôi bước vào phòng, hỏi cô ấy, “Mảng bản quyền OOnline cũng do cô phụ trách hả?”.

Trình Lộ ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi, nói: “Trên nguyên tắc là do tôi phụ trách, nhưng thực tế là chúng ta không chú trọng lắm đến mảng này”.

“Tôi đang định đưa cuốn My World của Carl Sura lên mạng. Chủ yếu là trang sina và trang qidian”. [Sina là một trong bốn trang web lớn nhất Trung Quốc, qidian là trang web về văn học lớn nhất Trung Quốc]

“Nhưng nếu đăng lên mạng liệu có ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ của bản in không?”. Trình Tư Vy nghi hoặc nhìn tôi.

“Tiểu thuyết của Carl Sura, vốn dĩ cũng do đăng lên trang BBS của Mỹ mới trở nên nổi tiếng. Tiểu thuyết của ông ấy rất thích hợp đọc trên mạng, Cố Sảnh đi con đường xuất bản sách in, chúng ta đi con đường tiêu thụ Online”.

“Thế nào là tiêu thụ Online?”. Trình Lộ hỏi tôi giọng đầy hứng thú.

“Chúng ta sẽ bán phần lớn sách trên trang taobao và dangdang, giảm lượng cung cấp sách cho các nhà sách bên ngoài. Mua sách trên mạng giảm 20%, bao gồm cả tiền vận chuyển. Tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh là tập đoàn hàng đầu trong nước về lĩnh vực xuất bản, đương nhiên bọn họ sẽ có ưu thế trong lĩnh vực xuất bản truyền thống, Cố Sảnh chắc chắn đánh chắc thắng chắc, kiên trì phát hành sách theo con đường truyền thống, chiếm lĩnh các cửa hàng sách liên hoàn và các nhà sách lớn, dùng sức mạnh của bọn họ để đè chết chúng ta. So với bọn họ, chúng ta không có nền tảng vững chắc, chắc chắn phải tìm con đường mới, mới có thể thắng họ”.

Trình Lộ hình như đã hiểu ra: “Cố Sảnh cứ nghĩ anh sẽ mở rộng chiến trường, nên đã bành trướng mạng lưới, nhưng bây giờ anh lại đột ngột lùi một bước, đặt trọng tâm vào việc bán sách Online, để cho cô ta hụt hẫng đúng không?”. Nhắc đến công việc, Trình Lộ lại trở nên rất phấn khích, vẻ mặt đầm đăm, ánh mắt trầm ngâm, dáng vẻ chăm chú vào công việc cũng mang một vẻ đẹp rất độc đáo.

“Ừ, ngay từ đầu tôi đã không có ý định phân thắng bại với cô ấy trên con đường các nhà sách bình thường. Với khả năng của Tổng giám đốc Ngô, nhà xuất bản An Mặc đã có vị thế chắc chắn ở miền nam, cộng thêm những đối tác của chúng ta ở miền bắc, chúng ta chỉ cần duy trì lượng tiêu thụ sách theo con đường thực tế ở mức bình thường. Bán sách Online sẽ làm quy mô lớn, giá thành thấp, hiệu quả cao, lại linh hoạt hơn. Cố Sảnh mở rộng mạng lưới, nên đã ra sức vận chuyển sách đến các nhà sách ở khắp các thành phố lớn nhỏ, ngược lại, đã trúng kế chúng ta”. Tôi nói.

Trình Lộ nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ thán phục. Trước đây tôi hô mưa gọi gió ở phòng thị trường, gần như cuốn sách nào cũng bán chạy. Đã làm thị trường thì không được mơ hồ. Thế nên vào giây phút đầu tiên phát hành cuốn sách mới của Carl Sura, mọi chuyện đều đã nằm trong dự tính của tôi.

“Tiếp theo, tôi nói đến những phần mà tôi đã hoàn thành. Việc thu thập và xử lý tin tức kinh doanh tôi đã để trong đĩa dùng chung của công ty, là tài liệu cơ mật nên chỉ có cấp giám đốc mới có thể đọc; điều tra thị trường trong phạm vi cả nước, Online hay trên thực tế sẽ tiến hành cùng lúc, còn về bản phân tích thị trường của tập đoàn xuất bản Hùng Đại Bắc Kinh tôi đã làm được một nửa; kế hoạch dự kiến sẽ kết hợp với tiến trình của phòng phát hành, tôi hy vọng mỗi tháng có thể đưa ra thị trường 30.000 cuốn; tôi đã ký hợp đồng đại lý với nhà sách bookoo, nhà sách Amazon, nhà sách 99, mạng dangdang, còn đối với các cửa hàng bán lẻ trên taobao, tôi cũng đã vạch kế hoạch cụ thể, có thể nhờ kho của các đối tác trên nhà sách bookoo để tiến hành phân phối sách tự do, việc phát hành có thể phủ đến cả những thành phố cấp ba... Việc cô phải làm bây giờ là liên hệ với bộ phận IT của công ty, thiết lập hệ thống chuyên dụng ổn định, cũng chính là Trung tâm phát hành sách Online, tạo ra một hệ thống phát hành Online trên toàn quốc”.

Trình Lộ kinh ngạc nhìn tôi: “Anh đã làm được nhiều việc thế rồi hả?”.

Cô ta thấy tôi không có xe, hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi gì.

“Bao giờ thì Cố Sảnh đi?”. Xe đi được mấy trạm, Trình Lộ không tìm được, liền cất tiếng hỏi tôi.

“Chắc là hôm nay hoặc ngày mai. Sao cô quan tâm đến cô ấy thế?”. Tôi hỏi.

“Hừ, tôi ghét cô ta, không được sao? Sáng nay cô ta đến công ty tìm anh đấy”. Trình Lộ lão đảo người ngả nhào vào lòng tôi, nói.

Ngày nào cô ta cũng nhất quyết chịu chen chúc trên xe bus chứ không chịu ngồi xe tôi, đúng là tội nghiệp. Liệu có phải lúc trước tôi đối xử quá tệ với cô ấy? Tôi cố lấy thân mình bảo vệ cho cô ấy, thậm chí nghĩ trong lòng.

Chuyển sang hai tuyến xe khác, đi một vòng nửa thành phố, cuối cùng tôi cũng về đến cổ Bắc.

Khu nhà cũ kỹ này chỉ được cái yên tĩnh. Tôi bước đi trên những bậc cầu thang u ám, bước từng bước lên tầng.

Khi tôi mở cửa, đột nhiên nhận ra cả căn phòng đã thay da đổi thịt.

Tôi suýt nữa thì nghĩ mình đã vào nhầm phòng.

Sàn gỗ sáng loáng, bộ sofa phong cách châu Âu trắng tinh, chiếc bình gốm trang nhã, chiếc đồng hồ treo tường có trang trí hoa, và cả chiếc ti vi màn hình phẳng hai bên treo chó sói và dê con... Chỗ nào cũng rất ấm cúng, rất ngọt ngào, trông không khác gì phòng tân hôn.

Chỉ có cánh cửa kính ngoài ban công và vị trí của căn bếp là giúp tôi nhận ra tôi không vào nhầm phòng.

Đây chính là cảm giác nhà ư... Trong lòng tôi, bỗng nhiên thấy run run.

Tôi ngần ngừ bước chân vào bên trong, đúng lúc định bước vào thì lại lùi ra cửa, ngoan ngoãn thay sang một đôi dép lê mềm mại.

“Anh về rồi à?”, Cổ Sảnh mặc chiếc tạp dề màu hồng từ trong nhà bếp bước ra, mỉm cười hỏi tôi. “Ừ... ừ...”. Tôi ậm ừ trả lời, cứ như mình đang trong một giấc mơ.

“Anh đi rửa tay đi còn ăn cơm”, Cổ Sảnh đi ra, nói với tôi giọng dịu dàng. Nhìn dáng vẻ của cô ấy, nếu lúc này tay tôi đang xách cặp thì chắc chắn cô ấy sẽ đón lấy chiếc cặp rồi cất đi.

Tôi luôn cảm thấy không thoải mái, nhưng không dám lỡ mồm cất tiếng hỏi, sự phá tan không khí này.

Sau khi đến chỗ bồn nước rửa tay sạch sẽ, tôi ngồi vào bàn ăn.

Cổ Sảnh từ trong nhà bếp bê mấy món ăn còn nóng hổi ra đặt lên bàn, rồi cởi tạp dề treo lên thành ghế, tắt đèn phòng khách, chỉ để lại chiếc đèn neon màu vàng trong phòng ăn, rồi ngồi xuống.

Hình như hôm nay cô ấy không trang điểm, nhưng lại cho người ta cảm giác dịu dàng, hiền thực. Mái tóc thẳng mượt, hơi lượn sóng ở phần đuôi. Cô ấy mặc bộ đồ cotton hình hoạt hình bình thường, không thể nói là gợi cảm, nhưng trông rất giống một cô dâu mới. Rất đáng yêu. Tôi thầm ngạc nhiên, thích thú trong lòng.

Các món ăn thơm nức, bốc khói nghi ngút trong ánh đèn mờ ảo.

“Ăn cơm thôi”, Cổ Sảnh cầm đũa lên, nói với tôi.

“Ờ”. Tôi thụ động cầm đôi đũa trước mặt lên, gấp chút thức ăn vào bát.

Tuy chỉ là hư vô, nhưng lại có hương vị hạnh phúc.

Tôi cũng không hiểu mình đang bị làm sao nữa, chỉ cảm thấy ngay giây phút này đây, phải tiếp tục diễn màn kịch này.

“Hai ngày vừa rồi em có bận không?”. Tôi khẽ hắng giọng, hỏi cô ấy.

“Cũng bình thường, em đến mấy nhà sách bàn chuyện làm ăn”, Cổ Sảnh vừa trả lời, vừa điềm đạm nhai thức ăn.

Nếu chỉ nghe những lời này, thì cứ nghĩ cô ấy chỉ là một nhân viên kinh doanh bình thường, còn tôi cũng chỉ là một anh nhân viên quên vừa từ công ty về, hai người cùng nhau sống cuộc sống bình dị, mới kết hôn không lâu, sống trong một căn hộ có phòng ngủ, phòng khách và một gian bếp. Cuộc sống tuy đơn giản nhưng lại rất ấm cúng.

“Hôm nay em đến công ty anh hả?”. Tôi nhìn Cổ Sảnh đang ngồi đối diện, hỏi.

“Vâng, em đi tìm anh, nhưng anh không có ở công ty nên em đi về”, Cổ Sảnh bình thản nói, như thể đang đến công ty tìm chồng vậy.

“Ừ”. Tôi cũng không hỏi nhiều.

Trong bầu không khí do Cổ Sảnh tạo ra này, chúng tôi đều tự giác nhập vào vai diễn của mình.

“Hôm nay cô quản lý khu đến đo gas, ba mươi một khối anh ạ”, Cố Sảnh nói.

“Thế à? Vậy cũng không nhiều lắm”.

“Còn nữa, hôm nay em đã đi siêu thị mua một cái chảo mới, giá ba mươi lăm tệ, hơi đắt. Nhưng cái chảo cũ hỏng mất rồi, không thể dùng được nữa”. Cô ấy tiếp tục nói.

Tôi thấy hơi khó chịu, không biết cô ấy có mục đích gì, nhưng lại thấy nếu ngắt lời cô ấy thì chắc chắn cô ấy sẽ rất giận dữ.

“Thế hả? Đạo này đồ đạc ở siêu thị cũng đắt”. Tôi phụ họa thêm.

Cố Sảnh buộc tóc ra sau, trông rất hiền thực. Cô ấy dùng những ngón tay gầy guộc, mỏng manh kia để làm việc nhà khiến tôi vừa cảm động, vừa đau lòng.

“Công việc của anh thế nào? Có thuận lợi không?”. Cô ấy hỏi.

“Ừ, cũng bình thường. Món này ngon lắm, em mới học được hả?”. Tôi chỉ vào một món xào, hỏi.

Cố Sảnh cười sung sướng, nụ cười ngọt ngào làm tôi suýt nữa thì mất sức chống đỡ.

“Hôm nay là lần đầu tiên em nấu món này, không ngờ lại rất thành công”, Cố Sảnh cười vui vẻ như một người vợ hiền đang chìm đắm trong hạnh phúc.

Diễn xuất hoàn mỹ của cô ấy làm tôi cũng bị hút vào vở kịch, bỗng nhiên tôi nhớ đến buổi tập kịch thời đại học, tôi và cô ấy đã từng diễn vai yêu nhau. Có điều, vở kịch đó cuối cùng không được công diễn, chỉ vì Cố Sảnh cảm thấy tôi diễn kịch không nhập tâm, còn tôi thì không thể chịu nổi sự ràng buộc của cô ấy.

“Vậy sau này, em cũng có thể nấu thử thêm nhiều món khác nữa”. Tôi nói.

Vừa nói xong, tôi lại hối hận vì đã thốt ra câu này.

Cố Sảnh không hề quan tâm, mỉm cười gật đầu: “Đúng rồi, em đã mua một quyển sách dạy nấu ăn, treo ở bếp, mỗi ngày trước khi nấu ăn sẽ giở qua đọc trước, không thể nấu đi nấu lại mãi mấy món được”.

Dần dần, chúng tôi nói đến cả mấy chuyện nhỏ nhặt đưa cà mắm muối, cả hai đều tự nhiên trò chuyện về những đề tài thích hợp với không khí này, không ai đột ngột nhảy ra ngoài khuôn khổ.

Ăn tối xong, những món còn thừa Cố Sảnh cất vào tủ lạnh, đóng bát đĩa bẩn thì đều mang đi rửa sạch sẽ.

Chúng tôi cùng nhau rửa bát, vai kề vai, đột nhiên, cảm giác có một cái gì đó rất mềm mại đang tan chảy trong lòng.

Ngay cả lúc rửa bát Cố Sảnh cũng vẫn giữ nụ cười, thi thoảng tôi lại nhìn cô ấy bằng ánh mắt kỳ lạ, trong lòng thấy rất có lỗi.

Cô ấy vẩy bát cho ráo nước rồi úp lên, còn đưa khăn bảo tôi lau tay nữa. Tất cả những động tác nhỏ nhất nhất đều khiến tôi nghi hoặc, nhưng cũng không cách nào từ chối.

“Lúc em đi siêu thị, còn mua cả đĩa phim nữa”. Cô ấy vui vẻ kéo tôi ra phòng khách, mở ti vi, cho đĩa vào đầu DVD, rồi ngồi xuống sofa, tựa vào lòng tôi.

Tôi ôm cô ấy một cách cứng nhắc, càng lúc càng cảm thấy quái lạ.

“Cố Sảnh, sao em lại làm như vậy?”. Bộ phim chậm chậm mở màn, tôi không nhận được, cất tiếng hỏi.

“Cái gì... như vậy?”. Cô ấy giả vờ không hiểu.

“Tự dưng sao em lại đối tốt với anh như thế, hơn nữa còn nói những lời như vợ chồng mới cưới”. Tôi nhìn cô ấy hỏi.

Cố Sảnh nhìn thẳng vào mắt tôi, môi khẽ mím chặt lại.

“Lúc sống một mình ở Bắc Kinh, em đã từng ước sống cuộc sống thế này với anh. Chúng ta yêu nhau, cùng nhau sống những ngày tháng ổn định, hàng ngày em về nhà sớm, nấu cơm cho anh ăn, hàng ngày khi anh về đến nhà, chỉ cần quan tâm đến em chút xíu, khen em nấu ăn ngon, rồi ôm em nằm trên sofa xem phim...”.

Cố Sảnh nói một tràng, đột nhiên nhìn tôi, không nói tiếp nữa.

“Nhưng chúng ta chưa kết hôn, chúng ta cũng không phải là vợ chồng”. Tôi mím môi, nhắc những ngón tay của cô ấy trong lòng bàn tay tôi xuống.

Cố Sảnh lặng lẽ nhìn lại tôi, nụ cười trên môi cũng dần tan biến.

Tôi thấy có gì đó không bình thường, chau mày lại, căng thẳng nhìn cô ấy.

“Tại sao...”. Giọng nói của Cố Sảnh trở nên trầm xuống, “Đến cả một giấc mơ anh cũng không thể cho em?”.

Tôi bình tĩnh nhìn Cố Sảnh trong lòng mình, cảm nhận được cả nhịp tim mình, rất chậm rất chậm.

“Tại sao, tại sao anh lại bóc trần sự thật ngay trước mắt em? Tại sao lại muốn phá vỡ giấc mộng của em? Tại sao, cho dù chỉ là diễn kịch anh cũng không muốn diễn cùng em đến phút chót?”. Cô ấy hỏi tôi liên ba câu, làn môi run run.

Trái tim tôi cũng đang run rẩy. Tôi không biết là đúng hay là sai nữa. Rõ ràng biết là diễn kịch, mà tôi vẫn cố làm ra vẻ thông minh hét lên thật to: Đây là giả dối!

“Anh có biết sau khi tốt nghiệp em nhớ anh tới mức nào không?”.

Hai giọt nước mắt lăn dài trên má rồi rơi xuống cổ áo cô ấy.

Thế giới tâm hồn mà cô ấy kỳ công tạo dựng nên, trong thoáng chốc, đã bị hai câu trần thuật lạnh lùng của tôi hủy hoại, tâm trạng cô ấy kích động, toàn thân run rẩy, nước mắt giàn giụa.

“Sảnh, em đừng như vậy”. Tôi ôm cơ thể đang run rẩy của cô ấy, trái tim như rơi vào hố băng, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh.

Hệt như các nhân vật trong Bộ quần áo mới của hoàng đế. mọi người đều biết là giả dối, nhưng vẫn duy trì sự hòa thuận bề ngoài. Còn tôi thì như cậu bé không hiểu chuyện, nói ra sự thật, làm tan vỡ vai diễn lừa mình lừa người cuối cùng của Cố Sảnh một cách vô tình. [Bộ quần áo mới của hoàng đế: Tên một truyện ngụ ngôn của Christian Andersen (1805-1875), nhà văn nổi tiếng người Đan Mạch.]

“Em ngốc thật, thực sự rất ngốc. Cứ nghĩ theo anh đến đây, thì có thể hưởng thụ niềm vui ngắn ngủi, cứ nghĩ hai người sống cùng nhau sẽ được vui vẻ...”. Cố Sảnh nghẹn ngào, lắc lắc đầu, nhưng vẫn không chịu lau nước mắt trên mặt.

Một gia đình mà cô ấy đã khổ cực gây dựng nên cuối cùng sụp đổ trong sự lạnh lùng của tôi. Cô ấy từ Bắc Kinh đến đây chỉ để tìm tôi, cô ấy kiên quyết sống cùng tôi là vì muốn gọi lại những tình cảm đã mất đi.

Tôi cứ nghĩ thời đại học chỉ có mình tôi yêu đơn phương cô ấy, mà hoàn toàn không biết rằng cô ấy cũng luôn đợi tôi. Cuối cùng đến khi tốt nghiệp, tôi nhường cho cô ấy suất vào làm ở Ngân hàng Trung Quốc, mà vẫn không bày tỏ tình cảm của mình. Sau đó, tôi không liên lạc gì với cô ấy, chỉ nghe từ người khác, loáng thoáng biết tình hình của cô ấy. Tình

cảm ấy chỉ vì chuyến đi Bắc Kinh của tôi mà được nối lại, càng trở khó dứt bỏ hơn. Nếu không có Trình Tư Vy, nếu không có Trình Lộ, nếu không có... thì có lẽ tôi và cô ấy đã có thể bắt đầu lại từ đầu, thì tất cả mọi thứ tối nay cũng sẽ không còn là những lời dối thoại như trong một vở kịch kỳ lạ, mà là cảnh tượng bình thường của một cuộc sống đầy ngọt ngào.

“Thôi bỏ đi... anh không hiểu đâu...”. Thấy tôi chỉ yên lặng ôm cô ấy không nói câu nào, khóe mắt Cố Sảnh đỏ hoe, mũi cũng đỏ ửng, thở hắt ra, như sắp vùng dậy từ trong lòng tôi.

Tôi nhẹ nhàng ôm cô ấy, lồng ngực đau như bị dao cứa, chậm chậm nói: “Sảnh, chuyện của chúng ta đã là quá khứ rồi”.

Cố Sảnh ngừng khóc lóc, chỉ lắc đầu.

Nếu ngay từ thời đại học chúng ta thừa nhận tình cảm của nhau, sau mấy năm, cho dù không thể đi đến hôn nhân thì ít nhất cũng đã ổn định, chứ không lơ đãng như bây giờ.

Chúng tôi đều biết hai đứa hợp nhau, nhưng người ta thường nói thời gian có thể thay đổi tất cả.

Tôi đã quyết đi châu Âu, nên không nói ra những lời này. Với sự thông minh của mình, chắc chắn Cố Sảnh cũng hiểu rõ.

“Em... đi ngủ sớm đi”. Tôi lau những giọt nước mắt nơi khóe mắt cô ấy, khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói.

Tôi vẫn rất thích cô ấy, mấy năm nay, điều này chưa hề thay đổi. Đạo trước khi tôi cùng cô ấy quay lại, đi dạo trong trường, nghe bài hát Nghe nói tình yêu từng quay trở lại, nắm bàn tay thon dài, mềm mại của cô ấy, nhìn gương mặt vẫn rất trẻ trung, tôi nghĩ tình cảm của bốn năm đại học không hề lãng phí.

Trong suốt bốn năm, người con gái tôi thực sự thích chỉ có cô ấy. Nhưng ngày ấy tôi và cô ấy như đứng trên hai ngọn núi, một ngọn sôi động náo nhiệt, một ngọn yên tĩnh thanh cao. Cả hai chỉ đứng ngắm nhìn nhau mà không ai chịu xuống núi.

Chỉ trách tôi không đủ dũng cảm bày tỏ tình cảm, chỉ trách tôi quá sĩ diện, sự bị từ chối... Ánh mắt tôi mơ màng nhìn bức tường, đột nhiên, Cố Sảnh nhồm người dậy, hôn tôi, cố gắng hút lấy môi tôi.

Trong hơi thở gấp gáp, cô ấy tách môi tôi ra, quấn lấy lưỡi tôi. Lưỡi cô ấy linh hoạt như lưỡi chú chim nhỏ, vẩy vùng trong miệng tôi, làm cho tôi run rẩy.

Những lọn tóc rơi xuống sau tai để lộ toàn bộ khuôn mặt trắng ngần không tì vết của cô ấy.

Một ngọn lửa bùng cháy trong tôi.

Tôi cúi đầu, ra sức hôn cô ấy.

Thường thức làn môi ngọt ngào của cô ấy, như muốn nuốt hết những hơi hận vào lòng.

Đầu lưỡi quấn đầu lưỡi, rất cẩn thận nhẹ nhàng lại cũng rất mãnh liệt. Chúng tôi không bận tâm đến vết nước nơi khóe miệng, chỉ ra sức hút lấy nhau.

Hơi thở của Cố Sảnh cũng trở nên dồn dập. Tôi ôm eo cô ấy, không hề có ý từ bỏ, chỉ muốn hôn một lần cho đã.

Có lẽ, đây cũng là lần cuối cùng tôi hôn cô ấy.

Nhiệt độ cơ thể dưới lớp quần áo của cô ấy tăng cao nhanh chóng. Bờ eo ngo ngoe, chứng tỏ cô ấy không thể kháng cự được nữa, nhưng vẫn cố chịu đựng.

Còn tôi, gần như đối xử rất tàn khốc với cô ấy, ra sức hôn cô ấy thật mạnh.

Cô ấy thở gấp, kéo áo trong quần tôi ra, cánh tay mềm mại luồn vào trong áo tôi, vừa cào vừa xoa.

Như có mấy con rồng lửa lượn lờ trên cơ thể, toàn thân tôi nóng bừng, không thể để tâm đến những thứ khác được nữa, hôn môi rồi hôn cằm, hôn cổ...

Hai tay Cố Sảnh luồn sâu vào áo tôi, vừa ôm vừa cào, hoàn toàn không để ý cơ thể nặng trĩu của tôi đang đè lên cô ấy.

“Ừm...” Cô ấy ôm chặt tôi, như muốn hút lấy toàn bộ cơ thể tôi.

Một tia lý trí cuối cùng tan biến, tôi vuốt ve làn da nõn nà, hôn bờ vai mềm mại của cô ấy.

Toàn thân càng nóng rực, giọng nói của cô ấy cũng trở nên mơ hồ, không rõ ràng.

Cô ấy nắm lấy áo tôi, cố sức kéo lên trên. Đến khi chúng tôi ôm nhau, cả hai cơ thể đều nóng bỏng.

Không cần bất kỳ lời nói nào, hơi thở nặng nề thay cho tất cả. Làn da hồng hào, ánh mắt chờ đợi, mờ màng, tôi ôm cô ấy, càng ngày càng không muốn rời tay.

Một thân hình bốc lửa như vậy đủ để làm cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải điên đảo. Chỉ cần cô ấy đồng ý, cho dù là trước đây hay trong tương lai, sẽ có vô số đàn ông sẵn sàng quỳ dưới chân cô ấy.

Vậy mà, chỉ có tôi từng chạm vào thân thể cô ấy.

“Ừ...”. Đột nhiên cô ấy rướn người lên, ôm chặt lấy tôi, rồi ra sức cắn vào cổ tôi.

“Yêu anh...”. Hơi thở nóng hổi, cô ấy hồi hã nói bên tai tôi.

Tôi giữ chặt lưng cô ấy, hôn lên bờ vai tròn trịa, mềm mại.

Tình cảm lúc này đây không ngừng tuôn trào.

Không chờ cho đến khi cơ thể bình tĩnh trở lại, một đợt sóng tình cảm lại trào dâng. Như thể cả cuộc đời chỉ có lần duy nhất này thôi, chúng tôi nhìn nhau, rồi lại điên cuồng hôn nhau.

Nửa đêm, ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua cửa sổ, rọi vào trong phòng.

Tôi nhìn chần chệm bề bộn trên giường, ngồi một mình trong bóng tối.

Ánh trăng chiếu lên người tôi, hắt bóng xuống giường.

Cố Sảnh đã đi rồi. Trên đầu giường chỉ có một tờ giấy cô ấy để lại.

31. Chương 31

Tôi cầm tờ giấy lên, mở ra. Bút tích thanh thoát, nhẹ nhàng, đúng là chữ của Cố Sảnh.

“Em về Bắc Kinh đây”.

Trên tờ giấy, chỉ có vồn vện năm chữ.

Như một mẫu giấy vợ để lại cho chồng, mà cũng không đơn giản như vậy. Năm chữ này không có quá nhiều ý nghĩa, nhưng Cố Sảnh thực sự đã ra đi. Lúc nửa đêm, đúng lúc tôi ngủ say thì cô ấy đã lặng lẽ bỏ đi.

Giấc mộng này đã kết thúc, tôi như vừa tỉnh dậy trong cơn mơ màng.

Trên tay tôi vẫn còn lưu lại hương thơm của bờ vai Cố Sảnh, trên gối vẫn còn mấy sợi tóc của cô ấy.

Gặp lại nhau, có lẽ cảm giác sẽ khác đi. Cố Sảnh lựa chọn ra đi vào ban đêm, chắc chắn đã có dự định sẵn trong lòng.

Tôi nhìn ánh trăng bên ngoài, chờ đợi, thần thờ.

Bây giờ vẫn là nửa đêm, Cố Sảnh lặng lẽ ra đi chỉ để lại tờ giấy này, chắc chắn vẫn chưa đi xa. Trong lòng tôi như vẫn còn hơi ấm của cô ấy.

Tôi xuống giường, đứng bên cửa sổ. Dưới ánh đèn đường của khu nhà, ba cái ô tô, bốn cái xe đẩy hàng, sáu cái xe đạp vẫn nằm yên lặng.

Đến lá cây cũng không rung rinh, tất cả mọi người đều còn chìm trong giấc ngủ. Bây giờ đuổi theo cô ấy, có lẽ vẫn kịp. Tôi tự nhủ.

Lòng như đồng tro tàn.

Tôi thông thả đi ra ngoài phòng khách.

Bộ sofa mới thay, sàn nhà cũng mới được quét lại, các loại đồ trang trí đều mới cả. Cố Sảnh đã hao tâm tốn sức, bày biện nơi này như ngôi nhà nhỏ của mình.

Ngoảnh đầu lại, tất cả trống rỗng. Tỉnh mộng rồi thì con người cũng nên ra đi.

Tôi không còn chút sức lực nào, ngồi lên chiếc ghế sofa bằng da thật lạnh lẽo, nhớ lại những kỷ ức khó phai giữa tôi và Cố Sảnh.

Tình cảm thực sự của chúng tôi bắt đầu từ lần gặp nhau ở Bắc Kinh. Tốt nghiệp đã hơn một năm, khi gặp nhau, chúng tôi vẫn cố giữ bình tĩnh, nhưng cả hai đều hiểu rất rõ, trong suốt bốn, năm năm qua người mình chờ đợi là ai.

Trải qua những năm tháng bồng bột, còn lại chỉ là kỷ niệm. Quay trở lại trường, chúng tôi vừa nuối tiếc, vừa vui mừng. Nuối tiếc vì ngày đó chúng tôi không biết tình cảm thật của đối phương, vui mừng vì mọi thứ vẫn chưa phải quá muộn.

Cố Sánh vứt bỏ sự lạnh lùng của cô ấy, đến Bình Hải, hy vọng có thể níu giữ hạnh phúc. Chỉ có điều...

Câu “yêu anh” cô ấy thốt ra vào giây phút nóng bỏng nhất, vẫn thoáng hiện lên trong đầu tôi. Cô ấy kiêu ngạo như vậy, cũng chỉ trong lúc đó mới dám thốt ra những lời này.

Câu nói ấy tôi đã chờ đợi bao lâu nay, tròn năm năm rồi.

Chúng tôi đều sợ thất bại, mỗi giây mỗi phút đều như bị bao trùm trong ánh đèn huỳnh quang, tôi và cô ấy đều được mọi người nhìn vào, tôi và cô ấy không ai dám bước lên một bước, nói ra câu ấy.

Nếu như chúng tôi đều bình thường, có lẽ sẽ không mệt mỏi như vậy.

Tôi thu nhặt lại những ký ức vụn vặt thời đại học, không thể tìm được chứng cứ nào chứng tỏ cô ấy thích tôi.

Quả thực cô ấy che giấu quá kỹ. Tôi cũng quá cao ngạo, không bao giờ để lộ cho người khác biết tôi thích cô ấy.

Trời sáng dần. Không biết từ lúc nào, tôi nằm trên sofa, nhìn ra ban công trống rỗng suốt đêm.

Căn phòng sáng dần lên, tiếng rao hàng bên ngoài cũng vắng vắng phía xa.

Chỉ có điều, căn phòng này đã không còn nữ chủ nhân, không còn sức sống nữa. Tin chắc không bao lâu, những đồ nội thất sáng loáng này sẽ không còn láng bóng nữa, mà được phủ một lớp bụi dày cộp.

Cố Sánh quả là người phụ nữ tốt, người vợ đảm đang. Tôi đánh mất tình yêu suốt năm năm, không biết là đúng hay là sai nữa.

Nếu như tôi không do dự khi lựa chọn cô ấy, thì có lẽ đã rất hạnh phúc.

Tôi xoa bóp đầu, hít một hơi thật sâu không khí lạnh của buổi sớm, đi vào phòng ngủ, mặc quần áo.

Tôi đi vào bếp, mở tủ lạnh, lấy một hộp sữa ra uống một hơi hết sạch, rồi lại đứng bên cửa sổ, hét lên một tiếng.

Cô em đứng bên ban công nhà đối diện tưởng tôi điên, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tôi ném hộp sữa vào thùng rác, thu dọn đồ đạc, cầm chìa khóa, đi xuống tầng, mở cửa xe ngồi vào trong.

Trong vườn hoa của khu nhà, những chú chim bay bay, dường như tất cả đều mang một diện mạo mới.

Tôi khởi động chiếc BMW, mở rộng cửa xe, lướt lơ trong cái thành phố vừa gần gũi vừa xa lạ này, đột nhiên nhận ra đã đến lúc bản thân nên chọn một con đường mới.

Tôi đột ngột vòng xe, chạy về phía khách sạn Hilton. Ánh nắng rực rỡ đến mức không thật, nhớ lại những ngày tôi chuyển đến ở trong chung cư nhà Tô Tô, tôi cũng có cảm giác như vậy.

Xuyên qua ánh nắng, tôi đến khách sạn Hilton. Lên phòng trên cùng của khách sạn. tôi bấm chuông, cửa tự động mở.

Căn phòng rộng lớn nhưng không thấy hình bóng của Trình Tư Vy, tôi đi vòng ra phía cầu thang cuốn lên tầng thượng tìm cô ấy.

Cô ấy ngồi dưới một chiếc ô che nắng, yên lặng đọc sách. Ánh nắng chói chang chiếu rọi lên mái tóc vàng kim của cô ấy, gương mặt cô ấy dưới ánh nắng trông rất mờ ảo.

Rất xinh đẹp.

Dường như tất cả những gì tôi nhìn thấy trong ngày hôm nay đều không chân thực.

Thấy tôi lên, cô ấy vẫy vẫy tay về phía tôi.

Tôi không muốn làm mất không gian yên tĩnh này, nên ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cầm một cuốn sách lên đọc.

Trên cả sân thượng rộng thênh thang chỉ có tôi và cô ấy. Cơn gió lạnh thổi qua khiến người ta cảm thấy rất sảng khoái. Ánh nắng ấm áp cũng đem lại sự thoải mái cho con người.

Chúng tôi không hề nói với nhau câu nào, cả hai đều chăm chú vào cuốn sách của mình, chìm đắm trong thế giới riêng biệt của mỗi người.

Ánh nắng buổi sáng chiếu trên người chúng tôi dần dần dịch chuyển, tôi và Trình Tư Vy từ đầu đến cuối không nói với nhau câu nào.

Yên lặng.

Vô cùng yên lặng.

Chúng tôi không ai làm phiền ai, đến động tác lật giở sách cũng rất nhẹ nhàng.

Mặt trời đã treo trên đỉnh đầu, Trình Tư Vy đã đọc xong một cuốn tiểu thuyết bằng tiếng Anh, gấp sách lại, đặt sang một bên.

“ở đây ăn cơm nhé?”. Cô ấy hỏi tôi.

“Ừ”. Tôi gật đầu.

Trình Tư Vy đứng dậy, phúi phúi quần áo, đi xuống cầu thang.

Tôi đặt cuốn sách trong tay xuống, đi theo cô ấy.

Buổi sáng yên lặng một cách kỳ lạ này khiến trái tim tôi như được gột rửa. Trình Tư Vy có một vẻ đẹp trời phú, cho dù là động hay tĩnh đều khiến người khác cảm thấy rất thoải mái, dễ chịu.

Căn phòng được quét dọn vô cùng sạch sẽ, Trình Tư Vy yêu cầu nhà hàng mang lên hai suất ăn đơn giản, tôi và cô ấy ngồi đối diện nhau, bên cạnh cửa kính sát đất, vừa thưởng thức cảnh thành phố với những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, vừa ăn bít tết.

“Ngày kia chúng ta sẽ đi, tôi sẽ làm thủ tục cho anh trong thời gian nhanh nhất”. Cô ấy nói.

“Chị biết tôi sẽ đến tìm chị ư?”. Tôi hỏi.

Trình Tư Vy lắc lắc đầu, cười một cách trang nhã.

“Có một điều tôi vẫn luôn muốn hỏi chị, tại sao chị lại chắc chắn tôi chính là người chị cần?”. Tôi nghĩ ngợi một lúc, rồi hỏi.

“Anh có năng lực, nhưng không kiêu ngạo, có thể tiếp nhận góp ý của người khác. Tuy là con út chủ bài của nhà xuất bản An Mặc, nhưng anh không quá đòi hỏi về lợi ích, trong việc lên chiến lược ra sách, anh không quá coi trọng chuyện tiền bạc. Anh thừa nhận thuộc tính thương mại của xuất bản, nhưng không hạ thấp thuộc tính văn hóa, anh không bao giờ vì thành tích cá nhân mà từ bỏ những thứ khác. Quan trọng nhất là, trong lòng anh luôn cho rằng sách là vật cảm tính, anh có sự dịu dàng của văn nhân, nhưng cũng có sách lược kinh tế rất rõ ràng, nói tóm lại, anh có tiềm năng để trở thành một nhân viên xuất bản xuất sắc đẳng cấp quốc tế”. Trình Tư Vy nói.

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, lần đầu tiên thấy cô ấy có thể phân tích người khác một cách rõ ràng mà nhanh chóng đến thế. Tôi chưa bao giờ nói với cô ấy về quan điểm làm sách của mình, vậy mà cô ấy có thể nhìn thấu được ý nghĩ của tôi, điều này khiến tôi vô cùng khâm phục khả năng nhìn người và trực giác nhạy cảm của cô ấy.

Đồng thời, càng ngày tôi càng thấy Trình Tư Vy là người rất khó hiểu, khó nắm bắt, cô ấy lạnh lùng thông minh, dường như không quá coi trọng mọi thứ, thân phận cao quý lại rất bình dị dễ gần, bề ngoài lạnh lùng nhưng lại rất cảm tính...

Ánh nắng chiếu rọi vào bàn của chúng tôi, chúng tôi tiếp tục yên lặng ăn, yên lặng thưởng thức phong cảnh bên ngoài. Rồi khỏi khách sạn, tôi đến công ty. Nhưng lần này, tôi không đi đến phòng bản quyền mà đi thẳng lên tầng gặp tổng giám đốc Ngô.

sếp Ngô đang ngồi bên bàn làm việc đọc những tài liệu quan trọng dạo gần đây, thấy tôi đi vào, sếp cười: “Sao thế? Có chuyện gì à?”.

“Sếp Ngô, có một chuyện nhỏ”. Tôi cố nói một cách thoải mái.

“Muốn nghỉ việc hả?”, sếp Ngô nhìn tôi, nói.

“Á?”. Tôi kinh ngạc nhìn sếp, rồi gật đầu.

“Lương Mân, tôi đã sớm nhìn ra cậu không phải hạng tầm thường, cái ao nhỏ bé này không chứa nổi cậu nữa rồi”, sếp Ngô cười, “Trời cao biển rộng để cho chim mặc sức sải cánh, thực ra tôi đã sớm đoán được cậu có ý định đi, nhưng cho dù vậy, cậu vẫn dốc sức giúp tôi trong dự án xuất bản, không những thế còn giúp cho cuốn tiểu thuyết của Carl Sura có thể xuất bản ra thị trường một cách thuận lợi, đã là trượng nghĩa lắm rồi”.

“Nếu đã như vậy thì em cũng không nói thêm nữa. Cảm ơn ân tình của sếp năm đó đã nhận em vào làm”. Tôi cúi đầu cười, nói.

“Cái gì mà ân với huệ, cậu cũng đã giúp tôi làm không ít việc. Định chuyển sang nhà nào thế?”, sếp Ngô hỏi tôi.

“Tập đoàn xuất bản Wolters Kluwer của Trình Tư Vy”. Tôi đáp.

“Ha ha, hóa ra là đến chỗ cô ấy. Với tài năng của cậu, đến làm việc ở một tập đoàn xuất bản xuyên quốc gia như thế sẽ có không gian phát triển hơn, chúc cậu thành công”.

“Ngày kia em đi, mai em làm thủ tục nghỉ việc nhé, chiều nay em sẽ làm hết những việc chưa hoàn thành”. Tôi nói.

“Ừ, tôi luôn rất thích thái độ làm việc trách nhiệm cao của cậu, lương tháng này vẫn trả cho cậu như thường, thưởng cũng tăng gấp đôi, cậu cứ yên tâm mà đi châu Âu nhé. Đối với cậu mà nói, quả thực là một cơ hội rất tốt”, sếp Ngô nhìn tôi bằng ánh mắt tán thưởng, nói.

“Cảm ơn sếp”. Tôi thở phào nhẹ nhõm, rời văn phòng làm việc của sếp.

Đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện, lại đi vào: “Đúng rồi, sếp Ngô, trong công ty, Trình Lộ là người rất đáng tin cậy, cô ấy làm việc cẩn thận, chăm chỉ, giao việc lớn cho cô ấy, tuyệt đối không hỏng việc”.

“Ha ha, tôi biết. Thực ra tôi có thể nhận ra, Trình Lộ vẫn luôn ganh đua với cậu, cô ấy không chịu nhận thua, nhưng thực ra cô ấy rất phục cậu. Còn cậu quá tài hoa, trong thời gian một năm vừa qua, cậu đã bắt kiêu ngạo đi, càng ngày càng điềm tĩnh. Nói đùa chứ, ngày trước tôi sắp xếp cho cậu đến phòng bản quyền, cứ nghĩ hai người sẽ thành một đôi”.

Tôi lộ vẻ mặt gượng gạo. Thời đại học, rất nhiều người nghĩ tôi và Cố Sảnh là một đôi, cuối cùng đến tận khi tốt nghiệp chúng tôi vẫn không đến được với nhau. Bây giờ, sếp Ngô lại nhắc đến chủ đề này, tự nhiên làm tôi có cảm giác, tình cảm giữa tôi và Trình Lộ cũng sẽ trở thành sự tiếc nuối.

Tôi xuống phòng bản quyền ở tầng dưới, đi đến chỗ ngồi của mình trong lòng nặng trĩu.

“Hôm nay anh lại đi muộn, tôi phải cắt bớt tiền thưởng tháng này của anh mới được!”. Thấy mãi trưa tôi mới đến công ty, Trình Lộ bắt mắt nói.

“Cố Sảnh về rồi”. Tôi nói.

“Thảo nào tâm trạng anh không tốt, chắc chắn là người ta không thèm anh nữa, đá đít anh rồi chứ gì?”. Trình Lộ cắn đầu bút, hả hê trước nỗi đau khổ của người khác.

“Giám đốc Trình, Tổng giám đốc Ngô gọi cô lên”. Chú Vương bên phòng nhân sự đứng ở cửa lớn tiếng gọi.

“Sếp Ngô ạ?”. Trình Lộ không dám lè mề, vội vàng bỏ dở công việc đang làm đi lên tầng trên.

Tôi gương gạo cười, biết chắc là sếp Ngô gọi Trình Lộ lên để sắp xếp, phân chia lại công việc sau khi tôi nghỉ việc. Dù sao cô ta sớm muộn cũng phải biết chuyện này, biết trước hay sau cũng như nhau cả thôi.

Thấy Trình Lộ ra khỏi phòng, tôi vội đầu vào làm nốt những công việc còn dở của mình, sắp nghỉ việc, tôi không muốn để lại bất kỳ chuyện dềnh dàng gì.

Hơn nửa tiếng sau, Trình Lộ quay lại với vẻ mặt nặng nề.

Thấy tôi vẫn đang gõ bàn phím càn cạch, cô ta đến trước mặt tôi, không nói lời nào.

“Anh có ý gì?”. Cô ta hỏi tôi giọng cực kỳ khó chịu.

“Sao, tôi xin nghỉ cũng phải chờ cô cho phép hả?”. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn cô ta.

“Vì bọn tôi bóc trần sự thật anh không phải là gay, nên anh bức dọc hả?”. Cô ấy nhìn tôi, tức đến mức ngực cử phập phồng.

“Thứ nhất, tôi muốn đi khỏi thành phố Bình Hải. Thứ hai, tôi muốn có cơ hội phát triển hơn. Thứ ba, hình như tôi thích Trình Tư Vy”. Tôi thông thả nói.

“Đồ khốn!”. Trình Lộ lớn tiếng mắng, bỏ về chỗ cô ta.

Các đồng nghiệp trong phòng đều giật mình vì câu nói này, họ không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Trình Lộ nổi cơn tam bành, không ai dám gây sự với cô ta.

Tôi cũng chỉ yên lặng ngồi làm nốt việc của mình cho đến lúc hết giờ. Tâm trạng của Trình Lộ khiến cho không khí cả văn phòng trở nên nặng nề, u ám, chỉ chờ đến giờ về là tất cả các đồng nghiệp đều rời khỏi phòng như chạy trốn.

Trình Lộ vẫn ngồi trên ghế của mình, biên dịch đồng tài liệu.

“Anh còn ngồi đây làm gì?”. Thấy tôi vẫn ngồi im không chịu đứng lên, Trình Lộ ngẩng đầu nhìn tôi, nói giọng đầy oán hận.

“Ngày cuối cùng rồi, tôi muốn đưa cô về nhà. Ngày mai tôi đến làm thủ tục nghỉ việc là đi luôn”. Tôi đáp.

“Khỏi!”. Trình Lộ từ chối thẳng thừng.

“Đừng có làm tội đồng tài liệu này nữa, thực ra cô đã làm xong từ lâu rồi, ở lại đây lật đi lật lại thì có ý nghĩa gì chứ?”. Tôi nói.

Bị tôi nói trúng tim đen, Trình Lộ thoáng đỏ mặt, nhưng tay vẫn lật tài liệu liên hồi.

“Có gì phải ngại chứ, đây là lần cuối cùng tôi đưa cô về nhà, lần sau cô có muốn ngồi cũng không được đâu”. Tôi nói.

Trình Lộ đắn đo một lúc, nhìn tôi, bĩu bĩu môi, cuối cùng cũng chịu đứng lên.

Thang máy trống rỗng, chỉ có hai người chúng tôi.

Qua phản chiếu của mặt tường thang máy, tôi thấy Trình Lộ đang chăm chăm nhìn mình, bèn hỏi: “Này, sao cô cứ nhìn tôi đắm đuối thế? Thích tôi rồi hả?”.

“Hứ, chó mới thích anh!”. Trình Lộ không chút đắn đo, mắng lại tôi.

Đột nhiên, mặt cô ta đỏ bừng, chắc là cảm thấy mình nói lỡ lời.

“Lúc nào anh đi?”. Cô ta vội vàng chuyển chủ đề.

“Ngày kia”. Tôi trả lời.

Trình Lộ cúi thấp đầu, dường như đang toan tính điều gì.

Ra khỏi công ty, tôi lái xe đưa cô ta về nhà. Cho dù là ánh chiều tà, nhưng vẫn rất ấm áp. Thành phố quen thuộc này, còn đường thân quen này đều khiến tôi xúc động.

Thế giới kỳ diệu vậy đấy, thời gian một tháng lại có thể xảy ra quá nhiều, quá nhiều việc như thế. Tôi đưa Trình Lộ đến cửa chung cư, cô ta nhìn tôi: “Vào nhà ngồi chơi đã”.

“Ừ”. Tôi tắt máy, mở cửa xe.

Sự ra đi vội vàng của Cố Sảnh làm tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện, trầm ngâm suy nghĩ suốt một đêm, lại làm tôi từ bỏ rất nhiều, rất nhiều thứ. Bây giờ tôi sắp ra đi, tất cả những chuyện buồn vui trước đây đều cần phải tan biến hết.

Thấy tôi đồng ý, Trình Lộ lấy chìa khóa, tiến lên phía trước mở cửa.

“Trình Lộ, sao bây giờ mới về? Hôm nay tới lượt cậu nấu cơm đấy”. Trong phòng, giọng nói của Linh Huyền vang lên.

“Công ty tớ hơi nhiều việc một chút”. Trình Lộ vừa tháo giày, vừa đi vào nhà, “Lương Mân cũng đến đấy”.

Linh Huyền im lặng vài giây, rồi mới nói: “Bảo anh ấy vào nhà đi”.

“Sao, không hoan nghênh anh à?”. Tôi mặt dày, rút chìa khóa xe, đi vào.

Hiếu Ngưng không nói câu nào đi ra, lấy một đôi dép đi trong nhà đưa cho tôi. Còn Linh Huyền nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, cô ấy xắn tay áo, tay ướt đầm, chắc chắn là tại Trình Lộ mãi không chịu về nên cô ấy phải vào bếp nấu cơm.

“Anh Tiểu Mân đến à?”. Tô Tô từ trong phòng chạy ra, vẫn hoạt bát như thế.

Lúc này cô bé mặc một chiếc áo len ngắn, cho người khác cảm giác rất thoải mái, họa tiết hoa trông vừa đáng yêu vừa nghịch ngợm, quả đúng là một tiểu mỹ nhân. Nếu đi ra ngoài, cô bé mà đội một chiếc mũ len nữa, thì sẽ càng đáng yêu hơn.

“Anh Tiểu Mân, tối nay anh ngủ ở đây nhé, phòng của anh bọn em vẫn để dành cho anh đấy”. Tô Tô bước tới, nói với tôi.

Tôi lắc đầu: “Không, anh chỉ vào thăm bọn em rồi về luôn”.

“Á...”. Tô Tô hơi tiếc nuối, nhưng không biết làm thế nào để níu tôi lại.

Mùi thơm của thức ăn qua cửa nhà bếp đang mở bay ra tận ngoài phòng khách.

Tôi đã dọn ra ngoài mấy ngày, chưa từng quay lại, nhưng nhìn thấy bốn cô gái thân thiết như người một nhà, nhìn những vật dụng trong nhà, lại cảm thấy rất nhớ nhung.

Tôi mạo danh gay sống ở đây vốn dĩ đã là một lỗi lớn. Sau khi bọn họ biết chân tướng, không chặt tôi ra làm tám khúc đã là nhân từ lắm rồi.

“Món đầu tiên, thịt bò cay Hàng Châu”. Linh Huyền bê một đĩa thức ăn nóng hổi, từ trong bếp đi ra, đặt lên bàn ăn.

Mùi thơm của hành, gừng và dầu mè làm bụng tôi cứ sôi ùng ục. Không chỉ tôi, Tô Tô cũng lộ rõ vẻ mặt thèm ăn. “Không được ăn vụng”. Thấy vẻ mặt háu ăn của chúng tôi, Linh Huyền dặn dò một câu, rồi lại vào bếp nấu món khác.

Tiếp theo đó là món cá thái lát xào trứng, sườn xào chua ngọt, nắm hương thịt ba chỉ xào cà rốt, tôm xào đậu phụ, mấy món ăn phức tạp cũng dần được Linh Huyền bê lên.

“Ha ha, thức ăn chị Linh Huyền nấu vẫn là ngon nhất!”. Tô Tô vừa nuốt nước bọt ừng ực vừa khen ngợi.

Hiếu Ngưng nhướn miệng cười, quay sang nhìn tôi.

“Được rồi, ăn cơm thôi! Tô Tô, xới cơm đi!”. Linh Huyền bưng một bát canh ra, nói với Tô Tô.

“Dạ!”. Tô Tô nhảy vụt từ ghế sofa xuống, cung cúc chạy vào bếp.

Trông dáng vẻ tinh nghịch đáng yêu của cô bé, tôi không nín được bật cười.

“Anh Lương Mân, anh ngồi xuống đi!”. Linh Huyền bảo tôi.

Tôi vẫn ngồi ở vị trí cũ như hồi còn sống ở đây, đối diện với Trình Lộ.

Về mặt Trình Lộ không được tự nhiên cho lắm, nhưng cũng không có gì quá bất thường. “Cơm đến rồi đây!”. Tô Tô tay bê hai bát cơm, lòng ôm hai bát cơm, vội vàng từ trong bếp bước ra.

“Cẩn thận kéo ngã đấy!”. Ba cô gái cùng lên tiếng.

“Không có chuyện đó đâu ạ!”. Tô Tô đi nhanh đến bàn ăn, lần lượt đặt bốn bát cơm xuống, thấy còn thiếu một bát, lại cung cúc chạy vào bếp.

Nhìn dáng vẻ vui sướng của cô bé, chúng tôi đều bật cười.

Chẳng mấy chốc, trong tầm nhìn của chúng tôi, Tô Tô bưng một bát cơm to từ bếp bước ra.

“Anh Tiểu Mân, bát này cho anh!” Cô bé đặt bát cơm xuống trước mặt tôi, rồi kéo ghế ra ngồi cạnh tôi.

Năm người chúng tôi cùng ngồi thưởng thức những món ăn do Linh Huyền nấu, thỉnh thoảng lại nói mấy câu chuyện cuộc sống thường ngày, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nói ra cũng thật ngại, hồi đó dọn đến đây ở, đã nói là thay phiên nhau nấu cơm, thực ra cuối cùng, tôi cũng chưa học được mấy món, ngược lại toàn ăn cơm họ nấu, đúng là hưởng phúc.

Đang ăn, đột nhiên Linh Huyền lên tiếng: “Lương Mân, hay là hàng ngày tan sở anh đưa Trình Lộ về nhà, nhân tiện ăn cơm luôn được không? Em thấy anh ở một mình, vấn đề ăn uống chắc cũng gặp nhiều khó khăn”.

Tôi biết Linh Huyền có ý tốt, định nhân cơ hội này cứu vớt lại tình cảm, trong lòng tôi rất cảm kích, nhưng có chút bất lực, tôi biết có một số chuyện nên thẳng thắn: “Thực ra... hai ngày nữa, anh đi châu Âu”.

“Đi châu Âu? Đi du lịch ạ?”. Tô Tô nhìn tôi đầy thắc mắc.

“Đi làm việc”. Tôi nói.

Linh Huyền, Tô Tô, Hiểu Ngưng đều nhìn tôi ánh mắt kinh ngạc. Chỉ có Trình Lộ là vẫn bình thản, vì cô ta đã biết rồi.

“Anh Tiểu Mân, tại sao lại thế?”. Tô Tô lưu luyến nhìn tôi, hỏi.

“Ngốc ạ, đi làm thì có lý do gì chứ”. Tôi giơ tay ra vuốt đầu Tô Tô.

Ánh nắng hôm nay đẹp một cách kỳ lạ, đến tận giờ này rồi mà bên ngoài vẫn còn một vài ánh chiều tà sót lại, dường như dự báo tất cả sẽ là sự khởi đầu mới.

Tôi ngoái đầu nhìn chiếc piano bên cạnh cửa sổ, nhìn ánh nắng lấp lánh bảy màu, đến bên chiếc đàn, ngồi xuống.

“Tô Tô, chẳng phải em vẫn mong được nghe anh đàn sao?”. Tôi mỉm cười với Tô Tô, nâng mười ngón tay lên, nhẹ nhàng ấn xuống.

Một bản Canon chậm chậm vang lên dưới những đầu ngón tay. [Canon: Bản nhạc nổi tiếng của nhạc sĩ người Đức Johann Pachelbel (1653-1706).]

Tiết tấu du dương, lãng mạn, ý tình thuần khiết, trong sáng, trong ánh nắng, tất cả đều yên lặng. Những vấn đề nhúc nhúc, những khó khăn tưởng như không thể giải quyết được như dần tan biến trong ánh nắng.

Ngón tay trở nên linh hoạt hơn, một vài cảnh tượng đẹp đẽ dần hiện lên trong tâm trí: Sự tĩnh lặng khi lần đầu tiên gặp Hiểu Ngưng, nắm tay Linh Huyền đi dạo trong tiếng gió vi vu nhẹ nhàng, buổi tối hôm uống trà sữa trong trường cùng Tô Tô, đi dạo trên những phố lớn ở Bắc Kinh cùng Trình Lộ. Tôi và họ, cùng nhau ngồi trong xe, cùng nhau dầm mưa, cùng nhau ăn cơm, còn rất nhiều chuyện tốt đẹp nữa...

Ánh nắng chiếu vào làm cho khuôn mặt dần nóng lên, nhưng khóe mắt tôi lại ươn ướt. Tôi ngẩng đầu, nhìn trần nhà màu trắng, lặng lẽ cảm thụ những nốt nhạc tuôn ra từ đầu ngón tay. Mỗi một tiết tấu đều như một đoạn hồi ức.

Đột nhiên, ngón tay tôi va vào một ngón tay mềm mại.

Tôi quay đầu sang, Hiểu Ngưng đang ngồi bên cạnh. Cô ấy cười cổ vũ tôi, đánh đàn cùng tôi. Đây là lần đầu tiên Hiểu Ngưng thể hiện tài năng đánh đàn trước mặt tôi.

Ánh tịch dương rọi qua cửa kính, rồi xuyên qua sàn nhà, phản chiếu lên trên, khiến tóc cô ấy càng óng ánh, trông rất bông bênh, mờ ảo. Chiếc váy màu trắng như muốn bay lên theo những ngón tay lướt nhẹ của cô ấy. Ánh nắng chiếu lên làn da trắng ngần, nhìn cô ấy đẹp tuyệt trần.

Tôi nhường nửa ghế cho cô ấy, bốn bàn tay của chúng tôi nhảy múa nhẹ nhàng trên bàn phím đen tuyền. Thi thoảng, tay tôi vươn qua tay cô ấy, đánh sang khu vực của cô ấy, Hiểu Ngưng cũng lướt qua mu bàn tay tôi, khẽ nhấn từng phím đàn.

Ánh nắng vàng nằm rạp dưới chân chúng tôi, ba người bọn Trình Lộ đứng đằng sau không cất lên lời. Hiểu Ngưng im lặng đánh đàn, dần dần nhập tâm, hai mắt nhắm lại. Tiếng đàn vang vọng khắp căn nhà.

Dường như tiếng đàn sẽ kéo dài mãi mãi.

“Anh Tiểu Mân!”. Cuối cùng, Tô Tô không nén nổi, chạy bổ về phía tôi, mặt ngấn lệ.

Cô bé chạy lại ôm chầm lấy tôi, tiếng nhạc du dương cũng ngưng bật.

Hiểu Ngưng quay sang nhìn tôi, vẻ mặt rất bình thản, chỉ nhìn Tô Tô đang òa khóc, ánh mắt lộ rõ vẻ đồng cảm.

Linh Huyền và Trình Lộ đều ngồi bên bàn ăn, họ đều rất bình tĩnh nhìn tôi và Tô Tô, bình tĩnh nghe tiếng khóc của Tô Tô, trầm ngâm suy nghĩ.

“Anh Tiểu Mân, anh đừng đi! Anh Tiểu Mân, anh đừng đi!”. Tô Tô khóc đến mức hai mắt hoa cả lên, cố gắng ôm chặt lấy tôi.

“Ngoan nào, đừng khóc nữa”. Tôi như đang dỗ dành một đứa trẻ, nhẹ nhàng ôm vai cô bé.

“Em không muốn anh đi! Em không muốn anh đi!”. Tô Tô lắc đầu, dùng hai tay ra sức kéo chặt áo, như muốn giằng rách vai áo tôi.

“Ngoan nào, ngoan nào”. Tôi ôm cô bé vào lòng, miệng lẩm bẩm an ủi, ánh mắt nhìn trân trân vào chiếc đàn piano màu đen trước mặt.

Cả phòng khách chỉ còn tiếng khóc của Tô Tô.

Nhìn Tô Tô khóc mãi không thôi, cuối cùng Linh Huyền đứng dậy, khuyên nhủ: “Anh Lương Mân đi châu Âu, là vì anh ấy có sự nghiệp riêng của mình, em đừng làm loạn nữa”.

Mắt Tô Tô đỏ mọng, lắc đầu nguây nguẩy, nhìn Linh Huyền bằng ánh mắt oán hờn: “Các chị đành lòng nhưng em không đành lòng!”.

“Tô Tô, đừng gây chuyện nữa”. Hiểu Ngưng cũng phải ra tay, lôi Tô Tô từ trong lòng tôi ra.

Tô Tô quay người nhìn ba bọn họ: “Các chị... là động vật máu lạnh!”.

Ba người họ chỉ im lặng, không trả lời.

“Tô Tô, đều tại anh không tốt”. Tôi lấy tay lau nước mắt cho Tô Tô, “Các chị ấy đối với em rất tốt, sau này đừng cãi nhau với các chị nữa”.

“Anh Tiểu Mân...”. Tô Tô dẫu miệng lẩm bẩm, bất thành linh lại đứng lên nhào vào lòng tôi, khóc thương tâm hơn cả lúc trước.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa”. Bọn Trình Lộ thay nhau đến an ủi Tô Tô, ánh mắt họ chạm phải ánh mắt tôi, trong ánh mắt ấy hàm chứa rất nhiều tình cảm phức tạp.

Tô Tô khóc nhiều mệt lả người, cuối cùng cũng chịu nín. Tâm trạng của cô bé cũng được giải tỏa.

“Cuối cùng cũng không khóc nữa rồi hả?”. Tôi cười với Tô Tô, lấy tay lau nước mắt cho cô bé.

Tô Tô dẫu môi, héch mũi, đáng vẻ rất oan ức: “Người ta khóc lóc thảm thương như vậy mà anh còn cười được nữa”.

Nhìn dáng vẻ hờn trách của cô bé, tôi càng thấy đáng yêu hơn, lòng hơi nhói đau.

Tôi thở dài, bóp bóp bờ vai mềm mại của Tô Tô: “Được rồi, anh về đây”.

“Anh Tiểu Mân...”. Tô Tô kéo áo tôi, không nỡ rời.

Tôi cứng rắn đi ra khỏi chung cư trong ánh mắt của họ.

Tình cảm trong một tháng có thể sâu nặng đến vậy sao? Tôi tự hỏi bản thân.

về đến căn phòng ở cổ Bắc, tôi lại thức trắng cả đêm. Tôi không biết quyết định của mình là đúng hay là sai. Khi tôi kiên quyết tuân thủ nguyên tắc, tình cảm mách bảo tôi rằng đó là sai. Khi tôi từ bỏ nguyên tắc, lý trí bảo tôi sai. Cuộc đời như một câu hỏi lựa chọn, có ABCD, chỉ khi buổi kiểm tra kết thúc mới biết mình đúng hay sai.

Hôm sau, tôi không đến công ty ngay, mà ngủ trong phòng đến tận lúc hoàng hôn mới lái xe đến công ty làm thủ tục thôi việc.

“Lương Mân!”. Đúng lúc tôi cầm đồ đạc chuẩn bị đi thì nghe thấy tiếng gọi bất ngờ của Trình Lộ.

“Sao thế?”. Tôi quay người nhìn cô ta, trong lòng bỗng nhiên thấy căng thẳng.

Trình Lộ đuổi theo: “Tôi xong việc rồi, đi cùng tôi nhé”.

“Hả?”. Tôi hơi nghi ngờ nhìn cô ta.

Cô ta nhìn tôi: “Tôi đã hẹn Trình Tư Vy rồi, có một số chuyện phải nói cho rõ ràng. Ngoài ra, tôi cũng gọi cả Tô Tô, Linh Huyền và Hiểu Ngưng. Lương Mân, anh cũng đến nhé”.

32. Chương 32

Địa điểm hẹn gặp của chúng tôi là ở bên hồ vùng ngoại ô Bình Hải, không hiểu sao tôi có cảm giác giống kiểu đi đàm phán chuyện giang hồ?

Tôi lái xe đưa Trình Lộ đến hồ Nguyệt Minh, thấy ba người bạn Tô Tô đã đứng đợi ở đó. Tô Tô mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô dáng dài, có cảm giác thân thiện như cô em nhà hàng xóm, dáng áo dài, gấu áo cong cong càng làm cho thân hình nhỏ bé của Tô Tô thon thả, xinh xắn hơn.

Điểm thu hút nhất trong bộ trang phục của Linh Huyền là chiếc áo khoác ngắn eo cao, thể hiện rõ nét khí chất giáo viên của cô ấy. Hơn nữa, hình như cô ấy đã đeo kính áp tròng, ánh mắt long lanh, trông càng đậm thắm, phong cách hơn trước đây.

Còn Hiểu Ngưng, vẫn là phong cách thoải mái như mọi khi, một chiếc áo sơ mi đơn giản, và một chiếc quần bò bình thường là tất cả trang phục trên người cô ấy, không trang điểm, nhưng càng tỏa nét tự nhiên.

Ngoài Trình Lộ từ công ty đi thẳng đến đây nên vẫn mặc trang phục công sở, còn ba người bạn Tô Tô chắc hẳn đã trải qua sự lựa chọn kỳ công.

Mặt trời chiếu ánh nắng lên những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, một cây cầu gỗ bắc trên hồ, xung quanh chim chóc riu rít, hoa nở rộ, phong cảnh quả thực rất đẹp. Trông bọn họ như sắp bước vào trận chiến với kẻ địch lớn, lại có vẻ như rất nhàn nhã.

Không lâu sau, một chiếc Porsche màu đen chạy đến đây.

Xe của cô ấy đỗ sau chiếc BMW màu trắng của tôi, Trình Tư Vy từ bên trong bước ra.

Cô ấy đi đôi bốt da, mặc một chiếc váy lụa dài, chiếc áo dây bó sát cổ tròn, chiếc áo khoác ngắn bằng lông thú, sợi dây chuyền răng thú mang hơi thở thời nguyên thủy, đường kẻ mắt màu tím... quyến rũ, sang trọng, hoang dã, xinh đẹp.

Trình Tư Vy đi một mình đến, thông dong không sợ hãi, ngay lập tức đã có thể độ sức với bốn người họ.

“Hứ, chị Lộ Lộ xinh đẹp nhất nhà mình không thêm trang điểm chứ”. Tô Tô nói giọng vẻ không phục, lại có chút gì đó như tự an ủi mình.

“Lên thuyền hãy nói”. Trình Lộ nhìn Trình Tư Vy, nói. Trông cô ta như thủ lĩnh của ba cô gái còn lại.

Trình Lộ đưa chúng tôi đi về phía hồ, lúc này tôi mới phát hiện trong khu rừng phía sau có một chiếc thuyền trông rất cổ kính.

Đi qua cây cầu trên mặt hồ, chúng tôi lần lượt bước lên chiếc thuyền.

Trình Tư Vy sợ ngã xuống nước, lúc đặt chân lên thuyền còn khẽ vịn vào tay tôi. Hành động này chắc chắn thu hút sự chú ý của bốn người họ.

Trên thuyền có một chiếc bàn gỗ lớn vuông vắn, sáu người chúng tôi ngồi hai bên, càng lúc trông càng giống đàm phán. Đương nhiên, bốn người bọn Trình Lộ ngồi một bên, hơn nữa Trình Lộ lại ngồi đối diện với Trình Tư Vy, trông như là chủ lực của cuộc đàm phán này.

Trên bàn đã có vài đĩa điểm tâm, trông rất bắt mắt.

Tô Tô háu ăn, vừa nhìn thấy đã định thò tay ra bốc, Linh Huyền ngồi bên cạnh chau mày, lườm cô bé một cái, Tô Tô sợ đến nỗi rút tay về ngay tắp lự.

Một cơn gió lạnh thổi qua, tóc họ cũng bay bay theo gió.

Mây chiều phía xa xa như một đám mây lửa, khí thế hung hãn.

Trình Tư Vy đưa tay ra, nhặt một miếng điểm tâm cho lên miệng, khẽ cắn một miếng.

Ba người bọn Trình Lộ án binh bất động. Chỉ có Tô Tô chắc là bụng đã đói meo rồi nên định thò tay ra bốc, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của Linh Huyền, lại không dám lấy.

“Cô Trình Lộ hẹn tôi ra đây chắc không phải để mời tôi ăn điểm tâm, ngắm phong cảnh đây chứ?”. Trình Tư Vy thông thả ăn xong miếng điểm tâm, phá vỡ không khí im lặng.

Thấy Trình Lộ vẫn không nói gì, Trình Tư Vy nhắc ấm trà lên, rót một cốc trà nguội, đưa lên miệng uống.

Trình Lộ, Hiểu Ngưng, Linh Huyền nhìn nhau, chắc là không ngờ đối thủ lại điềm tĩnh đến thế. Còn Tô Tô thì cứ nhìn chằm chằm vào chỗ đồ điểm tâm, không chớp mắt.

Trong khi họ đang đấu “nội lực” với nhau, chiếc thuyền khẽ lắc lư, chậm chậm rời xa bờ. Thành phố Bình Hải thuộc vùng đất Giang Nam, không nhiều núi cao như miền bắc, nhưng vùng ngoại ô vẫn có một vài ngọn núi nhỏ cao thấp khác nhau.

Lúc này, chiếc thuyền trôi tự do theo cơn gió nhẹ của buổi chiều tối. Ba mặt là núi, bốn bề là nước. Những viên đá sỏi ven hồ màu vàng nhạt trong ánh chiều tà, làm nền cho rừng thông và tùng bách, phong cảnh đẹp như trong thi họa.

Mặt hồ phẳng như mặt gương, nâng đỡ phía dưới con thuyền, không một gợn sóng, cảnh đẹp tuyệt trần.

Nhìn ra xa, trên vách núi là một thác nước nhỏ chảy ào ào xuống, xuyên qua những hòn đá màu ngọc bích, cuối cùng chảy vào trong hồ, không một tiếng động.

Ngồi trên thuyền ngắm bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp này, dường như chỉ có những văn nhân thời xưa mới có thể thưởng ngoạn sự ưu nhã này.

Trên mặt bàn, ngoài điểm tâm đã có thêm vài món ăn nóng.

Trình Tư Vy mở cái vung nồi bằng kim loại ra, mùi thịt thơm phưng phức lan tỏa khắp con thuyền.

Đây là món thịt thỏ cao cấp, không biết chưng hấp theo phương pháp nào mà chỉ nhìn thôi đã thấy cực kỳ ngon rồi.

Cô ấy lại mở một món ăn khác, là món ăn chế biến từ lá sen, thơm ngon, bổ tỳ vị.

Trình Tư Vy cầm một đôi đũa bạc, gấp một miếng thịt thỏ, bỏ vào chiếc bát trước mặt tôi, rồi nở nụ cười ấm áp với tôi.

“Tô Tô, em đói rồi phải không”. Thấy Tô Tô nhìn tôi bằng ánh mắt khác lạ, tôi hỏi cô bé.

“Vâng”. Tô Tô rất nghe lời, vội vàng gấp một miếng thịt thỏ cho vào miệng. Trông đáng vẻ cô bé, chắc chắn là trưa nay chưa ăn cơm, nên mới đói như thế.

“Linh Huyền, sao em không đeo kính?”. Tôi tiếp tục phá tan bầu không khí tĩnh lặng, hỏi.

“À, em muốn đổi phong cách một chút”. Linh Huyền nhẹ nhàng trả lời. Cô ấy cúi đầu, định đưa tay lên đẩy gọng kính theo thói quen, nhưng lại đột ngột nhớ ra mình không đeo gọng kính, vẻ mặt đột nhiên trở nên hoảng hốt.

Xem ra, cô ấy vẫn chưa quen đeo kính áp tròng. Nhưng không đeo gọng kính, trông cô ấy vừa dịu dàng vừa sang trọng, chắc chắn đám học sinh trong trường nhìn thấy cô ấy không đeo kính sẽ kêu ồ lên cho coi.

“Gần đây có người theo đuổi Linh Huyền, nên cậu ấy mới thay đổi phong cách”. Hiểu Ngưng ngồi bên cạnh Linh Huyền, khẽ nói.

“Hiểu Ngưng, đừng có nói linh tinh”. Linh Huyền quay người lại, ngượng ngùng nói.

“Suốt ngày anh ta gọi điện thoại hẹn cậu đi ăn cơm, ngày nào cũng tặng hoa đến văn phòng trường, không phải theo đuổi cậu thì là gì? Linh Huyền, chẳng phải lúc nào cậu cũng muốn lấy chồng à? Mình thấy anh chàng chủ tịch trẻ của bách hóa Vĩnh Liên này thực sự bị cậu mê hoặc rồi”. Hiểu Ngưng tiếp tục nói.

Tôi cảm thấy những lời này là Hiểu Ngưng cố tình nói cho tôi nghe, còn Linh Huyền có vẻ mặt lo lắng, không giống đang giả vờ.

Linh Huyền khẽ lườm Hiểu Ngưng, hàm răng trắng mịn vào làn môi đỏ, không giải thích thêm gì nữa.

Thấy họ vẫn im lặng, tôi không chịu đựng thêm được nữa, bèn lên tiếng: “Dù sao mọi người đã tụ tập đông đủ, anh sẽ nói rõ hơn về việc anh đi châu Âu nhé”.

Trình Tư Vy kinh ngạc nhìn tôi, không ngờ tôi lại mở lời trước về chủ đề này.

“Ngày mai hoặc vài ngày nữa, anh sẽ đi châu Âu với Trình Tư Vy. Không phải đi khảo sát ngắn hạn, cũng không phải đi bàn chuyện làm ăn kinh doanh, mà anh sẽ vào làm ở tập đoàn xuất bản Wolters Kluwer, để có thể học được nhiều thứ hơn”. Tôi nói câu này một cách hết sức bình tĩnh.

Về mặt của bốn người bọn họ không ai giống ai. Hiểu Ngưng rất bình thản, dường như đã thông suốt. Trình Lộ chau mày, im lặng không nói gì. Linh Huyền thở dài, quay đầu ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Tô Tô thì nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt không rời.

“Trình Lộ, mọi người cũng đừng làm khó Trình Tư Vy. Thực ra anh và cô ấy cũng chỉ là khâm phục tôn trọng nhau, anh không phải đến sống với cô ấy. Phải nói chính xác là cô ấy quá cao vời, tạm thời lúc này anh không thể với tới được. Anh rất ngưỡng mộ Trình Tư Vy, anh không muốn vượt qua ranh giới này”.

Trình Tư Vy im lặng nhìn tôi, gật đầu. Cuối cùng cô ấy đã hiểu trong lòng tôi nghĩ gì.

Hiểu Ngưng đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn tôi: “Lương Mân, anh quyết định thế nào là quyền của anh. Em không có khả năng thay đổi nó. Nhưng trước khi anh đưa ra quyết định, em hy vọng anh sẽ suy nghĩ kỹ về tình cảm của Trình Lộ đối với anh”. Thấy Hiểu Ngưng nói vậy, Trình Lộ ngạc nhiên, vội vàng ngắt lời cô ấy, nói: “Hiểu Ngưng, cậu nói linh tinh cái gì đấy?”.

Hiểu Ngưng không thêm để tâm, nhìn chằm chằm Trình Lộ, vội vàng nói: “Lộ Lộ đã đến nước này rồi mà cậu còn sĩ diện cái gì nữa!”.

“Mình...”. Trình Lộ nhìn tôi, rồi lại nhìn Hiểu Ngưng, mím môi, nói, “Mình còn lâu mới thích anh ta!”.

“Không thích anh ấy? Ai mà không biết anh ấy đi châu Âu, người căng thẳng nhất là cậu? Hội nghị khẩn cấp hôm qua cũng là do cậu triệu tập!”. Hiểu Ngưng nhìn Trình Lộ, càng cao giọng hơn.

Trình Lộ đỏ bừng mặt, chỉ muốn lập tức rời khỏi bàn ăn, nhưng đang trên thuyền, cô ấy chạy đi đâu được chứ?

“Giám đốc Trình, cô làm chuyện bừa bãi này, không sợ tôi hủy bỏ cơ hội hợp tác với Wolters Kluwer sao?”. Trình Tư Vy quay sang nhìn Trình Lộ, hỏi.

Đơn hàng lớn trị giá tiền tỷ, Trình Lộ cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

Thấy vẻ mặt Trình Lộ u ám bất định, Trình Tư Vy mỉm cười: “Giám đốc Trình, quả nhiên cô không hiểu tôi bằng Lương Mân. Tôi đã từng nói tôi sẽ không ý thức ép buộc người”. Trình Tư Vy đặt đĩa xuống, quay về phía tôi: “Lương Mân, anh tự lựa chọn đi”.

Đột nhiên, trong thuyền không một tiếng động.

Trình Tư Vy nhìn cảnh vật bên ngoài, không có động tĩnh gì.

Tô Tô nhìn tôi ánh mắt mong chờ, lồng ngực phập phồng, có lẽ còn căng thẳng hơn cả kỳ thi học kỳ. Hiểu Ngưng và Linh Huyền cũng đều im lặng nhìn tôi, ánh mắt bất định, chứng tỏ họ cũng hơi lo lắng bất an.

Còn Trình Lộ, khi tôi nhìn qua, vội vàng né tránh ánh mắt của tôi, chín trân trân vào góc nào đó trên thuyền.

Đúng lúc không khí nặng nề đến mức đỉnh điểm, Trình Tư Vy đột ngột đứng dậy: “Lương Mân, anh ra ngoài một chút”.

Cô ấy ra mũi thuyền, tôi cũng đi cùng.

Cơn gió nhẹ, chiếc váy của Trình Tư Vy bay bay, cô ấy xinh đẹp như muốn hòa nhập vào phong cảnh phía xa xa.

“Nếu anh thích Trình Lộ, thì hãy ở lại. Tôi biết anh là người trọng tình cảm, trong lòng anh, sự nghiệp không bằng tình cảm. Tôi không muốn thấy anh hối hận. Trình Lộ không hiểu nên hiểu nhầm tôi, nhưng anh thì chắc hiểu ý tôi”. Trình Tư Vy nhìn tôi, đưa tay ra khế cầm bàn tay tôi.

“Em không muốn anh đi châu Âu! Cô cũng đừng có chạm vào bạn trai tôi!”. Đúng lúc này, Tô Tô đột nhiên từ trong thuyền xông ra, va mạnh vào Trình Tư Vy.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì Tô Tô đã kéo tôi nhảy xuống hồ.

Cô bé ôm cổ tôi, cố hết sức bơi vào bờ. Cơ thể cô bé lúc này khỏe mạnh như một mỹ nhân ngư, bơi nhanh như cá.

Khi bọn Trình Lộ chạy ra đầu thuyền thì tôi và Tô Tô đã cách thuyền hơn chục mét.

Bọn họ không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ còn cách đứng trên thuyền nhìn chúng tôi bơi ra xa dần. Tô Tô kéo tôi, ra sức bơi về phía trước.

Khoảng cách mấy trăm mét dưới nước còn mệt hơn khoảng cách mấy nghìn mét trên bờ. Nước hồ lạnh lẽo, lạnh đến nỗi toàn thân tôi run rẩy.

Ánh tịch dương đã xuống núi, đây là khu ngoại ô, không có đèn đường như thành phố, bầu trời bỗng nhiên tối sầm.

Làn nước màu đen, bầu trời màu đen, ngọn núi màu đen.

Chúng tôi như bị lạc giữa hồ, đến chiếc thuyền cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Dần dần, gót chân tôi chạm vào lớp cát mềm mịn, tôi biết chúng tôi đã tới bờ.

Tô Tô thở hổn hển, kéo tôi từ dưới nước lên. Thực ra tôi biết bơi, nhưng bị Tô Tô ôm cổ nên không cách nào bơi được.

Những tảng đá màu đen đã không còn ý vị như dưới ánh nắng ban chiều nữa mà trông khủng khiếp đáng sợ.

“Tô Tô?”. Tôi nghi ngờ nhìn cô bé.

“Khó khăn lắm mới cướp được anh”. Cô bé thở phào nhẹ nhõm, vô tình để lộ nụ cười thích thú.

Nước hồ vẫn đập vào gót chân tôi và cô bé, tôi miễn cưỡng đứng dậy: “Em là Tô Tô phải không?”.

“Em không phải Tô Tô, lần trước chúng ta đi trộm quần áo, đi công viên chơi, anh quên rồi sao?”. Cô ấy nhìn tôi, cởi giày ra, đi chân đất đến rừng cây nhỏ cạnh bờ.

Tử Hà?

Tôi vô cùng kinh ngạc, tôi giẫm trên cát, ngẩng đầu nhìn bầu trời thoáng đãng, rồi lại nhìn cô bé Tô Tô phía trước, thực sự không thể hiểu nổi, hôm nay không có mây đen sầm sét, tại sao Tử Hà lại đột ngột xuất hiện?

Rừng cây này cách bờ một đoạn, hai ngày nay Bình Hải không mưa nên những chiếc lá rơi xuống không khiến người ta cảm thấy ẩm ướt hay khó chịu.

Tôi móc chiếc điện thoại trong túi ra, phát hiện nó đã bị ngâm nước hỏng mất rồi. Tiếp đó nhìn mặt hồ mịt mờ, không thể tìm thấy bóng dáng chiếc thuyền.

Cô nàng Tử Hà này đúng là giỏi gây chuyện. Bây giờ nghĩ lại, sự lo lắng của Đại Bính không hề thừa, cô nàng Tử Hà này thích làm bừa, nếu cô ấy nhảy xuống hồ với thân phận Tử Hà, thế chẳng phải cũng không còn Tô Tô trên đời nữa sao?

Thảo nào ngày trước Diệp Phi Phi phải nhờ Đới Duy đến sống cùng để bảo vệ Tô Tô. Trên thực tế, có lẽ cô ấy cũng đang ngầm bảo vệ cho Tô Tô cũng nên? Nếu không sao cô ấy biết chuyện tôi và Tô Tô phá cửa kính vào ăn trộm quần áo?

Nếu chỉ trông vào bọn Trình Lộ, hoàn toàn không thể ngăn chặn một Tử Hà hoang dại. Điều họ có thể làm được là cố gắng giúp Tô Tô ngủ yên lành vào những ngày mưa gió sầm sét... Nhưng, hôm nay không mưa gió, tại sao...

Tôi vừa nghĩ vừa cởi quần và tất.

Trong bóng tối mờ ảo, tôi thấy mặt Tử Hà ửng đỏ. Hóa ra, cô ấy cũng biết ngại.

“Em cũng cởi quần áo ra đi, mặc quần áo ướt thế sẽ bị cảm lạnh đấy”. Tôi nhìn cô ấy, khuyên.

“Vâng”. Cô ấy khẽ trả lời, nhẹ nhàng quay người, cởi khuy áo.

Rất nhanh, cô ấy đã cởi bỏ chiếc áo sơ mi dài phong cách Scotland, để hong trên tảng đá cạnh đó.

Tử Hà chỉ mặc chiếc áo ngực màu trắng nhưng không hề ngượng ngùng. Có điều, khi ánh mắt tôi nhìn lên, cô ấy ho mấy tiếng cảnh cáo tôi.

Bây giờ tôi chỉ mặc một chiếc quần sịp, cô ấy vẫn mặc quần dài. May mà gió trong rừng cây không to nên cũng không lạnh lắm.

“Bây giờ làm sao đây?”. Tôi nhìn cô ấy, hỏi.

“Không về nữa”. Tử Hà cố chấp đáp.

Tử Hà chỉ mặc một chiếc áo lót màu trắng, rất gợi cảm. Mái tóc cô ấy dài chấm vai, ánh mắt sáng rực, trông càng xinh đẹp. Chiếc quần ướt nhẹp dính vào chân, trông như đuôi của mỹ nhân ngư, mang một vẻ đẹp thanh thoát.

Phải công nhận, nhìn thân hình xinh xắn, cuốn hút của cô ấy, là một người đàn ông, tôi cũng hơi nóng người.

Không được, cô ấy là Tô Tô, chỉ là một cô em gái bé bỏng chưa hiểu chuyện. Tôi kìm nén cơn sóng trong lòng, quay sang nhìn mặt đất: “Chúng ta đốt lửa sưởi ấm nhé”.

“Vâng”. Tử Hà hơi run lấy bối, ôm hai tay, gật đầu đồng ý.

“Nhưng mà, anh có bật lửa không?”. Cô ấy ngồi bên cạnh tôi, hỏi.

“Không có. Nhưng hồi tiểu học chẳng phải chúng ta đã học rồi à, sát đá lấy lửa”. Tôi mỉm cười với cô ấy, cũng không để ý rằng lúc này mình chỉ mặc một chiếc quần sịp trên người, đứng dậy đi tìm hai viên đá, cầm trong tay rồi chạy về ngồi cạnh Tử Hà.

Tôi nhặt một ít lá khô để thành đồng trên một khoảng đất khô ráo, an toàn, rồi cầm một viên đá nhỏ cọ thật mạnh vào viên đá to.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt...

Âm thanh vang vọng trong khu rừng. Nhưng, không có một tia lửa nào bắn ra.

Tử Hà thấy vui, cười ha ha.

Tôi cúi đầu nhìn dáng vẻ của mình, tôi gần như trần trụi trực cầm hai cục đá cọ đi cọ lại, trông chẳng khác gì người nguyên thủy phiên bản hiện đại.

Xoẹt!

Đá cọ sát vào đá, suýt nữa thì làm tay tôi bị thương. Cũng đúng lúc này, một tia lửa tóe ra, đốt cháy mấy cọng cỏ khô, rồi dần dần đốt cháy đồng lá khô.

Lửa bắt ngờ bùng lên, suýt nữa đốt cháy nửa mái tóc tôi.

Tôi vội vàng né tránh, ngồi phịch xuống mặt đất phía sau, trông cực kỳ nhếch nhác.

Tử Hà thấy vậy, càng cười to hơn, cười ngặt nghẽo, còn thừa cơ tiến lên vỗ vỗ vai tôi.

Cô nàng này đúng là không có lương tâm. Tôi đang nghĩ vậy thì cô ấy đỡ tôi dậy, rồi đột ngột ôm chặt lấy tôi.

“Anh đáng yêu quá!”. Cô ấy khê nói vào tai tôi. Câu nói này nhẹ nhàng luồn vào màng nhĩ tôi. Tiếp đó, hàm răng đều tăm tắp của cô ấy tiến lại gần cắn vành tai tôi.

Tôi chỉ cảm thấy cánh tay mình tê tê mỗi mỗi như sắp gãy rời, cơ thể mềm mại của cô ấy thì cứ dính sát vào người, khiến trái tim tôi đập loạn xạ.

Ngọn lửa dưới chân chúng tôi cháy bùng. Đồng thời, sự ấm áp cũng dần lan tỏa khắp khoảng trống trong khu rừng.

Tôi nắm lấy cánh tay mềm như ngó sen của cô ấy, nhẹ nhàng đẩy ra: “Cho thêm củ đi, không thì lửa tắt mất”.

Tử Hà vẫn ôm chặt vai tôi không chịu bỏ ra, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Lửa vẫn cháy. Dưới ngọn lửa đang bập bùng nhảy múa, thân hình Tử Hà trông càng mờ ảo hơn.

Trái tim tôi hơi rung động, ngập ngừng một lúc, tôi cầm một cành cây trên mặt đất, vắt ngang giữa hai tảng đá, vắt quần áo và tất của mình lên đó, dùng lửa hong khô chúng.

“Tử Hà, em cũng mang quần áo đến đây”. Tôi vắt một thanh củi khác, nói với cô ấy.

“Anh gọi em là Tử Hà?”. Cô ấy không hiểu gì, hỏi tôi.

“Ừ, tên em là Tử Hà mà”. Tôi không muốn giải thích nhiều với cô ấy.

“Tử Hà, Tử Hà...”. Cô ấy đọc thầm cái tên này, đưa quần áo cho tôi rồi khê khom người, cởi chiếc quần ướt sũng trên người.

Không hiểu tại tôi nghĩ quá nhiều hay tại thân hình Tử Hà dưới ánh lửa quá xinh đẹp, tự nhiên tôi thấy từ mắt cá chân cô ấy trở lên đều rất gợi cảm.

Ổng chân nhỏ nhắn, bụng không một chút mỡ thừa, ngực tròn đầy nhưng không có vẻ nặng nề, bờ vai và cánh tay nhỏ nhắn hoạt bát, cả mái tóc ướt, dường như tất cả đều trở thành nhân tố thể hiện nét đẹp của cơ thể cô ấy trước mặt tôi.

Thấy tôi cứ nhìn chăm chăm vào người mình, vẻ mặt Tử Hà ửng đỏ, cổ ý giơ cao quần, chắn ngang tầm nhìn của tôi.

Tôi cười, vắt quần áo của cô ấy lên một thanh củi khác.

Quần áo của chúng tôi tạo thành hai cái rèm hai bên, cộng với ba tảng đá, tạo thành một không gian nhỏ có thể chắn những cơn gió nhẹ trong rừng. Tử Hà đi đến bên đồng lửa sưởi ấm. Lúc này, cô ấy chỉ mặc “bikini”, giơ hai tay về phía trước, ngọn lửa nhảy múa trong ánh mắt cô ấy, vô cùng quyến rũ.

Nếu Tô Tô mãi mãi là Tử Hà cũng hay. Hoặc giả, Tử Hà chính là hình hài lúc trưởng thành của Tô Tô. Tôi lặng lẽ nhìn cô ấy, trong lòng thoáng qua vô số ý nghĩ.

Cành cây khô cháy bùng bùng, tạo thành những khúc than đỏ hồng bên dưới. Đám lửa cũng dần dần cháy đều hơn.

Tảng đá bên cạnh được hơ ấm lên, Tử Hà lùi lại hai bước, ngồi lên đó.

“Anh qua đây ngồi”. Cô ấy vỗ vỗ vào tảng đá, nói với tôi. Giọng nói như mệnh lệnh, lại như dụ dỗ.

Tôi đi đến, vừa ngồi xuống, đầu cô ấy đã ngã vào vai tôi.

Ngọn lửa cháy đều đều trước mắt chúng tôi.

Không gian sơ sài tạo nên từ ba tảng đá và hai tấm rèm như một sơn động cũ kỹ.

“Không được đi châu Âu”. Những lọn tóc thanh mảnh của cô ấy tấp vào ngực tôi, khuôn mặt ấm áp đè lên vai tôi, khẽ nói.

Tôi không nói gì. Ba người bọn Trình Lộ cộng với con người thật của em là Tô Tô cũng không giữ được anh, thì một Tử Hà “ảo ảnh” như em sao có thể giữ được chân anh.

Có điều... lúc này, chắc bọn họ đang lo lắng tìm kiếm chúng ta?

Tôi sờ vào chiếc quần treo bên cạnh, định tìm thứ gì đó có thể liên lạc được với Trình Lộ. Đột nhiên sờ thấy điện thoại của Tô Tô, vội vàng móc ra.

“Đây là đồ của em!”. Tử Hà thấy tôi lấy đồ từ trong túi quần cô ấy ra, nói.

Tôi sợ động tác quá mạnh của cô ấy sẽ làm hỏng điện thoại, nên giơ cao tay lên, làm cô ấy với huyệt, ngã nhào vào lòng tôi.

Cơ thể cọ sát vào nhau, bỗng nóng bừng. Cô ấy nằm ngang eo tôi, cái bụng săn chắc đè lên đùi tôi, vẻ đẹp hoang dại, trông như một cô dâu nguyên thủy vừa bị tôi bắt về.

Đột nhiên cô ấy há miệng cắn vào eo tôi.

Tôi đau quá, vội vàng hóp bụng lại, một tay ôm bụng, một tay đẩy cô ấy ra.

“Hi hi”. Cô ấy cười sung sướng, lấy lại chiếc điện thoại trong tay tôi.

Khi tôi ý thức được rằng mình mắc mưu, cô ấy đã mở điện thoại ra, màn hình đen ngòm, có chút thất vọng.

Tay tôi chạm vào hông cô ấy, bất chợt không biết nên để đâu.

“Đừng động đây”. Tử Hà nhắc nhở, nằm trong lòng tôi một cách thoải mái, nghịch ngợm điện thoại.

Ôm một cô gái đẹp, hồn nhiên trong lòng, tôi sao có thể lặng yên như nước được?

Làn da nõn nà, mềm mại chạm vào cơ thể, cảm giác như đang được thưởng thức một món ăn ngon.

Tử Hà không cảm thấy nằm trên đùi tôi có vấn đề gì, thấy màn hình mãi không sáng, cuối cùng trả điện thoại cho tôi.

Tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ ngồi dậy, ai ngờ cô ấy xoay người, nhẹ nhàng rúc vào lòng tôi. Cô nàng này, không có việc gì cũng cứ có thói quen rúc vào lòng tôi, điểm này thì hoàn toàn giống Tô Tô.

Trước ngực tôi toàn là mồ hôi, sau lưng cô ấy cũng lấm tẩm mồ hôi, cơ thể săn chắc của tôi và cơ thể mềm mại của cô ấy chạm vào nhau, cộng thêm chút mồ hôi, tự nhiên có cảm giác rất thân mật.

“Sao thế? Có nhiều tâm sự lấm à?”. Tôi ôm vai cô ấy, thấy cô ấy im lặng không lên tiếng, bèn hỏi.

“Em đang nghĩ, rốt cuộc em là ai?”. Tử Hà thở dài, nói.

“Em là Tử Hà mà”. Tôi nói.

Cô ấy không nói gì, nhặt mấy cành cây bên cạnh, ném vào đồng lửa.

Những cành cây được châm lửa, cháy bùng bùng, rồi biến thành mấy cành cây khô, đứt gãy trong đồng lửa.

“Em không nhớ được chuyện gì cả, có phải anh cũng rất đau khổ đúng không?”. Đột nhiên cô ấy hỏi tôi.

Cô ấy mím môi, tỏ vẻ như rất có lỗi.

Tôi nghĩ chắc chắn cô ấy cho là mình bị mắc bệnh mất trí nhớ nghiêm trọng, mà không ngờ rằng bản thân lại là cái bóng của một người khác.

“Không có, bình thường khi anh và em ở bên nhau rất vui vẻ”. Tôi nhoẻn miệng cười nói.

“Nhưng em không nhớ nổi”. Cô ấy nhìn tôi một cách dè chừng.

Đột nhiên, cô ấy lại mỉm cười, ôm lấy cánh tay tôi: “Bình thường khi ở cạnh nhau, chúng ta hay làm gì?”.

“Cùng nhau nấu ăn, cùng nhau đi hát, thỉnh thoảng còn chơi trò kiss nữa”. Tôi nói với cô ấy về những việc tôi và Tô Tô đã làm cùng với nhau, chắc không coi là lừa dối cô ấy.

“Có cái đó không?”. Bất chợt cô ấy hỏi tôi đầy tò mò.

Cô ấy thẳng thắn như vậy, làm tôi không biết phải trả lời thế nào.

“Người tên Tô Tô rốt cuộc là ai vậy?”. Tử Hà ngắc đầu, đổi chủ đề.

Trong ánh lửa, gương mặt cô ấy đặc biệt xinh đẹp. Ánh mắt long lanh khiến trái tim tôi loạn nhịp.

Thân hình quyến rũ nằm ngang người tôi, chỉ cần khẽ gơ tay lên là có thể ôm trọn cô ấy trong lòng.

“Là em gái của em”. Tôi nói dối.

“Anh không phải là người đầu tiên nói với em như vậy, nhưng em luôn cảm thấy không đúng”. Cô ấy vùi đầu vào ngực tôi, lắc đầu, cọ mái tóc bóng mềm của cô ấy vào da bụng tôi, rồi cuối cùng dường như cô ấy đã hết phiền não, nói: “Mân, em thực sự không nhớ chúng ta đã từng có cái đó chưa? Anh là người yêu của em, em nghĩ chúng ta đã...”.

Cô ấy mới nói được nửa câu, quay sang nhìn tôi ánh mắt mơ màng, không nói tiếp nữa.

33. Chương 33: End

Thấy tôi không nói gì, cô ấy xoay người, chớp chớp mắt, áp sát mặt tôi hơn.

Cơ thể nhỏ bé và tấm lưng phẳng của cô ấy như một phiến đá quý, tiềm ẩn năng lượng lớn lao. Ngực căng tròn và bụng phập phồng, chứng tỏ cô ấy có gì đó bất an.

Có lẽ đây chính là cảm giác trông thấy mỹ nữ như trông thấy đồ ăn ngon, chỉ muốn thưởng thức.

Thấy tôi vẫn ngồi bất động, cô ấy lắc lư người, bĩu bĩu môi.

Nơi hoang vu hẻo lánh này, mà cô ấy cũng có hứng thú được.

Tôi lắc lắc đầu, ôm chặt cô ấy, tránh để cô ấy trượt từ trong lòng tôi xuống dưới đất.

“Hôn thôi mà cũng không được à?”. Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi.

Nhìn dáng vẻ như ra lệnh của cô ấy, tôi đỡ khóc đỡ cười, vội vàng nói: “Anh sắp chết rét rồi này, làm gì còn tâm trí mà hôn em nữa?”.

Quả nhiên, nghe thấy tôi nói vậy, cô ấy dần dần bình tĩnh trở lại, ánh mắt đầy vẻ quan tâm: “Anh lạnh thật à?”.

“Hơi lạnh, chắc là tại nước hồ lạnh quá”. Tôi chau mày.

“Để em xoa bóp cho anh chắc khỏi ngay thôi?”. Bàn tay mềm mại của cô ấy đặt lên vai tôi, dịu dàng nói.

“Được rồi, em cứ ngồi yên một chỗ là được rồi”. Tôi lùi lại phía sau một chút.

Tuy trong lòng Tử Hà còn rất nhiều nghi vấn, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn yên lặng, điều chỉnh tư thế, mặt hướng về phía đồng lửa, chậm chậm nhắm mắt lại.

“Tử Hà...”. Một lúc sau, tôi khẽ gọi tên cô ấy.

Cô ấy không trả lời, từ hơi thở đều đều của cô ấy, có lẽ đã ngủ rồi.

Tôi cười một cách đau khổ, cảm bộ quần áo đã hong khô đắp lên người cho cô ấy. Miệng Tử Hà lẩm bẩm, đầu áp sát vào bụng tôi, ngủ một cách ngon lành, không hề phòng bị. Thần thái và tư thế ngủ của cô ấy làm tôi nhớ đến Tô Tô, cô bé cũng hay rúc vào lòng tôi như thế.

Nói cho cùng họ vẫn là một người.

Khi cô ấy tỉnh dậy, sẽ trở lại là Tô Tô.

Tô Tô rất đáng yêu, nhưng nếu so sánh, hình như tôi thích Tử Hà hơn. Tôi nghĩ vẫn vợ trong lòng, lấy tay nghịch mấy lọn tóc trên trán cô ấy. Cơn gió nhẹ thổi mái tóc của Tử Hà, đẹp như tranh vẽ. Đường như cô ấy ngủ rất say, tôi lại nhớ đến từng lời nói từng nụ cười của cô ấy, bỗng cảm thấy cô ấy rất đáng yêu.

Vừa rồi tôi bị cô ấy đánh hai cái, bây giờ vẫn hơi đau. Nhưng ôm Tử Hà mềm mại trong vòng tay, như thoa thuốc giảm đau, thoải mái vô cùng.

Con người đúng là con người, yêu tinh đúng là yêu tinh. Bất chợt tôi nhớ đến câu nói của Pháp Hải trong bộ phim “Thanh xà”. Trong cơn mơ màng, Đại Bỉnh lại hóa thân thành Pháp Hải.

Tôi nhẹ nhàng lấy tay vuốt mấy sợi tóc trên cổ cô ấy, chạm vào làn da trắng nõn nà, mềm mại, trong lòng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Cô ấy chu chu miệng, như dụ dỗ tôi hãy cúi xuống hôn.

Tôi nhìn cô ấy, cảm thấy cô ấy như một quả táo xanh vừa hái trên cây xuống, vừa tươi ngon vừa thơm mát. Nếu Tử Hà biến mất, liệu tôi có đau lòng không? Mấy năm nữa, liệu tôi có còn nhớ một cô gái đã từng xuất hiện ba, bốn lần không?

Cảm giác thương tiếc trôi lên trong lòng tôi. Nhìn cô ấy ngủ say sưa, tôi không rung động cũng không được.

Tôi khẽ cúi đầu xuống, lại có cảm giác tội lỗi, lưỡng lự.

Cơn gió nhẹ thổi lá cây phát ra tiếng xào xạc. Tất cả phong cảnh đều thuần khiết như mối tình đầu.

“Ngốc xít, muốn hôn thì cứ hôn đi”. Tử Hà nhắm mắt, khẽ cất tiếng nói.

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ấy, hóa ra cô ấy giả vờ ngủ.

Đúng lúc tôi cảm thấy mình bị cô ấy lừa thì cô ấy đột ngột mở mắt, hai tay vòng lên ôm cổ tôi, hôn tôi.

Tôi kinh ngạc, đầu lùi lại phía sau, bất ngờ va phải cành cây phía sau lưng, đau quá kêu lên. “Ngốc, đến hôn cũng không biết”. Tử Hà nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường. Trong mắt cô ấy, tôi là một chàng trai vô cùng trong trắng.

Cô ấy dẫu môi, hôn một lần nữa. Lần này, tôi không cách nào trốn thoát.

Cô ấy vừa hôn vừa cắn tôi, kỹ thuật hôn vẫn không có gì tiến bộ, nhưng tình cảm chân thành được bộc lộ ra hết, cảm giác rất ngọt ngào. Tôi ôm eo cô ấy, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, không biết người mình thích là Tô Tô hay Tử Hà.

“Em mệt rồi”. Đột nhiên cô ấy rúc vào lòng tôi, nhắm mắt lại lần nữa.

“Được rồi, đừng có giả vờ ngủ nữa”. Tôi giơ tay ra vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô ấy, mỉm cười nói.

Không ngờ, lần này cô ấy ngủ thật.

“Anh sẽ mãi mãi bảo vệ em, đúng không?”. Trong cơn mơ màng, cô ấy mơ hồ nói. Kéo theo tôi bơi mấy trăm mét, chắc chắn cô ấy rất mệt. Lần trước đi chơi suốt cả đêm, cũng mệt đứt hơi.

Không muốn tôi ra đi, không mong tôi gặp nguy hiểm, lo lắng cho tôi, nhớ nhung tôi, muốn bên cạnh tôi, thậm chí còn muốn hôn tôi... đều là tiềm ý thức của Tô Tô.

Tử Hà chính là tiềm ý thức của Tô Tô, cũng là nơi lắng đọng những tình cảm giấu kín Tô Tô dành cho tôi.

“Tìm thấy chưa?”.

“Chưa”.

“Chắc là ở ven bờ thôi”.

Bên ngoài rừng cây, loáng thoáng có tiếng nói của những người tìm kiếm vọng lại.

“ở đây!”. Tôi hét to.

Nghe thấy giọng tôi, bốn năm người tìm kiếm nhanh chóng xuất hiện trước mắt tôi.

“Suyt!”. Tôi nhắc nhở họ đừng nói to, rồi khẽ hỏi họ, “Có tấm chăn nào không?”.

“Có!”. Một người trong họ mở ba lô, lấy một tấm chăn mỏng ra.

Tôi đón lấy tấm chăn, bọc người Tô Tô lại. Cô ấy ngủ rất say, không hề tỉnh giấc, chỉ nói mấy lời mơ màng nghe không rõ.

Đội tìm kiếm dùng xe việt dã đưa chúng tôi trở về nơi lên thuyền lúc đầu, tôi nhìn thấy Trình Lộ, Hiểu Ngưng, Linh Huyền, Diệp Phi Phi, Đại Bính, cả Trình Tư Vy đều đang lo lắng chờ đợi. “Chị Lộ Lộ...”. Tô Tô mở to mắt, thấy mọi người đều đứng bên đường, ngồi dậy trong lòng tôi, rồi lại mềm nhũn người, ngất lịm đi.

“Tô Tô!”.

Chúng tôi cùng hét lên!

Tôi quỳ xuống, ôm cô bé, đưa tay ra sờ mặt và trán cô bé, bỗng nhiên phát hiện đầu cô bé nóng ran!

Tim tôi bỗng chốc lạnh cóng, không nghĩ ngợi nhiều, ôm cô bé lên xe chở thẳng đến trung tâm thành phố.

Những người còn lại cũng đều hốt hoảng, vội vàng đi lấy xe.

Tôi lái xe, phóng như điên đến bệnh viện trung tâm thành phố Bình Hải. Đầu Tô Tô nóng bừng, rất không ổn định, được đưa thẳng vào phòng cấp cứu.

Bọn Trình Tư Vy lái xe đuổi theo tôi, cũng đến phòng cấp cứu kịp lúc.

Trong khi tôi đang lo lắng cho tình hình của Tô Tô thì cửa phòng cấp cứu mở ra, Tô Tô được đưa ra ngoài.

Tô Tô hôn mê nằm bất động trên giường bệnh, trông rất yếu ớt, xanh xao.

“Bác sĩ, tình hình thế nào rồi ạ?”. Cùng lúc, tất cả chúng tôi đều xông ra, vây quanh bác sĩ, đồng loạt cất tiếng hỏi.

“Theo máy chụp thì đầu không có hiện tượng chảy máu, các bộ phận khác cũng bình thường, bây giờ chỉ có đầu hơi nóng, chắc là bị sốt, không nghiêm trọng lắm, lát nữa có kết quả xét nghiệm là biết tình hình cụ thể ngay thôi”. Bác sĩ bị chúng tôi vây quanh, vừa giải thích, vừa an ủi.

Cho dù là như vậy, tôi vẫn không yên tâm, kiên quyết đưa Tô Tô đến phòng chăm sóc đặc biệt, bọn Trình Lộ cũng đồng ý. Diệp Phi Phi không hổ danh là Diệp Phi Phi, gọi điện thoại trực tiếp cho viện trưởng, làm xong mọi thủ tục.

“Hồi sáu tuổi, hình như đi viện cũng không kiểm tra ra cái gì đúng không?”. Đại Bính vừa đi theo vào phòng chăm sóc đặc biệt vừa hỏi Diệp Phi Phi.

“Vâng”. Diệp Phi Phi im lặng gật đầu, lại hỏi cậu ta, “Anh thấy thế nào?”.

“Rất có khả năng...”. Đại Bính lắc lắc đầu, “Trong hai người sẽ có một người biến mất. Năm sáu tuổi, đột nhiên Tô Tô có hai tính cách, lần này, có khả năng một nhân cách sẽ chìm vào giấc ngủ. Cho dù nhân cách tiềm ẩn không hiện lên rõ ràng, cũng phải đấu tranh trong tiềm thức. Tử Hà trước đây không có ký ức, còn gần đây ký ức của cô ấy càng ngày càng

phong phú, tình cảm cũng càng ngày càng phong phú, không biết chừng... sẽ loại trừ tính cách của Tô Tô”.

Tôi đến trước mặt họ, nghe thấy những lời nói rất nhỏ này của Đại Bính, bước chân chùn lại, suýt nữa thì khụy ngã.

Nếu chỉ vì ký ức và tình cảm của Tử Hà ngày càng phong phú mà chiếm lĩnh thân thể của cô ấy, khép kín hoàn toàn Tô Tô, vậy tôi... chẳng phải là hung thủ gián tiếp giết hại Tô Tô ư?

Tô Tô cũng là người con gái có ký ức chân thực...

Nếu Tử Hà xuất hiện, thì phải làm sao để khống chế cục diện này? Từ khi vào phòng chăm sóc đặc biệt Tử Hà vẫn trong trạng thái ngủ sâu.

Tất cả chúng tôi đều không dám đánh thức cô ấy, chỉ im lặng đứng trong phòng bệnh. Ngay cả Trình Tư Vy cũng lo lắng đi cùng. Một lúc sau, y tá cầm xét nghiệm máu bước vào, nói huyết áp của Tô Tô vẫn bình thường, có lẽ tại cô ấy quá mệt nên mới dẫn đến hôn mê.

Nghe thấy kết quả như vậy, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám thực sự thả lỏng. Tình trạng của Tô Tô phức tạp hơn của người bình thường một chút.

Nhìn cô bé ngủ ngon lành, tôi không thể phân biệt nổi người đang nằm trước mặt tôi đây, rốt cuộc là Tô Tô hay là Tử Hà.

Khi tỉnh dậy, câu đầu tiên cô ấy nói với tôi, sẽ là giọng nói thân thiết lại vừa như ra lệnh “Mân”, hay là giọng nói nhẹ nhàng, nũng nịu “anh Tiểu Mân”?

Tôi có cảm giác, khi cô gái trước mặt mình tỉnh dậy, cũng có nghĩa là một cô gái khác sẽ chìm đắm trong giấc ngủ.

Hoặc giả, trong cơ thể Tô Tô lúc này, Tô Tô và Tử Hà đang đấu tranh, đang giao lưu, hoặc cả hai đều đang ngủ.

Tôi càng nghĩ nhiều càng thấy đau đầu, cuối cùng không chịu đựng nổi, đứng phắt dậy, đi ra ngoài hành lang. Đại Bính biết tôi lo lắng cho Tô Tô nên cũng đi theo, muốn an ủi tôi. Cổ họng tôi như có cái gì đó chẹn lại, giọng nói trầm đi vài phần: “Đại Bính, chúng ta là anh em tốt của nhau bao năm nay, cậu đừng giấu tở, sự tồn tại của Tử Hà rốt cuộc có ảnh hưởng gì tới cơ thể của Tô Tô không?”.

Thấy ánh mắt lạnh lùng của tôi, Đại Bính ấp úng, ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Không có hại gì đối với thân thể, nhưng có hai nhân cách, có ảnh hưởng rất lớn tới sức khỏe. Hơn nữa, cô gái tên Tử Hà có vẻ như chỉ muốn lấy cậu. Cho dù Tô Tô xinh đẹp đến mấy, lẽ nào cậu còn có thể hy vọng người đàn ông khác chấp nhận được một cô gái biết biến thân như vậy?”.

“Không còn cách nào khác nữa sao? Ví dụ như... dần dần dung hòa tính cách của hai người đó lại với nhau?”. Tôi thấy Đại Bính khó nghĩ, thử hỏi cậu ta.

“Không thể nào”. Đại Bính lập tức lắc đầu, “Tính cách của Tử Hà và Tô Tô có sự khác biệt quá lớn, hơn thế ký ức của họ cũng không giống nhau, cho dù là bác sĩ tâm lý giỏi nhất thế giới, cũng không thể dung hòa hai người lại với nhau”.

“Cũng có nghĩa là, chỉ có cách bỏ một người, giữ lại một người? Hoặc là cả hai cùng tồn tại?”. Tôi hỏi.

“Ừ”. Đại Bính gật đầu, đột nhiên mắt sáng lên, “Dùng phương pháp thôi miên, có thể loại bỏ một người. Nhưng Tử Hà càng ngày càng có nhân cách rõ ràng, nếu trước đây cô ấy chỉ là một nhân cách tồn tại mơ hồ, thì bây giờ cuộc sống của cô ấy ngày càng hoàn chỉnh, nếu cứ phát triển như vậy, e rằng khó có thể loại bỏ cô ấy”.

“Nếu làm không tốt, liệu có làm Tô Tô mất trí nhớ không?”. Bất chợt tôi lo lắng điều này, hỏi.

“Cái này thì cậu yên tâm, tuyệt đối không có chuyện đó. Với tình trạng của cô ấy, nếu như trực tiếp loại trừ Tô Tô...”. Nói đến đây, Đại Bính đột nhiên phát hiện mình lỡ miệng, vội vàng bịt miệng lại.

“Loại trừ Tô Tô hả?”. Cậu ta mới chỉ nói nửa câu, nhưng nó đã kịp lọt vào màng nhĩ tôi, khiến tôi càng nghi ngờ.

Đại Bính biết không giấu được, gật gù: “Về mặt thao tác, vì là có hai nhân cách nên có thể lựa chọn giữ lại một nhân cách bất kỳ”.

Thấy tôi trầm ngâm, Đại Bính nhìn tôi ánh mắt cảnh giác: “Tiểu tử cậu chắc không phải vì thích Tử Hà mà muốn loại bỏ Tô Tô đấy chứ?”.

Tô Tô xinh xắn đáng yêu như vậy, đến Tử Hà tôi còn không nỡ giết thì làm sao có thể nghĩ đến chuyện giết chết Tô Tô?

Theo tình thế lúc này, chắc chắn phải lựa chọn một trong hai giữa Tử Hà và Tô Tô. Đại Bính không có tình cảm với Tử Hà, đương nhiên sẽ không nương tay, còn tôi, đã coi Tử Hà là một cô gái hoàn thiện.

Sự hoang dại, thẳng thắn của Tử Hà, đáng vẻ rướn môi, trừng mắt uy hiếp tôi của cô ấy hiện lên trước mắt tôi.

Cảm giác này như thể tôi đã động lòng trước một “cái bóng”, luôn hy vọng đem đến cho cô ấy một tia sáng, nhưng lại sợ bóng đêm đến sẽ khiến cô ấy biến mất.

“Mình biết chuyện của Tử Hà làm cậu rất phiền lòng, nhưng cậu cũng phải vực bản thân dậy, Tử Hà có thể nào đi nữa thì cô ấy cũng chỉ là hư ảo”. Đại Bính sát lại gần tôi, nói.

“Lập trường của chúng ta không giống nhau, cậu cảm thấy Tử Hà là ảo, nhưng mình lại thấy cô ấy thực sự tồn tại”. Tôi nói.

Đại Bính nhìn tôi, không nói gì. Cậu ta im lặng một lúc, hỏi: “Này, cậu đi châu Âu thật đấy à?”.

“Ừ”. Tôi nhìn bầu trời đen sì, trả lời bằng giọng mũi.

Về mặt Đại Bính nặng nề, nhìn tôi: “Nói thật, cậu nỡ rời xa họ thật sao?”.

“Tình hình của Tử Hà thế nào?”. Tôi đổi chủ đề, hỏi cậu ta.

“Tình trạng sinh lý có thể coi là ổn định, tình trạng tâm lý rất khó phán đoán”. Đại Bính trả lời tôi.

“Cậu định thế nào?”. Tôi hỏi.

“Rất có khả năng phải chọn một trong hai”. Đại Bính đáp. Câu trả lời của cậu ta đúng như suy nghĩ của tôi.

“Cũng có nghĩa là, lát nữa người nào tỉnh lại thì sẽ chọn người đó hả?”. Tuy ý của Đại Bính rất rõ ràng, nhưng tôi không cam tâm, vẫn phải hỏi lại.

“Rất có thể như vậy”. Đại Bính mím môi, nhìn tôi, “Cậu hy vọng sẽ là ai?”.

“Tôi không biết”. Tôi không muốn trả lời.

Đại Bính cố nhếch miệng cười, hỏi: “Cậu đi châu Âu cùng với cô gái lai đấy hả?”.

Bây giờ tôi đang lo cho tình hình của Tử Hà, không muốn nhắc đến chuyện này. Cậu và Diệp Phi Phi cũng phải sống tốt đấy, tôi thấy cô ấy đối với cậu rất tốt”. Tôi nói.

“Tớ là bác sĩ tâm lý, cô ấy thật lòng hay không tớ lại không biết sao?”. Đại Bính vỗ bộ ngực béo phì của cậu ta, “Chúng ta vào trong thôi, chắc chỉ lát nữa Tô Tô sẽ tỉnh lại”.

“Anh chính là vị bác sĩ tâm lý đó hả?”. Trình Lộ đứng đằng sau chúng tôi.

Đại Bính biết mình bị tóm, mặt tái mét. Hồi đó cũng chính vì có tờ giấy chứng nhận của cậu ta nên tôi mới có thể chuyển vào sống trong nhà Tô Tô.

“Sau này sẽ tính sổ với anh”. Trình Lộ lườm cậu ta, rồi quay sang nhìn tôi, “Lương Mân, vào cùng Tô Tô đi, có anh bên cạnh không chừng con bé sẽ tỉnh lại đấy”. Thời gian chậm chậm trôi qua, trời cũng sáng dần. Ngón tay để cạnh mép giường của Tử Hà bỗng nhiên động đậy.

Thấy vậy, tất cả mọi người trong phòng đều rất căng thẳng, gần như nín thở cùng lúc.

“Tô Tô?”. Trình Lộ gọi nhỏ.

Cô gái nằm trên giường, không biết là Tử Hà hay Tô Tô, từ từ mở mắt.

Ánh mắt cô ấy như sao, lạnh lùng như tuyết.

Lẽ nào... là Tử Hà? Tim tôi đập thình thịch.

Cô ấy nhìn một lượt khắp phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại phía tôi.

“Anh Tiểu Mân, em mệt quá...”. Cô ấy nhìn tôi, nói giọng đầy bi ai.

Ba người bọn Trình Lộ cả Diệp Phi Phi đều bụm miệng, thở phào nhẹ nhõm. Tôi thấy Tô Tô không có chuyện gì, trong lòng cảm thấy vui, nhưng cũng cảm thấy hơi đau lòng.

Tử Hà có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa chẳng? Kết quả này, đối với Tô Tô mà nói, chưa chắc đã là chuyện không hay, ít nhất có thể cho cô bé một cuộc sống yên ổn, bình thường, không bao giờ phải lo bị Tử Hà gây nguy hiểm đến sự an toàn, thậm chí ảnh hưởng đến sự tồn tại của cơ thể.

Tô Tô đưa tay ra, muốn được tôi an ủi. Tôi vội vàng đến bên cô bé, một tay cầm tay cô bé, một tay vuốt ve lên trán.

vẫn là sống mũi ấy, vẫn là đôi mắt ấy, vẫn là cái miệng ấy, vẫn là cơ thể nhỏ nhắn ấy... chỉ có điều ánh mắt dịu dàng hơn.

Tôi nắm những ngón tay thon nhỏ của Tô Tô, lòng nhói đau.

Tôi còn chưa kịp để lại trong Tử Hà một đoạn ký ức đẹp thì cô ấy đã biến mất...

“Anh Tiểu Mân, anh sao thế? Anh sắp khóc à? Em không sao mà”. Tô Tô nhìn tôi đầy vẻ quan tâm, an ủi.

“Không sao...”. Tôi hít một hơi sâu, khẽ xiết nhẹ bàn tay cô bé.

Trước mắt tôi, Tô Tô như một vật thay thế toàn vẹn của Tử Hà, tôi rất sợ mình sẽ thích Tô Tô chỉ vì Tử Hà. Không hiểu sao, tuy chỉ gặp nhau có hai lần nhưng tôi rất nặng tình với cô gái Tử Hà đầy bi thương, hung hãn ấy.

Đại Bính nhìn tôi ánh mắt lạ lẫm, có lẽ chỉ có cậu ta biết lúc này trong lòng tôi đang nghĩ gì.

“Chị Lộ Lộ, em không sao, chỉ như vừa trải qua cơn hôn mê thôi, chắc tại trưa qua em không ăn gì, ngày trước cũng từng xảy ra chuyện này rồi. Haizz, các anh chị đều đứng hết ở đây, em lo quá, cứ như em bị ốm nặng thập tử nhất sinh, vừa quay về từ quỷ môn quan không bằng”. Tinh thần Tô Tô đã dần hồi phục, nói như tép nhảy.

Đột nhiên, Tô Tô nhớ ra chuyện gì, kéo mạnh tay tôi: “Anh Tiểu Mân, anh đừng đi nhé”. Nhìn ánh mắt khẩn cầu của cô bé, tôi có cảm giác như đang nhìn thấy Tử Hà.

Tôi nắm tay Tô Tô, gật đầu: “Anh không đi, anh không đi nữa...”.

Tôi quay đầu lại, Trình Tư Vy đã đứng đợi ở đây cả đêm, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Những ngày tháng sáu, trời mưa liên miên, như muốn làm mềm cả thành phố Bình Hải.

Tô Tô ngáp ngáp dài, vươn cánh tay, uể oải đi từ phòng ngủ ra.

“Anh Tiểu Mân!”. Thấy tôi đã ngồi bên bàn ăn sáng, cô bé vui mừng nhảy chân sáo đến chỗ tôi, ôm chặt lấy tôi, bất thành linh, cô bé reo to: “Trời ơi, hôm nay anh Tiểu Mân không cạo râu, chọc vào đau chết đi được!”.

“Mau ra ăn sáng đi, không ăn nhanh lên lại muộn học bây giờ”. Linh Huyền nhắc nhở Tô Tô. “Em biết rồi! Em biết rồi!”. Tô Tô thả tay ra, vội vàng vào nhà vệ sinh đánh răng.

“Xem ra có lẽ trời còn mưa đến tối nay chưa tạnh nổi”. Trình Lộ vừa uống sữa, vừa nhìn bên ngoài.

“Ừ, trời cũng bắt đầu oi bức rồi, nên tớ có làm món bí đao cà rốt để thông khí”. Linh Huyền lấy tay chỉnh lại mái tóc.

So với Tô Tô, nhìn hai người họ trưởng thành hơn. Buổi sáng bình dị, mát mẻ thế này, lại nói chuyện nhỏ nhặt bếp núc thường ngày, cảm thấy vô cùng ấm cúng.

“Anh Tiểu Mân!”. Tô Tô từ trong nhà vệ sinh chạy ra bàn ăn với tốc độ nhanh nhất.

“Có cần anh đưa bọn em đến chỗ làm không?”. Tôi hỏi họ.

“Không cần đâu, bọn em tự đi được. Lần nào cũng làm phiền anh Tiểu Mân, ngại lắm”. Tô Tô lanh chanh trả lời trước.

Linh Huyền nhìn Tô Tô bằng ánh mắt thích thú, chắc là vui vì thấy cô bé đã biết điều hơn.

“Không biết thời tiết ở Bắc Kinh thế nào rồi nhỉ?”. Linh Huyền bẻ cổ áo, đi đến cạnh cửa sổ, nhìn những hạt nước mưa to đùng từ hiên nhà rơi xuống, nói.

“Hôm qua em đọc tin, nói việc nghiên cứu vaccine phòng virus cúm H1N1 đã bước vào giai đoạn cuối, chắc cũng chẳng mấy nữa mà chị Hiểu Ngưng sẽ về thôi nhỉ?”. Tô Tô ngẩng đầu lên, nói.

Nghe cuộc nói chuyện của họ, nghĩ đến tình hình của Hiểu Ngưng ở Bắc Kinh, dần dần tôi cũng hiểu được tâm trạng của họ khi tôi và Trình Lộ đi công tác mấy ngày ở Bắc Kinh.

Bộp bộp bộp... Nước mưa rơi xuống mái hiên, có cảm giác như đang được lắng nghe chuyển động của thế giới, nhịp sống cũng chậm lại.

Ăn sáng xong, chúng tôi người thì đi làm người thì đi học. Dĩ nhiên tôi và Trình Lộ đi cùng nhau, Tô Tô bật chiếc ô nhỏ nhỏ xinh xinh, không biết cô bé lấy đâu ra đôi ủng bằng cao su, xỏ vào.

Loại ủng này hồi tôi còn bé rất nhiều, nhưng bây giờ gần như không còn bày bán nữa. Thấy Tô Tô đi đôi ủng đó ra khỏi cửa, tự nhiên tôi thấy nhớ ngày thơ ấu.

Nhưng, ngày xưa chúng tôi toàn đi loại ủng màu đen, còn đôi này của Tô Tô rất màu mè, sau lưng cô bé đeo chiếc cặp nhỏ, che ô, trông đáng yêu như học sinh tiểu học. Và cũng chỉ Tô Tô mới ăn mặc, kết hợp đồ kiểu này. Tất cả đều là sở thích của cô bé, chứ không phải sự giả tạo, đồng thời cũng không để tâm đến cách nhìn của người khác.

Có thể tượng tượng, tính cách phóng khoáng, tự nhiên này của cô bé chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều nam sinh.

Tô Tô đi đôi ủng màu, bước lạch bạch trên những vũng nước, đi về phía cửa nam tiểu khu. Linh Huyền bật ô, đi bên cạnh Tô Tô. Hai người họ, một lớn một bé nhìn trông rất hợp đôi.

“Đi thôi”. Thấy tôi cứ đứng ngây người nhìn theo bóng họ, Trình Lộ giục.

“Cuối cùng cũng ngồi xe tôi hả?”. Tôi quay đầu nhìn cô ta, hỏi.

“Trời mưa mới ngồi! Hơn nữa, việc hợp tác về bản quyền giữa chúng ta và Wolters Kluwer mới triển khai, cuốn My World của Carl Sura lại giành được giải Nobel Văn học, công việc chất đống, chúng ta mau đến công ty thôi, còn biết bao nhiêu việc phải làm”. Trình Lộ dẫu dẫu môi, mở cửa, ngồi vào trong xe.

Tôi nhoẻn miệng cười, vòng qua ngòai vào ghế lại, khởi động chiếc BMW.

Đột nhiên Tô Tô nhảy chân sáo quay lại: “Đúng rồi! Anh Tiểu Mân, sáng nay lạ lắm nhé, tự nhiên trên đầu giường em có một bức thư, bên trong viết Tô Tô là ai, ký tên Tử Hà”.

Tôi thót tim, ngẫm nghĩ giây lát, mỉm cười: “Thế bắt đầu từ hôm nay em hãy trả lời thư cô ấy, rồi đặt ở đầu giường nhé”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-tron-phong-con-gai>